ĐỘC CÔ HỒNG
劍
殺
計
GIANG HỒ
THẬP TAM ĐAO

Mục lục

Chương 1: Huyết án dở dang
Chương 2: Mỹ nhân gây họa
Chương 3: Cuộc chiến trên đồi
Chương 4: Nhiệm vụ nặng nề
Chương 5: Giả thần mạo quỷ
Chương 6: Thần y trị dịch
Chương 7: Quỷ ma ác đấu
Chương 8: Nhi nữ cao tay
Chương 9: Cửu cung mê trận
Chương 10: Đại náo khoái lạc bảo
Chương 11: Già lừa mắc bẫy
Chương 12: Hiệp tâm nặng nợ
Chương 13: Điệu hổ ly sơn
Chương 14: Đoàn viên cộng hỷ
Chương 15: Bí mật trong Đương Phố
Chương 16: Hai lần mất người
Chương 17: Long giác thính
Chương 18: Thâm sơn thám huyệt
Chương 19: Thủ đoạn nham hiểm
Chương 20: Kỳ duyên tương phùng
Chương 21: " Thần thâu " trộm đầu
Chương 22: Hỗn chiến ở Lão long đàm
Chương 23: Vạn nhân mê kỹ viện
Chương 24: Cao mưu mắc lỡm
Chương 25: Thù nho tiểu tử
Chương 26: Tối độc phụ nhân tâm
Chương 27: Cạm bẫy hiểm ác
Chương 28: Phát hiện kinh nhân
Chương 29: Vạch mặt hung thủ
Chương 30: Oán trả ơn đền

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 1: Huyết án dở dang

Trên giang hồ phát sinh huyết án, đó cũng là sự thường!

Trên thế thượng hằng ngày có bao nhiêu người bị giết?

Tuy nhiên xét về mức độ tàn khốc, thì khó có cuộc huyết án nào so được với cuộc thảm sát ở Mai Hoa sơn trang thuộc khu vực giáp giới giữa hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên.

Đó là một vụ diệt môn kinh tâm động phách, chỉ trong một đêm toàn bộ Mai Hoa sơn trang tổng cộng bảy mươi hai mạng bị giết sạch không sót một người, ngay cả gà chó cũng không chừa.

Máu lênh láng khắp nơi trong trang viện, trong các dãy thư phòng, đại sảnh tiền viện, mùi tử khí nồng nặc, thây người chất đống, thật là một cảnh tượng kinh hoàng khiến bất cứ ai trông thấy cũng phải rùng mình sởn gáy.

Khi huyết án mới xảy ra, không những quan gia trong hai phủ kinh hoảng mà toàn võ lâm cũng rúng động.

Căn cứ vào hiện trường thì nhất định thủ phạm phải là cừu gia của Mai Hoa sơn trang. Vị Trang chủ của Mai Hoa sơn trang là Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt vốn là nhân vật lừng lẫy trong hắc đạo, bởi thế cừu gia nhiều là phải, dễ gì một sáng một chiều điều tra ra được?

Vụ án mãi ba năm sau vẫn chưa tìm ra được thủ phạm. Quan gia hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên không điều tra được, bởi vậy cả bảy mươi hai tử thi được khóa lại trong các phòng ốc ở Mai Hoa sơn trang, chờ khi phá án xong thì người chết mới được nhập thổ, luật lệ nhà quan phải thế!

Ba năm qua đi, vụ án đã chìm lắng đi như viên đá đã nằm sâu dưới đáy biển.

Trên giang hồ nhiều nhân vật của cả hắc bạch lưỡng đạo cũng cất công truy tìm nhưng không kết quả.

Nhất định kẻ gây án phải là nhân vật rất có lai lịch!

Những người lúc đầu dầu có nhiệt tâm nhất thì dần dần cũng phải nguội lòng.

Tuy là nói vậy nhưng cũng có người chân chính kiên trì bảo vệ công đạo cho những người, thân nhân hoặc gia nhân trong Mai Hoa sơn trang.

Thật ra họ chỉ bí mật âm thầm điều tra, không tỏ ra hùng hổ, không vỗ ngực thách thức hung thủ, không nghiến răng căm giận. Đó mới là những nhân vật chân chính hiệp nghĩa.

Trong giang hồ vẫn còn không ít những nhân vật như vậy.

* * * * *

Dưới chân một dãy núi lớn, trên sơn đạo ngoằn nghèo như một con rắn khổng lồ, có một hành nhân đơn độc ăn mặc phong phanh, gió chiều thu lạnh lẽo thổi phất phơ tà áo mỏng.

Người này bận thanh y, nước da tái nhợt, đôi mắt hõm sâu, mũi thẳng nhưng hơi cao, môi mím chặt râu đen lưa thưa. Nhân dạng đặc biệt của y là có đôi tai mỏng dính.

Y phục đã phong phanh, người này còn mang đôi ủng mềm cũ rách, dáng đi ủ rũ như người yếm thế chán ngấy chuyện đời!

Không nhìn rõ mặt hắn ta, và nếu có nhìn rõ hơn thì với vóc dáng gầy gò ủ rũ như thế vị tất đã xác định được tuổi chính xác là bao nhiêu.

Nhưng nhất định là không còn trẻ.

Gió thu cuốn những chiếc lá rào rào bay đầy tóc tai mặt mũi nhưng thanh y nhân làm biếng đến nỗi không thèm phủi đi.

Qua một cánh rừng hoang vu, có một làn khói lam chiều bốc lên từ một mái tranh.

Trước gian nhà tranh là một khoảng sân lát đá, một hài tử mới bảy tám tuổi đứng giữa sân đăm đăm nhìn ra sơn đạo quanh co thoắt ẩn thoắt hiện phía bên kia đồi.

Bởi vì có một người theo sơn đạo đi về phía gian nhà.

Hẳn là hài tử đang ngóng người nhà vì bấy giờ đã là hoàng hôn, những nơi hoang sơn này làm gì có khách nhân đến nữa?

Nhưng hài tử không gọi mà chỉ chú mục nhìn người đang đi đến.

Mãi đến khi người kia sắp đến sân thì hài tử đột nhiên quay người chạy nhanh vào nhà.

Chưa đến cửa, hài tử đã gọi rối rít :

- Mẹ ơi có người đến!

Lát sau từ trong nhà một nữ nhân bước ra cửa cũng là lúc người kia dừng lại trước sân, đó chính là thanh y nhân gầy gò.

Đôi mắt thanh y nhân chợt ánh lên kinh ngạc trước vẻ mỹ lệ của nữ nhân.

Đó là một thiếu phụ mới khoảng chừng hai mươi lăm tuổi, mi mục như vẽ, da trắng, tuy y phục chỉ là một thứ vải thô, nhưng không giấu được vẻ kiều diễm thoát tục. Đó mới thật là thiên tiên ở đào hoa chứ không phải là mỹ nhân nơi thôn dã.

Thiếu phụ tay vẫn xách ấm nước, dịu giọng hỏi :

- Tiên sinh là...

Giọng nói thánh thót trong trẻo như tiếng hót của chim hoàng anh.

Từ trong nhà một con chó khoang chồm ra sủa nhưng bị hài tử giữ lại.

Người gầy gò chấp tay đáp :

- Đại tẩu! Quanh đây không có thôn xóm gì, tối nay có thể phiền xin ở trọ lại một đêm không?

Nữ nhân nhìn trời rồi chẳng chút ngập ngừng e ngại gật đầu :

- Không sao! Chỉ là ở nơi hoang sơn không có gì đãi khách. Mời tiên sinh ngồi, cha của hài tử cũng sắp về rồi đó!

Hài tử chạy nhanh vào nhà xách ra một cái ghế đặt giữa sân. Khách nhân gật đầu mỉm cười, đưa tay xoa đầu hài tử...

Vị khách thanh y mới ngồi xuống thì chợt đưa mắt nhìn sang phía bên kia đồi.

Trên sườn núi đối diện với ngôi nhà tranh có một hắc y hán tử đang đi nhanh xuống.

Thanh y khách chỉ tay cho thiếu phụ nhìn thấy và hỏi :

- Đã về rồi! Đó có phải là cha của hài tử không?

Thiếu phụ chưa kịp trả lời thì tiểu hài tử đã kêu lên một tiếng mừng rỡ rồi đâm bổ sang bên kia núi.

Con chó nhỏ vừa sủa ăng ẳng vừa chạy theo.

Lát sau từ bên kia sườn đồi vang đến tiếng cười nói đầm ấm vui vẻ.

Hắc y hán tử gánh một gánh đồ vật gì chẳng rõ, tay phải thì đang ôm thốc lấy hài tử. Thiếu phụ nét mặt tươi hơn bước ra sân.

Tuy cô ta không nói gì, nhưng chỉ cần nhìn khuôn mặt rạng rỡ cũng biết đây là một gia đình hạnh phúc.

Mới đến sân, hán tử buông hài tử ra rồi đặt gánh đồ xuống.

Thiếu phụ cười nói ngay :

- A Trang, vị tiên sinh này nhờ trú lại ở chỗ chúng ta một đêm, đang đợi chàng về để cùng ăn cơm đấy!

Khách nhân đã đứng dậy từ lâu, bước tới một bước đối diện với hắc y hán tử.

Hắc y hán tử tuổi chừng ba mươi, nước da đen chắc mắt sáng, vai rộng mặt vuông, thần thái và diện mạo toát ra vẻ đường hoàng chính trực.

Khách nhân cung tay cười nói :

- Tại hạ là Hoàng Phủ Sơn, dám phiền...

Hán tử mặt đen cười lớn ngắt lời :

- Có gì đâu mà phiền! Chỉ e là nơi hoang sơn không có gì để mời khách, xin đừng chê!

Rồi lập tức quay sang thiếu phụ nhẹ nhàng bảo :

- Có gì ăn thì nàng đưa ra hết đi!

Khách nhân nói :

- Xin đa tạ!

Chủ mời khách vào nhà ngồi xuống bộ bàn ở gian giữa, sau khi tọa vị xong, vị khách gầy gò mở lời :

- Xin được hỏi huynh đài quý danh là gì?

Hán tử mặt đen cười đáp :

- Tôi là Thạch Trang.

Hoàng Phủ Sơn cười tiếp lời :

- Thạch huynh đệ, thấy một gia đình ba người của huynh đệ ở nơi sơn dã mà đầm ấm hạnh phúc như thế, thật khiến ai cũng thèm muốn!

Thạch Trang cười đáp :

- Tôi không bận sự đời, tuy cuộc sống ở đây có vất vả một chút nhưng không có phiền não. A!...

Hoàng Phủ Sơn ngơ ngác.

Nói rằng không gì phiền não sao lại thở dài? Thế nhưng sợ làm thương tổn đến nội tâm của chủ nhân nên không tiện hỏi thêm.

Hai người trầm mặt một lúc thì thiếu phụ mỹ lệ đã xuất hiện với một mâm bằng gỗ lớn đầy đồ ăn thức uống trên tay. Tuy không phải là thứ cao lương mỹ vị gì, chỉ là thổ sản ở chốn rừng rú nhưng trông khá ngon mắt và chỉ cần mùi vị xộc vào mũi sực nức cũng biết đã được chế biến rất ngon Thạch Trang chỉ vào nữ nhân giới thiệu :

- Vợ tôi tên là Thủy Tiên, đồng cam cộng khổ với tôi bảy tám năm nay nhưng không ta thán gì.

Thủy Tiên cười ngượng nghịu, giúi một cái bánh làm bằng bột bắp vào tay nhi tử.

Thạch Trang lại chỉ hài tử nói :

- Con trai tôi Thạch Tú, năm nay tám tuổi. Tuy trùng tên với một trong một trăm lẻ tám vị hảo hán Thủy Hử nhưng tôi lại không định để sau này nó tới Lương Sơn Bạc đâu Ha...

ha... ha.

Tiếng cười thật hào sảng khiến Hoàng Phủ Sơn cũng cười lớn tiếng theo!

* * * * *

Ánh trăng tỏa ánh bạc lai láng trên mặt sân. Trong nhà đèn đã tắt.

Trong buồng ngủ của đôi phu thê vẫn còn nghe tiếng trò chuyện thì thầm.

Thoạt tiên là tiếng Thủy Tiên :

- Làm sao hôm nay lên trấn chàng không bán được tấm da nào cả?

Thạch Trang thở dài đáp :

- A... Bởi thế không mua được những thứ cần thiết...

Thủy Tiên lại hỏi :

- Không có ai mua cả sao?

- Không phải người ta không cần, mà không dám mua.

- À! Nhất định là tên họ Quan làm khó chúng ta rồi, đúng không?

- Đương nhiên là do hắn. Ở Bạch Mã trấn mọi người đều sợ hắn.

Thủy Tiên hỏi :

- A Trang, đây đến Bạch Mã trấn tới ba mươi dặm. Ngoài đó ra chẳng lẽ chúng ta không tìm được nơi nào khác để có thể bán hàng

hay sao?

- Muốn tìm một nơi khác để bán hàng thì phải đi ít nhất là ba trăm dặm.

Thủy Tiên thở dài nói :

- Tên họ Quan đó vì sao mà bức bách chúng ta vậy chứ?

Giọng Thạch Trang buồn bã :

- Nếu phải đi ba trăm dặm phải mất tới hai ngày, cả đi lẫn về tổng cộng mất hết năm ngày. Ta thật không yên tâm khi để hai mẹ con nàng ở nhà một mình lâu như vậy.

Thủy Tiên nín lặng. Trượng phu nói không sai. Ở chốn hoang sơn này chỉ có hai mẹ con thì ai lại không lo?

Trong phòng lặng đi hồi lâu, cuối cùng Thạch Trang nặng nề lên tiếng :

- Chẳng bằng ngày mai cả nhà ba người chúng ta cùng đi đến Thanh Phong trấn. Đường đi tuy có xa nhưng chỉ như thế ta mới yên tâm.

- Nhưng Tú nhi mới bẩy, tám tuổi làm sao có thể vượt quãng đường xa như thế?

Thạch Trang đáp :

- Nó đi được chừng nào tốt chừng đó thôi. Khi nào mỏi chân ta sẽ cõng nó.

Thủy Tiên băn khoăn hỏi :

- Vậy còn gánh da thú...

Thạch Trung chỉ cười không nói gì nhưng tiếng cười ấy chắc hẳn làm không khí trong phòng bớt căng thẳng, nhất là thiếu phụ đỡ lo âu rất nhiều.

* * * * *

Trời vừa sáng Thủy Tiên vừa ra khỏi phòng thì thấy vị khách đã đứng giữa sân.

Thiếu phụ chưa kịp lên tiếng thì Hoàng Phủ Sơn đã chắp tay cười nói :

- Đại tẩu, tôi muốn nói vài câu với Thạch huynh.

Chợt nghe tiếng Thạch Trang cười kha kha rồi ra khỏi cửa, bước đến trước Hoàng Phủ Sơn vòng tay chào hỏi :

- Hoàng Phủ huynh có chuyện gì muốn nói với huynh đệ thế?

Thủy Tiên nhanh ý đi vào nhà xuống bếp. Cũng nên chuẩn bị thứ gì ăn sáng.

Hoàng Phủ Sơn kéo tay Thạch Trang ngồi xuống cái ghế để ở sân, mở lời :

- Thạch huynh nên có một người giúp việc. Tôi tình nguyện giúp huynh làm việc đó.

Thạch Trang cười to đáp :

- Hoàng Phủ huynh khéo đùa! Chẳng lẽ huynh đệ mà mời nổi một người giúp việc?

Hoàng Phủ Sơn nghiêm giọng nói :

- Tôi muốn trú ở đâu mấy ngày, không muốn ăn không ngồi không đấy Thạch huynh!

Thạch Trang bần thần một lát mới trả lời :

- Trong nhà lương thực dự trữ không còn nhiều. Chẳng giấu gì Hoàng Phủ huynh, hôm nay cả nhà chúng ta định đến Thanh Phong trấn, phải mất tới năm sáu ngày mới về đến đây.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Đi Thanh Phong trấn làm gì vậy?

- Tôi có một gánh da thú cần bán. Mùa đông sắp tới rồi, cần phải chuẩn bị mọi thứ dự trữ cần thiết cho mùa đông mới sống nổi...

- Vì sao không bán ở Bạch Mã trấn cho gần?

Ánh mắt Thạch Trang bỗng hơi tối lại, trả lời :

- Hôm qua tôi đã tới Bạch Mã trấn rồi.

- Nhưng tại sao Thạch huynh lại gánh da thú trở về?

Thạch Trang hình như không muốn giải thích, chỉ đáp :

- Vì thế mà hôm nay cả nhà phải đi Thanh Phong trấn...

Hoàng Phủ Sơn cười :

- Thạch huynh nếu tin được Hoàng Phủ Sơn này thì hôm nay huynh đệ sẽ đến Bạch Mã trấn, nhất định bán được gánh da thú cho

Thạch huynh.

Thạch Trang bị bất ngờ ngẩn người ra một lúc mới hỏi :

- Hoàng Phủ huynh muốn giúp tôi đi bán gánh da thú thật sao?

- Tôi là người giúp việc cho Thạch huynh mà!

Thạch Trang cắn môi hỏi :

- Chắc rằng tối qua Hoàng Phủ huynh nghe được tôi và Thủy Tiên nói chuyện đúng không?

- Tôi không phủ nhận.

- Hoàng Phủ huynh muốn giúp chúng tôi?

- Tôi chỉ muốn đỡ đần giúp huynh giải quyết chút khó khăn trước mắt.

Thạch Trang trầm giọng nói :

- Ở Bạch Mã trấn có tên đại gian ác xưng hiệu là Nhị Diêm Vương. Hắn tụ tập một bọn lang sói bất lương, ngay cả người trong giang hồ cũng phải tránh xa. Lòng tốt của Hoàng Phủ huynh tôi xin đa tạ, nhưng khuyên huynh đừng chuốc họa vào thân.

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Chẳng qua huynh đệ chỉ bán gánh da thú chứ có làm gì đâu mà mang họa? Nếu Thạch huynh tin được huynh đệ thì hãy kê danh sách các thứ cần mua, sau khi bán hàng xong, tôi sẽ tìm những thứ đó mua về cho.

Thạch Trang lại ngồi bần thần, nghĩ ngợi hồi lâu. Cho đến khi Thủy Tiên mang thức ăn sáng ra vẫn chưa quyết định dứt khoát.

Hoàng Phủ Sơn thấp giọng :

- Thạch huynh đệ không thể cứ mang theo đại tẩu và hài nhi đến Thanh Phong trấn được. Muốn đến Thanh Phong trấn phải qua Thương Ưng sơn rất hiểm trở. A Tú lại còn bé...

Thạch Trang giật mình nghiến răng nói :

- Hoàng Phủ huynh chính hiểu nỗi băn khoăn trong lòng tôi... Chắc phải phiền đến huynh.

Hoàng Phủ Sơn cất tràng cười sảng khoái.

Tiếng cười đó không hoàn toàn do người ta thấy có gì vui thích mà cười lên. Nó chỉ có tác dụng an ủi những người đang bị một mối ưu tư đè nặng. Và quả thật, tiếng cười làm cho Thạch Trang vơi đi nhiều nỗi lo âu mưu sống.

Ánh dương vừa chiếu chênh chếch xuống núi, một nhân ảnh cao gầy quảy một gánh da thú nặng theo con đường rừng lầm lủi đi, người đó là Hoàng Phủ Sơn.

Cách gian nhà tranh một quãng, vị khách bất ngờ này còn quay lại mỉm cười với Thạch Tú đang đứng ngóng theo, bên cạnh hài tử vẫn là con chó khoang nhỏ.

Thạch Trang đang lúi húi bổ củi cuối sân, cần phải chuẩn bị sẵn đồ sưởi cho mùa đông sắp đến.

Thủy Tiên đi ra vừa sắp mấy cây củi đã được chẻ ra vừa nói :

- Năm bộ da cáo, ba bộ da báo và thêm một tấm da hổ nữa. Ngoài ra còn bảy bộ da chồn, chừng đó đủ cho chúng ta sinh hoạt cho đến mùa xuân năm sau...

Rồi cô ta chợt ngập ngừng nói thêm :

- Tấm da hổ đã định làm nệm cho A Tú, hôm qua chàng đã để riêng ra, sao hôm nay...

Thạch Trang đặt búa xuống đưa tay gạt mồ hôi nói :

- Ta biết rằng nàng không yên tâm. Nhưng ta lại tin rằng Hoàng Phủ Sơn không phải là kẻ lừa bịp.

Thủy Tiên không nói gì. Nàng tin lời chồng.

Thủy Tiên rất tin yêu chồng, nay chàng đã tin như thế thì tại sao nàng không tin được?

Bạch Mã trấn không có tường thành.

Trấn nhỏ này vốn là nơi buôn ngựa lúc trước, sau này những người lái ngựa chuyển đi nơi khác, một số người làm nghề buôn bán vẫn ở lại, sau dân cư lân cận cũng chuyển về đây nên trở thành một tiểu trấn có chừng trăm hộ dân cư.

Nơi đây xa quan phủ nên uy quyền của quan gia không với tới. Nhị Diêm Vương Quan Đại Khôi tự xưng làm bá chủ.

Có người cho rằng Nhị Diêm Vương là tục gia đệ tử của phái Thiếu Lâm. Hắn có hai tên thủ hạ đều là nhân vật có danh tiếng.

Trong tiểu trấn này ai không dám nghe lời hắn?

Hai tên thủ hạ của Nhị Diêm Vương là Khiếu Thiên Ưng Đinh Bất Hối và Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên, không những là thủ hạ thân tín của Quan Đại Khôi mà còn rất hiểu ý của đại ca không cần phải sai bảo. Chỉ cần căn cứ vào ánh mắt của tên đầu sỏ mà hành động.

Ngoài hai tên thủ hạ lợi hại này, Quan Đại Khôi còn giao tình mật thiết với Tháp Thượng Tuyến ở Khoái Lạc bảo khét tiếng, đặc biệt thêm là xưng huynh gọi đệ với tên Tổng quản của Khoái Lạc bảo là Đại Phiến Tử Vương Hoa Nam.

Tên họ Vương này tính tình vô cùng hung bạo, tàn độc, một cao thủ của giang hồ, có người thấy hắn giết một lúc bảy nhân mạng nhưng đao không hề dính một giọt máu. Quan Đại Khôi có tên họ Vương làm chỗ dựa, tự cho mình là oai hổ trấn sơn, tác oai tác quái ở Bạch Mã trấn.

Trăm hộ dân cư ở đây không ai dám phản kháng hắn một lời. Chỉ cần nghe tiếng quát của Quan Đại Khôi là ai cũng phải lủi đi, trong nhà thì đóng chặt cửa không dám ho he. Mà cũng ngộ, trăm hộ có được bao nhiêu người? Thị trấn thì chút téo. Tại sao hắn không tung hoành ở những chỗ đông đúc phồn thịnh hơn? Chả ai biết, ai mà dám hỏi như vậy.

- Da thú đây! Da thú đây! Hổ báo cáo chồn đủ cả! Da chồn làm ủng, da báo làm chăn lót ghế, da hổ làm nệm trải giường, mua một tấm dùng cho mùa đông giá, sẽ vô cùng dễ chịu!

Tiếng rao thật lọt tai, y như một người bán hàng chuyên nghiệp!

Hôm nay, Hoàng Phủ Sơn gặp may, đến trưa đã bán hết số da thú. Quẩy gánh không đến một tửu điếm, trên biển hiệu ghi là

Vương Ký Tửu điếm, Hoàng Phủ Sơn để đôi quang gánh không ở bên cửa rồi vào gọi và món nhắm và một bình rượu.

Đột nhiên y phát hiện cách đấy hai cái bàn có một tên đại hán mắt beo đầu hổ ngồi cùng với mấy tên khác đang nhìn mình chằm chặp.

Hoàng Phủ Sơn gãi gãi trán định cười nhưng thấy hán tử mắt lừ lừ đầy ác cảm nên quay mặt ra chỗ khác có ý đang chờ đợi.

Tên tiểu nhị bước ra, tay bưng một mâm thức ăn và một bình rượư.

Xếp xong các thứ trên bàn, tiểu nhị cười hỏi :

- Khách quan chắc không phải là người bổn địa?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Ta mới đến Bạch Mã trấn lần đầu tiên.

Tiểu nhị liến thoắng :

- Chẳng trách gì tiểu nhân thấy khách quan lạ hoắc... Có lẽ khách quan từ xa đến?

Hoàng Phủ Sơn uống hết chén rượư, khá lên một tiếng mới trả lời :

- Không xa lắm, chỉ năm mươi dặm thôi.

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi :

- Chỉ năm mươi dặm thôi sao? Chẳng lẽ gánh da thú này...

Hoàng Phủ Sơn ngắt lời :

- Đó là ta bán giúp cho một vị bằng hữu.

Tiểu nhị hốt hoảng đưa tay lên miệng ra hiệu rồi lấm lét quay lại nhìn tên hán tử mắt beo đầu hổ, trong khi đó thì một tên ngồi cùng bàn với hắn đang bước về phía Hoàng Phủ Sơn.

Tiểu nhị biến sắc vội vàng lủi vào bếp, hẳn là không muốn dây vào cuộc xô xát mà hắn đoán sắp xảy ra.

Hoàng Phủ Sơn vẫn tiếp tục ăn uống, như không hề nhận thấy có kẻ đang đứng bên cạnh.

Y vừa nâng chén lên định uống tiếp thì bị tên hán tử giữ tay lại.

Hoàng Phủ Sơn thản nhiên cười hỏi :

- Huynh đệ, ngươi có ý gì?

Hán tử trầm giọng :

- Bằng hữu, ngươi vừa bán gánh da thú phải không?

- À! Huynh đệ trễ rồi, da thú ta đã bán hết.

Tên hán tử cũng cười, nhưng là nụ cười thâm trầm độc địa khiến người ta phải nổi da gà.

Hắn chộp cứng cổ tay Hoàng Phủ Sơn, lạnh giọng hỏi :

- Có phải tên tiểu tử Thạch Trang nhờ ngươi bán phải không?

- Ồ! Sao lại nhờ? Ta là người phụ việc cho ông ấy mà!

Bấy giờ tên mắt beo đầu hổ vẫn ngồi nguyên chỗ cũ, đưa tay ra hiệu cho tên hán tử đang giữ Hoàng Phủ Sơn, ra lệnh :

- Đinh Bất Hối, đưa tên tiểu tử đó tới đây để ta hỏi hắn.

Tên hán tử liền lôi xộc Hoàng Phủ Sơn đến bên bàn tên mắt beo đầu hổ, nói bằng giọng đe dọa :

- Tiểu tử ngươi phải cẩn thận trước Quan đại gia đó!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Tôi biết!

Tên đại hán mắt beo đầu hổ chính là Nhị Diêm Vương Quan Đại Khôi.

Quan Đại Khôi bưng chén rượu uống một hơi mới nói :

- Thạch Trang không đi mà bảo ngươi đến đây, quả nhiên ngươi đã bán hết gánh da thú rồi...

Hoàng Phủ Sơn nhanh miệng :

- Tôi định ăn xong rồi mua mấy thứ đồ nữa rồi trở về.

Quan Đại Khôi cười sằng sặc nói :

- Ngươi chẳng mua được gì đâu!

Hoàng Phủ Sơn vờ ngạc nhiên hỏi :

- Tôi mua hơi đắt một chút là được chứ gì?

- Hắc! Ngươi có trả bao nhiêu cũng không mua được hàng.

Tới đó hắn quay sang một tên dáng gầy nhỏ ngồi bên cạnh ra hiệu. Tên này liền đứng dậy ra khỏi tửu điếm.

Quan Đại Khôi lại hỏi :

- Tiểu tử ngươi bán được bao nhiêu tiền?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Chưa đến một trăm lẻ hai lạng bạc.

Quan Đại Khôi nói :

- Cứ cho là một trăm lẻ hai lạng, vậy thì đưa đây năm mươi hai lạng.

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Tại sao?

Y chưa dứt lời thì tên hán tử vừa lôi y đến gọi là Đinh Bất Hối giang thẳng tay tát mạnh vào mặt nghe bốp một tiếng.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn ngồi yên không động đậy, mặt vẫn điềm nhiên, trái lại Đinh Bất Hối rụt nhanh tay về, mặt lộ vẻ đau đớn.

Hình như Quan Đại Khôi không nhận thấy, đanh giọng :

- Ta sẽ cho ngươi biết vì sao. Tiểu tử, đây là địa bàn của Quan đại gia ta, ngươi dám mua bán tại đây là phải nộp tiền không thiếu một xu, đưa ra mau!

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Quan đại gia, tôi chỉ là người tôi tớ phụ việc, không làm chủ được...

Cũng như hồi nãy, y chưa kịp dứt câu, một tên hán tử khác đứng bật dậy vung cước đá vào khuỷu chân với ý buộc đối phương quỳ xuống.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn đứng trơ trơ.

Còn tên đại hán vừa xuất cước cảm thấy bàn chân đau đớn như vừa đá phải một tảng đá.

Quan Đại Khôi mắt phát hàn quang, đập bàn quát lớn :

- Tiểu tử, ngươi sẽ biết thế nào là lễ độ!

Rồi đứng tránh sang bên, quát bảo thủ hạ :

- Vây hắn lại! Đánh!

Hai tên đại hán xuất thủ vừa rồi lại định xông vào thì Hoàng Phủ Sơn chợt xua tay :

- Quan đại gia đừng đánh!

Quan Đại Khôi thét hỏi :

- Ngươi sợ rồi sao?

- Tôi chỉ sợ đánh nhau làm hỏng mất đồ đạc của tửu điếm này thì biết ai bồi thường đây?

Cặp mắt beo của Quan Đại Khôi quắc lên vì tức giận, hắn gào lên :

- Đánh!

Hai tên vừa xuất thủ, một là Khiếu Thiên Ưng Đinh Bất Hối, còn tên cao gầy là Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên. Cả hai tên giờ đã hết đau. Đinh Bất Hối cầm luôn hai cái ghế phang mạnh vào nhau vỡ tan, hắn cầm một mảnh làm binh khí. Còn Mã Thông Thiên hung hăng lao tới vận lực vào song chưởng đánh ra một chiêu Hắc hổ đào tâm.

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Các ngươi đánh thật ư?

Đinh Bất Hối vung mảnh ghế nhằm vào đầu đối phương phang xuống nhưng Hoàng Phủ Sơn chỉ hơi né người đã tránh được.

Còn song chưởng của Mã Thông Thiên nhằm vào ngực, nhưng không hiểu sao lại trúng phải bắp đùi đối phương!

Hoàng Phủ Sơn vẫn chưa xuất thủ, chỉ lắc đầu ngán ngẩm vì thấy rằng cuộc ấu đả khó tránh khỏi, thở dài nói :

- Thế nào? Đủ rồi chứ? Nếu đánh nữa thì sợ có người tàn phế đấy!

Y vừa dứt câu thì thấy hai cánh tay Mã Thông Thiên rũ xuống, mặt đẫm mồ hôi, hai tay không sao nâng lên nổi, sắc diện vừa đau đớn vừa tức giận.

Đinh Bất Hối cũng chẳng hơn gì, rên lên một tiếng, hai chân nhũn ra đổ phịch xuống, đôi chân không sao điều khiển nổi, như chẳng phải là của mình nữa!

Quan Đại Khôi đành phải tự mình động thủ vậy.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên như ánh chớp, một mũi dao sáng loáng đã dí trước mặt Hoàng Phủ Sơn.

Thế nhưng mũi dao chưa kịp chạm vào da thịt Hoàng Phủ Sơn thì đã bị đánh bật trở lại, và diễn biến tiếp theo chỉ trong nháy mắt, nguyên thân thể to lớn của Quan Đại Khôi bị một luồng kình lực bắn thẳng ra cửa.

Tuy vậy trước lúc bị đánh bật khỏi cửa, hắn còn thét lên :

- Giết!

Bấy giờ ngoài Khiếu Thiên Ưng Đinh Bất Hối và Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên còn có hai tên hán tử khác nghe tiếng hô giết của đại ca, chúng vội vung binh khí xông vào.

Lúc đó Hoàng Phủ Sơn vẫn bình thản nhoẻn miệng cười, chính nụ cười đó khiến bọn thủ hạ của Quan Đại Khôi khiếp sợ lùi lại.

Đúng là có lúc tiếng cười thật đáng gờm.

Quan Đại Khôi lúc bấy giờ còn đang nằm trên mặt đất, chợt nhỏm dậy nói :

- Con bà nó! Mày từ đâu tới?

Ngoài cửa điếm chỉ nghe “suỵt” một tiếng.

Quan Đại Khôi hốt hoảng gượng dậy bò ra cửa.

Hoàng Phủ Sơn quay lại bàn mình, bỏ một nén bạc lên bàn rồi thong thả bước ra cửa. Nhưng chưa tới cửa thì nghe Quan Đại Khôi

gầm lên như hổ rống :

- Đứng lại!

Hoàng Phủ Sơn quay lại cười hỏi :

- Thế nào? Đánh nhau còn chưa đủ ư?

Quan Đại Khôi lại gào lên :

- Tiểu tử! Chưa xong đâu!

Hoàng Phủ Sơn cười hỏi :

- Nhưng ta đâu phải là người gây chuyện?

Quan Đại Khôi nghiến răng nói :

- Tiểu tử! Ở Bạch Mã trấn này không phải là nơi ngươi muốn mua gì cũng được, nếu không tin thì cứ thử xem.

Hắn vừa nói xong thì tên hán tử nhỏ bé được sai đi đã quay trở lại.

Hắn nói bằng giọng tự đắc :

- Lão đại, tất cả đều theo ý lão đại đã xếp đặt, các nơi đều đã sẵn sàng!

Quan Đại Khôi được tin này trấn an, cười nói :

- Tiểu tử ngươi đừng mong mua được gì ở đây.

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Ta biết vậy, cho nên ta chưa định mua gì cả.

- Hắc! Muốn mua gì ngươi phải để tên Thạch Trang tự đến đây mua mới được.

Hoàng Phủ Sơn nghiêm giọng :

- Nhưng ta là người giúp việc, ăn cơm của ông ta nên phải làm cho ông ta.

Nói xong, thong thả quảy gánh đi.

Y hiểu rằng Quan Đại Khôi sai tên nhỏ bé đi các phố cảnh cáo nên không ai dám bán hàng cho mình, vì thế không định mua thêm gì nữa nhằm ngoại thành mà đi.

* * * * *

Về đến gian nhà tranh, Hoàng Phủ Sơn được vợ chồng Thạch Trang tiếp đón niềm nở, nhưng vì không mua được vật dụng, vì thế y hiểu rằng chủ nhân vẫn còn lo lắng.

Trong bữa ăn Hoàng Phủ Sơn lên tiếng :

- Thạch huynh đệ, ngày mai thế nào tôi cũng đi mua được những thứ hàng cần thiết đem về.

Thạch Trang cười nói :

- Không cần đâu! Bán được hàng là tốt rồi, ngày mai tôi đi mua cũng được.

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Cứ để huynh đệ đi là hơn. Nhưng không hiểu vì sao tên Quan Đại Khôi lại chèn ép Thạch huynh như thế, có thể nói cho đệ biết được lý do tại sao không?

Thạch Trang trầm ngâm một lúc mới trả lời :

- Hắn muốn tôi lên tỉnh một chuyến, tôi không đồng ý, bởi thế hắn kiếm chuyện...

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Thủ hạ của Quan Đại Khôi không thiếu, sao không sai chúng đi mà lại phiền Thạch huynh?

Thạch Trang đáp :

- Không biết tại sao... Chắc không phải là việc tốt lành gì...

Hoàng Phủ Sơn nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

- Thạch huynh hãy để đệ ngày mai đi Bạch Mã trấn một chuyến nữa, nhất định sẽ mua được đồ dùng...

Thạch Trang trầm ngâm đáp :

- Hoàng Phủ huynh, tôi thật sự lo lắng...

Hoàng Phủ Sơn cười chận lại :

- Đệ được Thạch huynh hậu đãi, nếu không giúp được Thạch huynh qua cơn khó khăn này mới thật là áy náy, bất an.

- Nhưng Hoàng Phủ huynh phải đáp ứng một điều kiện...

- Thạch huynh cứ nói.

- Xin Hoàng Phủ huynh đừng gây xung đột với tên họ Quan đó. Hắn người đông thế mạnh, chúng ta nên nhịn thì hơn.

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Nhưng có muốn tránh cũng không được đâu.

- Vì sao chứ?

- Vì Quan Đại Khôi chèn ép huynh như vậy là có mục đích. Khi chưa đạt được mục đích của hắn, quyết không thể buông tha Thạch huynh đâu.

Thạch Trang ngập ngừng :

- Thế nhưng còn có vương pháp.

- Vương pháp ở Bạch Mã trấn chính là Quan Đại Khôi đó!

Thạch Trang không nói gì. Hoàng Phủ Sơn nói không sai. Ở Bạch Mã trấn thì chính Quan Đại Khôi là kẻ nắm quyền sinh sát mà không có quan gia vương pháp nào can thiệp.

Cho dù thế nào đi nữa cũng đành để Hoàng Phủ Sơn vào Bạch Mã trấn một lần nữa.

Hôm sau mới tờ mờ sáng Hoàng Phủ Sơn đã lên đường. Lúc đó cả gia đình Thạch Trang còn chưa dậy.

Hoàng Phủ Sơn không lấy tiền ở Thạch Trang vì y không có ý định sẽ trở lại đây.

Vào trấn lần này, Hoàng Phủ Sơn định sẽ giải quyết một lần với Quan Đại Khôi cho rốt ráo để sau này cần gì thì Thạch Trang có thể tự mình lên Bạch Mã trấn mua bán một cách đàng hoàng mà không bị ai gây phiền phức.

Đã hai ngày ở trong gian nhà tranh với gia đình Thạch Trang nên Hoàng Phủ Sơn không khỏi lưu luyến.

Đến dốc núi bên kia còn ngoái lại nhìn mái nhà tranh còn bị sương mai bao phủ, tuy cuộc sống thiếu thốn gian nan nhưng chứa chan tình cảm.

Cuộc sống đầm ấm ấy khiến cho những nhân vật giang hồ vốn hằng ngày bị bao mối nguy cơ hiểm trá luôn rình rập bên mình, mơ tưởng biết bao.

Hoàng Phủ Sơn chợt ao ước mình có được cuộc sống trầm lặng như thế.

Nhưng đã dấn thân vào chốn giang hồ, y biết không thể có được. Vậy thì cố sức sao cho cuộc sống bình an của những người như Thạch Trang không bị đe dọa.

Nhưng y cũng hiểu rằng Quan Đại Khôi là nhân vật không đơn giản, nhất định sau lưng hắn còn có những thế lực rất lợi hại nâng đỡ. Muốn Thạch Trang sau này được sống yên ổn thì phải động chạm đến những thế lực đó.

Năm mươi dặm đường, chỉ hai canh giờ đã đến.

Thế nhưng hôm nay thật quái lạ, vì sao Hoàng Phủ Sơn đi quanh quẩn mãi đến gần trưa mà cả trăm hộ ở Bạch Mã trấn không thấy nhà ai mở cửa?

Hoàng Phủ Sơn chú ý quan sát thì thấy trong nhà đều có người.

Đi vòng vèo hồi lâu, Hoàng Phủ Sơn trở lại trước Vương Ký tửu điếm là nơi duy nhất trong tiểu trấn còn mở cửa Hôm nay có một tên đại hán đứng canh trước cửa.

Hoàng Phủ Sơn không bị ngăn cản, vào tửu điếm ngồi đúng cái bàn hôm qua đã ngồi, vẫy tay bảo tiểu nhị mang đến một bình rượu và một bát thịt dê.

Lướt mắt sáng bên, y thấy Quan Đại Khôi ngồi cạnh một tên đại hán.

Quan Đại Khôi mấy lần nhấp nhổm định đứng lên nhưng bị tên đại hán cản lại.

Mấy tên lâu la hôm qua đều không có mặt. Hoàng Phủ Sơn chỉ nghĩ rằng chúng đã biết điều hơn. Đã không thắng được mình thì sao mà dám đến để chịu khổ đầu hơn nữa!

Ăn uống xong, Hoàng Phủ Sơn đặt một nén bạc lên bàn nói :

- Tiểu nhị tính tiền!

Đột nhiên tên đại hán đầu tóc rối bời đang ngồi cạnh Quan Đại khôi lên tiếng, giọng hắn như lừa rống :

- Bữa rượu hôm nay coi ta như mời khách!

Tiểu nhị vốn đã sợ, nghe nói thì càng im thin thít.

Hoàng Phủ Sơn miệng mỉm cười như hôm qua, điềm nhiên lấy nén bạc cất lại vào túi.

Nhưng khi vừa ngước mắt lên đã thấy Quan Đại Khôi đứng bên cạnh, chĩa mũi dao sáng loáng vào ngực, đôi mắt báo long lanh lên hỏi :

- Vì sao Thạch Trang không đến?

Hoàng Phủ Sơn thản nhiên đáp :

- Đi mua mấy thứ đồ vặt chỉ cần kẻ giúp việc ta làm cũng được, cần gì Trang lão chủ phải đích thân đến mua?

Quan Đại Khôi cười hắc hắc nói :

- Chỉ sợ một thứ ngươi cũng không mua được!

Hoàng Phủ Sơn nghiêm mặt hỏi :

- Chính ngươi bắt cả trấn này đóng cửa phải không?

Quan Đại Khôi không giấu vẻ đắc ý :

- Cả Bạch Mã trấn này đều tuân phục mệnh lệnh của ta.

Hoàng Phủ Sơn bỗng trừng mắt hỏi :

- Tên họ Quan kia! Vì sao ngươi bức hiếp Trang lão chủ ta như thế? Ông ấy có tội tình gì?

- Vì hắn không chịu nghe lệnh của ta.

- Nhưng vì lý do gì ngươi nhất định bắt buộc Trang lão chủ phải đến tỉnh thành? Ngươi có nhiều thủ hạ như thế mà?

Quan Đại Khôi hỏi :

- Ngươi thật muốn biết nội tình à?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Ta nhất định phải biết.

Đột nhiên Hoàng Phủ Sơn chỉ thấy trước mắt loang loáng đao quang, không biết Quan Đại Khôi dùng thân pháp gì mà đã đến sát bên vung đao xuất thủ bằng một chiêu vô cùng linh diệu kỳ ảo.

Đó chính là chiêu tuyệt học Ảo Đao Thập Bát Sát uy danh của Quan Đại Khôi.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, hữu thủ vung lên như ánh chớp chọc vào giữa màn đao ảnh đến mười tám đao không thể phân biệt được đâu là thật đâu là giả.

Chỉ thấy một ánh chớp vàng lóe lên, màn đao ảnh biến mất, đồng thời Quan Đại Khôi rống lên một tiếng, thân ảnh bắn cao lên đập mạnh vào tường rồi rơi phịch xuống góc tửu lầu, miệng phun huyết thành vòi nằm im luôn!

Trong phòng không ai tỏ ra xúc động trước cái chết chớp nhoáng của Quan Đại khôi, cả Hoàng Phủ Sơn và tên đại hán tóc rối bù vừa ngồi bên cạnh nạn nhân cũng không hề biểu lộ chút cảm xúc nào.

Không những thế hắn còn vỗ tay tán thưởng :

- Tuyệt! Tuyệt lắm! Một chiêu Trích Tinh Thủ hiếm thấy!

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt nói :

- Có lẽ ngươi cũng sẽ cùng chung số phận ấy. Sao không đến xem hắn như thế nào?

- Để làm gì?

- Ngươi được hắn thỉnh đến, nói cách khác là người bảo hộ cho hắn.

- Ngươi sai rồi, nói thực Quan Đại Khôi còn phải nghe lệnh của ta nữa.

- Vậy thì cứ xem hắn là thủ hạ của ngươi, dù sao cũng nên đến xem hắn ra làm sao chứ?

- Chẳng cần! Va vào tường như vậy chắc chắn là hết sống rồi. Hơn nữa đối với kẻ hấp hối hoặc đã chết thì có xem cũng đều như nhau cả. Điều cốt yếu là phải xác định được câu “Tướng quân xuất trận khó tránh khỏi trận vong”. Quan Đại Khôi sớm muộn gì cũng phải chấp nhận kết cục đó!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Quan niệm của ngươi thật tân tiến!

- Không có gì là tân tiến cả. Trái lại đó là quan niệm cổ điển, hơn nữa còn là quy luật. Chúng ta đối với chuyện sống chết đều bất lực, chỉ có nên làm sao để người chết đi không thấy mình chết một cách uổng phí mà đã được trả giá...

Hoàng Phủ Sơn đáp chận :

- Lẽ ra Quan Đại Khôi chưa chết. Nếu như ngươi xuất thủ trước thì giờ này hắn vẫn còn sống.

- Hừ! Ta đã nói qua, Quan Đại Khôi kể cả thân phận và võ công đều dưới ta. Hắn chết là để biểu hiệu sự tận trung. Ta không thể

ngăn cản hắn xuất thủ trước.

Tên hán tử đầu tóc bù xù dừng lại một chút rồi nói thêm :

- Điều đáng tiếc duy nhất là vận khí của hắn không tốt, cũng như ngươi, bằng hữu, ngươi cũng kém may mắn như hắn vậy!

Hoàng Phủ Sơn vẫn giữ nguyên nụ cười.

Nụ cười cố hữu trên môi Hoàng Phủ Sơn nhiều khi khiến người ta phải sởn tóc gáy, nhưng lúc này lại rất ưa nhìn. Phô ra hàm răng trắng bóng như bằng hữu lâu ngày mới gặp nhau.

Cười xong trả lời :

- Ta chỉ tin vào thực lực chứ không tin vào hạnh vận. Bằng hữu! Ngươi vừa nói Quan Đại Khôi không thể chết uổng phí đúng không? Vậy thì hãy xuất thủ đi còn chờ gì nữa?

Quả nhiên hắn xuất thủ thật.

Về phương thức, tên hán tử đầu tóc bù xù xuất thủ hoàn toàn khác với tên Quan Đại Khôi.

Hắn không lao tới một cách thần tốc và xuất độc chiêu mà chậm rãi bước tới từng bước trước mặt đối thủ.

Tới giữa khoảng cách mới nhận thấy trong tay hắn lấp lánh một thanh đao dài chỉ hai, nhưng rộng tới nửa thước!

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày hỏi :

- Chắc hẳn ngươi là Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam?

Vương Hóa Nam chỉ đao vào Hoàng Phủ Sơn cười hắc hắc nói :

- Bằng hữu, ngươi đã đoán đúng.

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt :

- Chẳng trách gì tên họ Quan dám diệu võ dương oai, nguyên là nhờ vào uy danh của Đại Đao Phiến Tử ngươi!

Vương Hóa Nam bước chếch lên nửa bước, thanh đại đao đột nhiên hiện ánh cầu vồng tỏa ra bảy màu rực rỡ bao phủ lấy địch nhân.

Hoàng Phủ Sơn thi triển thân pháp như hoành vân lưu thủy, lách nửa bước sang bên rồi quay nghiêng lại vung hữu thủ đâm thẳng vào đám cầu vồng bảy sắc.

Lập tức ánh cầu vồng biến mất, ảo ảnh tan đi chỉ còn lại thực thể, thực thể là thanh quái đao bị hai ngón tay Hoàng Phủ Sơn kẹp chặt, dù Vương Hóa Nam có dùng hết công lực rút về cũng không sao thoát khỏi hai ngón tay lúc này tỏa một màu vàng chói lấp lánh.

Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam trợn tròn mắt, run giọng kêu lên :

- Kim Thủ chỉ! Ngươi... là...

Nhưng hắn chưa nói hết câu đã hộc lên một tiếng.

Ánh kim quang như vệt sao băng xẹt tới yết hầu Vương Hóa Nam, làm câu nói của hắn tắt lại trong cổ, một vòi máu tuôn ra, thi thể bắn ra rơi xuống ngay cạnh xác Quan Đại Khôi, mắt vẫn trợn lên đầy oán hận.

Nhưng ánh mắt đã mất hết sinh khí ấy lại cố chiếu vào mặt Quan Đại Khôi.

Không những có pha căm hận mà còn vẻ oán trách trong đó nữa. Có lẽ đang oán trách Quan Đại Khôi tại sao lại dây vào một tay sát thủ lợi hại như thế!

Hoàng Phủ Sơn lau mấy ngón tay vào người Quan Đại Khôi. Chỉ một lát sau ánh kim quang mờ hẳn.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn thở hắt ra một hơi rồi thong thả bước ra phố.

Trên các phố xá của tiểu trấn vẫn vắng ngắt, nhà nhà đều đóng chặt cửa.

Y lắc đầu thở dài, không biết làm gì hơn đành rảo bước đi về hướng bắc.

Hoàng Phủ Sơn luôn khát khao có được một cuộc sống gia đình đầm ấm như của Thạch Trang, nhưng vì không muốn gây phiền phức cho vị chủ nhân gian nhà tranh mến khách đó nên ngược lên hướng bắc.

Nhưng vừa hết một con phố thì y đột nhiên dừng bước quay ngoắt lại khi phát hiện có một hài tử đang đi theo mình.

Hài tử đó là Thạch Tú với con chó khoang nhỏ đi cùng.

Hoàng Phủ Sơn trong lòng như xóa hết mọi ưu phiền, vẫy tay cười hỏi :

- A Tú, cháu cũng tới đây sao?

Thạch Tú bộ điệu như thẹn thùng đáp :

- Cháu đi theo thúc thúc...

- Cháu có nói cho cha mẹ cháu biết không?

- Nếu có thì cha mẹ cháu đã không cho cháu đi!

Hoàng Phủ Sơn cảm động xoa đầu hài tử, sau đó ngước mắt nhìn trời nói :

- Cháu nhất định chưa ăn gì phải không? Nào! Chúng ta kiếm chút gì lót bụng đã rồi thúc thúc sẽ đưa cháu về.

Thạch Tú nhoẻn miệng cười, nó thật không muốn xa Hoàng thúc thúc.

Nhỏ tuổi thường sùng bái những anh hùng. Đối với Thạch Tú thì Hoàng Phủ Sơn là một anh hùng.

Ở Bạch Mã trấn nhà nhà vẫn đóng cửa im ỉm, đành phải trở lại Vương Ký tửu điếm.

Hoàng Phủ Sơn như muốn mua hết các thứ thức ăn ngon. Sau khi chất vào một túi khá to, y vừa để lại một đỉnh bạc thì đích thân Vương chủ quán bước ra cười nói :

- Những thứ đó có là bao, coi như bổn quán biếu cho hài tử.

Hoàng Phủ Sơn đành cất tiền đi.

Bấy giờ có hai tên tiểu nhị đang thu nhặt hai tử thi mang đi, Hoàng Phủ Sơn nhìn theo, trên môi vẫn là một nụ cười khó tả.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 2: Mỹ nhân gây họa

Thạch Tú quấn quít bên Hoàng Phủ Sơn không rời, bên hài tử là con chó khoang nhỏ chạy tung tăng cũng vui thích như chủ nhân bé nhỏ của nó.

Cậu bé chưa bao giờ được đi xa. Nay đã bảy tuổi mới được lần đầu rời khỏi mái nhà trong núi.

Hoàng Phủ Sơn không khỏi lo lắng vì nếu hiểu rằng nếu phát hiện Thạch Tú đã biến mất, tất cả hai vợ chồng cuống cuồng bổ đi tìm.

Và giữa rừng hoang núi thẳm như vậy thì biết tìm đâu?

Nhưng trên thực tế phu thê Thạch Trang không có cơ hội để đi tìm Thạch Tú.

Trái lại không có Thạch Tú ở nhà, hai người như trút được gánh nặng, bởi vì trong lúc này trong gian nhà tranh có mấy người khách không mời.

Khách không mời hầu hết đều quen mặt.

Trong năm người thì ngoài một vị trẻ tuổi bận y phục bằng lụa xanh, bốn người còn lại đối với Thạch Trang không lạ lùng gì, gồm bốn tên ma cô ở Bạch Mã trấn là Mã Thông Thiên, Đinh Bất Hối và hai tên đại hắn bận khinh trang, lưng đeo đao to bản.

Khiếu Thiên Ưng Đinh Bất Hối dẫn đầu cả bọn sấn sổ bước vào sân lớn tiếng :

- Tiểu tử Thạch Trang đâu?

Thạch Trang bước ngay ra cửa đối diện với khách, Thủy Tiên cũng bước ra đứng sau tấm thân vạm vỡ của chồng.

Đinh Bất Hối chỉ tay vào Thạch Trang hỏi :

- Tên họ Thạch kia, tại sao ngươi không đến Bạch Mã trấn?

Thạch Trang chưa đáp, lướt mắt nhìn qua năm vị khách, đặc biệt dừng lại hơi lâu ở hán tử trẻ tuổi bận áo lụa xanh, chừng như đã gặp ở đâu nhưng không nhớ ra được.

Cuối cùng mới quay lại Đinh Bất Hối nói :

- Đó là việc của ta không liên quan đến các ngươi, trái lại ta muốn thỉnh giáo các ngươi đến đây làm gì?

Thủy Tiên cũng không có vẻ gì sợ hãi, chen vào :

- Các ngươi đừng có thế đông thượng môn khinh khi người ta như thế!

Tên hán tử trẻ tuổi há hốc mồm nhìn không chớp vào khuôn mặt diễm lệ và tấm thân nõn nà của thiếu phụ trẻ.

Đinh Bất Hối buông tiếng cười độc địa nói :

- Ngươi sai trợ thủ đến Bạch Mã trấn chứ gì? Hắc hắc... Hắn không trở lại nữa đâu, vĩnh viễn không trở về nữa, hớ hớ...

Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên tiếp :

- Có Vương tổng quản hầu giá, tên tiểu tử đó nhất định sẽ bị phân thây làm trăm mảnh!

Thạch Trang tức giận quát lên :

- Các ngươi muốn gì?

Đinh Bất Hối cười gằn đáp :

- Tiểu tử ngươi thật tinh ranh như cáo, không chịu dễ mắc câu! Bây giờ chúng ta đến đây, ngươi còn gì để nói?

Mã Thông Thiên phụ họa :

- Lấy đao ra tên họ Thạch kia!

Thạch Trang đanh giọng hỏi :

- Có phải các ngươi rắp tâm dồn ép chỉ vì ta không nhận lời thay các ngươi lên tỉnh thành không?

- Hô hô... đó chỉ là cái cớ để thịt ngươi thôi! Bây giờ cho ngươi biết cũng không hại gì, hô hô...

Cái đó mới thật bất ngờ đối với Thạch Trang. Y đã ẩn thân trong thâm sơn tuyệt cốc, ẩn lánh chuyện đời, thế mà vẫn còn có kẻ muốn cướp tính mạng!

Thạch Trang lùi lại đẩy mạnh Thủy Tiên vào nhà, quát hỏi :

- Vì sao? Vì lý do gì mà các người giở thủ đoạn đê hèn như vậy?

Tên trẻ tuổi bận áo lụa xanh chợt cười đểu giả nói :

- Tên họ Thạch! Ngươi là kẻ nhẫn tâm không biết thương hoa tiếc ngọc, sao nỡ đưa một mỹ nhân kiều diễm như thế giấu vào trong hang sâu núi thẳm như vậy?

Thủy Tiên gào lên :

- Đồ càn rỡ vô sỉ...

Thanh y nhân trẻ tuổi không chút mất lòng, còn cười lên hô hố :

- Các ngươi xem kìa! Mỹ nhân càng giận càng đáng yêu!

Thạch Trang trợn mắt nói :

- Ta hiểu ra rồi! Thì ra các ngươi gây sự nguyên nhân là do vợ ta! Đúng là một bầy thú vật!

Rồi bỗng chụp cây đòn gánh dựng trên tường định phang vào đầu thanh y nhân.

Tên này không coi chiếc đòn gánh vào đâu, chỉ hơi quay người dùng bao kiếm đẩy ngược lên đã khiến Thạch Trang lạng quạng lọt vào giữa bốn người Đinh Bất Hối.

Thanh y nhân trẻ tuổi cười nói :

- Dành hắn cho các ngươi đó! Hay nói cách khác nữ nhân trong phòng là phần ta.

Rồi sải bước vào phòng.

Thủy Tiên quát lên :

- Cút đi!

Chỉ nghe tiếng cười hô hố dậm dật của tên trẻ tuổi đáp lại.

Thạch Trang như đã phát điên, mắt đỏ ngầu, tay cầm chặt chiếc đòn gánh như con dã thú phang bạt mạng vào bốn tên cuồng địch vây quanh.

Với khí thế của con dã thú bị dồn nén đến đường cùng, Thạch Trang tay đánh chân đá loạn cả lên khiến cả bốn tên chưa dám xông vào đều lùi cả lại.

Tuy vậy chúng hiểu rằng đó là hành động tuyệt vọng của một sinh vật trước lúc chết.

Đinh Bất Hối cười thâm độc :

- Tên họ Thạch kia! Ngươi cứ việc đánh cho hả giận, phát tiết hết đi! Nếu ta ở vào địa vị ngươi cũng phải liều mạng thế thôi! Dù sao hôm nay nhất định ngươi phải chết!

Mã Thông Thiên góp thêm :

- Người ta nói nữ nhân là mầm họa không sai! Ai bảo ngươi lấy vợ đẹp như hoa ấy làm gì để rước họa vào thân?

Hai tên đại hán khác cười vang tán thưởng.

Thạch Trang càng sôi sục căm thù, bộ mặt đen hóa thành xanh tái ngầm vận lực vào chiếc đòn gánh chỉ thẳng tới Đinh Bất Hối nhưng đột ngột giật lùi thật mạnh.

Lúc này một tên đại hán phía sau Thạch Trang vung đao định chém vào sườn đối thủ, bất ngờ bị chiếc đòn gánh thúc mạnh trúng

bụng.

Chỉ nghe bịch một tiếng khô khốc, tên hán tử ngã ngửa ra đập đầu vào một phiến đá.

Bấy giờ Đinh Bất Hối cũng phóng đao đâm tới nhưng bị chiếc đòn gánh gạt ngược lên đành phải rút về, cười nói :

- Lợi hại thật!

Thạch Trang vừa đánh vừa lùi vào nhà nhưng bị Dã Hồi Tử Mã Thông Thiên vung đao chặn trước cửa.

Tên đại hán vừa bị đòn gánh trúng vào bụng không nguy hiểm gì đến tính mạng, chỉ một lúc đã bình phục được chồm dậy nghiến răng vừa khua đao chém vào vừa quát :

- Mẹ mày!

Lưỡi đao chém trúng cánh tay trái của Thạch Trang thành một vết thương rộng toang hoác dài tới nửa thước, máu phun ra như suối.

Cũng đồng thời lúc đó, Thạch Trang vung cước đá trúng ngay vào tiểu phúc của tên này làm hắn rú lên một tiếng rùng rợn, người co lên rồi từ từ rũ xuống, thanh đao còn nhuốm máu rời khỏi tay.

Đinh Bất Hối quát to :

- Giết!

Tên đại hán thứ hai xông tới vung đao chém xuống hạ bàn, Thạch Trang cúi người dùng sức kình quét mạnh ra, không ngờ đó chính là chủ ý của tên hán tử.

Hắn cố sức dùng đao ghì chặt lấy chiếc đòn gánh.

Thạch Trang vẫn giữ chặt một đầu, đầu kia chống xuống đất lấy đà rồi lao toàn thân tới vung một cước đá vào sườn tên hán tử.

Tên này hoảng hốt lùi về, nhưng phía sau Đinh Bất Hối chém qua một đao trúng vào đùi Thạch Trang.

Vết thương này không sâu lắm, Thạch Trang đoạt chiếc đòn gánh về lùi lại hai bước dựa lưng vào tường, hữu thủ còn lành lặn dùng hết sức bình sinh khua tả đánh hữu.

Tình thế này kéo dài thì Thạch Trang không sao tránh được cái chết mười mươi.

Thế nhưng Thạch Trang vẫn không chút nao núng dùng hết sức lực và lòng căm hận sử dụng chiếc đòn gánh khá lợi hại khiến cho nhất thời cả ba đối thủ không sao tiếp cận được.

Giữa lúc đó từ trong phòng vang lên tiếng kêu tuyệt vọng, hiển nhiên đó là tiếng kêu cứu của Thủy Tiên.

Thạch Trang lòng như lửa đốt, gọi to :

- Thủy Tiên! Thủy Tiên!

Mã Thông Thiên cười nói :

- Mau vào cứu Thủy Tiên của ngươi đi! Tên họ Thạch! Xông vào phòng đi chứ!

Trong phòng lại vang lên tiếng thét lạc tai, sau đó là tiếng cười rất khả ố của thanh y nhân trẻ tuổi.

Đinh Bất Hối cũng cười hắc hắc nói :

- Thạch Trang, ngươi là thứ chồng gì vậy chứ? Vợ ngươi bị người ta lôi lên giường, vậy mà ngươi vẫn giữ chặt bức tường không thèm đoái hoài...

Thạch Trang nghiến răng ken két vung đòn gánh nhằm Đinh Bất Hối lao ra nhưng mới được ba bước đã bị ba tên vây chặt vào giữa.

Tuy biết rằng bị lừa, rời lưng khỏi bức tường tất bị vây bốn mặt, như vậy tất bị dồn vào tử địa nhưng vì cứu thê tử là việc cấp bách nên Thạch Trang không quản sự sống cái chết của bản thân nữa.

Mã Thông Thiên xuất thủ trước tiên, vung đao chém đứt phăng chiếc đòn gánh.

Cùng lúc tên hán tử cùng Đinh Bất Hối cùng xông vào, một đao bổ xuống vai đối thủ, còn đao thứ hai chém tạt vào hông.

Thạch Trang không kêu tiếng nào ngã gục xuống giữa sân, máu trào ra nhuộm đỏ cả đống đá như những bông hoa đỏ thắm.

Bấy giờ trong phòng tên thanh y nhân buông tiếng cười man rợ sửa lại y phục, bận lại sống áo cho Thủy Tiên vẫn còn hôn mê bất động như một xác chết rồi cắp nàng bước ra cửa.

Tới sân hắn nhìn thi thể Thạch Trang trên đống đá và không nói một lời bước theo con đường đá gập ghềnh đi nhanh xuống núi.

Đinh Bất Hối khoát tay ra hiệu cho tên hán tử :

- Phóng hỏa!

Mã Thông Thiên giục :

- Nhanh lên Thiếu bảo chủ đi xa rồi!

Tên đại hán bước vào túp lều tranh, nhanh chóng tìm được ống hỏa cụ.

Vốn là tên thành thạo trong việc này, trong chốc lát ngọn lửa đã bốc cao rừng rực.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn không sao ngờ được rằng mình vào trấn giết hổ, hổ lại đến núi hại người.

Y bế Thạch Tú lên một đỉnh núi cao thì chợt thấy phía trước khói bốc lên cuồn cuộn liền sửng người đi vì kinh ngạc, trong đầu chợt nghĩ ngay đến mấy tên thủ hạ của Quan Đại Khôi mấy hôm trước mà hôm nay vắng mặt.

Lập tức Hoàng Phủ Sơn đặt ngay Thạch Tú xuống đất nói :

- A Tú, cháu cứ theo đường mà về, để thúc thúc đi trước tìm cha cháu.

Rồi không đợi Thạch Tú trả lời liền vút mình như tia khói lao đi.

Đến ngọn dốc cuối cùng, Hoàng Phủ Sơn thấy có mấy bóng người lay động từ xa, người đi đầu hình như trong tay còn cắp một người.

Nơi đó chỉ cách ngôi nhà tranh chừng một dặm, Hoàng Phủ Sơn nhìn ngôi nhà đang bốc cháy rừng rực, lòng nghĩ đến Thạch Trang và Thủy Tiên, răng nghiến chặt vì căm giận.

Với vẻ mặt như hung thần ác quỉ, y lao tới chặn trước đoàn người.

Bấy giờ lửa đã trùm hết gian nhà, dù có cứu cũng không kịp nữa. Không thấy Thạch Trang đâu, chắc đã gặp lành ít dữ nhiều, việc duy nhất có thể làm lúc này là vì gia đình họ Thạch mà đòi lại được những gì.

Tên thanh y nhân trẻ tuổi đang đi chợt thấy có người chặn đường thì giật mình sửng sốt, nhưng khi nhận ra đối phương chỉ là một hán tử ốm yếu hom hem thì trấn tĩnh lại ngay, quắc mắt nhìn đầy đe dọa.

Lát sau Đinh Bất Hối và Mã Thông Thiên cũng tới nơi, sau cùng là một tên hắc y đại hán cắp theo một tên đại hán chỉ còn thoi thóp thở.

Đinh Bất Hối nhận ra ngay Hoàng Phủ Sơn đang chặn đường, kêu lên :

- Thiếu bảo chủ, đây chính là tên tiểu tử thọc gậy bánh xe đó!

Tên được gọi là Thiếu bảo chủ hằm hằm nhìn Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Ngươi từ đâu tới?

Hoàng Phủ Sơn mặt tái ngắt, không đếm xỉa gì đến câu hỏi của đối phương, chỉ tay vào Thủy Tiên đang nằm bất động trong tay hắn đanh giọng :

- Thả người kia xuống!

Tên Thiếu bảo chủ cười nhạt nói :

- Ngươi mà xứng ư?

Hoàng Phủ Sơn nhắc lại, giọng như sư tử rống :

- Thả người kia xuống!

Tên Thiếu bảo chủ chợt chớp chớp mắt nói :

- Ngươi từ Bạch Mã trấn đến phải không?

- Không sai!

Tên Thiếu bảo chủ ngơ ngác hỏi :

- Vậy ngươi không gặp Quan Đại Khôi và Vương tổng quản sao?

- Hai tên đó không còn là người nữa!

- Ngươi nói gì vậy?

- Nghĩa là hai tên đó đã thành quỷ cả rồi!

Tên Thiếu bảo chủ đặt Thủy Tiên xuống bên đường, nghiến răng hỏi :

- Ngươi đã giết hai người đó?

- Chúng tự mình tìm chết, cũng như các ngươi vậy!

- Đây là việc của Thạch Trang, can gì đến ngươi mà xía vào?

- Có can gì đến ta hay không là chuyện thứ yếu, điều chính yếu là các ngươi đã gây ra trường huyết tanh thì phải trả giá cho hành động đó!

Tên Thiếu bảo chủ gượng cười hỏi :

- Nghe kể chuyện ngươi luyện được thành xương đồng da sắt không sợ chỉ chưởng, đúng không?

Hoàng Phủ Sơn quay sang Đinh Bất Hối và Mã Thông Thiên nói :

- Ta vốn không thích đánh người và không muốn bị người đánh, đã tránh va chạm với các ngươi. Nhưng sự thật, bây giờ ta không coi các ngươi là người nữa!

Đinh Bất Hối kêu lên :

- Ngọc thiếu gia, hắn chửi chúng ta đấy!

Mã Thông Thiên hùa theo :

- Ngay cả đến Ngọc thiếu gia hắn cũng chửi!

Ngọc thiếu gian phát nộ hỏi :

- Ngươi muốn gì?

- Ta cảm thấy sự việc không đơn giản, muốn ngươi kể lại tường tận!

Rồi chỉ vào Thủy Tiên đang nằm hôn mê nói :

- Nó trước đây sống ở gần Khoái Lạc bảo của chúng ta, đã thuộc về ta vì phụ thân nó đã nhận đồ sính lễ của ta, không ngờ chỉ ba ngày sau nó biến mất, mãi đến một tháng trước đây người ta mới phát hiện nó ở trong núi này. Như vậy là đã bảy tám năm rồi!

Hoàng Phủ Sơn nghe vậy không khỏi sửng sốt.

Lúc đó Thủy Tiên đã khẽ cựa quậy.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Giữa các ngươi có hôn ước không?

Ngọc thiếu gia cúi đầu :

- Có thể nói là có.

- Vậy cô ta là vị hôn thê của ngươi?

- Không sai!

Đột nhiên Thủy Tiên nhổm dậy kêu lên :

- Ngươi nói láo! Ai là hôn thê của ngươi?

Nói xong lẩy bẩy chống tay đứng lên.

Vừa lúc đó Thạch Tú chạy bổ tới vừa kêu lên :

- Mẹ!

Rồi nhào thẳng vào lòng Thủy Tiên.

Thủy Tiên ôm chặt nhi tử vào lòng nước mắt chợt trào ra như mưa, nghẹn ngào nói :

- Ôi... hài nhi đáng thương của mẹ!

Thạch Tú cũng òa khó lên.

Ngọc thiếu gia lạnh lùng hỏi :

- Một trăm lạng bạc làm vật sính lễ, cô nói giả nữa sao?

Thủy Tiên gài lại đủ cúc áo, nghe hỏi gào lên :

- Ai cần một trăm lạng bạc của nhà ngươi? Ngươi vứt lại nó rồi bỏ đi, quân ác bá!

Tên Thiếu bảo chủ cười nhạt nói :

- Ta chỉ xuất tiền mua ngươi, sao gọi là ác bá?

- Nhưng có ai nguyện làm vợ ngươi đâu? Ai chẳng biết ngươi là con quỷ dâm ác, lúc đó đã có bốn năm thê thiếp?

Bộ mặt khắc khổ của Hoàng Phủ Sơn giật giật, nhưng vẫn chưa nói gì.

Đột nhiên Thạch Tú hỏi to :

- Mẹ, cha đâu?

Thủy Tiên quay lại nhìn ngôi nhà rừng rực lửa, nước mắt chảy như suối, nghẹn ngào nói :

- A Trang! A Trang...

Mã Thông Thiên bỗng cười hắc hắc nói :

- Hắn chết rồi! Ngươi cứ yên tâm theo Ngọc thiếu gia đi!

Đinh Bất Hối tiếp lời :

- Theo Ngọc thiết gia chúng ta ngươi sẽ được ăn ngon mặc đẹp, so với ở chốn hoang sơn thì một trời một vực, huống hồ...

Hắn cười hắc mấy tiếng, nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chỉ cần cô ta quên quá khứ, nghĩ tới tương lai gật đầu một cái...

Bỗng nhiên Thủy Tiên bế thốc Thạch Tú lên nhằm ngôi nhà tranh rực lửa lao đi.

Tên Thiếu bảo chủ lao tới vươn tay định chộp lấy Thủy Tiên, nhưng mới đưa ra nửa chừng thì đã thấy Hoàng Phủ Sơn chắn ngang trước mắt.

Hắn giận tím mặt thét lên :

- Tránh ra!

Hoàng Phủ Sơn lạnh giọng nói :

- Ta thấy rằng dùng chữ ác bá để chỉ ngươi chưa đủ. Ngươi không những ác bá mà còn là thứ bại hoại trên giang hồ, không có thuốc nào chữa được, chỉ còn một biện pháp giải quyết là không coi làm người! Đáng ra ngươi phải thành quỷ từ lâu!

- Bằng vào sức ngươi ư?

- Bao giờ lời ta nói là do ta thực hiện!

- Nhưng lần này thì ngươi đừng hòng! Cho dù ngươi đã giết hai người Nhị Diêm Vương và Đại Đao Phiến Tử nhưng không đủ sức giết ta đâu!

- Xem chừng ngươi rất tự tin!

- Đương nhiên!

- Hừ! Cho dù ngươi cố giữ vẻ can đảm thì vẫn không che giấu được nội tâm đang hoảng sợ, đó là biểu hiện của giống bại loại thường có...

Tên Thiếu bảo chủ nghiến răng nói :

- Cho ngươi biết điều này cũng không hại gì. Cho dù ta bại, cho dù ngươi giết được ta thì ngươi cũng không còn sinh lộ!

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt hỏi :

- Theo khẩu khí thì ngươi rất có lai đầu?

Tên Thiếu bảo chủ ngạo nghễ đáp :

- Thiếu bảo chủ Khoái Lạc bảo ở Thê Phụng Sơn, Ngọc công tử Qua Ngọc Hà chính là ta đây!

Hoàng Phủ Sơn lạnh lùng nói :

- Chiêu bài đó ngươi chỉ diễu võ dương oai trong khu vực Khoái Lạc bảo thối nát của ngươi thôi, nay gặp ta thì ngươi phải biến thành quỷ!

Qua Ngọc Hà quát to :

- Ngươi điên rồi! Điên thật rồi! Chính ngươi mới tự tìm tử lộ. Được! Bổn công tử sẽ thành toàn cho ngươi!

- Hà! Ngươi đã mục ruỗng đến không thể nào cứu được nữa!

Đinh Bất Hối nói :

- Thiếu bảo chủ, chẳng nên tranh biện với tên tiểu tử đó cho phí lời, cứ thịt đi là xong chuyện!

Qua Ngọc Hà lùi lại vung tay ra lệnh :

- Giết hắn cho ta!

Hiển nhiên hắn cần Đinh Bất Hối và Mã Thông Thiên xuất thủ thế mạng cho mình...

Đinh Bất Hối quát to :

- Mã huynh, phải tỏ rõ uy nghiêm của Thiếu bảo chủ!

Quả nhiên trong âm thanh nghe ra tiếng run rẩy!

Lập tức hai thanh đao sáng loáng từ hai phía công vào thế uy mãnh như bão táp.

Hoàng Phủ Sơn đưa nhanh tay phải quét một đường làm đổi hướng đao của Đinh Bất Hối, đồng thời với thân pháp cực kỳ ảo diệu đã lướt tới sau Mã Thông Thiên.

Chỉ thấy trong chiêu liều mạng, hai tên Mã Thông Thiên và Đinh Bất Hối lao sầm vào nhau với hai mũi đao sáng loáng!

Phập!

Phập!

Hai thanh âm đục vang lên, cả hai tên thủ hạ thân tín của Quan Đại Khôi đâm suốt mũi đao vào nhau, cùng rú lên hoảng loạn rồi đổ nằm xuống giãy giụa một lúc rồi nằm yên, mắt trợn ngược lên như vẫn chưa cam tâm chết một cách vô lý vô sự như thế!

Qua Ngọc Hà cảm thấy một luồng ớn lạnh chạy dọc sống lưng.

Lúc này tuy trường kiếm đã tuốt vỏ cầm tay nhưng mồ hôi lại toát ra ướt đẫm.

Thực tế hắn đang run sợ!

Đột nhiên ý niệm mình bị giết hiện lên trong đầu.

Đó là cảm giác mới mở và hết sức đáng sợ, vì xưa nay hắn chỉ có ý niệm giết người chứ chưa bao giờ nghĩ rằng mình bị người giết.

Hắn giật thót mình khi nghe giọng nói lạnh lùng như ác quỉ của Hoàng Phủ Sơn :

- Phát kiếm đi!

Qua Ngọc Hà cố trấn tĩnh, nghiến răng vung kiếm.

Thân thể hắn bắt đầu vờn quanh đối phương, vừa liên tục chuyển động, vừa phát kiếm càng lúc càng nhanh, cự ly giữa song phương càng gần lại, lúc sau hai đối thủ như không nhìn rõ nhau nữa, thân ảnh chỉ nhạt nhòa giống như hai con vụ quay quanh nhau.

Đó chính là độc môn tuyệt học của Bảo chủ Khoái Lạc bảo Huyết Quá Lưu Qua Trường Giang, kiếm quyết chủ yếu là xoay chuyển thần tốc để làm hoa mắt địch nhân.

Một người bị chờn vờn xung quanh với thanh kiếm uy hiếp cả bốn phía với tốc độ chóng mặt, chỉ sợ không còn đường sống!

Hoàng Phủ Sơn cong hai đầu gối, phần trên cơ thể hầu như tách biệt hẳn vừa xoay người vừa linh diệu né kiếm, vừa đếm đủ bốn mươi tám kiếm của đối phương dùng hết xong mới từ từ dừng lại.

- Không sai! Kiếm pháp cũng có uy danh như thế, chẳng trách nào có ngươi xưng hùng xưng bá một phương!

Qua Ngọc Hà giận đến phát điên, gầm lên một tiếng, phát một chiêu trí mạng bổ thẳng vào đối phương.

Hoàng Phủ Sơn từ màn kiếm quang của đối phương chợt hét lên một tiếng rồi nhún mình lao vút lên không cao hơn trượng, khi rơi xuống đất đã cách xa hiện trường tới ba bốn trượng, rồi không thèm ngoảnh đầu nhìn lại lao nhanh về phía ngôi nhà đang bốc cháy, vừa đi vừa lau song chỉ nhuốm máu đỏ lòm vào một tấm khăn vải.

Hiển nhiên đó là máu của Qua Ngọc Hà!

Trong lúc đó, Qua Ngọc Hà chừng như đang bàng hoàng vì vừa dùng tuyệt chiêu định liều mạng với đối phương mà chỉ riêng mình nhận được một chiêu chí mạng, còn địch nhân đã nhẹ nhàng thoát ra ngoài.

Hắn ngã sấp xuống nhưng vẫn cố ngẩng lên hằn học nhìn về phía Hoàng Phủ Sơn vừa đi khỏi. Định nói câu gì nhưng không nói được.

Một người yết hầu đã bị giập nát, cả máu lẫn bọt xùi ra ngoài thì còn nói sao được?

Qua Ngọc Hà chết mà không nhắm mắt được, bởi vì đến chết mà hắn còn không biết chết bởi tay người nào.

Thực ra hắn không có thói quen hỏi lai lịch đối phương, bởi vì hàng trăm người từng bị hắn giết chết thì có bao giờ hắn hỏi lai lịch của họ đâu?

Qua Ngọc Hà chợt gục mặt xuống mà vĩnh viễn không còn ngóc lên nữa.

* * * * *

Thạch Trang vẫn còn thở, chẳng qua bị chảy quá nhiều máu.

Vốn có cơ thể cường tráng, tuy bị tới năm sáu vết thương, nhưng chỉ có hai đao vào yếu huyệt bị xương chặn lại bởi thế chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng.

Sau khi băng bó cầm máu, Hoàng Phủ Sơn cõng Thạch Trang, còn Thủy Tiên dắt Thạch Tú bám theo sau.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chúng ta có một túi thức ăn đủ sức đi đến chỗ bằng hữu của tôi. Đại tẩu cứ yên tâm, chỉ cần gặp vị đó là Thạch Trang vô sự.

Thủy Tiên gật đầu, xốc lại túi vải trên lưng, đó là chiếc túi được Hoàng Phủ Sơn mang từ Vương Ký tửu điếm về, trong đó có mấy chiếc bánh to và nhiều thứ đồ ăn khác.

Tuy cõng Thạch Trang trên lưng nhưng Hoàng Phủ Sơn không có vẻ gì mệt nhọc, chỉ có trong lòng khẩn trương vì biết hai mẹ con đang đi phía sau mình rất lo lắng nhưng không thể an ủi được gì.

Đi được chừng bảy mươi dặm, thấy cả Thủy Tiên lẫn Thạch Tú đã mệt, Hoàng Phủ Sơn bảo họ dừng lại nghỉ ngơi đôi chút, ăn quả quýt xong nói với Thủy Tiên :

- Đại tẩu, bây giờ còn đi thêm năm mươi dặm nữa, đường không khó lắm, chỉ theo hướng đông mà đi chỉ có một chỗ rẽ thôi. Cứ việc

đi thẳng chứ đừng rẽ. Hai mẹ con cứ thong thả mà đi, tôi đi trước một chút, đến chỗ vị bằng hữu rồi sẽ gặp nhau.

Thủy Tiên hỏi :

- Vị bằng hữu của Hoàng Phủ tiên sinh ở địa phương nào?

- Nơi đó gọi là Kim Thụ pha.

Thủy Tiên gật đầu :

- Kim Thụ pha là Trấn thành, tôi có nghe A Trang nói qua.

- Đúng thế, tôi sẽ đón hai mẹ con ở cửa thành phía tây.

- Tốt rồi, Hoàng Phủ tiên sinh cứ đi trước, mẹ con chúng tôi sẽ từ từ đến sau.

Hoàng Phủ Sơn từ biệt hai người rồi xốc Thạch Trang vẫn còn bất tỉnh trên vai thi triển khinh công lao đi rất nhanh, chỉ chốc lát đã không thấy đâu nữa.

Thủy Tiên và Thạch Tú kinh ngạc nhìn theo.

Làm sao có người đi nhanh như thế được? Huống chi trên lưng còn cõng một người...

Lát sau hai người cũng đứng dậy theo hướng trước mặt thẳng về hướng đông.

* * * * *

Hoàng hôn.

Trên đường hành nhân thưa thớt dần.

Hoàng Phủ Sơn cõng trên lưng Thạch Trang cả người đẫm máu đến thẳng cửa thành Kim Thụ pha.

Y không chú ý đến những đôi mắt tò mò nhìn mình, chỉ thỉnh thoảng quay đầu nhìn Thạch Trang vẫn còn thoi thóp thở, khâm phục khả năng chịu đựng của con người cường tráng này.

Nếu chính phải mất nhiều máu như vậy tất không thể chống chọi được với cái chết lâu như thế.

Trong thành nhà nhà đều lên đèn. Dọc con đường đất cuối phố có một trung niên nhân ngồi trên chiếc ghế dưới mái hiên.

Trung niên nhân mặc lam bào, đội khăn xanh trông dáng vẻ như kẻ hủ nho, tay trái mân mê hai chiếc vòng sắt, tay phải xoắn bộ râu dê của mình, cười khúc khích nhìn sang bên kia đường.

Đối diện với mái hiên của vị hủ nho qua con đường đất nhỏ là một hiệu bán quan tài, vừa khéo có một nữ nhân chừng khoảng ba mươi tuổi đang ngồi trước cửa.

Nữ nhân có vóc người cân đối, khuôn mặt dễ coi, nếu nhìn kỹ có thể nói là đẹp nữa, và làn da trắng khác thường.

Nữ nhân tuy cũng nhìn vị hủ nho bên kia đường nhưng không cười trái lại trong ánh mắt có gì hung ác.

Nếu nữ nhân đẹp nhưng tàn ác thì thật đáng sợ!

Nhưng không chỉ vẻ mặt tàn ác! Hãy nghe thị chì chiết vị hủ nho bên kia đường :

- Y Tử Nhân, con mẹ ngươi chứ! Sao ngày nào cũng ngồi trước cửa ám lão nương thế?

Ngươi muốn lão nương khuynh gia bại sản ư? Đừng hòng! Hừ!

Y Tử Nhân không mang ý nghĩa là chữa bệnh chết người. Nếu cho rằng vị Biện Bất Nghi là tên thầy lang kiểu Mông Cổ như thế thì thật là một sai lầm lớn.

Trong phủ Lương Châu quanh khu vực năm trăm dặm mọi người đều biết tiếng vị thần y "Y Tử Nhân" Biện Bất Nghi ở Trường An đường trong trấn Kim Thụ pha này.

Biện Bất Nghi y thuật rất giỏi, đã cứu sống không biết bao nhiêu người đã đoạn khí.

Một người có thể cứu được nạn nhân đã đoạn khí, y thuật có thể sánh với Hoa Đà rồi!

Thế nhưng Biện Bất Nghi không muốn ai gọi mình là Hoa Đà tái thế, bởi vì lão cho rằng Hoa Đà tuy giỏi nhưng chung quy cũng chỉ là một kẻ đần.

Nếu Hoa Đà không đần thì sao không chặt đứt cổ Tào Tháo đi cho khỏi tai họa?

Có người hỏi Biện Bất Nghi rằng giả sử nếu ông ta được vời tới chữa cho Tào Tháo khỏi bệnh đau đầu thì sẽ hạ thủ thế nào?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Đơn giản thôi! Trước hết dùng mê dược làm hắn mê đi, rồi sau chặt phứt cổ đi, cần gì phải nhiều lời?

Người ta lại phản vấn :

- Vạn nhất thủ thuật bị thất bại thì sao?

Biện Bất Nghi lại cười đáp :

- Đã y thuật không giỏi rồi thì cũng chết, nhưng có chết thì cũng phải giết cho được Tào Tháo chứ như Hoa Đà chết như thế chẳng phí đời đi ư?

Kể cũng lạ, là thầy thuốc mà chỉ muốn giết người!

Tuy vậy Biện Bất Nghi chưa từng chữa bệnh cho ai mà chết.

Khéo tình cờ, đối diện với Trường An đường là một hiệu bán quan tài Vạn Thọ Quan Tài Điếm của bà quả phụ họ Vương.

Lúc đầu ông chồng của Vương quả phụ hằn học với vị Biện Bất Nghi có dáng dấp kẻ hủ nho này lắm!

Phàm là bệnh gì hắn cũng chữa được, đã đoạn khí còn cứu sống, vậy thì nghề bán quan tài đi đứt còn gì?

Cho nên làm ăn thế ai mà không tức?

Tên họ Vương đó chết đi, nhưng hiệu quan tài vẫn đó không đóng cửa đại cát mà lại do bà Vương quả phụ làm chủ.

Bà này cũng chẳng thân thiện gì hơn ông chồng quá cố, thậm chí còn quá quắt hơn. Mỗi khi thấy Biện Bất Nghi xem mạch bốc thuốc, thậm chí ngồi nhàn, cứ ngứa miệng là ngoác mồm ra chửi!

Biện Bất Nghi không chửi.

Lão chỉ cười!

Nhiều người mang vàng bạc đến tạ ơn nhưng Biện Bất Nghi kiên quyết không nhận, cũng như phủ nhận tất cả những kỹ hiệu nào gán cho mình.

Chỉ những người nào đã nằm trong quan tài mà được lão cứu sống, hiển nhiên người bệnh chẳng đòi lại quan tài làm gì, bấy giờ Biện Bất Nghi mới nhận chiếc quan tài đó thôi!

Biện Bất Nghi lấy một mảng ván quan dựng làm biển hiệu, số còn lại bị tên kế toán chẻ nhỏ làm củi đun.

Từ đó trở đi, không hiểu do đâu mà Biện Bất Nghi được mệnh danh là Y Tử nhân và hình như ông ta thích thú với danh hiệu đó.

Bệnh nhân chết mà hồi sinh, trong khi đó đối diện với hiệu y là hiệu bán quan tài!

Thế gian quả lắm điều nghịch lý!

Biện Bất Nghi còn một đức tính, hay là căn bệnh khác. Đó là bệnh càng nặng, ông càng thu ít tiền.

Có khi chữa cho người đã đoạn khí sống lại, ông không nhận một đồng nào.

Người mang trọng bệnh đa số đáng thương, lương tâm nào còn thu tiền của họ?

Đương nhiên cũng có ngoại lệ. Nếu bệnh gia có tiền tài, có thế lực thì tuyệt đối Biện Bất Nghi không chút nhường nhịn, gọi là chém đẹp!

Chỉ cần một lần thu tiền như vậy đủ dùng mười năm chưa hết.

Đức tính đó làm sinh sự ganh tức của nhiều người, đương nhiên chỉ là người có tiền tài và quyền thế.

Nhưng với họ Biện Bất Nghi bất chấp, không chút lưu tâm.

Người đời vốn nốc vào dạ dày đủ thứ tạp chủng, ai không một lần sinh bệnh?

Sinh lão bệnh tử là quy luật cấm có ai mà thoát được!

Có tiền nhiều thì sao? Có thế lực thì sao chứ? Có thể giữ mãi được mạng sống không? Có thể trường sinh bất lão được không?

Nếu có tài có thế mà không phải là người thì lại là chuyện khác!

Tác phong ấy của Biện Bất Nghi khác với nhiều thầy thuốc khác. Những người này bệnh nhẹ thì hô thành bệnh nặng, cốt sao cho hầu bao được chặt, bòn rút được nhiều.

Biện Bất Nghi không sao chịu nổi với hạng thầy thuốc như thế. Ông thường chửi họ là đồ chó bất lương.

Có lẽ câu đó cũng ngầm chửi luôn cả mụ Vương quả phụ bán quan tài ở bên kia đường!

* * * * *

Vừa lên đèn, Biện Bất Nghi đứng dậy định vào nhà thì thấy trên phố một người cõng một hình nhân bất động.

Với bản năng nghề nghiệp, Biện Bất Nghi hiểu rằng họ cần mình.

Chính là Hoàng Phủ Sơn!

Người trên lưng máu me bê bết chính là Thạch Trang.

Vương quả phụ thấy ngay hai người đang tới.

Cũng theo bản năng nghề nghiệp, bà bước ngay ra đường.

Không chờ Hoàng Phủ Sơn vác nạn nhân vào nhà, Vương quả phụ sờ tay vào mũi Thạch Trang một lát rồi quan sát các vết thương khắp người, sau đó giãn rộng đôi môi cười nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Tiên sinh, bên kia đường là hiệu bán quan tài của tôi, làm bằng gỗ tốt dày tới ba tấc giá hai mươi lạng một chiếc. Thứ tốt hơn bằng vàng tâm cũng có, có khắc chữ phúc thọ, loại này ba mươi lạng. Đương nhiên còn có loại mỏng rẻ hơn, giá năm ba lạng cũng có. Nhưng tôi xem người này là huynh đệ hữu hảo của tiên sinh, ai lại dùng thứ rẻ tiền đó?

Biện Bất Nghi xua tay nhăn mặt nói :

- Mụ đi đi, đừng bày chuyện làm ăn sang cả bên này nữa!

Hoàng Phủ Sơn hừ lên một tiếng rồi cõng Thạch Trang thẳng vào Trường An đường.

Biện Bất Nghi theo vào cạch một tiếng chốt cửa lại.

Ngoài đường tối hắn, Vương quả phụ trở về cửa hiệu của mình nhưng không đóng cửa.

Nhất định đêm này có thu nhập, ít nhất là bán được cỗ quan tài loại tốt cho Hoàng Phủ Sơn!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 3: Cuộc chiến trên đồi

Trường An dược phố cửa đóng chặt.

Trong phòng khách sau cửa thứ hai, Hoàng Phủ Sơn đặt Thạch Trang xuống giường.

Biện Bất Nghi đằng hắng một tiếng rồi hỏi :

- Huynh đệ xảy ra chuyện gì vậy?

Hoàng Phủ Sơn lau mồ hôi trán rồi chỉ tay vào Thạch Trang nói :

- Biện huynh, xin hãy nhanh chóng cứu chữa cho anh ấy, đừng để anh ta chết!

Biện Bất Nghi áp tai vào miệng Thạch Trang nghe ngóng kỹ một hồi, lại lật đôi mi mắt Thạch Trang đang nhắm chặt lên xem, sau dụng lực đè mạnh lên ngực nạn nhân khá lâu, cuối cùng mới đổ vào miệng Thạch Trang một bát nước thuốc, bấy giờ mới thở phào một hơi.

Hoàng Phủ Sơn lo lắng hỏi :

- Có thể sống được không?

Biện Bất Nghi đáp :

- Tiểu tử này căn cơ rất tốt, huynh đệ lại khống chế huyệt đạo cho hắn nên giữ được chút nguyên khí duy nhất cuối cùng khỏi bị thất tán nên sẽ cứu được thôi! Hắn không chết đâu!

Hoàng Phủ Sơn lấy chiếc bình trên tay Biện Bất Nghi lắc lắc xem còn nhiều hay ít rồi hỏi :

- Trong này còn nhiều không? Đủ dùng cho đến khi chế được thứ khác chứ?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Tuy ít vậy nhưng không bao giờ hết cả, vì không có được vật đó thì không sao cứu được người. Huynh đệ biết không, hai năm nay làm cho Vương quả phụ ở cửa hiệu đối diện không bán được cỗ quan tài nào, đang tức uất lên được ấy!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Bà ta còn muốn tôi vào đó mua quan tài nữa vì chắc mẩm thế nào nạn nhân cũng chết. Hừ...

Biện Bất Nghi bắt đầu trị thương cho Thạch Trang.

Trên người Thạch Trang có năm sáu vết đao. Một người có thể chịu được từng đó nhát đao mà còn chưa chết là lớn mạng lắm, lại còn mất quá nhiều máu nữa, mặt trắng như sáp, vốn màu ngăm đen nay không còn chút huyết sắc nào.

Tra thuốc vào các vết thương cẩn thận, băng bó xong Biện Bất Nghi mới hỏi :

- Kẻ nào hạ thủ tàn độc như thế?

Hoàng Phủ Sơn không đáp, bỗng nhiên à một tiếng nói :

- Có một việc quan trọng mà quên mất...

Biện Bất Nghi vội hỏi :

- Việc gì thế?

Hoàng Phủ Sơn hướng ra cửa đáp :

- Đừng hỏi nhiều, hãy chờ lúc nữa tôi trở về sẽ nói cho Biện huynh biết.

Biện Bất Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Huynh đệ lại đi nữa ư?

- Tôi cần phải đi đón vợ và nhi tử của nạn nhân.

- Thế nào? Hắn còn vợ và nhi tử nữa?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Chính thế anh ta có cuộc sống hạnh phúc êm đềm hơn chúng ta.

Biện Bất Nghi chợt nhìn lại Thạch Trang, ánh mắt trở nên thiếu thiện cảm, lạnh lùng hỏi :

- Chắc hắn có của cải và thế lực?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Anh ấy nghèo lắm và chẳng có thế lực gì, tuy vậy vẫn hạnh phúc. Nụ cười không dành riêng cho bọn giàu có và thế lực, thậm

chí người nghèo nụ cười còn thoải mái hơn, vô tư hơn...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Tiểu tử này không phải người trong võ lâm sao?

- Hình như không phải. Anh ta nghèo nhưng gia đình sống êm ả trong núi, gồm hai phu thê và hai con trai còn nhỏ sống thanh đạm bằng nghề săn bắn.

- Vậy thì tại sao lại bị chém?

- Người khác cố tình bức hiếp anh ta. Thôi đừng hỏi nữa, huynh cố cứu sống anh ấy đi, tôi phải đi đón họ ngay.

Hoàng Phủ Sơn nói xong vội vàng ra khỏi Trường An Dược Phổ đã thấy Vương quả phụ đứng trước cửa hiệu quan tài vẫy tay nói liến thoắng.

- Tiên sinh, thế nào? Người chết rồi chứ? Chắc thế còn sống làm sao được? Tôi biết trước mà! Vì thế mở cửa sẵn cho tiện! Cứ mua một cỗ quan tài chôn xuống là xong. Người ta đều thế cả mà, cấm ai thoát được! Chỉ là vì bằng hữu, hãy mua một chiếc hạng khá...

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Chỉ sợ làm bà chủ thất vọng!

- Cái gì?

Hoàng Phủ Sơn không đáp đi ra khỏi cửa thành rồi nhằm đường cũ quay lại, mặc cho Vương quả phụ chửi bới sau lưng.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn trở lại theo đường cũ, vừa đi vừa căng mắt quan sát kỹ, tuy đã để ý nhìn thật kỹ, Hoàng Phủ Sơn vẫn không thấy bóng Thủy Tiên và Thạch Tú đâu.

Lúc này trời đã tối đen, hai mẫu tử đi vào thời gian này không phải không nguy hiểm.

Hoàng Phủ Sơn đã chuẩn bị sẵn những lời an ủi, nhưng cũng là sự thực mà Thủy Tiên và Thạch Tú đang khao khát: đó là Thạch Trang đã thoát khỏi cơn nguy hiểm.

Thế nhưng không thấy mẹ con họ đâu.

Hoàng Phủ Sơn phát hoảng, quay lại lần nữa, vừa tìm kiếm vừa gọi vang cả núi rừng nhưng vẫn vô hiệu.

Hiển nhiên Thủy Tiên và Thạch Tú đã gặp chuyện gì bất trắc!

Nghĩ vậy, Hoàng Phủ Sơn liền đâm bổ tới gian lều cũ của Thạch Trang.

Lửa đã tắt từ lâu, gian nhà tranh đầm ấm nay thành đống tro tàn, trông quá thê lương.

Hoàng Phủ Sơn nhớ lại những ngày vừa qua mình được tiếp xúc với gia đình Thạch Trang, từng ao ước có cuộc sống đầm ấm thanh bình như vậy, thế mà bỗng chốc trở thành trúc chẻ tro bay, phu thê thất tán, ai còn ai mất hiện còn chưa biết, nghĩ tới đó mà lòng đau như xát muối.

Hoàng Phủ Sơn vốn có cấp sự đi ngang qua đây với ý định lỡ đường trọ lại một đêm, thế mà tai ương đổ xuống đầu gia đình

Thạch Trang. Chàng không thể nhắm mắt làm ngơ đành ra tay can thiệp.

Nếu lúc này mà chàng bỏ mặc họ thì nhất định sẽ bị lương tâm dằn vặt suốt đời.

Nhìn cảnh hoang tàn hồi lâu, Hoàng Phủ Sơn sau khi cân nhắc tình hình liền quết định đến Bạch Mã trấn, cho rằng đó là nơi có nhiều hy vọng dò la được manh mối nào về mẫu tử Thủy Tiên.

Còn về sự an nguy của Thạch Trang, chàng tin vào tài nghệ và nhiệt tâm của Biện Bất Nghi mà không cần lo lắng.

Như vậy là hôm đó Hoàng Phủ Sơn phải đi mất chặng đường hơn ba trăm dặm, khi tới được Bạch Mã trấn thì đã hửng sáng.

Chàng mệt mỏi lê chân vào Vương Gia tửu điếm.

Vương điếm chủ thấy chàng thì giật mình, lòng đầy kinh hãi nhưng cố trấn tĩnh bước ra nghênh tiếp, thốt hỏi :

- Tiên sinh đã phải đi suốt đêm hay sao? Trên người lại còn vết máu nữa?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu, trả lời qua loa :

- Đúng thế thật! Điếm chủ sửa soạn giùm cho mọt phòng, hôm nay ta sẽ nghỉ lại đây.

* * * * *

Quả nhiên Hoàng Phủ Sơn ở lại Vương Gia tửu điếm suốt ngày hôm đó, thậm chí ngày sau vẫn chưa định rời khỏi Bạch Mã trấn,

ngày nào cũng đi quanh quẩn ở các phố chính đến nỗi nhiều người nhìn thấy chàng gật đầu chào hỏi như đối với người quen.

Trưa ngày thứ ba, Hoàng Phủ Sơn ngồi trong Vương Gia tửu điếm gọi một bình rượu à mấy đĩa thức ăn ngồi nhấm nháp, trông dáng rất ung dung.

Nhưng kỳ thực trong lòng chàng đầy rối ren, tưởng chừng muốn gào lên cho bớt niềm phẫn uất.

Uống được mấy chén, mắt chàng chợt sáng lên.

Tuy vậy Hoàng Phủ Sơn vẫn ngồi nguyên tại chỗ, mắt vẫn điềm nhiên nhìn xuống bàn.

Bấy giờ có một hán tử bận thanh y rụt rè đi vào Vương Gia khách điếm.

Hắn ngập ngừng trước cửa một lúc rồi bước đến bên bàn Hoàng Phủ Sơn dừng lại ở đó.

Tuy không nhìn lên nhưng lúc đầu vừa thoạt trông chàng đã nhận ra hắn là ai. Thanh y hán tử chính là kẻ đã đưa một tên đồng bọn bị thương chạy khỏi ngôi nhà Thạch Trang bị đốt cháy.

Hôm đó Hoàng Phủ Sơn đã giết chết Đinh Bất Hối và Mã Thông Thiên, cả tên Qua thiếu bảo chủ của Khoái Lạc bảo cũng không thoát chết, nhưng chàng cho rằng chỉ cần giết bọn chủ hung là đủ mà bỏ qua cho hai tên hán tử tay chân, không cần truy tận sát tuyệt.

Không ngờ do lòng nhân từ mà mẫu tử Thủy Tiên đã gặp tai họa, bởi vì chỉ có hai tên hán tử này báo tin cho người của Khoái Lạc bảo đuổi theo họ.

- Bằng hữu...

Cuối cùng thanh y hán tử lên tiếng với giọng run run, hiển nhiên đang cố ghìm cơn sợ.

Hoàng Phủ Sơn ngẩng đầu lên nhìn đối phương, đột nhiên nhếch mép cười, nụ cười khiến ai nhìn vào cũng phải lạnh xương sống!

Bất giác thanh y hán tử cũng bật cười, tuy mặt tái đi.

Trong hoàn cảnh đó thật không có gì đáng cười, nhất là hai người đứng ở lập trường hoàn toàn đối nghịch nhau.

Hoàng Phủ Sơn không có lý do gì để cười, thanh y hán tử lại càng không được cười mới phải, thế mà cả hai lại cười mới lạ!

Hình như thanh y hán tử không chịu nổi căng thẳng đó, thốt lên :

- Bằng hữu, tôi đến đây không phải để gây xung đột.

Hoàng Phủ Sơn vẫn cười, giọng lạnh lùng :

- Thì ra ngươi không đến nỗi quá ngu ngốc!

Thanh y hán tử vội nói :

- Tôi đến để đưa tin...

- Nói đi!

- Bảo chủ của chúng ta sai tôi báo tin rằng chủ nhân đang chờ bằng hữu ở đồi Bạch Mã phía tây trấn thành.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Qua Trường Giang ư?

Thanh y hán tử gật đầu :

- Qua bảo chủ.

- Hắn muốn phục cừu cho nhi tử ư? Rất tốt! Dẫn đường!

Thanh y hán tử vội vã quay người đi ngay.

Hoàng Phủ Sơn đặt một nén bạc lên bàn rồi bước theo hắn.

Quả nhiên ra khỏi cửa thành phía tay đã nhìn thấy quả đồi thấp bên đường.

Thanh y hán tử dẫn Hoàng Phủ Sơn đi thẳng lên đồi.

Trên sườn đồi đầy cỏ dại um tùm, thỉnh thoảng có một khóm rừng nhỏ.

Hoàng Phủ Sơn dừng lại ở chân đồi.

Thanh y hán tử chỉ tay lên đồi nói :

- Bằng hữu, lên đi! Bảo chủ của chúng ta đang chờ trên đó.

Hoàng Phủ Sơn nhìn lên đồi nhíu mày nói :

- Dẫn đường!

- Bây giờ đã đến nơi rồi bằng hữu đi một mình cũng được, cần gì ta phải dẫn đường.

Hoàng Phủ Sơn vẫn hằm hằm nhắc lại :

- Dẫn đường!

Thanh y hán tử phản đối :

- Bằng hữu, Bảo chủ chỉ hạ lệnh ta dẫn ngươi đến đây là thôi...

Hoàng Phủ Sơn bất ngờ vung tay nhanh như chớp chộp lấy cổ áo đối phương, trầm giọng quát :

- Dẫn đường!

Thanh y hán tử cố giãy giụa nhưng không sao thoát khỏi bàn tay cứng như thép của Hoàng Phủ Sơn, tức giận kéo lên :

- Ngươi muốn làm gì thế?

Hoàng Phủ Sơn chỉ tay lên đồi bảo :

- Khi nào gặp được Bảo chủ các ngươi rồi ta sẽ thả!

Sắc mặt tên hán tử xám như tro, nhưng Hoàng Phủ Sơn lại nở nụ cười bí hiểm, nụ cười không làm cho tên hán tử cảm thấy thoải mái chút nào.

Chàng dụng lực kéo xềnh xệch thanh y hán tử đi thẳng lên đồi. Quả đồi tuy không cao lắm nhưng rất dốc, gió núi thổi vù vù, cỏ dại cao tới đầu người, phủ gần như không thấy đường mòn nữa.

Đi chừng nửa dốc, vượt qua một cây cổ thụ mọc chênh chếch với nhiều cành lá rườm rà, tên thanh y hán tử đột nhiên dùng hết sức giãy giụa nhưng vô hiệu, bị Hoàng Phủ Sơn càng nắm chặt hơn.

Đột nhiên chàng cảm thấy dưới chân mình thụt xuống, ngay lúc ấy thanh y hán tử cố sức đẩy chàng thật mạnh.

Hoàng Phủ Sơn hiểu ngay chuyện gì, nhìn ngay xuống chân thấy một cái hố rất sâu được ngụy trang bằng lá cài khéo léo nay đã lộ ra một phần.

Vừa trượt một chân xuống, chàng dụng lực kéo mạnh tên hán tử xuống hố rồi đẩy dúi hắn xuống thật mạnh, dựa lực đó mà buông tay phóng lên được miệng hố, lại nhún chân nhảy vút lên không tung mình ra ngoài ba trượng.

Chính lúc đó thanh y hán tử rú lên kinh hoàng, tiếp đó từ đáy hố rộng hơn trượng vuông nơi hắn rơi xuống chợt vang lên một loạt tiếng rào rào.

Thanh y hán tử rú lên thảm thiết, chẳng bao lâu tất cả bỗng im bặt.

Hoàng Phủ Sơn vừa đáp xuống đất liền quay lại nhìn, cảnh tượng trước mắt thật rùng rợn.

Một miệng hố rộng chừng hai trượng vuông lộ hẳn ra, bên trên gác bằng cành cây phủ thêm lá khô nên không sao nhận ra được.

Hố chỉ sâu tầm đầu người, khi thanh y hán tử rơi xuống lập tức phát động cơ quan, bao nhiêu cung nỏ bố trí quanh miệng hố đều bắn cả ra, tên bay rào rào cắm cả đầy thân tên hán tử.

Thương hại thay cho tên thế mạng, khắp vai, ngực, cả mặt mũi cắm đầy tên, chỉ lăn lộn một lúc rồi gục xuống bất động.

Hoàng Phủ Sơn nhìn lại hiện trường lần nữa rồi đột nhiên quay phắt sang trái, nhìn lên đồi.

Quả nhiên giữa đám quái thạch có một lão nhân bận cẩm bào dáng uy mãnh đưa mắt nhìn xuống.

Hoàng Phủ Sơn nhún mình lao vút lên không đáp xuống một tảng đá trước mặt lão nhân, lướt mắt quan sát chung quanh.

Đỉnh đồi là một bãi cỏ khá rộng và tương đối bằng phẳng, mé bên tả có một ngôi lều cỏ, cách ngôi lều một quãng về bên hữu có bốn cây đại thụ.

Lão nhân bận áo cẩm bào đưa mắt quan sát Hoàng Phủ Sơn hồi lâu rồi bỗng "hừ" một tiếng.

Với dáng gầy gò, vẻ mặt khô khan và nụ cười lãnh đạm, hai cánh tay khẳng khiu nhưng ánh mắt sắc lạnh, nhìn Hoàng Phủ Sơn có cái gì đó rất thần bí.

Cuối cùng lão nhân áo cẩm bào lên tiếng hắng giọng hách dịch :

- Tên họ ngươi là gì?

Hoàng Phủ Sơn cười khinh khỉnh :

- Việc đó có cần thiết không?

Mắt lão nhân đanh lại, nói :

- Tất nhiên là cần thiết. Lão phu cần biết thân phận của ngươi. Dám giết nhi tử của lão phu, nhất định không phải là kẻ bình thường.

Hoàng Phủ Sơn ôm quyền hỏi :

- Chắc rằng các hạ là Khoái Lạc bảo chủ Qua Trường Giang?

Lão nhân áo gấm không đáp, chỉ hét lên :

- Giết người phải đền mạng! Huống chi người đã giết chết con trai duy nhất của ta!

Giọng lão run lên vì phẫn nộ.

Hoàng Phủ Sơn bình thản nói :

- Bảo chủ nói đúng, giết người tất phải đền mạng. Tuy nhiên phải xác định trong trường hợp nào. Nhi tử của các hạ không những giết người mà còn cưỡng hiếp vợ người ta, lại còn phóng hỏa đốt nhà họ, như thế phải nói sao?

Khoái Lạc bảo chủ Qua Trường Giang đanh giọng :

- Việc này không đơn thuần như nghĩ. Lão phu biết ngọn ngành từ tám năm trước, nhà nó đã nhận đồ sính lễ của chúng ta, nhưng chỉ vài ngày sau thì chạy trốn. Gần đây nhi tử của ta mới tìm được nữ nhân đó, bởi thế giáo huấn để nữ nhân kia biết lễ độ. Nhi tử ta chưa giết người, còn ngươi...

Hoàng Phủ Sơn ngắt lời :

- Nếu không gặp ta thì cả nhà Thạch Trang nhất định sẽ không ai thoát chết, kể cả hài nhi mới bảy tuổi...

Qua Trường Giang gầm lên :

- Ngươi là ai?

- Tại hạ là Hoàng Phủ Sơn gia nhân của Thạch Trang.

Qua Trường Giang trừng mắt quát :

- Gia nhân của một tên tiều phu hạ tiện?

- Đơn giản là tại hạ ăn cơm nhà Thạch Trang.

Giọng Hoàng Phủ Sơn thản nhiên đến nỗi giống như chức vị gia nhân là công việc xứng đáng với mình và chàng hài lòng với việc đó.

Qua Trường Giang càng nổi khùng.

Quên mất thân phận mình, lão gầm lên :

- Con mẹ mày! Nhi tử của ta chết bởi một tên hạ nhân vô danh tiểu tốt thật oan ức quá!

- Các hạ nói không sai, nhi tử của ngươi chết thật oan uổng. Tiền đồ hắn rất tươi sáng, tương lai sẽ là Khoái Lạc bảo chủ, bá chủ một phương. Chỉ tiếc là thiếu giáo dục nên làm càn, đánh mất lương tâm, tàn hại người lành, làm những chuyện người trời cùng phẫn nộ. Lẽ ra hắn không đáng phải nhận kết cục như vậy...

- Im mồm! Ngươi dám mở miệng giáo huấn lão phu hay sao? Ngươi là cái thá gì mà dám to gan?

Hoàng Phủ Sơn vẫn cười thản nhiên đáp :

- Tôi đến đây là vì cho rằng Bảo chủ là người biết chuyện, thế nhưng...

- Thế nhưng sao?

- Nhưng bây giờ tại hạ đã biết rõ Khoái Lạc bảo được xây dựng và hưng thịnh nhờ vào nỗi đau khổ của người khác, còn hiểu thêm rằng có người cha như Bảo chủ thì sinh ra người con như Qua Ngọc Hà là điều đương nhiên!

Qua Trường Giang chỉ tay vào mặt Hoàng Phủ Sơn gầm lên :

- Ngươi vô lễ thái quá!

Hoàng Phủ Sơn lạnh giọng :

- Không phải ta mà là ngươi mới thật là người vô lễ!

Qua Trường Giang giận đến nỗi mặt tái đi, hung hăng nói :

- Ngươi phải đền tội...

Hoàng Phủ Sơn bình tĩnh nói :

- Có phải ngươi sai người hẹn ta đến đây phải không?

- Không sai!

- Đã hẹn ta lại ước đấu mà bày sẵn cạm bẫy để ám toán, việc đó nên giải thích như thế nào?

Qua Trường Giang cười hắc hắc nói :

- Chỉ tiếc là chưa lấy được mạng ngươi!

- Ta chưa rơi vào cạm bẫy, ngươi nên hiểu rằng đó là vì ta chưa muốn chết...

Qua Trường Giang ngắt lời :

- Ta chỉ cần biết hôm nay nhất định ngươi phải chết!

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Ta lại không nghĩ thế. Bảo chủ, ta đến Bạch Mã trấn này đã hơn hai ngày là vì có công chuyện...

Qua Trường Giang cất tiếng cười nham hiểm nhưng không đáp.

Hoàng Phủ Sơn bỗng nghiêm mặt, đanh giọng hỏi :

- Có phải chính ngươi đã hạ lệnh bắt vợ con của Thạch Trang không?

- Nếu không thì sao có thể nhử ngươi tới đây được?

- Hiện tại ta đã đứng trước mặt các hạ, Qua bảo chủ!

Qua Trường Giang nghiến răng ken két nói :

- Ta đang nghĩ thế nào để phanh thây ngươi, thiêu sống ngươi...

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt :

- Qua bảo chủ! Ta cho rằng dựa vào một mình Bảo chủ thì khó mà thực hiện được tâm nguyện đó...

- Việc đó thì ta hiểu. Ngươi đã dễ dàng hạ sát không ít những cao thủ của chúng ta, nhất định phải có chút bản lĩnh nào đó. Cho dù ta có đủ quyết tâm để thực hiện bằng được tâm nguyện của mình.

Hoàng Phủ Sơn “à” một tiếng, chợt đưa mắt nhìn quanh.

Không biết tự lúc nào giữa các đám cỏ cao lút đầu bốn phía đều có người chằm chặp nhìn họ.

Hoàng Phủ Sơn lại nở nụ cười cố hữu, lạnh lùng và đáng sợ!

- Bảo chủ! Hình như bọn họ không giống người của Khoái Lạc bảo?

Qua Trường Giang không giấu vẻ đắc ý :

- Ngươi sai rồi! Những người đó đều là thuộc hạ thân tín của ta, tuy không thường xuyên ở tại bổn bảo mà được phái đi các lộ. Ngươi có muốn giới thiệu từng người không?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Biết thêm một chút cũng tốt!

Qua Trường Giang chỉ tay sang người thứ nhất bên phải.

Đó là một đại hán tầm vóc cao lớn, mặt đỏ như lửa, tay cầm chiếc roi da dài ba thước.

Sau lưng hắn còn bốn đại hán nữa đều tóc dài râu rậm, mỗi người đều cầm chắc roi da.

Qua Trường Giang đều giọng nói :

- Vị này là Kim điếm chủ Kim Bất Hoán ở Tây Bắc mã điếm trong Kim Sa trấn gần cương giới Tây bắc.

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày nói :

- Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán!

Kim Bất Hoán vuốt râu cười vang :

- Quả nhiên người cũng như núi... Ta không biết tiểu tử ngươi, vậy mà ngươi lại biết tiểu tử ta! Hô hô hô...

Hoàng Phủ Sơn nhếch môi cười gật đầu, cũng như đồng tình với câu nói đầy tự đắc của Kim Bất Hoán.

Qua Trường Giang lại chỉ sang một nhân vật đứng bên tả, tuổi chừng ngũ tuần, gầy gò vàng vọt, để hai chòm râu dê bên dưới đôi môi mỏng dính và đôi mắt giảo hoạt của một kẻ gian hùng lão luyện, giới thiệu tiếp :

- Vị này là Lương Tâm, chủ một dược hiệu ở Thanh Phong trấn.

Hoàng Phủ Sơn nhìn lão nhân nói :

- Nguyên các hạ là Sinh Tử Dương Lương Tâm.

Lương Tâm cười đắc ý :

- Chỉ cần người đáng tiền là ta nhận ngay. Bằng hữu có muốn đến Hòa Khí Đương Lâu của ta ở Thanh Phong trấn không?

Hoàng Phủ Sơn lạnh giọng hỏi :

- Nói vậy là khuê nữ của Phong Tân Niên tên là Phong Tiểu Thanh đã bị ngươi đem bán cho thanh lâu?

Lương Tâm cười kha khá đáp :

- Vụ đó ta lời không ít, có tới một trăm mấy chục lạng! Ha ha ha...

Hoàng Phủ Sơn lại nhếch môi cười lạt.

Qua Trường Giang chỉ tay sang người đối diện.

Đó là một trung niên nhân lùn tịt, đầu hói, mặt tròn quay, ngũ quan như sát lại với nhau, hai tay khoanh sau lưng, cái bụng to

tướng ưỡn ra trông rất hoạt kê.

- Vị này từng là chưởng quầy Trương Địch ở phủ Thái Tường.

Hoàng Phủ Sơn lầm bầm :

- Tiền Thông Thần Trương Địch...

Trung nhiên hán tử nói giọng the thé :

- Tiểu danh không đáng được bằng hữu nói tới!

- Từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh các hạ, người ta đều nói hai mươi bốn ngọn tiêu kim tiền đã phát ra là trúng đích, khiến ai cũng phải kinh hồn táng đởm...

- Ta không thể phát ra mà không trúng, chỉ vì những đồng kim tiền đó rất quý giá, ngươi xem!

Nói xong xòe bàn tay, bên trong có năm đồng tiền vàng nói tiếp với giọng đắc ý :

- Mỗi chiếc đều làm bằng vàng ròng, đáng một lạng không sai. Bằng hữu thấy rồi đấy, hắc hắc...

Hoàng Phủ Sơn gật đầu tán thưởng :

- Các hạ giết người cũng bằng thứ ám khí đắt giá như vậy, đủ biết là bậc phóng túng...

Qua Trường Giang lại chỉ tay vào một lam y hán tử người tầm thước nói tiếp :

- Còn đây là vị Điền chưởng quầy Điền Phong ở Mãn Thăng Lương.

Hoàng Phủ Sơn nhìn lam y hán tử hỏi :

- Các hạ có phải là Khoái Hoạt Đấu Điền Phong không?

Điền Phong cười khùng khục đáp :

- Không sai!

Qua Trường Giang lại chỉ người đứng sau cách chừng hai trượng nói :

- Vị này là chủ hiệu quan tài Vạn Thọ ở Thái Dương phủ, danh hiệu là Triệu Đảm.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Triệu Hoạt Lý là ngươi?

Triệu Đảm cười hắc hắc nói :

- Mấy vị đại gia ở xung quanh Lâu Phụng sơn trong khu vực sáu trăm dặm ngươi đều biết cả, chứng tỏ kiến thức ngươi không phải tầm thường.

Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán nói thêm :

- Cũng là lần sau cùng ngươi biết chúng ta!

Trên khuôn mặt gầy guộc của Hoàng Phủ Sơn lại nở nụ cười bí hiểm.

Qua Trường Giang quát lên :

- Tiểu tử, ngươi cần biết thêm điều này. Chỉ vì ngươi mà chim bồ câu của lão phu phải truyền tin khắp nơi để báo cho họ đến.

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt hỏi :

- Qua đại bảo chủ, ngươi có nhiều cao thủ đến thế thì cần gì phải dùng cạm bẫy để ám toán lại ta? Làm thế chẳng mất đi thân phận lừng lẫy của một vị Bảo chủ uy danh lẫy lừng sao? Và cũng là hành động thừa đối với hạng ác bá hùng cứ các phương như những vị này.

- Cho dù nói thế nào, nhưng có thể dùng cạm bẫy trừ ngươi mà không cần đến sức lực cũng hợp với tâm ý lão phu!

Hoàng Phủ Sơn cười :

- Cũng chẳng trách gì ngươi có thể bàn tọa một chỗ mà hùng cứ một phương vì có nhiều cao thủ hắc đạo bố trí khắp nơi như thế!

Chàng lướt nhìn quanh tiếp :

- Đều là hạng ác bá mà thuận danh chỉ là những tên chưởng quầy hoặc điếm chủ, điều đó khiến tại hạ rất khâm phục thủ đoạn cao chiêu của Qua bảo chủ, và cũng xứng với cái tên Khoái Lạc bảo.

Qua Trường Giang đi đến bên Kim Bất Hoán nói :

- Kim lão đệ! Ta thấy rằng trước tiên lão đệ hãy cho hắn nếm vài roi sau đó chúng ta sẽ lột da hắn!

Kim Bất Hoán vừa vung vẩy chiếc roi dài ba thước, cười hắc hắc nói :

- Đương gia, Kim Bất Hoán nhất định không làm đương gia thất vọng!

Dứt lời vung tay, lập tức bốn tên đại hán sau lưng hắn lao vào tạo thành vòng vây bao bọc lấy Hoàng Phủ Sơn vào giữa.

Hoàng Phủ Sơn vẫn đứng bất động, cười nói :

- Luật lệ giang hồ xưa nay vẫn là lấy răng chọi răng, tuy nhiên thoạt nhìn cũng biết các ngươi lấy đông hiếp ít, bức hại lương dân rồi!

Qua Trường Giang đáp :

- Dùng thủ đoạn nào đối với ngươi cũng không thừa!

- Tôi biết trận huyết chiến này không tránh khỏi. Nhưng tôi trước hết xin yêu cầu Qua bảo chủ một việc.

Qua Trường Giang hùng hổ ngắt lời :

- Ngươi cho rằng còn có cơ hội yêu cầu sao?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Trên đời có gì là mất hết hy vọng? Hơn nữa tôi có niềm tin vào bản thân mình, cũng giống như Đại bảo chủ tin tưởng tôi nhất định phải chết vậy!

- Hừ! Chỉ trừ ngươi trả lại tính mạng cho nhi tử độc nhất của ta, ngươi không còn bất cứ yêu cầu hay điều kiện nào.

- Xin Đại bảo chủ cứ nghe xong đã. Nếu trong trận đấu trước mắt cho dù Bảo chủ có dốc toàn lực, giả sử may mắn tại hạ thắng được một chiêu hoặc nửa chiêu, lúc đó tại hạ yêu cầu Bảo chủ hãy thả thê tử Thạch Trang ra...

Qua Trường Giang ngửa mặt cười nói :

- Cuối gầm trời này còn có kẻ không hiểu nghĩa lý như người, thật không sao nhịn cười được!

Rồi chỉ Kim Bất Hoán ra lệnh :

- Dọn hắn đi!

Hoàng Phủ Sơn tức giận nói :

- Qua Trường Giang, giết người hay bị người giết cũng như nhau và khó ai biết trước. Nhưng cũng cần nói ra dứt khoát một lời đi chứ?

Xem tình cảnh, hình như Hoàng Phủ Sơn không muốn phải ăn roi.

Hiển nhiên Qua Trường Giang cho rằng đối phương đang sợ hãi.

Kim Bất Hoán buông lời khoác lác :

- Bằng hữu, ta khâm phục những người không sợ chết như ngươi, dù biết chắc chết mười mươi vẫn chấp nhận, đó là điều trên giang hồ không dễ gặp đâu... Có thể nói rằng ngươi đã có tu tâm vào cõi phật rồi đó!

- Ngươi lầm rồi! Cho dù tất cả các ngươi đồng thời liên thủ hợp công, ta vẫn không tin để bị giết!

Kim Bất Hoán “hừ” một tiếng :

- Ngươi cho rằng chúng ta là hạng lấy đông hiếp ít hay sao?

Hoàng Phủ Sơn cười khinh khích đáp :

- Từ khi ta bước chân vào nơi này đã hiểu ra rằng các vị bất chấp luật lệ trên giang hồ. Thực ra trước khi tới đây, ta vẫn xác định chẳng phải cùng Qua bảo chủ đấu một trận phục thù công bằng và ngay thực bằng cách đơn đả độc đấu, bởi nếu thế thì Qua bảo chủ đã tới thẳng Bạch Mã trấn chứ chẳng phải mời ta tới đây, trốn mặt mọi người mà phục cừu cho nhi tử thế này.

Lời nói quá cay độc làm cho Qua Trường Giang giận tím mặt, phất tay gào lên :

- Đánh!

Tuy nhiên Kim Bất Hoán vẫn chưa xuất thủ, trái lại hắn lùi ra hai trượng.

Bốn tên đại hán đứng sau lưng Kim Bất Hoán đã vây lấy Hoàng Phủ Sơn từ trước, được lệnh vung roi tấn công ngay.

Bốn ngọn roi da vút lên như rồng cuộn loang loáng rợp trời phát ra tiếng rít ghê rợn đầy sát khí.

Hoàng Phủ Sơn vẫn giữ nụ cười cố hữu, đôi chân vẫn đứng bất động, chỉ có đôi mắt đảo khắp xung quanh, không bỏ sót hành động nào của đối phương.

Không khí như kết lại, những người đang đứng xung quanh như cảm thấy mùi huyết tanh phảng phất đâu đây.

Chợt một tiếng thét kinh thiên động địa vang lên đồng thời phát xuất từ miệng của bốn tên đại hán.

Cùng tiếng thét, cả bốn nhân ảnh cùng ập vào, hai ngọn trường tiên quét xuống hạ bàn, còn hai ngọn khác hợp lực quất chính diện xuống đỉnh đầu.

Bấy giờ Hoàng Phủ Sơn mới có phản ứng.

Chàng cũng quát lên một tiếng, đồng thời hai ống tay áo phất ra đánh bật hai ngọn roi từ trên cao bổ xuống, nhún mình lao vút lên tránh hai ngọn roi quất ngang vào hạ bàn.

Chỉ thấy bóng xám lướt qua sát ngay cạnh hai tên đại hán, tiếng rú vang lên trước khi mọi người nhận ra màu máu đỏ.

Hiển nhiên huyết quang là từ yết hầu của hai tên đại hán.

Hoàng Phủ Sơn lau vết máu trên tay vào thân áo rồi lập tức quay lại nhằm vào hai tên đại hán còn lại.

Hai tên đại hán vừa quất vào hạ bàn đối phương nhưng không trúng liền thu roi nhằm tả hữu Hoàng Phủ Sơn từ sau lưng đánh tạt vào sườn, chàng vừa quay lại thì một ngọn roi đã quất tới sườn phải.

Hoàng Phủ Sơn không chút bối rối, xuất thủ như điện đoạt ngay được ngọn roi, đồng thời giật mạnh khiến tên hán tử mất đà.

Chàng buông roi chộp ngay đầu tên đại hán.

Lúc đó ngọn roi cũng vừa quất tới bên tả.

Hoàng Phủ Sơn đang nắm đầu tên đại hán, liền đưa người hắn hứng lấy ngọn roi tên đồng bọn.

Chỉ nghe vút một tiếng ghê rợn, tên đại hán thứ tư không kịp thu roi, ngọn roi quất mạnh đúng vào cổ tên đại hán kia cuốn một vòng.

Chàng buông thi thể tên đại hán đã nhũn xuống, tả thủ nhằm yết hầu tên đại hán thứ tư điểm tới.

Ánh vàng lóe lên...

Máu đỏ tuôn ra như bị chọc tiết...

Vẫn là Kim Thủ chỉ!

Tên hán tử cuối cùng không kêu được tiếng nào, ngã xuống cạnh ba tên đồng bọn.

Hoàng Phủ Sơn còn chưa kịp giữ trầm ổn thì Kim Bất Hoán đã sấn tới bên người chỉ cách có ba thước, ngọn roi da chỉ thẳng như một mũi thép điểm thẳng tới mi tâm huyệt Hoàng Phủ Sơn, hắn quát lên như hổ rống :

- Chết này!

Thủ pháp vô cùng hiểm ác và thần tốc!

Hoàng Phủ Sơn không tránh, hơi cúi người thấp xuống, hữu thủ vung lên chộp lấy ngọn roi.

Kim Bất Hoán chỉ chờ có thế, hữu thủ rút nhanh về rồi cả người lao tới chọc thẳng một mũi dao vào tiểu phúc Hoàng Phủ Sơn.

Nguyên mũi dao được giấu trong thanh roi dài ba thước.

Tình huống xảy ra quá bất ngờ, không ai có thể lường trước việc này.

Tất cả những người vây quanh đấu trường đều tin rằng chiêu này nhất định Kim Bất Hoán phải đắc thủ.

Qua Trường Giang mỉm cười mãn ý.

Ý niệm bị mắc lừa lóe lên trong ánh chớp, Hoàng Phủ Sơn phản ứng rất mau lẹ không sao tưởng tượng nổi, khi mũi dao còn cách trước bụng chỉ vài tấc, chàng đã xuất song chỉ điểm ra.

Chỉ nghe cạch một tiếng. Lưỡi đao trúng chỉ lệch sang bên chúi xuống cắm vào đùi trái.

Lập tức máu loang ra, ống quần bên trái Hoàng Phủ Sơn rách một mảng dài.

Kim Bất Hoán sượt qua người đối thủ, tay trái chợt lắc mạnh, một chùm ám khí từ ống tay áo bay vút ra.

Trong tiếng ám khí vù vù, Kim Bất Hoán lại biến chiêu, một đoản đao lại nhắm vào hậu tâm đối phương đâm tới.

Hoàng Phủ Sơn vốn đã đề phòng, khi thấy ám khí lao tới, chàng phất mạnh tay áo chấn lực toàn bộ ám khí thì cũng vừa lúc mũi đao truy sát của Kim Bất Hoán đã đâm sát tới sau lưng, chàng vội nhún mình lao lên, rồi ngay giữa quay ngoắt lại, trông thân pháp vô cùng ngoạn mục, đáp người rơi xuống.

Chàng không để ý đến vết thương ở đùi, chỉ lạnh lùng phóng nhãn quan sắc như dao nhìn địch nhân.

Kim Bất Hoán trầm giọng :

- Ngươi thật giảo hoạt!

Hoàng Phủ Sơn bình tĩnh nói :

- Câu đó ta phải dùng với ngươi mới đúng! Tên họ Kim kia, ngươi bí mật giấu lưỡi dao ở ngọn roi nhằm mục đích đánh lừa để ám toán, trên võ lâm không ai hèn hạ và giảo hoạt hơn!

- Chỉ tiếc rằng chưa đâm đổ ruột ngươi!

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt :

- Ngươi sẽ không còn cơ hội đâu!

- Lời nói đó lẽ ra phải để Kim đại gia này nói mới đúng!

Chưa dứt câu, tay trái lại phất mạnh, một chùm ngân quang lại bay ra loang loáng, lần này dày đặc hơn trước nhiều.

Đó là tuyệt chiêu ám khí của Kim Bất Hoán với bảy mươi hai mũi phi đao.

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt nói :

- Lần này không còn bất ngờ như trước nữa đâu!

Dứt lời tay trái phất mạnh, đồng thời người dấn lên hai bước. Bảy mươi hai mũi phi đao đều chấn rụng. Kim Bất Hoán chỉ thấy ánh kim quang lóe lên trước mặt, run giọng kêu lên :

- Kim Thủ chỉ!...

Nhưng chưa dứt lời thì “hặc” một tiếng, cổ họng bị tắc nghẹn, từ đó một vòi máu tuôn ra.

Hoàng Phủ Sơn lau vết máu dính trên ngón tay vào tà áo, thờ ơ nhìn Kim Bất Hoán lùi về rồi lảo đảo ngã xuống.

Sinh Tử Dương Lương Tâm nhảy hai bước hiện ra trước mặt Hoàng Phủ Sơn, trầm giọng nói :

- Tiểu tử, không ngờ ngươi thân hoài tuyệt học Kim Thủ chỉ, chẳng trách nào...

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt đáp :

- Chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Cho dù khi ngươi phải nằm lại vĩnh viễn ở đây cũng đừng ngạc nhiên. Bởi vì thế nhân vẫn lắm điều bất ngờ còn khó tin hơn...

Lương Tâm cười lên hắc hắc hai tiếng, bộ mặt gầy guộc đanh lại, hỏi :

- Mới rồi ngươi có đề cập đến nha đầu Phong Tiểu Thanh, nhi nữ của Phong Tân Niên. Tên họ Phong đó đối với ngươi quan hệ thế nào?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Không thân không sơ.

- Đã không thân không sơ thì ngươi nhắc đến họ làm gì?

Hoàng Phủ Sơn chợt hỏi :

- Lương lão chủ, ngươi muốn biết vì sao không?

- Ta đã hỏi thì rất muốn biết.

- Ở phía Đông nam Thanh Phong trấn có một nơi gọi là Mai Sơn, đúng vậy không?

Lương Tâm gật đầu :

- Không sai! Cách Thanh Phong trấn bảy mươi hai dặm phía Đông nam có một chỗ gọi là Mai Sơn.

Hoàng Phủ Sơn lại hỏi :

- Mới đây Phong Tân Niên lão nhi đã tự thắt cổ chết trên cành liễu ở Mai Sơn, ngươi biết chứ?

- Biết, nhưng điều ấy có quan hệ gì đến ta?

- Rất có quan hệ!

Lương Tâm dằn giọng hỏi :

- Vì sao ngươi nói thế?

Hoàng Phủ Sơn bình thản đáp :

- Phong Tân Niên sau khi đem nữ nhi mình bán cho Hòa Khí Đương Lâu của ngươi, không ngờ ngay sau đó ngươi đã đem bán cô ta làm kỹ nữ cho kỹ nữ viện, liền trở về bán hết gia sản rồi tự treo cổ...

Lương Tâm cười nhạt nói :

- Ta không thể bỏ phí mất một mối hời. Ngươi không có quyền trách ta, bởi vì đó là quy luật...

- Ngươi không thể rũ bỏ trách nhiệm! Sau khi bà vợ của Phong Tân Niên biết chuyện đến gặp ta kể hết xong cũng tự đâm đầu vào gốc cây tự vẫn... Tên họ Lương kia, chẳng lẽ ngươi không nhận thấy trách nhiệm của mình?

Lương Tâm cười hô hô nói :

- Việc này chỉ nên trách Phong lão nhi. Ai bảo lão thích đến Đại Gia Lạc làm gì chứ?

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Đại Gia Lạc là gì vậy?

Lương Tâm ngửa mặt cười to một tràng mới nói :

- Không ngờ ngươi biết không ít nhân vật trên giang hồ như tất cả chúng ta đây mà không biết Đại Gia Lạc là gì! Thôi được, ta sẽ nói cho ngươi rõ... Từ đây theo hướng đông ba trăm dặm là đến Thương Câu Phủ. Tuy ở đây dân cư không nhiều nhưng trong một con phố phía đông thành lại có một sòng bạc rất lớn thu hút khách đánh bạc hàng mấy tỉnh gọi là Đại Gia Lạc. Tiểu tử ngươi theo ý ta thì kiến thức không hẹp, làm sao không biết một nơi nổi tiếng ăn chơi phù phiếm đó?

Dừng một lúc lão lại nói :

- Phong lão nhi mang tới đó năm mươi xe lương thực, ngoài ra còn rất nhiều vàng bạc, vậy mà chỉ trong một đêm đã nướng sạch số hàng hóa và tiền bạc đó... lẽ ra lão ta biết như vậy là đủ, nếu nghĩ đến gia đình, nhất là tương lai của nhi nữ... Ai ngờ sau khi hết sạch tiền nong và hàng hóa, lão ta không cam chịu... đem bán luôn con gái mình.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Vậy chính ngươi đã làm trò mua bán bỉ ổi đó?

Lương Tâm hoàn toàn không để ý đến vẻ phẫn nộ trong câu hỏi của đối phương, thản nhiên đáp :

- Chỉ có cửa hiệu của ta mới thu mua người, đặc biệt là những nữ nhân trẻ đẹp! Ngươi có bán ở đâu cũng chịu!

Hoàng Phủ Sơn bĩu môi, mai mỉa :

- Thì ra ngươi đã làm việc tốt cho người đời! Thế nhưng trên thực tế ngươi đã làm một việc thất đức, hại chết một lúc ba người!

Lương Tâm trầm giọng :

- Tiểu tử! Ngươi là cái thá gì chứ. Chết đến nơi mà còn lên giọng dạy đời.

Hoàng Phủ Sơn lại nở nụ cười cố hữu, khiến người ta cảm thấy có gì cao thâm khó lường.

Lương Tâm vung lên một chiếc mâm thép phát ra âm thanh xoèn xoẹt lạ tai, sấn tới từng bước ngắn, mắt nhìn chòng chọc Hoàng Phủ Sơn không chớp, miệng gầm gừ :

- Tiểu tử! Ngươi phải đặc biệt cẩn thận! Bởi vì ta xuất thủ hết sức nhanh, ta tin rằng, ngươi chưa từng gặp đối thủ nào xuất thủ nhanh được như vậy!

Hoàng Phủ Sơn không đáp, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi.

Vào thời điểm đó mà vẫn cười được thì thật là quái lạ!

Qua Trường Giang không nén được, bật ra câu chửi :

- Con mẹ nó, lúc này mà hắn vẫn cứ cười!

Lương Tâm đã phát chiêu.

Quả nhiên hắn xuất thủ thật thần tốc, thoạt nhìn vào cứ tưởng chừng như hắn chưa hề cử động, chỉ thấy đột ngột hiện ra ngay trước địch thủ chỉ cách có ba thước.

Chiếc mâm thép không phát ra tiếng xoèn xoẹt như trước nữa mà nghe veo một tiếng, từ những mép hình răng cưa bỗng dương lên ba mươi bảy mũi đao ngọn hoắc!

Hoàng Phủ Sơn đã vận công vào Kim Thủ chỉ, mắt đăm đăm nhìn chiếc mâm đầy cảnh giác.

Một thứ binh khí kỳ dị chưa từng thấy.

Hoàng Phủ Sơn lập tức biến chỉ thành chưởng, cả song chưởng đánh thẳng vào chiếc mâm thép.

Một luồng kình lực uy mãnh khiến chiếc mâm thép rời khỏi tay Lương Tâm rơi xuống đất.

Nhưng chính lúc tưởng chừng như đắc thủ thì từ chiếc mâm thép những mũi đao bắn vút ra!

Còn may mà chiếc mâm thép bị đánh rơi đã lệch hướng, nếu không với khoảng cách và phương vị lúc đầu, Hoàng Phủ Sơn nhất định khó tránh khỏi thụ thương.

Chàng không ngờ chiếc mâm thép lại có tính năng kỳ diệu đến thế, vội vàng thoái lui, tuy vậy vẫn trúng một mũi đao vào cánh tay

trái.

Hoàng Phủ Sơn còn loạng choạng chưa kịp đứng vững thì Qua Trường Giang đã xuất chiêu phía sau hơi chếch bên phải.

Đồng thời Lương Tâm với mũi dao nhọn dài ba thước đâm thẳng tới ngực Hoàng Phủ Sơn nhanh như ánh chớp.

Hoàng Phủ Sơn nổi giận, phất mạnh tay phải.

Một tia chớp lóe lên, Lương Tâm ôm lấy mặt rống to kinh hoàng.

Nguyên hắn bị một mũi đao cắm ngập vào mắt trái, chính là mũi đao của chiếc mâm thép đã làm Hoàng Phủ Sơn bị thương ở cánh tay trái, chàng vừa rút được ra thì đúng lúc Lương Tâm lao tới xuất chiêu sát thủ liền nổi giận phản thủ bằng chính binh khí của địch nhân.

Lương Tâm rú lên lùi lại nhưng Hoàng Phủ Sơn không truy sát, vẫn đứng nguyên tại chỗ ghé miệng vào vết thương hút ra một búng máu nhổ xuống đất.

Tiền Thông Thần Trương Địch lẫn Khoái Hoạt Đấu Điền Phong cùng đâm bổ tới.

Những ánh vàng lóe lên.

Đó là Kim Tiền Tiêu lừng danh bách phát bách trúng của Tiền Thông Thần Trương Địch!

Hiển nhiên đã dùng đồng vàng làm phi tiêu để sát hại địch nhân, điều đó không những nói lên rằng hắn rất giàu có mà hẳn là chưa mấy khi trật đích.

Một tên chưởng quầy vào hạng lớn của Tứ Thông tiền trang nhất định phải có nhiều tiền.

Trương Địch thét lớn :

- Tiểu tử mạng ngươi tới rồi!

Cả Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm cũng xuất hiện giữa đấu trường.

Những ánh chớp vàng của những mũi phi tiêu lao vút như những vệt sao băng, nhưng không biết bằng thân pháp thế nào, Hoàng Phủ Sơn chỉ chao mình là tránh được!

Cả bốn người quan sát đấu trường đều đứng sững.

Trương Địch nghiến răng nói :

- Tiểu tử! Ta chưa bao giờ dùng đến nhiều mũi phi tiêu như vậy để đối phó với một địch nhân, thế mà ngươi vẫn tránh được. Rõ ràng ngươi là một kẻ rất có danh đầu!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Chỉ vì ta cũng như ngươi, chỉ có một mạng sống!...

Triệu Đảm góp lời :

- Chính thế! Nếu như ngươi cũng giống như linh miêu có tới bảy mạng thì hiệu quan tài của chúng ta tất đã đóng cửa đại cát từ lâu! Hắc hắc...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ở tiểu trấn Kim Thụ pha cũng có một hiệu quan tài Vạn Thọ Hiệu. Nếu ta đoán không sai thì ngươi và mụ chủ ở đó cùng có quan hệ làm ăn?

Triệu Đảm lại cười hắc hắc nói :

- Trong khu vực năm sáu trăm dặm xung quanh Lâu Phụng sơn, Vạn Thọ Hiệu có tới chín cơ sở buôn bán quan tài. Bằng hữu, nghề bán quan tài thích lắm, chẳng buồn như người ta nghĩ đâu! Trong thiên hạ ngày nào chả có kẻ toi mạng? Đã vậy thì cho dù tiểu tử ngươi có thần thông quảng đại thế nào cũng không sao thoát khỏi số mệnh và chính là hôm nay đây!

Điền Phong lạnh giọng tiếp lời :

- Tiểu tử ngươi chỉ sợ ngay cả quan tài cũng không có cơ hội sắm nổi! Và thực ra cũng chẳng cần, bởi vì ngươi sẽ bị lột da lấy xương nấu cao mất rồi!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Tôi đoán được kết cục của mình thế nào chứ! Chư vị! Vừa rồi các ngươi không xuất thủ chẳng qua là vì có sự tính toán của mình, nhất định phải có cách giết người độc đáo. Vì thế khi Lương Tâm dùng chiếc mâm thép phóng ra mấy chục mũi phi đao có thể làm ta chết ngay, điều đó khiến chư vị không hài lòng, vì thế...

Trương Địch ngắt lời :

- Im mồm! Tuy vậy ta không thể không công nhận rằng ngươi rất thông minh vì đã đoán đúng. Nhưng ngươi đừng mong có một cơ may nào vì không thể thoát được ba chúng ta liên thủ vây sát đâu!

- Trong trường hợp đó tại hạ xin tận lực chống đỡ! Chư vị! Xưa nay tại hạ chưa bao giờ cúi đầu trước số phận. Một người đã không chịu khuất phục trước số phận thì lại càng không bao giờ chịu khuất phục trước kẻ thù. Các vị cứ việc xuất thủ đi, tại hạ sẵn sàng hầu giáo!

Trương Địch lại vung tay!

Không hiểu hắn có bao nhiêu vàng, lần trước đã phát ra không biết bao nhiêu phi tiêu bằng vàng, nhưng lần này lại càng nhiều hơn, thật là một người phóng túng.

Đồng thời Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm đứng bên hữu Hoàng Phủ Sơn với cái đục to dài hai thước trong tay, thứ dụng cụ không thể thiếu của những hiệu bán quan tài cũng vung lên nhằm Hoàng Phủ Sơn liên thủ tấn công.

Khoái Hoạt đấu không chút chậm trễ, cũng phóng ra mười mấy đao liên hoàn yểm trợ.

Hoàng Phủ Sơn lần này vẫn đỉnh lập bất động vững như bàn thạch chờ đến lúc mấy thứ binh khí từ ba phía ập tới người đột nhiên thét to lên một tiếng, khắp người trở nên vàng rực, từ có thể như có hàng trăm ngàn hạt nhỏ màu vàng phát ra khiến cho khoảng không gian bao quanh sáng rực và vang lên hàng loạt âm thanh lanh canh nghe thật vui tai.

Ba người Tiền Thông Thần Trương Địch, Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm và Khoái Hoạt Đấu Điền Phong liên hợp thủ công, cùng là những nhân vật thành danh với những binh khí đặc thù làm giang hồ nghe danh phải khiếp đảm, khi liên thủ đối địch tất nhiên uy lực phải kinh nhân, thế thắng tất nhiên không làm ai nghi ngờ.

Hoàng Phủ Sơn đưa song thủ lên, ánh màu vàng trên hai bàn tay và cánh tay ban đầu còn nhạt, chỉ chốc lát đã đậm hẳn lên biến thành vàng chóe.

Trong lúc đó sắc mặt chàng mỗi lúc mỗi trắng bệch ra giống như được quét một lượt sáp.

Thực ra tất cả những diễn biến đó xảy ra chỉ trong một cái chớp mắt.

Liên hoàn đao, đục, phi tiền... đồng thời ập tới.

Hoàng Phủ Sơn đột ngột lao thẳng tới trước mặt Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm, chỉ một chưởng đã đánh bay chiếc đục trong tay hắn, Triệu Đảm đang luống cuống thì Hoàng Phủ Sơn nhảy thốc lên, vừa tránh được mười mấy mũi đao liên hoàn của Khoái Hoạt Đấu Điền Phong đồng thời chớp ngay lấy chiếc đục nhằm thẳng ngực trái Điền Phong phóng vút tới.

Khoái Hoạt Đấu Điền Phong tuy bị bất ngờ nhưng vẫn kịp nghiêng người tránh sang bên.

“Phập” một tiếng, lưỡi đục to dài hai thước trúng vào bả vai trái mạnh đến nỗi vỡ tan cả xương bả vai xuyên sang phía sau lưng.

Điền Phong lảo đảo ngã xuống, cố sức để khỏi kêu lên nghiến răng rút thanh đục ra khỏi vai.

Trong lúc đó Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm cũng lảo đảo suýt ngã, tay phải bị trúng chưởng gãy lìa ôm cánh tay ngồi phịch xuống.

Hoàng Phủ Sơn liền hai chiêu khống chế được hai đối thủ, còn chưa kịp quay lại thì nghe từ phía sau có tiếng xé gió.

Nhất định là Kim Tiền Tiêu bắn tới!

Hoàng Phủ Sơn quay ngoắt lại, vung chưởng chấn rụng những mũi kim tiêu, đồng thời xuất Kim Thủ chỉ lao cả người vào đối phương dùng hai ngón tay vàng rực kẹp ngay lấy cổ tay hắn vận lực xoay mạnh.

Rắc...

Cánh tay phải Tiền Thông Thần Trương Địch lập tức rũ xuống.

Đúng lúc số phận của hắn đang được định đoạt thì Hoàng Phủ Sơn cảm thấy có tiếng binh khí chém xuống vai mình.

Chàng hiểu ngay chính thanh trường kiếm của chính tên Khoái Lạc bảo chủ Qua Trường Giang đã xuất chiêu.

Hoàng Phủ Sơn vội vàng buông ngay Trương Địch nhảy sang trái tránh ngay được chiêu kiếm hiểm ác.

Qua Trường Giang không chút nhân nhượng, lại biến chiêu tấn công dồn dập.

Tiền Thông Thần Trương Địch bây giờ chỉ cách Hoàng Phủ Sơn chưa tới hai thước, cổ tay phải bị gãy, liền nghiến răng vung tay trái bắn ra hai chiếc Kim Tiền Tiêu tối hậu.

Còn may chỉ có hai chiếc, và Trương Địch đã lại bị thương không thể sử dụng được bàn tay phải, nếu không kết cục của Hoàng Phủ Sơn sẽ còn bi thảm hơn nhiều!

Vì phải phát huy hết tinh lực để đối phó với thế kiếm hiểm ác của Qua Trường Giang, hơn nữa khoảng cách giữa chàng với Trương

Địch lại quá gần mà còn ở sau lưng, vì thế Hoàng Phủ Sơn nhận luôn hai mũi kim tiêu, một chiếc vào cánh tay trái, một cái vào sườn phải!

Hoàng Phủ Sơn vừa kịp rút hai mũi kim tiêu thì ánh kiếm lại lóe lên trước mặt.

Đó là Khấp Huyết kiếm của Qua Trường Giang.

Lão vừa chém xuống, vừa rít lên :

- Tiểu tử, ta đã đánh giá sai về ngươi!

Hoàng Phủ Sơn đã bị thương ba chỗ, một ở đùi trái do phi đao của Lương Tâm, còn mới đây lại thêm hai mũi kim tiêu của Tiền Thông Thần Trương Địch.

Tuy chàng sức lực đã mất đi khá nhiều nhưng nếu so sánh lực lượng thì đối phương chỉ còn một mình lão Bảo chủ Khoái Lạc bảo Qua Trường Giang là chưa thụ thương.

Chàng lướt sang bên tránh chiêu kiếm, cười đáp :

- Đánh giá sai về địch nhân là việc rất nguy hiểm đấy!

Qua Trường Giang nghiến răng nói :

- Súc sinh tuy nguy hiểm, nhưng lúc này ngươi đừng hòng thoát được tay lão phu!

- Cái đó chờ sau này sẽ biết.

Qua Trường Giang gào lên :

- Ngươi sẽ biết! Biết ngay bây giờ!

Hoàng Phủ Sơn biết rằng mình ở tình thế vô cùng nguy hiểm, chàng vận công lực và biết hiện tại có vận hết cũng chỉ đạt tới năm thành so với trước đây.

Trong lúc đó đối phương vẫn còn tới bốn người vẫn còn sức giao chiến, trong đó Qua Trường Giang chưa hề hấn gì.

Nếu muốn duy trì được, nhất định cần khống chế tên Bảo chủ, việc này mà không làm được thì bại cục là điều không thể tránh.

Qua Trường Giang bắt đầu cử động, vừa múa kiếm vừa xoay xung quanh Hoàng Phủ Sơn.

Chốc lát Hoàng Phủ Sơn không thấy bóng dáng Qua Trường Giang đâu chỉ thấy bao phủ quanh mình chỉ toàn kiếm ảnh. Chàng hiểu rằng kiếm pháp Khấp Huyết Hoàn Lưu của Qua Trường Giang, so với nhi tử Qua Ngọc Hà của lão ta còn cao minh hơn nhiều.

Cũng nhờ đối địch với Qua Ngọc Hà mà chàng đã đúc rút được ít nhiều kinh nghiệm.

Còn một khó khăn không nhỏ là những vết thương trên người chàng vẫn tiếp tục chảy máu, công lực so với trước đây chỉ còn một nửa, trong khi võ học của Qua Trường Giang so với Qua Ngọc Hà còn lợi hại hơn rất nhiều.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 4: Nhiệm vụ nặng nề

Không gian vang lên từng chuỗi âm thanh roàn roạt nghe thật rùng rợn.

Vòng vây càng lúc càng nhỏ dần, ánh kiếm tưởng như chỉ cần hơi duỗi tay ra là chạm phải...

Không còn thấy Qua Trường Giang đâu nữa, xung quanh Hoàng Phủ Sơn chỉ là ánh kiếm chết chóc.

Đột nhiên thân thể đang đứng vững như bàn thạch của Hoàng Phủ Sơn chợt bay vút lên khỏi màn kiếm ảnh.

Đó là chiêu thân pháp tuyệt luân có tên là Yến Tử Đảo Xuyên Vân.

Đồng thời chợt nghe vang lên hai tiếng coong coong cùng ánh vàng lấp loáng.

Màn kiếm ảnh biến mất, hai bóng người xáp vào nhau rồi lại đột ngột tách ra!

Máu!

Máu tươi thấm ướt áo bào, chảy thành dòng xuống đất.

Vai tả của Hoàng Phủ Sơn bị chém rất sâu, còn bàn tay phải chàng lại cầm một chùm râu dính cả mảng da đỏ lòm máu, tất là

chòm râu của Qua Trường Giang.

Qua Trường Giang không chỉ bị giật mất chòm râu dính liền cả mảnh da, ngay trên ngực phải của lão ta bị thủng mất một lỗ, từ đó cả máu lẫn bọt tuôn ra.

May cho lão Bảo chủ là ngực bị Kim Thủ chỉ của đối phương quật trúng. Nếu chiêu thức trúng đích thì nhất định yết hầu của lão đã bị đứt.

Cũng nhờ thân pháp lão nhanh, và công lực của Hoàng Phủ Sơn không còn như trước, bởi thế lão thoát chết, chỉ trúng thương ở ngực phải tuy không nhẹ nhưng chưa đến nỗi nguy đến tính mạng.

Hơn nữa lúc đó, thanh kiếm dù đã bị Hoàng Phủ Sơn dùng hai ngọn kim tiêu của Trương Địch đánh gãy, lão vẫn còn kịp dùng đoạn lưỡi kiếm còn lại chém xả vai đối phương.

Sau chiêu đấu chí mạng, Qua Trường Giang lảo đảo lùi lại buông rơi thanh kiếm gãy đưa tay ôm ngực, nhưng máu từ vết thương vẫn không ngừng tuôn chảy.

Với vết chém trên vai rộng toang hoác lòi cả xương, máu loang đỏ cả bộ y phục, khuôn mặt Hoàng Phủ Sơn giật lên từng đợt, cũng đưa tay phải ôm chặt lấy vai.

Trong lúc chàng còn chưa kịp giữ được thân mình cho bình ổn thì chợt thấy trước mặt ánh vàng lóe lên.

Lại thêm ba ngọn kim tiêu bắn thẳng về phía diện môn theo hình chữ phẩm.

Hiển nhiên Tiền Thông Thần Trương Địch lại xuất thủ.

Với tính toán của Trương Địch, tuy tay phải chưa thể cử động nhưng công lực chưa mất bao nhiêu, trong lúc đó Hoàng Phủ Sơn bị trọng thương, bởi thế hắn cho rằng mình nhất định đắc thủ.

Hoàng Phủ Sơn nghiến chặt răng, hơi lách mình sang trái nửa bước, vận hết công lực vào hữu chưởng đánh mạnh ra.

Chỉ nghe keng, phập phập ba tiếng tiếp nhau.

Một mũi kim tiêu bị chấn rơi xuống phiến đá, còn hai mũi khác bị đánh ngược trở lại với tốc độ còn nhanh hơn lúc phát đi, cắm ngập vào đùi phải Tiền Thông Thần Trương Địch.

Đúng là gậy ông lại đập lưng ông.

Hai mũi phi tiêu cắm vào mạnh đến nỗi Trương Địch ngã phịch ngay xuống.

Hoàng Phủ Sơn không truy sát.

Không những thế, hai chân chàng run run, phải cố sức lắm mới giữ được thăng bằng.

Hiển nhiên với chiêu tối hậu, chàng đã dùng tận sức lực của mình.

Từ hai cánh tay Hoàng Phủ Sơn, màu vàng dần dần tiêu thất!

Như vậy có nghĩa là chàng không còn khả năng chiến đấu nữa!

Hiển nhiên đối thủ nhận ra ngay được tình hình.

Qua Trường Giang tuy bị trọng thương vào ngực, chòm râu bị giật đứt, cả lớp da lầy nhầy máu thịt, nhưng lại cất tiếng cười độc

địa.

Triệu Đảm, Điền Phong thương thế nhẹ hơn cả, mỗi người vẫn còn tả thủ lành lặn đã đứng cả lên, đưa mắt căm hận nhìn Hoàng Phủ Sơn đầy uy hiếp.

Ngay cả Sinh Tử Dương Lương Tâm cũng gượng ngẩng đầu nhìn.

Trừ mấy tên đã chết, còn những ai cử động được đều tiến tới, tiếp tục hình thành thế bao vây.

Hoàng Phủ Sơn mắt nhìn xuống đất.

Lúc này không thể bỏ đi. Hình bóng hai mẹ con Thủy Tiên và Thạch Tú vẫn ám ảnh trong đầu chàng, ngoài ra còn Thạch Trang hiện đã ra sao?

Chàng có nghĩa vụ phải cứu bằng được mẫu tử Thủy Tiên.

Nếu Thạch Trang được Y Tử Nhân Biện Bất Nghi cứu sống, nhất định sẽ hỏi đến thê tử của mình, lúc đó Hoàng Phủ Sơn biết trả lời thế nào?

Song phương cần triển khai một trường quyết chiến tối hậu.

Đột nhiên từ dưới sườn đồi có tiếng vó ngựa, còn nghe rõ cả tiếng roi ngựa vun vút.

Không bao lâu từ sườn đồi xuất hiện một chiếc xe ngựa, trên càng xe là một nữ nhân, tay không ngừng quất ngựa, mắt nhìn vào đấu trường.

Trên xe có một cỗ quan tài không có nắp và cũng không có đáy.

Nữ nhân dừng xe ngay trước Hoàng Phủ Sơn, miệng líu ríu :

- A Sơn ca! Có muốn để Tiểu Ngọc Nhi giết sạch bọn này đi không?

Hoàng Phủ Sơn ngây ra chưa kịp nói gì.

Lúc này bọn Qua Trường Giang lại càng kinh hoảng. Nếu như nữ nhân này là đồng bọn của tiểu tử kia thì nhất định võ công không phải tầm thường.

Tình cảnh trước mắt tất cả những người trong đấu trường đều thụ thương không nhẹ, làm sao có thể đối địch được với nữ nhân đó?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Việc của tôi không cần cô nương phải can thiệp.

Thiếu nữ tự xưng là Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Thôi được, cứ cho là việc của huynh, không can thiệp thì thôi vậy. Nhưng dù sao huynh cũng cần phải trị thương cho lành đã. Đi nào!

Thiếu nữ nhẹ nhàng nhảy xuống bên cạnh Hoàng Phủ Sơn, một tay giữ lấy vai phải của chàng, tay kia khẽ đẩy vào lưng, miệng kêu vút một tiếng, đã thấy thân thể của Hoàng Phủ Sơn nằm gọn trong chiếc quan tài.

Sau đó thiếu nữ nhún mình nhảy lên càng xe tung roi đánh vút vào không khí, nhìn qua bọn Qua Trường Giang nói thêm :

- Các ngươi cũng mau về đi, trước hết hãy chữa lành vết thương rồi mình làm gì hãy làm!

Bọn Qua Trường Giang thấy nhẹ cả người.

Đó cũng là điều mà chúng mong mỏi.

Bởi vì chúng hiểu rằng lúc này không thể phản thủ với thiếu nữ kỳ bí kia được.

Đương nhiên nếu chúng không bị thương thì cả hai đừng hòng được ra đi một cách tùy tiện như vậy.

Đưa mắt hằn học nhìn theo chiếc xe ngựa đi xa dần, Qua Trường Giang giận dữ nói :

- Ngươi chớ hòng sống được lâu nữa. Tiểu tử, ngươi còn chưa cứu được người muốn cứu, sợ gì ngươi không trở lại...

Trên đỉnh đồi tiếng gió xào xạc át đi những lời cuối cùng của lão Bảo chủ.

Tiếng gió thấm đẫm mùi huyết tanh.

Trong tình thế này, cả song phương không bên nào chịu ngừng tay.

Hoàng Phủ Sơn vì chưa làm xong sứ mệnh quyết không chịu thôi.

Qua Trường Giang lại càng không muốn bỏ cuộc. Nhi tử lão không thể chết một cách uổng phí mà không được phục cừu.

Nếu lão không giết được Hoàng Phủ Sơn thì không thể ăn ngon ngủ yên được.

Chiếc xe ngựa ruổi thẳng một mạch tới ba mươi dặm, Tiểu Ngọc Nhi mới dừng xe lại bên đường.

Nàng giắt cây roi ngựa vào càng xe, lấy trong túi ra một chiếc bình nhỏ, hướng vào chiếc quan tài trên thùng xe nói :

- A Sơn ca, gắng ngồi lên để tôi chữa thương cho!

Hoàng Phủ Sơn gắng sức ngồi dậy, gượng cười hỏi :

- Tiểu Ngọc Nhi, làm sao cô tới đó được?

Tiểu Ngọc Nhi cười đáp :

- Huynh nên đoán ra mới phải chớ!

- Có phải Y Tử Nhân bảo cô tới không?

Tiểu Ngọc Nhi tự nhiên cởi áo ngoài Hoàng Phủ Sơn ra, chợt kinh hãi kêu lên :

- A Sơn ca! Huynh bị trúng kiếm sâu quá! Sau lưng còn bị Kim tiền tiêu nữa. Ồ... mũi kim tiền làm bằng thứ vàng ròng đây này!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Vẫn còn một chiếc mắc lại thật... Đúng một lạng đấy. Hãy đưa cho Biện Bất Nghi, coi đó là chi phí trị thương của tôi.

- Biện đại ca không thu dược phí của huynh đâu! Anh ấy cứu sống cho vị đại hán da ngăm đen rồi...

Đại hán da ngăm đen hiển nhiên là Thạch Trang.

Tin tức đó khiến Hoàng Phủ Sơn nhẹ nhõm đi nhiều.

Chàng thở dài nói :

- Như vậy chắc Thạch Trang tỉnh lại đã nói cho Biện lão huynh biết tôi đã làm gì tên Thiếu bảo chủ Khoái Lạc bảo.

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Bởi thế Biện đại ca mới tìm tôi bảo cấp tốc tới Bạch Mã trấn ngay. Phải hỏi nhiều nơi mới biết A Sơn ca cùng chúng đánh lộn ở đồi Bạch Mã. May mà...

Hoàng Phủ Sơn ngắt lời :

- May mà tôi chưa chết, đúng không?

Tiểu Ngọc Nhi cười :

- Nếu huynh chết thì muội biết làm thế nào? Còn có Kỳ Quái Đồng Tử nữa...

- Ờ... Kỳ Quái Đồng Tử... đã hai tháng nay tôi chưa gặp hắn. Cô nương biết nguyên tắc của hắn chứ?

- Nguyên tắc ư? Hắn chỉ muốn gặp huynh...

Tới đó chợt vỗ nhẹ vào lưng Hoàng Phủ Sơn dịu dàng nói :

- Cả thảy có tới năm vết thương, muội đã xức thuốc cả rồi. Bây giờ thì đứng dậy, và cởi quần ra!

Hoàng Phủ Sơn nhớ lại vết thương ở đùi, lúng túng đáp :

- Không... không thể...

Tiểu Ngọc Nhi nghiêm giọng nói :

- Huynh này phiền toái quá! Còn mắc cỡ nữa...

- Cái đó... để sau này tôi tự làm cũng được.

- Không được đâu! Muội thấy miệng vết thương khá lớn, xem quần bị rách một mảng lớn thế này... máu còn tiếp tục chảy đó... Huynh ngại gì chứ!

- Tôi...

- Nào! A Sơn ca, mau cởi ra, đừng để mất thời gian. Huynh biết rằng muội võ nghệ non kém, không thể đánh bại bất cứ tên nào trong bọn quần ma đó...

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu, cười nói :

- Tôi biết cô nương có thể đánh thắng bất cứ ai trong bọn chúng. Hơn nữa chúng không dám đuổi tới đây đâu!

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Đúng thế, bởi vì may thay chúng đều bị thương cả. A Sơn ca, nhanh cởi quần ra, trị thương xong chúng ta phải lên đường ngay!

- Không! Sau khi trị thương tôi sẽ ở lại đây...

Tiểu Ngọc Nhi kinh ngạc thốt lên :

- Huynh không thể ở lại được! Vết thương nặng như thế... Nếu Biện đại ca thấy huynh chưa trở về nhất định sẽ mắng muội, làm sao muội chịu được đây? Hơn nữa cỗ quan tài này cũng phải mau đưa về...

Hoàng Phủ Sơn ngập ngừng :

- Bây giờ về gặp Thạch Trang, tôi biết ăn nói thế nào?

- Huynh đừng quên rằng chúng ta còn nhiệm vụ...

- Tôi biết, và không bao giờ quên cả.

Tiểu Ngọc Nhi kiên quyết kéo tụt chiếc quần ngoài Hoàng Phủ Sơn, lập tức phát hiện ra hai vết thương dưới bẹn vẫn còn chảy máu.

Hoàng Phủ Sơn không biết làm sao hơn, đành lật nghiêng người sang để khỏi trông thấy mặt thiếu nữ, để mặc cô ta xử lý vết thương.

Khi Tiểu Ngọc Nhi nặn hết máu ở vết thương, chàng không ghìm được rên lên một tiếng, trán túa mồ hôi.

Tiểu Ngọc Nhi lau mồ hôi cho chàng rồi mới bắt đầu xem xét và trị liệu vết thương.

Hoàng Phủ Sơn từng giết người không ít, những lúc giết người, cánh tay chàng lấp lánh màu vàng khiến địch nhân phải kinh hồn táng đởm.

Nhưng lúc này bàn tay chàng lại mềm mại trông vô lực như bàn tay thiếu nữ.

Tiểu Ngọc Nhi cầm bàn tay mềm mại đó với lòng thương cảm và âu yếm như đối với một đứa trẻ bé bỏng cần được che chở.

Chừng qua thời gian một tuần trà, vết thương đã được xức thuốc và băng lại cẩn thận, y phục cũng mặc hoàn chỉnh.

Hoàng Phủ Sơn sốt ruột giục :

- Đi thôi, Tiểu Ngọc Nhi!

Thiếu nữ hỏi :

- Huynh không ăn gì sao?

- Tôi không ăn được.

- Vậy thì hãy uống đỡ ngụm nước đã!

Nàng cầm bình nước mang theo xe ghé vào miệng Hoàng Phủ Sơn.

Lát sau chiếc xe ngựa lại chuyển động hướng về tiểu trấn Kim Thụ pha, nơi Thạch Trang đang được Biện Bất Nghi chữa trị.

* * * * *

Khi chiếc xe ngựa tới Dược Lý Phố của Y Tử Nhân Biện Bất Nghi thì đã khuya, Thạch Trang đang ngủ say.

Sau khi được chữa trị tỉnh lại, Thạch Trang hết sức nóng lòng muốn gặp Hoàng Phủ Sơn vì tin rằng thê tử của mình đã chết và chỉ Hoàng Phủ Sơn mới có thể trả cho mình mối huyết cừu này.

Hoàng Phủ Sơn ở trên xe cũng ngủ rất say sưa.

Chính tiếng chửi rủa chua ngoa của mụ Vương quả phụ ở hiệu quan tài đối diện khiến chàng tỉnh giấc.

Hoàng Phủ Sơn mở hé mắt, thấy chiếc xe ngựa đã dừng lại trước hiệu dược.

Biện Bất Nghi cười nói với Vương quả phụ đang tru tréo bên kia đường :

- Bà đừng tưởng người này toàn thân bê bết máu mà cho rằng sắp kiếm được mối hời. Biện Bất Nghi ta chuyên trị người đã một chân dưới mộ. Bà cứ chờ mà xem, nếu ta không cứu được người này thì xin thề sẽ đóng cửa bỏ nghề!

Vương quả phụ giấm dẳng :

- Sớm muộn gì lão nương cũng sẽ chứng kiến ngươi đóng cửa giải nghệ cho mà xem! Hừ, tức chết đi được!

Biện Bất Nghi cười hô hô, nhìn theo Vương quả phụ giận dữ phủi đít đi vào hiệu, sau đó mới duỗi tay nâng thốc Hoàng Phủ Sơn lên vào nhà.

Hoàng Phủ Sơn không dám vọng động, chỉ thấp giọng hỏi :

- Biện huynh, Thạch Trang thế nào?

Biện Bất Nghi phản vấn :

- Thế nào? Ngươi hoài nghi y thuật của ta sao?

- Không phải thế! Tiểu đệ tin, chỉ là lo lắng quá nên hỏi thế thôi...

Biện Bất Nghi đưa Hoàng Phủ Sơn vào phòng, Tiểu Ngọc Nhi đi sau đóng cửa lại.

Nàng lo lắng nói với Biện Bất Nghi :

- Biện đại ca, thương thế A Sơn ca nặng lắm, suýt nữa thì bỏ mạng đó!

Biện Bất Nghi đặt Hoàng Phủ Sơn xuống giường, trên giường đối diện cùng phòng, Thạch Trang đang ngủ say.

Hoàng Phủ Sơn chăm chú nhìn Thạch Trang rồi nói :

- Anh ấy tráng kiện như thế, tất sẽ hồi phục rất nhanh.

Biện Bất Nghi cởi y phục Hoàng Phủ Sơn xem xét kỹ các vết thương cuối cùng gật đầu nói :

- Cả thảy gần mười vết thương, trong đó vết kiếm không nhẹ. Ngươi chịu đòn khá đấy.

Hoàng Phủ Sơn cười gượng đáp :

- Đó cũng là bản lĩnh võ học mà!

- Ta xem những kẻ cho ngươi nếm những vết thương này bản lĩnh không phải hạng vừa đâu!

- Quả thật chúng đều không phải hạng vô danh trong võ lâm đâu. Tiểu đệ đã nhận ra rằng Khoái Lạc bảo ở Lâu Phụng sơn hoàn toàn không đơn giản, rất có khả năng quan hệ đến nhiệm vụ của chúng ta.

Biện Bất Nghi biến sắc hỏi :

- Thật vậy sao?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Khoái Lạc bảo khống chế một khu vực rộng lớn tới bảy trăm dặm vuông, Qua Trường Giang thiết lập nhiều phân đà bí mật.

Tiểu Ngọc Nhi đưa mắt nhìn Biện Bất Nghi, Hoàng Phủ Sơn nói tiếp :

- Ngay cả Vương quả phụ ở hiệu bên kia đường cũng không đơn giản. Cửa hiệu của bà ta cũng là phân đà bí mật của Qua Trường Giang.

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Ta cũng có cảm giác như vậy. Mụ ta đanh đá và ngang ngược lắm, tất phải dựa vào một thế lực nào đó...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hiệu của Vương quả phụ chính là một bộ phận của Triệu Hoạt Lý ở Thái Tường phủ.

Biện Bất Nghi nhíu mày hỏi :

- Triệu Hoạt Lý ư?

* * * * *

Loạt tiếng gà gáy đầu tiên đánh thức Thạch Trang.

Chàng thợ săn này ngủ rất sớm, cuộc nói chuyện của Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn hồi khuya không làm chàng tỉnh giấc.

Vừa thức dậy, Thạch Trang nhận ngay ra có người nằm ở giường bên cạnh chính là Hoàng Phủ Sơn.

Tuy trong lòng vui mừng vô hạn, nhưng thấy Hoàng Phủ Sơn ngủ say nên Thạch Trang không dám thức chàng dậy, ngoài ra, sau khi quan sát kỹ, Thạch Trang trở nên lo lắng khi nhận ra Hoàng Phủ Sơn đã bị thương, và chỉ nhìn y phục đầy vết máu và sắc mặt nhợt nhạt đủ biết rằng thương thế rất nặng.

Quả thật thương thế trên người Hoàng Phủ Sơn còn nhiều hơn khắp mình Thạch Trang.

Chàng cảm động lẩm bẩm :

- Hoàng Phủ huynh đã vì gia đình ta mà chịu khổ...

Ngay cả việc mình được cứu sống, Thạch Trang dù có nằm mơ cũng không sao tin được.

Sau khi tỉnh lại, chàng liền gọi vợ con. Biện Bất Nghi hỏi lý do gặp nạn, Thạch Trang kể hết mâu thuẫn với Khoái Lạc bảo và việc tên Thiếu bảo chủ Qua Ngọc Hà dẫn theo một bầy lâu la đến gieo rắc tai họa cho gia đình mình thế nào.

Đương nhiên Biện Bất Nghi rất tức giận trước hành vi bất lương của bọn người kia, càng dốc lòng chữa trị cho Thạch Trang.

Sau một ngày không thấy Hoàng Phủ Sơn trở về, Biện Bất Nghi rất sốt ruột, đoán rằng chàng tất đã đến gặp Khoái Lạc bảo chủ và rất có thể đã gặp điều rắc rối, bởi vậy dùng bồ câu đưa thư báo tin cho Tiểu Ngọc Nhi kể hết sự việc cho nàng và yêu cầu đến Bạch Mã trấn dò xem tin tức.

Trời vừa sáng, chính Tiểu Ngọc Nhi đã tới phòng để xem xét tình hình Hoàng Phủ Sơn.

Sự quan tâm ấy cũng không quá, nhất là đối với Hoàng Phủ Sơn, và nếu ở vào trường hợp người khác, chỉ cần một mũi kim tiền tiêu cũng đủ làm cho mất mạng.

Tiểu Ngọc Nhi đến không lâu thì Hoàng Phủ Sơn tỉnh dậy, nhìn nàng cười hỏi :

- Sao cô nương dậy sớm thế?

Bất giác Tiểu Ngọc Nhi nhìn sang giường Thạch Trang.

Thạch Trang vốn đã dậy từ lâu, nhưng khi vừa thấy Tiểu Ngọc Nhi vào phòng thì nhắm mắt lại giả vờ còn ngủ say.

Tiểu Ngọc Nhi yên trí rằng Thạch Trang vẫn chưa dậy, liếc xéo Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Muội làm sao có thể ngủ được chứ? A Sơn ca, bây giờ cảm thấy thế nào?

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Muội quên rằng Biện Bất Nghi là Y Tử Nhân, ngay cả người chết còn cứu sống lại được huống chi ta vẫn còn sống?

- A Sơn ca, lúc đó muội định xuất thủ giết hết lũ bất lương đó, sao huynh không cho?

- Nếu muội lúc đó xuất thủ tất hỏng việc. Ta cần phải khai thác một số tin tức từ chúng.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Huynh cho rằng bọn này có liên quan đến nhiệm vụ của chúng ta ư?

- Rất có khả năng đó!

Tiểu Ngọc Nhi thở dài :

- Chúng ta đã cất công tìm kiếm ba năm mà vẫn chưa có kết quả gì... Ai!

Hoàng Phủ Sơn buông lời an ủi :

- Muội đừng buồn. Sau khi ta hồi phục tìm vợ con Thạch Trang về xong là tiến hành ngay.

Tiểu Ngọc Nhi lộ vẻ lo lắng :

- Huynh cứ xông pha vào hiểm cảnh bất chấp mạng sống của mình. Hãy nhớ rằng sắp tới không kém mạo hiểm so với vừa rồi đâu. Không những Qua Trường Giang có nhiều thế lực mà hắn còn rất giảo hoạt.

- Nhưng muội cũng biết đấy, đối với mẹ con Thủy Tiên thì chỉ còn ta là mối hy vọng duy nhất...

Bỗng nhiên Thạch Trang chồm dậy hỏi to :

- Hoàng Phủ huynh nói sao? Có phải Thủy Tiên và Tú nhi đã bị...

Cả Hoàng Phủ Sơn lẫn Tiểu Ngọc Nhi cùng hốt hoảng im bặt.

Thạch Trang sốt ruột hỏi dồn :

- Họ thế nào rồi? Xin Hoàng Phủ huynh...

Tiểu Ngọc Nhi đến bên Thạch Trang nhẹ nhàng ấn chàng nằm xuống, dịu giọng :

- Đừng xúc động quá, không lợi cho vết thương đâu!

Đột nhiên Thạch Trang thổ ra một búng máu đen, mặt tái nhợt đi, đầu cố ngẩng lên nhưng bị Tiểu Ngọc Nhi dùng sức giữ lại đành nằm yên, thở hổn hển nói :

- Hoàng Phủ huynh, xin hãy nói... Thủy Tiên tội nghiệp của tôi... Hài tử đáng thương...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Thạch huynh đừng lo, và trước hết xin hãy giữ mình... Trước mắt tuy tiểu đệ còn chưa biết hai mẹ con tẩu tẩu bị giam giữ ở đâu nhưng chắc rằng chúng chưa dám hại đến tính mạng. Hơn nữa...

Thạch Trang nghiến răng nói :

- Không! Vết thương của tôi... đã lành rồi... Tôi sẽ tự tìm Khoái Lạc bảo... cùng tên họ Qua...

Hoàng Phủ Sơn cất giọng ôn tồn :

- Thạch huynh cứ yên tâm, xin để tiểu đệ gánh vác trách nhiệm này. Trước mắt Thạch huynh phải trị thương cho bình phục đã. Với thương thế như bây giờ mà tức giận hoặc có những hành động quá khích là chỉ hy sinh vô ích. Hãy hiểu rằng chị ấy và A Tú không thể sống thiếu huynh!

Thạch Trang lắc đầu :

- Nhưng tôi là một nam nhân, thế mà ngay cả vợ con mình còn không bảo vệ được...

- Thạch huynh nên nhớ rằng địch nhân không những hung tàn mà còn có thế lực rất lớn. Một mình huynh không phải là đối thủ của chúng.

Thạch Trang nghẹn ngào nói :

- Hoàng Phủ huynh đã hai phen vì gia đình Thạch Trang này mà dốc sức đến nỗi thân mang trọng thương... Tôi đã gây liên lụy tới huynh...

Hoàng Phủ Sơn gạt đi :

- Thực ra tiểu đệ nên cảm ơn huynh mới đúng. Nhờ việc của Thạch huynh nên mới lộ được mặt bọn người hung ác mà tiểu đệ đã tìm suốt ba năm nay.

Thạch Trang quan tâm hỏi :

- Chúng đã gây nên chuyện gì vậy?

Tiểu Ngọc Nhi cười chen lời :

- Thạch huynh cứ việc dưỡng thương cho bình phục đã. Nói như vậy là nhiều rồi!

Hoàng Phủ Sơn tiếp :

- Thạch huynh cứ yên tâm. Sau khi chúng ta trị thương xong sẽ cùng đứng chung một trận tuyến.

Thạch Trang nghe thế bụng mừng thầm không nói gì nữa.

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Hai người hãy ngủ đi một lúc, để tiểu muội đến xem Biện đại ca đã dậy chưa.

Hoàng Phủ Sơn dặn :

- Tiểu Ngọc, hãy nói với Biện Bất Nghi rằng ta không thể nằm đây lâu quá, chỉ hạn trong ba ngày thôi!

Tiểu Ngọc Nhi liếc xéo chàng bảo :

- Hừ! Trong đời làm gì có bệnh nhân lại ra kỳ hạn cho thầy thuốc bao giờ đâu vậy chứ?

Hoàng Phủ Sơn quả quyết :

- Dù lành hay không thì sau ba ngày ta nhất định phải đi!

Tiểu Ngọc Nhi đành gật đầu :

- Thôi được! Tiểu muội sẽ đem yêu cầu đó đề xuất với Y Tử Nhân!

Quay ra tới cửa phòng, nàng còn quay lại nói :

- A Sơn ca, muội muốn cầu huynh một việc!

- Việc gì?

- Huynh hãy nói với Biện đại ca cứ để tiểu muội ở lại đừng đuổi đi. Có muội giúp một tay, trong ba ngày tới hai người nhất định mau bình phục hơn.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Nếu được thế thì còn gì bằng!

- A Sơn ca nhớ nhé!

- Nhưng được hay không thì còn chờ sự đồng ý của Biện Bất Nghi đã!

Tiểu Ngọc Nhi nhoẻn cười, biến mất sau cánh cửa.

Hoàng Phủ Sơn nhìn theo lòng đầy ngọt ngào và cảm mến.

Chàng chợt nghĩ đến Tiểu Tước Nhi.

Hai người đều xinh đẹp lại cùng là người trong Bách Linh cương của Vu lão lão. So với Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Tước Nhi bé hơn một tuổi, năm nay vừa mười chín.

Hoàng Phủ Sơn cũng là người của Bách Linh cương.

Trong võ lâm không ai biết tới Bách Linh cương.

Trái lại trên võ lâm phát sinh ra sự việc gì thì môn phái này lập tức biết ngay.

* * * * *

Ba năm trước một vụ huyết án làm chấn động cả võ lâm.

Chỉ trong một đêm, toàn bộ nhân mạng của Mai Hoa sơn trang ở giáp giới hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên gồm bảy mươi hai người cả nam nữ lão ấu đều bị giết sạch trong một đêm.

Bấy giờ ngay trước đại sảnh Mai Hoa sơn trang máu đọng thành vũng lớn chảy tận ra đại môn như một con suối huyết.

Trang chủ Mai Hoa sơn trang lúc đó là Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đại, tuy niên kỷ chưa cao nhưng đã thoái ẩn giang hồ mười năm, không ngờ gặp thảm họa bi thương như vậy.

Vụ huyết án được thực hiện hết sức nhanh gọn và bí mật, không ai điều tra được hung thủ.

Trong sơn trang có tới bảy vị võ sư cùng Trang chủ Kha Phương Đạt trở thành thế lực không nhỏ, vậy mà tất cả đều bị giết sạch, hung thủ không để lại chút dấu vết nào.

Trên giang hồ không ít nhân vật chính nghĩa đã cất công truy tìm thủ phạm.

Cả huyện quan hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên cũng dốc sức điều tra nhưng kẻ gây án chỉ như viên sỏi mất dấu giữa biển sóng!

Lâu dần vụ huyết án thảm khốc dần bị lãng quên.

Chỉ có Vu lão lão là chưa quên. Lão nhân tính tình thường cố chấp, tuy đã ba năm trôi qua nhưng vẫn kiên quyết truy tìm thủ phạm vụ huyết án năm xưa.

Nhưng trên giang hồ rất ít người biết đến Vu lão lão, cũng như Bách Linh cương.

Bởi thế càng ít ai ngờ rằng còn một bà lão chẳng có danh tiếng gì vẫn tiếp tục điều tra vụ án ba năm trước của Mai Hoa sơn trang.

Hoàng Phủ Sơn đã gần ba năm chưa trở về Bách Linh cương được Vu lão lão phái tới đây không ngoài mục đích trên.

Y Tử Nhân dời đến Kim Thụ pha có lẽ vì y đã phát hiện ra manh mối gì đó ở đây.

Ngay cả Tiểu Ngọc Nhi cũng được phái đến, như vậy Bách Linh cương gần như đã dốc toàn lực.

* * * * *

Tiểu Ngọc Nhi bắt gặp Biện Bất Nghi trước phòng khách liền nói :

- A Sơn cả và Thạch Trang đã tỉnh dậy rồi, có lẽ nên cho họ ăn gì đó.

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Ta sẽ mang gì cho họ ăn.

Hai người vào phòng trong, Biện Bất Nghi chợt cười hỏi :

- Tiểu Ngọc, cô có sợ quỷ không?

Tiểu Ngọc Nhi ngạc nhiên nói :

- Quỷ ở đâu chứ?

- Đương nhiên là không phải ở đây rồi!

Tiểu Ngọc Nhi rụt rè nói :

- Thật ra muội cũng hơi sợ...

- Thì thôi vậy! Cô nên quay về đi!

Tiểu Ngọc Nhi vội vã lắc đầu :

- Không! Muội muốn ở lại đây!

- Cô ở lại làm gì chứ?

- Muội sẽ phục vụ cho A Sơn ca!

- A Sơn cần gì có người phục vụ chứ? Có ta đây chưa đủ sao?

Tiểu Ngọc Nhi nhíu mày hỏi :

- Có phải vì tiểu muội sợ quỷ mà đại ca muốn đuổi muội về không?

Biện Bất Nghi thừa nhận :

- Tiểu Tước Nhi can đảm hơn, cô ấy nhất định không sợ quỷ.

- Vì sao đại ca biết nó không sợ?

- Ta biết có lần Tiểu Tước Nhi đã tới Mai Hoa sơn trang vào lúc đêm khuya, chứng tỏ nó không sợ quỷ.

Tiểu Ngọc Nhi cười phản bác :

- Lần ấy đi những ba người, đương nhiên là nó không sợ là phải. Có A Sơn bên cạnh thì có gì phải sợ nữa?

Biện Bất Nghi vẫn lắc đầu :

- Nhưng thế nào cô cũng phải quay lại, ta sẽ bảo Tiểu Tước Nhi đến đây...

- Nếu đại ca không đuổi muội, muội xin thề sẽ không sợ!

Biện Bất Nghi cười khổ nói :

- Nha đầu này... đành chịu cô thôi. Chỉ e sau này cô sẽ hối đó.

- Chỉ cần được ở bên cạnh A Sơn ca, muội không bao giờ hối hận đâu!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Cô yêu Hoàng Phủ Sơn thật sao?

Tiểu Ngọc Nhi hơi đỏ mặt, nhưng rắn rỏi trả lời :

- Muội không phủ nhận!

- Nhưng ta lại thấy rằng Hoàng Phủ Sơn đối với cô và Tiểu Tước Nhi chỉ như huynh muội thôi.

- Vì chúng tôi từ nhỏ đã được Vu lão lão đưa về nuôi dưỡng...

- Nhưng... Hoàng Phủ Sơn năm nay đã...

Y bấm đốt ngón tay tính tuổi của Hoàng Phủ Sơn bao nhiêu thì Tiểu Ngọc Nhi đã cười và nói :

- Năm nay A Sơn ca hai mươi bảy tuổi, nếu tính chính xác ra thì hai mươi bảy năm ba tháng mười một ngày!

Biện Bất Nghi cũng cười to :

- Quan tâm như thế, có lẽ chỉ có cô thôi!

- Tiểu Tước còn hiểu rõ hơn muội nữa kia! Ngay cả trên mình Sơn ca có mấy nốt ruồi nó cũng biết.

- Cả hai cô đều yêu Hoàng Phủ Sơn hay sao?

- Muội đã thừa nhận như thế rồi mà!

Nàng nói một cách hết sức tự nhiên khiến Biện Bất Nghi cũng thấy cảm động.

Hai người không nói thêm về chuyện đó nữa, lát sau Biện Bất Nghi thay đổi đề tài :

- Hoàng Phủ Sơn mới phát hiện được ở đồi Bạch Mã một chuyện rất quan trọng. Ta muốn nhân lúc hắn còn dưỡng thương định đi chứng thực một chuyến... cô sẽ đi với ta...

- Đi đâu?

- Đến Mai Hoa sơn trang!

Tiểu Ngọc Nhi mở to mắt hỏi :

- Mai Hoa sơn trang?

- Không sai! Nơi đó quả là lắm quỷ...

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng nói :

- Chẳng những chỉ có trong Mai Hoa sơn trang mà ngay cả phạm vi quanh đó cũng đầy tử khí. Người ta bảo rằng vì chưa tìm được hung thủ nên vụ án chứ thể kết thúc, vì vậy mà quan phủ cứ để tử thi trong các phòng không cho chôn. Quả là đáng sợ... Khắp nơi đều đồn đại ma quỷ hiện hồn đi khắp nơi, ba năm nay không ai dám lai vãng quanh khu vực đó...

- Cô sợ ư?

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Muội không phủ nhận.

- Nếu vậy thì cô phải về thôi.

- Đại ca muốn gọi Tiểu Tước Nhi đến đây thay cho muội ư?

- Không sai!

Gã liếc nhìn Tiểu Ngọc Nhi nói thêm :

- Không những ta tìm Tiểu Tước đến dây mà còn để cô ta túc trực bên Hoàng Phủ Sơn cho đến khi hắn đi được.

Tiểu Ngọc Nhi cắn môi một lúc rồi hậm hực nói :

- Tôi quên mất việc này. A Sơn ca muốn tôi báo lại với đại ca rằng ba ngày nữa anh ấy phải đi.

Biện Bất Nghi khinh khỉnh nói :

- Mười ngày sau mà có thể đi lại được đã khá lắm rồi!

- Nhưng vị da đen Thạch Trang sốt ruột lắm, sợ không chịu nổi.

- Hắn còn nặng hơn, ít nhất phải mất một tháng.

Tiểu Ngọc Nhi ngập ngừng :

- Thế nhưng... chỉ sợ A Sơn ca nhất định muốn đi.

Biện Bất Nghi nói với vẻ tin tưởng :

- A Sơn sẽ không đi đâu! Sau khi ta cho hắn biết kế hoạch hắn sẽ không đòi đi nữa.

Tiểu Ngọc Nhi nhoẻn miệng cười.

Nụ cười nàng thật xinh tươi với hai lúm đồng tiền bên má và hàm răng trắng như ngọc trông đến là quyến rũ!

- Đại ca có thể nói cho muội biết trước không?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Không được! Nếu nói cho cô biết tất cô sẽ không dám đi nữa.

Tiểu Ngọc Nhi chợt nghiêm giọng :

- Biện đại ca đừng xem thường Tiểu Ngọc! Tôi nhất định sẽ đi Mai Hoa sơn trang cho đại ca xem!

- Cô sẽ không hối hận chứ?

- Tuyệt đối không!

Biện Bất Nghi vuốt râu cười nói :

- Ai chẳng biết tình yêu có sức mạnh phi thường? Chỉ sợ làm thế có gì không phải...

Tiểu Ngọc Nhi chớp chớp đôi mắt to tròn nói :

- Nghĩa là sao?

Biện Bất Nghi đáp :

- Tiểu tử Hoàng Phủ Sơn nếu biết được tất sẽ trách ta.

- Nhưng muội chỉ muốn anh ấy được yên tĩnh chứ có ý đồ gì đâu?

- Ờ... Quả thật nếu có hoàn thành việc này thì A Sơn sẽ rất vui đấy!

- Nhưng đại ca còn chưa nói cho muội biết chúng ta đến Mai Hoa sơn trang làm gì...

Biện Bất Nghi nói :

- Đến đó xem quan tài!

Tiểu Ngọc Nhi ngạc nhiên hỏi :

- Quan tài thì có gì đáng xem chứ?

Biện Bất Nghi thản nhiên đáp :

- Không những chúng ta đến xem quan tài mà khi cần còn giả làm ma nữa!

- Giả làm ma?

Biện Bất Nghi cười khanh khách đáp :

- Không sai! Cần phải thế!

Tiểu Ngọc Nhi không hiểu, hỏi tiếp :

- Nhưng để làm gì mới được?

- Này Tiểu Ngọc! Ta không tin trên đời này có ma quỷ. Còn cô có tin không?

- Muội tin một phần!

- Tin một phần là thế nào?

- Nếu trên đời này không có ma quỷ thì sao người ta đồn rằng có? Trái lại nếu có thì sao không ai thấy bao giờ?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Vì thế ta mới nói rằng lúc cần thì phải giả làm ma quỷ. Nếu như có gặp quỷ thật, đã là ma thì còn sợ gì con ma khác? Nếu lúc đó gặp kẻ cũng làm giả ma quỷ như chúng ta thì nhất định chúng phải sợ đến chết khiếp.

Tiểu Ngọc Nhi thích chí cười khanh khách.

* * * * *

Cửa Trường An dược hiệu vốn là một chiếc quan tài không nắp không đáy, ai muốn vào phải chui vào trong chiếc quan tài dựng đứng đó, nhưng hôm nay có đủ cả nắp và đáy, thêm nữa trên nắp còn dán một tờ giấy to viết :

- Thầy thuốc đi vắng, bệnh nhân lúc khác hãy đến.

Chiếc quan tài dựng đứng có cả nắp lẫn đáy nghĩa là đóng cửa. Ngoài ra còn giải thích thêm như vậy là quá rõ.

Người ta còn kháo nhau rằng quan tài đậy nắp cẩn thận như vậy không có nghĩa là Y Tử Nhân nữa mà người đã chết không thể sống lại.

Quan tài đóng nắp, tức nội bất xuất, ngoại bất nhập nhưng bên trong ít nhất còn có Hoàng Phủ Sơn và Thạch Trang cùng hai tên

phụ việc của Biện Bất Nghi phục vụ hai người bệnh.

Sắp đặt như vậy, Biện Bất Nghi cảm thấy yên tâm.

Tiểu Ngọc Nhi cũng yên tâm, vì hai tên phụ việc đó cũng là người của Bách Linh cương, môn hạ của Vu lão lão.

* * * * *

Mười năm trước, Mai Hoa sơn trang hùng bá một phương trong giang hồ.

Trang chủ Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt là nhân vật rất nổi danh trong hắc bạch lưỡng đạo.

Mới năm mươi tuổi, Thiên Diện Thái Tuế đã gác đao quy ẩn, không ngờ chỉ sau mười năm mắc phải đại họa diệt môn.

Chuyện đó thoạt tiên không một người nào dám tin. Nhưng sự thật hơn tất cả mọi suy đoán, Mai Hoa sơn trang chỉ trong một đêm bị tận diệt, ngay cả gà chó cũng không lưu.

Điều khiến mọi người kinh ngạc nhất là không ít cao thủ giang hồ cả hắc bạch đạo cùng với quan nha hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên cố công truy tìm hung thủ nhưng không có kết quả, thậm chí suốt ba năm chưa ai tìm ra manh mối nào.

Thời gian qua đi, vụ huyết án đó cũng dần nguôi ngoai. Hào kiệt các phương lúc đầu hăm dở truy tìm hung thủ cũng dần dà thoái chí. Quanh khu vực Mai Hoa sơn trang mười dặm hầu như không thấy nhân ảnh.

Người ta đồn rằng Mai Hoa sơn trang và phụ cận ma quỷ xuất hiện rất nhiều. Từ canh hai cho tới tận canh năm luôn luôn vang lên tiếng than khóc của oan hồn.

Quả thật không những người yếu bóng vía mà thường nhân cũng không dám đặt chân vào đó.

Vừa chớm sang đông có hai nhân ảnh tiến về phía Mai Hoa sơn trang.

Nếu đó là người thì hai nhân vật đó gan mật không nhỏ!

Dưới ánh trăng nhàn nhạt và trong tiếng gió não nùng, hai bóng người thoắt ẩn thoắt hiện như hồn ma.

Trời se lạnh.

Sương xuống sớm.

Mới canh hai mà khắp nơi đã phủ sương bàng bạc.

Người đi trước dáng cao hơn dừng lại bảo người đi sau lưng mình :

- Ta hỏi cô thêm một lần cuối cùng. Nếu sợ sau này hối hận thì bây giờ quay lại vẫn còn kịp.

Người mảnh dẻ đi sau trả lời quả quyết :

- Muội không hối hận!

Thì ra đó là một nam một nữ, có thể đoán rằng là Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi.

Biện Bất Nghi tán thưởng :

- Quả thật ái tình có sức mạnh vô biên!

Lời nghe ra thật văn vẻ, chẳng hợp với một kẻ chuyên tiếp xúc với tử thi hoặc hạng thập tử nhất sinh chút nào!

- Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên nói :

- Muội yêu A Sơn ca!

Biện Bất Nghi chợt trở nên cao hứng :

- Nếu lần được manh mối, ta sẽ vận động Hoàng Phủ Sơn lấy cô làm vợ.

Tuy vậy Tiểu Ngọc Nhi lại không cao hứng được như thế, vì nàng biết rõ Hoàng Phủ Sơn đối với mình chỉ là tình huynh muội đơn thuần, cũng như đối với Tiểu Tước Nhi vậy thôi.

Nàng còn hiểu rằng biến tình huynh muội thành tình luyến ái là việc hoàn toàn không dễ.

Nên chỉ thở dài nói :

- Chỉ cần A Sơn ca yêu muội là quá đủ rồi!

- Ta biết bây giờ Hoàng Phủ Sơn đang yêu cô mà!

Tiểu Ngọc Nhi mặt buồn thiu, nhưng trong lòng không phải không có tia hy vọng.

- Không... chàng hiện tại còn chưa...

Biện Bất Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Theo ta thấy thì hắn chỉ coi hai cô như em gái thôi mà? À... ta hiểu rồi! Có phải cô hy vọng tình cảm đó cải biến thành tình luyến ái...

- Biện đại ca sẽ giúp muội chứ?

- Đương nhiên!

Tiểu Ngọc Nhi mừng rơn, vội nói :

- Muội biết, vì thế mới cùng đại ca tới đây, mặc dù rất sợ. Nhưng muội sẽ chịu được và nghe theo mọi yêu cầu của đại ca.

- Cô làm thế là đúng đấy.

Tiểu Ngọc Nhi chỉ vào một khu rừng thông trước mắt nói :

- Sắp tới Mai Hoa sơn trang rồi, Biện đại ca bảo muội phải làm gì?

Biện Bất Nghi lấy ra hai túi vải đã chuẩn bị sẵn từ trước đưa cho Tiểu Ngọc Nhi bộ y phục và vài thứ khác nói :

- Chúng ta trước hết phải biến thành ma đã!

Tiểu Ngọc Nhi phụng phịu :

- Người không làm, lại đi làm ma quỷ!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Tiểu Ngọc, cô biết trên đời thứ gì là đáng sợ nhất không?

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Là quỷ chứ gì? Bây giờ thì muội thấy sợ...

Biện Bất Nghi cười nói :

- Cô sai lầm lớn đấy!

Tiểu Ngọc Nhi ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại thế? Chẳng lẽ còn có thứ còn đáng sợ hơn ma quỷ? Vật gì vậy?

Biện Bất Nghi đáp :

- Chính là người! Trên đời chỉ có con người mới thật đáng sợ nhất.

Y dùng lời lẽ thật cay độc, giọng nói nghiêm nghị, làm như đang căm hận con người tận xương tủy, mặc dù chính y cũng là người.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Vì sao con người đáng sợ nhất?

- Rất đơn giản. Bởi vì con người có trái tim thường thay đổi. Không bao giờ cô hiểu hết tâm ý người khác. Tục ngữ có câu rằng: “Lòng người nham hiểm khó lường”...

- Chỉ vì lòng người khó lường mà đại ca bảo con người đáng sợ nhất hay sao?

- Vì lòng khó lường nên chứa đựng biết bao gian trá hiểm ác.

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Xem ra Biện đại ca đã mâu thuẫn lời chính mình, bởi vì nghề của đại ca là trị bệnh cứu người.

- Nhưng ta không chữa trị cho người ác.

Bấy giờ họ đã đi vào khu rừng tùng, tiếp đến là vườn hoa mai, thấp thoáng những mái lầu cong, tường đỏ ngói xanh còn giữ lại nét hoa lệ trước đây nhưng tất cả im lìm như những ngôi nhà mồ.

Tiểu Ngọc Nhi cảm thấy rờn rợn, bất giác dừng lại.

- Cô sợ ư?

Tiểu Ngọc Nhi thú nhận :

- Quả thật có cái gì đó rất đáng sợ.

- Vậy thì hãy nghĩ đến ái tình, nó sẽ giúp cô tăng thêm can đảm...

- Tiếc rằng bên cạnh muội là Biện đại ca, nếu là A Sơn ca thì muội nhất định không sợ gì cả.

- Nào, chúng ta hóa trang nhanh lên rồi thâm nhập vào sơn trang.

Họ liền dừng lại trong một lùm cây.

Lát sau Biện Bất Nghi đã hóa trang xong.

Tiểu Ngọc Nhi thấy Biện đại ca đã biến thành một thứ quái vật vô cùng đáng sợ với mái tóc bù xù che lấp gần hết khuôn mặt, chiếc áo màu đen thùng thình với hai ống tay chấm đất.

Tiểu Ngọc Nhi sợ đến phát run.

Tuy nhiên nàng tưởng tượng rằng quỷ tất phải có bộ mặt trắng toát không có chút huyết sắc nào. Người đã chết sao còn có máu?

Biện Bất Nghi vẫy tay bảo :

- Tiểu Ngọc Nhi lại gần đây, ta sẽ giúp cô hóa trang.

Tiểu Ngọc Nhi cười hỏi :

- Nhưng đại ca đã thấy quỷ bao giờ đâu?

- Ta chỉ nghe người ta nói. Hơn nữa, quỷ chỉ là do óc tưởng tượng mà có, đó là những gì đáng sợ nhất mà con người nghĩ ra được. Cứ việc căn cứ vào đó mà làm...

- Còn hành động thế nào?

- Không được nói tiếng nào. Người chết không còn khí huyết vì thế không thể phát ra âm thanh được. Bởi thế chỉ cần nói một tiếng tất sẽ bị lộ là giả mạo ngay.

- Nhưng tại sao người ta lại nói quỷ khóc?

- Ta cho rằng đó là tiếng đồn hư huyễn, cũng có thể là những âm thanh tự nhiên như tiếng gió thổi vào hốc đá hay cành cây nào đó, không ngoại trừ trường hợp con người giả làm ra để hù dọa người khác.

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Giải thích như vậy xem ra có lý.

Giọng Biện Bất Nghi đầy tự mãn :

- Đương nhiên có lý rồi!

Tiểu Ngọc Nhi thấp giọng :

- Biện đại ca xem ra hiểu biết nhiều về loài quỷ thật!

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Không, đúng ra là do ta hiểu rõ con người. Bởi vì quỷ là ảo ảnh, là sản phẩm của óc tưởng tượng chứ không có thật.

- Nhưng người chết là có thật, và cũng có sự linh thiêng...

- Nếu đã linh thiêng thì không ai hiện ra những hình thù quái dị đó để dọa người.

- Thôi được! Đại ca bảo muội phải hóa trang thế nào?

- Cứ xem ta đây!

Lát sau Tiểu Ngọc Nhi cũng có vẻ ngoài như Biện Bất Nghi, thậm chí còn dễ sợ hơn.

Hóa trang xong, Biện Bất Nghi còn dặn dò :

- Bây giờ hành động thế này!

Nói xong y nhún mình lướt đi mấy bước, thân pháp quả là huyền diệu.

Tiểu Ngọc Nhi cười hỏi :

- Thanh Đình Điểm Thủy?

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Đúng thế. Khi cử động hai chân không được bước riêng biệt từng bước như bình thường mà tiến hành đồng thời, lướt chân thật nhẹ. Bây giờ chúng ta chia thành hai hướng đi vào trong. Cô đi thẳng vào cổng chính, còn ta theo lối cửa hậu.

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng hỏi :

- Vì sao chúng ta không cùng đi?

- Tiểu Ngọc, chúng ta đến với mục đích tra xét chứ không phải viếng thăm, vì thế chia làm hai tiện lợi cho công việc hơn.

- Thôi được. Nhưng nếu có chuyện gì thì đại ca phải giải thích cho Đại lão lão đấy!

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Cô yên tâm đi! Đại lão lão phái cô tới đây tức là lão nhân gia đã phó thác cô cho ta rồi đấy!

Hai người không nói gì thêm, cứ nhún cả hai chân từng bước dài như đang bay về phía Mai Hoa sơn trang.

Chỉ cần nhìn thân pháp huyền diệu của Tiểu Ngọc Nhi cũng biết võ công của nàng cũng không phải hạng tầm thường.

Xuất hiện trước trang môn không một tiếng động, Tiểu Ngọc Nhi với hình thù quái dị dừng lại bất động, lướt mắt nhìn hai bên và quan sát bên trong.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 5: Giả thần mạo quỷ

Cánh cổng chính của Mai Hoa sơn trang khóa chặt, ổ khóa và lề cửa đã han gỉ cả, giữa cánh cửa có vết đao phá vỡ một mảng lớn.

Hai con sư tử đá đứng chầu hai bên cổng, một con bị chém sạt một mảng trên đầu.

Nhìn qua chỗ bị đao chém vào bên trong, con đường rải đá dẫn vào đại sảnh mọc đầy cỏ dại, chứng tỏ từ lâu không ai lai vãng.

Tiểu Ngọc Nhi vòng sang mấy bước, nhảy phắt lên tường thành quan sát một lúc rồi sà mình vào bên trong.

Tiền viện phủ đầy lá rụng.

Tiểu Ngọc Nhi phải hết sức thận trọng để khỏi phát ra tiếng động.

Cửa đại sảnh khóa chặt.

Có một cánh cửa sổ bị gió làm bong ra đập sàn sạt vào tường.

Tiểu Ngọc Nhi đến bên cửa sổ. Vừa thoáng nhìn vào bên trong, nàng dựng cả tóc gáy, cố ghìm để khỏi bật ra tiếng thét.

Trong đại sảnh chất ngổn ngang mấy chục cỗ quan tài, trên thần án xếp đầy bài vị.

Nàng nghiến răng nghĩ thầm :

- Ta là quỷ, sợ gì ai?

Muốn vào hậu viện phải xuyên qua đại sảnh.

Nàng lấy hết can đảm nhảy vào trong, len lỏi giữa đám quan tài tới bình phong.

Tiếng Biện Bất Nghi còn văng vẳng bên tai :

- Không được phát ra âm thanh vào. Quỷ không có khí huyết nên không sao nói được, chỉ cần phát ra một tiếng là bị lộ ngay!

Chỉ có tiếng gió luồn qua cửa sổ xạc xào và tử khí tràn ngập khắp nơi.

Giá lúc này có Hoàng Phủ Sơn bên cạnh, nàng đã lao ngay vào vòng tay chàng, cho dù chỉ là giả vờ sợ hãi.

Tiếc rằng không có chàng ở đây.

Tiểu Ngọc Nhi quan sát khắp đại sảnh, theo cửa sau tới hậu viện.

Ở đây quang cảnh càng thê lương rùng rợn.

Từ một khung cửa sổ có mấy con mèo hoang lao vọt đi khiến tim nàng đập lên thon thót.

Ở đây trú phòng cũng có rất nhiều quan tài.

Trong hậu sảnh cũng có tới mười mấy chiếc.

Mới nhìn qua cửa sổ, Tiểu Ngọc Nhi nhận thấy có bóng người lay động bên một cỗ quan tài, hình như đang loay hoay để mở nó ra.

Tiểu Ngọc Nhi kinh hãi nép vào mép cửa quan sát một lúc mới nhận được đó là Biện Bất Nghi.

Y cũng nhìn ra cửa sổ vẫy tay ra hiệu cho nàng.

Tiểu Ngọc Nhi thấy can đảm hơn, phóng vào cửa sổ đến gần, thì thầm hỏi :

- Đại ca biết tôi vào đây sao?

Biện Bất Nghi cũng thấp giọng :

- Ta đã phát hiện ra cô từ hậu viện mới yên tâm mở nắp quan tài chứ! Đến xem này!

- Người chết thì có gì đáng xem chứ?

- Nhưng trong quan tài lại không có người!

Tiểu Ngọc Nhi sửng sốt hỏi :

- Vậy thì tử thi đâu?

Nàng ghé mắt xem, quả nhiên chỉ là một chiếc quan tài rỗng.

Biện Bất Nghi nói :

- Thật là quái sự! Có kẻ còn lấy trộm cả tử thi...

- Nhưng ai cần xác chết để làm gì?

Biện Bất Nghi giải thích đầy triết lý :

- Có lúc người chết còn có giá trị hơn người sống.

Tiểu Ngọc Nhi lắc đầu :

- Cái đó muội chưa từng nghe ai nói đến.

- Bây giờ không những cô nghe nói mà còn được chứng kiến tận mắt!

- Nhưng không biết dùng tử thi để làm gì?

- Đừng hỏi nhiều. Để ta xem chiếc quan tài này được chế tạo thế nào... Đã ba năm, tất nhiên tử thi đã bị rữa nát, nhưng vẫn còn lại xương cốt chứ?

Biện Bất Nghi mở hẳn nắp quan tài ra xem xét thật kỹ, hết sờ lại gõ, đặc biệt lưu ý đến mặt đáy và những chỗ ghép.

Tiểu Ngọc Nhi thấp giọng hỏi :

- Đại ca làm trò quỷ gì thế?

Biện Bất Nghi lầm bầm :

- Ta đã nói chớ hỏi nhiều mà!

Rồi chỉ tay sang cỗ quan tài bên cạnh bảo :

- Cô mở luôn nó ra, nhưng nhớ phải cẩn thận và nhẹ tay đấy!

Tiểu Ngọc Nhi theo lời mở luôn cỗ quan tài.

Lúc này có Biện Bất Nghi bên cạnh, nàng không còn sợ như trước nữa.

Mới mở ra, Tiểu Ngọc Nhi nhìn vào kinh hãi thốt lên :

- Lại quan tài rỗng!

Biện Bất Nghi thì thào :

- Nhất định có âm mưu gì đây.

Tiểu Ngọc Nhi tiếp lời :

- Muội cũng tin như vậy!

Biện Bất Nghi đến gần, nhỏ giọng :

- Ta từng gặp Trang chủ Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt mấy lần. Người ấy thần quang hiện rõ, lại giỏi thuật hóa trang, không ngờ mắc phải thảm họa, đến nay vẫn chưa tìm ra thủ phạm...

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Có lúc Đại lão lão hồ nghi rằng không thể phát sinh sự việc này, cứ nghĩ đến nay Kha trang chủ vẫn còn sống...

Biện Bất Nghi vẫn chìm trong suy tưởng :

- Không biết rốt cuộc thì kẻ nào đã hạ độc thủ.

- Chúng ta cố công ban năm vẫn không lần ra được dấu vết gì, đến hôm nay mới phát hiện thấy trong quan tài rỗng không!

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Rõ ràng đây là bước mở đầu. Sẽ không lâu nữa chúng ta nhất định sẽ tìm ra hung thủ.

- Chuyện này không đơn giản đâu. Muội lại cho rằng chúng ta đi chuyến này chỉ phí công vô ích mà thôi.

Chợt ngay lúc đó ở trước hậu sảnh bỗng có tiếng bước chân rất khẽ.

Biện Bất Nghi nói vào tai Tiểu Ngọc Nhi :

- Chui vào quan tài đóng lại nhanh!

Tiểu Ngọc Nhi sửng sốt :

- Giả làm người chết nữa sao?

- Làm nhanh đi! Chúng ta vốn giả làm quỷ mà!

Mỗi người chui vào một cỗ quan tài rỗng đóng nắp lại.

Chỉ lát sau tiếng bước chân đến bên cửa sổ, có tới ba người nhảy vào hậu sảnh.

Một tên cất giọng ồm ồm :

- Con mẹ nó! Lão Bát làm ăn chẳng ra gì. Cả bọn trong một canh giờ mà chỉ đào được bảy cái huyệt.

Tên thứ hai hỏi :

- Bạch đại đầu, tối nay chúng ta phải chôn mấy tên?

Tên nói giọng ồm ồm được gọi là Bạch đại đầu đáp :

- Đại chưởng quầy thương thế không nhẹ, đã dặn rằng tối nay phải chôn cho được mười lăm tử thi.

Lát sau đã phát ra những âm thanh lạch cạch như tiếng đóng mở nắp quan tài, tiếng kêu khóc và cuối cùng là tiếng chân nặng nề đi xa dần.

Biện Bất Nghi chờ bọn họ đi xa mới mở nắp quan tài ra gọi khẽ :

- Tiểu Ngọc! Tiểu Ngọc!

Tiểu Ngọc Nhi hé nắp quan tài hỏi :

- Biện đại ca, chuyện gì vậy?

Biện Bất Nghi không đáp, chỉ lẩm bẩm :

- Thật là kỳ quái!

Rồi nhảy ra khỏi quan tài bảo :

- Chúng ta phải đuổi theo tra rõ xem chúng là ai.

Tiểu Ngọc Nhi cũng ra khỏi quan tài quét mắt nhìn bốn phía.

Trong hậu sảnh mùi uế khí nồng nặc, hiển nhiên là những kẻ mới đến đã lấy những xác chết thối rữa ra khỏi quan tài.

Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi ra khỏi hậu sảnh chạy tới thẳng trang môn.

Trong khu rừng phía xa có nhân ảnh thấp thoáng, ít nhất có tới bảy tám người.

Biện Bất Nghi nói nhỏ :

- Chúng đều bận hắc y và đeo khăn trùm kín mặt.

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Xem kìa, có người khuân vật gì vào rừng.

Biện Bất Nghi giải thích :

- Chúng khuân những tử thi thối rữa.

Tiểu Ngọc Nhi băn khoăn nói :

- Tại sao chúng không chôn luôn cả quan tài mà chỉ chôn tử thi?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Điều khó hiểu là ở đó...

Hai người đứng bên tường viện thấp giọng đàm luận thì từ phía rừng vang lên tiếng quát :

- Trương Bát! Đào nhanh lên chứ! Sang canh tư là phải quay về đó!

Có tiếng làu bàu đáp lại :

- Ai chẳng muốn đào nhanh chứ? Thế nhưng... Con mẹ nó! Bên dưới toàn đá tảng, đào cả buổi mới được nửa thước...

Giọng ồm ồm của tên Bạch đại đầu gắt gỏng :

- Mẹ cha nó! Bảo các ngươi đi khuân tử thi, các ngươi sợ ma từ chối. Nay tử thi mang tới rồi mà huyệt vẫn chưa đào xong là nghĩa lý gì?

Tiếng cuốc đập vào đá chát chúa, tiếng chửi rủa tục tằn vang lên không dứt.

Biện Bất Nghi định tiếp cận xem bọn chúng là ai thì chợt từ bên tả nghe có tiếng xe ngựa, căn cứ vào thanh âm thì có thể đoán rằng phải tới bốn năm chiếc.

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng nói :

- Nhiều xe ngựa đang tới đấy!

- Chúng ta trở về hậu sảnh nhanh lên!

Hai người nhảy qua tường thì từ đoàn xe có tiếng quát :

- Bạch đại đầu! Trương Bát! Làm xong cả chưa?

Giọng Trương Bát trả lời :

- Bẩm Tề quản sự! Sắp xong rồi.

Người trên xe ngắt lời :

- Mẹ cha nó! Từ ngày Đại tổng quản chết đi, các ngươi chỉ ăn không ngồi rồi, chẳng được tích sự gì. Nay chỉ chôn mười mấy bộ xương khô mà mất hai đêm vẫn chưa xong...

Giọng ồm ồm của tên Bạch đại đầu :

- Bẩm Tề quản sự, chúng tôi đã phân chia công tác, việc mang tử thi do thuộc hạ phụ trách, nay đã mang ra hết rồi mà Trương Bát vẫn chưa đào xong...

Tề quản sự quát :

- Chôn thật sâu vào, không được để người ta phát hiện! Làm nhanh lên để còn vào trang.

Tiếng đào đất dồn dập hơn trước nhiều, chừng nửa canh giờ sau thì việc chôn cất kết thúc.

Tên Tề quản sự quay lại đoàn xe ra lệnh :

- Dừng xe ở đây, mang dây thừng xuống chuẩn bị khiêng hàng! Mỗi xe chỉ ở lại một người giữ xe!

Một tên hỏi :

- Bẩm Tề quản sự! Chúng ta chở quan tài mà ban ngày đi giữa đường cái sao tiện?

Tên họ Tề chửi um lên :

- Đồ ngu như lợn! Không biết lấy vải bạt mà che lại được ư?

Tên vừa nói vẫn còn cố cãi :

- Mỗi xe phải chở đến ba bốn cỗ quan tài, với những tấm vải nhỏ thế này nhất định phải lộ ra ít nhiều...

Tên họ Tề tức giận nói :

- Dọc đường chúng ta không dừng lại, cứ quất ngựa cho nhanh thì ai để ý thấy cũ hay mới?

Tên kia không dám nói gì nữa.

Từ trên xe có sáu bảy tên ngập ngừng bước xuống vẻ sợ hãi len lét nhìn vào Mai Hoa sơn trang đen ngòm và đáng sợ.

Tiếng gió xào xạc, trời mới sang đông, tuyết bay lất phất.

Cả mấy tên run rẩy bước, không biết vì lạnh hay vì sợ.

Lát sau từ trong khu rừng nơi vừa vang lên tiếng cuốc có mười người lần lượt đi về phía trang môn.

Tên hắc y đại hán đeo khăn đen trùm kín mặt đi đầu đến trước mặt tên Tề quản sự chắp tay nói :

- Tề quản sự, chôn xong hết rồi!

Tên họ Tề hỏi :

- Sẽ không ai phát hiện được chứ?

Người kia đáp :

- Hài cốt chôn sâu tới một trượng. Trên mặt còn phủ cành lá che kín. Qua giữa đông cỏ sẽ mọc tốt um, không ai ngờ bên dưới có mười lăm bộ xương khô đâu.

Tên họ Tề phất tay ra lệnh :

- Dẫn đường! Chúng ta vào thôi!

Người vừa bẩm báo chỉ tay sang bên hắc y hán tử cầm khăn đứng bên nói :

- Tử thi là do ba người của Bạch đại đầu mang ra, bảy người chúng tôi không vào trang, hãy bảo Bạch đại đầu dẫn đường.

Tên họ Bạch cất giọng ồm ồm :

- Trương Bát! Đừng biện bạch nữa, cứ nói trắng ra là ngươi sợ quỷ có phải hơn không?

Trương Bát trợn mắt quát :

- Ai bảo ta sợ quỷ? Ngươi thì có...

- Ta mà sợ ư? Chính mắt ta chứng kiến mấy tên chết treo...

Tề quản sự ngắt lời :

- Thôi đừng tranh chấp nữa! Cả hai ngươi cứ việc đi trước xem ai can đảm hơn...

Trương Bát đi tới cửa lớn, Bạch đại đầu vội nói :

- Chúng ta vượt qua tường mà vào chứ không đi qua cửa chính.

Tề quản sự hỏi :

- Ai bảo thế?

Bạch đại đầu ngạc nhiên nói :

- Thì chính Đại quản sự lúc đầu đã dặn thế mà! Muốn chúng tôi vượt tường vào, sao bây giờ...

Tề quản sự rít lên :

- Thật là đồ ngu như lợn! Ta hỏi ngươi, mang cả quan tài mà nhảy qua tường hay sao?

Bạch đại đầu ngơ ngác cúi đầu :

- Dạ...

Tề quản sự ra lệnh :

- Mở khóa cửa ra, xong việc sẽ khóa lại.

Cả đoàn mười sáu tên hắc y nhân mở trang môn lò dò tiến vào.

Tên Tề quản sự đi chính giữa. Hắn quả là người thông minh.

Trên giang hồ người làm tới chức Đại quản sự hầu hết đều có chút thông minh.

Và đây chính là lúc cần phải vận dụng trí thông minh đó.

Đại quản sự Tề Trường Chinh không dại gì học theo Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam mà học được nhiều mánh khóe ở Khấp Huyết Kiếm Qua Trường Giang.

Tề Trường Chinh làm tới chức Đại quản sự của Khoái Lạc bảo cũng không chỉ dựa vào chút thông minh của mình.

Người trong giang hồ xưng hắn là Bạch Hà Thập Tam Đao!

Chính thế! Những người này đúng là người của Khoái Lạc bảo phái tới đây.

Đoàn người qua đại sảnh, đi hết hậu viện tới hậu sảnh mở cửa ra.

Trong hậu sảnh uế khí nồng nặc, mười mấy cỗ quan tài nằm ngay ngắn, có vẻ gì khủng khiếp.

Bao giờ những chiếc quan tài chứa tử thi cũng mang đầy vẻ rùng rợn huyền bí.

Không thấy rõ một người nào trong đoàn mười sáu người vừa vào hậu sảnh, kể cả Tề Trường Chinh vì chúng đều trùm kín mặt bằng một tấm vải đen chỉ chừa đôi mắt.

Nhưng cả mười sáu chiếc khăn trùm đều run rẩy.

Tề Trường Chinh cố cao giọng hỏi :

- Kiếm gỗ đào bôi máu chó đen đã mang đến chưa?

Một tên đánh xe lo sợ đáp :

- Bẩm... Đại quản sự... thuộc hạ quên mất trên xe rồi!

Tề Trường Chinh tức giận quát :

- Đồ chó! Nếu có quỷ xuất hiện thì biết làm thế nào?

Tên đánh xe hoảng hốt định liều mạng kéo thêm một tên đồng bọn trở ra xe thì Bạch đại đầu cúi người nói :

- Tề gia! Chúng tôi đến đây mấy lần nhưng không thấy có ma quỷ gì xuất hiện. Có lẽ chúng sợ oai hùm của Tề đại gia mà trốn đi hết rồi!

Tề Trường Chinh nghe phỉnh nhịn thì không khỏi tự mãn, nói :

- Vậy thì ngươi chỉ nhanh những chiếc nào rỗng, bắt đầu thôi!

Bạch đại đầu chỉ tay nói :

- Hàng trước mười hai chiếc, hàng sau ba chiếc ở bên trái...

Tên đánh xe vừa để quên thứ vật trừ quỷ trên xe sốt sắng bê một cỗ quan tài nói :

- Các vị, tôi xin đi đầu cho!

Dù như thế vẫn hơn phải một mình quay trở lại xe trong hoàn cảnh rùng rợn này.

Từng chiếc quan tài được bê ra khỏi phòng.

Đến hai chiếc quan tài chính giữa hàng, Bạch đại đầu luồn tay xuống đáy quan tài, ra lệnh cho tên hán tử ở đầu kia :

- Nâng lên!

Nhưng chiếc quan tài chỉ nâng lên được nửa thước thì tên hán tử kêu lên :

- Cỗ quan tài này sao nặng quá!

Tề Trường Chinh đứng ở cửa, nghe vậy tức giận quát :

- Chỉ là chiếc quan tài không thì có gì mà nặng? Làm nhanh lên!

Bấy giờ Trương Bát cùng một tên hán tử khác bê chiếc quan tài cuối cùng, mới nhấc lên thấy nặng, miệng lầu bầu :

- Con mẹ nó! Không biết cỗ quan tài này làm bằng thứ gỗ gì mà nặng thấy mẹ!

Mới nâng lên nửa chừng, hắn đặt phịch xuống nhìn Bạch đại đầu hỏi :

- Thế nào? Ngươi đã lấy tử thi ra rồi chứ?

Bạch đại đầu đáp gọn :

- Rồi!

Tề Trường Chinh giục :

- Khẩn trương lên! Lôi thôi gì?

Trương Bát càu nhàu :

- Quả thật cái này nặng hơn hẳn...

Bạch đại đầu giải thích :

- Có thể đó là thứ gỗ tốt như lim chẳng hạn, vì thế nó nặng... Biết đâu đấy là quan tài của Thiên Diện Thái Tuế...

Tề Trường Chinh quát :

- Đừng nhiều lời nữa! Đưa ra xe nhanh!

Nhưng chiếc quan tài trên tay Bạch đại đầu cũng nặng khác thường. Hắn nghi hoặc lẩm bẩm :

- Dù có làm bằng thứ gỗ khác cũng không nặng đến thế, chẳng lẽ khiêng nhầm?

Hắn hé mở nắp quan, thấy lờ mờ hai cái chân người, liền kinh hãi la lên :

- Bên trong có tử thi!

Một tên hán tử mở phăng nắp quan tài.

Cả bọn nhìn vào, trợn tròn mắt vì ngạc nhiên và sợ hãi.

Vút!

Tử thi trong quan tài đột nhiên bay lên trần nhà cao tới hai trượng rồi rơi xuống đúng vào chỗ cũ.

- Có ma!

- Quỷ hiện!

- Chạy thôi!

Chiếc quan tài thứ hai cũng bị bật nắp, một bóng đen bay vút lên cao...

Hiển nhiên là quỷ hiện hình, bởi vì người thì làm sao bay cao như thế được?

Hơn nữa bộ dạng vẻ đáng sợ, tóc tai xõa tung rối bù, bận thứ gì không giống áo quần mà là cái túi lớn thùng thình với hai ống tay lòng thòng phơ phất, không ai thấy mặt mũi thế nào.

- Ôi chao!

Một cảnh tượng vô cùng hoảng loạn diễn ra. Cả mười sáu tên hắc y hán tử không còn hồn vía nào nữa xô nhau mà chạy, ai cũng thầm trách cha mẹ không sinh thêm cho mình mấy chiếc giò nữa.

Tên Đại quản sự Tề Trường Chinh chạy trước tiên, lao ra cửa lớn nhảy phắt lên xe.

Cả bọn ngồi trên xe mới hoàn hồn quay nhìn lại phía Mai Hoa sơn trang, thấy hai bóng đen đang lướt đi trên những mái nhà rồi biến mất hút trong khu rừn tùng mai ở hậu trang.

Tề quản sự giang thẳng cánh tay tát một cái thật mạnh vào mặt Bạch đại đầu, quát lên :

- Ngươi làm ăn thế hả? Làm sao đã lấy hết tử thi ra rồi mà không chịu kiểm tra gì cả? Rõ ràng trong đó còn tử thi, chẳng lẽ từ trên trời rơi xuống?

Bạch đại đầu nhổ ra một bãi máu cùng hai chiếc răng bị đánh gãy, tuy lòng rất bất bình nhưng không dám cãi, biết tên Quản sự trút giận dữ lên đầu mình chỉ để chữa thẹn là đã co cẳng chạy trước mọi người, nhưng cự lại lúc này chỉ thêm thiệt thân mà thôi, Chợt một tên kêu lên :

- Thối quá! Chắc có kẻ nào sợ quá, vãi phân ra quần rồi!

Hắn nói không ngoa, chẳng mấy chốc đã tìm ra thủ phạm, nhưng không phải một tên mà có tới ba tên, đũng quần nhầy nhụa những phân và nước tiểu.

Trừng trị xong ba tên này bắt chúng phải ở truồng tồng ngồng, Tề Trường Chinh quay sang tên hán tử đánh xe đã lỡ quên vật mang theo để trừ quỷ trừng mắt nói :

- Có chiếc kiếm gỗ đào tẩm máu chó đen cũng để quên. Ngươi làm ăn như thế hả?

Lại một cái tát như trời giáng vào mặt hắn!

Tề Trường Chinh bảo Trương Bát :

- Bây giờ chỉ còn bốn cỗ quan tài chưa khiêng ra khỏi trang. Ngươi dẫn theo tám tên thủ hạ đưa thanh kiếm gỗ đi khiêng nốt ra!

Cả chín tên tiu nghỉu như mèo bị cắt tai, nhưng cuối cùng cũng phải bấm bụng liều mình tiến vào nơi đáng sợ đó.

Rốt cuộc chúng cũng chỉ khuân ra được hai chiếc quan tài, còn hai chiếc kia vừa có quỷ chui ra thì không ai dám đụng đến.

Tề Trường Chinh hét toáng lên :

- Đồ ăn hại! Sao không khiêng luôn cả bốn chiếc?

Trương Bát sợ sệt đá thay cho cả bọn :

- Tề gia, hai chiếc đó vẫn có quỷ hiện giống như lúc trước...

- Cái gì? Quỷ mà không sợ kiếm gỗ đào tẩm máu chó sao?

- Bẩm Tề Gia, quả thật chúng vẫn xuất hiện như trước. Hay là chúng ta đi mời một lão đạo siêu độ trước...

Tề Trường Chinh quát to :

- Đồ ngu! Siêu độ cho con mẹ ngươi thì có! Ngươi không biết việc này không được để bất cứ ai biết hay sao?

Hắn rút phắt thanh đao vung lên quát :

- Tất cả đều cầm binh khí, theo ta!

Tuy lăm lăm binh khí trong tay, bọn chúng có can đảm hơn một chút, thập thò tiến vào trang, tay vung đao chém loạn xạ như có hàng trăm nghìn đối thủ quanh mình.

Cảnh tượng thật hết sức buồn cười.

Đoàn người cứ thế tiến vào hậu sảnh, tay vung đao loang loáng không ai dám nói một cau.

Tề Trường Chinh ra lệnh :

- Bạch đại đầu, Trương Bát dẫn bốn người vào khiêng, những người còn lại đứng giữ ở đây.

Sáu tên sợ sệt tụm lại với nhau lò dò từng bước tiến vào hậu sảnh, hai tên hán tử một tay cầm đao, tay kia run rẩy mở nắp quan tài.

Bên trong rỗng tuếch, không thấy tử thi hay ma quỷ gì.

Tề Trường Chinh sốt ruột hỏi :

- Thế nào?

Trương Bát trả lời :

- Bẩm Tề gia, trong quan tài không có gì, chắc ma quỷ sợ uy của Tề gia nên đã trốn cả rồi.

- Không ra nhanh lên.

Hai chiếc quan tài được khiêng khỏi hậu sảnh. Bạch đại đầu lẩm bẩm :

- Phóng hỏa đốt quách sơn trang đi!

Tề Trường Chinh mắng :

- Quân ngu như lợn! Tiền tài của chúng ta cả đấy, thế mà ngươi lại đòi đốt được sao?

Trương Bát cười nói :

- Chỉ là do chúng ta quên mất...

Tề Trường Chinh hỏi :

- Quên gì?

Trương Bát đáp :

- Người ta nói rất đúng: người lành sợ quỷ, còn quỷ sợ kẻ ác. Lúc đầu chúng ta tới đây hiền lành quá nên quỷ mới hiện lên hù dọa, còn lần này vung đao loang loáng, khí thế hùng hổ như thế thì còn ma quỷ nào mà không sợ hãi trốn biệt nữa? Hô hô...

Tề Trường Chinh trừng mắt hỏi :

- Mẹ kiếp, ngươi bảo chúng ta là kẻ ác hay sao?

Trương Bát nín thinh.

Hắn quên mất câu: Đa ngôn đa quá!

* * * * *

Tề quản sự vẫn liên tục múa đao như người đang luyện đao pháp.

Càng múa đao, hắn càng thấy bớt sợ.

Trong thâm tâm, Tề Trường Chinh không tin rằng ma quỷ cũng sợ kẻ ác như lời Trương Bát nên vẫn có ý đề phòng.

Bốn tên hán tử khiêng hai chiếc quan tài chạy băng băng giữa mười mấy tên vung đao múa tít đi tiền hô hậu ủng, so với khi đi vào còn nhanh hơn nhiều.

Mười lăm chiếc quan tài được xếp lên năm chiếc xe ngựa, vừa vặn mỗi xe ba chiếc.

Tề quản sự kiểm tra thêm một lượt nữa: một, hai, ba, bốn, năm,... đếm đủ mười lăm chiếc rồi mới khoát tay ra hiệu :

- Đi!

Vào lúc nửa đêm, không ai ngờ đoàn năm chiếc xe len lỏi vào nơi hoang vắng này lại chở đến mười lăm cỗ quan tài cũ.

Ngay cả Biện Bất Nghi đang ẩn nấp trên nóc tiền sảnh cũng nhíu mày, y không hiểu cơ sự thế nào cả.

Tiểu Ngọc Nhi vẫn trong bộ dạng của một nữ quỷ phục cách y vài thước, nghi hoặc hỏi :

- Biện đại ca, bọn này chở những chiếc quan tài rỗng đó đi đâu vậy?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Không biết!

Tiểu Ngọc Nhi đoán :

- Nhất định có âm mưu gì đáng sợ lắm!

Biện Bất Nghi thấp giọng :

- Tiểu Ngọc, cho dù bọn này có âm mưu thế nào cũng không đáng sợ, chỉ có hai người vừa rồi mới thật đáng sợ. Thân pháp của chúng đã đạt tới cảnh giới thượng thừa, thêm nữa chúng ta không có cách gì tìm hiểu được lai lịch chúng.

Tiểu Ngọc Nhi liếc mắt nhìn về phía khu rừng tùng mai sau trang lo lắng nói :

- Không biết hai quái vật đó là người hay ma thật?

Thì ra hai bóng đen trước đó vọt ra khỏi quan tài làm bọn hắc y hán tử sợ đến nỗi són cả ra quần kinh hồn táng đởm chạy bán sống bán chết không phải là Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi.

Trong khi hai vị sư huynh muội từ gần khu rừng rậm trước sơn trang quay lại nấp ở cây định quan sát tình hình thì chứng kiến màn hài kịch ở hậu sảnh, đồng thời thấy rõ hai bóng đen bay vút lên mái nhà lướt vào khu rừng tùng mai ở phía sau Mai Hoa sơn trang.

Biện Bất Nghi thì thào :

- Cao thủ đã xuất hiện, chúng ta phải hết sức cẩn thận và đừng nói nhiều, phải giữ im lặng chừng nào có thể và khi cần thiết chỉ nói nhỏ thôi!

Tiểu Ngọc Nhi vẫn chưa thật tin, run giọng hỏi :

- Biện đại ca... hai bóng đen đó... hay đúng là quỷ thật?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Cô không thấy sao? Nếu là quỷ thật thì di động đâu cần phải vung nhấc chân, cũng đâu cần phải chạm đất. Chỉ có điều chúng ta

không biết lai lịch chúng và tới đây với mục đích gì.

Tiểu Ngọc Nhi vội hỏi :

- Chúng ta có cần vào hậu sảnh xem thế nào không?

Biện Bất Nghi nhìn năm chiếc xe ngựa bắt đầu chuyển bánh, cười đáp :

- Phải đấy, chúng ta nên vào xem có thể có dấu vết gì về hai nhân vật quái dị đó, còn bọn hán tử bí mật này thì chẳng đáng lưu ý, chúng ta có thể dễ dàng điều tra được chúng.

Hai người thận trọng rời khỏi nóc nhà tiềm nhập vào hậu sảnh.

Bên trong tĩnh lặng như chết, mười lăm chiếc quan tài khiêng đi để lại một khoảng trống rộng.

Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi sục sạo khắp nơi trong hậu sảnh mong tìm được dấu vết gì của hai kẻ huyền bí kia để lại, mở tung cả hai phòng chái nhưng vẫn không phát hiện được gì.

Chừng thời gian một bữa cơm, Biện Bất Nghi tìm đến Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Ta cho rằng vụ huyết án năm xưa rất phức tạp, không biết bọn nào trong số hai tốp mới đến đây...

- Đại ca cho rằng hai người vừa đi cũng liên quan đến vụ huyết án đó hay sao?

- Không sai! Vì thế cần phải xác định được lai lịch của chúng.

- Còn bọn hắc y nhân chở quan tài?

- Cũng phải điều tra bọn này, mặc dù có thể đoán đó là người của Khoái Lạc bảo.

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng hỏi :

- Vậy đại ca định thế nào?

- Ta thấy rằng hai nhân vật kia nhất định sẽ quay lại đây. Cô hãy ẩn nấp ở đây quan sát hành tung của bọn chúng, còn ta sẽ theo vết chân của mấy chiếc xe ngựa.

Tiểu Ngọc Nhi tái mặt hỏi :

- Đại ca bảo tôi ở lại đây một mình ư?

- Thế nào? Cô sợ ư?

- Nếu lỡ ra chúng là quỷ thật...

Biện Bất Nghi cười nói :

- Thì có sao đâu chứ? Cô bây giờ đang là quỷ mà, có thể dọa luôn cả quỷ...

- Nhưng tôi phải chờ ở đây đến bao giờ?

- Cô sẽ chờ tới khi tôi quay lại.

- Nếu sau ba ngày đại ca mới quay lại thì sao?

Biện Bất Nghi thản nhiên đáp :

- Thì cô phải chờ ở đây ba ngày!

Tiểu Ngọc Nhi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Đại ca, muội có một đề nghị...

- Đề nghị thế nào?

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Bây giờ đại ca cứ theo dõi bọn hắc y nhân trên năm chiếc xe ngựa, còn muội sẽ trở về Kim Thụ pha săn sóc cho A Sơn ca chờ anh ấy bình phục rồi sẽ trở lại đây, thế nào?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Không được!

Tiểu Ngọc Nhi tiu nghỉu nói :

- Sao lại không được? Lúc này mới là cơ hội cho muội săn sóc A Sơn ca, còn ngày thường không bao giờ anh ấy thích được người khác chiều chuộng chăm sóc...

Hiển nhiên Biện Bất Nghi biết rõ tâm sự của thiếu nữ này, nhưng bây giờ công việc mới là điều chính yếu, Vu lão lão đã có nghiêm lệnh như vậy, chàng đành nói :

- Tiểu Ngọc! Nếu bây giờ mà cô bỏ về Kim Thụ pha thì rất có thể làm mất đi cơ hội tốt nhất để khám phá một điều bí mật kinh thiên động địa đây! Vì thế nên cần tạm gác chuyện riêng để hoàn thành công việc mới được!

Tiểu Ngọc Nhi thở dài :

- Thôi được, đành nghe theo lời đại ca vậy!

Biện Bất Nghi dặn :

- Ban ngày cô hãy rời trang, kiếm một khu rừng nào đó cho kín mà ẩn thân và tìm thức ăn, cứ tối đến hãy trở lại đây, nhưng nhớ tuyệt đối không được để lộ thân phận, chỉ theo dõi những ai xuất hiện trong Mai Hoa sơn trang này xem chúng có hành động gì.

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Hy vọng đại ca mau trở lại. Ở nơi quỷ quái này một mình chẳng phải là chuyện dễ chịu gì...

Biện Bất Nghi an ủi :

- Cô hãy chịu khó một chút. Vu lão lão rất quan tâm đến vụ huyết án này, có rất nhiều chuyện còn chưa hiểu được đâu!

- Biện đại ca, trời sắp sáng rồi, đại ca nên nhanh chóng đuổi theo bọn người kia đi!

Biện Bất Nghi nhìn trời nói :

- Sắp sáng thật rồi! Cô hãy tìm nơi nào đó mà ngủ mỏi mắt. Đừng quên mình là quỷ và ban ngày thì không có quỷ xuất hiện đâu!

Tiểu Ngọc Nhi phụng phịu :

- Đại ca coi muội là quỷ thật sao?

Biện Bất Nghi cười rồi quay người lao ra hướng trang môn.

Tiểu Ngọc Nhi nhìn theo một lúc rồi cũng rời khỏi sơn trang tìm một khu rừng ẩn thân.

Cần phải kiếm một chỗ ngủ một giấc mới được!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 6: Thần y trị dịch

Năm chiếc xe ngựa phủ vải bạt kín mít phóng bon bon trên đường, không ai biết trên xe chở vật gì.

Nếu có ai để ý thì không khỏi ngạc nhiên vì đoàn xe không dừng ở trấn thành nào.

Biện Bất Nghi vừa bí mật bám theo đoàn xe, vừa cố suy đoán xem hai nhân vật kỳ lạ xuất hiện trong Mai Hoa sơn trang đêm trước có lai lịch thế nào.

Y cũng lo nghĩ đến tình hình ở Kim Thụ pha vì tin chắc nếu Hoàng Phủ Sơn có thể đi lại được thì nhất định bỏ đi ngay, và nhiệm vụ của chàng cũng là tìm manh mối của vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang ba năm trước.

Vừa nghĩ ngợi, Biện Bất Nghi vừa nhìn theo những chiếc xe mờ mờ phía trước, cố giữ khoảng cách chừng hai mươi trượng.

Chợt có tiếng quát to :

- Dừng lại và hãy ngủ đi một giấc, đến canh năm lại tiếp tục hành trình!

Đó là giọng nói của Tề quản sự.

Biện Bất Nghi cười nghĩ bụng :

- Dù ngươi không mệt thì ngựa cũng phải mệt chứ. Ta biết thế nào các ngươi cũng dừng lại nghỉ thôi mà!

Năm con ngựa được tháo ra khỏi xe cho ăn cỏ bên đường.

Trương Bát phân phát lương khô cho mọi người, miệng lầm bầm chửi rủa :

- Con mẹ nó, thức ăn khô như rơm, đến nuốt cũng không nổi.

Đến lượt ba tên đại hán trước đây sợ đến nỗi phóng uế ra quần đến lúc này vẫn còn tồng ngồng. Trương Bát chìa cho chúng mỗi tên một chiếc bánh bao, nhưng cả ba đều lắc đầu rầu rĩ :

- Không ăn được...

Trương Bát ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế? Đây cách xa Mai Hoa sơn trang đến cả trăm dặm, chẳng lẽ các ngươi vẫn còn sợ?

- Không... bị bệnh rồi!

Trương Bát sờ trán ba tên, lo lắng nói :

- Mẹ nó! Thật là đồ ăn hại, chỉ làm phiền người ta là giỏi! Nóng hầm hập thế này... Đã không muốn ăn thì uống một ngụm nước vậy!

Đột nhiên từ bóng đêm có tiếng ai nói to :

- Uống cũng không được!

Bạch Hà Thập Tam Đao Tề Trường Chinh rút phắt đao cầm lăm lăm trong tay, quát hỏi :

- Ai?

Một người từ mé rừng thong thả bước ra đường.

Cả Trương Bát và Bạch đại đầu cũng rút đao sẵn sàng ứng phó.

Tề quản sự chỉ sợ quỷ nhưng không sợ người, trầm giọng hỏi :

- Các hạ là ai?

Người kia đáp :

- Ta là thầy lang, đang ngủ ngon trên đường thì bị các ngươi làm ồn phải tỉnh dậy. Nghe nói trong các ngươi có người bị bệnh nên đến xem...

Chính là Y Tử Nhân Biện Bất Nghi!

Trương Bát thu đao, cười nói :

- Thì ra vậy! Mẹ kiếp... may cả đôi đường, vì thầy lang ngươi cũng kiếm được ít tiền.

Biện Bất Nghi thản nhiên đáp :

- Cũng không nhất định! Đôi lúc xem bệnh không nhất thiết phải lấy tiền.

Tề Trường Chinh cũng thu đao, đưa mắt quan sát đối phương đầy cảnh giác.

Trương Bát nói :

- Gã lang băm! Trong chúng ta có ba người đang sốt. Ngươi xem họ thế nào?

Biện Bất Nghi gật đầu, được Trương Bát dẫn đến chẩn bệnh cho ba tên hán tử.

Xem mạch xong, Biện Bất Nghi chỉ lắc đầu mà không nói gì.

Tề Trường Chinh sốt ruột hỏi :

- Bệnh tình thế nào? Nói nhanh lên, đừng làm ra vẻ thần bí! Loại lang vườn lang thang như ngươi lão tử đã gặp không ít, đừng hòng giả vờ giả vịt.

Trương Bát tiếp lời :

- Nói nhanh lên, ba tên kia bị bệnh gì thế?

Biện Bất Nghi không đáp, lại nhìn ba tên hán tử lần nữa bằng ánh mắt kinh dị rồi đột nhiên lấy trong túi ra một bình nhỏ, dốc một viên dược hoàn bỏ vào miệng mình!

Tề Trường Chinh ngạc nhiên hỏi :

- Ê! Thuốc là giành cho người bệnh, sao ngươi lại uống?

Biện Bất Nghi đáp :

- Vì ta không muốn chết!

Bạch đại đầu quát lên :

- Nói thế nghĩa là sao? Chẳng lẽ chúng bị bệnh truyền nhiễm hay dịch hạch gì ư?

- Không phải bệnh truyền nhiễm hay dịch hạch. Ba người này bị vỡ mật, dám đoán là đã gặp phải một thứ tà quái nào đó mà sinh chứng bệnh đó!

Tề Trường Chinh ngẩn người nhìn Biện Bất Nghi chằm chặp.

Trương Bát vốn lắm mồm, liền cười reo lên :

- Đúng lắm! Chẩn bệnh thật chính xác!

Biện Bất Nghi nói tiếp :

- Ba tên đó hình như mắc cả chứng ôn dịch nữa!

Lời nói vừa xuất, tất cả bọn hắc y nhân đều lấm lét nhìn quanh như đâu đó lại có quỷ xuất hiện!

Vì chúng vừa gặp quỷ ở Mai Hoa sơn trang và nhất định việc đó còn ám ảnh chúng suốt đời.

Tề Trường Chinh trừng mắt quát :

- Ngươi nói rõ xem, sao lại là hình như?

Biện Bất Nghi đáp :

- Hiện tại có phải là ôn dịch hay không thì chưa dám chắc.

- Phải thế nào mới biết chắc?

- Cần phải chờ thêm nửa ngày nữa!

- Lúc đó thì chúng ta đã tới nhà rồi...

Biện Bất Nghi nói lấp lửng :

- May mà các ngươi chưa về nhà...

Tề Trường Chinh hỏi :

- Vậy nghĩa là sao?

- Nếu các ngươi về được đến nhà, chỉ sợ trong nhà lớn bé đều mắc dịch chết không còn một mống!

Bạch đại đầu lo lắng hỏi :

- Phải làm thế nào bây giờ?

Biện Bất Nghi nói :

- Hy vọng các ngươi không phải là bị mắc ôn dịch.

Trương Bát chen lời :

- Mới rồi ngươi chẩn đoán rất đúng rằng ba tên đó bị vỡ mật. Quả thật chúng sợ đến nỗi vỡ mật...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Vậy thì vì sao họ mắc phải ôn dịch?

Trương Bát trả lời :

- Vì chạm phải tử thi.

Bốp!

Tề Trường Chinh giang thẳng cánh tay tát vào mặt Trương Bát, gầm lên :

- Im miệng! Ngươi còn dám lắm lời nữa thì ta sẽ lột da ngay!

Trương Bát giơ tay bưng miệng đầy máu lủi ra phía sau, lòng hối hận vì đã bao lần cái miệng làm hại cái thân.

Tề Trường Chinh nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Thầy lang, bây giờ làm thế nào?

Biện Bất Nghi thản nhiên đáp :

- Chờ chúng đoạn khí xong rồi dùng mồi lửa mà thiêu đi! Nhưng phải chờ nửa ngày mới biết đích xác. Tuy vậy hãy hy vọng rằng đó là căn bệnh thông thường nào khác...

Ba tên hán tử nghe vậy đều thất kinh. Nếu như chúng đủ sức lực thì có lẽ đã lao tới nuốt sống Biện Bất Nghi rồi.

Tề Trường Chinh hỏi :

- Chẳng lẽ không còn cách nào khác?

Biện Bất Nghi khẳng định :

- Nếu đúng là bị ôn dịch thì chỉ đành phải thiêu xác để tránh lây nhiễm thôi. Các vị không lạ gì.

Bạch đại đầu chợt nêu ý kiến :

- Chúng ta không thể chờ ở đây thêm nửa ngày...

Rõ ràng Bạch đại đầu thông minh hơn Trương Bát, hoặc ít ra cũng bị cú tát gãy mất hai chiếc răng đã làm hắn sáng mắt ra. Quả thật câu vừa rồi chính hợp với ý Tề Trường Chinh.

Tên Quản sự vội gật đầu nói :

- Thầy lang, ta giao ba người cho ngươi đó, hãy chữa trị cho họ cho tốt. Chúng ta có cấp sự phải đi.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Các ngươi bỏ mặc ba người này hay sao?

- Thì ta đã giao cho ngươi chứ còn gì nữa?

- Ngươi đã vô tâm như thế thì việc gì bắt ta phải gánh vác trách nhiệm thay chứ?

- Nếu ngươi chữa khỏi bệnh cho chúng, đương nhiên sau này sẽ được trả thù lao cẩn thận.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Nhưng giả sử chúng chết mất thì sao?

Tề Trường Chinh cười nhạt :

- Nếu vậy thì ngươi đừng hòng lấy được một xu.

- Vì sao?

- Còn sao nữa? Ngươi chữa bệnh mà để người chết há còn dám đòi tiền? Chúng ta chưa tìm ngươi đòi mạng là may lắm rồi.

Biện Bất Nghi ngẩn ra một lúc mới nói :

- Nếu vậy thì ta không muốn dính vào nữa. Bây giờ ta sẽ đi!

Tề Trường Chinh mân mê chuôi đao đeo bên mình, hiển nhiên là có ý định cảnh cáo đối phương.

Biện Bất Nghi hiểu ngay ý đồ của hắn.

Tề Trường Chinh trầm giọng hỏi :

- Người khác có thấy chết mà không cứu vì họ không hiểu y thuật. Nhưng ngươi là thầy lang, đâu có thể hành động như người thường?

Biện Bất Nghi đành nói :

- Thôi được, cứ coi như ta gặp vận rủi, cũng đành tận tâm chữa trị cho chúng thôi...

Tề Trường Chinh gật đầu, dịu giọng :

- Thầy lang, trăm sự nhờ ngươi...

Rồi không đợi đối phương kịp có phản ứng gì, lập tức sai bảo thủ hạ đánh xe đi.

Hiển nhiên hắn biết rõ rằng ôn dịch không phải là chứng bệnh thông thường, nếu nhiễm phải tất khó lòng sống sót, cứ dùng dằng ở đây tất dễ mang tai họa vào thân, chi bằng đùn đẩy vận hạn cho người khác...

Trương Bát và Bạch đại đầu tin tưởng vào lời Biện Bất Nghi rằng ba tên hán tử đã mắc phải bệnh ôn dịch vì chúng đã trực tiếp khuân mười lăm tử thi đã thối rữa từ Mai Hoa sơn trang ra tới khu rừng đã đào sẵn huyệt mộ.

Khi đã biết ba tên hán tử kia mắc phải bệnh ôn dịch thì ai chẳng muốn tránh xa?

Vừa được lệnh của Tề quản sự, cả bọn hắc y hán tử không ai bảo ai liền nhảy phắt lên xe vung roi thúc ngựa hối hả lên đường.

Mặc dù đã hơn một ngày đêm không chợp mắt nhưng chẳng ai ta thán điều gì, trái lại người nào việc nấy vô cùng nhanh nhẹn.

Bởi vì có mệt mỏi và buồn ngủ thật đấy, nhưng so với cái chết còn ít đáng sợ hơn nhiều.

Chỉ chốc lát năm chiếc xe đã chuyển bánh.

Tề Trường Chinh còn dặn với lại :

- Thầy lang! Ta giao lại ba tên thuộc hạ, trăm sự nhờ ngươi.

Biện Bất Nghi không trả lời quay nhìn ba tên hán tử đang ngồi tiu nghỉu bên vệ đường.

Từ khi nghe Biện Bất Nghi chuẩn đoán chúng bị mắc phải ôn dịch, cả ba tên đều hết sức tuyệt vọng, thậm chí khi đoàn xe do Tề quản sự điều khiển bỏ mặc mình mà đi, chúng cũng không có phản ứng gì.

Năm chiếc xe chạy hết tốc lực, phút chốc đã khuất trong màn đêm không thấy đâu nữa.

Biện Bất Nghi lấy ra một bình nhỏ dốc mấy viên dược hoàn đưa cho ba tên hán tử bảo chúng :

- Uống vào. Ta sẽ tận tâm cứu chữa cho các ngươi.

Cả ba tên vội vàng há miệng ra.

Biện Bất Nghi nhét thuốc vào miệng ba tên hán tử xong, nói lầm bầm một mình :

- Hôm nay liều thân giúp người, hy vọng trời không lấy đi tính mạng của ba tiểu tử này, đó cũng là cách duy nhất cứu được mạng mình!

Một tên hán tử uống xong thuốc, cảm động nói :

- Thầy lang, xin đa tạ!

Biện Bất Nghi lại lầm bầm :

- Chỉ sợ các ngươi không nói...

Biện Bất Nghi lảm nhảm gì vậy? Sợ ba tên hán tử đó không nói gì? Không ai biết được...

Tên hán tử đỡ nhất bọn nói :

- Thầy lang, ngài... thật tốt!

Biện Bất Nghi xua tay :

- Chớ nhiều lời! Hãy lo giữ lấy sức.

Một tên thứ hai tiếp lời :

- Thầy lang... Thuốc của ngài... tốt lắm... tôi thấy... đỡ hơn.

Biện Bất Nghi cười thầm, bụng nghĩ :

- Các ngươi chỉ sợ quá mà vãi phân cả ra quần chứ đâu phải bị vỡ mật hoặc dịch hạch gì?

Nghĩ thế, trầm trầm bước tới gần ba tên hán tử cười nói :

- Không biết gặp chuyện rủi ro thế nào chứ mắc phải chứng bệnh nan y, các ngươi cũng coi là hạnh vận mới gặp ta...

Một tên sốt ruột hỏi :

- Chúng tôi có chết không thầy lang?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Đã gặp ta thì chết sao được?

Ba tên hán tử bụng mừng rơn, đồng thanh nói :

- Xin đa tạ thầy lang!

Biện Bất Nghi nghiêm mặt hỏi :

- Các bằng hữu, ta nghe rõ mùi tử thi rất đậm. Chẳng lẽ trên những chiếc xe kia chở tử thi?

Một tên hán tử nhanh nhẩu đáp :

- Không có tử thi đâu. Trên xe chở quan tài không thôi!

Hiển nhiên Biện Bất Nghi biết đó chỉ là những quan tài rỗng vì y đã từng nằm vào trong đó.

Tuy nhiên vẫn làm ra vẻ kinh ngạc hỏi :

- Là quan tài không sao lại có mùi tử thi được?

Một tên đáp :

- Thầy đã tận tâm cứu chúng tôi, lẽ nào chúng tôi còn định lừa dối ngài nữa hay sao?

Một tên thì thào :

- Vị thầy lang này quả là người tốt...

Tên đầu tiên liền mở lời bộc bạch, tuy vậy vẫn không quên rào trước đón sau :

- Thầy lang, chúng tôi sẽ nói với ngài hết sự thật, nhưng xin ngài đừng nói lại với bất kỳ ai!

Biện Bất Nghi giả vờ hoảng hốt :

- Có chuyện bí mật ư? Nếu vậy thì xin các vị đừng nói...

Tên kia nói :

- Phải kể ra thì thầy lang mới biết rõ chuyện Biện Bất Nghi miễn cưỡng gật đầu :

- Thôi được! Các ngươi đã thành tâm như thế thì ta buộc lòng phải nghe xem thế nào vậy!

Tên hán tử khỏe nhất thấp giọng :

- Chúng tôi là người của Khoái Lạc bảo phụng mệnh đến Mai Hoa sơn trang để chuyển một số quan tài.

Biện Bất Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Mai Hoa sơn trang? Chẳng lẽ ở đó có quan tài?

Tên hán tử đáp :

- Có! Không những có mà còn có tới mấy chục chiếc.

Biện Bất Nghi lại càng kinh ngạc :

- Mai Hoa sơn trang chuyên làm quan tài hay sao?

Tên hán tử lên giọng kẻ cả :

- Xung quanh khu vực Thái Tường phủ này đến sáu bảy trăm dặm vuông quanh đây chỉ có một hiệu duy nhất chuyên kinh doanh mặt hàng quan tài.

Biện Bất Nghi đương nhiên biết trong khu vực mấy trăm dặm vuông chỉ có Vương quả phụ và những kẻ móc nối hoặc liên quan đến bà ta thao túng hết nghề kinh doanh quan tài trong khu vực, tuy vậy vẫn làm ra vẻ ngạc nhiên hỏi :

- Trong mấy trăm dặm vuông mà chỉ có một nhà kinh doanh quan tài thôi sao? Đó là ai vậy?

Tên hán tử trả lời :

- Đó là Triệu gia ở Thái Tường phủ có cửa hiệu rất lớn gọi là Vạn Thọ Quan Tài Lão Điếm thao túng hết tất cả các hiệu kinh doanh quan tài trong khu vực bao gồm chín hiệu nhỏ ở các trấn lân cận.

Đương nhiên Biện Bất Nghi biết mạng lưới đó, cả Vương quả phụ ở đối diện với hiệu thuốc của y cũng nằm trong mạng lưới này.

Tuy vậy vẫn dò hỏi :

- Nhưng tất cả những tiểu hiệu đó đều thuộc về đầu mối của ai?

Tên hán tử thành thật đáp :

- Khắp mấy phủ huyện quanh đây nghề kinh doanh quan tài do vị Đại chưởng quầy Triệu Đảm độc quyền, nhưng vị đó lại nằm dưới sự kiếm soát của Khoái Lạc bảo.

Biện Bất Nghi biết rằng mình đã điều tra đúng chỗ, nhưng biết còn khai thác được nhiều nên chỉ nói :

- Các huynh đệ, vì phải tận tâm cứu các người nên ta cũng mệt, tuy vậy cũng muốn các ngươi có gì cứ thổ lộ ra hết để khỏi ảnh hưởng đến căn bệnh...

Tên hán tử nói ngay :

- Nhưng chúng tôi chỉ nói thật...

Biện Bất Nghi thừa cơ hỏi dồn :

- Khoái Lạc bảo chủ đã khai trương nhiều hiệu quan tài độc quyền một khu vực rộng lớn như vậy sao còn chở quan tài về thêm làm gì?

Tên hán tử thách đố :

- Nếu tôi không nói thì đương nhiên thầy lang sẽ không biết...

Biện Bất Nghi làm cao :

- Nhưng nếu ngươi không nói thì thôi vậy! Ta chẳng có nhu cầu phải biết những chuyện lôi thôi đó...

Tên hán tử thứ hai tỏ ra mạnh dạn hơn :

- Có thể bộc bạch hết cho thầy lang cũng không sao, vì nếu không có thầy lang thì chúng tôi nhất định chết ở đây...

- Ta không hiểu ngươi nói gì...

Tên đại hán thấy đối phương không mặn mà gì với câu chuyện, hơn thế nữa hình như chỉ là kẻ chẳng có chút quan tâm gì đến việc đời, càng trở nên sôi nổi hơn nói :

- Thầy lang chưa biết, vừa rồi ở bổn bảo chết không ít người...

Biện Bất Nghi đã nghe Hoàng Phủ Sơn kể về những kẻ bị mình giết trước sau có tới mười mấy người, nhưng liền giả vờ hỏi :

- Vì sao quý bảo chết nhiều người như vậy? Và do đâu mà chư vị biết ở Mai Hoa sơn trang lại có quan tài...

Tên đại hán hăng lên, nhổm người dậy nói :

- Sao lại không biết? Tất cả những quan tài ở Mai Hoa sơn trang vốn được mua từ những cửa hiệu của chúng ta trong khu vực lân cận mà...

Biện Bất Nghi nhận xét :

- Phải là người rất thông minh mới đề xuất được chủ ý đó!

Tên hán tử không khỏi tự hào :

- Người đề ra chủ ý này chính là vị Đại quản sự của bổn bảo tên là Tề Trường Chinh vừa đi với chúng tôi đó!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Chắc vị Bảo chủ của các ngươi rất tin tưởng vì Tề quản sự này?

- Chứ sao nữa! Mỗi cỗ quan tài ít ra phải tới hai ba mươi lạng bạc. Lần này chúng ta mang về mười lăm cỗ quan tài, tổng trị giá phải hơn ba bốn trăm lạng đâu phải là ít? Một gia đình làm ăn bình thường có khi phải mất nhiều năm mới kiếm được số tiền lớn như vậy...

* * * * *

Biện Bất Nghi không ngờ mình khai thác được những tin tức quan trọng như vậy, và cảm thấy không có gì cần phải tìm hiểu thêm, đành nói :

- Khi trời sáng là các ngươi có thể tự trở về nhà được. Ta không thể chờ tiễn các ngươi, bây giờ thì chúng ta nên chia tay.

Ba tên hán tử không khỏi sửng sốt vì thấy vị thầy lang từ biệt đột ngột như vậy mà không đòi tiền công gì.

Biện Bất Nghi bỏ đi được mấy bước thì quay lại nói :

- Tiền khám bệnh mỗi người phải trả mười lượng bạc. Các ngươi về báo với vị Quản sự họ Tề lúc nào rảnh ta sẽ tới lấy.

Ba tên hán tử xúc động đứng cả lên.

Biện Bất Nghi dừng lại, cười nói thêm :

- À phải. Ta cần phải tự giới thiệu...

Rồi từ từ đến trước ba tên hán tử thong thả nói :

- Ta là Biện Bất Nghi, mở dược hiệu ở Kim Thụ pha! Nếu quý vị có dịp tới đó, ta sẽ rất hoan nghênh. Ngoài ra người đời mệnh danh cho ta một cái tên Y Tử Nhân, ha ha...

Một tên hán tử kêu lên :

- Ngài là Y Tử Nhân? Nghĩa là khiến bệnh nhân của mình đều chết cả hay sao?

Biện Bất Nghi lắc đầu cười đáp :

- Không phải thế. Chỉ những thầy lang Mông Cổ mới làm như vậy. Còn ta thì trái lại, chữa trị cho những người đã chết sống lại. Cũng như các ngươi sắp chết, chỉ nhờ mấy viên thuốc của ta mà sống lại đó thôi... Cứ yên tâm!

Tên hán tử thứ hai nói :

- Thầy lang mở hiệu dược ở Kim Thụ pha ư? Ở đó có một hiệu quan tài là Vương quả phụ cũng có quan hệ với bổn bảo...

- Hiệu quan tài của Vương quả phụ ư? Mụ ấy biết ta rất rõ. Các ngươi có thể đến đó hỏi thì biết.

Rồi không chờ ba tên hán tử nói gì thêm, Biện Bất Nghi liền bỏ đi ngay.

Chỉ chốc lát đã khuất trong bóng đêm, tuy vậy y có bỏ đi thật hay không thì chẳng ai biết được.

Sau đó chừng nửa khắc, đột nhiên cả ba tên hán tử cùng ôm bụng kêu đau rồi lăn lộn xuống đường, mồ hôi toát ra ướt đẫm.

Một tên kêu lên thảm thiết :

- Biện đại phu... Hãy cứu chúng tôi với!

Tên khác thất vọng bảo :

- Đi xa rồi...

Không ngờ đúng lúc ấy có một người từ trong rừng bên đường hiện ra: chính là thầy lang Biện Bất Nghi!

Ba tên hán tử vừa trông thấy đã mừng rơn. Một tên hán tử nhổm lên ôm bụng rên rỉ.

Biện Bất Nghi nói :

- Các ngươi thật may mắn. Lẽ ra ta đã đi xa rồi, nhưng mới tới rừng thì có việc... Đại tiện! Bởi thế nên mới nghe tiếng các ngươi, lại có chuyện gì vậy?

Một tên hán tử ôm bụng nói :

- Biện đại phu! Chúng tôi đau bụng quá... không sao chịu nổi...

Biện Bất Nghi cười nói :

- Đau bụng là phải rồi. Đó là do những chất độc tụ lại cần được thải ra. Chỉ cần đại tiện xong là khỏi!

- Nhưng... trong bụng chúng tôi có gì nữa đâu? Đã một ngày đêm không ăn uống gì...

Đúng thế! Cả ba tên đã tháo hết ruột gan ở Mai Hoa sơn trang rồi, và đến nay đâu có ăn uống thêm được gì!

Biện Bất Nghi nhíu mày :

- Nếu vậy... thì nguy hiểm thật!

Cả ba tên hán tử cùng quỳ xuống kêu lên :

- Biện đại phu! Ngài là Y Tử Nhân có thể làm người chết sống lại... Xin hãy cứu... chúng tôi với... Chúng tôi van ngài...

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Ta cứu được những người chết sống lại là do một loại thuốc tự chế, nhưng nay thì không còn nhiều nữa. Muốn chế được thứ dược này không phải chuyện dễ... Mà các ngươi lại không có tiền...

Ba tên hán tử quỳ sụp xuống khẩn cầu :

- Biện đại phu! Sau này chúng tôi xin đến Kim Thụ pha hậu tạ, nhất định sẽ mang tiền đến không thiếu xu nào... Xin cắn rơm cắn cỏ lạy ngài cứu giúp...

Biện Bất Nghi cắn môi nói :

- Để ta nghĩ xem...

Y đi đi lại lại một lúc rồi chợt nói :

- Có chuyện này ta muốn biết rõ. Nếu các ngươi chịu nói thật thì ta sẽ cố hết sức chữa trị cho các ngươi mà không đòi tiền thuốc.

Cả ba tên đồng thanh đáp :

- Ngài cứ hỏi!

- Cách đây mấy hôm ta chữa trị cho một hán tử. Theo lời hắn thì vợ tên đó bị người của Khoái Lạc bảo các ngươi bắt đi mất. Chuyện đó có thật không?

Một tên nghi ngại nói :

- Biện đại phu, ngài hỏi chuyện đó làm gì?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Người ta đều có tính hiếu kỳ. Làm nghề thầy thuốc như ta càng hiếu kỳ hơn, vì thế ta muốn hỏi cho biết.

Tên hán tử cảnh giác hơn hỏi :

- Nhưng tên đó với ngài có quan hệ như thế nào?

- Quan hệ gì đâu? Chẳng qua cũng như đối với các ngươi thôi!

- Vậy thì xin... Xin ngài đừng hỏi đến chuyện đó...

Biện Bất Nghi lạnh giọng hỏi :

- Vậy là các ngươi nhất định không chịu nói?

Cả ba tên cúi thấp đầu không đáp.

Biện Bất Nghi không chịu buông tha :

- Các ngươi sẽ không hối hận chứ?

Ba tên hán tử lo sợ kêu lên :

- Biện đại phu...

Biện Bất Nghi nhạt giọng :

- Ta đành chịu thôi...

Dứt lời phất tay áo bỏ đi.

Một tên hán tử nhổm dậy hỏi với theo :

- Biện đại phu! Xin quay lại, tôi sẽ nói hết...

Biện Bất Nghi quay lại thật, đến bên ba tên hán tử nói :

- Nào! Ta vốn rất hiếu kỳ, muốn được các ngươi kể lại thật tường tận...

Một tên hán tử liếc nhìn Biện Bất Nghi một cái rồi nói :

- Quả thật Khoái Lạc bảo có giữ hai mẹ con...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Họ tên thế nào?

Câu đó chứng tỏ rằng Biện Bất Nghi không có quan hệ gì sâu sắc với bệnh nhân được chữa trị.

Tên hán tử đáp :

- Nghe nói cha của đứa trẻ họ Thạch.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Vì sao các ngươi không giết hai mẹ con chúng đi? Như thế chẳng phải không bị phiền phức?

Câu hỏi thật thông minh.

Quả nhiên tên hán tử bị mắc lừa, vội đáp :

- Hai mẹ con họ không quan trọng. Chủ yếu là tên hán tử họ Thạch đó. Hơn nữa...

Hắn ngập ngừng dừng lại.

Biện Bất Nghi hiểu ngay, liền tra vấn :

- Còn có chuyện gì nữa sao?

Tên hán tử nhìn quanh một lúc mới nói :

- Quả thật có chuyện phiền phức khác...

- Chuyện gì?

Tên hán tử thấp giọng :

- Có một tên tiểu tử Hoàng Phủ Sơn tự nhận là gia nhân của hán tử họ Thạch. Bản lĩnh hắn rất cao cường, hiện đang rắp tâm cứu bằng được vợ con tên họ Thạch... Thế nào cũng tóm cổ được tiểu tử Hoàng Phủ Sơn đó...

Biện Bất Nghi thăm dò :

- Tên Hoàng Phủ Sơn thật không biết tự lượng mình, dám đối địch với Khoái Lạc bảo...

Tên hán tử được kích thích, hăng lên nói tiếp :

- Chỉ mấy ngày trước đây Bảo chủ hợp lực với mấy vị cao thủ mật phục các nơi hợp lực trừ tên này nhưng chưa đắc thủ. Tên Hoàng Phủ Sơn đó đã bị trọng thương nhưng được một nữ nhân cứu đi. Dám đoán rằng hắn nhất định còn trở lại. Hắc hắc...

Biện Bất Nghi cười tán đồng :

- Chuột đã dây vào vuốt mèo thì còn sống làm sao được...

- Biện đại phu, chúng tôi đã nói hết lời rồi, xin hãy cứu mạng...

Biện Bất Nghi làm như không nghe thấy, thản nhiên hỏi tiếp :

- Ta còn muốn biết Khoái Lạc bảo lập thiên la địa võng thế nào để bắt tiểu tử Hoàng Phủ Sơn?

Tên hán tử nói với vẻ huyền bí :

- Chỉ cần hắn tới bổn bảo là không sao thoát được...

Biện Bất Nghi cật vấn :

- Nhưng bằng phương pháp nào?

Tên hán tử thấp giọng :

- Phía sau bảo có một mật viện. Bảo chủ đã thiết lập ở đó một Cửu Cung đại mê trận. Mẹ con Thạch Tú được giam giữ trong một chiếc cũi sắt lớn dưới chiếc lều cỏ trong mật viện. Quanh cửa Cửu Cung đại mê trận có mười con chó dữ túc trực ngày đêm sẵn sàng đợi lệnh lao vào kẻ bất hạnh... Hắc hắc... chính mẹ con Thạch Tú phải ăn thức ăn thừa của mấy con chó dữ ấy.

Biện Bất Nghi mắt phát hàn quang, lòng hết sức căm hận nhưng phải cố nén.

Tên hán tử vội nói :

- Ngài còn muốn hỏi gì nữa không? Xin mau chữa trị cho chúng tôi...

Biện Bất Nghi không đáp, xuất thủ như chớp điểm vào đại huyệt Ngọc Chẩm của ba tên hán tử.

Ba tên này vẫn còn quỳ, trong người, lại nhiễm phải tán lực dược làm sao đủ khả năng kháng cự?

Biện Bất Nghi điểm huyệt xong bỏ đi ngay, không cần quay lại nhìn ba thân thể đang từ từ đổ xuống.

* * * * *

Biện Bất Nghi quay trở lại Mai Hoa sơn trang, tuy trong lòng không được vui nhưng cũng khai thác được một số tin tức quan trọng.

Thứ nhất là người của Khoái Lạc bảo được phái đến Mai Hoa sơn trang ăn trộm quan tài.

Đó chỉ là một hành vi hèn hạ thủ lợi, với thanh danh của Qua Trường Giang, nếu nói rằng hắn sai thủ hạ đến Mai Hoa sơn trang thu dọn thủ tiêu xác chết chỉ với mục đích trộm cắp mười mấy chiếc quan tài về chôn cho thuộc hạ của mình để khỏi mất tiền mua, chỉ e rằng không ai tin vào việc đó.

Việc thứ hai quan trọng hơn là đã khai thác được tin tức vợ con Thạch Trang bị giam trong cũi sắt ở mật viện sau Khoái Lạc bảo và được bố trí Cửu Cung đại mê trận nhằm mục đích mai phục và tiêu diệt Hoàng Phủ Sơn.

Biện Bất Nghi vô cùng lo lắng cho vị sư đệ của mình vì quá hiểu rõ bản tính của Hoàng Phủ Sơn. Hắn đã can thiệp vào việc gì là quyết tâm làm đến cùng. Dù có biết rằng Khoái Lạc bảo có là đầm rồng huyệt hổ chăng, Hoàng Phủ Sơn cũng không hề chùn bước.

Biện Bất Nghi lo lắng nhưng không biết làm sao, đành thầm kêu trong lòng :

- Hoàng Phủ Sơn ơi là Hoàng Phủ Sơn! Nếu ngươi đừng tới Khoái Lạc bảo thì may mắn lắm!

* * * * *

Tiểu Ngọc Nhi ngủ một giấc thật say, khi tỉnh dậy thì trời đã tối đen.

Nàng giũ sạch những lá khô rơi phủ quanh mình, sửa sang lại y phục rồi rời khỏi khu rừng đi về phía Mai Hoa sơn trang.

Biện Bất Nghi nói không sai. Tự mình hóa trang thành quỷ thì bớt sợ ma quỷ đi rất nhiều.

Cũng giống như người gặp người vậy thôi, ai sợ ai chứ?

Nhớ lại lúc sáng sớm, nàng rời khỏi Mai Hoa sơn trang tới đây với đôi chân lướt trên mặt đất không một tiếng động, cùng bộ y phục cổ quái và món tóc bù xù che kín khuôn mặt, mới tinh mơ đã tới khu

rừng cách sơn trang có tới hơn một dặm rồi không cần ăn uống gì, ngủ một giấc đến tối mịt.

Nàng đến Mai Hoa sơn trang chỉ theo lời dặn của Biện Bất Nghi là khi đêm xuống phải trở về vì có thể hai cao thủ giả dạng ma quỷ lại tái hiện ở sơn trang.

Tiểu Ngọc Nhi không vào hậu sảnh mà ẩn trong một cư phòng.

Căn phòng các cánh cửa sổ đều hư nát, gió đêm thổi vào xào xạc thật não nùng.

Tiểu Ngọc Nhi vừa thấy lạnh, đồng thời không khỏi lo sợ, vì thực chất nàng không phải là ma quỷ.

Trong cư phòng cũng có bảy cỗ quan tài.

Tiểu Ngọc Nhi băn khoăn không biết trong quan tài đựng xác chết hay chỉ là những chiếc quan tài rỗng như hôm qua?

Nàng thận trọng lẻn vào phòng không một tiếng động, đưa tay đẩy thử nắp quan.

Nắp quan tài được đóng rất chắc.

Tiểu Ngọc Nhi thử đến chiếc thứ hai, thứ ba...

Vẫn được đóng nắp chắc như vậy...

Tiểu Ngọc Nhi thử đến chiếc cuối cùng.

Hình như nắp quan không chắc như những chiếc kia.

Nhưng nàng mới thử lắc nhẹ thì chợt bên trong nghe có tiếng động!

Tiểu Ngọc Nhi vội vàng lùi lại, mặt biến sắc, toàn thân lạnh toát!

Bịch!

Nắp quan tài bay thẳng lên trần nhà cao tới ba trượng!

Tiếp đó một bóng đen bay vút ra khỏi quan tài rồi nắp quan rơi đúng xuống vị trí lúc đầu đóng sập lại.

Tiểu Ngọc Nhi cố nén tiếng kêu chực bật ra khỏi cổ họng, đưa mắt quan sát kỹ bóng ma mới từ trong quan tài chui ra.

Đó cũng là một hình thù quái gở với bộ y phục màu đen rộng thùng thình với hai ống tay dài ngoẵng cùng mái tóc bù xù lộ ra vài mảng da trắng bạch như sáp.

Bóng ma đâm bổ tới Tiểu Ngọc Nhi!

Nàng chợt nhớ lời Biện Bất Nghi :

- Đã là quỷ thật thì không phát ra âm thanh, chỉ là một hư ảnh.

Nàng đã giả trang ma quỷ, cần phải xác định đối phương có thật là quỷ hay chỉ là người giả dạng?

Lập tức Tiểu Ngọc Nhi cố lấy hết can đảm thi triển khinh công chạy quanh mấy chiếc quan tài.

Thân pháp và cách di chuyển của nàng so với bóng ma kia thật giống hệt nhau!

Như vậy hai bóng ma trong cư phòng cứ vờn nhau như mèo đuổi chuột.

Hình như cả hai không ai muốn ra khỏi gian phòng.

Tiểu Ngọc Nhi càng lúc càng trở nên can đảm hơn bởi vì nàng cần đóng giả quỷ để hù dọa đối phương.

Đột nhiên Tiểu Ngọc Nhi không muốn trốn tránh nữa, quay ngoắt lạ vươn đôi cánh tay dài ngoẵng chộp tới bóng ma.

Bị chộp bất ngờ, bóng ma kia kinh hoàng vung tay loạn xạ, nhưng ngũ trảo của Tiểu Ngọc Nhi đã chộp vào mặt bóng ma.

Bóng ma ré lên một tiếng sợ hãi lùi lại để tránh ngũ trảo của đối phương.

Tiểu Ngọc Nhi càng thêm can đảm, miệng không phát ra thanh âm nào, nhưng chỉ phong phát ra ào ào công kích tới bóng ma vô cùng lợi hại.

- Ái! Ái!

Bóng ma lại ré lên.

Tiểu Ngọc Nhi thầm nghĩ :

- Biện đại ca tất đã nghiên cứu kỹ. Rõ ràng đây chỉ là người giả mạo chứ tuyệt đối không phải là quỷ.

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu. Nàng quyết định phải giữ bằng được đối phương không cho tẩu thoát.

Và nếu muốn làm được điều đó là phải khiến cho đối phương bị hôn mê.

Nàng càng thi triển khinh công đuổi rất gấp, nhưng vẫn không phát ra âm thanh nào vì nhớ lời dặn của Biện Bất Nghi, đã là quỷ thì không bao giờ phát ra âm thanh vì ma quỷ thuộc loài vô khí vô huyết.

Sau một khắc truy đuổi không tác dụng gì, thoắt một cái, bóng ma lao ra cửa sổ trống hoác bay vút lên mái phòng.

Tiểu Ngọc Nhi cũng bám theo tới mái nhà.

Bóng đen nhằm khu rừng trên đỉnh phòng nhìn theo. Nàng không truy đuổi nữa, vì chỉ cần nhìn qua cũng biết thân pháp đối phương cao hơn mình nhiều.

Nhưng nàng cũng không trở lại cư phòng mà lại ẩn thân trên một máng xối khá kín đáo, đưa mắt quan sát xung quanh, tin chắc rằng nhất định lại có người xuất hiện.

Sương lạnh, trăng suông chênh chếch.

Cảnh vật thật thê lương ảm đạm.

Tiểu Ngọc Nhi vẫn kiên nhẫn ẩn phục chờ đợi...

* * * * *

Ánh trăng hoang lạnh, thỉnh thoảng một mảng mây đen lớn che kín làm bầu trời đen kịt khiến quang cảnh càng thêm nỗi thê lương.

Tiểu Ngọc Nhi ẩn trên mái ngói gần một canh giờ thì phát hiện có hai bóng đen từ tiền viện tiến sâu vào hậu sảnh. Cả hai đều bận y

phục màu đen, rộng thùng thình, ống tay áo dài tận đất, mái tóc xõa rũ rượi.

Chỉ nhìn dáng người lướt đi như không hề chấm đất thì tin lời Biện Bất Nghi rằng nếu là quỷ thì không bước chân từng bước như người.

Chẳng lẽ hai bóng đen kia thật đúng là ma quỷ?

Tiểu Ngọc Nhi mới nhẹ nhàng sà xuống thì vội vàng nép mình vào góc phòng vì thấy còn một người thứ ba cũng đang lướt nhanh về phía hậu sảnh.

Hình như họ không phải là đồng bọn, hơn nữa thân pháp của người thứ ba còn cao minh hơn hai bóng đen trước nhiều, tuy ăn vận và phong thái cũng không kém phần kỳ dị quái gở.

Nàng đánh bạo truy theo hai người nhưng giữ một khoảng cách an toàn nhất định, vừa đi vừa nghi hoặc nghĩ thầm :

- Họ là ma quỷ hay người thật? Nếu là người thật thì có dính líu gì đến vụ huyết án ngày xưa không? Hay họ cũng cố công tra tìm hung thủ như Vu lão lão?

Hiện đã được ba người từ Bách Linh cương được Vu lão lão phái đi truy tìm hung thủ.

Đương nhiên vẫn có thể còn những kẻ hào kiệt có nhiệt tâm khác không chịu buông tay bỏ mặc.

Những người đó hoặc là người có quan hệ nào đó với Trang chủ Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt, hoặc chỉ là những nhân vật hào kiệt trọng nghĩa muốn khôi phục sự công bình.

Nhưng biết đâu những nhân vật thần bí này lại có quan hệ với bọn gây án ba năm về trước?

Tiểu Ngọc Nhi nép vào sau cửa sổ cư phòng đã hư nát nhìn tới hậu sảnh.

Không nhìn thấy gì, ngoài tiếng gió xào xạc não nùng.

Nàng không khỏi cảm thấy sợ hãi nhưng lại nhớ lời dặn của Biện Bất Nghi :

- Quỷ dọa quỷ, ai sợ ai nào? Khi cho rằng mình là quỷ thì không sợ ma quỷ gì nữa!

Nghĩ đoạn, nàng đánh bạo rời khỏi cư phòng đi về phía hậu sảnh.

Nhưng vừa mới nhảy qua cửa sổ lọt vào bãi trống mà mười lăm chiếc quan tài đã bị bọn hắc y nhân mang đi, Tiểu Ngọc Nhi có cảm giác một luồng kình phóng ập tới bên sườn liền vội vàng tránh sang bên.

Một thanh âm nhỏ nhưng sắc :

- Giả dạng ma quỷ dọa người! Hắc hắc...

Không thể phân biệt giọng nói của nam hay nữ.

Tiểu Ngọc Nhi muốn tìm cách thoát khỏi hậu sảnh vì phát giác chưởng lực vừa rồi của đối phương rất uy mãnh, chứng tỏ thân thủ cao hơn mình nhiều.

Ngoài ra đối phương ít nhất có tới hai người.

Không ngờ chưa tới cửa sổ thì lại nghe sau lưng người kia hừ một tiếng nói :

- Muốn chạy sao? Bỏ mạng lại!

Tiểu Ngọc Nhi bấy giờ mới phát hiện người thứ hai đang phục sẵn ở bên trái cửa sổ, chứng tỏ đối phương đã phát hiện được nàng từ khi còn chưa kịp vào hậu sảnh.

Nàng vội rút ngọn đoản côn cầm tay múa tít lên, một lúc phát tới bảy tám chiêu.

Hai người kia cũng dùng đoản côn chống đỡ.

Lập tức trong hậu sảnh hình thành một cuộc ác đấu, tiếng kình phong ràn rạt, cát bụi mịt mù.

Bên ngoài bóng mây bay đi, ánh trăng bất chợt tỏa sáng.

Kình phong làm y phục rộng thùng thình của cả ba người bay phần phật, những món tóc dài cũng bị cuốn ra sau khiến cho Tiểu Ngọc Nhi nhận rõ diện mục của đối phương.

Dám đoán nàng cũng bị đối phương nhận diện.

Đó là hai nữ nhân cùng sử dụng đoản côn.

Một người niên kỷ ít ra cũng phải tới sáu mươi, còn nữ nhân thứ hai chừng trên dưới ba mươi tuổi, cầm đoản côn đen nhánh dài hơn hai thước xuất những chiêu vô cùng ác liệt.

Tiểu Ngọc Nhi chống đỡ một hồi, lợi dụng những chiếc quan tài để cự địch; nhưng biết rõ đối phương thể lực đều hơn hẳn nên vừa chống đỡ vừa tìm cách rút lui.

Chỉ nghe lão thái bà trầm giọng nói :

- Tối nay nhất định phải bắt giữ nha đầu này lại tra rõ xem lai lịch thế nào.

Tiểu Ngọc Nhi nghiến răng phát liền mười mấy chiêu với toàn nội lực và sở học.

Ánh ngân quang lóe lên.

Một phụ nhân quát :

- Lùi mau!

Hai người cùng lùi sang bên, Tiểu Ngọc Nhi thừa cơ lao ra cửa sổ rồi phóng thẳng một mạch vào cánh rừng bên trái sơn trang.

Chiêu vừa rồi Tiểu Ngọc Nhi đã thi triển độc chiêu của mình. Trong đoản côn vốn tàng giấu những chiếc mai hoa trâm, vậy mà đối phương phát hiện ngay được, chứng tỏ không phải hạng tầm thường.

Mới tới rừng, nàng ngoảnh đầu nhìn lại và chợt sửng sốt khi phát hiện thấy hai người kia không những không đuổi theo mình mà phóng chạy vào rừng đối diện.

Nàng hết sức quái dị, bởi vì nghe khẩu khí của hai nữ nhân thì họ đang quyết tâm bắt được mình để tra hỏi lai lịch.

Vừa rồi rõ ràng họ đang thắng thế, vậy tại sao không truy theo nàng mà bỏ chạy theo hướng ngược lại?

Hành động đó không sao cắt nghĩa được!

Giá như lúc này có Biện Bất Nghi hoặc Hoàng Phủ Sơn ở cạnh mình thì tốt biết bao nhiêu.

Tiểu Ngọc Nhi chạy thêm vài bước rồi ngồi xuống bên một gốc cây trầm ngâm suy nghĩ.

Không bao lâu nàng ngủ thiếp đi Mãi đến khi ánh dương đã lên cao, nàng mới bị tiếng người làm tỉnh giấc.

Người đánh thức nàng chính là Biện Bất Nghi.

Tiểu Ngọc Nhi dụi mắt rồi nhổm ngồi lên.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Chắc cô vừa thức gần hết đêm chứ gì? Có phát hiện được manh mối nào không?

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Ở Mai Hoa sơn trang quả nhiên có vấn đề.

- Vấn đề gì vậy?

- Tối qua có hai nữ nhân thâm nhập vào sơn trang. Họ giả dạng thành quỷ, nhưng tôi nhận rõ hai nữ nhân đó chính là người.

Biện Bất Nghi hỏi tiếp :

- Chắc họ cũng nhận ra cô là người chứ?

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Chắc thế!

- Thân thủ hai người đó thế nào?

- Thân thủ họ cao cường. Một người mới ba mươi, còn người kia đã ngoài sáu mươi tuổi. Tôi còn nhận ra lão thái bà thi triển Phong Lôi Thập Bát Trượng.

Biện Bất Nghi kinh ngạc hỏi :

- Cô không nhầm chứ?

- Nếu tôi nhầm thì có lẽ đã mất mạng rồi!

- Còn người thứ hai?

- Bà này thân thủ cũng không tầm thường, dùng chiếc hắc côn múa đến nỗi mưa cũng không lọt khiến tôi phải dùng Mai Hoa Châm mới thoát được.

Biện Bất Nghi biến sắc hỏi :

- Cô đả thương họ hay sao?

Tiểu Ngọc Nhi lắc đầu :

- Với bản lĩnh như hai người đó thì sao có thể bị thương được? Tôi chỉ tạm bức họ phải lui rồi mới tìm cách thoát ra, vốn hai người đó sớm phát hiện được Mai Hoa Châm.

Biện Bất Nghi trầm ngâm nhận xét :

- Có lẽ họ không tiếp tục truy đuổi vì còn hồ nghi chưa biết cô là bạn hay thù...

- Chẳng hiểu sao họ không đuổi theo, trái lại còn chạy về hướng đối diện. Tôi nghĩ hoài mà không hiểu lý do vì sao, có lẽ họ phát hiện được gì đó...

- Lạ thật! Chẳng lẽ chính hai mẹ con họ...

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Thế nào? Biện đại ca biết họ ư?

Biện Bất Nghi đáp :

- Nếu ta đoán không sai thì đó là hai mẹ con Thiên Sơn Quái Ẩu!

- Muội chưa từng nghe nói đến hai nhân vật đó.

Biện Bất Nghi giảng giải :

- Đương nhiên cô chưa từng nghe nói đến là phải. Mười năm trước Thiên Sơn Quái Ẩu tung hoành trên giang hồ, ai nghe danh bà ta đều kinh hồn bạt vía. Đã nhiều năm nay không nghe hành tung của họ nữa, không ngờ nay lại xuất hiện ở Mai Hoa sơn trang này. Thật là quái sự!

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Biện đại ca, tôi muốn về...

- Muốn gặp Hoàng Phủ Sơn phải không?

- Tôi không phủ nhận. Thương thế của anh ấy khiến tôi lo quá!

- Thật tình ta đến đây để bảo cô trở về đấy!

Tiểu Ngọc Nhi mừng rơn hỏi :

- Thật chứ?

Rồi không đợi Biện Bất Nghi trả lời, nàng liền sửa sang lại mái tóc, muốn nhanh chóng trở về Kim Thụ pha với Hoàng Phủ Sơn, chẳng còn muốn giả ma mạo quỷ chút nào nữa.

Biện Bất Nghi nói :

- Ta vừa rồi truy theo bọn hắc y nhân để tìm lai lịch và truy hỏi mục đích của chúng. Nhưng khi còn ở đây ta đã xác định được rằng tất cả những chiếc quan tài đó đều cùng làm từ một cửa hiệu là Vạn Thọ Hiệu như chiếc quan tài ta dùng làm cửa ở Trường An dược hiệu.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Đại ca tra xét quan tài để làm gì?

Biện Bất Nghi đáp :

- Ta hy vọng từ đó có thể lần ra đầu mối của vụ huyết án ba năm trước. Thế nhưng hiện giờ ta lại có một phát hiện quan trọng. Ở Mai Hoa sơn trang ba năm nay thường có người ra vào bí mật.

- Họ là ai vậy?

- Ta cho rằng không chỉ Vu lão lão nghi vấn mà còn những người khác nữa. Họ đang điều tra... Chúng ta nên quay về báo lại với lão nhân gia về tin tức này để dốc sức tới đây...

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng hỏi :

- Còn A Sơn ca?

- Hiện giờ hắn quan tâm đến việc khác không liên quan đến nhiệm vụ...

- Nhưng đại ca biết tính anh ấy, đã can thiệp vào việc gì là phải làm đến nơi đến chốn.

- Nhưng việc ở đây quan trọng hơn, chúng ta nói với Vu lão lão buộc hắn thay đổi mục tiêu.

Tiểu Ngọc Nhi không nói gì. Nàng biết Hoàng Phủ Sơn nhất mực phục tùng Vu lão lão.

Đó là lẽ đương nhiên.

Ngoài ra chính Vu lão lão đã phái họ rời khỏi Bách Linh cương với mục đích truy xét vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang ngày trước và trong số ba người được phái đi đều là những cao thủ nhất lưu của bổn môn và chính Hoàng Phủ Sơn là người có võ học cao cường nhất.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 7: Quỷ ma ác đấu

Thương thế Thạch Trang rất nặng.

Sau ba ngày Hoàng Phủ Sơn có thể ngồi dậy được nhưng Thạch Trang vẫn phải nằm liệt giường.

Dù sao chàng ta sống được đã là kỳ tích rồi.

Đến ngày thứ tư, trong lúc Thạch Trang ngủ say, Hoàng Phủ Sơn bí mật rời khỏi Trường An dược hiệu.

Chàng biết tính Thạch Trang rất nóng nảy, vì lo cho vợ con mà không thiết gì đến mạng sống của mình.

Bởi thế Hoàng Phủ Sơn muốn trước khi Thạch Trang dậy được khỏi giường, mình có thể mang về tin tức tốt lành nào đó.

Hoàng Phủ Sơn đi rồi, thậm chí không nói cho hai tên giúp việc của Biện Bất Nghi biết.

Vì nếu công khai nói rõ, nhất định chúng tìm cách ngăn cản vì hai tên đó cũng là người của Bách Linh cương, vừa làm nhiệm vụ giúp việc cho Biện Bất Nghi, nhưng cũng ngầm giám sát chàng và hiển nhiên chúng theo chỉ thị của Vu lão lão khiến chàng không thể hành động một cách tùy tiện.

Biện Bất Nghi cũng đoán biết sau ba bốn ngày nhất định Hoàng Phủ Sơn sẽ trốn đi nên đã căn dặn hai tên giúp việc phải giám sát chàng thật cẩn thận không cho đi đâu chờ Biện Bất Nghi trở về.

Hai vị sư huynh muội trở về đúng vào ngày hôm đó.

Chưa tới cửa Tiểu Ngọc Nhi đã lên tiếng gọi Hoàng Phủ Sơn, nhưng chỉ có hai tên giúp việc ra cửa nghênh đón.

Nàng sửng sốt hỏi :

- A Sơn ca đâu?

Một tên luống cuống trả lời :

- Từ mờ sáng đã không thấy nữa. Chắc trốn đi vào khoảng canh tư.

Biện Bất Nghi tức giận nói :

- Tính ra hắn đến đây mới hơn bốn ngày. Thật là loại ngu ngốc!

Tiểu Ngọc Nhi phản đối :

- Nói gì thì anh ấy cũng đã đi rồi, bây giờ có chửi mắng cũng có ích gì?

Biện Bất Nghi càng cáu :

- Phải mắng chửi chứ! Nếu có hắn ở đây ta còn tế cho một trận nên thân nữa ấy! Cô biết đấy, thương thế trên mình hắn ít ra phải mất mười ngày mới bình phục. Muốn cứu người thì cần phải có sức khỏe và bản lĩnh chứ đâm đầu vào chỗ chết như con thiêu thân thì chẳng phải là đồ ngu ngốc hay sao?

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng hỏi :

- Bây giờ chúng ta nên làm thế nào?

Biện Bất Nghi thở hắt ra :

- Ta cũng không biết nữa...

Tiểu Ngọc Nhi trở nên cay cú :

- Thôi đừng vùng vằng nữa... Có tức giận gì thì cũng phải dẹp để đối phó với tình hình trước mắt chứ? Nhỏ nhen như thế mà cũng là đại trượng phu sao?

Biện Bất Nghi phân trần :

- Cô sao nóng nảy thế? Ta không biết thật mà! Chỉ biết một điều là Hoàng Phủ Sơn của cô đang gặp nguy hiểm.

Tiểu Ngọc Nhi gấp giọng hỏi :

- Nguy hiểm gì vậy? Có phải chàng tới Mai Hoa sơn trang không?

- Hắn không tới Mai Hoa sơn trang mà chắc là đang xong tới Khoái Lạc bảo để cứu vợ con Thạch Trang. Mối hiểm họa đang chờ hắn ở đó...

Tiểu Ngọc Nhi kêu lên :

- Nếu thế tôi phải đi giúp A Sơn ca mới được! Phiền đại ca nói giúp với Vu lão lão.

Dứt lời quày quả chạy ra khỏi phòng.

Biện Bất Nghi quát :

- Đứng lại!

Tiểu Ngọc Nhi hơi chậm bước, ngoái lại nói :

- Đại ca không cản được tôi đâu!

Biện Bất Nghi đanh giọng :

- Cô cũng là kẻ càn rỡ vậy sao?

- Nhưng A Sơn ca một mình vào hang hổ, tôi không sao yên tâm được...

Biện Bất Nghi giọng đã mềm mỏng hơn :

- Ta còn lo lắng hơn cô nữa khi biết rằng Khoái Lạc bảo chủ đã thiết lập Cửu Cung đại mê trận ở sau bảo, giữa trận giam giữ vợ con Thạch Trang trong chiếc lồng sắt lớn, ngoài ra còn mười con chó dữ mai phục sẵn sàng lao vào cắn xé người nào mắc vào trận. Nếu Hoàng Phủ Sơn biết vợ con Thạch Trang bị giam giữ ở đó nhất định phải mắc trong trận và thành mồi ngon cho bầy chó dữ!

Tiểu Ngọc Nhi giậm chân hỏi :

- Biện đại cả đã biết thế sao còn ngăn cản tôi đi cứu chàng?

Biện Bất Nghi đáp :

- Không phải ta ngăn cản, chỉ muốn cô chờ ta một chút...

- Thế nào? Đại ca cũng muốn đi cứu chàng sao?

- Chính thế!

- Vậy đại ca còn chờ gì nữa?

- Trước hết ta cần phải xem xét thương thế của Thạch Trang thế nào đã, sau đó phải chế cho hắn ít thuốc. Cô cũng biết đấy, nếu Thạch Trang chết, lúc đó dù cứu được mẹ con Thạch Tú thì được tích sự gì?

Tiểu Ngọc Nhi công nhận lời Biện Bất Nghi nói đúng.

Không những thế nếu Thạch Trang chết, nhất định A Sơn ca phải ân hận suốt đời.

Kỳ thực Biện Bất Nghi cũng lo lắng không kém gì Tiểu Ngọc Nhi. Hiển nhiên đối với Biện Bất Nghi, tính mạng của Hoàng Phủ Sơn quan trọng hơn nhiều. Nếu Hoàng Phủ Sơn phát sinh sự cố hoặc có mệnh hệ nào, y biết ăn nói ra sao với Vu lão lão?

Bởi vì họ cùng nhiệm vụ chung khi rời khỏi Bách Linh cương.

Vì vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang mà họ ngấm ngầm tra xét suốt ba năm nay.

Bây giờ khó khăn lắm mới dò được một vài manh mối nhỏ, chẳng lẽ không cố sức làm thế nào để bảo vệ cho được Hoàng Phủ Sơn để dốc lòng lần theo manh mối đó?

Bởi thế chỉ chưa tới thời gian một tuần trà, Biện Bất Nghi đã thay băng, tra thuốc mới và chế thêm một vài thứ thuốc công hiệu giao cho hai tên giúp việc, dặn dò chúng cách chăm sóc và điều trị tiếp.

Vì không muốn Thạch Trang tỉnh lại nên điểm Thùy huyệt cho nạn nhân ngủ say trong lúc chữa trị.

Mọi việc xong xuôi, Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi nhanh chóng rời khỏi Trường An dược hiệu.

Nào ngờ vừa ra khỏi cánh cổng làm bằng chiếc quan tài không đáy dựng đứng chợt thấy bốn tên đại hán tướng mạo dữ dằn đứng chờ sẵn.

Phía bên kia đường, Vương quả phụ đứng dưới bậc thềm trước cửa hiệu quan tài của mình, bên cạnh mụ còn một trung niên nhân chừng bốn mươi tuổi, da mặt xám ngoét như đang mắc trọng bệnh.

Trung niên nhân không chú ý đến Biện Bất Nghi mà nhìn chằm chằm vào Tiểu Ngọc Nhi, một lúc mới hỏi :

- Nha đầu, hình như ta đã từng gặp ngươi!

Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên đáp :

- Ai nhớ được...

Trung niên nhân lại hỏi :

- Có phải ngươi từng đến đồi Bạch Mã không?

Tiểu Ngọc Nhi bụng thầm kinh hãi, lần đến cứu A Sơn ca nàng vì quá vội nên không kịp nhìn rõ bọn đối địch với Hoàng Phủ Sơn ở trên đồi. Chẳng lẽ người này...

Tuy vậy với óc thông minh và tài ứng biến, nàng không trả lời trung niên nhân mà nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Người kia bảo tôi đã từng đến đồi Bạch Mã. Vậy đại ca thấy rằng rồi đi tới đó chưa?

Biện Bất Nghi hiểu ý cười đáp :

- Ta biết cô đi nhiều nơi nhưng chưa hề tới đồi Bạch Mã. Chắc hẳn tên lẳng lơ đó vẽ chuyện để tán tỉnh cô đó thôi. Bọn mặt thớt thường có thói lăng nhăng vậy mà!

Vương quả phụ nóng mặt gầm lên :

- Y Tử Nhân! Ngươi cướp nghề làm ăn của lão nương, hôm nay nhất định ta sẽ cho ngươi biết thế nào là lễ độ!

Biện Bất Nghi cười nhạt hỏi :

- Ngươi tìm mấy kẻ đó định gây chuyện với ta ư?

Vương quả phụ đáp :

- Cần phải cho thứ súc sinh ngươi biết rằng hiệu quan tài Vạn Thọ không dễ dây vào đâu!

Biện Bất Nghi bình thản nói :

- Vương quả phụ! Sao lại bảo ta dây vào ngươi chứ? Đó chẳng qua nghề làm ăn của chúng ta là một điều nghịch lý. Chẳng lẽ ngươi bắt ta để mặc cho bệnh nhân chết càng nhiều càng tốt để nghề làm ăn của ngươi sinh lợi làm ta mất âm đức đi ư?

Vương quả phụ giấm dẳng :

- Y Tử Nhân! Hôm nay giọng lưỡi ngươi sao mềm mỏng thế? Ngày thường ngươi tha hồ khích bác, mỉa mai cay độc, thậm chí còn

chửi rủa lão nương nữa! Sợ rồi chứ gì?

Rồi một tay chống nạnh, tay kia chỉ vào chiếc quan tài không đáy dùng làm cửa nói :

- Cánh cổng này quả thật là một kiệt tác của ngươi đấy! Cả Kim Thụ pha này ai lại không biết cỗ quan tài đó có ý gì? Hắc hắc... Hôm nay ngươi chỉ sợ ra khỏi chiếc quan tài đó để chui vào một chiếc quan tài có nắp khác...

Biện Bất Nghi bấy giờ mới để ý bốn tên đại hán đứng hai bên, hai tên cầm một chiếc đáy quan tài, hai tên khác cầm búa và đinh, cười hỏi :

- Thì ra các ngươi định biến chiếc cửa của ta thành chiếc quan tài có đáy hẳn hoi.

Vương quả phụ cười the thé nói :

- Nhất định chiếc cửa độc đáo của tiểu tử ngươi phát minh sẽ cũng theo ngươi xuống đất, đào sâu chôn chặt là xong?

Biện Bất Nghi làm ra bộ sợ hãi :

- Ui chao! Thì ra các ngươi cần cái mạng ta. Vương quả phụ, sao ngươi hôm nay không chửi mà toàn nói những câu độc địa như thế? Nếu ta chết đi thì ai sẽ cứu trị những người sắp chết?

Chợt nghe tên trung niên nhân trầm giọng :

- Ngươi chết thì có ai mất gì chứ? Ngược lại các cửa hiệu quan tài làm ăn càng phát đạt!

Biện Bất Nghi chú mục vào bộ mặt xám ngoét của trung niên nhân hỏi :

- Các hạ là cao nhân từ đâu tới?

Một tên đại hán đứng bên phải, cầm đinh thay lời quát lên :

- Tiểu tử ngươi thật không có mắt, ngay cả Đại đương gia của chúng ta Triệu đại gia mà cũng không biết, thật là ếch ngồi đáy giếng.

Biện Bất Nghi vẫn đứng trong chiếc quan tài không đáy ngay trước Tiểu Ngọc Nhi, hiểu rằng một khi bước ra khỏi chiếc cổng đặc biệt đó là đối phương tấn công ngay.

Y không muốn động thủ.

Khắp vùng Kim Thụ pha và một số nơi lân cận biết Y Tử Nhân có y thuật rất cao minh, nhưng còn chưa ai biết rằng y còn biết võ công nữa.

Lúc này Biện Bất Nghi không thể cùng bọn này động thủ, bởi vì càng giữ mình bí mật được lâu bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu, khi còn chưa lần ra manh mối của địch nhân thực thụ.

Y đã biết trung niên nhan mặt xám ngoét đứng bên Vương quả phụ họ Triệu, đang cố nghĩ xem lai lịch và bản lĩnh của hắn thế nào? Thì một tên đại hán thét lên :

- Tiểu tử, sao ngươi không chịu ra?

Tên đại hán đứng trước bên phải nói :

- Trương Bát, kéo hắn ra!

Trương Bát giận dữ nói :

- Bạch đại đầu, ngươi làm gì mà nhặng lên thế? Có đại chưởng quầy ở đây, há ngươi có thể phách láo?

Tiểu Ngọc Nhi suýt nữa cười to thành tiếng :

- Thì ra ba tên lấy cắp quan tài ở Mai Hoa sơn trang bây giờ lại xuất hiện ở đây.

Đêm đó chúng do Bạch Hà Thập Tam Đao lãnh suất cùng mười mấy tên hắc y hán tử khác tới Mai Hoa sơn trang, giờ mới biết Trương Bát và Bạch đại đầu là thủ hạ của Vạn Thọ Hiệu.

Khoái Lạc bảo cần quan tài, được những thủ hạ lành nghề của hiệu quan tài tận lực giúp đỡ thì quá thuận lợi rồi.

Mà chắc không chỉ giúp đỡ, Khoái Lạc bảo và hiệu quan tài Vạn Thọ Hiệu nhất định có mối quan hệ mật thiết.

Lúc đầu Tiểu Ngọc Nhi chỉ chú ý đến tên trung niên nhân đứng bên kia đường với Vương quả phụ. Nay biết có thêm Trương Bát và Bạch đại đầu ở đây, nàng không khỏi ngạc nhiên.

Bấy giờ Vương quả phụ đắc ý nói :

- Tên họ Biện kia! Chẳng lẽ ngươi cứ ở mãi trong quan tài!

Biện Bất Nghi đáp :

- Không! Trái lại ta sẽ ra khỏi đây ngay để đi cứu người.

Vương quả phụ nói mỉa :

- Trước hết ngươi cố tự cứu mình đi đã!

Đột nhiên trung niên nhân mặt xám ngoét đứng bên Vương quả phụ kêu lên :

- Lão phu nhớ ra rồi! Nha đầu này đêm trước xuất hiện trên đồi Bạch Mã để cứu tiểu tử kia... Thế mà hắn đã lừa lão phu!

Tiểu Ngọc Nhi điềm nhiên đáp :

- Tên kia! Ngươi chẳng qua như chó cắn càn, muốn nói gì thì ai thèm chấp...

Tên trung niên nhân tức giận quát lên :

- Con khốn kiếp!

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Tuy vậy ta không phủ nhận mình có đến đồi Bạch Mã, chỉ là không nhận ra tên mặt mẹt ngươi thôi. Hôm đó song phương đánh nhau loạn xạ, tên nào cũng bị thương máu thịt lầy nhầy. Vì sợ các ngươi tận diệt lẫn nhau nên bổn cô nương mới xuất thủ ngăn lại chứ đâu có bênh ai? Các ngươi nên biết ơn ta mới phải chứ sao lại chửi rủa nhặng lên thế?

Trung niên nhân mặt xám ngoét hừ một tiếng nói :

- Nha đầu, trước mặt lão phu không được mồm loa mép giải! Còn tiểu tử kia có phải là chủ nhân của dược hiệu này không?

Dứt lời phất mạnh ống tay áo, lập tức bàn tay đã nắm chắc một cái đục sắt ngọt dài hai thước.

Hiện trong dược hiệu không có Hoàng Phủ Sơn nhưng lại có Thạch Trang, cũng là một nhân vật bị Khoái Lạc bảo quyết tìm diệt. Nếu bị người của Khoái Lạc bảo phát hiện được thì tình hình rất nghiêm trọng.

Biện Bất Nghi nhìn Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Xem tình cảnh ta không thể cùng cô đi cứu vị bằng hữu đó của cô được rồi, ta rất sợ phải đánh nhau.

Tiểu Ngọc Nhi hiểu ý, nhưng vẫn cố tình hỏi :

- Đã là thầy thuốc mà còn sợ đánh nhau sao?

- Thầy thuốc vốn là người rất sợ đánh lộn.

- Vì sao thế?

- Bởi vì khi tiếp xúc với người bị nạn, thấy họ bị nát thịt tan xương máu me nhoe nhoét đã thấy đáng sợ rồi. Người thầy thuốc chứng kiến cảnh đó là quá đủ, không muốn chính mình cũng phải chịu cảnh ấy. Ta không đi nữa đâu! Nếu vị bằng hữu mà cô định cứu đã chết thì hãy đến cửa hiệu quan tài đối diện đây mua một chiếc, thế là cô đã tận tâm tận ý rồi, không có gì đáng phải ân hận nữa!

Tên trung niên nhân mặt xám ngoét giằn giọng :

- Nha đầu! Người mà ngươi định cứu nhất định là tên tiểu tử mà ngươi cứu đi ở đồi Bạch Mã hôm trước. Nếu hôm đó ngươi đừng thọc gậy bánh xe thì hắn đã chết trong tay chúng ta rồi, đỡ rách việc hơn không? Chỉ là do người đa sự...

Dừng một lúc, lại hỏi :

- Bây giờ hắn ở đâu?

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Ta không thể nói cho ngươi biết được.

Tên Bạch đại đầu đứng bên trái quan tài nói :

- Nha đầu, ngươi biết Triệu chưởng quầy của chúng ta ngoại hiệu thế nào không?

- Không biết!

Bạch đại đầu chưa kịp đáp thì Trương Bát đã cướp lời :

- Triệu Hoạt Lý! Đó là danh hiệu đại chưởng quầy của chúng ta.

Trương Bát vốn là kẻ nỏ mồm. Đã nhiều lần cái miệng hành tội thân hắn mà vẫn không chừa được thói bẻm mép.

Biện Bất Nghi sớm đã đoán ra trung niên nhân mặt xám ngoét như người mắc trọng bệnh mà bọn Trương Bát gọi là Triệu đại chưởng quầy chính là Triệu Đảm.

Triệu Đảm nói, giọng hách dịch :

- Nha đầu! Hãy đưa Triệu gia đi tìm tên tiểu tử đó, ta sẽ tha cho tên thầy lang chó chết kia được toàn mạng lần này.

Biện Bất Nghi mừng rỡ nói :

- Cô nương, hãy giúp tôi với, mang họ đi đi! Xin tha lỗi tôi không thể làm gì được...

Tiểu Ngọc Nhi giả bộ giận dỗi :

- Ta đã cho ngươi mười lượng bạc, sao bây giờ lại nói thế? Nhận tiền mà không trị bệnh, ngươi...

Biện Bất Nghi mặt buồn thiu, thò tay vào túi lấy ra hai nén bạc nói :

- Xin cô nương thứ lỗi, mười lạng bạc này xin hoàn lại cho cô nương.

Dứt lời liền né mình quay về dược hiệu.

Tiểu Ngọc Nhi ngẩn người, tay cầm hai thỏi bạc tần ngần một lúc rồi cất vào túi.

Trên bậc thềm trước cửa hiệu quan tài, Triệu Đảm nói với Vương quả phụ :

- Hãy cứ trở về trong hiệu chờ. Sau khi chúng ta thịt tên tiểu tử kia sẽ quay lại tìm tên thầy lang chó chết ở đây.

Vương quả phụ trở nên dịu dàng :

- Triệu gia, chàng hãy mau trở lại nhé!

Từ đôi làn thu ba lộ ra vạn ý tình. Thái độ của nữ nhân đó thay đổi thật nhanh!

Triệu Đảm chờ cho Vương quả phụ vào cửa hiệu rồi mới lệnh cho bốn tên đại hán :

- Tóm cổ nha đầu kia bắt nó dẫn đường!

Hai tên đại hán vứt chiếc đáy quan tài xuống đất, chừng như sắp xông vào dược hiệu, còn Trương Bát và Bạch đại đầu lăm lăm binh khí, sẵn sàng thi hành lệnh của tên đại chưởng quầy.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Nếu ta không chấp nhận dẫn các ngươi đi tất các ngươi quyết không buông tha vị thầy lang kia, đúng không?

Triệu Đảm gật đầu :

- Không sai!

Chợt Vương quả phụ từ trong hiệu quay trở ra, một tay chống nạnh kêu lên the thé :

- Đồ mặt mẹt! Ta nhớ ra rồi! Ngày đó nha đầu này mang đến đây một đứa dở sống dở chết, máu me đầy mình, dám đoán hắn là...

Tiểu Ngọc Nhi nghe vậy phát hoảng, ngay cả Biện Bất Nghi trong dược hiệu nghe câu đó cũng kinh hãi giật mình.

Triệu Đảm trừng mắt hỏi :

- Thật vậy không?

Tiểu Ngọc Nhi chợt lóe lên một ý nghĩ, gật đầu đáp :

- Không sai! Người đó được tôi mang tới, nhưng vì mất quá nhiều máu, vết thương lại nặng nên ở đây không an toàn nên tôi mới mang đi nơi khác. Nếu hôm nay vị thầy lang này vẫn không chữa trị được thì coi như hết sách...

Triệu Đảm mừng rơn nói :

- Quả nhiên đúng là tiểu tử đó. Ngươi mau dẫn chúng ta đi!

Tiểu Ngọc Nhi miễn cưỡng gật đầu :

- Thôi được! Hy vọng các ngươi không giết anh ấy, cũng đừng gây phiền phức cho tôi. Tôi vốn sợ máu tanh lắm!

Trương Bát và Bạch đại đầu vốn sợ Tiểu Ngọc Nhi bỏ chạy mất. Cả bốn tên vây tròn lấy nàng, có Triệu Đảm đi đoạn hậu, cùng rời khỏi Kim Thụ pha.

Dọc đường, Tiểu Ngọc Nhi không khỏi lo lắng, một tay nắm chặt chiếc đoản côn bằng đoạn mây song trong túi.

Đi được hơn một khắc, nàng chợt mỉm cười hỏi :

- Triệu gia, nghe nói xung quanh phủ Thái Tường suốt bảy trăm dặm chỉ có hiệu quan tài Vạn Thọ chiếm độc quyền. Vậy ngài có tất cả mấy tiểu hiệu?

Triệu Đảm đắc ý trả lời :

- Khắp ba huyện bảy trấn quanh đây, các cửa hiệu quan tài lớn nhỏ đều là của lão phu, tất cả gồm có chín cửa hiệu.

Tiểu Ngọc Nhi tỏ vẻ thán phục :

- Độc quyền nghề kinh doanh như vậy, Triệu gia quả là nhân vật sành sỏi! Tất là một phú gia...

- Có thể nói là như vậy!

Tiểu Ngọc Nhi thêm :

- Đây là nghề vừa không lo ế ẩm, vừa góp công đức. Trên đời hằng ngày có biết bao nhiêu người chết? Tỷ như ở Mai Hoa sơn trang đó, chỉ một đêm chết tới bảy mươi hai người... Chỉ chừng đó, Triệu gia đã phát tài không ít.

Triệu Đảm vượt lên hỏi :

- Ngươi cũng biết vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang sao?

- Trên giang hồ ai mà không biết vụ đó?

- Nhưng người do đâu mà biết chứ?

- Tôi nghe người ta đồn đại...

- Hãy giữ lấy mồm miệng, không thì rước họa vào thân đó!

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Quả thật tôi đã mang phải tai họa rồi mà!

Triệu Đảm chú mục nhìn Tiểu Ngọc Nhi, hừ một tiếng hỏi :

- Ngươi là môn hạ của người nào?

Tiểu Ngọc Nhi đưa mắt nhìn phía trước, ở đó là bãi cỏ rộng, cứ một tên mục đồng đang chăn thả bò, chợt cười đáp :

- Xin đừng hỏi tôi là môn hạ của ai. Hình như mọi việc hỏng bét mất rồi!

Triệu Đảm quát :

- Nha đầu! Ngươi đừng hòng che được mắt ta! Triệu gia này không dễ bị lừa đâu!

Tiểu Ngọc Nhi vẫn bình tĩnh nói :

- Các ngươi không chịu tin ta sao?

* * * * *

Triệu Đảm đưa mắt nhìn.

Phía trước, giữa bãi cỏ rộng, chỉ có một tên mục đồng với ba con trâu, ngoài ra không có gì khác lạ.

Trương Bát cùng Bạch đại đầu đưa mắt nhìn nhau rồi chợt bổ tới vây lấy Tiểu Ngọc Nhi.

Hai tên hán tử khác rút đại đao cầm tay.

Tiểu Ngọc Nhi cười khanh khách hỏi :

- Các ngươi định giết ta sao?

Triệu Đảm trầm giọng :

- Mau chỉ ra tên tiểu tử đó ở đâu, chúng ta sẽ tha mạng cho!

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Ta biết rằng nếu ta không chỉ nơi chàng nấp, nhất định các ngươi không chịu để ta đi, đúng vậy không?

Triệu Đảm đáp :

- Không sai!

Tiểu Ngọc Nhi giả bộ lo lắng :

- Thế nhưng... quả thật là ta không biết...

Triệu Đảm đứng phắt lại, mắt mở to.

Trương Bát chợt bước lên nói :

- Đại chưởng quầy, chúng ta bị nha đầu kia lừa rồi!

Triệu Đảm quát :

- Thế nào?

Trương Bát trả lời :

- Tiểu tử đó nhất định còn ở trong Trường An dược hiệu. Nha đầu này cố ý dẫn chúng ta tới đây chẳng qua để đánh lạc hướng. Nó đã lừa chúng ta!

Triệu Đảm chỉ tay vào mặt Tiểu Ngọc Nhi, quát to :

- Nha đầu hỗn láo xấu xa kia! Nếu quả thật ngươi dám bày trò khỉ gió lừa bịp Triệu đại gia thì ngươi tới số rồi!

Hắn nói xong vung tay, chiếc đục sắt ngọt dài hai thước chỉ thẳng tới diện môn đối phương.

Triệu Đảm chực động thủ, cả bốn tên thủ hạ cũng vây chặt lấy thiếu nữ, vũ khí lăm lăm trong tay.

Tiểu Ngọc Nhi vẫn thản nhiên cười nói :

- Ta bảo rằng cơ sự hỏng bét là vì ta quên hỏi lấy thuốc ở thầy lang, còn nói rằng quả thật không biết là không biết lấy gì mà điều trị. Nay thầy thuốc đã không tới, ta phải quay lại cầu dược mới xong.

Triệu Đảm hơi yên tâm hơn, nói :

- Đừng lãng phí thời gian và tiền bạc nữa! Tiểu tử đó không cần thuốc men làm gì nữa đâu!

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Nếu lỡ ra các ngươi không giết nổi anh ấy, há ta lại chẳng mất công quay trở về Kim Thụ pha cầu được thêm lần nữa?

Triệu Đảm ngơ ngác hỏi :

- Ngươi chẳng đã nói rằng tiểu tử đó đã bị trọng thương mà?

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Đúng là anh ấy bị trọng thương nằm liệt giường không sao dậy nổi. Nhưng sau khi được Bất đại phu chữa trị đã đỡ rất nhiều.

Triệu Đảm chợt nhớ lần ở đồi Bạch Mã, tiểu tử kia bị bốn năm cao thủ vây sát, tuy mang rất nhiều vết thương vẫn chống trả ngoan cường ngay cả vị Qua bảo chủ vẫn hoàn toàn tráng kiện với kiếm pháp thặng thừa Khấp Huyết Kiếm, chẳng những không làm gì được hắn mà còn bị tiểu tử đó làm trọng thương.

Trương Bát chen lời :

- Cho dù tiểu tử đó có bình phục, nhưng chúng ta có tới năm người thì lo gì không thịt được hắn?

Triệu Đảm có ngoại hiệu là Triệu Hoạt Lý là từ một câu chuyện thảm khốc.

Trước đó người ta biết hắn là chủ nhân của chín cửa hiệu quan tài lớn nhỏ độc quyền kinh doanh mặt hàng này trong ba huyện chín thành xung quanh khu vực Thái Tường phủ tới sáu bảy trăm dặm. Có những người hấp hối vẫn chưa đoạn khí cũng bị hắn sai thủ hạ nhét vào quan tài đem chôn.

Hơn thế nữa trong một cuộc ước đấu trên khu đồi gần phủ Thái Tường, hắn đánh trọng thương một lúc năm người. Điều kỳ quái là đến hôm sau không ai tìm thấy năm tử thi hoặc một người nào sống sót.

Về sau người ta đồn rằng năm người kia đã bị hắn chôn sống.

Danh hiệu Triệu Hoạt Lý nghĩa là Triệu Chôn Sống chính là từ hai chuyện đó mà ra.

Triệu Đảm không phản đối danh hiệu người ta đặt cho mình. Vô luận thế nào, người ta nghe đến ba chữ Triệu Chôn Sống đều kinh hồn bạt vía.

Trên giang hồ phần lớn người ta đều muốn kẻ khác kinh sợ oai danh của mình.

Triệu Đảm cũng là người như vậy.

Danh hiệu đáng sợ hay không thì phải căn cứ vào thực lực mới xác định rõ.

Triệu Đảm đã từng tiếp xúc một lần nên sợ thực lực của Hoàng Phủ Sơn.

Lúc này nghe Trương Bát nói, hắn chỉ trừng mắt nhìn tên thủ hạ với ánh mắt đe dọa.

Trương Bát hoảng hốt lùi lại mấy bước.

Hắn sợ Triệu Đảm là điều đương nhiên, nhưng không hiểu sao vị chưởng quầy này lại tỏ ra kiêng kỵ một tên tiểu tử bị thương sắp chết như vậy, dù hắn có bình phục một vài phần chăng nữa.

Hắn lại càng không sợ gì Tiểu Ngọc Nhi. Với thiếu nữ xinh đẹp mảnh mai này, chỉ cần hắn thò tay ra là có thể chộp cứng và bóp nát cánh tay mỹ miều đó...

Triệu Đảm tới gần Tiểu Ngọc Nhi đang bị bốn tên đại hán vây quanh, trầm giọng hỏi :

- Tiểu tử đó trốn ở đâu?

Tiểu Ngọc Nhi hỏi lại :

- Các ngươi nhất định quyết tìm anh ta sao?

Triệu Đảm tức giận quát :

- Hỏi thừa!

Tiểu Ngọc Nhi vẫn bình thản :

- Ta cũng đang muốn tìm chàng!

Triệu Đảm gầm lên :

- Nha đầu đáng chết! Dám trêu chọc vào Triệu gia này! Ta sẽ lột da ngươi!

Trương Bát lên tiếng, nhưng lại hướng sang Triệu Đảm :

- Đại chưởng quầy! Xin ngài hãy đứng một bên thưởng thức, cứ để bốn chúng tôi thịt hắn cũng đủ.

Đôi mắt Triệu Đảm đỏ ngầu, hắn thét lạc cả giọng :

- Ta không muốn để hắn chết ngay mà phải chôn sống nha đầu hỗn lão đó!

Bạch đại đầu tiếp lời :

- Chúng tôi quyết không để lại chưởng quầy phải thất vọng!

Trương Bát trầm giọng bảo hai tên hán tử :

- Các ngươi hãy đi đào hố sẵn đi!

Rồi quay sang Bạch đại đầu :

- Ta và ngươi chuẩn bị!

Hai tên đại hán được lệnh của Trương Bát liền lùi ra cách đó mấy trượng, bắt tay đào hố ngay.

Quả thật chúng đang muốn chôn sống đối phương.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 8: Nhi nữ cao tay

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Hi hi! Triệu Hoạt Lý danh bất hư truyền, hắn thích chôn sống người thật!

Triệu Đảm lại càng tức giận, nghiến răng quát :

- Trương Bát! Các ngươi còn chần chừ gì nữa? Mau động thủ giải quyết nha đầu khốn kiếp đó đi, chúng ta còn phải vào Kim Thụ pha tìm bọn chó chết kia!

Bạch đại đầu xuất thủ trước tiên, một thanh đao to bản hướng mũi lên trời rồi nhanh như chớp nhằm chiếc cổ trắng ngần của Tiểu Ngọc Nhi phạt chéo sang.

Chiêu thức tàn độc không biết gì đến việc thương hoa tiếc ngọc, quả đúng là hành vi của bọn buôn bán quan tài!

Tên chủ hiệu cười lên hô hố.

Nhất định hôm nay trong vùng lại có thêm mấy kẻ chết bất đắc kỳ tử, đó cũng là việc góp sức làm hưng thịnh cho nghề kinh doanh quan tài của hắn.

Vương quả phụ hàng ngày đều hy vọng sẽ có nhiều người chết và nói ra không giấu giếm. Hắn chỉ khác mụ ta là không nói ra lời mà

thôi.

Trừ Vương quả phụ, các chủ hiệu quan tài còn lại cố ghìm để khỏi nói ra hy vọng đó.

Nhưng Trương Bát thì không giấu được. Không có gì hắn ghìm giữ lại được trong lòng :

- Chúng ta chôn sống ngươi, sau đó thịt luôn mấy tên trong Trường An dược hiệu. Hắc hắc... trước hết bán được mấy cỗ quan tài, sau này càng ít thầy thuốc, người chết càng nhiều. Hắc hắc... bổn hiệu càng phát đạt.

Trong tiếng cười man rợ, ngọn đao trong tay hắn lóe lên như ánh chớp, nháy mắt đã xuất liền mười sáu đao đều hung tàn hiểm độc, nhưng không đao nào làm tổn hại đến Tiểu Ngọc Nhi.

Có lẽ hắn cố tình làm như vậy.

Hai chân của Tiểu Ngọc Nhi vẫn đứng bất động trên đất, nhưng từ thắt lưng nàng trở lên lại chuyển động vô cùng thần diệu, chẳng khác gì một vũ nữ quán thế đang múa lượn.

Như một nàng tiên thì đúng hơn.

Chợt nàng rút thanh đoản côn bằng đoạn mây cầm tay, cười nói :

- Các ngươi sao độc ác thế? Đêm trước đến Mai Hoa sơn trang ăn trộm quan tài, hôm nay lại định chôn sống ta. Tiếc rằng bổn cô nương chẳng phải hạng tầm thường như các ngươi nghĩ đâu! Chính các ngươi mới là kẻ phải chịu khổ đó!

Vừa dứt câu, từ ngọn đoản côn đã phát ra những âm hưởng rào rào không dứt...

Choang!

Choang!

Giữa những âm thanh hỗn loạn và không gian mù mịt, chỉ thấy Trương Bát và Bạch đại đầu vứt đao ôm đầu bỏ chạy ra khỏi vòng chiến, cả hai tên máu đầu phọt ra.

Trương Bát lao đi được ba trượng rồi ngã sấp xuống cỏ không dậy được nữa, miệng không ngừng rú lên rền rĩ như con lợn bị chọc tiết trước khi chết.

Bạch đại đầu vấp phải một tảng đá ngã bịch xuống, miệng định nói gì nhưng không thốt lên được, chỉ một lát đã nằm bất động.

Triệu Hoạt Lý bốc hỏa lên đầu, đôi mắt long lên như ác thú, sấn tới rít lên :

- Bây giờ ta mới hiểu!

Tiểu Ngọc Nhi theo phản xạ lại giữ chặt ngọn đoản côn trong lòng bàn tay, hỏi :

- Triệu Hoạt Lý, ngươi hiểu gì?

Triệu Đảm phẫn nộ trả lời :

- Ta đã hiểu ra tên tiểu tử đó với ngươi là đồng bọn. Đáng lẽ lão tử nên nghĩ ra từ trước.

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Ngươi hiểu ra thì muộn quá rồi!

Triệu Đảm gầm lên :

- Chưa muộn! Nha đầu! Tuy ngươi đánh ngã hai tên thủ hạ của ta, nhưng lão tử tin tưởng rằng ngươi không thể thoát khỏi tay ta được đâu!

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Ta lớn đến từng này tuổi còn chưa biết chạy là gì! Bởi vì từng chứng kiến không ít những kẻ hống hách như ngươi chưa đánh hết trận đã ôm đầu hòng tẩu thoát như hai tên vừa rồi!

Triệu Đảm hét to :

- Thứ chưa ráo máu đầu kia! Sao dám huênh hoang?

Tiểu Ngọc Nhi vẫn mềm mỏng :

- Nếu ngươi không tin thì cứ việc xuất thủ là biết ngay thôi!

Triệu Đảm tuy miệng la lối nhưng bụng nhủ thầm :

- Nha đầu này xem ra trấn tĩnh như thế tất bản lĩnh không tầm thường. Ta không cẩn thận mới được!

Bởi nghĩ thế mà hắn không vội xuất thủ ngay, thận trọng đi từng bước một tới sát bên Tiểu Ngọc Nhi, tiến vào bảy bước lại lùi ra bảy bước, tay cầm chiếc đục sáng loáng dài hai thước múa lên như gió rít, phát ra hàn quang và tiếng gió rất đáng sợ.

Trong ánh hàng quang lóa mắt, Tiểu Ngọc Nhi vẫn đứng bất động, mắt không rời đối phương, sốt ruột nói :

- Hừ! Ngươi xuất thủ đi chứ! Làm gì mà cứ đem trò hù dọa trẻ con ấy ra mãi thế.

Vào lúc đó Triệu Đảm mới chợt xuất thủ.

Thân pháp hắn thật kỳ quái, cứ như không phải bước đi mà lăn tròn trên mặt đất, người khom xuống đảo qua đảo lại.

Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm lúc ở đồi Bạch Mã cùng Tiền Thông Thần Trương Địch liên thủ định giết Hoàng Phủ Sơn, đầu tiên hắn cũng sử dụng chiêu thức này.

Đó là chiêu thức mà khi gặp phải cường địch hắn mới sử dụng.

Bây giờ hắn xác định rằng Tiểu Ngọc Nhi chính là một kẻ cường địch.

Từ sau lần bị thương ở đồi Bạch Mã, nhất là thấy Tiểu Ngọc Nhi chỉ bằng một chiêu làm thương vong hai tên thuộc hạ đắc lực, cùng với thái độ trầm tĩnh của đối phương, hắn không dám khinh suất.

Tiểu Ngọc Nhi chợt cất tiếng cười lanh lảnh rồi phóng vút lên cao.

Khi còn chưa xác định được chiêu thức của đối phương và nhất là chưa bao giờ gặp phải thứ thân pháp kỳ quái kia, việc tránh đi là thích hợp nhất.

Từ trên không, Tiểu Ngọc Nhi sà xuống, vừa khéo ngay bên cạnh hai tên đại hán đang hì hục đào hố.

Lúc này hố chỉ mới đào sâu được nửa thước, vì không được lệnh ngừng nên chúng vẫn tiếp tục đào, tuy vậy vẫn lấm lét nhìn đối phương canh chừng.

Thấy Tiểu Ngọc Nhi đáp xuống bên cạnh, cả hai tên đại hán cùng vung đao chém ra.

Ngọn côn đánh bật ngay được một thanh đao, Tiểu Ngọc Nhi thừa thế vung cước đá vào bụng tên đại hán, cười nói :

- Ngươi đào huyệt tự chôn mình đó hả?

Quả nhiên tên đại hán ngã phịch xuống hố.

Tên đại hán thứ hai xuất một đao chém không trúng thì đã bị một côn đánh vào giữa mặt, máu mồm máu mũi trào ra, kêu lên thảm thiết rồi không cần biết thua thắng gì hắn cắm cổ chạy xuống chân đồi.

Ngay lúc đó Triệu Đảm vừa đuổi tới.

Hắn tức giận chửi rủa :

- Mẹ kiếp! Lão tử phải ăn thịt ngươi, uống máu ngươi mới hả giận!

Cái đục sắc ngọt đâm tới như vũ bão, nhằm tất cả những yếu huyệt trên người đối phương.

Tiểu Ngọc Nhi lạnh giọng :

- Thịt của ta là thịt thiên nga, loại cóc bẩn như ngươi vĩnh viễn đừng bao giờ mơ tưởng tới.

Triệu Đảm phát nộ, nghiến răng ken két gầm lên :

- Chết này!

Chiếc đục đâm thẳng vào ngực đối phương, nhưng giữa đường thì chợt tỏa ra thành hai mươi điểm sáng lấp lánh như tia chớp vừa phát ra tiếng rèn rẹt nghe đến kinh hồn bạt vía, ánh chớp xanh lẹt nhìn hoa cả mắt như cả một màn lửa ập sang!

Tiểu Ngọc Nhi kinh hãi kêu lên một tiếng, người linh hoạt như con rắn uyển chuyển tránh khỏi bức màn lửa, đồng thời tay phải phất mạnh...

Vút!

Triệu Đảm ré lên một tiếng, lảo đảo lùi về đến bảy tám bước, hai mắt trợn trừng như lồi hẳn ra nhìn địch nhân.

Tiểu Ngọc Nhi thong thả tiến lên ba bước, cười nói :

- Đại chưởng quầy học được ở đâu một chiêu tránh né thật tài tình, nếu không...

Triệu Đảm oán hận ngắt lời :

- Nha đầu! Ngươi dám lăng nhục Triệu gia ư?

- Đâu có! Ta chỉ tán dương ngươi thôi chứ! Nếu đổi vào người khác thì chiêu Phụng Điểm Đầu của ta đã cắt lìa cổ rồi!

Triệu Đảm định xông vào truy sát tiếp, nhưng vừa đứng thẳng lên thì đột nhiên phát hiện thấy mình cứng đơ, không thể điều khiển được một cách tự nhiên nữa.

Triệu Hoạt Lý vốn là nhân vật hùng bá một phương.

Những tên gian hùng như thế không nhất thiết chỉ dựa vào võ công mà còn có mánh khóe, sự xảo quyệt và gian trá.

Thấy đối phương trầm tĩnh như vậy, biết gặp phải cao thủ trên tay mình, hắn lạnh giọng nói :

- Nha đầu! Ngươi quả nhiên là đồng bọn với tên tiểu tử hôm trước ở đồi Bạch Mã. Nhưng chớ vội đắc ý, nên biết rằng hai mẹ con tên họ Thạch còn ở trong tay chúng ta. Trừ phi...

Hắn không nói hết câu, nhìn dán vào mặt đối phương để xem có phản ứng thế nào.

Thế nhưng hắn lại phát hiện thấy rằng Tiểu Ngọc Nhi không lo lắng hoảng sợ như mình suy đoán.

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Thì ra ngươi với Khoái Lạc bảo là cùng một giuộc! Qua Trường Giang mới chính là kẻ cầm đầu cả bọn chứ gì?

Triệu Đảm không phản đối mà còn làm ra vẻ hí hửng :

- Xung quanh khu vực Thái Tường phủ này tới bảy trăm dặm đều nằm trong tầm khống chế của Qua đại bảo chủ. Nha đầu! Ngươi còn chưa biết thế lực của Khoái Lạc bảo uy mãnh thế nào đâu. Ngươi đã tự rước họa vào thân đấy!

Tiểu Ngọc Nhi cười nhạt :

- Dù sao thì ta cũng sợ chuốc họa vào thân rồi, chẳng cần ngươi phải lo giúp.

Triệu Đảm nói :

- Ta khuyên các ngươi nên biết điều một chút, hãy tự lượng sức mình. Việc hôm nay Triệu gia bỏ qua cho. Ngươi đi đi!

Tiểu Ngọc Nhi cười khanh khách đáp :

- Hay thật! Không ngờ ta lại là kẻ bại trận, được người rủ lòng thương tha mạng...

- Vậy ngươi muốn gì?

Tiểu Ngọc Nhi nghiêm giọng :

- Ta muốn chôn sống ngươi!

Triệu Đảm bụng phát run, nhưng vẫn cố giữ vẻ điềm nhiên, cười to một tràng hỏi :

- Ta ư? Hắc hắc hắc...

- Ngươi cho rằng không được sao?

Triệu Đảm là người giảo hoạt, rất biết tiến thoái, nghe vậy liền dịu giọng :

- Ngươi đã đánh thủ hạ của chúng ta như thế còn chưa thấy đủ nữa sao? Ngươi mới chỉ là thiếu nữ, sao lại có tâm trường độc ác đến như vậy?

Tiểu Ngọc Nhi chợt hỏi :

- Bây giờ ngươi còn muốn ăn thịt ta nữa không?

- Ta không còn điều gì đáng nói nữa.

Tiểu Ngọc Nhi chợt nghiêm mặt, không những thế còn tỏ ra lạnh lùng rất đáng sợ, bước từng bước đến trước mặt Triệu Đảm, cất giọng lạnh như băng :

- Triệu Hoạt Lý, ta muốn cảnh cáo ngươi một câu...

Triệu Đảm hỏi :

- Câu gì?

- Trên giang hồ nữ nhân so với nam nhân còn ác độc hơn nhiều!

Triệu Đảm chú mục nhìn đối phương, run giọng :

- Trước mặt ngươi, ta thừa nhận câu đó.

- Vậy là ngươi thừa nhận ta còn độc ác hơn ngươi.

- Không hẳn thế. Nhưng nói chung trên giang hồ nữ nhân cũng phải độc ác, nếu không sẽ bị nam nhân bức hiếp.

- Thế nhưng ngươi dựa vào thế lực của Khoái Lạc bảo đã từng bức hiếp biết bao người. Hai mẹ con thê tử Thạch Trang bị các ngươi khống chế là một trong vô số tội ác tương tự...

Đột nhiên một tiếng vút cắt ngang câu nói của Tiểu Ngọc Nhi. Chiếc đục rời tay Triệu Đảm bay tới như tia chớp.

Tiểu Ngọc Nhi kinh hãi vội lánh sang bên, đồng thời vung đoản côn lên phản thủ một chiêu.

Nhưng Triệu Đảm đã có phòng bị, nhảy phắt sang bên tránh được ngọc côn!

Dường như đó chỉ là hư chiêu.

Khi Triệu Đảm vừa tránh được ngọn côn thì Tiểu Ngọc Nhi đã điểm ra một chỉ.

Chỉ lực hết sức chính xác, trúng ngay vào Khúc Trì huyệt ở chân phải tên chủ hiệu quan tài.

Như vậy chân phải hắn không thể nào cử dộng được nữa.

Triệu Đảm kinh hãi, cố gượng đứng trên chân trái cho khỏi ngã, căm hận thốt lên :

- Ngươi... ngươi quả là độc ác?

Tiểu Ngọc Nhi không đáp, quay người bước đến bên Trương Bát và Bạch đại đầu hỏi :

- Thế nào? Hai vị đã bớt đau chưa?

Trương Bát tính nhanh nhẩu, vội nhổm dậy ngay, riêng Bạch đại đầu vẫn nằm im.

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Trương bằng hữu, cố đến xem vị họ Bạch xem hắn chết chưa, nếu chết rồi thì ta phải gọi vị bằng hữu kia bảo hắn đào lỗ...

Rồi không chờ Trương Bát kịp phản ứng, nàng phóng chân mấy bước đã đuổi kịp tên hán tử thứ hai vừa ôm đầu chạy xuống đồi nhưng giờ đây không còn hơi sức nữa đành theo Tiểu Ngọc Nhi quay lại hiện trường.

Lúc này cả Bạch đại đầu cũng đã ngồi lên được.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Các vị đã có thể nhấc chân nhấc tay được chưa?

Trương Bát nói :

- Đầu vẫn còn đau lắm!

Bạch đại đầu thêm :

- Không biết chiếc côn làm bằng thứ gì, chỉ bị một cú vào đầu mà cứ tưởng đã vỡ óc!

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Nếu các vị là anh hùng hảo hán thì tiếp tục đứng dậy chuẩn bị tiếp bổn cô nương mấy côn nữa...

Bạch đại đầu tranh lời :

- Chúng tôi không phải là anh hùng hảo hán gì đâu, chỉ là kế toán trong hiệu quan tài thôi.

Tiểu Ngọc Nhi chỉ tay vào chiếc huyệt mới đào được nửa thước nói :

- Nếu các ngươi không muốn đau nữa thì dậy đào huyệt đi. Nếu ai không chịu sẽ bị đánh một trăm côn...

Trương Bát kêu lên :

- Chỉ bị một côn vào đầu mà còn ngất đi nửa ngày, đầu đau như búa bổ không sao chịu thấu, nay phải chịu cả trăm côn thì còn sống sao được?

Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên bảo :

- Vậy thì động thủ nhanh lên!

Bạc đại đầu gượng đứng lên hỏi :

- Cô nương bảo phải đào mấy hố?

Tiểu Ngọc Nhi đưa mắt nhìn Triệu Đảm rồi nói :

- Chỉ một hố thôi, nhưng thật sâu vào.

Trương Bát lại hỏi :

- Nhưng... đào hố làm gì vậy?

Tiểu Ngọc Nhi đanh giọng :

- Ta bảo làm gì thì làm vậy. Nếu ai còn hỏi nữa sẽ ăn một côn đấy!

Nàng cau mày đưa cao chiếc côn lên, cả ba tên hốt hoảng bắt tay đào hố ngay, cả tên hán tử đang nằm dưới huyệt cũng lổm ngổm bò ngay dậy giúp sức cho ba kẻ đồng bọn.

Bốn tên đại hán mỗi tên dùng đao to bản cố sức đào.

Lúc này tên mục đồng hốt hoảng lùa đàn trâu sang phía bên kia đồi, lát sau đã đi khuất không thấy nữa.

Hắn thật không phải là kẻ hồ đồ. Khi người ta đã động đến đao kiếm thì đừng giương mắt ếch ra mà nhìn, tốt nhất tránh đi thật xa, đao kiếm có mắt đâu, ngay cả những người dùng nó có mắt thật đấy, nhưng biết đâu tới lúc nhìn ai cũng thành kẻ thù, dại gì luẩn quẩn mà mang vạ?

Trong khi bốn tên đại hán đang hì hục đào hố, Tiểu Ngọc Nhi đến trước Triệu Đảm hỏi :

- Triệu Đảm, chẳng lẽ đúng là ngươi mở tới chín cửa hiệu quan tài thật sao?

Triệu Đảm nhíu mày :

- Ngươi biết rồi còn cố hỏi vặn làm gì?

- Nhưng ngươi chưa hiểu ý ta...

- Nghĩa là sao chứ?

Tiểu Ngọc Nhi điềm nhiên nói :

- Nghĩa là ngươi có ngoại hiệu Triệu Hoạt Lý hay Triệu Chôn Sống. Đã chôn sống người ta sao còn dùng quan tài làm gì nữa mà chính ngươi lại mở hiệu quan tài?

Triệu Đảm đáp :

- Triệu đại gia chỉ bán quan tài thôi. Ai thích thì cứ mua!

- Hôm nay ta không mua quan tài mà chôn sống người.

Triệu Đảm ra vẻ ngạc nhiên :

- Ngươi cũng độc ác đến mức đó, chôn sống ai vậy?

Tiểu Ngọc Nhi chỉ ngọn côn thẳng vào mặt hắn bảo :

- Chính là ngươi, Triệu Hoạt Lý. Xưa nay ngươi từng chôn sống nhiều người, chỉ biết thưởng thức sự đau đớn thống khổ và nỗi kinh hoàng của họ, còn tự mình còn chưa nếm trải cảm giác của người bị chôn sống. Ngươi gây ra tự nhiên phải được quyền thưởng thức kiệt tác của mình.

Triệu Đảm tức giận gào lên :

- Nha đầu! Ta với ngươi có oán cừu gì, nay ngươi nhục mạ ta như thế, lại còn bức hiếp thuộc hạ của ta. Thế còn chưa đủ, nay lại định chôn sống ta nữa. Ngươi... ngươi...

Hắn nói một mạch đến đứt cả hơi, thở hổn hển, mặt đỏ bừng, chẳng khác gì con ác thú đang bị dồn vào thế bí.

Tiểu Ngọc Nhi cũng giận dữ quát lên :

- Ngươi nói sao không chịu nghĩ? Các ngươi cậy thế lộng hành bức hiếp dân lành, gây nên biết bao điều bạo ngược suốt mấy trăm dặm xung quanh phủ Thái Tường này. Ngay cả đối với một người thợ săn xa lánh việc đời, một mình sống trong rừng thẳm cũng không được yên thân, các ngươi cũng hiếp đáp vợ con, giết người phong lưu. Còn đối với ta, các ngươi dốc hết cao thủ vây sát một mình A Sơn ca của ta. Chính ta đang muốn tìm từng tên một để hỏi tội, nào ngờ chính ngươi tìm đến ta trước, lấy số đông uy hiếp ta, đe dọa cả một vị thầy thuốc. Mới đây ngươi lại giở trò đê tiện đánh lén hòng lấy mạng ta, nay còn mồm loa mép giải kêu oan nỗi gì? Triệu Đảm! Ngươi gieo gió, nay tất phải gặt bão! Nhận lệnh đi!

Triệu Đảm biết không mong gì ở sự nhân từ của đối phương, nghiến răng nói :

- Nha đầu! Ta vốn đã cầm chắc giết sống tên tiểu tử đó, thế mà bị ngươi chọc gậy bánh xe. Hôm đó song phương đều bị thương, chúng ta còn có mấy người đều chết. Nếu nói thiệt thòi thì chúng ta còn chịu tổn thật lớn hơn, vậy ngươi tìm chúng ta phục cừu gì nữa?

Tiểu Ngọc Nhi cười hỏi :

- Xem ra ngươi rất sợ chết?

Triệu Đảm đáp :

- Ngay cả sâu kiến cũng tham sống, huống chi người?

- Tiếc rằng ngươi sống từng ấy là quá đủ!

Triệu Đảm run giọng hỏi :

- Nha đầu, ngươi bảo bốn tên kia đào huyệt?

- Chính ngươi đã thấy đấy.

- Để chôn sống ta?

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Ta không phủ nhận!

- Ngươi là nữ nhân tàn bạo nhất mà ta từng gặp, cũng là nữ nhân đầu tiên muốn chôn sống kẻ khác mà ta được biết!

Tiểu Ngọc Nhi thản nhiên tiếp lời :

- Và cũng là người duy nhất mà ngươi biết được khi còn ở thế gian!

Nói xong liền quay sang nhìn bốn tên đại hán đang dốc sức đào hố, gật đầu vẻ hài lòng :

- Hố sâu năm thước. Để chôn sống một người thế là đủ!

Bọn Trương Bát dừng tay lau mồ hôi trán.

Tiểu Ngọc Nhi cười nói :

- Tới đây! Hãy đem đại chưởng quầy của các ngươi đẩy xuống hố!

Bốn tên đại hán vẫn đứng yên không dám nhúc nhích.

Bạch đại đầu lúng túng nói :

- Cô nương, chúng tôi hằng ngày ăn cơm của đại chưởng quầy, sao có thể làm như thế? Sống trong trời đất phải nghĩ đến tình nghĩa. Bốn chúng tôi đâu thể thành kẻ tiểu nhân? Mong cô nương nghĩ lại...

Trương Bát tiếp lời :

- Dù cô nương có giết, chúng tôi cũng không thể...

Tiểu Ngọc Nhi quay sang Triệu Đảm cười nói :

- Không ngờ ngươi có được những thủ hạ trung thành, nghĩa khí như thế! Thật đáng quý đáng phục!...

Triệu Đảm chợt quát to :

- Các ngươi hãy liều mạng một phen!

Tiểu Ngọc Nhi cười nhạt :

- Nếu vậy ta sẽ thành toàn cho tất cả!

Nhưng bốn tên đại hán không ai dám vọng động.

Riêng Triệu Đảm vung chưởng lên định đánh xuống, nhưng cánh tay lập tức cứng đơ.

Lực bất tòng tâm.

Tiểu Ngọc Nhi từ từ tiến lại phía tên chủ hiệu. Hiển nhiên muốn vứt hắn xuống huyệt!

Nhưng đúng lúc đó từ chân đồi có tiếng quát to :

- Dừng lại!

Tiểu Ngọc Nhi sửng sốt quay lại nhìn.

Cả Triệu Đảm lẫn bốn tên đại hán không ai bảo ai đều quay phắt về hướng người vừa gọi.

Chúng đều cho rằng người mình đã đến tiếp ứng, và trong lòng tràn trề hy vọng, tim đập rộn lên.

Tiểu Ngọc Nhi bỏ mặc Triệu Đảm ở đấy, bước nhanh xuống chân đồi, miệng kêu lên phấn chấn :

- A Sơn ca! Chàng đấy ư?

Từ chân đồi một người thong thả bước lên.

Đó là một thanh niên khẳng khiu, chừng trên dưới ba mươi tuổi, dáng xương xẩu, ốm nhom, râu ria tua tủa.

Chính là Hoàng Phủ Sơn, nhưng gầy còm hốc hác hơn trước đây nhiều.

Tiểu Ngọc Nhi lao tới như sẵn sàng bổ vào vòng tay chàng?

Nhưng Hoàng Phủ Sơn đón giữ lấy đôi vai mảnh mai của nàng đẩy lùi lại một chút.

Tiểu Ngọc Nhi nói líu ríu :

- A Sơn ca! Vậy là tìm được chàng rồi! Làm sao chàng quay lại đây thế? Bất đại phu và muội định đi tìm chàng. Chắc hẳn chàng tới Khoái Lạc bảo để cứu người, đúng vậy chứ?

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Vậy mà ta cho rằng cô định chôn sống người thật!

Hiển nhiên với khoảng cách đó, Triệu Đảm và bọn Trương Bát không nghe được đối thoại của hai người.

Tuy nhiên khi nhận ra người đang tới chính là Hoàng Phủ Sơn, Triệu Đảm mặt đã tái nhợt, khẽ nói với bốn tên thủ hạ :

- Xong rồi! Chính cừu nhân đã tới!

Bạch đại đầu có vẻ xem thường :

- Chỉ là một tiểu tử còn da bọc xương sắp xuống lỗ, có gì đáng sợ đâu?

Triệu Đảm trừng mắt nhìn hắn nói :

- Ngươi thì biết quái gì? Tiểu tử đó bản lĩnh còn cao cường hơn nha đầu kia gấp bội. Khi song thủ hắn vận đủ nội công thì vàng chóe lên, ngay cả sắt thép cũng không sao đương nổi. Ngươi có nghe nói tới Kim Thủ chỉ bao giờ chưa? Ngay cả khối đá còn xuyên thủng chứ nói gì chiếc sọ rỗng của ngươi!

Bạch đại đầu há hốc mồm câm bặt.

Ba tên đại hán còn lại ngẩn mặt ra như chó bị cắt tai.

Chớp mắt Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Ngọc Nhi đã tới bên hố.

Chính Triệu Đảm lên tiếng trước :

- Nha đầu! Ta đã biết mà! Thì ra ngươi và vị nhân huynh của mình đã bày trò lừa chúng ta vào bẫy!

Hoàng Phủ Sơn ngắt lời :

- Vị đại chưởng quầy các cửa hiệu quan tài không ngờ quá bộ tới Kim Thụ pha này tìm thượng môn...

Triệu Đảm trầm giọng :

- Ai đến tìm các ngươi? Ở Kim Thụ pha có một phân hiệu của Triệu lão gia nên ta đến thị sát tình hình...

Hoàng Phủ Sơn mỉa mai hỏi :

- Chẳng lẽ phân hiệu của đại chưởng quầy ở cánh đồng cỏ này ư?

Triệu Đảm chỉ tay vào Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Chỉ tại nha đầu này lừa chúng ta. Hắn bảo rằng ngươi trốn ở quanh đây...

Chợt nghĩ ra mình vừa lỡ lời, Triệu Đảm nín bặt.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cô ấy không lừa ngươi đâu. Chẳng phải ta đang ở trước mắt ngươi đó sao?

Chàng bước lên một bước, lại hỏi :

- Ngươi tìm ta làm gì?

Triệu Đảm giương mắt đáp :

- Hừ! Ngươi hỏi câu đó là thừa!

Hoàng Phủ Sơn hỏi tiếp :

- Định tìm giết ta đúng không?

- Không sai! Triệu đại gia không thể bỏ lỡ cơ hội tìm giết ngươi.

Tiểu Ngọc Nhi không chịu được chen lời :

- Hừ! Chết đến nơi rồi mà còn già miệng.

Hoàng Phủ Sơn quay lại nhẹ giọng bảo :

- Chúng ta không cần giết hắn. Tiểu Ngọc, hãy thả cho họ đi!

Triệu Đảm và bốn tên đại hán nghe nói vậy thì hết sức ngơ ngác.

Nhất là tên đại chưởng quầy. Hắn không sao tin được kẻ mà bọn hắn cố tâm tìm giết nay gặp cơ hội thuận lợi trả thù mà có thể bỏ qua.

Đổi vào địa vị của hắn, đương nhiên là hắn sẽ nghĩ đến cách trả thù đối phương một cách thảm khốc nhất.

Bấy giờ nghe Trương Bát chen lời với nụ cười hết sức thiếu tự nhiên :

- Chúng ta vốn chẳng có cừu oán gì với nhau, chẳng qua mọi xung khắc phát sinh từ Vương quả phụ, vì thế chúng tôi mới bị lôi cuốn vào mối hiềm khích với Trường An Hiệu, tuy nhiên...

Triệu Đảm trừng mắt quát :

- Im mồm!

Nguyên Triệu Đảm nhờ Vương quả phụ mới biết giữa Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn có quan hệ, vì thế hắn mới cùng thuộc hạ tới Kim Thụ pha.

Không ngờ có sự đổi thay không đúng như hắn dự đoán, lẽ ra Vương quả phụ có công lớn, đâu thể để mụ phải liên lụy?

Tiểu Ngọc Nhi tức giận, lại vung chiếc đoản côn lên.

Hoàng Phủ Sơn ngăn lại :

- Đi thôi! Chúng ta có cấp sự cần làm.

Tiểu Ngọc Nhi hậm hực hỏi :

- Chẳng lẽ dễ dàng thả chúng như vậy?

Hoàng Phủ Sơn quay người bước xuống đồi, nói thêm :

- Thả họ đi! Đừng để lỡ mất việc!

Tiểu Ngọc Nhi đành bước theo, nhưng còn ngoái lại hừ một tiếng, đanh giọng :

- Các ngươi vậy là phúc tổ đấy! Lần sau đừng để gặp phải bổn cô nương!

* * * * *

Mắt nhìn theo bóng Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Ngọc Nhi xa dần, Triệu Đảm tức tối nguyền rủa :

- Đồ chó chết! Rồi sẽ biết tay đại gia!

Bạch đại đầu rụt rè, đến bên Triệu Đảm hỏi :

- Đại chưởng quầy thương thế ra sao? Để thuộc hạ dìu về trấn...

Triệu Đảm xua tay quát :

- Xéo! Ta không cần dìu!

Thế rồi cả năm thầy tớ, tên nào cũng như mèo bị cắt tai khó nhọc dắt díu nhau trở lại Vạn Thọ Hiệu của Vương quả phụ.

Mụ chủ thấy vậy thất kinh. Không cần hỏi, chỉ thấy bộ dạng cũng biết vị đại chưởng quầy cùng thuộc hạ đã nếm khổ đầu.

Mụ dìu Triệu Đảm vào ngay trong phòng riêng của mình, vừa cẩn thận nắn bóp những chỗ đau, vừa luôn miệng chửi rủa tên chó chết Y Tử Nhân ở dược hiệu đối diện cùng những tên a tòng của hắn.

Tiếc rằng Triệu Đảm chẳng hơi đâu mà tán thưởng những câu rủa độc địa đó.

Vừa mệt vừa đau, vừa chán chường, chỉ một lúc hắn đã ngủ thiếp đi!

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn cùng Tiểu Ngọc Nhi đi liền một hơi tới hai chục dặm, chợt thấy phía trước có một người đứng dưới gốc cây, Tiểu Ngọc Nhi nhận ra ngay đó là Biện Bất Nghi.

Hoàng Phủ Sơn bước đến gần nói :

- Biện đại phu, tiểu đệ vừa đến kịp gọi Tiểu Ngọc Nhi lại đây!

Biện Bất Nghi nhìn Tiểu Ngọc Nhi nói giọng trách cứ :

- Ta đã dặn ngươi chỉ cần dẫn chúng tránh đi một lúc, thế mà cứ sinh chuyện! May Hoàng Phủ Sơn về kịp, nếu không...

Tiểu Ngọc Nhi phân trần :

- Tôi chỉ muốn truy bức Triệu Đảm để biết cách phá giải Cửu Cung đại mê trận của Khoái Lạc bảo chủ thế nào thì A Sơn ca đột nhiên xuất hiện...

Biện Bất Nghi nói :

- Cô có hỏi cũng vô ích thôi! Tên họ Triệu đó chẳng chịu nói đâu. Cho dù có nói cũng lừa bịp. Ai dám mạo hiểm lao thân vào mê trận của chúng?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi mới vào tới hậu bảo thì cảm thấy khác thường nên vội vã về đây để thương lượng.

Biện Bất Nghi thán phục nói :

- Lần này thì ngươi khôn ra nhiều đấu! Nếu không thì mang họa mất rồi! Không ngờ ngươi còn biết thận trọng như vậy!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Có những việc không thể nhắm mắt làm bừa được. Các vị có biết tôi đã phát hiện được gì không?

Biện Bất Nghi nói :

- Nhất định ngươi đã phát hiện ra bầy chó do Khấp Huyết Kiếm Qua Trường Giang cho mai phục quanh Cửu Cung đại mê trận. Có đúng vậy không?

Hoàng Phủ Sơn kinh ngạc hỏi :

- Lạ thật! Sao đại phu biết được?

Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi đắc ý cười vang.

Hoàng Phủ Sơn lại hỏi :

- Chẳng lẽ hai vị vừa tiềm phục ở Khoái Lạc bảo?

Tiểu Ngọc Nhi không nhịn được, nói :

- A Sơn ca, chúng tôi không phải tới Khoái Lạc bảo mà tới Mai Hoa sơn trang. Ở đó...

Biện Bất Nghi tiếp lời :

- Chúng ta cũng phát hiện thấy có người bí mật hoạt động ở đó.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Có phải hai vị điều tra ở Mai Hoa sơn trang mà biết Qua Trường Giang thiết lập Cửu Cung đại mê trận không?

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Chính thế! Bởi vậy chúng ta rất lo cho ngươi, lập tức tạm gác việc tiếp tục điều tra ở Mai Hoa sơn trang để trở về tìm ngươi. Quả nhiên...

Tiểu Ngọc Nhi tiếp :

- Thương thế của huynh còn chưa bình phục mà tự động rời khỏi dược điếm để vào Khoái Lạc bảo làm người ta lo chết đi được!

Hoàng Phủ Sơn làm như không nhận ra tình cảm tha thiết đầy tình ý của Tiểu Ngọc Nhi, nói tránh đi :

- Hơn một năm chưa quay lại với Mai Hoa sơn trang đầy xác chết, quan tài và ma quỷ, không ngờ bây giờ còn có người bí mật hành động ở đó. Nếu những kẻ đó không phải là hung thủ của vụ huyết án năm xưa thì cũng là những nhân vật can đảm...

Biện Bất Nghi ngắt lời :

- Chuyện đó bàn sau. Trước hết ngươi hãy nói xem ngươi đã gặp chuyện gì ở Khoái Lạc bảo mà ngay cả Kim Thủ chỉ cũng không thể khắc phục được?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Vì thế tôi phải tìm đại phu để thương lượng! Biện đại phu! Trên giang hồ có nhiều chuyện quái dị mà không thể không tin vào tà

môn. Người ta nói là “Thuốc láo trị nan y, quái chiêu lấy mạng người”. Tôi đi cứu người nhưng không muốn bị mắc lừa bởi vì...

Tiểu Ngọc Nhi nhanh miệng :

- Bởi vì huynh vẫn không quên nhiệm vụ mà Vu lão lão đã giao phó, đúng vậy chứ?

- Không sai. Nếu chết vì việc khác thì biết nói sao trước mặt Vu lão lão?

Hoàng Phủ Sơn ngước nhìn trời, sau đó ngồi xổm xuống lấy một cành cây vẽ lên mặt đất nói :

- Các vị nhìn đây! Trước đại môn của Khoái Lạc bảo có một hào nước rộng tới tám trượng, có hai chiếc cầu đá bắc qua con hào nước đó ở đầu một chiếc cầu có rồng chầu, đầu cầu thứ hai có hổ chầu, nên gọi là cầu bạch long và cầu bạch hổ...

Biện Bất Nghi tán tụng :

- Thật là tiêu tao quý phái, gọi tên Khoái Lạc bảo quả không sai!

Hoàng Phủ Sơn vừa vẽ vừa nói tiếp :

- Trong bảo có hai con đường chính đều từ đại sảnh chính phía tây đi vào hậu bảo. Quanh bảo là tường viện rất kiên cố, cao tới ba trượng kéo dài tận vách đứng ở núi phía sau. Qua đại sảnh tới hai hậu viện rộng, lại có hai sảnh đường khác. Biện đại phu thử đoán xem tôi phát hiện được gì?

Biện Bất Nghi đáp :

- Cửu Cung đại mê trận!

- Cửu Cung đại mê trận thì tôi mới nghe đại phu nói. Còn lúc đó tôi còn chưa biết đó là thứ trận gì bởi vì chỉ thấy giữa quảng trường treo một chiếc cũi sắt rất lớn, trong cũi chính là thê tử của Thạch Trang!

Tiểu Ngọc Nhi thốt lên :

- Thật đáng thương!

Hoàng Phủ Sơn nói tiếp :

- Xung quanh cũi sắt có mười con chó dữ, nhưng có điều đặc biệt là bầy chó này trông dạng như chó rừng, mỗi con ngồi chồm hổm cách chiếc cũi sắt ba trượng quay lưng vào cũi, mặt hướng ra ngoài, lưỡi thè ra đỏ lòm, không sủa không động. Mặc dù lúc đó không thấy bóng người nào trong quảng trường nhưng tôi có cảm giác rằng nhất định có nhiều người mai phục đâu đó...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Nhất định còn có hiện tượng khác lạ nữa, đúng không?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Chính thế! Tôi vừa nhảy lên đỉnh tường viện thì đã thấy ba con chó dữ trước mắt, nhưng điều kỳ lạ là ba con chó vẫn cứ điềm nhiên như không. Đúng hơn là có thấy nhưng không hề có phản ứng gì, vẫn không sủa không động. Hoàn toàn không giống chó thường, chỉ cần thấy người lạ là sủa nhặng lên!

Biện Bất Nghi mở to mắt nói :

- Đúng là quái sự!

Hoàng Phủ Sơn lại tiếp :

- Còn điều kỳ quặc khác là lúc đó trăng thượng tuần rất sáng, tôi thấy rõ hai mẹ con Thạch Tú nằm trong cũi sắt, tôi vận công truyền âm nhập mật gọi, thế mà không ai trả lời. Tôi cứ ngỡ cả hai đều đã chết liền gọi thật to. Khoảng cách chỉ có năm sáu trượng, thế mà họ vẫn không nghe, cũng chẳng thấy.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi làm thế mà vẫn không kinh động đến người của Khoái Lạc bảo?

- Lẽ ra chúng phải nghe thấy mới đúng. Đằng này vẫn im ắng như không. Im lặng đến nỗi ngay cả tiếng gọi của mình tôi cũng không nghe thấy!

Tiểu Ngọc Nhi chợt chớp chớp đôi mắt to tròn, góp lời :

- Nhất định Qua Trường Giang đã giở trò quỷ quái gì rồi.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Sau đó ngươi hành động thế nào?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Tôi không dám xông vào mà suy tính để tìm biện pháp.

Biện Bất Nghi tán thưởng :

- Thế mới đúng là hành vi của bậc cao thủ! Nhiều lúc cơ trí còn quan trọng hơn cả võ công. Hoàng Phủ Sơn, ngươi so với trước đây đã già dặn, kinh nghiệm hơn nhiều rồi đấy!

Hoàng Phủ Sơn cười khổ đáp :

- Nhưng tôi không nghĩ ra được cao kiến nào, vì thế mới trở về tìm hai vị nghĩ đối sách.

Tiểu Ngọc Nhi khoác tay Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nào đi, muội sẽ giúp huynh!

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Không dám phiền đến cô nương đâu. Tiểu Ngọc! Chưa được lệnh của Vu lão lão, cô phải nhanh chóng quay lại Bách Linh cương mới được!

Tiểu Ngọc Nhi phụng phịu :

- Cho dù có bị mắng muội cũng quyết giúp huynh. A Sơn ca! Huynh không thể đuổi được muội về đâu!

- Tôi chỉ trở về tìm Biện đại phu để thương lượng chứ không yêu cầu cô động thủ giải quyết bất cứ ai...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Chẳng lẽ ngươi cũng không cần ta giúp?

Hoàng Phủ Sơn khẩn khoản :

- Biện đại ca! Hai người hãy đến Mai Hoa sơn trang để tra tìm những chi tiết có thể dò ra manh mối vụ huyết án năm xưa. Xin đừng quên chúng ta đã tìm suốt ba năm mà chưa đạt được kết quả gì. Nay hai vị đã phát hiện thấy có người bí mật hành động, việc đó thật khả quan, sao có thể vứt bỏ mà không giúp tôi chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Dù có vội cũng không phải chỉ trong một vài ngày mà được việc. Hoàng Phủ Sơn, ta sẽ chịu trách nhiệm việc này trước Vu lão lão!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tiểu đệ chỉ muốn thỉnh thị ý kiến đại ca!

Biện Bất Nghi trầm ngâm nói :

- Hãy từ từ để ta suy nghĩ xem sao!

Tiểu Ngọc Nhi tỏ vẻ nóng ruột :

- Có gì mà phải suy nghĩ chứ. Chúng ta ba người liên thủ, tôi không tin là không thể cứu người!

Hoàng Phủ Sơn nói giọng ôn hòa :

- Tiểu Ngọc! Ngay cả tôi còn chưa vội thì cô sao phải sốt ruột vậy chứ? Hãy chờ nghe cao kiến của Biện đại ca xem đã!

Tiểu Ngọc Nhi giẩu môi nói :

- Tôi không thích huynh nói với tôi bằng giọng lưỡi như thế. Không giống như tình nhân với nhau mà như một vị ca ca đối với tiểu muội!

Hoàng Phủ Sơn không phản đối :

- Thì từ nhỏ ta cũng chỉ coi cô là một đứa em gái mà, cũng như đối với Tiểu Tước Nhi...

Tiểu Ngọc Nhi biện bác :

- Nhưng lúc trước khác, bây giờ khác. Hiện tại chúng ta đều đã lớn...

- Lớn cũng vậy chứ gì? Cũng vẫn là huynh muội.

Tiểu Ngọc Nhi thấy Hoàng Phủ Sơn kiên quyết như vậy tức đến muốn khóc.

Chợt Biện Bất Nghi cất lời hỏi :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi thấy lũ chó ở Khoái Lạc bảo thế nào?

- Chúng đều rất thính, to lớn nhưng chỉ ngồi một chỗ...

Biện Bất Nghi trầm ngâm nói :

- Ta có cách đối phó với mười con chó dữ đó!

- Đối phó với lũ chó thì không khó lắm. Tôi chỉ lo những người mai phục bên trong không chịu lộ diện.

- Nếu ngươi không hiện thân ở trong trận thì chúng cũng không lộ diện đâu!

Tiểu Ngọc Nhi chợt góp lời :

- A Sơn ca, muội chợt nảy ra ý này huynh thử cân nhắc xem!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Muội có chủ ý gì vậy? Tốt nhất là mau quay về Bách Linh cương đi!

Tiểu Ngọc Nhi xìu mặt :

- Huynh lúc đuổi rồi... Còn coi thường không định nghe xem muội có ý kiến gì...

Hoàng Phủ Sơn vỗ nhẹ vào vai Tiểu Ngọc Nhi biểu lộ sự ân cần, nhưng lại không có chút gì tình yêu nam nữ, dịu dàng nói :

- Muội cứ nói xem có chủ ý gì hay nào?

Tiểu Ngọc Nhi đáp :

- Loại chó vào giờ chính ngọ là lười biếng nhất. Còn lúc nửa đêm lại vô cùng linh hoạt và hung dữ. Giữa trưa chúng ta sẽ thâm nhập vào đó, muội cùng Biện đại ca lo tiêu diệt bầy chó, còn huynh xông vào trận cứu người.

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Ta vừa nói rồi, chó không phải là thứ đáng sợ nhất.

- Nhưng muội vẫn chưa nói hết.

Nàng liếc nhìn Biện Bất Nghi, lại tiếp :

- Một mình huynh xông vào trận, còn muội và Biện đại ca nấp ở nơi kín đáo. Nếu Khoái Lạc bảo có người mai phục hoặc cạm bẫy gì tất phải lộ diện để đối phó với huynh mà không để ý đến muội và Biện đại ca, như vậy chúng ta sẽ dễ đối phó.

Biện Bất Nghi trầm ngâm nói :

- Kế hoạch đó tuy cũng tốt, nhưng ta cho rằng hành động vào nửa đêm sẽ thuận tiện hơn. Khi đó trời tối gió mạnh, hành động của

chúng ta sẽ không bị lộ. Còn lũ chó, ta sẽ dùng dược vật để khống chế.

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày :

- Bàn từ hồi tới giờ làm như hai vị nhất định phải đi Khoái Lạc bảo mới xong...

Tiểu Ngọc Nhi dứt khoát :

- Đương nhiên rồi!

Biện Bất Nghi ôn tồn nói :

- Hoàng Phủ Sơn! Lúc còn nhỏ chúng ta mới hay cãi nhau. Còn bây giờ đã lớn, chẳng nên đôi co nữa. Nhanh đến Khoái Lạc bảo đi!

Nói xong liền quay người lao về hướng Bắc.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 9: Cửu cung mê trận

Hoàng Phủ Sơn thấy Biện Bất Nghi đã đi trước về hướng Khoái Lạc bảo, đành ra hiệu cho Tiểu Ngọc Nhi cùng đi theo.

Biện Bất Nghi trao cho chàng một túi nhỏ nói :

- Ngươi cứ tự nhiên xông thẳng vào trận. Đây là thứ Mê hồn phấn, nếu lúc chó xông tới thì cứ việc rắc nó ra.

Hoàng Phủ Sơn cầm chiếc túi hỏi :

- Công hiệu chứ?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Ta không những trị bệnh mà còn có thể khống chế được ác cẩu, và khi cần thiết cũng có thể hại người.

Thật ra sau khi biết Khoái Lạc bảo thiết lập Cửu Cung đại mê trận và bố trí mười con chó dữ, Biện Bất Nghi mới về Trường An Hiệu chế ra thứ Mê hồn phấn này.

Trên giang hồ có nhiều thứ thuốc mê không phải dùng cho người mà dùng để mê súc vật.

Hiển nhiên Biện Bất Nghi biết rõ điều này.

Thủ hạ của Vu lão lão có nhiều kỳ nhân dị sĩ. Biện đại phu là một trong những nhân tài như vậy.

Y là một người rất giỏi về y lý, phải nói là kỳ nhân xuất chúng.

Còn Hoàng Phủ Sơn chuyên tâm luyện võ, với thiên bẩm võ học, tuy còn trẻ nhưng tu vi đã đạt đến thượng thừa cảnh giới.

Biện Bất Nghi vừa đi vừa nói :

- Ta nghĩ rằng ngươi chưa chắc đã tiếp cận được tới chiếc cũi sắt. Nên chọn lúc nào trăng sáng...

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên hỏi :

- Sao lại cần phải như thế?

- Vì nếu gặp trường hợp bất trắc không thể xác định được phương hướng thì vẫn có thể căn cứ vào vị trí của mặt trăng để xác định.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Nói vậy cũng có lý.

Tiểu Ngọc Nhi cau mày hỏi :

- Biện Bất Nghi, tôi được phân công làm việc gì chứ?

Biện Bất Nghi đáp gọn :

- Cô sẽ phụ trách phóng hỏa.

Tiểu Ngọc Nhi lộ vẻ bất bình :

- Chỉ phóng hỏa thôi sao? Thật là không biết dụng nhân tài.

Biện Bất Nghi giảng giải :

- Không phải chỉ đốt nhà không thôi đâu. Cô sẽ đốt xung quanh khu vực cho thật nhiều vào khiến bọn chó hoảng sợ mất đi khả năng đánh hơi và người của Khoái Lạc bảo tiềm phục cũng không thực hiện đúng dự định...

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng hỏi :

- Còn A Sơn ca...

- Đương nhiên là cô sẽ phải chừa ra một hai cửa để làm lối thoát cho Hoàng Phủ Sơn, biết chứ?

Tiểu Ngọc Nhi cười, nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện đại phu bây giờ biến thành quân sư rồi!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Cũi sắt đương nhiên có khóa. Ngươi đã nghĩ cách nào để mở nó chưa?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Khóa dù chắc thế nào cũng không chịu nổi Kim Thủ chỉ của tiểu đệ đâu!

- A... ta quên mất...

Dừng một lúc, lại nói thêm :

- Nếu tình hình bất lợi, ngươi hãy theo hiệu lệnh của ta mà rút ra ngoài.

- Còn đại ca sẽ làm gì?

- Ta có hoạt động bí mật của mình, nhất định có hiệu quả. Tới lúc đó ngươi sẽ biết.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Biện đại ca bảo tôi phóng hỏa. Nhưng khi nào sẽ bắt đầu? Phải có hiệu lệnh thế nào chứ?

- Chỉ cần thấy Hoàng Phủ Sơn mở được cũi sắt cứu hai người ra là ngươi phóng hỏa ngay.

- Vì sao phải chờ lâu như thế?

Biện Bất Nghi đáp :

- Ta cho rằng Cửu Cung đại mê trận bố trí vào thì dễ nhưng khi ra lại rất khó cũng như những trận đồ khác. Khi Hoàng Phủ Sơn bắt đầu cứu người, tất cả các cơ quan mai phục của Khoái Lạc bảo mới lộ diện. Chỉ lúc đó mới là thời cơ phóng hỏa khiến chúng hỗn loạn. Nếu không chúng nghĩ cách đối phó trước, chúng ta sẽ bất lợi.

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày nói :

- Nhưng các vị nên làm thế nào để hạn chế thương vong. Tôi chỉ nhằm mục đích cứu người chứ không muốn giết người.

Tiểu Ngọc Nhi tỏ vẻ không hài lòng :

- Chúng ta đâu phải là hạng hiếu sát? Nhưng bất đắc dĩ cũng nên hạ thủ diệt đi mấy tên. Qua Trường Giang tìm trăm phương ngàn kế nhằm giết huynh, thế mà huynh còn từ bi với hắn, như vậy công bằng ở chỗ nào chứ?

Hoàng Phủ Sơn nhẹ giọng :

- Thực tình ta với hắn không thù không oán, vậy mà ta đã giết nhi tử độc nhất của hắn...

Tiểu Ngọc Nhi ngắt lời :

- Huynh xem hắn tàn hại Thạch gia thế nào? Chẳng lẽ tội ác của hắn còn chưa đáng chết.

Hoàng Phủ Sơn nín lặng.

Biện Bất Nghi nói giọng dàn hòa :

- Nhiều năm nay Khoái Lạc bảo thế lực rất lớn, thao túng cả phạm vi mấy trăm dặm xung quanh Thái Tường phủ. Thủ hạ của Khoái Lạc bảo, nhất là Qua Ngọc Hà cậy thế làm càn, hà hiếp dân lành, tác oai tác quái, gây không biết bao nhiêu tai họa. Hắn chết là đáng, có gì mà ngươi phải ân hận?

* * * * *

Dưới Lâu Phụng sơn hùng vĩ, thấp thoáng trong những khu rừng đào mai, có một con sông đào bao quanh một khu vực khá rộng, bên trong con sông đào ngập nước là tường thành cao vút rất kiên cố, bốn góc thành có bốn tháp canh với trống điếm canh vang xa tới ba bốn dặm vẫn nghe rõ.

Trên mặt sông đào ngay ở chính diện có tới hai chiếc cầu đá, đầu cầu này tạc hình đầu rồng, cầu kia tạc hình đầu hổ bằng đá thanh thạch.

Trong tường thành san sát lầu các vôi tường đỏ ngói xanh trông vô cùng tráng lệ.

Đó chính là Khoái Lạc bảo.

Vầng trăng bôn nguyệt lơ lửng trên đỉnh Lâu Phụng sơn soi tỏ mấy hành nhân thoắt ẩn thoắt hiện đi về phía bảo môn.

Những hành nhân đó hiển nhiên là Hoàng Phủ Sơn, Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi.

Họ dừng lại giây lát trước long hổ thạch kiều.

Đột nhiên một nhân ảnh lao vút qua cầu, chân như không chạm đất chỉ chớp mắt đã mất hút trong bóng đêm.

Lát sau lại một nhân ảnh thứ hai nhún mình bay qua cầu tới thẳng bảo môn, thân pháp thật huyền diệu.

Bóng đen này dừng trước hai cánh cổng lớn màu son khép kín, lớn tiếng gọi :

- Ê! Mau gọi Qua Trường Giang ra đây đáp từ!

Như thế là người kia ra mặt thách thức, quả thật là nhân vật hào hùng!

Vào lúc đó, bóng người cuối cùng lao nốt qua cầu dọc theo bên ngoài tường thành vòng ra hậu bảo.

Không lâu, từ lầu canh phía trước có người xách ngọn đèn lồng ra hướng xuống chân tường quát hỏi :

- Kẻ nào làm náo loạn dưới kia đó?

Bóng đen trước bảo môn chỉ tay lên lầu canh quát lại :

- Lão tử đến tìm Qua Trường Giang! Các người sao không mau vào bẩm báo để hắn chạy quàng ra? Nếu chậm, ta sẽ xông vào bảo tàn sát không sót một tên!

Từ lầu canh có tới năm tên đại hán thò mặt ra. Nghe đối phương nhục mạ chủ nhân, chúng tức giận chửi rủa :

- Con mẹ mày! Bán dạ thâm canh còn dám tìm đến thượng môn. Ngươi đã chán sống hay là kẻ điên khùng thế?

Bóng đen vẫn quát mắng :

- Quân khốn kiếp! Trả quan tài lại cho ta!

Câu đó lập tức có công hiệu. Cả năm tên hán tử trên chòi canh cùng ngẩn người mở tròn mắt nhìn xuống!

Một tên cố thét to :

- Mẹ kiếp! Ngươi là người hay quỷ?

Bóng đen dướn người cao tới hai trượng, cất giọng lạnh lùng như từ cõi u minh :

- Trả quan tài cho ta! Các ngươi thật là đồ thất đức!

Từ lầu canh một tên run giọng nói :

- Tám phần là quỷ rồi! Hãy mau vào bẩm với Bảo chủ!

Bên dưới bảo môn, bóng đen kia vừa kêu khóc, chửi rủa vừa đi vòng quanh, không ai có thể xác định được đó là người hay ma quỷ thật!

Quanh đó chỉ có một người ẩn mình trong bóng tối cố ôm bụng nhịn cười. Đó là Tiểu Ngọc Nhi.

Nàng thấy Biện Bất Nghi giả thần mạo quỷ như vậy mà có tác dụng nên dừng lại một lát, sau đó mới lẩn ra sau bảo.

Nàng không thể cùng Biện Bất Nghi giả dạng quỷ như ở Mai Hoa sơn trang được, vì nàng có nhiệm vụ mai phục ở hậu bảo để chờ cơ hội phóng hỏa.

Chỉ chớp mắt, trước Khoái Lạc bảo cảnh tượng thật huyên náo.

Khấp Huyết Kiếm Qua Trường Giang cùng rất nhiều thủ hạ tiền hô hậu ủng đi ra bảo môn rồi bước thẳng lên lầu canh.

Qua Trường Giang thương thế đã lành, vẫn giữ vẻ đạo mạo uy phong như trước.

Bên cạnh lão gồm Sinh Tử Đương Lương Tâm, Khoái Hoạt Đấu Điền Phong, Tiền Thông Thần Trương Địch và Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán.

Lương Tâm ở mắt trái còn buộc một tấm băng che kín.

Hàng phía sau còn mười mấy hắc y hán tử, đều là những cao thủ của Khoái Lạc bảo, trong số đó có cả Bạch Hà Thập Tam Đao Tề Trường Chinh.

Sau khi lấy được mười lăm cỗ quan tài về bảo, Tề Trường Chinh được thăng làm Tổng quản thay thế cho Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam chết trước đó ít lâu.

Qua Trường Giang ra lệnh :

- Hạ thấp cả hai ngọn đèn xuống, để coi ma quỷ ngoài kia có hình dạng thế nào?

Hai ngọn đèn lồng được hạ thấp xuống.

Chỉ thấy ánh đèn soi sáng một nhân ảnh bận hắc y rộng thùng thình, hai ống tay áo rủ dài tận đất, tóc tai rũ rượi phủ lòa xòa che lấp gần hết khuôn mặt, chỉ nhận ra chiếc cổ gầy nhom dài ngoẵng.

Bóng đen vừa quay tròn vừa gào lên :

- Trả quan tài cho ta!

Việc Qua Trường Giang sai người đến Mai Hoa sơn trang trộm quan tài chính là chủ ý của Bạch Hà Thập Tam Đao Tề Trường Chinh.

Giá như lúc đó mười lăm chiếc quan tài được phân tán về chín hiệu quan tài xung quanh khu vực thì không ai phát hiện ra Khoái Lạc bảo chủ mưu trong vụ này.

Ngoài ra nếu thực hiện rải rác mỗi đêm vài cái, có lẽ không ai phát hiện được quan tài bị mất trộm. Như vậy không những tiết kiệm được tiền bạc.

Nếu kế hoạch chu đáo như vậy, tất nhiên Tề Trường Chinh càng được Qua Trường Giang tín nhiệm hơn nhiều.

Đêm nay thật xúi quẩy, Qua Trường Giang gặp quỷ thượng môn. Bất giác lão đưa mắt nhìn Tề tổng quản, giọng hơi xẵng :

- Tề tổng quản!

Tề Trường Chinh vội bước lên, cung giọng :

- Dạ!

Qua Trường Giang hỏi :

- Tử thi chôn kỹ không?

- Dạ! Tử thi chôn sâu tới một trượng tám thước. Chỉ cần dưới đất đến một trượng là không ma quỷ nào còn có thể đội đất chui lên tác oai tác quái, làm sao tên này lại tìm đến thượng môn?

Qua Trường Giang hừ một tiếng nói :

- Nhất định là vì các ngươi lười biếng, không chịu chôn sâu. Chúng ta lại không có điều kiện tìm đạo sĩ hòa thượng để siêu sinh tịnh độ nên ma ủy mới tìm đến thượng môn.

Sinh Tử Đương giương cao chiếc mâm sắt phát ra âm thanh vù vù, chửi đổng :

- Mẹ nó! Rủi thật! Lúc này không có Triệu Hoạt Lý ở đây. Nếu không thì hắn nhất định nhìn ra tên kia có đúng là quỷ hay không.

Tiền Thông Thần Trương Địch nói :

- Lương huynh! Chúng ta cứ xuống đó xem sao! Là quỷ hay không chẳng khó gì mà không phân biệt được!

Sinh Tử Đương Lương Tâm hoang mang hỏi :

- Trương huynh... định thế nào?

Trương Địch đáp :

- Hai chúng ta xuống thành mà không trực diện giao thủ với hắn. Chỉ dùng ám khí thử xem chân tướng hắn thế nào, được chứ?

Lương Tâm gật đầu :

- Thế cũng được. Nhưng nếu tình hình có gì không ổn, chúng ta có thể chạy thật nhanh!

Nói xong đưa tay sờ vào tấm băng trên mắt trái có vẻ ngần ngại.

Qua Trường Giang quan thiết nói :

- Hai vị huynh đệ thụ thương chưa khỏi xin hãy hết sức cẩn thận! Nếu gặp chuyện bất trắc thì cứ gọi một tiếng, chúng ta ở đây sẽ lập tức chi viện.

Tề tổng quản chợt đề xuất chủ ý :

- Bảo chủ, thuộc hạ sẽ cho người chuẩn bị hai chậu máu chó đen, nếu quỷ dám đuổi tới nhất định phải hiện nguyên hình.

Rồi không chờ Qua Trường Giang bảo, ba tên hán tử liền rời khỏi lầu canh chạy ngược về bảo.

Đó là những tên vừa được Tề Trường Chinh sai về giết chó đen lấy máu trừ quỷ.

Qua Trường Giang dặn dò Lương Tâm :

- Hãy chờ thật chính xác mới hạ thủ. Nên nhớ rằng quỷ sợ ác nhân, đừng bị chúng dọa đấy!

Qua Trường Giang nói câu ấy vô hình trung đã tự nhận đồng bọn là ác nhân.

Và thật ra chẳng khó gì phải thừa nhận việc đó, vì chính lão xưa nay là tên ác bá một phương.

* * * * *

Sinh Tử Đương Lương Tâm giơ cao chiếc mâm sắt phát ra tiếng loảng xoảng lạ tai rồi từ chòi canh đi xuống bảo môn, cứ mỗi bước thấy tim mình đập mạnh hơn một ít.

Tuy vậy hắn vẫn cố ra vẻ can đảm tiến lên.

Bên cạnh hắn, Tiền Thông Thần Trương Địch cũng ở trạng thái tương tự.

Hai tên nắm chặt hai bên cánh cửa nhẹ nhàng mở chốt rồi cùng giật mạnh ra!

Đồng thời cả hai cùng phi thân ra cửa.

Lương Tâm phi thân nhảy lên cao tới ba trượng. Miệng thét lớn :

- Là người hay là quỷ cũng phải nếm thử của ta mấy mũi châm!

Cùng với tiếng thét như hổ gầm, năm mũi châm từ chiếc mâm sắt nhằm bóng đen bắn xuống vèo vèo.

Đồng thời từ bên tả, Trương Địch cũng nhằm quái nhân bắn ra mấy mũi kim tiêu vàng chóe.

Bóng ma với thân pháp huyền diệu chưa từng thấy, từ lơ lửng giữa không trung cách mặt đất hơn trượng nhẹ nhàng xoay người mấy vòng, đầu tóc bù xù phất mấy cái đã đánh lạc tất cả những mũi ám khí rơi loảng xoảng xuống đất.

Lương Tâm thét lên :

- Không phải quỷ. Hắn là người!

Trương Địch hỏi :

- Làm sao Lương huynh nhận ra thế?

Lương Tâm đáp :

- Tôi nghe có tiếng hô hấp, y phục lại loạt xoạt. Nếu quỷ thì chỉ biến đi như u linh rồi xuất hiện chứ đâu có phản ứng như thế?

Trương Địch nghe có lý liền gào lên như sấm :

- Mẹ nó! Giả dạng quỷ để dọa người... Mi phải chết!

Ngay lúc đó Qua Trường Giang, hét to một tiếng từ chòi canh phi thân nhảy xuống, chỉ trường kiếm vào bóng đen quát :

- Bằng hữu! Hãy lộ diện mục thật ra, đừng trang thần mạo quỷ nữa!

Bóng đen ngửa mặt cười to một tràng mới nói :

- Xem ra các ngươi đúng là chủ mưu vụ trộm quan tài ở Mai Hoa sơn trang rồi! Ta đã nghe rõ cả, bây giờ còn phủ nhận nữa không?

Qua Trường Giang ngăn hai tên Lương Tâm và Trương Địch còn định xuất thủ lần nữa, cười nham hiểm :

- Bằng hữu từ đâu tới?

- Hắc hắc! Là người trong giang hồ!

Qua Trường Giang tiến lên hai bước vận hết nhãn lực quan sát, nhưng chỉ thấy mặt mũi đối phương xám ngắt không rõ hình thù thế nào. Biện Bất Nghi dùng dược phẩm bôi lên mặt, đương nhiên không thể nhận ra dung mạo.

Qua Trường Giang hỏi :

- Bằng hữu có quan hệ gì với vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang?

Biện Bất Nghi đáp :

- Cái đó nên để ta hỏi ngươi mới phải!

- Nói thật, giữa Mai Hoa sơn trang và Khoái Lạc bảo chúng ta ít nhiều có mối giao tình. Bằng hữu! Ngươi thâm nhập vào hiện trường vụ huyết án đó có ý đồ gì?

Biện Bất Nghi đanh giọng :

- Đêm nay ta đến đây là vì mười mấy oan hồn bị cướp mất quan tài vừa vào huyệt chung mà đòi công đạo chứ không phải để đàm luận đến đại huyết án của Mai Hoa sơn trang. Tên họ Qua kia, ngươi thật là tàn bạo và vô lương tâm, cũng là kẻ tiểu nhân hạ đẳng! Người của ngươi bị giết mà không chịu sắm quan tài lại đi trộm của người chết. Nếu tin này truyền ra giang hồ thì ngươi còn mặt mũi nào nữa?

Qua Trường Giang cười hắc hắc nói :

- Bằng hữu! Đêm nay đáng ra ngươi đừng tới đây giả dạng thành ma quỷ thì hơn.

Biện Bất Nghi phất tay áo rộng thùng thình đáp :

- Lẽ ra ta phải đến sớm hơn, nhưng bây giờ cũng vừa dịp.

- Chỉ sợ ngươi có đến mà không về!

- Các ngươi chẳng giết nổi ta đâu!

- Ngươi biết ngay thôi mà!

Biện Bất Nghi nói :

- Cho dù ngươi có giữ được ta thì còn có người không khỏi; ở Mai Hoa sơn trang biết chuyện ngươi tới đó trộm quan tài, chẳng làm sao bưng bít được đâu!

Qua Trường Giang mắt lấp lánh hàn quang, quát to :

- Tề tổng quản! Tới đây!

Tề Trường Chinh vốn đã đứng ngay ở bảo môn từ trước, sau lưng hắn còn nhiều thuộc hạ khác của Khoái Lạc bảo.

Nghe gọi, Tề Trường Chinh bước ra khúm núm thưa :

- Bảo chủ đừng nghe hắn lừa bịp!

Qua Trường Giang trầm giọng :

- Nhưng ngươi đã từng cam đoan rằng không ai biết việc đó mà?

Tề Trường Chinh lẩm bẩm :

- Chỉ có quỷ mới biết...

Biện Bất Nghi cười nhạt :

- Nhưng ta cũng biết đó thôi!

Tề Trường Chinh chợt nghĩ ra, vừa tức vừa sợ kêu lên :

- Thì ra ngươi là một trong hai tên giả trang làm quỷ ở đó... Tên kia đâu?

Qua Trường Giang biến sắc, quát lớn :

- Tề tổng quản, sao ngươi không báo cho ta về việc đó? Nếu vậy ba tên chết dọc đường nhất định không phải do bị tà khí hay mắc phải ôn dịch gì cả...

Nguyên ba tên hắc y hán tử bị Biện Bất Nghi giết chết dọc đường mãi đến ngày thứ ba Tề Trường Chinh cho người quay lại tìm mới phát hiện thấy cả ba tên đều đã chết.

Tề Trường Chinh lúc ấy tin lời Biện Bất Nghi về báo với Qua Trường Giang rằng ba tên kia đã mắc phải bệnh ôn dịch nên xử lý tại chỗ. Qua Trường Giang cho rằng Tề tổng quản xử lý như vậy là đúng, không đưa về Khoái Lạc bảo nữa bởi vì nếu đưa tử thi chúng về, nhất định dịch bệnh sẽ lây lan khiến Khoái Lạc bảo biến thành nơi tử địa.

Ai mà không sợ căn bệnh kinh khủng đó?

Lúc này lão Bảo chủ vô cùng tức giận, nếu có thể thì đã giáng cho tên Tổng quản một cái tát nên thân rồi.

Nhưng trước đông người và tình hình lúc này làm như thế không tiện, chỉ thét lên :

- Ngươi thật là đồ vô tích sự!

Chợt Biện Bất Nghi cười hô hố nói :

- Ngươi còn chưa biết, ở Mai Hoa sơn trang đêm đó còn hai người khác nữa. Chỉ sợ tin này hiện đã truyền khắp giang hồ rồi, hô hô hô...

Tề Trường Chinh hậm hực nói :

- Hồ ngôn! Đêm ấy chỉ có hai tên giả quỷ từ trong quan tài nhảy lên trời làm ba tên thuộc hạ của bổn bảo sợ đến vỡ mật...

Qua Trường Giang càng tức, chửi ầm lên :

- Thì ra ba tên đó vì sợ quá mà chết! Đồ nô tài ngu ngốc! Không thể tha cho ngươi được!

Qua Trường Giang vừa dứt lời thì Tề Trường Chinh liền xuất thủ.

Nguyên hắn sớm đã có ý định để lấy lại sự tín nhiệm của Qua bảo chủ thì tốt nhất là khống chế cho được tên quái nhân giả thần mạo quỷ này.

Động tác của hắn thật phàm tốc.

Tiếng sát vừa vang lên thì người đã phi đến trên đầu quái nhân, thanh đao hung mãnh xả xuống hai mươi mốt nhát liên tục với phương vị khác nhau.

Bóng đen phát xuất tiếng cười quái dị rồi chợt nhân ảnh như bóng ma lướt đi vô cùng ảo diệu, chớp mắt đã ra khỏi vùng đao ảnh xuất hiện ngay mép sông đào.

Tề Trường Chinh cơn giận bốc đầy đầu, thanh đao to bản lại áp sát chém tới mười ba đao nữa.

Lúc này hắn không còn nghĩ tới việc cần bắt sống đối phương nữa. Đao xuất với thế bài sơn đảo hải, chiêu thức hiểm độc, chỉ cần trúng một đao cũng đủ táng mạng.

Tề Trường Chinh đã xuất thủ tuyệt học của mình, chính vì thế mà hắn mang danh hiệu Bạch Hà Thập Tam Đao.

Quái nhân kinh hãi nhún mình lao chếch sang bên, miệng thán phục thốt lên hai tiếng :

- Lợi hại!

Nhưng vừa thoát khỏi trùng trùng đao ảnh, không biết dùng chiêu thức gì mà chỉ thấy đầu sau chân trước, hai chân phi thẳng tới diện môn Tề Trường Chinh.

Bọn người xung quanh đấu trường cùng ồ lên một tiếng.

Không biết đó là tiếng kêu cảnh tỉnh tên Tổng quản hay tiếng la thán phục thân pháp huyền diệu của đối phương.

Bịch!

Khi thanh đao của Tề Trường Chinh chưa kịp thu về, thì cú đá của đối phương lại bất ngờ và nhanh như ánh chớp, mặt tên Tổng

quản bị hứng liền hai cú đá, hắn chỉ kêu lên một tiếng, ngã ngửa về phía sau.

Sinh Tử Đương Lương Tâm và Tiền Thông Thần Trương Địch nhất tề lao tới.

Khi Lương Tâm chưa kịp đứng trầm ổn thì năm mũi thép đã bay vút tới các bộ vị của quái nhân.

Trương Địch khoát tay bảo :

- Hãy canh giữ lấy hai chiếc cầu. Tối nay không thể để tiểu tử này thoát khỏi đây được, Qua Trường Giang ra lệnh :

- Hãy đến hậu viện huy động một nửa số cung thủ mai phục tới đây! Phải nhất quyết thịt cho bằng được tên này.

Mắt quái nhân chợt lóe lên.

Biện Bất Nghi bụng mừng thầm. Như vậy là đã phát hiện ra một phần lực lượng mai phục quanh Cửu Cung đại mê trận.

Phải coi rằng việc giả trang làm quỷ của Biện Bất Nghi thu được kết quả bất ngờ, vì nếu để Hoàng Phủ Sơn xông vào hậu viện, với số lượng cung thủ mai phục, chàng khó lòng thoát chết.

Nay đã biết thế, việc đối phó dễ hơn nhiều.

Tuy vậy Biện Bất Nghi không khỏi lo lắng, Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Ngọc Nhi tiềm nhập vào hậu viện đã lâu, sao đến bây giờ vẫn chưa nghe động tĩnh gì?

Qua Trường Giang liền án ngữ ngay trên một cầu đá. Xem tình hình, quả thật lão quyết thịt cho bằng được đối phương.

Tiền Thông Thần Trương Địch phát liền hai mũi kim tiêu bằng vàng ròng.

Hắn cùng Lương Tâm phối hợp thật nhịp nhàng, giống như khi đối phó với Hoàng Phủ Sơn trên đồi Bạch Mã.

Tiếc rằng đối thủ là Biện Bất Nghi!

Hai ống tay áo rộng của vị thầy lang vung lên như rồng cuốn.

Nội công của Biện Bất Nghi không kém gì Hoàng Phủ Sơn, nếu kém Kim Thủ chỉ thì y lại lợi hại về những thủ thuật khác.

Ống tay áo rộng thùng thình phất ra tạo thành kình lực đủ mạnh để làm đồ cây nát đá.

Năm mũi thép đen ngòm và hai mũi kim tiêu vàng óng ánh cùng bị cuốn bay đi mất cả.

Khoái Hoạt Đấu Điền Phong quát lên :

- Ta vào đây!

Đột nhiên ngay lúc đó từ phía hậu bảo vang lên tiếng huyên náo xen lẫn tiếng chó sủa.

Qua Trường Giang biến sắc kêu lên :

- Mẹ nó! Bị lừa rồi!

Tề Trường Chinh đã cố nén đau lồm cồm bò dậy nói :

- Bảo chủ! Thuộc hạ xin về hậu bảo trước để kiểm tra tình hình. Bảo chủ xin cứ yên tâm!

- Nhưng ngươi còn bị thương mà?

Tề Trường Chinh nghe vậy bụng mừng rơn.

Ngoài là Bảo chủ quan hoài đến mình, có nghĩa là ít nhiều khoan thứ cho sai lầm mà hắn đã mắc phải trong vụ quan tài vừa qua.

Tuy mặt mày xây xẩm, đầu đau như búa bổ nhưng lời của Qua Trường Giang chẳng khác gì phương thuốc khiến Tề Trường Chinh thấy nhẹ cả người...

Hắn đứng lên đến trước mắt Qua Trường Giang nói :

- Vì Khoái Lạc bảo, thuộc hạ dù phân thây nát cốt, nhảy vào rừng đao núi kiếm cũng không từ!

Qua Trường Giang gật đầu vẻ hài lòng :

- Ngươi đi đi, sau đó mau trở lại báo tình hình!

Tề Trường Chinh dẫn theo mấy tên hắc y đại hán lao về phía hậu bảo với tinh thần phấn chấn hơn trước rất nhiều.

* * * * *

Tề Trường Chinh đi xong, Qua Trường Giang bảo Điền Phong :

- Điền lão đệ! Ngươi hãy lùi lại nhường ta lãnh giáo vị bằng hữu này mấy chiêu tuyệt học!

Trên giang hồ người có thể dùng tay áo chấn lạc ám khí không nhiều. Thế nhưng Qua Trường Giang không thấy rõ diện mạo đối phương, nên không biết là ai, tuy vẫn biết rõ Điền Phong nhất định không phải là đối thủ.

Nay hậu bảo lại xảy ra biến cố, vì thế lão muốn tự mình xuất trường giải quyết nhanh đối phương để lo việc ở đó.

Khấp Huyết Kiếm Qua Trường Giang với ý định tốc chiến tốc thắng nên vừa ra chiêu đầu đã thi triển ngay Khấp Huyết Hoàn Lưu.

Biện Bất Nghi vừa quay lại thì đã thấy kiếm khí rít lên vù vù, kiếm quang lóng lánh như chừng tia chớp dưới ánh trăng, chỉ ba lần vu hồi, lão đã tiếp cận địch nhân chỉ cách có ba thước.

Thế kiếm đúng là như mây trôi nước chảy, cuồn cuộn như dòng xoáy nhìn đến chóng mặt.

Biện Bất Nghi hét to một tiếng, thân ảnh bay vù lên cao ba trượng rồi chếch đôi ống tay áo quét xuống như đôi cánh thoát ra khỏi vòng kiếm ảnh sà xuống giữa cầu, cười khà khà nói :

- Không thể đùa với tính mạng! Xin lỗi! Ta không thể bồi tiếp thêm!

Chân vừa chạm đến mặt cầu thì lại bay vút lên, tay áo lại phất như cánh chim bay qua đầu mấy tên đại hán canh giữ đầu cầu.

Thân pháp kỳ diệu không sao tưởng tượng nổi khiến Qua Trường Giang ngẩn người nhìn theo.

Điều bất ngờ là đối phương không chịu tiếp chiêu mà bỏ chạy.

Chẳng lẽ việc phát sinh ở hậu bảo đối với nhân vật này hoàn toàn không có quan hệ gì?

Bụng nghĩ như vậy, nhưng Qua bảo chủ vẫn bám sát đối phương. Dù hắn có liên quan đến việc phát sinh ở hậu bảo hay

không, nhưng một khi đã biết bí mật ở Mai Hoa sơn trang thì không thể để hắn tẩu thoát vì chuyện Khoái Lạc bảo trộm quan tài mà truyền ra trên giang hồ thì còn gì là thể diện nữa?

Vừa phi thân đuổi theo, Qua Trường Giang quát lớn :

- Bây giờ bằng hữu còn định tẩu thoát nữa sao?

Tiếng quát của Bảo chủ làm bọn hắc y nhân trấn thủ trên cầu đá lấy lại tinh thần.

Lập tức chúng lao theo Bảo chủ, tay vung đao sáng loáng, khí thế vô cùng hung mãnh.

Biện Bất Nghi không quay lại lần nào, tay áo vẫn phất mạnh như cánh chim, chốc lát đã mất hút vào rừng.

Qua Trường Giang do dự nhìn vào cánh rừng đêm u tối một lát rồi nói với bọn thủ hạ :

- Người này nếu không trừ tất sẽ sinh đại họa!

Bảy tám tên hán tử không dám chống lệnh, vung đao xông vào rừng theo sau lão Bảo chủ. Giọng Biện Bất Nghi vang lên văng vẳng :

- Qua bảo chủ! Ta chẳng gây nên tai họa gì đâu, chẳng qua vì do ngươi có hành động mờ ám ti tiện mà bị người trong giang hồ phỉ nhổ thôi!

Qua Trường Giang nghiến răng vung kiếm xông vào nơi vừa phát ra tiếng nói chém bừa.

Nhưng Biện Bất Nghi đã không còn ở đó nữa.

Giọng nói vang lên xa hơn một chút :

- Ăn trộm cả quan tài của người chết, Khoái Lạc bảo thật chẳng còn mặt mũi nào mà đứng trong trời đất nữa. Qua Trường Giang, ngươi tự đào huyệt chôn mình đi.

Qua Trường Giang vung kiếm gầm lên :

- Bao vây khu rừng, tìm thật kỹ cho ta!

Tám tên hắc y hán tử lập tức tuân lệnh.

Lúc này lão Bảo chủ đã quên khuấy đi mất việc phát sinh ở hậu bảo mà chỉ còn một nỗi khao khát tiêu diệt cho bằng được kẻ đã phát hiện ra hành động xấu xa của mình mà nếu tin có truyền đi trên giang hồ thì mọi danh xưng của Khoái Lạc bảo từ nay tan biến.

Thực ra Qua Trường Giang cũng có nghĩ tới sự kinh động ở hậu bảo nhưng rất yên tâm vì ở đó đã bố trí thiên la địa võng, không tin rằng có người phá được Cửu Cung đại mê trận với lực lượng mai phục lợi hại có thể nghiền nát cả đạo quân như vậy.

Chỉ cần Hoàng Phủ Sơn dám xông vào mê trận cứu người là chiếc bẫy sập xuống, mối thù giết nhi tử độc nhất của lão sẽ được báo, cốt yếu là cần nghĩ cách trả thù thế nào cho xứng đáng.

* * * * *

Quả nhiên Hoàng Phủ Sơn mạo hiểm thâm nhập vào Cửu Cung đại mê trận thật.

Chàng ngồi trên tường thành lên tiếng gọi Thạch Tú nhưng cả hai mẹ con dường như không nghe thấy.

Chiếc cũi sắt được treo trên cành cây cao, trên cũi lợp bằng tranh để che mưa nắng, trong cũi có một chiếc mâm gỗ với một ít thức ăn thừa.

Trước mặt mỗi con chó cũng có một chiếc mâm tương tự, rõ ràng mẹ con Thạch Tú phải ăn thứ đồ ăn của chó.

Ngay lần trước Hoàng Phủ Sơn tới đây đã phát hiện được điều đó và hết sức căm giận.

Chàng lại cất tiếng gọi, nhưng chẳng những mẹ con Thạch Tú không nghe mà ngay cả bầy chó cũng không có phản ứng gì.

Hoàng Phủ Sơn quan sát xung quanh một lúc rồi chợt nhớ lời của Biện Bất Nghi, ngước mắt nhìn trăng để xác định phương hướng, sau đó vận công vào hai tay.

Chốc lát, hai bàn tay lấp lánh ánh vàng.

Khoảng cách từ bức tường tới chiếc cũi sắt chỉ năm trượng, Hoàng Phủ Sơn đưa mắt ước lượng lần nữa rồi phóng mình bật cao đáp xuống bên cạnh chiếc cũi, xuất trảo chộp vào ổ khóa bằng sắt rất lớn, miệng nói khẽ :

- Thạch đại tẩu, tôi đã tới đây!

Thạch Tú mừng rỡ kêu lên :

- Thúc thúc! Điệt nhi biết rằng thế nào thúc thúc cũng đến cứu mà!

Cạch!

Ổ khóa đã bị kim thủ trảo làm bật tung.

Nhưng cũng vừa lúc ấy chợt nghe soạt một tiếng rất lạ, một cái gì màu xám từ trên không chụp xuống, đồng thời chiếc lồng sắt cũng rít lên rồi chìm sâu xuống đất.

Hoàng Phủ Sơn nhảy bổ theo chiếc cũi thì đã thấy một tấm lưới sắt từ đâu đã chặn lên mặt đất ngay trên chiếc cũi rồi, đồng thời vang lên những tràng âm thanh lạ tai và tiếng bước chân chạy rầm rập.

Hoàng Phủ Sơn hoảng hốt nhìn xung quanh, chỉ thấy bóng tối xám xịt, ngay cả vầng trăng cũng biến đâu mất.

Đang bối rồi thì chợt một bóng xám chồm thẳng tới mình, chàng vội nhảy vút lên cao hơn trượng thì mới biết đó là một con chó lớn.

Con chó mất đà ngã chồm tới trước.

Vừa lúc không biết bao nhiêu mũi tên xé gió bắn vào người. Hoàng Phủ Sơn vung tay nhảy ra xa chừng ba trượng, nhưng chân vừa chạm đất thì lại một con chó khác đã nhe nanh trắng nhởn xông vào.

Chàng vội vàng xuất chỉ điểm tới nhưng hình như con chó lớn được huấn luyện rất thành thục, hơi xoay người tránh rồi biến mất trong làn mây màu xám.

Lại một loạt tên thứ hai bắn tới!

Nhưng cũng như lần trước, chàng mới kịp nhảy tránh loạt tên thì lại bị một con chó nữa lao vào tấn công.

Những con ác cẩu thật đáng sợ, chỉ chồm tới nhằm đúng cổ họng chàng mà đớp, nhưng khi chàng tránh được thì con chó cũng biến

mất không thấy đâu cả.

Tình hình lập lại như cũ, tên cứ bắn, chó cứ tấn công nhưng không thấy nhân ảnh nào.

Cả chiếc cũi sắt cũng đã biến mất.

Hoàng Phủ Sơn định nhảy thoát ra ngoài khu vực bị khống chế, nhưng lúc này chàng đã hoàn toàn mất phương hướng, nếu chẳng may lao đúng vào cạm bẫy hoặc ổ phục kích thì khó mà toàn mạng.

Hình như có thanh âm loảng xoảng như tiếng sắt thép chạm nhau nhưng ở đâu rất cao như cách chàng tới mấy dặm.

Đương nhiên âm thanh phát ra không xa như vậy, chỉ vì chàng sa vào Cửu Cung đại mê trận nên nhìn vật gì cũng như là ảo giác, và âm thanh như bị một bức tường sắt chặn lại.

Nhảy tránh thêm hai lần nữa, chàng lại trông thấy chiếc cũi sắt thấp thoáng, nhưng hình như nó chuyển động một cách hết sức kỳ quái.

Hoàng Phủ Sơn mắt bỗng hoa đi thì cũng vừa lúc đàn chó dữ từ cả bốn phía xông lại.

Chàng vận công phòng bị toàn thân rồi nhảy vút lên cao thì tên từ bốn phương tám hướng đã châu lại bắn rào rào, chàng liền cong người hạ thấp xuống thì đã thấy mười con chó ở bên dưới há miệng đỏ lòm, mắt phát ánh lân tinh xanh lè trông thật dễ sợ.

Hoàng Phủ Sơn thét lên một tiếng, tay áo phất lên liên hồi chấn lạc tất cả tên nỏ bay tới, đồng thời dướn người lướt ra ngoài phạm vi khống chế của đàn chó.

Nhưng bầy chó vẫn không chịu thôi, có mấy con lao bổ tới.

Hoàng Phủ Sơn nhặt mấy mũi tên vung vãi trên mặt đất phóng vào ba con chó lao tới trước tiên, đồng thời vung chưởng đánh loạn xạ.

Bốn năm con chó bị trúng thương rống lên khiến cả đàn chùn hẳn lại.

Chợt từ xung quanh lửa cháy ngùn ngụt, Hoàng Phủ Sơn hiểu ngay đang xảy ra chuyện gì, chàng liền nhằm một chỗ không có lửa lao ra thì đã thấy Tiểu Ngọc Nhi đang ngồi trên tường thành.

Trong vòng lửa, tiếng chó sủa ran lên, có cả tiếng người huyên náo, nhưng lúc này đối với Hoàng Phủ Sơn đã không có gì nguy hiểm nữa.

Cửu Cung đại mê trận thật là lợi hại, giống như truyền ngôn mà chàng có lần sau nghe về phép thuật của Bạch Liên Giáo.

Tiểu Ngọc Nhi cầm tay chàng cười nói :

- Chúng ta đi thôi!

Hai người nhảy khỏi con sông đào, chỉ chốc lát đã lẫn vào rừng.

Chợt có người trầm giọng hỏi :

- Đã biết mê trận lợi hại thế nào rồi chứ?

Tiểu Ngọc Nhi kêu lên :

- Biện đại phu!

Hoàng Phủ Sơn đang mệt, lại nghe giọng nói mỉa mai như vậy thì phát bực, hỏi :

- Biện Bất Nghi, vừa rồi ngươi bỏ đi đâu?

Biện Bất Nghi thở dốc, không đáp. Xem chừng y còn mệt hơn cả Hoàng Phủ Sơn.

Nguyên Biện Bất Nghi nhử Qua Trường Giang chạy vòng vèo trong rừng cách xa Khoái Lạc bảo đến bảy tám dặm, sau đó mới bí mật luồn rừng quay về hậu bảo.

Ở đó y phát hiện thấy một số nhóm người mai phục và cung nỏ bốn phía cứ nhằm vào khoảng u tối mà bắn, liền hiểu rằng Hoàng Phủ Sơn đang bị vây trong trận và tình thế rất hiểm nghèo.

Biện Bất Nghi liền lấy một nắm sỏi làm ám khí, cứ nhằm vào bọn cung thủ mà ném tới như mưa khiến một số tên bị thương, số còn lại phải lo đối phó vì thế mà số lượng tên bắn về phía Hoàng Phủ Sơn giảm đi rất nhiều.

Hoàng Phủ Sơn có thể bình an ra khỏi mê trận một phần là nhờ Tiểu Ngọc Nhi đốt lửa thu hút sự chú ý của đối phương và chỉ phương hướng cho chàng, một phần còn nhờ Biện Bất Nghi khống chế bọn cung thủ.

Biện Bất Nghi chỉ sang một khu rừng ảm đạm bảo :

- Nào, chúng ta đi tới đó thương lượng cho kín đáo.

Sau khi nghe Biện Bất Nghi kể lại vụ lộn xộn ở trước bảo môn và Qua Trường Giang bị mắc lừa rời khỏi bảo, Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện đại ca! Nay địch nhân tưởng chúng ta đã đi rồi, Qua Trường Giang lại chưa kịp quay về, chúng ta nên nhân dịp này mà vào Khoái Lạc bảo đại náo một phen.

Tiểu Ngọc Nhi tán thành ngay :

- Ý kiến của A Sơn ca rất hay! Chúng ta sẽ phá Cửu Cung đại mê trận của hắn.

Biện Bất Nghi nghĩ ngợi một lát rồi chợt hỏi :

- Qua Trường Giang tuy chưa trở về nhưng hiện ở trong bảo còn có rất nhiều cao thủ, vậy các ngươi định xông vào đó như thế nào?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Việc này vốn không dám phiền đến hai vị...

Tiểu Ngọc Nhi ngắt lời :

- Nhưng dù sao chúng ta cũng đã tới đây.

Biện Bất Nghi tiếp :

- Việc đã thế này, cần tìm cách giải quyết nhanh để còn làm chính sự của chúng ta. Hoàng Phủ Sơn, ngươi đừng nghĩ đây là việc ta hay việc người gì nữa. Bây giờ hãy nói xem dự định thế nào?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi có kế hoạch này. Đại ca và Tiểu Ngọc Nhi chia là hai đường, một người đi thẳng tới bảo môn khiêu chiến, còn người khác thâm nhập vào hậu bảo. Nhưng chỉ trong trường hợp bất đắc dĩ mới phải giết người.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Còn A Sơn ca làm gì?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Tôi đi cứu người!

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Muội có dự định thế này, hai người nghe xem...

- Cô nói đi!

- Biện đại ca sẽ đến bảo môn khiêu chiến, còn muội sẽ tới hậu bảo phóng hỏa, như vậy việc cứu người sẽ thuận lợi hơn.

Hoàng Phủ Sơn ngẫm nghĩ một lát rồi lắc đầu :

- Giết người và phóng hỏa, nếu Vu lão lão biết tất sẽ quở mắng, muội đã nghĩ tới việc đó chưa?

- Nhưng chúng ta không nói thì sao lão nhân gia biết được.

Biện Bất Nghi góp lời :

- Khoái Lạc bảo chẳng phải là bọn tốt lành gì, nay lại tập trung đủ thứ rác rưởi. Mặc dù thế, nếu không thật cần thiết thì không nên hạ sát thủ. Còn những việc khác tùy cơ ứng biến đừng câu chấp nhiều!

Hoàng Phủ Sơn trầm mặc giây lát rồi gật đầu :

- Thôi được, chúng ta hành động đi!

Tiểu Ngọc Nhi nhìn chàng, nói giọng quan hoài :

- A Sơn ca! Xin chàng hãy hết sức cẩn thận! Đạn ngay dễ tránh, tên lén khó phòng, đừng mạo hiểm xông thẳng xuống cũi!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Ta sẽ cẩn thận! Muội phóng hỏa xong hãy đến ngay trước bảo chi viện cho Biện đại ca. Sau khi hoàn thất mọi việc sẽ quay lại chỗ này tập trung.

Biện Bất Nghi ngước nhìn trời nói :

- Sắp hết canh tư rồi đó. Chúng ta đi thôi!

Dứt lời liền lao về hướng bảo môn.

Tiểu Ngọc Nhi tay cầm ống hỏa cụ cũng lập tức phi thân vào phía sao bảo.

Hoàng Phủ Sơn chờ cho hai người đi khuất mới tiếp bước theo.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 10: Đại náo khoái lạc bảo

Hoàng Phủ Sơn nhảy lên tường viện đưa mắt nhìn vào bỗng trở nên sửng sốt.

Dưới cành cây vẫn treo chiếc cũi sắt cao hơn mặt đất như cũ, xung quanh vẫn có mười con chó dữ ngồi chồm hổm và xác chết của ba con chó vẫn chưa được mang đi. Trong cũi sắt vẫn là Thủy Tiên và Thạch Tú nằm như chưa có việc gì xảy ra.

Lúc này Hoàng Phủ Sơn đã hiểu ra mọi việc.

Cửu Cung đại mê trận là một thứ tà môn. Bất cứ ai trong trận là như chìm trong vân vụ, hoàn toàn không nghe không thấy gì ở ngoài trận.

Hoàng Phủ Sơn biết rằng bên dưới chiếc cũi sắt tất có cơ quan. Muốn cứu hai mẹ con Thạch Tú việc trước nhất là phá cho được cơ quan đó.

Chàng ngồi trên tường quan sát một hồi thử nghĩ xem nên hành động thế nào.

Bầy chó vẫn ngồi bất động, chắc rằng chúng không nghe, cũng không thấy chàng. Như vậy Cửu Cung đại mê trận khôi phục lại trạng thái ban đầu của nó.

Hoàng Phủ Sơn tụt xuống nhặt một nắm sỏi rồi nhảy lên.

Vừa lúc đó trước bảo vang lên tiếng huyên náo, nghe rõ giọng quát tháo của Tề Trường Chinh.

Trước đó, Tề Trường Chinh được lệnh của Qua Trường Giang mới xuất lãnh mười mấy tên thuộc hạ vào hậu bảo chi viện thì đúng lúc Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Ngọc Nhi đã chạy vào rừng.

Hắn biết tối nay Khoái Lạc bảo chẳng có gì vui như cái tên của nó vì cao nhân đã tìm đến quấy nhiễu.

Vừa được thăng làm chức Tổng quản, nếu chỉ cần xảy ra một sơ suất nhỏ cũng hỏng mất cơ sự.

Bởi thế Bạch Hà Thập Tam Đao liền sai khôi phục lại Cửu Cung đại mê trận, còn mình thì lãnh suất cao thủ tuần tiễu các mặt.

Lúc này bọn Sinh Tử Đương Lương Tâm, Khoái Hoạt Đấu Điền Phong, Tiền Thông Thần Trương Địch và Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán đều tụ tập trước đại sảnh.

Bạch Hà Thập Tam Đao vừa tới sảnh thì chợt nghe từ bảo môn có người quát lớn :

- Mau vào báo cho tên Tổng quản ra đây!

Tề Trường Chinh lập tức nhận ra giọng nói của nhân vật thần bí vừa giả mạo làm quỷ.

Khoái Hoạt Đấu Điền Phong run giọng :

- Chẳng lẽ Bảo chủ đã bị...

Tiền Thông Thần Trương Địch trầm giọng :

- Đi nào! Chúng ta ra liều với tên cẩu tử đó một phen!

Cả bọn hướng ra bảo môn.

Tổng quản Tề Trường Chinh dẫn đầu, vung đao ra lệnh :

- Mở cửa!

Hai cánh cổng lập tức được mở toang.

Tề Trường Chinh xông ra trước tiên, quả nhiên nhân vật ma quái đó lại xuất hiện bên này cầu đá.

Hiển nhiên là Biện Bất Nghi!

Trông thấy kẻ mạo ma quỷ làm hỏng việc mình, suýt nữa còn bị Bảo chủ cho một kiếm, Tề Trường Chinh giận bốc đầy đầu chỉ đao vào mặt Biện Bất Nghi nói :

- Tiểu tử! Ngươi có dụng tâm gì? Nửa đêm giả mạo ma quỷ tới đây đòi quan tài... Mẹ kiếp! Bảo chủ của chúng ta đâu?

Biện Bất Nghi cười hô hố đáp :

- Bảo chủ các ngươi cùng bảy tám tên thuộc hạ lạc mất trong rừng rồi!

Điền Phong ở phía sau cảnh cáo :

- Tề tổng quản! Đừng để bị mắc lừa hắn lần nữa. Tiểu tử này nhất định là đồng bọn với mấy tên làm loạn ở hậu bảo trong mê trận.

Lương Tâm vung chiếc mâm sắt tiếp lời :

- Chúng chưa cứu được người tất còn tới nữa!

Tiền Thông Thần cầm hai mũi kim tiêu giương lên nói :

- Lần này tới dây, ngươi đừng hòng chạy thoát như lần trước nữa!

Biện Bất Nghi lại cười hô hô một tràng nói :

- Các ngươi chẳng lẽ không biết câu: “người đến thì không sợ, người sợ thì không đến” sao? Tại hạ tới đây mục đích để lãnh giáo tuyệt học của chư vị cơ mà!

Giọng cười của y thật quái dị, nghe ong ong trong đầu khiến bọn Tề Trường Chinh ngỡ nghe như quát.

Thực chất đó là tín hiệu đã quy ước sẵn với Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Ngọc Nhi.

Lương Tâm và Trương Địch chuẩn bị liên thủ tấn công.

Hai tên này vốn là danh gia về dùng ám khí, trên giang hồ không tìm được mấy người thoát khỏi tay chúng khi cả hai đã liên thủ.

Nhưng lần trước ám khí của hai người đều bị Biện Bất Nghi dùng tay áo chấn lạc hết, vì thế chúng không dám coi thường.

Sinh Tử Đương Lương Tâm quay tròn chiếc mâm sắt rồi đột ngột phóng người tới, lập tức những mũi thép đen ngòm sáng loáng bay vèo tới đối phương.

Biện Bất Nghi cười nhạt :

- Đồ mặt đần!

Dứt lời, hai ống tay áo lùng thùng phất mạnh, một chiêu Giục Nghênh Hoàn Cự chấn lạc hết những mũi thép.

Lương Tâm lùi về rồi lập tức cùng Tiền Thông Thần Trương Địch công kích lần nữa thì phía sau có giọng nữ nhân kêu lên hớt hải :

- Cháy rồi! Cháy rồi!

Lập tức khắp nơi vang lên tiếng la hoảng loạn.

Tề Trường Chinh biết sự việc hỏng bét quay nhìn thì thấy ngay sau đại sảnh lửa bốc ngùn ngụt.

Mấy tên hán tử đứng trên lầu canh cũng la toáng lên :

- Dãy cư phòng thứ hai cũng bốc hỏa rồi!

Sinh Tử Đương Lương Tâm giận tím mặt, chửi rủa om sòm :

- Mẹ cha nó! Nhất định đồng bọn của tên cẩu tử này phối hợp phóng hỏa.

Biện Bất Nghi thản nhiên nói :

- Ta không dám khẳng định. Nhưng ta có mấy vị bằng hữu tính rất sòng phẳng. Ai dây vào họ là không ổn đâu, thông thường còn trả giá đắt nữa...

Lửa đã bốc sáng rực, cháy rần rật.

Tề Trường Chinh gào lên ra lệnh :

- Mau chia người đi cứu hỏa!

Biện Bất Nghi nói :

- Theo ta thấy thì các ngươi không cứu nổi đâu. Thôi ta chẳng nên ở lại làm gì nữa, tối mai sẽ đến vậy!

Trương Địch thét lên :

- Tiểu tử! Ngươi còn định chạy sao?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Ai bảo ta định chạy? Ta chỉ muốn tìm chỗ ngủ một giấc thôi!

Nói chưa xong câu, y đã lướt mình nhẹ nhàng nhảy lên tường viện cao bốn năm trượng.

Thân pháp thật tuyệt diệu, khiến bọn người của Khoái Lạc bảo trông thấy đều kinh hoàng.

Tìm chỗ ngủ một giấc mà chạy vào bảo, như thế chẳng phải điên hay sao?

Điền Phong vừa lao theo vừa quát :

- Chạy đi đâu?

Nhưng bóng của Biện Bất Nghi đã mất hút phía trong bức tường.

Trong khi cả bọn lố nhố đuổi theo thì lúc đó ở hậu viện trong khu vực Cửu Cung đại mê trận cũng bốc lửa.

Chuồng ngựa ở hậu bảo có khoảng ba bốn chục con, thấy lửa cháy, chúng hí vang, một số con lao ra khỏi chuồng, hoảng sợ chạy tứ tung.

Tiếng người kêu, ngựa hí tạo nên một khung cảnh hỗn loạn chưa từng có.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn đã xuất thủ.

Trong tay chàng cầm một nắm đá lớn, cứ nhằm vào bầy chó mà ném không thương tiếc.

Chỉ phút chốc, đàn chó dữ mười con đã bị giết chết quá nửa.

Chàng đưa mắt quan sát thật kỹ nhưng vẫn không phát hiện ra bọn cung thủ mai phục ở đâu.

Trước đó chàng quên hỏi kỹ Biện Bất Nghi, vì thế chỉ đành liều cho sự may rủi.

Tuy nhiên giải quyết được đàn chó cũng là bớt đi một trở lực lớn.

Hoàng Phủ Sơn cầm một khúc gỗ lớn bằng bắp chân đã chuẩn bị từ trước rồi phóng người vào giữa trận, đáp xuống bên cạnh chiếc cũi.

Thủy Tiên và Thạch Tú vẫn nằm trong cũi như không hề hay biết.

Khóa cũi cũng đã được thay bằng khóa khác, Hoàng Phủ Sơn để ý thấy tấm lưới sắt cũng được đặt trên cũi.

Trước tiên chàng đặt thanh gỗ mang theo vào dưới đáy cũi sắt đề phòng nó lọt xuống đất như lần trước.

Xong việc đó, chàng vận đủ mười hai thành công lực vào hữu trảo rồi chộp mạnh vào ổ khóa giật ra.

Cạch một tiếng, ổ khóa không chịu nổi Kim Thủ chỉ, bị bung ra ngay, cùng lúc đó cũi sắt trầm xuống, nhưng bị thanh gỗ ngáng lại nên vẫn nằm trơ trên mặt đất.

Tấm lưới sắt vẫn chụp xuống nhưng vướng phải cũi sắt nên nằm trên nóc cũi cách mặt đất hơn một trượng không còn tác dụng gì nữa.

Cửa đã mở, chiếc cũi lại nằm chỏng chơ trước mặt, Hoàng Phủ Sơn chỉ việc thò tay kéo Thủy Tiên và Thạch Tú ra.

Dưới ánh lửa sáng rực, chợt thấy một mũi đao sáng loáng phóng thẳng vào cổ họng Hoàng Phủ Sơn.

Chàng dã tính toán khá cẩn thận và đề phòng bất trắc cố sao để hành động thật nhanh, kể từ lúc chặn khúc gỗ, mở khóa và cứu hai người ra chỉ trong một thời gian hết sức ngắn ngủi.

Bởi thế khi tay kéo hai người, chàng không ngờ rằng sự đe dọa lại phát sinh ngay từ trong lồng sắt.

Thủy Tiên chẳng phải là Thủy Tiên thật, đương nhiên Thạch Tú cũng là người giả mạo.

Khi hai tay đang bận kéo hai người thì mũi đao đã đâm kề cổ.

Cánh tay phải đang kéo mạnh Thạch Tú, thấy hoàn cảnh hiểm nghèo, chàng vội vàng buông ra đánh ngược lên, đồng thời bàn chân phải đá vào thanh gỗ ngáng bên dưới, chiếc cũi nghiêng về một bên.

Hoàng Phủ Sơn vừa lùi xa chiếc cũi thì nó cũng vừa bị trầm xuống đất vì thanh gỗ không ngáng nó lại nữa, và tấm lưới cũng

đâm sập ngay xuống.

Hoàng Phủ Sơn thoát hiểm, nhưng mũi đao cũng đâm vào một bên cổ sượt xuống ngực, máu chảy như xối.

Thương thế không nhẹ, Hoàng Phủ Sơn một tay bịt chặt lấy vết thương, rồi nhún chân nhảy phắt lên bức tường.

Vì cơ quan phát động nên bọn cung thủ cũng nhằm mục tiêu đã xác định từ trước bắn tên vào như mưa, nhưng Hoàng Phủ Sơn đã mất hút ở bên kia bức tường rồi.

Ngay lúc dò một nhân ảnh bám theo chàng, hớt hải kêu lên :

- A Sơn ca, huynh bị thương rồi!

Chính là Tiểu Ngọc Nhi!

Chàng không đáp, chỉ vẫy tay ra hiệu Tiểu Ngọc Nhi nhanh chóng đi theo mình.

Mới vượt qua con sông đào thì Biện Bất Nghi cũng vừa tới kịp.

Y hỏi :

- Đã cứu được người chưa?

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Biện đại ca, A Sơn ca bị thương rồi!

Biện Bất Nghi xem xét vết thương của Hoàng Phủ Sơn một lát rồi kinh hãi nói :

- Tên vừa hạ thủ quyết lấy mạng của ngươi. Chỉ còn hai phân nữa là đứt động mạch cổ, dù thần tiên cũng không cứu được.

Tiểu Ngọc Nhi lo lắng nói :

- A Sơn ca mất nhiều máu quá. Biện đại ca hãy mau sơ cứu cho huynh ấy đi!

Biện Bất Nghi chỉ tay về phía trước nói :

- Trước hết hãy vào rừng đã. Ở đây cô đã đốt trụi thành bình địa rồi, cách mấy dặm cũng nhìn rõ...

Ba người nhanh chóng đi vào rừng.

Phía sau, Khoái Lạc bảo vẫn bốc cháy rừng rực, tiếng người kêu, ngựa hí, chó sủa hóa thành một thứ âm thanh hỗn độn.

Tìm một nơi kín đáo nghỉ chân, chỉ chốc lát Biện Bất Nghi đã cầm máu cho Hoàng Phủ Sơn và đắp thuốc vào băng lại.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Biện đại ca mới rồi cười gì vậy?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Ta nhận ra tiếng la hét của Qua Trường Giang. Chắc hắn vừa về đến, hắn phải uất đến chết, hô hô hô...

Y Tử Nhân là một thần y, người đã đoạn khí y còn cứu được huống gì thương thế của Hoàng Phủ Sơn không trúng vào yếu huyệt.

Sau khi được tra thuốc và băng bó, Hoàng Phủ Sơn không thấy đau đớn gì nhiều, đã có thể nói năng đi lại bình thường.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Làm sao mà ngươi trúng phải đao thế?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Tôi bị mắc lừa.

Biện Bất Nghi làu bàu :

- Thế mà cũng nói được! Không mắc lừa thì sao mà thụ thương chứ?

Tiểu Ngọc Nhi tỏ vẻ ân hận :

- Muội thật đáng trách... vì đến chậm mà ra nông nỗi đó...

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Không thể trách cô được. Người bị nhốt trong cũi sắt không phải Thủy Tiên và Thạch Tú. Chúng đã đánh tráo.

Biện Bất Nghi nhíu mày :

- Cửu Cung đại mê trận đã lợi hại, trong đêm lại không thấy gì, thật là nguy hiểm...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Địch nhân hơi vội một chút, nếu chờ thêm chút nữa để tôi ôm hai người trong tay mới xuất thủ thì mất mạng là cái chắc.

Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Huynh xem rõ nữ nhân đó chừng bao nhiêu tuổi?

- Tôi không thấy rõ mặt, nhưng điều đó có thể khẳng định người đó là nữ nhân.

Biện Bất Nghi nói :

- Lần này chúng ta gây náo loạn ở Khoái Lạc bảo, nhất định Qua Trường Giang phải phát khùng.

Tiểu Ngọc Nhi buột miệng :

- Đương nhiên!

Biện Bất Nghi lại nói :

- Ta có đề nghị này, không biết các ngươi thấy thế nào...

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Đề nghị gì?

- Việc cứu người hãy tạm thời gác lại đã. Bây giờ hãy đến Mai Hoa sơn trang làm chính sự trước. Đã mấy tháng nay chưa có tin gì báo về cho Vu lão lão rồi.

Hoàng Phủ Sơn không nói gì. Chưa cứu được mẹ con Thạch Tú, lòng chàng vô cùng day dứt. Nếu bây giờ bỏ mặc việc đó thì biết ăn nói với Thạch Trang thế nào?

Tiểu Ngọc Nhi biết rõ suy nghĩ của Hoàng Phủ Sơn liền nói :

- Tôi cũng có một dự định, xem hai vị thấy thế nào.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Cứ nói xem!

- Muội đề nghị chúng ta hãy đến Thanh Phong trấn tìm một điếm gia nghỉ lại, sau đó tôi sẽ tới Hòa Khí Phố bàn chuyện làm ăn.

Biện Bất Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Cô lại muốn theo nghề buôn bán hay sao?

Tiểu Ngọc Nhi cười bí ẩn :

- Đến lúc đó hai vị sẽ biết.

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Nếu vậy hai người cứ đến Thanh Phong trấn trước đi, tôi sẽ tới sau.

Tiểu Ngọc Nhi phản đối :

- Đến Thanh Phong trấn cũng là hình thức dưỡng thương để huynh mau bình phục, sao không đi?

Biện Bất Nghi nói :

- Rõ ràng là ngươi không thể đi khỏi nơi đây được, đã dính chặt với Khoái Lạc bảo mất rồi!

Hoàng Phủ Sơn thẳng thắn thừa nhận :

- Tôi thật không yên tâm chút nào về hai mẹ con Thủy Tiên. Phải chứng minh rằng hai người còn chưa bị hại, nếu không thì chưa xong nợ với Qua Trường Giang được đâu!

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Nếu huynh ở lại thì muội cũng không đi đâu cả.

- Cô nên nhớ còn trọng trách của Vu lão lão giao phó...

Biện Bất Nghi bảo :

- Tiểu Ngọc! Chúng ta hãy đến Thanh Phong trấn cứ tìm cơ nghiệp của Sinh Tử Đương mà quấy nhiễu. Tin đó truyền tới Khoái Lạc bảo nhất định hắn đứng ngồi không yên, thế nào hắn cũng quay về Thanh Phong trấn.

Tiểu Ngọc Nhi gật đầu :

- Ý đó cũng hay, làm phân tán lực lượng của Qua Trường Giang.

Hoàng Phủ Sơn cũng đồng tình :

- Phương sách đó hợp lý đấy! Tôi sẽ tìm chỗ nào nghỉ ngơi đôi chút. Một tí thương tích này không đáng ngại đâu!

Ngay sau đó Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi lên đường tới Thanh Phong trấn.

Hai người đi rất nhanh, nhưng dọc đường vẫn chuyện trò thật sôi nổi vì chủ ý của Tiểu Ngọc Nhi còn tuyệt diệu hơn và nàng cảm thấy thích thú khi nghĩ đến những việc họ sắp làm.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 11: Già lừa mắc bẫy

Hoàng Phủ Sơn không hề ra khỏi Lâu Phụng sơn. Ngay dưới chân núi này là Khoái Lạc bảo.

Chàng chỉ tìm một khu rừng tùng thật rậm rạp kín đáo bí mật ẩn trong đó ngủ một giấc say sưa bên bờ đá.

Nơi Hoàng Phủ Sơn chọn để ẩn nấp vừa kín đáo vừa thuận tiện. Đứng quanh đó vài trượng cũng khó mà phát hiện chàng, nhưng đưa mắt nhìn quanh kẽ lá thì có thể thấy rõ tình hình ở Khoái Lạc bảo.

Khi chàng tỉnh giấc thì trời đã về chiều. Trong lòng lo lắng về sự an nguy của mẹ con Thủy Tiên, chàng cố nghĩ cách làm sao để cứu được họ, và cốt yếu là hai người đã bị sát hại chưa?

Nhớ đến Cửu Cung đại mê trận và những hiểm họa mà chàng đã gặp phải và suýt nữa thì đã bỏ mạng, chàng nghiến răng căm hận, dự định ở lại nghỉ thêm một đêm nữa cho lại sức rồi sáng mai sẽ xông vào Khoái Lạc bảo, lần này chàng quyết định không biểu lộ lòng nhân từ nữa.

Đêm đó qua đi vô sự.

Sáng hôm sau, chàng vừa ăn chút lương khô chuẩn bị từ trước định thâm nhập vào bảo thì chợt thấy có ba kỵ mã từ bảo môn phóng ra.

Ba con tuấn mã phi như gió, chốc lát đã mất hút, không thấy người ngựa đâu nữa.

Tuy không biết ba kỵ sĩ là ai nhưng Hoàng Phủ Sơn an tâm một phần là dù sao bớt người là thế lực đối phương giảm mất một chút.

Chàng ngước mắt nhìn trời rồi rời khỏi bờ đá đi vào Khoái Lạc bảo.

Nếu lần này không cứu được mẹ con Thủy Tiên, chàng buộc phải giết người, san bằng cả Khoái Lạc bảo bắt đối phương phải giao họ ra mới thôi.

Vì gia đình Thạch Trang mà chàng đã dây dưa gác nhiệm vụ của Vu lão lão giao phó, lúc này không thể chờ đợi gì hơn nữa.

Hoàng Phủ Sơn vừa đi vừa nghĩ ngợi, mới ra khỏi rừng thì chợt thấy một đại hán tay cầm đòn gánh bước đi rất quả quyết về phía Khoái Lạc bảo.

Người đó dáng đi rất uy mãnh, tưởng chừng nếu gặp phải bức tường y cũng xô sập cả tường mà xông tới.

Không biết đại hán đó là ai? Vì quá xa nên Hoàng Phủ Sơn không thấy rõ.

Mới qua khỏi chiếc cầu đá, từ bảo môn hai tên hắc y hán tử tay cầm đại đao hăm hở xông ra chặn đường.

Hình như đôi bên có lời qua tiếng lại vài câu rồi thấy hai tên hắc y đại hán vung đao chém xuống. Ngay lúc đó đại hán cũng vung đòn gánh đánh trả.

Đại hán chỉ đông đánh tây, chỉ nam đánh bắc, khí thế rất hào hùng, chiếc đòn gánh múa ào ào khiến hai tên hắc y hán tử núng thế lùi dần về phía bảo môn.

Nhưng vừa lúc đó từ bên trong cửa có bảy tám tên hắc y hán tử khác xông ra. Tên dẫn đầu đưa mắt quan sát vị đại hán cầm đòn gánh một lúc rồi ngửa mặt lên trời cười sằng sặc.

Hoàng Phủ Sơn vẫn đi thong thả, bấy giờ chàng vẫn chưa nhận ra đại hán kia là ai.

Tên trung niên nhân cầm đầu bọn hắc y hán tử ra lệnh :

- Bắt sống! Mẹ kiếp, còn dám vào hang hổ!

Tám tên hán tử vây bọc lấy vị đại hán cầm đòn gánh, bốn tên ở vòng trong xuất đao chém bừa, còn bốn tên vòng ngoài canh chừng không để đối phương tẩu thoát, sẵn sàng dốc lực tương trợ.

Đại hán không chút nao núng, hai tay cầm chặt đòn gánh bổ đông chém tây uy mãnh lạ thường.

Chỉ tiếc rằng hổ xuống đồng nội thì đến chó cũng coi thường.

Tám tên hắc y hán tử vây chặt đối phương nhưng vẫn chưa uy hiếp được mà lợi dụng số đông áp đảo để chờ sơ hở, chẳng khác gì bầy lang đấu với một con mãnh hổ.

Hoàng Phủ Sơn phần nào lo lắng vì chàng đã nhận ra đại hán võ công chỉ vào hạng tầm thường. Nếu đối địch lâu, không bị trúng đao thì cũng kiệt lực mà bị bắt.

Tên trung niên nhân cầm đầu cười vang đầy đắc ý, hiển nhiên hắn tin tưởng sớm muộn gì cũng bắt được đối phương.

Hoàng Phủ Sơn cũng thấy rõ điều đó, vì qua tràng cười chàng cũng đoán biết được võ công của hắn vào loại nhất lưu, chỉ cần hắn xuất thủ thì không khó gì khống chế được đại hán cầm đòn gánh.

Chàng mới nghĩ đến đó thì chợt thấy đại hán bị dồn đến trước mặt trung niên nhân.

Tên này lập tức dứt tiếng cười, né bên tả vung cước đá vào mạng sườn đại hán.

Cú đá thật không nhẹ khiến đại hán cầm đòn gánh bị văng đi mấy bước suýt nữa thì ngã gục.

Vừa giữ được thăng bằng, đại hán lại vung đòn gánh thét lên :

- Thạch Trang ta sẽ liều mạng với các ngươi!

Hai tiếng Thạch Trang phát ra như luồng điện làm Hoàng Phủ Sơn giật thót lên. Chàng không nghĩ ngợi gì nữa, phóng chạy như bay vào Khoái Lạc bảo.

Đến lúc này chàng vẫn chưa biết rằng trước đây Thủy Tiên vốn ở vùng phụ cận Khoái Lạc bảo, sau khi bị Qua Ngọc Hà cưỡng hôn mới trốn theo Thạch Trang vào sâu trong núi, không ngờ bảy tám năm sau còn bị Ngọc công tử Qua Ngọc Hà đem theo bọn thủ hạ tới cưỡng hiếp, sát hại Thạch Trang và phóng hỏa đốt căn lều, sau đó lại bắt hai mẹ con đưa về bảo.

Lúc này nghe đại hán cầm đòn gánh tự xưng là Thạch Trang, Hoàng Phủ Sơn băng mình lao đi như ánh chớp, phút chốc đã tới

trước bảo môn, quát lớn :

- Dừng tay!

Lúc này cả tám tên hắc y hán tử cùng tên trung niên nhân cầm đầu chính là Tổng quản Bạch Hà Thập Tam Đao Tề Trường Chinh đang vây quanh đánh Thạch Trang thì nghe có tiếng quát, tất cả ngạc nhiên quay lại nhìn.

Một tên hán tử la lớn :

- Tiểu tử này chính là người đêm qua xông vào Cửu Cung đại mê trận. Mau đi bẩm báo với Bảo chủ.

Tề Trường Chinh vung đao xông tới, quát to :

- Con mẹ nó! Ta chính đang buồn vì không tìm được tiểu tử ngươi. Dám dẫn xác tới đây vừa đúng lúc.

Còn vị đại hán cầm đòn gánh, đúng là Thạch Trang, y phục ướt đẫm cả mồ hôi lẫn máu, còn bộ mặt ngăm ngăm đến bây giờ trở nên xám ngắt, hiển nhiên vừa bị trúng thương vừa kiệt sức.

Thạch Trang lẽ ra không nên tới đây, chính y cũng biết như vậy. Nhưng vốn là một hán tử tính tình cuồng nhiệt, khi cần đâu nghĩ đến sinh mạng mình?

Y nóng lòng nghĩ đến vợ con, thấy rằng Hoàng Phủ Sơn chỉ là người mới quen biết mà vẫn một mình lao vào vòng nguy hiểm bất chấp sinh tử, chẳng lẽ chính mình lại tham sống?

Vì thế mà chỉ mới bình phục, Thạch Trang đã xông đi Khoái Lạc bảo.

Y định tìm Qua Trường Giang để liều mạng, thế mà ngay với mấy tên lâu la thủ hạ còn đánh không nổi thì đâu còn hy vọng thí mạng với cừu nhân.

Thạch Trang cũng tự lượng sức mình không địch nổi những cao thủ ở Khoái Lạc bảo, có đến đây chẳng qua cũng liều mạng mà thôi, nhưng chết trước mắt Qua Trường Giang thì xứng đáng hơn.

Khi thấy Hoàng Phủ Sơn xuất hiện, Thạch Trang cầm đòn gánh chạy lại đón.

Hoàng Phủ Sơn đỡ lấy Thạch Trang lùi ra sau mình, gập song chỉ điểm tới Tề Trường Chinh đang vung đao chém xuống, miệng nói nhanh :

- Thạch huynh, chạy đi!

Thạch Trang lắc đầu :

- Huynh đệ! Việc của ta mà!

Hoàng Phủ Sơn vừa xuất thủ đánh lui Tề Trường Chinh vừa giục :

- Nếu Thạch huynh không chịu đi nhanh thì hỏng việc đấy!

- Không! Ta cần tìm tên họ Qua và cứu vợ con ta!

- Nếu huynh bị chúng bắt được thì đại tẩu và Tú nhi càng chóng bị hại. Chạy nhanh đi!

Tề Trường Chinh nổi giận hét vang :

- Vây tên họ Thạch lại! Giết!

Hai bàn tay Hoàng Phủ Sơn tỏa màu vàng lấp lánh như hào quang.

Thấy tám tên hán tử vây đến, chàng quát bảo Thạch Trang :

- Nếu huynh không chạy thì cầm bằng tự mình giết chết đại tẩu và Tú nhi đó!

Thạch Trang đã lùi tới sát đầu, còn gượng nói :

- Tôi đến cứu họ mà!

Hoàng Phủ Sơn xẵng giọng :

- Tới nộp mạng thì có!

Chàng thét lên như sấm, xuất liền hai chưởng về phía địch nhân, Tề Trường Chinh tay phải đau buốt không sao giữ nổi thanh đại đao, rơi choang xuống đất.

Hắn cúi nhìn xuống mới nhận thấy tay mình bị đứt một đường như đao chém, bụng bỗng phát run.

Trong tay Hoàng Phủ Sơn không cầm binh khí gì, bằng chưởng chỉ mà tạo thành vết thương như thế, thật lợi hại vô cùng.

Hắn nhảy lùi ra thét :

- Vậy chặt lại, đánh thí mạng vào! Một người về báo tin cho Bảo chủ!

Hoàng Phủ Sơn thấy bọn hán tử vây chặt lại, cười nhạt một tiếng, thân thể nhảy phắt lên hướng bốn phía quét một vòng.

Bọn hán tử miệng la í ới, mấy tên bị đánh bay mất khí giới, đều hoảng hốt nhảy lui.

Chàng không ham đánh, quay lại chộp lấy tay Thạch Trang kéo chạy, một mạch tới hai mươi dặm mới dừng lại.

Thạch Trang bị cầm chặt tay đành phải chạy theo, nhưng còn cố ngoái đầu lại nhìn, thấy từ bảo môn có đến mười mấy tên chạy bổ ra.

Hoàng Phủ Sơn đương nhiên cũng biết Qua Trường Giang đã suất lĩnh thủ hạ đuổi theo.

Chàng không sợ gì Qua Trường Giang hoặc bất cứ ai trong Khoái Lạc bảo, nhưng để xảy ra hỗn chiến, chàng không sao có thể chiếu cố đến Thạch Trang được.

Điều đáng lo nhất là nếu Qua Trường Giang bắt được thì Thạch Trang thì cả nhà ba người không còn hy vọng thoát chết.

Tuy nhi tử duy nhất của Qua Trường Giang là Qua Ngọc Hà bị Hoàng Phủ Sơn giết nhưng do trước đây Thạch Trang bí mật đưa Thủy Tiên trốn đi mới xảy ra tai họa đó, bởi thế không đời nào Qua Trường Giang chịu tha mạng cho Thạch Trang, mà hắn quyết trả thù bằng thủ đoạn tàn ác nhất.

Chạy liền một hơi gần hai chục dặm, Hoàng Phủ Sơn chậm bước, trông thấy áo Thạch Trang máu đầm đìa liền nghiêm giọng hỏi :

- Thương thế Thạch huynh còn nặng như vậy sao còn chạy đến Khoái Lạc bảo làm gì?

Thạch Trang dõng dạc trả lời :

- Tôi phải chứng tỏ cho Thủy Tiên biết rằng mình không phải là loại trượng phu ham sống sợ chết, cũng để Thạch Tú hiểu cha nó là một hán tử chân chính, lại không thể để huynh đệ phải liều mạng một mình vì chúng tôi!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Thạch huynh nên biết thế lực của Qua Trường Giang ở xung quanh Thái Tường phủ này lợi hại thế nào. Tiểu đệ tự lượng sức mình. Chúng ta không thể chết vô ích...

Chợt có tiếng ngựa hí vang...

Hoàng Phủ Sơn nghiến răng nói :

- Chúng đuổi tới rồi, hừ...

Thạch Trang rầu giọng :

- Ta đã làm liên lụy đến huynh đệ...

Hoàng Phủ Sơn an ủi :

- Thạch huynh đừng nói thế. Giữa đường gặp chuyện bất bình còn vung đao tương trợ, huống gì chúng ta đã có bình thủy tương phùng?

Thạch Trang cảm động nói :

- Thạch gia chúng tôi thật tốt phúc mới gặp được huynh đệ...

- Chỉ có một điều may là vừa rồi tiểu đệ đã định tới Thanh Phong trấn...

Thạch Trang ngắt lời :

- Nếu vậy thì ta chỉ còn cách hoành thây trước Khoái Lạc bảo mà thôi, thậm chí cũng không biết được số phận của thê tử thế nào...

Hoàng Phủ Sơn nhớ lại lúc bày tỏ ý định ở lại đây, Tiểu Ngọc Nhi tỏ vẻ bất bình. Nếu lúc đó chiều theo nàng mà đi Thanh Phong trấn, kết cục của Thạch Trang nhất định đúng như y vừa nói.

Chàng cầm tay Thạch Trang kéo chạy băng lên núi. Thạch Trang có cảm giác như đôi chân không còn là của mình nữa, toàn thân nhẹ bỗng chạy thật nhanh.

Hoàng Phủ Sơn vừa chạy vừa nói khẽ :

- Tiếng ngựa hình như đang tách ra. Có lẽ ở ngã ba chúng chia làm ba toán truy tìm, chúng ta cứ ngược lên núi.

Thạch Trang quay lạ nhìn nhưng không thấy gì, cũng không nghe cả tiếng vó ngựa.

Tuy vậy vẫn tin lời Hoàng Phủ Sơn chắc không sai.

Hai người xuyên qua một khu rừng rậm và vượt qua mấy triền đồi.

Hoàng Phủ Sơn cứ nhằm hướng chính bắc mà đi, càng ngày đường núi càng trở nên hiểm trở, vì thế càng an toàn hơn.

Đi thêm vài dặm nữa, Hoàng Phủ Sơn buông tay Thạch Trang nói :

- Tiếng người ngựa đã xa rồi, chúng ta cứ thẳng lên hướng bắc là được, chẳng lo bị đuổi kịp đâu.

Lúc này họ đi thong thả hơn.

Lấy hơi một lúc, Thạch Trang nói :

- Huynh đệ sau khi bỏ đi được ba ngày, ta không sao yên tâm được, thậm chí ngủ không yên. Sau khi cảm thấy có thể đi lại được liền đi ngay.

Hoàng Phủ Sơn làu bàu :

- Hai người giúp việc cho Biện Bất Nghi thật hỏng sự, dám để Thạch huynh đi như thế...

Thạch Trang cười nói :

- Chẳng phải họ thả ta đi đâu. Chính ta đã lừa hai người đó, trốn đi lúc nửa đêm.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Biện đại phu mỗi khi ra khỏi nhà thường đóng đinh chiếc quan tài làm cổng lại, chắc Thạch huynh phải vượt tường phía sau, đúng không?

- Đúng thế, ta lén vượt tường trốn đi!

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn và Thạch Trang đi suốt ngày hôm đó vẫn chưa ra khỏi núi. Đến khi ráng chiều hắt xuống chợt thấy phía trước có một khu rừng mai.

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên leo lên một gò cao nhìn kỹ, chợt lẩm bẩm :

- Sao lại thế chứ?

Thạch Trang nhìn theo ánh mắt Hoàng Phủ Sơn, thấy thấp thoáng trong rừng mai có phòng ốc, rõ ràng là một trang viện.

Y hỏi khẽ :

- Huynh đệ, đây là nơi nào?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Mai Hoa sơn trang!

Thạch Trang ngạc nhiên nói :

- Lâu nay tôi vẫn nghe tiếng ở Mai Hoa sơn trang có một vị lừng danh trên giang hồ là Thiên Diện Thái Tuế. Chúng ta làm sao tới đây được chứ?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Chúng ta đi tắt theo hướng bắc, so với đi theo đại lộ thì nhanh gấp đôi. Thế nhưng thật kỳ lạ vì khi đi đúng hướng bắc, tiểu đệ không ngờ tới thẳng Mai Hoa sơn trang và không hề có ý định tới đây.

- Nhưng dù sao cũng tới đây rồi. Chúng ta cứ vào xin nghỉ lại một đêm đến mai sẽ đi.

Hoàng Phủ Sơn lơ đãng nói :

- Trong đó không có người...

Thạch Trang kinh ngạc hỏi :

- Cả trang viện lớn như thế sao không có người?

- Chết sạch cả rồi, trong trang viện bây giờ chỉ còn những chiếc quan tài chưa được hạ táng.

Thạch Trang nghe nói phát run hỏi :

- Nhưng chuyện đó phát sinh từ lúc nào?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Ba năm trước. Vụ huyết án kinh hoàng đó đối với người trên giang hồ vẫn là chuyện bí ẩn, không ai biết kẻ nào đã hạ độc thủ.

Thạch Trang chặt lưỡi nói :

- Người trên giang hồ thật đáng sợ, dễ mất mạng như chơi! Cả trang viện lớn thế mà chết sạch...

Hoàng Phủ Sơn chợt hỏi :

- Thạch huynh có sợ ma không?

Thạch Trang lại rùng mình.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn chỉ tay về hướng Mai Hoa sơn trang nói :

- Đêm nay chúng ta làm bạn với quỷ?

Thạch Trang chau mày nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ý huynh đệ muốn nói đêm nay chúng ta ở lại trong Mai Hoa sơn trang sao?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu đáp :

- Không sai, cứ cho là ba toán người của Khoái Lạc bảo lùng sục, bọn chúng cũng không bao giờ mò tới nơi này!...

- Huynh đệ, ta biết bản lĩnh của mình chẳng phải tốt, lần này tìm đến tận Khoái Lạc bảo chỉ là để gặp mặt Thủy Tiên và A Tú, rồi cho dù cả nhà cùng chết ta vẫn cam tâm, có điều...

- Chẳng đến nỗi tuyệt vọng như vậy, Thạch huynh, mẹ con A Tú hiện giờ tạm thời chẳng có gì nguy hiểm.

Thạch Trang nói :

- Mẹ con nó vẫn mạnh khỏe ư?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nếu như tôi nói mẹ con A Tú vẫn mạnh khỏe thì xem như tôi dối huynh, nhưng nói không tốt thì cũng chẳng đúng, thực tế mẹ con A Tú bị giam trong thiết lao chẳng được tự do.

Thạch Trang hai mắt trừng trừng như muốn nổ ra, tay nắm chặt lại nghiến răng nói :

- Ta thương cho Thủy Tiên, ta thương cho A Tú... Ai!

Hoàng Phủ Sơn nhìn Thạch Trang ái ngại nói :

- Chúng ta cả hai trên mình đều thụ thương, tên họ Qua còn chưa bắt được ta thì chưa bao giờ hạ thủ với mẹ con A Tú, cho nên... theo thiển ý huynh đệ chúng ta tạm thời nghỉ lại đây dưỡng thương, sau đó tính kế đối phó.

Thạch Trang nghiến răng trèo trẹo nói :

- Đây là cảnh giới nào chứ!

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu cười khổ nói :

- Đây là giang hồ hiểm ác, bình địa sinh phong ba, thế giới mạnh được yếu mất. Ài... huynh đệ, cho nên tôi rất ái mộ những ngày sống ẩn trong núi của huynh đệ.

Thạch Trang nén tiếng thở dài nói :

- Thế mà cũng có kẻ tìm tới!

Đây là một lời cảm thán bất đắc dĩ, cũng là một tiếng nấc thống khổ, những năm tháng của Thạch Trang trôi qua tuy kham khổ nhưng lại rất yên bình.

Ấy là những tháng ngày ẩn dật tại thế, thế nhưng mới hay thân tại giang hồ, muốn sống được những ngày yên tĩnh thanh thản thì chẳng khác nào với tay lên ngắt vầng minh nguyệt, khó lắm thay!

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn dẫn Thạch Trang vòng qua một con dốc thoai thoải đi đến Mai Hoa sơn trang, nơi này đối với Hoàng Phủ Sơn chẳng hề xa lạ. Năm trước chàng đã đến đây ba lần, chỉ có điều vì đến là ban ngày, cho nên chẳng hề phát hiện thấy gì.

Trong Mai Hoa sơn trang có đến hơn bảy mươi hai chiếc quan tài bày la liệt, có một lần Hoàng Phủ Sơn mở thử một chiếc xem, mới thấy bên trong là thi thể người đã thối rữa đi một nửa, ngoài ra chẳng thấy gì khác.

Lần này thì không giống, nhân vì chàng nghe Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi nói là đã hai lần phát hiện thấy có người giả làm quỷ xuất hiện trong trang, cũng nghi ngờ chuyện này có liên quan đến Khoái Lạc bảo. Há người Khoái Lạc bảo chỉ có ăn trộm quan tài thôi sao?

Bấy giờ Hoàng Phủ Sơn và Thạch Trang đi vòng vào trong cánh rừng mai phía trước cánh phải Mai Hoa sơn trang, mai cuối giữa đông vừa chớm nở, màu sắc rực rỡ quyến rũ đàn ong kéo đến không dứt. Dù lúc này trời đã thấy sắp tối, nhưng đám ong đi hút mật vẫn còn thấy bay lượn chưa thôi.

Thạch Trang nhìn quanh một vòng thấp giọng nói :

- Huynh đệ, nơi này trồng mai nhiều thật Rồi chỉ tay vòng quanh nói tiếp :

- Chung quanh sơn trang này trồng đến năm vườn mai, vừa khéo thành năm cánh hoa mai, cả nhà Kha Phương Đạt đều say mê yêu thích hoa mai.

Thạch Trang thở dài một hơi nói :

- Đáng tiếc cả một nhà lớn nhỏ bị hại trong tay ác thủ!

“Đúng thế!” Hoàng Phủ Sơn cũng buông tiếng thở dài nói :

- Điều khiến cho người ta ngạc nhiên là cho đến giờ vẫn chẳng ai biết được hung thủ huyết án kia là kẻ nào?

- Đương nhiên là kẻ thù của Kha Phương Đạt.

- Kha Phương Đạt ngoại hiệu Thiên Diện Thái Tuế, thuật dị dung có thể nói thiên hạ vô song, cũng là nhân vật hùng bá võ lâm.

Thạch Trang nói :

- Kẻ từng xưng bá giang hồ, tất nhiên kết thù chẳng ít người, xưa nay kẻ xưng hùng xưng bá đương nhiên nhất định cũng gây ra không ít nợ máu.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Kha Phương Đạt đúng là có rất nhiều kẻ thù, sau cái đêm Mai Hoa sơn trang bảy mươi hai người bị tàn sát, đã có không ít kẻ thù của Kha Phương Đạt tìm đến xem!

Chàng hơi ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đương nhiên cũng có bằng hữu của Kha Phương Đạt đến, mua quan tài làm ma chay an táng, mọi chuyện này đều do sư huynh của Kha Phương Đạt là Tây Hà Hắc Hổ Soái Thiên Hạo ra tiền chu toàn, chuyện này chính tôi tận mắt nhìn thấy.

- Chuyện xảy ra đã ba năm mà vẫn chưa có chút manh mối nào, chỉ e huyết án này chẳng phá nổi!

Hoàng Phủ Sơn chép miệng nói :

- Năm xưa Kha Phương Đạt kết thù nặng nhất với Long Môn bảo, nhưng nhắc lại nguyên nhân thì chỉ như là một cái vảy mà thôi!

Hoàng Phủ Sơn chỉ nói thế mà chẳng nói rõ ra hơn, là vì lúc ấy hai người đã đến trước cửa Mai Hoa sơn trang.

Thạch Trang nhìn Hoàng Phủ Sơn thoáng chút do dự hỏi :

- Huynh đệ, đêm nay chúng ta vào trong này chứ?

- Không cần vào sâu bên trong, chỉ nghỉ tại trong tiểu lâu bên cạnh đại môn là đủ.

Hoàng Phủ Sơn đáp rồi mắt ngước nhìn chỉ thấy trong hoàng hôn xâm xẩm hai cánh cửa sơn trang nặng nề đóng im ỉm, then cửa khóa cứng với hai chiếc vòng sắt nặng nề đã sét gỉ, trông càng thêm âm u ảm đạm.

Trong lòng chàng nghĩ Tiểu Ngọc Nhi cũng thật can đảm, nàng chỉ một mình lẻn vào trong sơn trang còn giả làm ma quỷ, đúng là bản lĩnh cao cường mà còn to gan lớn mật!

Hoàng Phủ Sơn nhìn hai cánh cửa giây lát, vốn định mở cửa vào trong xem, nhưng tay đưa ra rồi chẳng hiểu sao rụt lại nhìn Thạch Trang nói :

- Chúng ta nhảy tường vào vậy!

Chung quanh sơn trang trồng rất nhiều mai, hai người chỉ việc nhảy lên cây mai rồi tung qua tường vào bên trong chẳng khó khăn. Hoàng Phủ Sơn ngưng mắt nhìn vào đại sảnh đường rộng lớn thênh thang, nhưng giờ đây tối tăm hoang vu, lạnh lẽo khiến người ta nhìn có một cảm giác lành lạnh chạy thấu sống lưng.

Thạch Trang chỉ nín lặng đến không một tiếng thở mạnh, trong lòng anh ta có chút hoài nghi, một trang viện to lớn thế này mà

chẳng có lấy một bóng người, ngược lại đặt đến bấy nhiêu cỗ quan tài?

Anh ta đi ngay sau lưng Hoàng Phủ Sơn, đến bên trái đại môn là một tiểu lâu, chỉ thấy cửa khép hờ, một ô cửa sổ nhỏ, tuy trời đã tối nhờ nhợ, nhưng nhìn vẫn còn nhận ra được bên trong đặt một chiếc giường gỗ lớn.

Hoàng Phủ Sơn đẩy cửa một cách tự nhiên, lúc này mới nhìn thấy bên trong còn có thêm một chiếc bàn và hai chiếc ghế, một giá đèn nhưng bụi bám đầy, một tấm chăn nửa rơi xuống đất nghe mùi mốc.

Hoàng Phủ Sơn giơ tay kéo tấm chăn mỉm cười nói :

- Trời lạnh thật, có tấm chăn cũ mốc này xem ra vẫn hơn là không!

Thạch Trang vốn đã mệt từ lâu, uể oải lấy từ trong áo ra nửa chiếc bánh dày khô nói :

- Huynh đệ, tôi còn nửa chiếc bánh này, lót lòng vẫn chẳng tệ!

Hai người nằm xuống giường, tấm chăn cũ đắp nửa người dưới, Hoàng Phủ Sơn cũng đói meo, vốn định ra ngoài tìm gì về ăn. Không ngờ nhìn thấy nửa chiếc bánh trong tay Thạch Trang nên lại thôi.

Hai người chẳng ai nói với ai thêm lời nào, chia nhau ăn nửa chiếc bánh lót dạ rồi nằm xuống giường ngủ.

Sau một ngày bôn ba, vừa đói vừa mệt, lại thêm trên người thụ thương, nên đặt lưng xuống là cả hai rơi ngay vào giấc ngủ...

Đêm khuya trăng lạnh, ánh sáng yếu ớt trong sương khuya rọi qua cửa sổ. Nhưng đột nhiên ánh trăng bị che khuất, đồng thời một âm thanh “rào rào” vang lên!

Hoàng Phủ Sơn bị tiếng động kia đánh thức, nhưng chàng bình tĩnh nằm yên bất động, chỉ mở bừng mắt ra chăm chú nghe ngóng...

Đôi nhãn tinh đảo nhanh trong hồ mắt, nhưng thủy chung chàng chẳng hề nhìn thấy gì.

Qua đi một lúc, trong lòng nỗi hồ nghi cứ nổi lên, Hoàng Phủ Sơn dướn thẳng người, đưa tay lên sờ vào vết thương đao trên ngực. Vết đao này chính là dấu tích một đao của nữ nhân khi chàng lần thứ hai vào trong thiết lao định cứu Thủy Tiên, may mà chàng còn tránh kịp khiến đao chệch đi, nếu không thì có thể đã bỏ mạng ngay đương trường rồi.

Vết thương vẫn chưa khép miệng, chàng cảm thấy còn đau nhói từng lúc.

Chàng ngồi lên rồi nhích lại gần cửa sổ ghé mắt ra ngoài nhìn về hướng đại sảnh đường, bất giác đầu mày chau lại, bên ngoài trời tối đen như mực, giơ tay trước mặt chẳng thấy ngón tay.

Hoàng Phủ Sơn nói nhẩm một mình trong lòng :

“Gió mùa! Chỉ e đợt tuyết lớn năm nay đến rồi!”

Chàng là người hay suy nghĩ, nếu như trời đổ tuyết xuống, thì điều khiến chàng lo lắng quan tâm nhất chính là mẹ con Thủy Tiên đáng thương trong thiết lao.

Quả nhiên bên ngoài cửa sổ ngọn gió Tây bắc đã kéo về mang theo những hạt tuyết trắng nhẹ rơi xuống, những tiếng tí tách xen trong tiếng gió càng tăng thêm nỗi thê lương.

Hoàng Phủ Sơn quay nhìn Thạch Trang vẫn chìm đắm trong giấc ngủ say, bất giác lắc đầu thở dài nhè nhẹ.

Chính đúng vào lúc này hai khối trắng mờ nhạt loáng nhanh trong làn tuyết rồi biến mất chừng như xuất hiện chính ngay sau đại sảnh đường.

Hoàng Phủ Sơn bình tĩnh yên lặng, chàng dướn người thẳng lên chăm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, chừng sau một tuần trà vẫn không có động tĩnh gì khác, càng nghĩ hằn là mình hoa mắt trong đêm tối nhìn nhầm.

Hoàng Phủ Sơn ngả người nhẹ nhàng nằm trở xuống, tay kéo nhẹ tấm chăn lên nửa người, nhưng hốt nhiên lại một bóng trắng xuất hiện, lần này chỉ có một bóng trắng nhảy tung lên trên đại sảnh đường.

Hoàng Phủ Sơn giờ thì đã nhìn thấy rất rõ, tuyệt không phải là một ảo giác do hoa mắt trong đêm tối, để tin rằng mình đã thức tỉnh, chàng còn véo mạnh một cái vào đùi mình cho đau.

Nhìn lại Thạch Trang vẫn ngủ ngon lành, Hoàng Phủ Sơn nhẹ người xuống khỏi giường.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn kia, bên ngoài trời tuyết dã đổ nhiều hơn, trong phút chốc bề mặt phủ một màn trắng mờ nhạt.

Hoàng Phủ Sơn định thần ngưng mắt nhìn ra ngoài, bóng trắng kia vẫn còn ở ngay trên mái ngoài đại sảnh đường, bóng trắng mờ

mờ ảo ảo gần như hòa vào cùng với màu tuyết, may mà còn có mái tóc dài bay lất phất trong gió kéo dài tới ba xích, nếu không thì người ta thực khó nhận ra chính xác bóng trắng kia ở nơi nào.

Cứ nhìn bóng trắng xõa tóc trong làn tuyết lạnh ngay trên mái đại sảnh đường Mai Hoa sơn trang hoang phế này thực chẳng khác gì một bóng u linh quỷ sứ, khiến người ta nhìn không khỏi lạnh người.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn vẫn trấn tĩnh không chút dao động, chàng trầm tĩnh chờ xem động tĩnh thế nào.

Hoàng Phủ Sơn lạnh ngạo trầm tĩnh như một tay sát thủ, nhưng chàng không chỉ có lãnh ngạo trầm tĩnh mà thậm chí còn hiện một nụ cười bên khóe môi, bởi vì chàng nhớ đến một câu nói của Tiểu Ngọc Nhi.

Tiểu Ngọc Nhi nói từng nhìn thấy trong sơn trang này phát hiện hai đám người, cho nên chàng không nghĩ bóng trắng kia là quỷ, mà cũng chỉ là một người như những người Tiểu Ngọc Nhi đã nhìn thấy mà thôi.

Hoàng Phủ Sơn nghĩ thế cho nên trấn tĩnh yên lặng, chưa có hành động nào, mà bóng trắng kia cũng bất động ngay trên đỉnh đại sảnh đường.

Hoàng Phủ Sơn tuy chưa có hành động, nhưng chàng đã ngầm vận chất lượng, hai tay chàng ửng lên ánh hoàng kim, nhân vì chàng tính trong đầu đã ra chiêu là phải đắc thủ.

Bên ngoài gió càng lớn, tuyết rơi càng dày, tuyết bị gió thổi vào cửa sổ mang theo khí lạnh khiến Hoàng Phủ Sơn hơi rùng mình, chàng hít sâu vào một hơi.

Đúng vào lúc này trên không trung vọng lại tiếng nhạc du dương, tiếng nhạc khi trầm khi bổng lúc rõ lúc không hòa trong đêm tuyết lạnh tưởng chừng như vọng về từ Cung thương, khiến Hoàng Phủ Sơn giật mình, chàng vội ngước mắt nhìn lên không.

Nhưng trên trời ngoài một màn tuyết trắng nhòa chẳng còn nhìn thấy gì khác.

Hoàng Phủ Sơn vội nhìn lại đỉnh đại sảnh đường, bất giác giật thót, trong lòng thầm nghĩ :

“Chẳng lẽ đúng là quỷ?”

Thì ra chỉ trong tích tắc, bóng trắng kia đã biến mất. Giờ thì Hoàng Phủ Sơn không còn được bình tĩnh, chàng giơ tay lên vuốt mặt lúc này làn da đã sởn gai ốc, bên tai vẫn còn nghe rõ ràng tiếng nhạc du dương.

Hoàng Phủ Sơn hít dài một hơi trấn tĩnh, nghiến chặt răng rồi mở hé cửa lách người bước hẳn ra ngoài, nhìn sảnh đường chỉ thấy bên trong tối om om.

Hoàng Phủ Sơn biết bên trong sảnh đường đặt rất nhiều cỗ quan tài của người Mai Hoa sơn trang một nhà lớn nhỏ bảy mươi hai người, trong đó có quan tài của Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt, đương nhiên trong đó cũng có cả thê thiếp của Kha Phương Đạt. Nhân vì hai năm trước chàng từng đến đây, chàng lén giở quan tài của Kha Phương Đạt xem, nhìn thấy khuôn mặt ông ta lúc ấy đã thối rữa ra.

Tuyết rơi càng lúc càng nặng hạt, gió càng lúc càng mạnh hơn, nhưng Hoàng Phủ Sơn chẳng còn thấy lạnh vì huyết nóng trong

người chàng như sôi lên.

Hoàng Phủ Sơn lần theo hành lang tiến vào trong đại viện thứ hai, tiếng nhạc du dương trong làn gió tuyết càng nghe rõ hơn.

Chàng hơi ngừng chân suy nghĩ nhanh trong đầu, cuối cùng tung người lên mái ngói, phóng mắt nhìn một vòng lập tức phát hiện ra một bóng trắng chính đang tung bay xuyên qua xuyên lại trong cánh rừng mai, tiếng nhạc chừng như phát ra chỉ gần đó.

Kia là gì chứ?

Hoàng Phủ Sơn thụt người thấp xuống, hai mắt mở trừng trừng chăm nhìn, bỗng nhiên thấy bóng trắng kia dừng lại trên một phiến đá bất động.

Bóng trắng ngừng lại thì mái tóc cũng rủ xuống, Hoàng Phủ Sơn giờ thì mới nhận ra rõ đó là một nữ nhân, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng thân hình mảnh khảnh trong làn tuyết vũ mong manh ẻo lả như một nhành liễu.

Vừa lúc này, từ bên trong xuất hiện thêm một cỗ kiệu toàn màu trắng như tuyết, kiệu do hai phụ nhân cao to khỏe mạnh khiêng. Một nữ nhân áo trắng khác đi trước dẫn đường, chỉ trong một thoáng cả bọn đã đến khu rừng mai, nữ nhân áo trắng đi trước bất chợt “í” lên một tiếng, khựng người đứng lại.

Nữ nhân áo trắng đi trước đứng lại, hai người khiêng kiệu đi sau cũng lập tức ngừng kiệu.

“Bọn họ đích xác là người chứ chẳng phải quỷ!” Hoàng Phủ Sơn ý thức được ngay trong đầu, nhưng chàng vẫn ẩn người trên mái ngói theo dõi.

Chàng còn có suy nghĩ bóng trắng kia hẳn là đồng bọn với đám người vừa xuất hiện này.

Hốt nhiên nghe nữ nhân đi trước kiệu cất tiếng hỏi lớn :

- Vị cô nương nào trong cung lén ra đây chăng?

Một câu này đương nhiên chẳng phải nói với Hoàng Phủ Sơn, mà chính là hỏi bóng trắng kia.

Bóng trắng trên phiến đã chẳng trả lời nhưng thân hình di chuyển nhẹ nhàng đến phía chiếc kiệu, cứ nhìn bóng trắng bước đi mà tợ hồ như chân chẳng chấm đất.

Nữ nhân áo trắng trước kiệu lại cất tiếng hỏi :

- Ta hỏi ngươi là vị cô nương nào trong Cung, sao không trả lời?

- Ngươi nhìn xem ta là vị cô nương nào trong Cung đây Cuối cùng bóng trắng kia cũng cất tiếng đáp, giọng trong trẻo êm êm như tiếng hoàng anh hót trong sớm mai xuân, nghe mới dịu dàng ấm áp làm sao!

Vừa nghe một câu này, nữ nhân áo trắng trước kiệu giật mình nhún chân tung lên không, miệng thét lớn :

- Ngươi không phải là người của chúng ta, ngươi là ai?

Tiếp theo câu hỏi là ánh đao lóe sáng, rõ ràng nữ nhân áo trắng trước kiệu nhìn thấy có người lạ xuất hiện lập tức ra đao.

Bóng trắng kia thấp thoáng trong làn mưa tuyết, nhìn thấy ánh đao ập tới, chỉ thấy tay áo phất lên nghênh đón. “Kong” một tiếng

ngân dài, kèm theo ánh kim khí chạm nhau tóe lên ánh lửa rồi tắt nhanh trong màn đêm.

Nữ nhân áo trắng vừa ra đao thốt lên một tiếng đầy kinh ngạc, thân hình rơi chếch xuống, miệng the thé la lên :

- Quả nhiên không phải là người của chúng ta, ngươi... ngươi thực ra là ai?

Bóng trắng kia nghe hỏi, giọng vãn thánh thót nhưng rất điềm tĩnh đáp :

- Trước tiên khoan vội hỏi ta là ai, mà trước hết cần phải biết Đào Hoa cung là môn phái nào?

Nữ nhân áo trắng thân hình bổ tới, đao ra chiêu thứ hai, miệng lại hét lên :

- Bắt ngươi xong, há còn lo ngươi không chịu nói!

Chỉ thấy hai nhân ảnh trắng xóa quấn lấy nhau trong màn dạ tuyết, từng hồi âm thanh kim khí chạm nhau vang lên xé tan màn đêm.

Một điều kỳ lạ là không nhìn thấy bóng trắng vừa rồi xuất hiện trên phiến đá kia sử dụng loại binh khí gì.

Hai bóng trắng tiếp nhau mười mấy chiêu rồi rơi xuống đất, chỉ nghe giọng nữ nhân áo trắng trước kiệu tức giận thét lớn :

- Vây giết, bất kể sống chết.

Câu này đương nhiên là mệnh lệnh cho hai nữ nhân khiêng kiệu.

Nữ nhân kia giọng nghe lạnh lại nói :

- Huyết án Mai Hoa sơn trang xem ra có manh mối rồi, các ngươi là người của Đào Hoa cung!

Ba nữ nhân kia chẳng nói tiếng nào, chỉ thấy nghiến răng trợn mắt nhảy vào vây lại tấn công nữ nhân kia.

Bóng trắng ban đầu chẳng hề thoái lui, chỉ thấy thân hình như làn khói trắng loáng thoáng trong màn đao ảnh, hai tay trừu phất lên nghênh chiêu hóa giải cuộc liên thủ tấn công của đối phương.

* * * * *

Trên mái ngói, Hoàng Phủ Sơn chỉ nấp người nhìn từ xa, chàng không thể ra mặt. Nhân vì chàng định xem xem đám người này có lai lịch như thế nào.

Bấy giờ nghe mấy tiếng “Đào Hoa cung”, chàng vắt óc suy nghĩ xem trên giang hồ từ lúc nào xuất danh một môn phái gọi là Đào Hoa cung?

Đồng thời mắt chàng ngưng thần tụ khí cố nhìn cho ra võ học của đám người kia, lúc này chàng đã nhìn thấy bóng trắng ban đầu xuất hiện trên phiến đá kia thân thủ linh lợi bất phàm. Tuy một mình bị vây trong ba lưỡi đao, nhưng chẳng hề nao núng tý nào, tiến thoái ra chiêu hóa thức nhất nhất đều phù hợp, quyết phải là một cao thủ thượng thặng mới được như vậy.

Thế nhưng, ba nữ nhân kia vây công cũng chẳng kém chút nào, đao pháp tinh tuyệt, tam đao liên hoàn tấn công tạo thành một bức tường thép lạnh luôn luôn vây đối phương vào giữa, từng chiêu từng

chiêu đều là sát chiêu, nhưng cực kỳ tinh tế. Cứ nhìn cũng biết đao pháp của họ đã đạt đến trình độ cao thâm.

Sát chiêu thô thiển hùng hậu chưa hẳn đã là cao thủ, người luyện võ công đạt đến trình độ cao tuyệt thì nghệ thuật hóa khi ra đao xuất chiêu, đao pháp đạt đến cảnh giới tinh tế linh hoạt thì là một nghệ thuật.

Đao pháp của một tay sát thủ nhất lưu là nghệ thuật hóa võ thuật!

Hoàng Phủ Sơn chính đang chăm chú xem đấu, bất chợt giọng một nữ nhân lạnh lùng vang lên :

- Nội trong mười chiêu phải băm chết ngươi!

Hoàng Phủ Sơn nghe thì hơi giật mình. Quả đúng là thế, vì vừa rồi đã hai lần bóng trắng xuất hiện đầu tiên trên phiến đá tung người vọt lên không định thoát ra ngoài, nhưng cả hai lần đều bị bọn ba người kia truy theo bức thoái lại.

Đến lúc này mới nghe bóng trắng xuất hiện đầu tiên giọng lạc đi la lên :

- A Sơn ca, còn không nhanh xuất thủ ư?

Hoàng Phủ Sơn cả kinh!

Chàng không thể nghĩ tới chuyện chàng cùng Thạch Trang đến nghỉ lại đêm trong Mai Hoa sơn trang này lại bị người khác phát hiện. Và càng không thể ngờ hơn nữa là bóng trắng xuất hiện trong vườn mai kia lại là...

- Tiểu Tước Nhi!

Hoàng Phủ Sơn miệng lẩm nhẩm thốt lên, thân hình tung vọt từ trên mái ngói xuống một cách phản xạ tự nhiên.

Ba nữ nhân đang vây công, nghe đối phương hét lên vốn chỉ nghĩ là tìm cách đánh lừa mình, nhưng không ngờ hóa ra là thật.

Vừa nhìn thấy có bóng người từ thinh không lướt xuống, một trong ba nữ nhân đang vây công, nhảy ra ngoài, vung đao ngăn cản, thét lên :

- Kẻ nào!

Hoàng Phủ Sơn không nói nửa câu, tay trái vung lên đánh bạt tay đao đối phương ra ngoài, đồng thời tay phải xuất chỉ điểm vào cổ đối phương.

Chàng ra chiêu thần tốc, chỉ xuất huyết đổ, chỉ nghe thấy nữ nhân kia rú lên một tiếng rồi ngã người ra ngoài tuyệt mệnh đương trường.

Hoàng Phủ Sơn ra chiêu đắc thủ, chỉ một chiêu lấy mạng người, điều này khiến cho hai nữ nhân còn lại chấn động kinh hồn, một trong hai người thất thanh la lên...

Nhưng tiếng la còn chưa dứt thì nghẽn lại trong cổ họng, hai thân hình đổ xuống trên hai vũng máu mắt còn mở trừng như chưa kịp nhận ra điều gì.

Hoàng Phủ Sơn ra chiêu đầu hạ sát thủ, chàng vốn không định giết thêm mà chỉ muốn bắt sống, vì chàng còn định khai thác thêm bọn người này về môn phái gọi là Đào Hoa cung kia.

Nhân vì tiếng nhạc du dương vừa rồi khiến chàng có một suy nghĩ là Đào Hoa cung chỉ ở đâu trong Mai Hoa sơn trang này.

Nhưng chàng không ngờ hai nữ nhân còn lại thân hình tự nhiên đổ xuống trên hai vũng máu, chàng phóng chân tới miệng gọi lên :

- Cô nương, cô nương!

Nhưng hai nữ nhân đã tuyệt khí. Hoàng Phủ Sơn nhún vai vẻ bất đắc dĩ.

Bóng trắng ban đầu xuất hiện trên phiến đá nhẹ bước tới.

Giờ thì không còn sai vào đâu, người này đích thị là Tiểu Tước Nhi của Bách Linh cương.

Hoàng Phủ Sơn nhìn nàng vừa kinh ngạc vừa hồ nghi hỏi :

- Tiểu Tước Nhi, sao cô lại đến đây?

Tiểu Tước Nhi nhìn chàng thoáng hiện nụ cười nói :

- Tôi đã đến đây không dưới mười lần!

- Đại lão lão bảo cô đến đây sao?

Tiểu Tước Nhi mỉm cười nói :

- Không cho tôi đến tôi kiếm chuyện ngay, Đại lão lão rất cưng tôi mà!

- Nhưng Đại lão lão cũng cưng Tiểu Ngọc Nhi!

Tiểu Tước Nhi vẩu môi nguýt dài một tiếng nói :

- Cô ta đâu? Sao chỉ có một mình huynh cùng gã hán tử bị thương kia đến đây?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tiểu Ngọc Nhi theo Biện đại phu đến Thanh Phong trấn.

Tiểu Tước Nhi "í" lên một tiếng, nói :

- Bọn họ hai người đi cùng nhau, kẻ nào gặp phải xem như xui tận mạng!

Hoàng Phủ Sơn chẳng đáp, chỉ đưa mắt nhìn quanh rồi hỏi một câu :

- Cô nương cho rằng chúng ta có nên lục soát quanh đây không?

Tiểu Tước Nhi nghe hỏi, ánh mắt hiện lên sát cơ nói :

- Chung quanh đây tất nhiên còn địch nhân, hai người này vừa rồi bị chết chẳng phải huynh ra tay!

Hoàng Phủ Sơn đảo nhanh mắt nhìn quanh, cuối cùng ngưng lại ở chiếc nhuyễn kiệu, hai tay chàng vận chân khí khiến ửng vàng lên. Chàng đinh ninh vừa rồi ra tay hạ sát hai nữ nhân kia phải là người ngồi trong kiệu này, mà cứ nhìn người kia ra tay một cách mau lẹ đủ biết thân thủ chẳng phải tầm thường.

Tiểu Tước Nhi ánh mắt cũng nhìn về phía chiếc kiệu, trong đầu có cùng suy nghĩ như Hoàng Phủ Sơn. Rồi cúi người xuống lật ngửa một trong hai cái xác vừa rồi, đưa tay sờ lên vết máu trên trán.

Chỉ trong nháy mắt cô ta đã nhổ ra được một ngọn ám khí hình thù kỳ quái, một ám khí hình như một chiếc răng hổ!

Tiểu Tước Nhi trước giờ chưa từng nhìn thấy loại ám khí nào như thế này.

Hoàng Phủ Sơn nhìn thì kinh ngạc, chàng cũng chưa từng nhìn qua loại ám khí này, chỉ e trên giang hồ cũng chưa từng có người nào nhìn thấy nó!

Hoàng Phủ Sơn nắm lấy ngọn ám khí từ tay Tiểu Tước Nhi lau đi máu dính trên ám khí rồi cẩn thận cất vào trong áo. Đoạn đánh mắt ra hiệu cho Tiểu Tước Nhi chú ý đến chiếc kiệu, Tiểu Tước Nhi gật nhẹ đầu tỏ ra đã hiểu!

Hai người đứng lên, sóng vai nhau đi tới hướng chiếc kiệu.

Hoàng Phủ Sơn tỏ ra quan tâm bóp chặt bàn tay Tiểu Tước Nhi nói khẽ :

- Cô chớ động, cứ để tôi!

Tiểu Ngọc Nhi vùng lại nói :

- A Sơn ca, tôi đi, huynh chớ đi!

Hoàng Phủ Sơn giọng trở nên nghiêm nghị :

- Nếu như cô không nghe tôi, tôi lập tức đuổi cô đi ngay.

Tiểu Tước Nhi chừng như biết sợ, ướm mắt nhìn chàng gật nhẹ đầu nói :

- Thôi được, huynh phải hết sức thận trọng!

Hoàng Phủ Sơn chẳng nói gì, ngầm vận chân khí toàn chu thân giới bị, rồi từng bước tiến gần đến chiếc kiệu.

Khi còn cách chiếc kiệu tầm bảy tám xích, chàng lạnh giọng đánh tiếng nói :

- Màn kịch đã kết thúc, bằng hữu sao còn chưa ra mặt nói chuyện?

Nào ngờ trong kiệu chẳng hề có tiếng đáp lại, điều này hoàn toàn nằm ngoài suy tính của hai người.

Hoàng Phủ Sơn trong đầu vẫn nghĩ kiệu có người, vì khi kiệu xuất hiện chàng nhận ra hai người kia khiêng có vẻ khá nặng chứ chẳng phải là một chiếc kiệu không nhẹ nhàng.

Bấy giờ chàng bước tới gần hơn, cất tiếng nói lên :

- Bằng hữu, sự kiên nhẫn của ta có hạn, nên tự bước ra nói chuyện thì hơn!

Nhưng trong kiệu vẫn im ắng không một động tĩnh, chỉ nghe tiếng hàn phong mang theo những bông tuyết trắng rít lên “u u...”, ngoài ra không còn gì khác.

Hoàng Phủ Sơn trong lòng thoáng giận, chàng định xông tới xem trong kiệu thế nào, nhưng đúng lúc ấy nghe tiếng Tiểu Tước Nhi từ sau nói :

- A Sơn ca, tuyệt đối chớ nên nôn nóng!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cô có cách gì khiến người trong kiệu này ra mặt?

Thạch Trang cười đáp :

- Đơn giản, ném một hòn đá thật lớn vào xem hắn có ra hay không!

Hoàng Phủ Sơn chau mày lắc đầu nói :

- Không được, còn chưa biết ai trong kiệu, làm thế nhỡ ra...

- Ha! Quyết chẳng phải là người của chúng ta!

- Cô làm sao biết được?

Tiểu Tước Nhi cười mấy tiếng khúc khích nói :

- Người của Đào Hoa cung chẳng khi nào dùng kiệu khiêng kẻ thù của mình, cứ nhìn hắn dùng ám khí cổ quái giết người của mình đủ thấy hành động của hắn rất tàn nhẫn!

Cô ta ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Kẻ tàn nhẫn đối với người của mình, há có thể khiêng kẻ thù của mình trên vai chăng?

Lời này cũng có lý, Hoàng Phủ Sơn gật nhẹ đầu chẳng nói gì.

Tiểu Tước Nhi lại nói :

- Cho nên tôi nghĩ kiếm một hòn đá lớn ném vào trong kiệu, cứ như chúng ta hồi nhỏ chơi mà thôi, huynh từng dùng đá trên Bách Linh cương ném xuống đầm, nghĩ nhất định ném chết một con cá nào đó...

Hoàng Phủ Sơn nhăn mặt phì cười nói :

- Vào lúc này mà cô cũng nghĩ được thời niên thiếu đùa nghịch!

- Ha ha...! Thời niên thiếu mới tuyệt diệu làm sao, tôi cứ mãi hy vọng chúng ta chẳng bao giờ lớn cả!

Hoàng Phủ Sơn nhún vai nói :

- Nhưng thực tế thì chúng ta đều đã lớn!

Tiểu Tước Nhi miệng nói chuyện nhưng tay thì đã cúi xuống nắm lên một hòn đá lớn bằng đầu người vung tay định ném tới.

Hoàng Phủ Sơn vội cản tay cô ta lại, thấp giọng nói :

- Không nên dùng đá ném, tôi hoài nghi bên trong kiệu nếu như là người của Đào Hoa cung thì ắt đã xuất hiện từ lâu!

- Ý huynh là sao chứ?

- Cô không nghĩ xem, nếu như trong kiệu đúng là người của Đào Hoa cung, khi thấy tôi ra tay giết người của họ, khi nào lại không xuất hiện?

Tiểu Tước Nhi ngẫm nghĩ, chau mày nói :

- Bọn khiêng kiệu chết hết, lấy ai khiêng kiệu cho hắn?

- Đúng thế, cho nên tôi nghĩ trong kiệu chưa hẳn là người của Đào Hoa cung!

Tiểu Tước Nhi nét mặt đầy hồ nghi, hai mắt mở lớn nhìn chăm chăm về hướng chiếc kiệu cách đó ngoài năm xích, Hoàng Phủ Sơn đột nhiên hành động!

Chàng hành động cực nhanh, chỉ thấy thân hình vọt lên như một làn khói đen lướt nhanh lên đỉnh chiếc kiệu. “Soạt” một tiếng khô

khan, cả người chàng đã vọt sang đứng ở phía bên kia.

Hoàng Phủ Sơn trong tay giật toạc một mảnh bạt che kiệu, cùng lúc chân chàng đáp xuống đất thì chiếc kiệu cũng đổ ầm xuống.

Tuyết bay lất phất như thường tình nhưng người thì kinh ngạc chấn động không ít.

Hoàng Phủ Sơn thốt đã kinh động mà Tiểu Tước Nhi cũng phát hoảng tột độ.

Hoàng Phủ Sơn lạc giọng “a” lên một tiếng, hai mắt như đứng tròng nhìn chăm chăm chiếc kiệu, lúc này thì đã nhận rõ trong kiệu là một nữ nhân nằm rúm lại với những vòng dây thừng buộc chặt như đòn chả.

Nhất định là nữ nhân, vì chỉ có nữ nhân mới có một thân hình thon gọn như vậy, và cũng chỉ có nữ nhân mới có một mái tóc đen dài như thế!

Mà chẳng những chỉ là một nữ nhân, người này nhất định là một mỹ nữ kiều diễm, vì tuyết điểm trắng xóa mà làn da thiếu nữ kia cơ hồ còn trắng sáng hơn tuyết!

Tiểu Tước Nhi nhảy nhanh người tới một cách hết sức tự nhiên, dùng tay lật người kia lên bất giác buột miệng reo lên :

- Một vị cô nương tuyệt đẹp!

Hoàng Phủ Sơn cũng bước chân tới, chàng cúi xuống nhìn, tay chàng còn chưa buông miếng vải bạt vừa rồi xé rách trên đỉnh kiệu.

Chàng vừa nhìn thấy rõ người này, tim đập lên thình thịch, giọng lạc hẳn đi, la lên :

- Sao lại là cô!?

Tiểu Tước Nhi vừa nghe thế thì nét mặt sa sầm nói :

- Các người quen biết nhau?

Hoàng Phủ Sơn vội vàng cởi bỏ dây thừng ra, miệng nói :

- Biết!

Tiểu Tước Nhi giọng chẳng còn chút vui như ban đầu hỏi tiếp :

- Quen bao giờ?

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy thiếu nữ miệng bị nút kín bằng vải liền dùng tay gỡ ra, đồng thời đáp :

- Chưa lâu lắm!

Tiểu Tước Nhi hai tay quyền nắm chắc lại, giọng nghẹn lại nói :

- Thảo nào mà huynh chỉ coi Tiểu Ngọc Nhi và tôi chỉ như là muội muội, thì ra trong lòng huynh vốn đã có...

Nàng nói chẳng hết câu, nước mắt bất tri bất giác rơi ra nhòa trong tuyết.

Hoàng Phủ Sơn quát lớn :

- Cô nói gì thế?

Tiểu Tước Nhi gạt nhanh nước mắt ấp úng nói :

- Thiếu nữ này...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cô ta tên là Thủy Tiên, chồng cô ta chính là người đi cùng ta hiện đang ngủ trong tiểu lâu phía trước đại môn, cô im miệng chớ nên nói bậy bạ!

* * * * *

Nữ nhân rất nhạy bén với tình cảm, mà tình cảm cũng đến rất nhanh chóng.

Bấy giờ Tiểu Tước Nhi nghe Hoàng Phủ Sơn nói thế thì gạt nhanh nước mắt, nhưng rồi nước mắt vì vui mừng lại chảy ra, nàng bước tới đỡ người Thủy Tiên.

Tiểu Tước Nhi cười qua nước mắt nói :

- A Sơn ca, chớ giận, lát nữa trở về muội nhất định làm món gì ngon đãi huynh!

Hoàng Phủ Sơn lãnh đạm nói :

- Ở đây chẳng phải là Bách Linh cương.

Thiếu nữ kia đúng là ái thê của Thạch Trang - Thủy Tiên.

Thủy Tiên thần tình vẫn hôn mê bất tỉnh, mặc dù tuyết rơi xuống phủ trên mặt nhưng vẫn không làm sao cho cô ta tỉnh lại. Nhìn chừng như cô ta bị điểm huyệt khống chế.

Hoàng Phủ Sơn đỡ lấy người Thủy Tiên đưa vào trong tiểu lâu trước đại môn. Tiểu Tước Nhi lẳng lặng theo sau, không nói thêm

tiếng nào.

Hoàng Phủ Sơn giơ chân đá cánh cửa mở ra, tiếng động khiến Thạch Trang thức giấc vùng dậy, thảng thốt hỏi :

- Ai?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Thạch huynh, là tôi đây. Huynh xem, chính là tẩu tẩu phu nhân.

Thạch Trang chừng như còn chưa tỉnh hẳn, dụi mắt nhìn kỹ, giọng kinh ngạc hỏi lại :

- Hoàng Phủ huynh vừa nói gì?

Miệng nói nhưng hai tay giơ ra đón lấy nữ nhân trong tay Hoàng Phủ Sơn giơ tới.

Tiểu Tước Nhi theo chàng bước chân vào trong, trên mặt giờ mới hiện một nụ cười yên tâm.

Hoàng Phủ Sơn quả nhiên không hề lừa nàng, thiếu nữ kia đúng là thê tử của vị hán tử họ Trang này.

Trong gian phòng chẳng lấy gì làm lớn lắm, Tiểu Tước Nhi đứng nép người gần vào Hoàng Phủ Sơn, một cảm giác ấm áp cũng len lén khởi lên trong lòng nàng, bên chàng khiến nàng như đứng gần bên một lò sưởi, lò sưởi của trái tim.

- Thủy Tiên ư!

Thạch Trang hai tay lay mạnh Thủy Tiên trong lòng mình mà gọi lên, rồi đột nhiên vung tay tát mạnh lên mặt mình một cái.

Hoàng Phủ Sơn kinh ngạc thốt lên :

- Thạch huynh làm gì thế?

Thạch Trang nói gần như khóc :

- Huynh đệ, ta muốn chứng thực mình không phải chiêm bao, tôi không dám tin...

Hoàng Phủ Sơn hiểu ra lắc đầu cười khổ nói :

- Không, huynh không phải nằm mộng, là sự thực đấy!

Thạch Trang cúi mặt dàn dụa nước mắt, vừa lay Thủy Tiên vừa gọi lớn lên :

- Thủy Tiên, Thủy Tiên, nàng tỉnh lại!

Tiểu Tước Nhi khi ấy mới lên tiếng, nói :

- Cô ấy đã bị điểm huyệt, lão ca có gọi cũng chẳng tỉnh đâu.

Thạch Trang lúc này mới nhận ra bên cạnh Hoàng Phủ Sơn còn có thêm người khác. Trong đầu nghĩ nhanh Thủy Tiên nhất định là do vị cô nương này cứu, bèn gật đầu nói :

- Đa tạ cô nương cứu mạng người vợ tội nghiệp của tôi!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Chẳng phải tôi, chính là do A Sơn ca của tôi ra tay cứu, cũng chỉ là chuyện vô tình thôi.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Để tôi xem xem, cô ta bị điểm huyệt đạo...

Nói rồi chàng xem qua vài yếu huyệt trên người Thủy Tiên, chẳng ngờ xem xong lại thở dài nói :

- Cô ta chẳng phải bị khống chế huyệt đạo, mà là trúng một loại mê dược nào đó!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Hay là để muội đi lấy ít nước lạnh?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Vô ích, nếu như nước lạnh có thể làm tỉnh cô ta, thì vừa rồi ngoài trời tuyết rơi xuống trên mặt cô ta đã tỉnh lại rồi.

Thạch Trang nghe thế thì phát hoảng la lên :

- Làm sao bây giờ?

Hoàng Phủ Sơn nhún vai nói :

- Nếu như có mặt Biện đại phu ở đây thì hay biết chừng nào!

Tiểu Tước Nhi vội nói :

- Chẳng phải vừa rồi huynh nói có Biện đại phu cùng Tiểu Tước Nhi đến Thanh Phong trấn?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu đáp :

- Đúng vậy, bọn họ đi Thanh Phong trấn.

Thạch Trang bỗng lạc giọng nói :

- Huynh đệ, thế còn A Tú đáng thương của tôi!

Một câu này khiến Hoàng Phủ Sơn ngẩn người nhất thời chẳng đáp được.

Tiểu Tước Nhi hỏi :

- A Tú là ai?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- A Tú chính là con trai của họ, chính vì cứu mẹ con họ hai người mà ngu huynh tạm thời gác lại chuyện Đại lão lão giao phó.

Tiểu Tước Nhi nghe thì giậm chân tỏ ra bực tức nói :

- Hận một điều là không bắt sống được tên nào để tuy hỏi, bằng không thì có thể truy ra con trai của họ đang bị giam ở đâu!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chúng ta không có cơ hội bắt sống được chúng, ta nghĩ trong Mai Hoa sơn trang này có vấn đề!

Thạch Trang nhìn Hoàng Phủ Sơn vẻ khẩn khoản nói :

- Huynh đệ, giờ chúng ta nên làm gì đây?

Hoàng Phủ Sơn nói dứt khoát :

- Lên đường!

Tiểu Tước Nhi chau mày hỏi :

- Đi đâu?

Hoàng Phủ Sơn đỡ lấy người Thủy Tiên cõng lên vai nói :

- Đến Thanh Phong trấn, trước tiên cần tìm Biện đại ca cứu tỉnh Thủy Tiên, ở lại đây chưa làm được gì!

Tiểu Tước Nhi gợi ý :

- Hay là để muội một mình đi tìm Biện đại phu lại đây?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Ta nhận ra nơi này nguy cơ rình rập, ta trong người hiện còn mang thương tích, rất khó địch lại với một đám địch đông người!

Thạch Trang kinh ngạc nói :

- Nơi này có địch nhân ư? Là ai?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đào Hoa cung. Người của Đào Hoa cung nhất định ở gần đâu đây, nếu như chúng ta không nhanh rời khỏi nơi này, đợi đến khi chúng bày binh bố tận đối phó thì chúng ta muốn đi cũng không còn kịp.

Tiểu Tước Nhi vẻ như chưa tin hỏi :

- Huynh làm sao biết được?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đào Hoa cung để giữ kín hành tung của chúng, nhất định chúng không từ bất kỳ giá nào để tiêu diệt bằng dược chúng ta.

Tiểu Tước Nhi chau mày nói :

- Có lẽ hai nữ nhân kia bị chết dưới tay một người khác chăng?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu quả quyết nói :

- Không khả năng, nhất định là người của Đào Hoa cung giết bọn họ...

Chàng nói chưa hết câu đã bước nhanh ra cửa. Tiểu Tước Nhi còn muốn nói tiếp, nhưng thấy chàng đã đi liền bước theo.

Thạch Trang tinh thần có phấn chấn hơn một chút, chống gậy bước đi, miệng nói :

- Huynh đệ, như thấy mệt thì cứ nói một tiếng, ta thay cõng Thủy Tiên.

Hoàng Phủ Sơn chẳng đáp, chàng bước đi bước chân rất trầm ổn, mà đi cũng rất nhanh.

Ngược lại, Thạch Trang đi bám theo sau tỏ ra vất vả hơn nhiều.

* * * * *

Biện đại phu đầu quấn chiếc khăn màu tía đi trước, Tiểu Tước Nhi cật lực bám theo phía sau, hai người nét mặt phờ phạc nhăn nhó, cơ hồ như đói đã ba ngày không có miếng gì vào bụng!

Thực ra thì bọn họ chỉ vừa từ Thanh Phong khách điếm bước ra mà thôi.

Hai người đi thẳng đến một tiệm cầm đồ độc nhất trong Thanh Phong trấn này - Hòa Khí Đương Phố. Bọn họ chừng như đã bàn

bạc với nhau từ trước, nên thấy đi một mạch đến trước thạch cấp của Hòa Khí Đương Phố.

Lúc này lão chủ nhân của Hòa Khí Đương Phố là Sinh Tử Đương Lương Tâm chẳng có mặt ở nhà, chỉ có hai tay thân tín đắc lực nhất của lão ta là Hắc Tâm Lão Thạch và Huyết Khẩu Lỗ Đại coi trong ngoài điếm.

Biện Bất Nghi và Tiểu Ngọc Nhi hai người còn chưa lên hết bậc cấp thứ bảy, thì nghe bên trong tiếng bàn tính gảy kêu lách cách.

Âm thanh khô khan mà vang lớn nghe thật rõ ràng, Biện Bất Nghi liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc Nhi thấp giọng nói :

- Người gõ bàn tính này chỉ lực đã đạt đến hỏa hầu thâm hậu!

Tiểu Ngọc Nhi mở lớn mắt nói :

- Quyết không phải là Sinh Tử Đương Lương Tâm, lão ta còn ở trong Khoái Lạc bảo.

Trên tấm gấm màu đen thêu bốn chữ lớn Hòa Khí Đương Phố, bốn chữ xếp chồng lên nhau cao có đến bằng cánh cửa chính, nhìn mấy chữ này cũng đủ thấy khí thế của thương điếm này rồi.

Chính vì tấm gấm lớn này rủ xuống, cho nên cánh cửa tuy mở hé, nhưng bị tấm vải che khuất cho nên chẳng hề nhìn thấy gì bên trong.

Biện Bất Nghi giơ tay vén rèm nhìn vào trong, mới nhận ra còn có một tấm bình phong khác ngăn cách trong ngoài, họ Lương cũng không kém phần tao nhã, trước bình phong còn đặt vài chậu cây kiểng cắt tỉa uốn nắn khá công phu. Nhất là mấy chậu cúc, mùa này

đang tiết đông mà cúc nở nhiều màu sắc sặc sỡ, chẳng phải tầm thường chút nào.

Biện Bất Nghi con mắt tinh đời nhìn có khác, nhưng Tiểu Ngọc Nhi thì nghĩ mấy chậu cúc tuyệt đẹp kia nằm trong nhà của họ Long thì thật đáng tiếc!

Nhưng người đã bước vào tiệm cầm đồ thì nét mặt thường rầu rĩ hoặc chí ít cũng chẳng lấy gì vui, còn hơi đâu đi chiêm ngưỡng hoa?

Biện Bất Nghi lịch duyệt giang hồ, làm như chẳng hề để ý, kéo lấy tay Tiểu Ngọc Nhi bước đến phía chiếc quầy gỗ cao so ra còn hơn ông một chiếc đầu.

Tiểu Ngọc Nhi cũng rất thông minh, biết phải đóng kịch như thế nào, cố làm một vẻ mặt thật đáng thương hại với hai mắt cay cay nước mắt lưng tròng.

Một nữ nhân thông minh thì phải hiểu một điều, nước mắt là vũ khí quan trọng khác mà trời phú cho họ. Đương nhiên thứ vũ khí này chỉ có hiệu lực mạnh mẽ đối với đàn ông.

Ngốc nghếch nhất là nữ nhân luôn cho rằng mình cao minh hơn nam nhân, chẳng những không phải thế mà còn thường sinh ra sự chán ghét của nam nhân, trong vô hình trung đánh mất đi hạnh phúc của mình lúc nào không hay.

Tiểu Ngọc Nhi là một thiếu nữ thông minh, nàng thừa hiểu phải làm gì khi trước mặt Hoàng Phủ Sơn, nàng luôn tỏ ra nhu mì thuận thảo.

Giờ bước chân vào trong Hòa Khí Đương Phố với một tình thế khác, nàng cũng hiểu mình cần nên làm gì để đạt được mục đích đã

định. Một khuôn mặt ủ dột buồn bã, và hai hàng nước mắt lúc nào cũng chực trào ra.

Một gã tráng hán mặt đen cầm bạnh, mắt lớn mày thô từ sau quầy bước ra, đôi môi dày mọng mấp máy phát ra một âm thanh đùng đục hỏi :

- Cầm gì?

Biện Bất Nghi nói như khóc :

- Tôi... trong người chẳng có gì đáng giá!

Gã tráng hán lại hỏi :

- Không có đồ vật gì đáng giá, thế lại đây làm gì?

Biện Bất Nghi nét mặt khổ sở dài ra, môi mấp máy muốn nói gì rồi lại thôi, ánh mắt bất giác liếc nhìn vào người Tiểu Ngọc Nhi.

Gã tráng hán đầu mày nhíu lại thành chữ nhất quát :

- Sao không nói?

Biện Bất Nghi còn ấp úng một lúc mới hỏi :

- Nghe nói quý tiệm có cầm người, đúng không?

Một gã tráng hán khác mặt dài như mặt ngựa cũng từ phía sau quày đi ra, miệng cười “hắc hắc” nói :

- Có thì có, nhưng trước tiên phải xem là người như thế nào?

Gã mặt đen nhanh nhảu tiếp lời đồng bọn giải thích :

- Nơi đây không cầm trẻ con, chẳng cầm ông già bà lão, lại càng tuyệt đối không cầm cố đàn ông, chúng ta chỉ...

Nói đến đó đôi mắt hau háu của hắn nhìn chăm vào người Tiểu Ngọc Nhi, nhưng lúc này chỉ thấy nàng cúi thấp đầu im lặng.

Biện Bất Nghi cũng nhìn Tiểu Ngọc Nhi ái ngại nói :

- Tiểu nữ năm này vừa tròn hai mươi, chỉ nhân vì gia cảnh...

Gã mặt đen lập tức cắt lời :

- Không cần giải thích dài dòng, đến cầm người đương nhiên có cả một phong gia cảnh bổ sự lâm ly bi đát, chúng ta ở đây nghe chán lắm rồi. Nào, bảo cô nương nhà ngươi ngẩng mặt lên ta xem!

Gã mặt ngựa còn châm thêm một câu :

- Nữ nhân dung tục thô thiển cũng không cầm!

Biện Bất Nghi ngoái đầu nhìn Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Hài tử, làm khổ con lần này. Cố ở lại đây đôi ba hôm, cha đi kiếm tiền đến chuộc con về. Giờ nhanh ngẩng mặt lên cho mấy vị đại gia đây nhìn nào!

Tiểu Ngọc Nhi hai tay úp vào mặt lắc đầu không ngẩng lên.

Biện Bất Nghi chép miệng than :

- Chỉ trách cha mê cờ bạc, cha hứa từ rày chẳng bao giờ bước chân đến Đại Gia Lạc Đổ Trường. Hài tử, tha thứ cho cha một lần!

Hai gã đại hán bên quầy nhìn nhau cười hô hố, chừng như bọn chúng đang xem một vở tuồng hay.

Tiểu Ngọc Nhi rút khăn tay lau khô nước mắt, lúc ấy mới từ từ ngước mặt lên. Đến lúc này nàng mới làm cho đôi mắt ướt nhòa trong ngấn lệ, cánh mũi phập phồng, đôi môi rung nhè nhẹ, cả khuôn mặt tròn trịa mơn mởn thanh xuân khiến cho hai gã đại hán nhìn đến ngẩn cả người.

Biện Bất Nghi thì bấm bụng cười thầm trong lòng, thán phục Tiểu Ngọc Nhi diễn kịch cực hay.

Tiểu Ngọc Nhi còn chưa thôi, lay động nhẹ eo lưng thon thả, khiến cả thân hình toát lên một mê lực thu hút thần trí đàn ông.

Biện Bất Nghi hắng giọng nói :

- Tiểu nữ vốn là khuê nữ hoàng hoa, chỉ nhân vì tôi thua cả trăm lượng trong Đại Gia Lạc Đổ Trường, không còn cách nào khác mới mang tiểu nữ đến quý điếm cầm. Nội trong ba hôm, tôi nhất định mang tiền đến chuộc về.

Hai gã đại hán như sực tỉnh giấc nồng, giờ thì cả hai mặt mày hớn hở tươi cười, gã mặt đen nhe rằng cười hềnh hệch nói :

- Tiên sinh, không sao, không sao. Tiên sinh thua tất cả một trăm lượng à?

Biện Bất Nghi đáp :

- Không sai!

Gã mặt ngựa hoác rộng chiếc miệng nói :

- Đại Gia Lạc Đổ Trường ở tận Thương Châu phủ, làm sao tiên sinh lại chạy đến đây cầm con gái?

Biện Bất Nghi đương nhiên biết Đại Gia Lạc Đổ Trường ở tận Thương Châu, đồng thời còn biết người mở sòng bạc kia chính là Hắc Báo Tử Tả Thuận Tâm.

Hoàng Phủ Sơn cũng biết sòng bạc này, vì muốn truy tìm manh mối huyết án Mai Hoa sơn trang mà hai năm trước chàng từng đến nơi này.

Đám giang hồ hắc đạo rất thích lẫn lộn vào trong những nơi ăn chơi như thế này, chính vì thế mà bao nhiêu tin tức trong võ lâm giang hồ cũng đều biết được đầu tiên từ những chốn này.

Biện Bất Nghi vừa rồi chỉ thuận mồm nói một câu, không ngờ bọn chúng cũng biết Đại Gia Lạc Đổ Trường.

Bấy giờ Biện Bất Nghi làm ra vẻ khổ sở thở dài :

- Thương Châu là nơi tôi phải đến tải hàng Tết, chẳng ngờ hàng chưa có mà tiền nướng sạch vào sòng bạc. Ở đó cầm tiểu nữ không tiện, cho nên mới dẫn tiểu nữ đến tận đây cầm, sau chuyến này trở về nhất định mang tiền lại chuộc tiểu nữ.

Gã mặt đen gật gù nói :

- Ta hiểu rồi, tiên sinh trước tiên muốn mang tiền nhận hàng trở về, sau đó mang tiền lại chuộc lệnh ái?

Biện Bất Nghi vội gật đầu nói :

- Ý tôi đúng là như thế. Nhị vị xem tiểu nữ có thể chứ?

Gã mặt đen cười tít mắt, làm vẻ dễ dãi nói :

- Tiên sinh, mở hiệu cầm đồ tất nhiên giúp người gây nghiệp, có gì lại không được? Tôi thấy với tiên sinh một trăm lượng chẳng gọi là nhiều, giờ cho tiên sinh vay hai trăm lượng, tiên sinh thấy thế nào?

Biện Bất Nghi mở tròn xoe mắt, lão thầm hiểu đây là một cái bẫy. Nhưng lão vốn đã tính kế vào tận đây gây họa cho chúng, há còn sợ cái bẫy gì của chúng chứ?

Biện Bất Nghi há hốc mồm miệng một lúc mới nói :

- Có người đến cầm một trăm lượng, các vị cho năm mươi lượng đã là không tệ, sao lại cho vay gấp đôi?

Gã mặt đen cười khùng khục, nheo mắt nhìn vào người Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Thứ nhất là lệnh ái chẳng đến nỗi tệ, thứ hai là tiên sinh còn quay lại Thương Châu phủ lấy hàng hóa. Cho tiên sinh vay nhiều thêm một chút, tiên sinh có thể quay lại sòng bạc thử vận biết đâu chẳng những lấy lại được số đã thua mà còn thắng lớn! Hì hì... sông có khúc, người có lúc, lý nào thua mãi được!

Gã mặt ngựa liền chen vào nói thêm :

- Lãi suất lấy thấp, mỗi ngày chỉ hai mươi lượng. Tiên sinh, như thế là đã dễ dãi cho tiên sinh rồi đấy!

Biện Bất Nghi liền giơ bàn tay ra trước mặt tính toán :

- Hai trăm lượng, mỗi ngày hai mươi lượng, ba ngày sáu mươi lượng...

Gã mặt đen nói :

- Sau ba ngày tiên sinh cứ đem hai trăm sáu mươi lượng đến đây, đảm bảo lệnh ái một cọng tóc cũng không suy suyển.

Biện Bất Nghi hơi nhăn mặt n ói :

- Lãi suất cao quá!

Gã mặt ngựa hoác rộng miệng nhìn vào người Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Trong ba ngày ấy chúng ta bao ăn ở cho cô nương, sao tiên sinh không tính?

Biện Bất Nghi vờ bất đắc dĩ gật đầu nói :

- Thôi được, ba ngày đền lãi sáu mươi lượng, ta chấp nhận!

Rồi lão quay sang vỗ nhẹ vào vai Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Hài tử, con chịu khó ở lại đây ba hôm, cha sẽ đến đón con sớm!

Tiểu Ngọc Nhi trong lòng cũng thầm cảm phục tài đóng kịch của Biện Bất Nghi, nhưng nàng hiểu đôi tay của Biện Bất Nghi trong hai ống tay áo đang miết mép vải gấm sợi vàng, đó chính là ám khí lợi hại của lão ta.

Tiểu Ngọc Nhi cũng không chịu kém, cố biểu diễn cho xuất sắc, khi ấy níu lấy áo Biện Bất Nghi khóc lên nói :

- Cha, con không muốn ở lại đây, con muốn về nhà!

Biện Bất Nghi nói :

- Hài tử, cha biết sai rồi, cha không phải trong chuyện này, nhưng con tha thứ cho cha, tạm ở lại đây vài ba hôm...

Cha con nói chuyện với nhau mấy câu đã thấy một tờ giấy và một cây bút từ trong quầy chìa ra theo ô cửa nhỏ, gã mặt ngựa nhe răng cười nói :

- Tiên sinh, xem qua nội dung trong chấp ước thư này, nếu đồng ý thì ký vào đây.

Biện Bất Nghi hai tay phát run đón lấy tờ giấy và cây bút, trên giấy viết gì mà chỉ thấy lão xem lướt qua hai hàm răng nghiến chặt.

Lão chẳng xem hết, đặt bút xuống vẽ ngay hai nét thành hình chữ “Thập”!

Gã mặt ngựa cũng rất nhanh nhẹn, thấy Biện Bất Nghi ký xong liền chìa ra bốn mươi xâu tiền nói :

- Một xâu năm mươi lượng, bốn xâu vị chi hai trăm lượng, tiên sinh xin cầm lấy!

Tiếp rồi lại nghe tiếng bàn tính kêu lên lách cách.

Biện Bất Nghi đặt tờ giấy và bút lên quầy, hai tay run run nắm lấy bốn xâu bạc, mắt nhìn thấy một gã hán đinh từ trong bước ra.

Gã ta tỏ ra có lễ mạo với Tiểu Ngọc Nhi, cúi đầu chìa tay mời :

- Cô nương, xin mời vào trong rửa mặt ăn cơm, nghỉ lại dây một vài hôm chẳng can hệ gì!

Tiểu Ngọc Nhi nhìn thấy Biện Bất Nghi giơ tay lên lau nước mắt, liền khóc gào lên :

- Cha, ba ngày thôi nhé, cha phải đến đón con sớm!

Biện Bất Nghi gật đầu lia lịa nói :

- Con gái tội nghiệp, con yên tâm ở lại đây, nhớ ăn uống ngủ nghỉ cho khỏe, chỉ ba hôm thôi cha sẽ đến đón con mà!

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Thiên hạ đùa cha con ta thật khổ, cha đừng đến sòng bạc nữa, được chứ?

Biện Bất Nghi lại gật đầu nói :

- Cha nhất định nghe theo lời con, hài tử, nếu ta có đến sòng bạc nữa thì xem như cũng một lần này!

Nói rồi quay người bước nhanh ra cửa, mặc cho Tiểu Ngọc Nhi giậm chân tức giận khóc lên.

Trong điếm hai hán tử nhìn nhau cười phá lên ha hả, gã mặt đen nói :

- Lỗ Đại, ta nói mà... khi nào chó lại chê cứt!

Gã mặt ngựa họ Lỗ liền gật đầu cười kha khá, chẳng nói gì thêm quay người đi vào trong.

Trong nháy mắt bước ra trên tay nắm theo một bình rượu, cười lớn nói :

- Lão Thạch, quên mất biếu vị tiên sinh kia một bình rượu uống!

Gã mặt đen họ Thạch mặt hơi nhăn lại nói :

- Cho một bình rượu ta chẳng phản đối, đi đi!

Biện Bất Nghi đã đi vừa xuống hết bậc cấp, bỗng nghe sau lưng có tiếng người gọi giật lại :

- Tiên sinh, chờ một chút!

Biện Bất Nghi dừng chân nhưng vẻ uể oải chẳng muốn quay đầu lại nói :

- Còn chuyện gì nữa?

Lỗ Đại nhanh chóng đưa bình rượu rồi nói :

- Tặng tiên sinh bình rượu này uống cho vui, trời đổ tuyết thế này đi đường có chút rượu trong bụng chống lại được cái lạnh đấy!

Biện Bất Nghi nhìn hắn, thoáng một chút do dự mới đón lấy bình rượu nói :

- Các vị ở đây không ngờ lại tốt, lão hủ xem ra yên tâm lắm lắm!

Nói rồi quay người thủng thẳng bước chân đi tiếp nhằm theo hướng con đường lớn bên ngoài Thanh Phong trấn.

Lỗ Đại còn chưa quay vào trong, hắn đứng đó nhìn theo Biện Bất Nghi, há miệng ngáp dài một làn hơi trắng bay ra, trời chuyển lạnh

nhiều.

* * * * *

Biện Bất Nghi ra khỏi Thanh Phong trấn, tay nắn nắn chiếc túi tiền nghe ra nằng nặng, hai trăm lượng tức là hơi hai mươi cân, nếu như một người chi tiêu dè xẻn cũng đủ cả năm trời chứ chẳng ít chút nào.

Đi chừng năm bảy dặm, bất chợt nhận ra trời chuyển u ám nhiều mây, đồng thời cũng phát hiện sau lưng mình hình như đang có người bám theo.

Biện Bất Nghi cười thầm trong bụng, vừa khéo lúc ấy đến dưới một gốc tùng già ven đường, Biện Bất Nghi dừng lại như nghỉ chân, tiện tay giơ bình rượu lên, tay trái mở nút bình, men rượu thơm nồng bay ra nghe thơm thơm dễ chịu, chẳng chút trù trừ liền giơ bình lên miệng nốc một ngụm rượu.

Một ngụm rượu vào miệng, nhưng chưa xuống bụng đã khiến Biện Bất Nghi chau mày nhăn mặt, rồi phun xuống đất lẩm nhẩm chửi đổng lên :

- Mẹ nó, rượu này không ổn rồi!

Vừa đúng lúc này, quả nhiên từ xa xuất hiện một bóng người đến gần.

Biện Bất Nghi nhanh trí dốc hết bình rượu xuống đất, rồi người nghiêng ngả, cuối cùng thì nằm vật bên gốc cây bất động, bình rượu không lăn lóc bên cạnh.

Bóng người kia hơi dừng lại, chăm chú nhìn Biện Bất Nghi, rồi rảo bước nhanh đến dưới gốc tùng, tay xoa xoa vào nhau cười ha hả. Trên khuôn mặt béo trục của hắn các thớ thịt cứ rung lên từng hồi theo tiếng cười, hắn cười đắc ý, cười đến toác mang tai!

Trong tiếng cười, hắn giơ chân đá hất ngửa người Biện Bất Nghi ra, nhìn thấy Biện Bất Nghi bên mồm rỉ máu, mắt trợn trừng trắng dã, khi ấy mới yên tâm cúi xuống lục lấy hai trăm lượng bạc trong túi Biện Bất Nghi. Khi sắp đi còn nhổ toẹt một bãi nước bọt vào người Biện Bất Nghi nói một câu :

- Đừng đi Đại Gia Lạc Đổ Phường làm gì vô ích, ngươi đi chầu Diêm Vương thì hơn! Hắc hắc...

* * * * *

Biện Bất Nghi chờ đến khi trời tối hẳn mới trở người ngồi dậy.

Đương nhiên lão không hề chết, mà giả chết thật hết sức tài tình.

Đưa tay lên chùi chút máu dính bên mồm, đó chính là do lão tự cắn vào môi cho bật máu ra, nhìn lại bình rượu bên cạnh lắc đầu nói :

- Chút nữa thì ta bị lỡm!

Trời tối mịt, đêm nay hẳn có mưa. Biện Bất Nghi quay trở lại Thanh Phong trấn, lão không đến Hòa Khí Đương Phố, lão cùng với Tiểu Ngọc Nhi đã bàn bạc kế hoạch với nhau, cho nên cũng không phải lo lắng gì cho nàng.

Tìm tới một khách điếm thuê phòng nghỉ lại, vào phòng là đóng cửa cài then ôm gối ngủ khì, chẳng thiết gì bên ngoài đường trong

Thanh Phong trấn này rất náo nhiệt.

Những người võ công cao cường trong giang hồ, có thể ở trên giường bảy ngày bảy đêm cũng chẳng sao, nhưng khi gặp chuyện thì ba ngày ba đêm liên không chợp mắt cũng là bình thường.

Biện Bất Nghi ở lý trong phòng chính là tịnh dưỡng thần trí, chuẩn bị cho một việc hết sức quan trọng sắp làm.

* * * * *

Ngày thứ hai.

Bấy giờ đã quá ngọ, trên đường xe qua lại ồn ào, Biện Bất Nghi vừa ăn xong bữa trưa định quay về phòng nghỉ, đột nhiên nghe tiếng ngựa hí dài ngay phía trước đường, lão ghé mắt nhìn xuống cửa sổ, trên mặt bất giác hiện lên một nụ cười...

Đó là một nụ cười đắc ý, vì ông nhìn thấy dưới đường hai con tuấn mã phóng nhanh ngang qua, trên ngựa có một đại nhân vật chính là Hòa Khí Đương Phố chủ nhân - Lương Tâm!

Biện Bất Nghi trong lòng nghĩ :

- Họ Lương từ Khoái Lạc bảo trở về rồi!

Mừng thì mừng, nhưng lo cũng không ít, thấy Lương Tâm trở về thì Biện Bất Nghi chẳng còn ngủ được. Lão cứ suy nghĩ không biết cái đêm giả quỷ đại náo Khoái Lạc bảo, bọn họ Lương mấy người có nhận ra chuyện ấy là do lão làm hay không? Nếu như họ Lương nhận ra Tiểu Ngọc Nhi, thì chuyện không ổn!

Nghĩ thế nên bắt đầu lo lắng cho Tiểu Ngọc Nhi, lão gọi thêm một hồ rượu ngồi xuống bàn lại vừa uống vừa suy nghĩ mông lung.

Độc chước độc ẩm bên cạnh cửa sổ, ánh mắt Biện Bất Nghi nhìn xuống đường, vừa khéo quan sát được người qua kẻ lại trên đường.

Ngồi rồi nhàn tản thời gian qua nhanh, chẳng mấy chốc hoàng hôn đổ xuống, trên đường đây đó đã lên đèn, các thương điếm đã thấy ít nhiều nơi đóng cửa. Duy nhất những khách điếm tửu lâu thì đèn hoa rực rỡ, người vào kẻ ra tấp nập hơn ban ngày, vì đây mới chính là thời gian làm ăn chính của họ vậy!

Biện Bất Nghi nốc cạn chén rượu cuối cùng, thanh toán tiền rượu rồi dứt khoát đứng lên rời khách điếm ra đường đi về hướng Hòa Khí Đương Phố. Chân còn cách Hòa Khí Đương Phố khá xa, đột nhiên Biện Bất Nghi nhìn thấy từ trong Hòa Khí Đương Phố một người phóng ra đường, Biện Bất Nghi nép người vào mọt góc tối theo dõi, chỉ thấy bóng người kia chạy rất nhanh về hướng bắc trấn, dáng bộ rất vội vã.

Biện Bất Nghi vốn định thâm nhập vào phía sau hậu viện Hòa Khí Đương Phố xem Tiểu Ngọc Nhi ăn ở thế nào, nhưng lúc này còn chưa đến canh hai, chưa đến thời gian hành động.

Nửa đêm đột nhập Hòa Khí Đương Phố, chẳng khác gì lần trước đột nhập Khoái Lạc bảo, lão lại định làm quỷ một lần nữa!

Cách đây vừa ba hôm, lão bị bọn chúng dùng độc tửu lừa “chết”, cho nên giờ hiện hồn thành “quỷ” quấy chúng thất kinh hồn vía một phen cũng thật khéo!

Biện Bất Nghi thả chân bước chậm rãi bên đường lân la gần Hòa Khí Đương Phố, nhưng không đến quá gần. Bỗng nhiên trên đường, một chiếc kiệu do hai gã đại hán khiêng từ hướng bắc chạy lại, chạy phía trước chẳng ai khác mà chính là người vừa rồi chạy từ trong Hòa Khí Đương Phố phóng chạy ra.

Hai gã khiêng kiệu theo chân gã hán tử chạy trước thẳng một hơi vào trong Hòa Khí Đương Phố, Biện Bất Nghi giật thót người thầm nghĩ trong lòng :

- Chẳng là Tiểu Ngọc Nhi xảy ra chuyện gì?

Biện Bất Nghi thò tay vào trong túi sờ tấm ngân phiếu, tự nhiên suy nghĩ khác len lén trỗi lên, hay là trước tiên đem tiền đến chuộc người, sau đó tính kế hoạch khác hành động?

Chính đang lúc lão còn trù trừ chưa tính, hai cánh cửa Hòa Khí Đương Phố bỗng mở rộng, chiếc kiệu vừa rồi từ trong chạy ra, theo sau chính là bản thân Hòa Khí Đương Phố chủ nhân Lương Tâm. Chỉ thấy lão ta tay nắm chiếc bàn tính rảo chân bước nhanh, lão ta có chuyện gì vội vàng mà theo kiệu, đến ngựa cũng không cưỡi?

Người ngồi trong kiệu là ai?

Biện Bất Nghi trong lòng hết sức hoài nghi, lão vốn đầu óc linh mẫn, ứng xử nhạy bén, thế mà lúc này đây vẫn bế tắc chẳng sao đoán ra nổi.

Vì sao Lương Tâm đích thân áp giải chiếc kiệu này ra khỏi Thanh Phong trấn?

Biện Bất Nghi vốn tính trong đầu bám theo Lương Tâm xem thế nào, nhưng lại lo Tiểu Tước Nhi vẫn còn trong Hòa Khí Đương Phố!

Chỉ một lúc do dự thì người và kiệu đã đi xa, cuối cùng Biện Bất Nghi quyết định vào Hòa Khí Đương Phố xem thế nào.

Lão bước chân đến trước cửa Hòa Khí Đương Phố, bước chân lão nặng nề như người già hết sức.

Giơ tay lên gõ cửa, mà gõ cũng rất nhẹ, cất giọng yếu ớt như người đau lâu ngày mới khỏi :

- Mở... cửa...

Thương điếm thường đến tối là cửa đóng kín mít, chỉ nghe bên trong có tiếng người gắt gỏng hỏi vọng ra :

- Ai?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta đến chuộc lại con gái!

Từ ô cửa một khuôn mặt xuất hiện, nhưng rồi có tiếng người hét một tiếng thất thanh, lại có ai đó rú gào lên :

- Quỷ!

Tiếp liền đó là tiếng kêu la và tiếng chân người chạy thình thịch, nhưng chẳng ai mở cửa.

Biện Bất Nghi đấm tay vào cửa gọi lớn :

- Mở cửa nhanh!

Khi ấy bên trong cửa mới nghe một giọng thô thô chừng như bình tĩnh hơn cả hỏi :

- Là người hay... quỷ?

Biện Bất Nghi hắng giọng nói :

- Lấy đâu ra quỷ chứ? Ta là người!

Cuối cùng thì cửa cũng mở ra, đi đầu là Lỗ Đại, theo ngay sau lưng chính là tên mặt bị thịt, vừa nhìn thấy Biện Bất Nghi thì người hắn run lên ấp a ấp úng :

- Ông... chẳng phải ông... đã chết?

Biện Bất Nghi lạnh giọng nói :

- Ngươi hại chết ta?

Gã bị thịt vội lắc đầu nói :

- Tôi không hại chết ông, tôi đi ngang nhìn thấy ông nằm chết bên đường, miệng dính đầy máu.

Biện Bất Nghi bước chân vào cửa gật gù nói :

- Ta vẫn còn sống sờ sờ ra đây!

Lão mặt đen họ Thạch lúc này cũng bước ra, nhìn thấy Biện Bất Nghi cười “hì hì” hỏi :

- Lão huynh đã uống bình rượu ta tặng cho chưa?

Biện Bất Nghi nói :

- Đừng nhắc lại bình rượu của ngươi, ta có tiền trong túi đánh chén một trận, nhưng cũng chẳng quên nốc luôn bình rượu của

ngươi. Nào ngờ đi đến gốc cây tùng bên đường thì mắt hoa đầu choáng ngã lăn bên đường, đến lúc tỉnh lại thì thấy bình rượu lăn một bên, còn tiền trong túi thì cũng không biết bị tên thiên lôi quỷ sứ chết đâm nào cuỗm mất!

Gã bị thịt bị chửi đến xịu cả mặt. Lỗ Đại ngược lại ánh mắt hung tợn trừng nhìn lão.

Hắc Tâm Lão Thạch chen ngang nói :

- Tiên sinh, tiền mất rồi thì làm sao chuộc người?

Biện Bất Nghi nói :

- Sáng nay ta chạy về quê định lấy tiền lên đây chuộc con, nào ngờ dọc đường gặp một người thân cho ta một tấm ngân phiếu!

Vừa nói lão vừa móc tấm ngân phiến ba trăm lượng đặt lên quầy, lại nói tiếp :

- Thối lại cho ta bốn mươi lượng, rồi nhanh dẫn con gái ta ra đây.

Lỗ Đại cười ha hả nói :

- Tiên sinh, con gái ông chẳng còn trong tệ điếm!

Biện Bất Nghi chộp lại tấm ngân phiếu, trừng mắt hỏi :

- Nó đi đâu?

Lỗ Đại nhìn nhanh Hắc Tâm Lão Thạch một cái nói :

- Cô ta được đưa đến một gia phủ lớn đầu trấn rồi, để ta đưa tiên sinh đến đó tìm cô ấy!

Biện Bất Nghi tỏ ra vô cùng nôn nóng nói :

- Nhanh, ta muốn mang con gái về quê tức khắc. Ài... con gái đáng thương của ta!

Lỗ Đại liền khoát chân bước ra cửa, Biện Bất Nghi bám theo bên cạnh, đến Hắc Tâm Lão Thạch cũng đi theo. Hai cánh cửa lớn của Hòa Khí Đương Phố đóng “ầm” lại ngay sau lưng họ...

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 12: Hiệp tâm nặng nợ

Biện Bất Nghi trước sau đóng kịch rất y như thật, dọc đường vừa đi vừa hỏi :

- Con gái ta vẫn khỏe đấy chứ?

Lỗ Đại nói :

- Ăn no ngủ kỹ thì gì chẳng khỏe!

Biện Bất Nghi chửi thầm trong lòng :

- Hai thằng cha chết băm kia, Biện gia chúng mày ngoại hiệu là Y Tử Nhân, có thể lấy mạng người như trở bàn tay. Chúng mày muốn qua mắt Biện gia thì còn kém xa lắm.

Hắc Tâm Lão Thạch trong lòng thì lại nghĩ khác, hắn nghĩ sao lại khéo đến thế, vừa đưa người đi thì vị tiên sinh này lại đến đòi người?

Lỗ Đại cũng không khỏi nơm nớp lo lắng, hắn chẳng nghĩ ra lão đần này đang đêm tối mang theo trong người ngân phiếu đến ba trăm lượng, đi cùng với hai đại hán xa lạ như bọn hắn ra ngoài trấn vắng vẻ thế này, chẳng lẽ lão ta không sợ...

Biện Bất Nghi đương nhiên chẳng biết sợ, lão đi lững thững xem ra có chút vất vả, nhưng kỳ thực trong bụng cười kha khá đắc ý!

Ba người theo nhau đi đến đầu bắc trấn, quả nhiên một phủ viện khá lớn nằm chường ra đó, hai cánh cửa đóng im ỉm. Nhưng một điều hết sức đáng ngờ là trang viện này chừng như bị bỏ hoang. Vì nhìn thấy trên bậc tam cấp cỏ dại mọc lác đác.

Biện Bất Nghi làm như chẳng hay biết, cứ thủng thẳng theo chân bọn Lỗ Đại hai người vào bên trong trang viên, một không khí âm trầm lạnh lẽo phảng phất tới, ba người đã vào sau cánh cửa chính.

Biện Bất Nghi lúc ấy mới chừng nhận ra có điều không ổn, chỉ tay vào mặt Lỗ Đại hét lên :

- Nơi này là nơi nào, làm sao lại đưa con gái ta đến đây? Các ngươi quá đáng!

Lỗ Đại cất tiếng cười nhạt, nhưng chẳng nói gì.

Hắc Tâm Lão Thạch lập tức khóa trái cánh cửa nặng nề, quay người lại thì trong tay đã loáng lên một ngọn dao sáng ngời.

Biện Bất Nghi giật mình thoái lui một bước, vừa kinh vừa giận thét :

- Các ngươi định giết người?

Lỗ Đại cười khùng khục trong họng nói :

- Chỉ tại ngươi có mắt không tròng, tự mang mạng đến nộp!

Nói rồi hắn khom người rút phắt một ngọn dao lăm lăm trong tay, lại cười đắc ý nói tiếp :

- Lão tiểu tử, thằng mập nhà ta theo chân ngươi sao chẳng hề nhìn thấy ngươi vào quán rượu, nhất định chính mày ngửi thấy mùi

rượu khác thường nên cố bày trò giả chết!

Biện Bất Nghi hơi giật mình, vừa rồi nói năng lưu loát định qua mắt đối phương, không ngờ cũng có lỗ hổng để cho đối phương phát hiện ra.

Nhưng có điều chúng đã biết ta nói dối, vì sao còn dẫn ta ra đây? Chỉ một lý do duy nhất là chúng nghĩ có thể thịt được Biện Bất Nghi ta!

Nghĩ thế, Biện Bất Nghi nhếch mép cười nhạt, rồi cuối cùng như đắc ý bật cười lớn thành tiếng.

Lỗ Đại lạnh lùng nói :

- Trước lúc bị băm ra thành tương, người còn cười được à?

Biện Bất Nghi nói :

- Bị băm chẳng phải ta, kẻ bị băm ra phải là hai vị kia! Nếu như không tin, xin cứ việc xuất đao!

Hắc Tâm Lão Thạch trừng mắt thét lớn :

- Con lừa già kia, chẳng phải đại gia nói phách, thứ như ngươi thì đại gia chỉ cần một ngón tay đủ lấy mạng ngươi rồi!

Lỗ Đại cũng cười tợn bồi thêm một câu :

- Lão tiểu tử ngươi lâm nguy bất loạn, chút bản lĩnh ấy cũng đủ khiến ông đây khâm phục. Thế nhưng không biết khi ngươi bị băm tan xương nát thịt, lúc ấy đáng thương hại như thế nào đây?

Biện Bất Nghi nói :

- Nhị vị, giữa chúng ta xưa nay không thù không oán, ta chỉ muốn chuộc con gái lại, chúng ta hà tất phải động đao động kiếm!

Lỗ Đại cười hắc hắc nói :

- Xem kìa, sao lại nhụt chí ra rồi, hẳn là sợ ăn đao chứ gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Nhị vị, động đao là chuyện thương tổn hòa khí cho đôi bên, ta nghĩ hai vị nên theo lời thỏa thuận mang con gái trả lại cho ta thì mọi chuyện êm đẹp!

Hắc Tâm Lão Thạch đại nộ thét lớn :

- Ngươi tự giữ lấy mạng, lão tiểu tử!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta chết chẳng tiếc gì, thế nhưng còn con gái ta...

Lỗ Đại “hừ” một tiếng gằn giọng nói :

- Con gái ngươi chúng ta nuôi dưỡng, ăn ngon mặc đẹp sung sướng cả đời, ngươi còn lo cho nó cái con mẹ gì nữa?

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Ta là cha nó, ta cần phải biết nó hiện tại ở đâu? Nhị vị...

Lỗ Đại nói :

- Nói thực cho ngươi biết, chúng ta cũng không biết nó được đưa đi đâu!

Biện Bất Nghi nghe thì chẳng vui trong lòng, hỏi đến vấn đề chính thì chúng bảo là không biết, xem ra tình hình này phải dùng đến thủ đoạn.

Nghĩ đến đó lão ưỡn ngực gầm lớn :

- Có chứ! Các ngươi mà bảo không biết con gái ta ở đâu à? Trả con gái lại cho ta!

Hắc Tâm Lão Thạch liền vung đao lên chém xả mạnh vào ngay giữa mặt Biện Bất Nghi, ánh đao xanh lạnh nghe rợn cả người, một đao cực điểm quyết lấy mạng đối phương.

Biện Bất Nghi chẳng hề nao núng, chờ đến khi đao đến ngay trước mặt mới dời bộ chuyển thân, người né sang một bên, đồng thời tay vung lên, chỉ nghe “kong” một tiếng, mũi đao của Hắc Tâm Lão Thạch bị ngọn đao trong tay Biện Bất Nghi đánh bật ra ngoài, thân hình hắn cũng loạng choạng theo.

Chẳng để cho Lỗ Đại và Hắc Tâm Lão Thạch kịp đứng trầm ổn, Biện Bất Nghi phất hai ống tay áo, chỉ thấy hai thân hình lăn tròn trên đất ra ngoài xa có đến ba trượng.

Lỗ Đại bị hất nghe đau cả người, thất thanh la lên :

- Mẹ kiếp, ngươi là nhân vật nào?

Nhưng Hắc Tâm Lão Thạch còn thảm hơn, bị hất văng đầu và vào bậc thạch cấp tươm máu, nhưng hắn vẫn lồm cồm bò dậy sờ sẫm trên đất.

Hắn tìm gì? Đương nhiên hắn tìm thanh đao của hắn, vì thanh đao chính là “can đởm” của hắn!

Biện Bất Nghi nghĩ đến chiếc kiệu bị Lương Tâm áp tải đi, trong lòng chỉ nghĩ tốc chiến tốc thắng.

Bấy giờ nghe Lỗ Đại la lên bai bải, Biện Bất Nghi thân hình lướt tới, tay ra chiêu nhanh như chớp, tiếng la của Lỗ Đại chưa dứt thì chẳng biết nửa chiếc đầu của hắn bay đâu mất rồi.

Lão Thạch nhìn thấy Lỗ Đại bị chém bay mất nửa đầu thì chẳng mò đao nữa, tay giơ lên vuốt máu trên mặt, mặt mày xanh lè, há hốc mồm miệng sợ muốn vãi ra cả quần!

Biện Bất Nghi bước nhanh đến đứng ngay trước mặt hắn hỏi :

- Đau chứ?

Lão Thạch xem ra còn thông minh, ấp úng đáp rằng :

- Ngươi nói đau thì đau lắm!

Đáp gì thế chứ, hẳn là hắn bị hù sợ đến dại cả người!

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Ta nói nhất định rất đau!

Lão Thạch gật đầu nói :

- Vâng, rất đau!

- A, nhưng ta nghĩ ngươi còn chưa đủ đau!

Lão Thạch lại gật đầu một cách máy móc đáp :

- Chưa đủ đau!

- Ừm, ngươi làm ta rất hài lòng, ta chẳng lượm ngươi như lượm tên kia đâu.

Lão Thạch gật đầu nói :

- Đa tạ!

Biện Bất Nghi trầm giọng nói :

- Ta hỏi ngươi, con gái ta hiện ở đâu?

Lão Thạch mặt còn đầy cả máu đó, nhưng lúc này đây khuôn mặt tái xanh đi hòa chung với màu máu trông thật khó xem, hắn lặng người một hồi lâu sau mới nói :

- Chuyện này ta thật sự không biết, có đôi khi đến ngay chưởng quầy cũng không được biết chuyện...

Biện Bất Nghi ngạc nhiên nói :

- Ngươi nói họ Lương cũng không biết ư?

Lão Thạch trố mắt đầy kinh ngạc nói :

- Ngươi biết Lương chưởng quầy chúng ta...

- Chớ hỏi nhiều, ta hỏi ngươi, ngươi thực không biết con gái ta bị đưa đi đâu sao?

Lão Thạch lắc đầu nói :

- Quả thực là không biết, ngươi có đánh chết ta cũng không biết!

Biện Bất Nghi bực tức “hừ” một tiếng nói :

- Các ngươi đưa con gái ta đi nơi nào mà ngươi chẳng biết, lại còn cho người ngầm theo ta cướp hai trăm lượng bạc, món nợ này ngươi thấy nên thanh toán như thế nào đây?

Lão Thạch vội nói :

- Ta sẽ về mang tiền đến trả lại...

- Trả lại ta bao nhiêu tiền?

- Không phải hai trăm lượng à?

Biện Bất Nghi lạnh giọng nói :

- Hừ! Đó là tiền ta cầm con gái, hiện tại con gái ta chẳng thấy đâu, đương nhiên không chỉ có bấy nhiêu thôi!

Lão Thạch nghẹn cả họng, khạc nhổ ra một búng máu nói :

- Vậy... ngươi muốn bao nhiêu?

- Hai nghìn lượng!

Lão Thạch tròn mắt, nhưng rồi hỏi lại :

- Hai nghìn lượng ngươi mang nổi chăng?

Biện Bất Nghi bình thản nói :

- Ngân phiếu có nhiều hơn thế ta cũng mang nổi.

- Vậy thì phải chờ Lương chưởng quầy trở lại, ta chỉ là người làm không thể làm chủ chuyện này được!

Biện Bất Nghi giọng lạnh lùng nói :

- Nếu như đã không làm chủ được thì cứ để ta tự đi lấy, ngươi chết phứt đi!

Vừa nói Biện Bất Nghi vừa vung tay lên, Lão Thạch vội la lên :

- Ta lấy... ta đi lấy, hai nghìn thì hai nghìn...

Biện Bất Nghi quát :

- Đi!

Lão Thạch chống tay đứng lên, mắt còn nhìn lại Lỗ Đại nằm chết trên đất, nửa chiếc đầu bay đâu mất, chỉ nhìn cũng khiến hắn lạnh ớn cả người, quả hắn dùng đao nhiều năm mà chưa từng lấy mạng ai nhanh chóng tàn khốc đến thế!

Lưng hơi khom xuống vì còn đau, hắn lủi nhanh vào trong màn đêm rời hoang viện.

Biện Bất Nghi đi sau áp giải Hắc Tâm Lão Thạch về đến Hòa Khí Đương Phố, vừa vào đến cửa thì gặp gã bị thịt từ trong bước ra, vừa nhìn thấy khiến hắn giật mình, chưa kịp nói gì thì đã ăn một quyền của Lão Thạch bay ngược lui sau.

Lão Thạch hằn học chửi :

- Mẹ nhà ngươi, chỉ tại ngươi làm việc quá hay. Bảo ngươi bám theo tùy cơ hành động, ngươi bỏ lỡ cơ hội để giờ ra nông nổi này, ta bửa hai người ngươi ra thì chớ trách!

Gã bị thịt ban đầu chẳng hiểu ất giáp gì thì bị đánh, một tiếng cũng không dám hó hé, nhưng đến lúc nghe thấy Biện Bất Nghi cười lớn bước vào thì hắn hiểu ra vấn đề.

Hắn thấy tiếc, nếu như đêm ấy hắn kiếm một hòn đá đập vỡ đầu lão già kia thì...

Biện Bất Nghi cười khà khà nhìn gã bị thịt nói :

- Ngươi chớ nên nghe hắn nói mà hối hận, nếu như hôm đó ngươi dám hạ độc thủ với ta, thì ngươi đã sớm về chầu Diêm Vương!

Hắc Tâm Lão Thạch chẳng nói gì thêm, vừa rồi hắn tức giận mà đánh gã bị thịt, kỳ thực hắn hiểu với thằng bị thịt này thì chẳng thể làm gì nổi lão già quái đản này.

Biện Bất Nghi kéo bím tóc hất lui ra sau lưng, nhìn Lão Thạch hỏi :

- Có thể đi lấy tiền chứ?

Hắc Tâm Lão Thạch vội cúi đầu đáp :

- Tiên sinh xin mời ngồi chờ, tôi vào trong lấy ngay!

Hắn tự nhiên tỏ ra ngoan ngoãn biết lễ độ hơn.

Biện Bất Nghi giọng lành lạnh nói :

- Đã động đao đổ máu, còn khách sáo gì nữa, lấy tiền đi!

Hắc Tâm Lão Thạch chẳng nói thêm tiếng nào, lập tức đi nhanh vào trong. Chỉ chốc lát hắn trở ra với bao nhiêu ngân phiếu lớn nhỏ trên tay làm một nắm, hắn cẩn thận đặt lên bàn đếm đi đếm lại mấy lần, rồi mới trao cho Biện Bất Nghi nói :

- Tiên sinh, đây là tiền của ông, hai nghìn lượng, không thiếu một trinh!

Biện Bất Nghi chộp lấy nắm ngân phiếu nhét nhanh vào túi, nhưng trong lòng hoàn toàn không vui, tay úp mặt khóc kêu lên :

- Con gái đáng thương của ta!

Biện Bất Nghi vừa khóc vừa đi xuống bảy bậc thạch cấp, tiếng khóc nghe thống thiết như thực khiến người ta chẳng khỏi động lòng, thế nhưng trên mặt lão một giọt nước mắt cũng không thấy.

Đương nhiên người giả khóc đóng kịch thì chẳng thể nào rơi nổi nước mắt!

Biện Bất Nghi giả khóc, mà khóc nghe thật thảm là có mục đích. Mục đích của lão khiến người của Hòa Khí Đương Phố phải nghĩ là Tiểu Ngọc Nhi đích thực là con gái của lão!

* * * * *

Kiếm được mớ ngân phiếu đến hai nghìn lượng, Biện Bất Nghi ngất ngưởng trong tiếng cười hả hê bước chân ra khỏi Thanh Phong trấn, trong lòng thầm nghĩ tiền sao lại kiếm được một cách dễ dàng thế này, thực nói ra khó ai tin nổi!

Nhưng tiếng cười lão vừa dứt thì đột nhiên nghe một giọng người lành lạnh sau lưng gọi lên :

- Biện Bất Nghi!

Biện Bất Nghi giật thót cả người, ai lại gọi ta nhỉ?

Lão ngưng mắt nhìn quanh vào màn đêm, nhưng chẳng hề nhìn thấy gì.

Biện Bất Nghi trầm giọng quát hỏi :

- Ai?

Lập tức trong bóng đêm giọng một người trỗi lên :

- Có tiền rồi phải không? Đến giọng bằng hữu cũng không nhận ra sao?

Biện Bất Nghi ánh mắt rạng lên, cười nói :

- Hoàng Phủ Sơn, là ngươi... ha, ở đâu thế?

Lão nhận ra giọng Hoàng Phủ Sơn.

Không sai, Hoàng Phủ Sơn từ trong bóng đêm bước ra ngay sau lưng Biện Bất Nghi nói :

- Tôi ở ngay sau lưng lão ca đây.

Biện Bất Nghi giật mình quay phắt người lại, mặt suýt chút nữa thì chạm vào mặt chàng.

Biện Bất Nghi kinh ngạc hỏi :

- Ngươi sao lại đến đây?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đương nhiên là có chuyện.

- Một mình à?

- Bốn người.

Biện Bất Nghi ngơ ngác đưa mắt nhìn quanh hỏi :

- Người nào đâu?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ngoài trấn ba dặm có một ngôi miếu sơn thần, bọn họ ba người đang nghỉ chân tại đó, chỉ một mình tôi vào trấn tìm các người. Biện đại phu, sao không thấy Tiểu Ngọc Nhi đâu cả? Lão đã lỡm được tiền trong Hòa Khí Đương Phố rồi chứ?

Biện Bất Nghi trừng mắt nói :

- Hoàng Phủ Sơn ngươi thật biết làm tiền, ta kiếm được ngân phiếu đến hai nghìn lượng của Hòa Khí Đương Phố, chẳng lẽ ngươi định chia phần?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Tôi chẳng cần tiền của Biện đại phu, đêm nay chỉ cần đãi một trận no say là được!

- Ha ha... chỉ là chuyện nhỏ, đi!

- Chậm, trước khi đi ăn uống, tôi còn có một chuyện muốn nhờ, ngoài đại phu ra thì chẳng ai làm được.

Biện Bất Nghi nhìn Hoàng Phủ Sơn cười cười nói :

- Nhất định ngươi gặp chuyện gì rắc rối lắm đây!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi chẳng hề biết qua thuật Kỳ Hoàng, nhưng lão thì là một thầy thuốc giỏi nổi danh trên Bách Linh cương.

Biện Bất Nghi gật gù nói :

- Nói đi, Hoàng Phủ Sơn, có chuyện gì khó đến nỗi ngươi không giải quyết được?

Hoàng Phủ Sơn chỉ tay về hướng núi bên ngoài trấn nói :

- Theo tôi đến đó thì biết.

Nói rồi chàng cất bước đi, Biện Bất Nghi bước theo bên chàng vừa đi vừa nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi đến thật vừa đúng lúc.

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi :

- Chuyện gì chứ?

- Ngươi đã nhìn thấy ta vào Hòa Khí Đương Phố lấy tiền thế nào, hẳn ngươi cũng nhìn thấy một chiếc kiệu vải từ trong Hòa Khí Đương Phố chạy ra chứ?

Hoàng Phủ Sơn nghe hỏi thì ngẩn người, chàng cùng Tiểu Tước Nhi trong Mai Hoa sơn trang gặp một chiếc kiệu vải, bất ngờ nhất là người ngồi trong kiệu chính là Thủy Tiên. Giờ nghe Biện Bất Nghi nhắc đến hai tiếng “kiệu vải” đương nhiên khiến chàng rất chú ý.

Hoàng Phủ Sơn trố mắt nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Kiệu vải thế nào chứ?

- Kiệu như thế nào chẳng quan trọng, mà quan trọng nhất là đích thân Sinh Tử Đương Lương Tâm áp tải kiệu, bên trong chính là Tiểu Ngọc Nhi!

Hoàng Phủ Sơn mặt biến sắc chấn động kinh ngạc, Biện Bất Nghi nhìn thấy chàng đổi sắc ngớ người thì hỏi ngay :

- Sao, ngươi nhìn thấy chứ?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Chúng tôi đi theo đường núi, không hề gặp kiệu nào cả, thế nhưng ngược lại tôi và Tiểu Tước Nhi và trong Mai Hoa sơn trang thì lại gặp một chiếc kiệu vải trắng, hai người gánh kiệu là hai trung niên phụ nhân lực lưỡng, võ công chẳng phải tầm thường.

- Có đánh nhau không?

- Tôi đương nhiên chẳng khi nào bỏ lỡ cơ hội, tôi cứu người trong kiệu, thực chẳng ngờ người trong kiệu lại là Thủy Tiên, vợ Thạch Trang!

Biện Bất Nghi nghe thì kinh ngạc hỏi :

- Chẳng phải Thủy Tiên bị bắt giam trong Khoái Lạc bảo, làm sao lại bị đưa đến Mai Hoa sơn trang?

- Tôi còn nói cho đại phu biết, Thạch Trang cũng đến, anh ta cơ hồ bị chết trong Khoái Lạc bảo, may mà vừa lúc ấy gặp tôi.

- A, nói vậy là có cả Thạch Trang?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Dĩ nhiên, bọn họ ba người chính đang chờ trong sơn thần miếu, chính tôi cõng Thủy Tiên đến đây.

Chàng như nói chuyện người khác, mà không hề nhắc đến chuyện bản thân chàng cũng thụ thương. Trong con người chàng, ngoài bầu nhiệt huyết ra, chẳng cầu danh mà cũng chẳng cầu lợi.

Thế nhưng, chỉ khi lo cho người khác hơn mình thì chàng mới thấy vui trong lòng.

Những niềm vui ấy chàng chỉ chôn kín sâu trong thâm tâm, bất cứ ai cũng không bao giờ nhận ra được qua lời nói và cử chỉ của chàng. Bởi vì chàng không phải là người mọi tình cảm biểu hiện ra ngoài, luôn luôn giữ một vẻ lãnh đạm thâm trầm.

Hoàng Phủ Sơn dẫn Biện Bất Nghi đi một mạch đến sơn thần miếu, vừa gặp lại Tiểu Tước Nhi bên ngoài cửa, chàng liền hỏi :

- Phu thê họ thế nào rồi?

Tiểu Tước Nhi nhìn thấy chàng trở về có cả Biện Bất Nghi thì rất vui mừng reo lên :

- Biện đại phu, nhanh vào, chúng tôi đang chờ!

Bước vào trong miếu, ngay trước bệ thờ đổ nát chỉ thấy Thạch Trang ngồi ôm Thủy Tiên trong lòng.

Vợ chồng chia cắt trong làn đao kiến, giờ trùng phùng lại trong hoàn cảnh éo le thế này, đúng là một cảnh sầu thảm khiến người ta chẳng khỏi chạnh lòng.

Thạch Trang vốn là một con người rất kiên cường, thế nhưng lúc này cũng như biến thành một con người đã ngây ngô khờ dại.

Đến lúc nhìn thấy Biện Bất Nghi bước vào, anh ta như người trong mộng tỉnh lại há hốc mồm miệng chẳng nói nên lời.

Biện Bất Nghi giơ tay vỗ nhẹ lên vai Thạch Trang nói :

- Lẽ ra lão đệ không nên tự ý rời khỏi Trường An dược hãng của ta, thương thế lão đệ chẳng nhẹ!

Nói rồi đến Thủy Tiên xem xét tình hình, nhìn thấy từ khóe mồm Thủy Tiên rỉ ra nước bọt, Biện Bất Nghi đúng là một tay lang trung lão luyện. Chẳng chút ngần ngại, lão dùng ngón trỏ chấm một chút nước bọt bệnh nhân, trước tiên đưa lên mũi ngửi, rồi cuối cùng đưa vào lưỡi nếm.

Nhưng chỉ vừa chạm đến lưỡi, lão đã nhăn mặt nói ngay :

- Cô ta trúng phải Tiên Nhân Mê Lộ Thảo, người trúng phải mê thảo này thì hôn mê mộng mị mà chỉ là những giấc mộng chuyện khoái lạc nam nữ. Các người nếu như quan sát kỹ thì bên khóe môi cô ta ẩn hiện một nụ cười...

Vừa nói lão vừa dựng thẳng đầu Thủy Tiên lên, Hoàng Phủ Sơn nhìn quả nhiên nhận ra một nụ cười trên hai cánh môi của nàng.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Biện đại phu làm sao biết được?

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Cô hỏi nhiều làm gì chứ? Hay là muốn thụ nghệ?

Tiểu Tước Nhi vẩu mồm nói :

- Tôi chẳng có bản lĩnh học tuyệt nghệ của đại phu, mà cũng không muốn tranh miếng ăn của đại phu đâu!

Hoàng Phủ Sơn chen vào cắt ngang nói :

- Thôi, đừng đùa nữa, Biện đại phu xin nhanh cứu người cho!

Biện Bất Nghi nói :

- Giờ chúng ta nhanh đi, đêm nay nghỉ lại trong Thanh Phong trấn.

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi lại :

- Tất cả chúng ta ở lại trong Thanh Phong trấn ư?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta nói là phu thê họ đêm nay nghỉ lại trong Thanh Phong trấn.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Nhưng trước tiên phải làm cho Thủy Tiên tỉnh lại chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Cứu cô ta chẳng cần thuốc.

Lão hơi ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Giải mê dược có hai cách, một cách là dội nước lạnh, và cách thứ hai là cho uống rượu mạnh.

Tiểu Tước Nhi tròn mắt la lên :

- Trúng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo mà dùng rượu mạnh giải ư? Quả là chưa từng nghe thấy.

Biện Bất Nghi cười khà khà nói :

- Thì giờ cô nghe vậy, đồng thời cô sẽ còn được tận mắt chứng kiến thuật giải mê dược của ta tuyệt diệu làm sao!

Nói rồi lão dùng tay vạch mắt Thủy Tiên ra, chỉ thấy mắt nàng như nửa tỉnh nửa mê, trong đôi mắt toát lên nét mơ huyền, đúng là mắt mỹ nhân.

Biện Bất Nghi lại nói :

- Sau khi cô ta tỉnh lại, thì thần tình còn chưa tỉnh hẳn sẽ có những biểu hiện phóng đãng nhưng không lo gì. Ta sẽ cho cô ta uống tiếp một viên Thanh Tâm Đan thì sẽ hoàn toàn hồi tỉnh thân trí.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện đại phu, đã thế thì chúng ta nhanh đi, nên nhớ Tiểu Ngọc Nhi còn đang ở trong chiếc kiệu kia. Vốn bảo cô ta đi trước do thám, chẳng thể để cô ấy lại gặp thảm trúng mê dược Tiên Nhân Mê Lộ Thảo như thế này!

* * * * *

Bấy giờ Biện Bất Nghi dẫn cả bọn vào Thanh Phong trấn, đến trước cửa lớn Thanh Phong khách điếm, gã tiểu nhị nhìn thấy cả bọn năm người, trong tay Biện Bất Nghi còn có thêm một người hôn mê bất tỉnh thì vội vàng dẫn họ vào trong phòng.

Biện Bất Nghi nói với tiểu nhị :

- Nhanh mang đến cho ta một bình rượu mạnh.

Tiểu nhị cúi người, lại hỏi :

- Chỉ dùng rượu, không dùng thức nhắm?

Tiểu Tước Nhi nhanh nhảu nói :

- Trước tiên mang rượu đến, sau đó xem trong quán các ngươi có thứ gì ngon mang lên.

“Dạ” tiểu nhị đáp lớn một tiếng, rồi quày quả bước nhanh ra ngoài.

Chỉ một lát sau rượu đã mang tới, Biện Bất Nghi rót một chén rượu, tay trái kẹp ngay dưới hàm, Thủy Tiên lập tức há miệng ra.

Thật là tuyệt, một chén rượu mạnh chảy vào mồm Thủy Tiên không đổ ra ngoài một giọt, Biện Bất Nghi dùng tay vừa xoa vừa vuốt dưới cổ, rượu từ từ trôi xuống bụng Thủy Tiên.

Biện Bất Nghi cho Thủy Tiên uống xong chén rượu thì tiểu nhị cũng vừa mang thức ăn lên, gã cúi người hỏi Hoàng Phủ Sơn :

- Thiếu gia, còn cần gì nữa không ạ?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ta cần gian phòng này, phu phụ họ hai người nghỉ lại.

Tiểu nhị cúi đầu đáp, rồi rút nhanh ra khỏi phòng, vừa lúc này thì Thủy Tiên rên ư hử một tiếng, hai mắt mở bừng ra nhìn mọi người,

tay quờ quạng một cách vô thức.

Cứ nhìn Thủy Tiên hai má ửng hồng lên, mắt đắm đuối ngây ngây như đang đượm hương tình, thân hình cử động, tay với ra như muốn ôm chầm lấy người Hoàng Phủ Sơn. Nàng lúc này cơ hồ chẳng hay biết gì, mà càng không biết có trượng phu mình là Thạch Trang bên cạnh.

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Đích thị là trúng mê thảo Tiên Nhân Mê Lộ, trúng mê dược này khiến người ta thần trí mê muội, dục tính trong người khởi lên chẳng còn biết gì hơn!

Thủy Tiên từ từ đứng lên rồi bước thẳng đến hướng Hoàng Phủ Sơn khiến chàng hốt hoảng la lên :

- Biện đại phu, nhanh giải mê dược cho cô ấy tĩnh trí!

Biện Bất Nghi nghe thì vội vàng lấy ra một viên Thanh Tâm Đan, bằng một động tác cực khéo, nhét nhanh vào trong mồm Thủy Tiên, rồi dùng tay vỗ mạnh vào huyệt Ngọc Chẩm của cô ta.

Thủy Tiên “hự” lên một tiếng, rồi lại ngã người hôn mê bất tỉnh.

Thạch Trang đau lòng ôm lấy Thủy Tiên, trước tình cảnh này thực thống khổ xót xa không sao nói hết.

- Thủy Tiên! Nàng nhanh tỉnh lại...

Thạch Trang nói nấc nghẹn như muốn khóc lên, trong lòng lại kêu khổ, thầm nghĩ :

- Ta chưa từng gây thù kết oán với ai, một mình ẩn cư chẳng tranh với đời, vậy mà sao giờ thành ra nông nổi này, trời thực chẳng có mắt!

Biện Bất Nghi nói :

- Đừng quá lo lắng, chỉ chừng nửa canh giờ sau là cô ta tỉnh lại.

Thạch Trang bi thống nói :

- Nàng tỉnh lại rồi mà không thấy A Tú thì đau khổ chừng nào!

Biện Bất Nghi nói :

- Thạch Trang lão đệ, ngươi là nam nhi hán tử ta chẳng cần dùng lời an ủi, nhưng trong chuyện này chúng ta có thể giúp lão đệ ngươi đi tìm A Tú về cho ngươi.

Hoàng Phủ Sơn cũng nói :

- Thạch huynh, Hoàng Phủ Sơn chẳng khi nào nửa đường bỏ cuộc, tẩu tẩu tỉnh lại xin tìm lời an ủi.

Biện Bất Nghi nói tiếp :

- Thạch Trang, Thủy Tiên tỉnh lại ngươi cứ nói là “con chưa chết, của chưa mất”, bảo cô ta cứ yên tâm là được!

Thạch Trang gật đầu nói :

- Các vị chí nhân chí nghĩa vì gia đình Thạch Trang này, giờ thì mọi việc Thạch Trang xin nghe sắp xếp của các vị.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu vẻ hài lòng về một câu này của Thạch Trang, chàng nói :

- Thạch huynh cứ ở đây chờ chúng tôi trở về.

Tiểu Tước Nhi khi nghe tin Tiểu Ngọc Nhi bị bắt đưa lên kiệu áp giải đi đâu không biết, trong lòng vốn đã nóng như lửa đốt. Lúc này đã ngồi xuống ghế liền thúc giục :

- Nhanh ăn một chút rồi lên đường!

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn chẳng nói gì thêm, tự kéo ghế ngồi vào bàn ăn vội vội vàng vàng cho xong.

Biện Bất Nghi lấy từ trong túi ra một nắm ngân phiếu dúi vào tay Thạch Trang nói :

- Thạch Trang, toàn bộ ngân phiếu này hai nghìn lượng giao cho ngươi, ta xông vào chỗ nguy hiểm mang theo chẳng ích gì!

Thạch Trang giật mình nói :

- Biện đại phu sao lại cho tôi ngân phiếu nhiều đến thế!

Biện Bất Nghi cười điềm nhiên nói :

- Để sau khi chúng ta cứu được nhi tử của ngươi, một nhà đoàn tụ tìm một nơi nào yên ổn sinh sống, chừng ấy cũng đủ cho cả nhà qua năm mười năm!

Thạch Trang nước mắt bất giác tuôn ra, nhưng nét mặt thì rất nghiêm túc, thực không thể ngờ được trên đời này còn có những nhân vật anh hùng nghĩa hiệp như Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi.

Đúng là đại nghĩa chẳng thể dùng một chữ “Tạ” mà đủ, Thạch Trang chỉ im lặng ngưng mắt nhìn ân nhân mà không thốt lời nào.

Thạch Trang cứ thế ngưng mắt tiễn chân bọn họ ba người cho đến khi khuất hẳn ngoài cửa, hồi lâu mới chậm rãi lẩm bẩm :

- Hiệp khách chân chính!

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi sóng vai nhau đi phía trước, Tiểu Tước Nhi theo chân cả hai người, cả ba vừa đi vừa bàn bạc.

Biện Bất Nghi nói :

- Thật kỳ lạ, người nào mang Thủy Tiên đưa đến Mai Hoa sơn trang chứ? Mục đích là gì?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Vấn đề này rất đơn giản, đương nhiên là người của Khoái Lạc bảo, vì Thủy Tiên vốn bị giam cầm trong Khoái Lạc bảo.

Biện Bất Nghi chau mày nói :

- Khoái Lạc bảo đánh cắp quan tài trong Mai Hoa sơn trang, nhưng Qua Trường Giang chối phăng không có liên can gì đến huyết án Mai Hoa sơn trang. Giờ nếu như hắn mang Thủy Tiên đến Mai Hoa sơn trang, lão đệ ngươi suy nghĩ xem tên họ Qua này có mục đích gì?

Hoàng Phủ Sơn nhún vai nói :

- Chung quy chẳng phải mang Thủy Tiên đến giấu trong sơn trang quỷ quái kia chứ?

Tiểu Tước Nhi chen vào nói :

- Khoái Lạc bảo chẳng lẽ hết chỗ giấu người hay sao, lại mang Thủy Tiên đến Mai Hoa sơn trang cách ngoài hai trăm dặm để giấu? Quyết không thể!

Biện Bất Nghi gật gù nói :

- Ta cũng nghĩ không có khả năng!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Trong giang hồ có nhiều chuyện tưởng chừng như không thể, nhưng rành rành lại xảy ra!

Biện Bất Nghi giọng đầy hồ nghi nói :

- Ta nghĩ Mai Hoa sơn trang có vấn đề!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói ngay :

- Đúng là có vấn đề, vì lúc ấy tôi còn phát hiện ra trong trang vang lên tiếng nhạc sau đó hai trong số ba nữ nhân kia trúng một loại ám khí kỳ quái!

Biện Bất Nghi chìa tay ra hỏi :

- Ám khí đâu, mang ra ta xem xem!

Hoàng Phủ Sơn liền lấy hai chiếc ám khí hình nanh hổ ra trao cho Biện Bất Nghi nói :

- Tôi chưa từng nghe nói qua trên giang hồ người nào dùng loại ám khí hình thù như thế này.

Biện Bất Nghi tiếp lấy hai chiếc ám khí giơ lên mũi ngửi ngửi, lập tức nhăn mặt nói :

- Có độc!

Tiểu Tước Nhi vội hỏi :

- Độc gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Chẳng phải là độc luyện từ thảo mộc, cũng không phải là độc trong ngũ độc trên người, bằng kinh nghiệm y thuật mấy mươi năm của ta thì rất có khả năng là kịch độc luyện từ tử thi!

Hoàng Phủ Sơn kinh ngạc kêu lên :

- Thi độc!

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Thi thể thối rữa ra tạo thành một loại nước độc, nếu như phối luyện với “Phê Sương” thì độc tính càng mãnh liệt. Ám khí làm xong tẩm luyện độc thủy này, nếu như ám khí trúng vào chỗ hiểm yếu thì tắt tử đương trường!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Quá huyễn, nghe ớn cả người!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta chỉ suy đoán, có lẽ... Đại lão lão biết!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chúng ta giờ phải đi cứu Tiểu Ngọc Nhi, làm gì có thời gian trở về Bách Linh cương!

Biện Bất Nghi nói :

- Một thi thể thối rữa hết chí ít cũng cần thời gian nửa năm, nhưng ta suy đoán thế chẳng biết có đúng không. Nhưng một điều chắc chắn rằng, loại độc tẩm trên ngọn phi tiêu này quyết chẳng phải là loại độc thảo mộc bình thường!

Ba người theo nhau đi có đến hơn năm mươi dặm, bỗng nhiên Hoàng Phủ Sơn ngừng chân đứng lại không đi nữa, chàng đưa mắt nhìn hai bên tả hữu.

Tiểu Tước Nhi bèn hỏi :

- A Sơn ca nhìn gì thế?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi nghĩ nếu đi đến Mai Hoa sơn trang, chẳng bằng trước tiên đến Khoái Lạc bảo.

Biện Bất Nghi chau mày nói :

- Lão đệ, ngươi nói ra lý do nghe xem?

- Chúng ta đã biết Tiểu Ngọc Nhi bị Lương Tâm giải đi, cũng chưa nhất định lão ta mang cô ấy đến một nơi nào đó lân cận Mai Hoa sơn trang, cho nên chúng ta nên đến Khoái Lạc bảo!

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi vẫn định trước tiên cứu A Tú ra?

Hoàng Phủ Sơn thành thực nói :

- A Tú không có mẹ nó một bên, thực rất tội nghiệp!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Muội rất hiểu A Sơn ca, nếu như chưa cứu được A Tú thì huynh chẳng có tinh thần để làm việc gì khác nữa.

Hoàng Phủ Sơn không phủ nhận điều này, cũng như Tiểu Ngọc Nhi và Tiểu Tước Nhi, bọn họ cùng nhau lớn lên trên Bách Linh cương, tính tình người nào thế nào đều hiểu nhau rất rõ.

Biện Bất Nghi cũng thầm hiểu tính khí con người Hoàng Phủ Sơn, kỳ thực lão cùng chàng hành động chẳng phải mới chỉ một lần này.

Biện Bất Nghi mỉm cười nói :

- Lần trước chỉ vì cứu người mà ngươi suýt nữa táng mạng, ngươi còn chưa chịu thôi!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Lão ca muốn tôi chịu thôi chăng?

- Nếu như ngươi chịu thôi thì ngươi chẳng còn là Hoàng Phủ Sơn, ta không hy vọng ngươi trở thành một người khác, mà Tiểu Tước Nhi cũng chẳng mong muốn...

Nói đến đó lão nhìn Tiểu Tước Nhi nói tiếp :

- Cô đồng ý với lời tôi nói chứ?

Tiểu Tước Nhi chỉ bật cười khúc khích.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nếu nói như vậy, hai người đều đồng ý lời tôi nói?

Tiểu Tước Nhi nói :

- Chúng tôi sẽ cùng huynh đến Khoái Lạc bảo.

Biện Bất Nghi nói :

- Lần này chúng ta cần phải nghĩ một kế hoạch chu toàn, cũng may là lão đệ ngươi vô tình cứu được Thủy Tiên rồi!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện đại phu, xưa nay lão ca có tiếng đa mưu túc trí, nhanh nghĩ xem một kế gì thật chu toàn xem!

Biện Bất Nghi nói :

- Trong Khoái Lạc bảo nhất định đã có đề phòng, chuyện lần trước khiến cho Qua Trường Giang nổi giận, lần này không cẩn thận hắn nhất quyết sẽ lột da ngươi ra!

Hoàng Phủ Sơn bật cười lên thành tiếng, nói :

- Hắn chẳng lột da tôi nổi đâu.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Trừ phi trước tiên giết chết Tiểu Tước Nhi này, nếu không... Hừ, Qua Trường Giang đừng hòng động đến một cọng lông chân của A Sơn ca!

Biện Bất Nghi cười lên ha hả nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi xui tận mạng!

Hoàng Phủ Sơn nhún vai cười nói :

- Tôi chẳng thấy có gì xui xẻo!

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Lão đệ ngươi mang số đào hoa mà còn nói không có gì xui xẻo à!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Muội muội quan tâm đến huynh trưởng thì có thể gọi là vận đào hoa sao, lão ca đừng nói bậy bạ!

Tiểu Tước Nhi mặt ửng hồng, nhưng liền nói :

- Tôi vốn là muội muội của A Sơn ca!

Biện Bất Nghi quay đầu lại cười nói :

- Tiểu Tước Nhi, cô còn kém xa Tiểu Ngọc Nhi, bởi vì Tiểu Ngọc Nhi chẳng bao giờ thích làm muội tử của Hoàng Phủ Sơn, cô ta chỉ muốn làm “tình muội” của A Sơn ca thôi. Hì hì... còn cô...

Nói đến đó lão lại cười đầy ngụ ý, nói tiếp :

- Như thế càng tốt, ba người chẳng phiền hà gì nhau!

Tiểu Tước Nhi vội hỏi :

- Ba chúng tôi có gì phiền hà chứ?

Biện Bất Nghi cười tít mắt nói :

- Cô cùng Tiểu Ngọc Nhi vốn đều yêu thương Hoàng Phủ Sơn, khiến anh ta khó xử mà đành chấp nhận cư xử hai người như muội muội. Nhưng giờ như cô nói thì chỉ muốn làm muội muội, còn Tiểu Ngọc Nhi thì nguyện làm tình muội, như thế Hoàng Phủ Sơn chẳng phải đau đầu suy nghĩ, mà cũng chỉ nhất tâm yêu thương Tiểu Ngọc Nhi. Cô thì thoái lui, Tiểu Ngọc Nhi thì được yêu, cô xem như đã hết...

Tiểu Tước Nhi nghe nói thì vẩu mồm nguýt dài nói :

- Ai bảo thế? Ai bảo ta thoái lui? Biện đại phu, ông cũng biết Tiểu Tước Nhi tôi là người cố chấp trong chữ “tình”, có khi nào chịu nhân nhượng trong chuyện này được chứ!

Biện Bất Nghi vỗ vỗ lên vai Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Thế là toi ngươi rồi, tiểu huynh đệ ạ!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Sao mà toi chứ?

- Hà hà... chuyện gì chứ, chạm vào nữ nhân thì phiền hà suốt đời, huống gì ngươi động vào một lần hai vị cô nương xinh đẹp như thế này.

Hoàng Phủ Sơn cười khổ nói :

- Tôi chẳng bao giờ gặp phiền hà gì, bởi vì tôi vĩnh viễn chỉ coi họ cả hai người là hai vị muội muội của tôi, tôi chẳng bao giờ nghĩ họ là thê thiếp của mình, huống gì... tôi chưa hề nghĩ đến chuyện ấy!

Biện Bất Nghi liếc nhanh mắt lui nhìn Tiểu Tước Nhi.

Tiểu Tước Nhi mặt xịu lại, nhợt nhạt biến sắc trông thật thảm.

Biện Bất Nghi cứ nghĩ Tiểu Tước Nhi sẽ tức giận, nhưng chỉ thấy cô nàng rưng rưng nước mắt, giơ tay lên gạt lệ.

Biện Bất Nghi lại hỏi :

- Hoàng Phủ Sơn, chẳng lẽ ngươi không định lấy vợ sao?

- Tôi chẳng muốn chôn vùi họ!

- Ủa? Nói vậy nghĩa là sao?

- Đó là lời của các bậc giang hồ tiền bối.

Biện Bất Nghi nói :

- Nói bậy, giang hồ tiền bối sao lại dạy người ta không nên lấy vợ?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Các vị giang hồ tiền bối đương nhiên không hề dạy hậu bối đừng lấy vợ, nhưng họ là tấm gương đầy máu, khiến người ta nhìn phải nghĩ mà chẳng dám lấy vợ.

Biện Bất Nghi chung quy đã hiểu, lão gật gù nói :

- Đúng, thân nhập giang hồ bất tự tại, tay đã nhuốm máu khó tẩy thay! Lấy vợ chỉ thêm làm liên lụy đến vợ, lúc ấy thì nỗi đau kia còn hơn cả đao chém kiếm đâm. Ài, có lẽ cũng vì thế mà ta đến giờ vẫn chưa từng nghĩ chuyện kiếm một người vợ nâng khăn sửa túi!

Tiểu Tước Nhi chen vào cự lại :

- Ái da! Người trong võ lâm giang hồ đều như hai người, vậy thì đàn bà con gái chắc ở giá cả thôi!

Biện Bất Nghi tròn mắt nói :

- Ai bảo ở giá, chẳng phải có người bắt cóc mỹ nhân sao, mà đều là mỹ nữ!

Tiểu Tước Nhi biết lão ta muốn nói đến chuyện Thủy Tiên bị bắt để trong kiệu đưa đến giấu trong Mai Hoa sơn trang, bèn lạnh giọng nói :

- Không biết Tiểu Ngọc Nhi như thế nào!

* * * * *

Ba người vừa đi vừa nói cười, chẳng bao lâu thì đến một dốc núi nhỏ, Hoàng Phủ Sơn nói :

- Qua khỏi ngọn núi này đã là Khoái Lạc bảo.

Biện Bất Nghi nói :

- Mặt trời còn chưa gác núi, chúng ta ăn chút gì.

Hoàng Phủ Sơn nói tiếp :

- Ăn no ngủ một giấc chứ!

Tiểu Tước Nhi tiếp lời chàng :

- Dưỡng thần tĩnh trí chờ đến đêm đại náo Khoái Lạc bảo.

Biện Bất Nghi bảo Tiểu Tước Nhi mở chiếc túi vải ra. Bên trong toàn là thức ăn ngon. Tiểu Tước Nhi chọn một đùi gà trao cho Hoàng Phủ Sơn nói :

- Huynh gầy đi nhiều, cần ăn nhiều một chút!

Biện Bất Nghi được dịp thì liền cười nói :

- Có ân cần thêm mấy cũng chẳng đánh động được lòng chàng đâu. Tiểu Tước Nhi, ta ăn thịt lợn luộc!

Ba người ngồi trên con dốc mà ăn, Hoàng Phủ Sơn miệng nhai nhưng nghe ra khó nuốt vì chàng nhìn cảnh mà nhớ chuyện trước đây, chuyện trên Đại Hoang sơn.

Chàng nhớ lần đấy đến nhà Thạch Trang, một nhà ba người mới nên thơ đáng yêu làm sao, nhất là A Tú ngây ngô ấu trĩ khiến người ta nhìn phải thích.

Hôm ấy chàng diệt cường bá trong Bạch Mã trấn, chẳng ngờ A Tú ngầm theo chân chàng đến Bạch Mã trấn. Nếu như chẳng phải đưa A Tú trở lại nhà trong Đại Hoang sơn, thì cả nhà họ Thạch xem như hết!

Hoàng Phủ Sơn miết hai tay vào nhau và cắn nhẹ môi theo thói quen, mỗi lần như thế biểu hiện trong lòng chàng có điều khổ sở

chẳng biết làm sao.

Trong giang hồ có không ít người sống trong trầm lắng khổ não!

Giang hồ muôn thuở là thế, muốn sống những tháng ngày sung sướng vinh quang, thì hai chân cần đứng trên đầu thiên hạ. Chính những tay bá đạo giang hồ xưa nay luôn đạp đầu thiên hạ để sống.

Nếu như muốn lãnh tụ võ lâm tất phải đi lên từ trong trường huyết vũ, đương nhiên máu đổ phải là máu của kẻ khác!

Hoàng Phủ Sơn nhận thấy Qua Trường Giang chính là kẻ tìm khoái lạc trong máu của người khác, vì hai chân hắn luôn giẫm đạp trên đầu thiên hạ. Thế nhưng, Hoàng Phủ Sơn chưa biết có kẻ còn đạp trên đầu Qua Trường Giang, chính kẻ đó mới là đại ma đầu!

Nếu như Hoàng Phủ Sơn biết có kẻ đứng đằng sau lưng Qua Trường Giang hô phong hoán vũ, thì ắt chàng có thể thay đổi chút suy nghĩ về họ Qua.

Vì những người đứng trên người, mà trên đầu mình còn người thì thực chẳng phải sung sướng gì, thậm chí ngày đêm sống trong khổ não, e rằng còn thua cả người dưới người!

Qua Trường Giang chính là loại người này, trên thực tế thì Qua Trường Giang vẫn có thực lực, vì danh tiếng Thái Tường phủ của lão ta người trong giang hồ đạo thượng không ai là không biết.

Trên giang hồ không ít người hễ nghe tiếng Qua Trường Giang thì khiếp sợ, mà chẳng bao giờ dám chọc động đến lão ta. Nhưng cũng có người không hề sợ Qua Trường Giang, một trong số ít ỏi ấy chính là Hoàng Phủ Sơn.

Cứ xem, đêm nay không riêng gì chàng tự thân tìm tới Khoái Lạc bảo, mà ngay cả Biện Bất Nghi và Tiểu Tước Nhi cũng đến.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 13: Điệu hổ ly sơn

Trời tối dễ hành sự, trong võ lâm xưa nay bao nhiêu chuyện kinh thiên động địa đều xảy ra trong đêm tối, há chẳng phải bóng tối đồng lõa với tội ác đó ư!

Nói như thế không có nghĩa tất cả những chuyện xảy ra trong đêm tối đều là chuyện xấu, Hoàng Phủ Sơn chẳng hề làm chuyện gì thẹn với người đời. Chàng phải hành động trong đêm tối, vì chàng không thể đơn thương độc mã giữa thanh thiên bạch nhật xông vào Khoái Lạc bảo, tục ngữ có câu: “Mãnh hổ nan địch quần hồ”, huống gì chàng không thể ra tay sát tận cả trăm mạng người trong Khoái Lạc bảo, vì mục đích của chàng chẳng phải là giết người, mà chính là muốn cứu A Tú!

Ăn uống nghỉ ngơi một hồi lâu, Hoàng Phủ Sơn đứng lên định đi, nhưng chàng bị Biện Bất Nghi níu tay lại nói :

- Chưa đến canh ba, đợi trăng lên quá đỉnh đầu rồi đi!

Lúc này sương khuya đổ đầy phủ trên đất, trên cây cỏ long lanh dưới ánh trăng như muôn vàn tinh tú, mảnh trăng chẳng gợn bóng mây, không khác gì vừa được tẩy gội sạch dưới sông lên.

Từ xa nhìn về hướng Khoái Lạc bảo, chỉ thấy lâu viện nguy nga chìm trong màn sương, tịnh không một ánh đèn, thảng hoặc mới nhìn thấy một vài ánh hồng mờ nhạt hắt ra từ một cửa sổ nào đó,

nhưng trông rất yếu ớt. Cả Khoái Lạc bảo đã chìm sâu vào giấc ngủ say!

Biện Bất Nghi là người dễ ngủ, chỉ nhắm mắt là nghe tiếng ngáy, nhưng Hoàng Phủ Sơn ngược lại chàng không làm sao chợp mắt, trong đầu chàng cứ nghĩ cách làm sao để cứu được A Tú?

Tiểu Tước Nhi thì ngồi tựa đầu bên vai chàng, nhìn chàng chỏng mắt nhìn về hướng Khoái Lạc bảo, nàng thỏ thẻ an ủi :

- A Sơn ca, chúng ta nhất định cứu được A Tú, huynh yên tâm!

Hoàng Phủ Sơn chẳng nói gì, nhưng trong đầu chàng rất lung loạn, vì chàng nếu như không cứu được A Tú thì sẽ giày vò dằn vặt chàng suốt đời.

Hoàng Phủ Sơn choàng tay sang ôm nhẹ lấy bờ vai mảnh mai của Tiểu Tước Nhi, chỉ một cái ôm vai không lời nào, nhưng với Tiểu Tước Nhi như thế là quá mãn nguyện.

Tiểu Tước Nhi thấy ngọt ngào trong lòng, cho rằng mình gặp may hơn Tiểu Ngọc Nhi. Tuy bọn họ cả ba đều cùng nhau lớn lên bên cạnh Đại lão lão trên Bách Linh cương, nhưng trong tình cảm thì tợ hồ như hai người thắm thiết hơn!

Tiểu Tước Nhi chẳng nói tiếng nào, nàng đang hưởng thụ cánh tay ấm áp đầy sức sống của chàng ôm ghì lấy vai mình, mà chàng ôm rất chặt!

Thực tế, Tiểu Tước Nhi nào biết chàng chẳng phải luyến ái nàng hơn Tiểu Ngọc Nhi, mà trong đầu chàng lúc này vẫn nghĩ đến A Tú, chàng nghĩ đến lần ấy đưa A Tú từ Bạch Mã trấn về Đại Hoang sơn, chàng đã ôm ghì A Tú như thế!

Hoàng Phủ Sơn suy nghĩ nhất định phải tìm lại được A Tú, và chàng sẽ ôm ghì cứng A Tú, vĩnh viễn không để nó bị người ta bắt đi lần nữa, chàng sẽ bảo bọc cho nó...

- Ái!

Đột nhiên Tiểu Tước Nhi thất thanh la lên một tiếng, quay mặt nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- A Sơn ca, huynh ôm ghì nát cả vai muội!

Hoàng Phủ Sơn giật mình sực tỉnh, hiểu ra vừa rồi mình mải suy nghĩ đến thất thần, bèn cười xòa nói :

- Tiểu Tước Nhi, ta thật vô ý!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Muội chẳng trách huynh. A Sơn ca, huynh ôm muội khiến muội rất sung sướng!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ta nghĩ đến A Tú, càng lo lắng cho Tiểu Ngọc Nhi, không biết cả hai giờ đang thế nào?

Tiểu Tước Nhi ánh mắt rạng lên nói :

- Hy vọng Tiểu Ngọc Nhi cũng ở trong Khoái Lạc bảo, như thế chúng ta một lúc cứu cả hai ra thì tiện!

Hoàng Phủ Sơn khẽ buông tiếng thở dài nói :

- Chớ đánh giá thấp tên kiêu hùng bá đạo Qua Trường Giang, hắn thực chẳng đơn giản chút nào!

Tiểu Tước Nhi chau mày nhìn chàng hỏi :

- A Sơn ca, theo huynh nghĩ thì Tiểu Ngọc Nhi có gặp nguy hiểm gì không?

- Ta chỉ lo lắng một điều không biết Tiểu Ngọc Nhi có trúng loại Tiên Nhân Mê Lộ Thảo như Thủy Tiên hay không? Biện đại phu nói người trúng phải mê dược đó thì tâm thần mê loạn, chỉ nghĩ chuyện bậy bạ nam nữ. Ài... thật đáng sợ!

Tiểu Tước Nhi nghe thế thì nghiến răng ken két nói :

- Cũng quá tàn nhẫn, nếu Tiểu Ngọc Nhi đúng bị như thế, ta nhất định diệt tận người Khoái Lạc bảo. Mà bọn người của Lương Tâm trong Hòa Khí Đương Phố cũng chẳng tha!

Hoàng Phủ Sơn hít sâu một hơi trầm tĩnh nói :

- Giết người là kế sách cuối cùng, ta chỉ nghĩ cần nhanh chóng cứu bọn họ hai người ra khỏi nanh vuốt của chúng!

Nói rồi chàng vươn vai, nhìn trời thấy trăng đã chếch về tây, giơ chân đạp nhẹ vào người Biện Bất Nghi đang ngáy ngủ gọi :

- Biện đại phu, dậy đi!

Biện Bất Nghi bị đánh thức, vươn vai ngáp dài một cái nói :

- Đến giờ rồi nhỉ!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Biện đại phu thật khéo ngủ, chỉ sợ không thức dậy thì làm một giấc đến tận sáng!

Biện Bất Nghi vụt đứng lên cười nói :

- Ta rất yên tâm, vì biết tính tình Hoàng Phủ Sơn, mỗi khi gặp chuyện cứu người mà cứu chưa được thì lão đệ ta chẳng sao ngủ được!

Rồi nhìn Hoàng Phủ Sơn hất hàm hỏi :

- Đúng không chứ, Hoàng Phủ lão đệ?

Một câu này khiến Hoàng Phủ Sơn dở khóc dở cười, chàng thầm hiểu con người Biện Bất Nghi rất tinh tế sâu sắc. Trên Bách Linh cương là một vị lang trung thành danh, đến Đại lão lão cũng ngưỡng mộ đủ biết con người lão chẳng phải hữu danh vô thực. Do vậy mà Đại lão lão phó thác cho lão mở Trường An dược hãng ở dốc Kim Thụ.

Đại lão lão sớm nhận ra trại hòm đối diện với Trường An đường mỗi lần xuất chuyển quan tài là có vấn đề, cho nên bảo Biện Bất Nghi lưu ý. Nhưng một điều hết sức bất ngờ là bao nhiêu quan tài của các tiệm Thái Tường phủ đều xuất phát từ một nơi - tiệm quan tài Vạn Thọ.

Bấy giờ, Biện Bất Nghi chỉ tay về phía Khoái Lạc bảo xa xa nói :

- Hoàng Phủ Sơn, giờ ngươi định thế nào?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chủ ý thì do đại phu đưa ra, hành động là chuyện của tôi!

Biện Bất Nghi nói :

- Trước khi xâm nhập Khoái Lạc bảo, hai người mỗi người nên uống một viên “Khứ độc đan”.

Tiểu Tước Nhi chau mày hỏi :

- Vì sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng ta đã biết đối phương chuyên dụng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo, đó là một loại độc thảo đốt lên tạo thành một khói nhẹ mang theo hương thơm, chỉ cần ngửi phải là mê man thần trí, tôi không muốn nhị vị mắc phải cạm bẫy nào của đối phương!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Sau đó thì thế nào nói nhanh đi!

Biện Bất Nghi nói :

- Chớ nôn nóng, nên biết trời gấp có mưa, người gấp có họa, trước tiên uống viên thuốc này vào rồi ta nói cho hai người nghe.

Vừa nói lão vừa chìa ra hai viên đan dược màu hồng, Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Tước Nhi mỗi người phục một viên. Biện Bất Nghi cũng không ngoại lệ, lão tự mình cũng uống một viên rồi mới nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi đi tiền trạm thâm nhập vào Khoái Lạc bảo nắm tình hình, ta và Tiểu Ngọc Nhi theo sau chi viện.

Ngừng lại một chút, Biện Bất Nghi nói tiếp :

- Nếu như cứu được A Tú thì ngươi cứ việc rút lui, lúc ấy ta và Tiểu Tước Nhi trở thành đi đoạn hậu.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nhỡ như chúng phát hiện ra tôi thì sao?

- Ta và Tiểu Tước Nhi sẽ gây rối đối phương, khi cần thiết thì đến tên nào giết tên đó, thậm chí phóng hỏa thiêu luôn Khoái Lạc bảo!

Tiểu Tước Nhi gật đầu nói :

- Tôi vốn cũng nghĩ như vậy.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nếu như tôi sơ ý trúng vào cơ quan mai phục của chúng thì sao?

Tiểu Tước Nhi nghe thế nghiến răng nói ngay :

- Muội sẽ giết chúng, giết cho đến khi nào bọn chúng chịu thả huynh ra mới thôi!

Biện Bất Nghi nhún vai thè lưỡi nói :

- Tiểu cô nương, hẳn cô nương nghĩ người của Khoái Lạc bảo đều là người giấy cả sao? Một người cô thì sức bao lăm chứ?

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày dứt khoát nói :

- Nếu như tôi trúng cơ quan mai phục rơi vào tay chúng, hai người phải nhanh chóng trở về Bách Linh cương gặp Đại lão lão xin nói rằng tôi có lỗi lớn với bà bà!

Biện Bất Nghi giọng có vẻ không vui nói :

- Nói vậy là sao chứ, có lý nào bỏ mặc ngươi không quản?

Tiểu Tước Nhi giọng lạc đi nói :

- A Sơn ca, nếu như huynh tráng liệt thì muội cũng chẳng tiếc gì mà hy sinh!

Biện Bất Nghi nhăn mặt gắt lên :

- Í... chưa đụng địch mà đã nói điều bất lợi, các ngươi nhanh nhổ một người ba bãi nước bọt!

Tiểu Tước Nhi hỏi :

- Để làm gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Trừ đi xui xẻo, nhổ!

Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Tước Nhi chẳng ai tin điều nhảm nhí ấy, nhưng đều nhổ nước bọt rồi cùng nhìn nhau cười phá lên...

* * * * *

Bấy giờ cả bọn ba người trong lòng tuy khẩn trương, nhưng bên ngoài vẫn nhẹ nhàng bình thản cùng nhau đi về hướng Khoái Lạc bảo.

Khi vừa đến đầu chiếc cầu đá Long Hổ, từ hướng Khoái Lạc bảo một tiếng rú lanh lảnh vang lên, nghe tiếng rú này khiến cả bọn đều ngơ ngác.

Một đầu cầu lúc ấy có bốn gã đại hán ngồi chuyện phiếm với nhau.

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy liền ghé đầu nói khẽ với Biện Bất Nghi :

- Bắt một tên bức vấn xem ra cũng hay đấy chứ!

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi nghĩ rằng bọn chúng sẽ nói thực à?

- Không nói thực thì ăn khổ đầu.

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Không động thủ mà có thể cứu người là thượng sách, ngầm xâm nhập cứu người thì hay hơn cả, càng tránh đổ máu càng hay!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Quả đúng là giọng điệu của Đại lão lão.

Biện Bất Nghi nói :

- Đại lão lão chỉ bảo chúng ta điều tra huyết án của Mai Hoa sơn trang, tuyệt không dặn chúng ta sinh sự nhiều chuyện.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chỉ là tôi làm liên lụy ba người!

Biện Bất Nghi nói :

- Khổ luyện võ công để làm gì chứ nếu không phải là để hành hiệp trượng nghĩa, chuyện này nếu như gặp ta thì Biện Bất Nghi ta cũng sẽ nhúng tay vào!

Tiểu Tước Nhi chen vào nói :

- Lúc này là lúc nào mà nói ra những điều ấy?

Biện Bất Nghi nghe thế nhe răng cười nói :

- Hai người chờ ở đây, xem ta!

Hoàng Phủ Sơn đã biết con người Biện Bất Nghi đa mưu lắm trí, nên lúc ấy chỉ im lặng chẳng nói gì thêm.

Biện Bất Nghi đi nhanh lên đến giữa cầu, phía bên kia bốn gã đại hán vẫn chưa phát hiện.

- Ê! Các vị huynh đệ, nơi này có phải gọi là Khoái Lạc bảo không?

Bốn gã đại hán thật nhanh nhẹn, vừa nghe có tiếng người lạ quát hỏi lập tức chộp đao nhảy lên cầu, trong nháy mắt vây lấy Biện Bất Nghi vào giữa. Một gã đại hán cao lớn sấn tới kề đao ngay cổ Biện Bất Nghi gằn giọng hỏi :

- Thâm canh bán dạ ngươi đến đây làm gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Bốn vị huynh đệ, tôi chỉ là một thầy lang chữa dạo, chuyên đi trị bệnh cho người trong xóm. Bất luận là nội thương ngoại cảm, trật đả sang thương, hay là phong thấp bại xụi đều chữa trị, hôm nay đi cả ngày không thấy thôn xóm nào, chẳng ngờ đi nhầm đến đây!

Gã đại hán kề đao trên cổ Biện Bất Nghi lại nói :

- Khá lắm, lang băm lắm mồm lắm miệng kia. Hừ... Ngươi có gì chứng minh ngươi là thầy thuốc chữa dạo không?

Biện Bất Nghi nói ngay :

- Tôi mang theo rất nhiều thuốc chữa bệnh đây, nếu như các vị không tin xin cứ xem. Trong người tôi chẳng mang theo đao kiếm.

Một gã khác liền hỏi :

- Ngươi mang theo thuốc gì?

Biện Bất Nghi liền lấy từ trong áo ra năm bình thuốc nhỏ, tay vặn nút bình miệng nói :

- Loại thuốc này của tôi, các vị chỉ cần ngửi vài hơi thì tinh thần phấn chấn gấp trăm lần, ba ngày ba đêm không ngủ cũng chẳng thấy mệt mỏi!

Gã đại hán nghe nói thế thì thâu đao liền, nhoẻn miệng cười nói :

- Nào, ngươi để ta thử xem sao!

Nói rồi cúi mãi xuống mà ngửi một hồi, tợ hộ như ngửi mùi thơm tho trên thân mỹ nhân, tít mắt cười khen :

- Thơm tuyệt, thơm tuyệt!

Ba tên còn lại nghe nói thế cũng liền tranh nhau ngửi.

Biện Bất Nghi nói :

- Sao, tôi không lừa các vị đấy chứ?

Bốn tên đại hán cất tiếng cười tít mắt...

Cười ngặt nghẽo một lúc rồi đao trên tay rớt xuống đất lúc nào chẳng hay, bốn thân hình mềm nhũn ngã xuống nằm vắt vẻo trên đất mà ngủ, trên môi tên nào vẫn còn hiện nụ cười.

Biện Bất Nghi đậy nút bình lại, gật gù cười nói :

- Làm gì có ba ngày ba đêm không ngủ, chỉ có ngủ liền ba ngày ba đêm thôi. Các vị huynh đệ, ngủ ngon nhé, lão huynh ta cũng chẳng phải (...) ru các vị vài câu đâu!

Nói rồi lão giơ tay phẩy thật mạnh ra hiệu, lập tức Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Tước Nhi từ trong bóng tối nhảy tới.

Tiểu Tước Nhi cười nói :

- Biện đại phu dụng kế thật kỳ diệu.

Biện Bất Nghi nói :

- Thủ đoạn này ta rất ít khi dùng, nhưng chúng đã dùng với Tiểu Ngọc Nhi, chúng ta tại sao lại không dùng?

* * * * *

Một ngọn sào cao có hơn bốn trượng chôn ngay giữa sân nội viên Khoái Lạc bảo, khoảng sân rất rộng chẳng thấy cây cỏ nào, thế nhưng lại chôn một cây sào cao thế làm gì?

Hoàng Phủ Sơn đầu tiên nhảy vào trong tường viện, chàng chính lần theo tiếng thét vừa rồi vào đây.

Tiếng khóc thét trong đêm thực làm não lòng người.

- Mẹ... mẹ đâu rồi!

Hoàng Phủ Sơn nghe tiếng khóc gọi liền ngửng đầu lên nhìn, bất giác khí huyết trong người chàng sôi lên như muốn bức ra khỏi tâm phế.

Thì ra trên đỉnh ngọn sào treo ngược một đứa bé mặc áo quần mong manh.

Chỉ nhìn Hoàng Phủ Sơn cũng nhận ra ngay chính là Thạch Tú, con trai của Thạch Trang và Thủy Tiên.

“Hu hu...” tiếng khóc vang lên như trăm nghìn ngọn dao đâm vào tâm khảm của chàng, đứa bé có tội gì mà bị hành hạ đến thế này?

Hoàng Phủ Sơn hầu như chẳng kể gì nữa định tung người nhảy vào giữa sân, nhưng lập tức bị Biện Bất Nghi níu tay lại thì thầm bên tai :

- Chớ xung động!

Hoàng Phủ Sơn nghiến răng nói :

- Tôi chẳng phải thánh nhân!

Biện Bất Nghi nén tiếng thở dài nói :

- Ta cũng không phải thánh nhân!

Hoàng Phủ Sơn rít qua kẽ răng :

- Qua Trường Giang quá tàn nhẫn, đêm sương giá lạnh thế này mà treo ngược thằng bé trên sào, hắn...

Biện Bất Nghi nói :

- Đừng nóng vội, con trai hắn chính bị chết dưới tay ngươi!

Tiểu Tước Nhi mặt hiện lo lắng nói :

- Làm sao đây? Thằng bé ở tít trên ngọn sào!

Biện Bất Nghi ghé tai Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lão đệ, ngươi nghe ta quyết chẳng sai!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Biện đại phu cứ nói!

- Kim Thủ chỉ của ngươi còn lợi hại hơn đao kiếm, thế nhưng không biết có chém gãy nổi cây sào treo lớn bằng chiếc bát này không?

- Tôi sẽ dốc toàn lực.

- Có nắm chắc không?

- Ít ra cũng đánh đổ được nó.

Biện Bất Nghi gật gù nói :

- Thế là đủ, ngươi đánh đổ ngọn sào về hướng chúng ta. Nhớ kỹ, ngươi chỉ việc đánh gãy cây sào rồi lập tức rút ra ngoài, phải rút lui

ra ngoài thật nhanh mà không được lưu lại bất cứ một giây phút nào!

Hoàng Phủ Sơn chừng như hiểu ý Biện Bất Nghi nói :

- Cung thủ trong Khoái Lạc bảo rất đông!

- Không sai, chúng ta không muốn nhìn thấy ngươi biến thành tấm bia thịt cho chúng.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Khi cây sào đổ về phía này, tôi sẽ cứu thằng bé mang chạy đi!

Hoàng Phủ Sơn nhìn vào trong bảo một vòng, rồi quay đầu gật nhẹ thị ý đã sẵn sàng hành động. Hốt nhiên hai tay giang hờ ra, thân hình lướt nhẹ như làn khói xám vào hẳn giữa sân viện, hữu chưởng thế đao vung lên vận hết mười hai thành công lực chém xuống, tay chém phát kim quang tợ như một ngọn kim đao trảm thạch!

“Rắc rắc...”

“Ào”

Cây sào bị chém tận gốc theo đà đổ về phía bọn Biện Bất Nghi đang ẩn mình, đồng thời cùng lúc thân hình Hoàng Phủ Sơn vọt lên không lướt về một hướng khác.

“Vèo vèo...” từ trong nhiều góc độ khác nhau, bao nhiêu mũi tên bay ra nhằm theo bóng Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn dẫn dụ đám cung thủ bắn theo mình, phía này Biện Bất Nghi và Tiểu Tước Nhi nhanh chóng nhảy xuống, ngọn sào

tuy đã đổ nhưng còn cách tầm một trượng nữa mới đến đầu tường. A Tú trên đầu ngọn sào khiếp sợ khóc thét như mưa.

Phía đối diện chẳng còn thấy bóng Hoàng Phủ Sơn, chàng tránh hết đám tên bay tới như vãi trấu.

Tiểu Tước Nhi cùng Biện Bất Nghi phối hợp chặt chẽ, nàng nhảy tới đón đúng khi ngọn sào đổ xuống, tay đao thủ sẵn cắt đứt dây thừng, nắm lấy đứa bé, miệng gọi :

- Biện đại ca, đón lấy!

Rồi vung mạnh đứa bé về phía Biện Bất Nghi đứng ngay đầu tường, tiếp liền hô lên :

- Chúng ta rút thôi!

Biện Bất Nghi hai tay tiếp lấy đứa bé, nhưng phát hiện ra không có mũi tên nào bay về hướng này. Lão là người tinh tế, trong đầu kịp nghĩ là tay tung mạnh đứa bé trong tay bay ra ngoài bờ tường.

Điều này thực hết sức bất ngờ đối với Tiểu Tước Nhi, nàng thất thanh la lên :

- Biện đại phu, ném thế chết mất thằng bé!

Vừa dứt câu thì hai người cũng đã vọt ra ngoài tường bao.

Chính lúc ấy thì trong Khoái Lạc bảo tiếng phèng la trỗi lên báo động inh ỏi, người đâu từ nhiều ngóc ngách túa ra đao kiếm thành rừng đen cả sân viện, hô hoán giục nhau xông lên.

Biện Bất Nghi chân đáp xuống bảo, chẳng hề giơ tay đón thằng bé, mà cũng không để cho Tiểu Tước Nhi đón nó.

Nào ngờ, thằng bé rơi huỵch trên đất trở người đứng lên cười ha hả la lớn :

- Ngươi thật hiểm, chút nữa thì ném nát xương ta!

Biện Bất Nghi “hừ” một tiếng nói :

- Quả nhiên không phải A Tú!

Thằng bé đứng thẳng người lên mới thấy cao không quá hai xích rưỡi, thân hình lại gầy gầy. Giờ nghe giọng nói đã khác đi, đúng không phải là một thằng bé còn nhỏ tuổi, mà là một nhân vật lùn tịt.

Hai tay chống hông, nghếch mặt nhìn Biện Bất Nghi và Tiểu Tước Nhi nói :

- Trên giang hồ thực ít người có đầu óc thông minh tinh tế như ngươi, ngươi làm sao phát hiện ra hử?

Biện Bất Nghi giọng lành lạnh nói :

- Đơn giản, thứ nhất cung tên chẳng bắn về hướng chúng ta, nếu như ngươi đúng là A Tú thì bọn cung thủ chẳng khi nào để ngươi dễ dàng được cứu đi!

Lão ngừng lại định nhìn cho rõ mặt gã lùn này, lại nói :

- Thứ hai, khi bằng hữu ta ném ngươi về hướng ta, ta đón ngươi trong tay nhận ra trong người ngươi có giấu dao, đồng thời râu cằm ngươi chích vào tay ta, hừ... càng quan trọng hơn là từ người ngươi sặc mùi rượu, cho nên ta biết ngay ngươi chẳng phải là một đứa trẻ, càng không phải là A Tú!

Gã lùn vỗ tay tỏ ý thán phục, cười hềnh hệch nói :

- Ngươi quả là cơ trí cao minh, người như ngươi tất lừng danh thiên hạ, sao ta chưa từng nghe qua nhỉ?

Biện Bất Nghi nhếch mép cười nhạt nói :

- Ta chỉ là vô danh tiểu tốt!

Gã lùn vỗ bụng cười nói :

- Ngươi nếu là vô danh tiểu tốt, thì chúng ta còn là gì đây? Thôi đi, bằng hữu, nhanh khai báo tính danh đi?

Lúc này trong Khoái Lạc bảo tiếng la thét ầm ĩ, đèn đuốc nổi lên sáng rực như ban ngày.

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Ta thực chỉ là kẻ vô danh tiểu tốt, nhưng vừa rồi ta ném ngươi ra ngoài tường mà ngươi chẳng hề hấn gì, nếu ta nhìn không nhầm thì ngươi phải là Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình. Có người nói ngươi rất thích chui vào ống quần phụ nữ, hôm nay tiếc chẳng được nhìn ngươi biểu diễn, hẹn ngày hội ngộ!

Chẳng ngờ Đàm Bình cười nham nhở nhìn Tiểu Tước Nhi nói :

- Đồng bọn của ngươi rất đẹp. Hi hi... ta biểu diễn ngươi xem!

Nói rồi, ánh đao trong tay hắn loáng sáng lên, thân hình thấp nhỏ xoay như con vụ lướt nhanh tới phía dưới hai chân Tiểu Tước Nhi.

Tiểu Tước Nhi vừa nghe nói đã thấy tức, giờ thấy hắn tấn công ngay hạ bộ một cách vô sỉ thì càng tức hơn, bất giác mặt tái xanh đầy sát cơ.

Nàng thét dài một tiếng, chiếc Tỏa Long hoàn trong tay như càng bò cạp giương ra, đúng lúc ngọn đao trong tay Đàm Bình lướt tới, thì chiếc Tỏa Long hoàn cũng vừa xiết lại.

Chỉ nghe “soạt” một tiếng, cả ngọn đao bị cắt ngang, Tiểu Tước Nhi tay trái còn nhanh như chớp bồi thêm một chưởng vào mặt Đàm Bình, khiến hắn rú lên một tiếng, tay ôm mặt nhảy tưng lên như một con khỉ.

- Tỏa Long hoàn!

Đàm Bình kêu lên, thì ra hắn cũng là hành gia nên nhận biết được binh khí lợi hại này.

Tiểu Tước Nhi trầm giọng quát :

- Lần sau còn gặp ta thì cắt bay đầu ngươi!

Đàm Bình ré giọng eo éo :

- Làm sao cô nương xinh đẹp lại tàn ác đến thế, mỹ nhân, tên họ là gì?

Tiểu Tước Nhi “hừ” một tiếng lạnh lùng nói :

- Ta họ Cô, tên Bà Bà!

- Đi thôi!

Biện Bất Nghi biết chẳng thể nào lưu lại đây lâu, liền nắm lấy tay Tiểu Tước Nhi kéo chạy...

* * * * *

Lại nói, Hoàng Phủ Sơn thoát khỏi làn tên, theo kế hoạch vòng lại tụ hợp với Biện Bất Nghi, phía sau Tiểu Tước Nhi bám theo hậm hực nói :

- Gã lùn kia thực đáng chết!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Sao chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng ta gặp phải gã lùn Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình!

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi :

- A Tú đâu? Thằng bé chúng ta cứu...

Tiểu Tước Nhi thở phì phì còn tức anh ách nói :

- Đừng nhắc đến, chỉ khiến người ta thêm tức!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đàm Bình là một tên hủ nho, lại là một tên sắc quỷ. Nhưng hắn không phải là đối thủ của nhị vị, rút cục chuyện thế nào?

Biện Bất Nghi cười khổ nói :

- Trên cây sào kia chẳng phải là thằng bé A Tú, mà chính là Đàm Bình, suýt nữa thì ta ăn đao của hắn nếu ta không nhanh tay!

Hoàng Phủ Sơn nghe ra thì tức nghiến răng trèo trẹo nói :

- Biện đại phu, các vị đi trước đi, tôi nhất định dùng cách của tôi để đối phó với Qua Trường Giang!

Biện Bất Nghi la lên :

- Ai dà! Ngươi định làm Thường Sơn Triệu Tử Long, một mình xông pha giữa thiên binh vạn mã phò ấu chúa!

Hoàng Phủ Sơn dứt khoát nói :

- Bằng thực lực cứu A Tú!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Muội không đồng ý!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta cũng không đồng ý, đa số thắng thiểu số, thiểu số phục tùng đa số!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đây là chuyện tôi muốn làm, đại phu nói vậy là sao chứ?

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Trước tiên nói rõ một điều, chuyện của ngươi thì hai chúng ta cũng đã nhúng vào, cho nên chuyện của ngươi cũng là chuyện của hai chúng ta. Giờ đã thành chuyện của ba người thì do ba người quyết định, chớ quên câu “ba anh thợ da hơn Gia Cát Lượng”. Hoàng Phủ Sơn, Gia Cát Lượng chẳng ngốc chứ!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chúng ta đã hai lần mắc lừa chúng, nhỡ như có một lần không may thì sao chứ? Chẳng bằng cứ thẳng mặt xông vào...

Biện Bất Nghi gật đầu nói ngay :

- Không sai, Qua Trường Giang chỉ muốn bắt sống ngươi, cho nên hắn không ngừng đào hố đặt bẫy, dùng hết mọi cách để bắt được ngươi. Hắn cũng từng cùng ngươi động thủ, nếu giờ đương diện đấu với nhau nữa, ta tin chắc còn có nhân vật lợi hại hơn hắn xuất hiện.

Tiểu Tước Nhi chen vào nói :

- Khoái Lạc bảo đã xuất hiện gã lùn Đàm Bình này!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Thời gian chẳng còn nhiều cho chúng ta toan tính, tôi lo lắng cho an nguy của A Tú.

Biện Bất Nghi nói :

- Qua Trường Giang dùng mưu mô xảo trá đối phó chúng ta, chúng ta cần lấy đạo người trị người, dùng mưu đấu mưu xem ai thắng ai.

Tiểu Tước Nhi nghe thì vỗ tay reo lên :

- Biện Bất Nghi mới đúng là Gia Cát tái sinh, nhanh nói xem chúng ta dùng mưu kế gì đối phó qua lại Qua Trường Giang!

Bấy giờ ba người nấp vào một hốc núi đá hậu sơn Khoái Lạc bảo, Hoàng Phủ Sơn chẳng nói gì thêm, trong đầu chàng chỉ nghĩ đến A Tú.

Thạch Trang cũng không nói, nhân vì nàng thấy Hoàng Phủ Sơn khuôn mặt cứ lo âu rầu rĩ.

Nàng rất muốn an ủi chàng vài câu, nhưng nàng sợ những lúc thế này đánh động chàng chỉ khiến chàng không vui.

Biện Bất Nghi cũng rơi vào im lặng, hai tay vò đầu hiển nhiên đang suy nghĩ rất nhiều để tìm ra mưu kế thượng sách đối phó Qua Trường Giang.

Cứ thế, thời gian trôi qua chầm chậm trong sự im lặng của ba người...

Đột nhiên, từ trên đỉnh núi có tiếng bước chân đi trên đá, Hoàng Phủ Sơn lập tức đánh mắt ra hiệu cho Biện Bất Nghi và Tiểu Tước Nhi.

Ba người ngưng thần lắng nghe, bây giờ thì đã nhận ra là tiếng bước chân người.

Biện Bất Nghi là người lão luyện giang hồ, lão nhận ra ngay tiếng chân người hay tiếng chân thú, nhân vì tiếng chân thú thường chân trước bước nhẹ nhưng chân sau bước nặng, mà còn vang lên tiếng xào xạc.

Chính lúc ba người dỏng tai nghe ngóng, thì từ phía trên núi có tiếng người nói vọng lại :

- Qua huynh, hai tên nam nữ kia thật lợi hại, suýt nữa thì tôi cũng chẳng còn, thế nhưng...

Một giọng người khác nói :

- Đàm huynh, ta rất cảm ơn huynh!

Hoàng Phủ Sơn hai răng nghiến chặt lại thì thầm :

- Qua Trường Giang!

Biện Bất Nghi nắm cứng tay chàng lắc nhẹ đầu, lão rất sợ Hoàng Phủ Sơn không kiềm chế nổi xông ra thì hỏng.

Tiểu Tước Nhi cũng níu cứng tay Hoàng Phủ Sơn không buông ra.

Phía trên kia lại nghe giọng Đàm Bình vọng lại :

- Qua huynh, nha đầu mà tôi phát hiện kia cũng chẳng tệ, nên nghĩ cách bắt nó!

Tiểu Tước Nhi nghe một câu này thì tức lên, định vùng đứng dậy, nhưng lại bị Biện Bất Nghi chộp giữ cứng.

Biện Bất Nghi trong lòng phát hoảng lên, vì tay phải nắm Hoàng Phủ Sơn, tay trái lại giữ Tiểu Tước Nhi, lão lắc đầu ngao ngán.

Đàm Bình lại nói :

- Cái chết của Ngụy ma ma và Hải Đường Thu Thiền thật là kỳ quái, đến hiện tại vẫn chưa biết được ai hạ thủ, sau này huynh cần phải hết sức thận trọng đề phòng!

Qua Trường Giang trầm giọng nói :

- Đàm huynh, xin bẩm báo lên một tiếng, tôi đã ngầm phái người dò thám, hễ một khi tìm ra con tiện nhân Thủy Tiên kia tôi nhất định huyệt sát ngay chứ chẳng chừa!

Đàm Bình nói :

- Nỡ nào đồ sát mỹ nữ chứ? Bắt được thì cứ tống giải về ngay, trong thiên hạ này thử hỏi có người nào có thể giải được mê dược trong người nó!

Qua Trường Giang liền ứng thanh đáp :

- Xin nghe theo Đàm huynh, nếu bắt được nó tôi sẽ lập tức nhớ thông báo ngay.

Ngừng lại một chút, hắn nói tiếp :

- Nữ nhân mà Lương Tâm giải đến có vấn đề, tôi cảm thấy chừng như nó chính là nữ tử lần trước giải cứu cho Hoàng Phủ Sơn trên dốc Bạch Mã.

Đàm Bình nói :

- Cho dù là người nào lợi hại hơn nữa, chỉ cần trúng độc chúng ta thì thần trí chẳng còn hay biết gì nữa. Thời gian càng lâu thì thần trí càng mê muội, khiến nó đến ngay bản thân mình cũng không biết là ai, Hắc hắc... chuẩn bị xong rồi thì nhanh đưa đến nơi giao nhận!

Qua Trường Giang nói :

- Chúng ta thống nhất như thế, Đàm huynh đi mạnh khỏe!

Chỉ nghe phía trên giọng Đàm Bình vọng lại :

- Bọn Hoàng Phủ Sơn ba tên kia cũng cần phải truy cho ra lai lịch của chúng, đáng tiếc đêm nay chúng chạy thoát mất, lần sau có cơ hội phải bắt sống được chúng mới thôi!

Tiếp đó liền nghe tiếng chân đi xa dần, hẳn bọn chúng chia tay nhau.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn tức anh ách trong lòng, nhìn Biện Bất Nghi nói :

- Tại sao cứ giữ tay tôi chẳng buông ra?

Biện Bất Nghi bấy giờ mới thả tay chàng ra, đồng thời cũng buông tay Tiểu Tước Nhi, thở phào một hơi nhẹ nhõm nói :

- Ta nếu như buông tay cho các người xông lên đánh nhau với chúng một trận thì làm sao có thể biết được trên đầu Qua Trường Giang còn có người khác điều khiển hắn?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi chẳng cần biết ai điều khiển hắn, mục đích chúng ta chỉ cần cứu được A Tú và Tiểu Ngọc Nhi!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta nghĩ quan hệ giữa Qua Trường Giang và Đàm Bình chẳng đơn giản, nói không chừng có liên quan đến huyết án của Mai Hoa sơn trang.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Đại phu thông minh quá độ!

Biện Bất Nghi nói :

- Chẳng phải chính hai ngươi cứu Thủy Tiên ngay trong Mai Hoa sơn trang là gì? Tại vì sao không phải là một nơi nào khác?

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi :

- Biện đại phu, thực ra huynh đã nghĩ được kế sách nào hay chưa chứ?

Biện Bất Nghi gật đầu đáp ngay :

- Đã nghĩ ra từ lâu.

Hoàng Phủ Sơn nghe thì lập tức ghé sát người lao ra hỏi gấp :

- Nói nhanh đi!

Biện Bất Nghi cười cười, mắt nhìn Tiểu Tước Nhi nói :

- Tiểu Tước Nhi, sau này cô cần cẩn thận hơn, chớ để người khác tóm được!

Tiểu Tước Nhi “hừ” một tiếng nói :

- Tiểu Ngọc Nhi chính bị huynh đưa vào Hòa Khí Đương Phố, nếu như nó xảy ra chuyện gì thì để xem huynh trở về ăn nói thế nào với Đại lão lão.

Tiểu Ngọc Nhi kể từ khi vào Hòa Khí Đương Phố đến giờ chẳng thấy xuất hiện, quả nhiên bị Lương Tâm áp giải đến Khoái Lạc bảo.

Hoàng Phủ Sơn trong lòng nôn nóng giục :

- Biện đại phu, huynh có kế gì thì nhanh nói ra đi chứ?

Biện Bất Nghi mắt nhìn hai người, trước khi lão nói ra kế hoạch của mình còn thận trọng căn dặn hai người :

- Các người thâm nhập Khoái Lạc bảo chỉ nên cứu thằng bé A Tú, tuyệt đối không nên cứu Tiểu Ngọc Nhi, nhớ cho kỹ!

Tiểu Tước Nhi hỏi :

- Vì sao?

Hoàng Phủ Sơn cũng chẳng nghĩ như thế, bèn hỏi :

- Nếu như có cơ hội, thì nhất định ra tay cứu cô ta!

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Tuyệt đối không nên cứu, Tiểu Ngọc Nhi chẳng xảy ra chuyện gì đâu. Điều quan trọng hơn cả là nhờ cô ta bị bắt mà chúng ta có thể lần ra được manh mối huyết án của Mai Hoa sơn trang!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Có lúc tôi cũng cảm thấy con người Đại lão lão kỳ quái. Trang chủ Mai Hoa sơn trang Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt thực tình chẳng phải nhân vật quang minh chính trực, thân chính nổi danh trong làng hắc dạo, lão ta kiêu hùng nhất phương. Hai năm trước còn thấy có người bỏ công truy tìm hung thủ, nhưng một năm lại đây chẳng còn ai nhắc đến chuyện này nữa. Đại lão lão ngược lại, chẳng bỏ qua, vẫn theo đuổi truy hung phá án!

Biện Bất Nghi nhún vai đáp :

- Chỉ vì hai chữ “Chính nghĩa” mà thôi!

Tiểu Tước Nhi chen vào nói :

- Thế nào chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Hành đạo chính nghĩa chẳng phải phân biệt hắc bạch, xưa nay hắc bạch lưỡng đạo đều hiểu chính nghĩa là chân lý. Chớ nghĩ Kha Phương Đạt là nhân vật trong làng hắc đạo, nếu như chỉ cần nhắc lại vài chuyện nổi tiếng của lão ta thì cũng đủ thấy kinh thiên động địa!

Hoàng Phủ Sơn chau mày suy nghĩ một lúc, cuối cùng nói :

- Thôi cũng được, chúng ta chỉ cứu A Tú!

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Nếu như A Tú có mệnh hệ gì, ta quyết chẳng tha cho Qua Trường Giang!

Biện Bất Nghi nói :

- A Tú chỉ là miếng mồi của Qua Trường Giang, nhất thời hắn chưa thể giết thằng bé.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Con trai độc nhất Qua Trường Giang bị giết chết, khiến lão ta nổi tính hung hăng tàn bạo, tôi thật sự lo lắng cho A Tú.

Hoàng Phủ Sơn nghe thì chẳng khỏi hốt hoảng, nhìn Biện Bất Nghi giục :

- Biện đại phu, kế hoạch huynh như thế nào thì nói ra nhanh đi!

Biện Bất Nghi gật gù nói :

- Cách Khoái Lạc bảo mười dặm có một ngọn núi gọi là Ô Nha sơn, trên dốc núi trọc lốc, hôm trước đổ tuyết chính đang tan chảy trên mặt đất đầy nước với bùn. Giờ chúng ta hẹn với Qua Trường Giang quyết đấu tại đó, hắn nhất định sẽ đến!

Tiểu Tước Nhi tiếp lời nói ngay :

- Đồng thời cũng mang theo rất nhiều cao thủ!

Hoàng Phủ Sơn chừng như hiểu ra bèn hỏi :

- Bao giờ?

Biện Bất Nghi nói :

- Ngày mai khi mặt trời lặn, ai không đến là hạng tiểu cẩu bé gan!

Hoàng Phủ Sơn hai tay xoa xoa vào nhau, nghĩ câu khích này cũng hay, gật đầu nói :

- Được, chúng ta làm như thế!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Hai người đúng là đồ đần!

Biện Bất Nghi cười hắc hắc nói :

- Tiểu cô nương, ngươi chửi chúng ta đấy à?

- Ai bảo hai người quyết đấu với hắn chứ?

- Hì hì... đương nhiên đó chỉ là trò lừa, hắn đi nhưng chúng ta chẳng đi. Đợi sau khi Qua Trường Giang mang theo nhân mã đắc lực đi hết rồi, chúng ta đột nhập Khoái Lạc bảo há chẳng phải cứu A Tú dễ như trở bàn tay...

Nói đến đó lão ta xoa cằm nheo mắt cười chế giễu Tiểu Tước Nhi nói :

- Chỉ đơn giản như vậy, chẳng lẽ cần giải thích thêm?

Tiểu Tước Nhi nhoẻn miệng cười nói :

- Thì ra là kế "điệu hổ ly sơn"!

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt nói :

- Lấy đạo người trị người, quy luật nhân quả mà thôi!

Biện Bất Nghi nói :

- Không sai, ai bảo hắn ác nhân thất đức, hoành hành bạo ngược nhất định phải trả giá!

* * * * *

Mặt trời từ từ ngả về tây trên đỉnh Ô Nha sơn vốn trống lốc thảng hoặc mới có một vài gốc tùng già cằn cỗi, đàn quạ bay lượn trong ráng chiều đỏ ối như hối hả nhau về.

Quanh đó còn có nhiều ngọn núi khác, nhưng kỳ lạ là không nhìn thấy lũ quạ bay đến đó, xa hơn có một ngọn núi gọi là Thê Phụng Sơn, lũ quạ lại càng kỵ đến nơi ấy!

Nguyên nhân tại sao?

Chính vì trong Khoái Lạc bảo có nhiều tay thiện xạ chuyên săn quạ, tương truyền rằng trên núi này có một đôi phụng hoàng bay đến, nhưng bị lũ quạ tấn công. Người trong Khoái Lạc bảo liền bắn đuổi bầy quạ đi, để cho đôi phụng hoàng cư ngụ trên núi!

Đương nhiên quạ thì khó mà sánh được với phụng hoàng, Khoái Lạc bảo từ đó thù ghét lũ quạ, mà nhất là tiếng quạ kêu đêm.

Lại nói, lúc này trước chiếc cầu gỗ Long Hổ đối diện Khoái Lạc bảo phía bên kia sông xuất hiện một người, người này vuốt râu thủng thẳng bước lên cầu...

Bốn gã đại hán giữ cầu nhìn thấy có bóng người liền xông lên, một tên thét hỏi :

- Làm gì đây?

Người kia cười nói :

- Tôi đến đưa tin, xin các vị nhanh thông báo!

Gã đại hán đi đầu trầm giọng quát hỏi :

- Tin gì?

- Mấy hôm nay trong Khoái Lạc bảo chẳng được khoái lạc, có người đến quấy nhiễu, đúng không?

Gã đại hán đi đầu hoành ngang đầu hăm he nói tiếp :

- Vì sao ngươi biết?

Người kia cười khùng khục nói :

- Vì chính ta là người đã đến đây quấy nhiễu! Hắc hắc...

Bốn gã đại hán nghe thế giật mình, đao vung lên xông tới!

Thì ra, người kia chính là Biện Bất Nghi, lão xua tay nói nhanh :

- Chớ nên xung đột, nếu như các ngươi thông mình hiểu biết thì chớ nên để ăn đòn!

Bốn gã đại hán quả nhiên nghe nói thì ngừng tay lại.

Một gã nói :

- Đêm trước, có phải ngươi ra tay đánh mê bốn người trực ban kia không?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta nhìn thấy họ đều mệt mỏi, nên bảo họ ngủ một giấc!

Một tên khác thét lớn :

- Đến bây giờ mà bốn người kia còn chưa tỉnh lại!

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Cứ yên tâm, qua thêm một ngày nữa thì chúng sẽ tự tỉnh lại thôi mà!

Gã đứng đầu bọn nghe thế liền bảo ba tên đồng bọn bịt mũi lại rồi hất hàm hỏi :

- Ê, ngươi định làm gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Nhanh vào trong chuyển tin, bọn chúng ta ba người thách đấu với chủ nhân các ngươi Qua Trường Giang trên đỉnh Ô Nha sơn khi mặt trời lặn. Hắn nếu như có giỏi, tự xưng là anh hùng hào kiệt thì đến đó, chúng ta quyết không gặp không về, còn nếu hắn không đến thì tổ mẹ hắn là thứ cẩu tạp chủng sinh ra trong quần lũ gái lầu xanh kỹ viện!

Bốn gã đại hán nghe thì trừng trừng mắt đầy tức giận, nhưng Biện Bất Nghi nói xong là quay người đi ngay.

Bỗng nghe sau lưng tiếng đao múa lên sinh phong "vù vù", Biện Bất Nghi lạnh lùng nói :

- Muốn sống thì chớ nên đánh lén!

Gã đi đầu đao đã chém xuống, nghe thế thì giật mình vội thâu đao lại, rồi quay đầu thét lớn :

- Đi, nhanh vào trong báo cho Bảo chủ biết!

* * * * *

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn sóng vai nhau đứng trong khu rừng tùng chẳng ai mở tiếng nói câu nào, thế nhưng Tiểu Tước Nhi sốt ruột bèn lên tiếng :

- Qua Trường Giang là con cáo già, hắn chẳng bao giờ mắc lừa chúng ta!

Biện Bất Nghi nói vẻ chắc chắn :

- Thế nào cũng bị lừa, không tin ngươi cứ đợi xem.

Tiểu Tước Nhi bĩu môi nói :

- Đợi! Hừ... đợi đã cả canh giờ rồi!

Hoàng Phủ Sơn nhíu đôi mày kiếm nói :

- Họ Qua nhất định có sắp đặt, chẳng khi nào hắn dễ dàng mắc lừa.

Biện Bất Nghi nói :

- Một người thường hay lừa người khác, thì cũng sợ mình mắc lừa. Nhưng ta cho rằng Qua Trường Giang nếu không đi thì hắn có một lý do khác!

Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Tước Nhi chẳng hiểu lời lão chỉ điều gì, Biện Bất Nghi cứ trầm tư im lặng, hai mắt thì cứ chăm chăm nhìn về hướng chiếc cầu đá Long Hổ.

Hốt nhiên, lão vỗ nhẹ tay một cái, mỉm cười tỏ ra rất đắc ý.

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy thế nghĩ hẳn trong đầu lão ta đã nghĩ ra một kế gì tuyệt diệu!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Biện đại phu, nếu như Qua Trường Giang không mắc lừa, thì chúng ta có nên xông vào đại náo Khoái Lạc bảo một trận không?

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Chúng ta đã đại náo một trận rồi, giờ chẳng thể tiếp lần nữa.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nơi này kín đáo chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Kín đáo không chưa đủ, mà còn phải thuận lợi để quan sát mọi động tĩnh của đối phương.

Lão hơi ngừng lại rồi nói tiếp :

- Mẹ kiếp! Qua Trường Giang chính đang đấu trí với chúng ta, nhất định không sai!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Đấu trí? Nói vậy là sao?

- Đấu trí mà ngươi không biết ư? Hoàng Phủ Sơn, ngươi nhất thân tuyệt học, nhưng luận tâm cơ trí huệ thì còn kém lắm. Ngươi cần phải nhớ, một nhân vật võ công tuyệt đỉnh không nhất định sẽ sống lâu dài, nhưng một người trí huệ siêu nhân thì có thể đứng trên đầu người khác. Ngươi có biết kẻ đang đứng trên đầu người khác là hạng nhân vật thế nào không?

Tiểu Tước Nhi nói :

- Đương nhiên là kẻ ác bá chuyên khi hiếp người khác!

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Người mà đứng được trên đầu người khác, thường thường sống lâu bền hơn kẻ có võ công siêu tuyệt!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đại lão lão đã nói thế với tôi.

Biện Bất Nghi nói :

- Nào, giờ thì nhanh theo ta, chúng ta ẩn nấp bên đường!

* * * * *

Trên đường lớn thông với Khoái Lạc bảo hai bên đường có nhiều lùm cây bụi cỏ và đá chất chồng lên nhau, ẩn nấp rất thuận tiện, huống gì lúc này trời đã tối.

Bọn Biện Bất Nghi ba người ẩn thân nấp sao một gò đất lớn bên đường, trên đầu còn có một khóm lách rậm che phủ, thực đến gần trước mặt chỉ e còn chưa chắc đã nhìn thấy.

Đêm càng khuya càng lạnh, Tiểu Tước Nhi hai tay xoa vào nhau rồi đưa lên mồm hà hơi cho ấm, nói :

- Tôi nghĩ Qua Trường Giang không đi...

Chẳng ngờ nàng nói còn chưa hết câu, thì từ hướng Khoái Lạc bảo có tiếng vó ngựa trên đá vang lên trong đêm.

Hoàng Phủ Sơn cả người khẩn trương lên nói :

- Qua Trường Giang đến kìa!

Biện Bất Nghi thì thầm :

- Cúi thấp đầu, chúng ta phải nhìn cho kỹ xem bọn người tháp tùng hắn là những nhân vật nào, ta nghĩ bọn chúng không nhất định là...

Vừa lúc ấy tiếng vó ngựa dồn dập đã phóng ngang đường nơi chỗ bọn họ ẩn nấp, từng đám bụi tung lên theo vó câu hòa trong

tiếng thét của đại hán đang ra sức phi nước đại.

Biện Bất Nghi cười “hì hì” nói :

- Quả nhiên không ngoài suy tính của ta.

Tiểu Tước Nhi nói :

- Cả thảy tám tên áo đen.

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Nhưng không thấy Qua Trường Giang, cũng không thấy có những tay thủ hạ đắc lực tâm phúc của hắn!

Biện Bất Nghi nói :

- Qua Trường Giang sợ mắc lừa, cho nên hắn vẫn ở lại trong bảo!

Hoàng Phủ Sơn trầm trầm nói :

- Chỉ còn cách đối mặt với hắn một trận, chúng ta xông vào chính diện, cứ thẳng mặt mà làm!

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Cứ bình tĩnh chớ nóng vội, tốt nhất nên ngủ thêm một giấc!

Nói rồi quả nhiên lão nhắm hờ mắt như ngủ.

Vào lúc này mà có thể ngủ được, thực khiến Hoàng Phủ Sơn bội phục. Tiểu Tước Nhi bực mình lẳng nhẳng trong miệng :

- Huynh ngủ được ư?

Biện Bất Nghi chẳng lên tiếng, mà còn nghe tiếng ngáy đều đều.

Hoàng Phủ Sơn đương nhiên chẳng thể nào nhắm mắt nổi chứ đừng nói đến ngủ, chàng ngồi bên cạnh Biện Bất Nghi vắt óc suy nghĩ.

Chàng trong đầu lại nghĩ đến thằng bé A Tú, lúc nhỏ chàng đã như thế, không giây phút nào đầu óc chàng có thể thảnh thơi.

A Tú là bảo bối quý hơn vàng bạc châu báu của Thủy Tiên, thằng bé đến lúc này vẫn chưa biết ra sao, nhỡ như nó có điều gì bất hạnh...

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu cố xua đi ý nghĩ ấy, nhưng cái đã nghĩ thì vẫn cứ lảng vảng trong đầu chàng khiến chàng cứ xoa hai tay vào nhau.

Tiểu Tước Nhi rất chú ý nhất cử nhất động của Hoàng Phủ Sơn, nàng hiểu được cá tính của chàng, nếu như Hoàng Phủ Sơn đã có chuyện gì muốn làm thì nhất định chàng phải làm bằng được mới thôi.

Như Đại lão lão từng nói về Hoàng Phủ Sơn, nếu như chàng muốn luyện thành Kim Thủ chỉ công thì cần phải lên ở trên đại hàn sơn ba mùa đông, nơi mà quanh năm đóng đầy tuyết, sau đó lại lên ở ba mùa hạ trên Hỏa Diệm Sơn. Thời gian ở trên Đại Tuyết Sơn chàng cần phải nắm tuyết trong tay cho đến khi đông cứng, còn khi ở trên Hỏa Diệm Sơn thì chộp những đốm lửa từ núi lửa phun ra, bí kíp mang theo trong người khổ luyện liên tục ba năm không ngừng nghỉ.

Cái khổ mà Hoàng Phủ Sơn chịu đựng hẳn người khác khó có thể chịu được.

Nhìn vóc dáng chàng gầy gầy như thư sinh, nhưng ai biết được từng thớ thịt đốt xương trên người chàng đều được tôi luyện trong hỏa tuyết mà thành!

* * * * *

Lại nửa canh giờ trôi qua, Biện Bất Nghi mở mắt ra vươn vai nói :

- Đến giờ rồi, nếu như có chuyện phát sinh thì cũng phát sinh vào lúc này, tóm lại chẳng đến nỗi uổng công không chúng ta!

Tiểu Tước Nhi nói :

- Biện đại phu, tôi cho rằng quẻ của huynh chẳng linh rồi!

Biện Bất Nghi cười khà khà nói :

- Hai người cứ chờ mà xem, con cáo già Qua Trường Giang sắp rời động đó!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Nếu như hắn không ra thì sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Nếu như bọn vừa rồi đi Ô Nha sơn không quay trở lại, ta dám đánh cuộc Qua Trường Giang sẽ rời bảo!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lão ca có thể nói rõ hơn không?

- Các ngươi nghe đây, Qua Trường Giang vì sợ mắc mưu, cho nên trước tiên phái bọn người kia đến Ô Nha sơn. Nếu như bọn người kia đi mà quay trở lại thì chứng minh chúng ta không đến Ô Nha sơn, Qua Trường Giang đương nhiên chẳng bao giờ đi. Nhưng nếu như bọn chúng không trở lại, Qua Trường Giang sẽ lập tức xuất lĩnh thuộc hạ rời bảo phó ước, bởi vì hắn tin tưởng chúng ta đã có mặt ở Ô Nha sơn!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ô Nha sơn cách đây chừng mười dặm, khoái mã cả đi lẫn về chỉ chừng một canh giờ, chúng ta chẳng có nhiều thời gian!

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Qua Trường Giang cũng không có nhiều thời gian, hắn sẽ phải ra đi!

Hoàng Phủ Sơn ngớ người, nhưng rồi mỉm cười nói nhỏ :

- Có động tĩnh!

Biện Bất Nghi tiếp lời chàng nói ngay :

- Mà từ hướng Khoái Lạc bảo!

Quả nhiên, chỉ trong chớp mắt đã nhìn thấy một đoàn người ngựa phóng qua, chạy đầu là một đại hán râu dài phất phơ, chính là Khấp Huyết Kiếm Qua Trường Giang.

Theo ngay sau ngựa Qua Trường Giang cũng là mấy tay thuộc hạ tâm phúc, thế nhưng trong đám tay chân này còn thấy một nữ

nhân.

Hoàng Phủ Sơn chưa từng nhìn thấy nữ nhân này, Biện Bất Nghi cũng không nhận ra cô ta, trong tay nữ nhân nắm một ngọn côn đen bóng rất nổi bật.

Nữ nhân dụng trường côn làm binh khí thực ít thấy trong võ lâm Thời gian lúc này mới thực sự còn quý giá hơn vàng bạc!

Biện Bất Nghi hiểu điều này, nhỡ như Qua Trường Giang phóng đi giữa đường gặp bọn người ban đầu, hai bọn nhập một quay trở lại thì càng rất nhanh chóng!

Lão tung người nhảy khỏi chỗ nấp rồi phóng chân chạy nhanh về hướng Khoái Lạc bảo, miệng la lớn :

- Hoàng Phủ Sơn, nhanh lên! Thời gian chẳng có nhiều, cần nhớ điều gì cần làm thì làm nhanh chóng, nếu như để Qua Trường Giang về kịp thì chúng ta chẳng có đường rút lui!

Hoàng Phủ Sơn thân hình như làn khói theo sát ngay bên cạnh Biện Bất Nghi nói :

- Nếu như Qua Trường Giang về kịp, trong tình thế bất đắc dĩ đành thí mạng với hắn một phen.

Biện Bất Nghi nói :

- Chỉ sợ Đại lão lão không đồng ý, chuyện chính của chúng ta quan trọng hơn nhiều, ngươi chớ nên quên điều này!

Tiểu Tước Nhi bám chạy theo nói :

- Biện đại phu, chúng ta hành động như thế nào?

Biện Bất Nghi nói :

- Tùy cơ ứng biến, cần nhất cứu được thằng bé ra càng sớm càng tốt!

Ba người chạy trong tình huống rất khẩn trương, chỉ thấy ba vệt đen lướt đi trong màn đêm nhanh không tưởng.

Nhưng đúng lúc ấy đột nhiên nghe phía trước mặt có tiếng người quát tháo :

- Chớ nghĩ địch nhân ở Ô Nha sơn rồi các ngươi chểnh mảng ngáp ngắn ngáp dài, cung tiễn thủ tăng cường cảnh giới, cẩn thận cái đầu của các ngươi!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nghiêng đầu nói với Biện Bất Nghi :

- Người này tên là Tề Trường Chinh, có ngoại hiệu là Bạch Hà Thập Tam Đao!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Thằng nhãi này sợ quỷ, gan như gan thỏ!

Lão đưa tay chỉ, rồi phóng chân chạy nhanh hơn vào nội viện thứ hai, lão rất hiểu gia quyến của Qua Trường Giang đều ở trong này.

Trời lúc này đang lạnh, người lớn tuổi thường ít ngủ được trong những đêm lạnh, chỉ nghe giọng một lão bà chậm rãi cất lên :

- Diễm Thu, nhanh dậy đốt thêm than, lão thân lạnh lắm... khục khục...

Tiếng ho cắt ngang câu nói của lão bà.

Lập tức nhìn thấy một nha hoàn từ gian nhà ngang nhỏ chạy tất tả lên sảnh đường, vừa chạy vừa nói :

- Con đến ngay đây, lão thái thái.

Biện Bất Nghi liền đánh mắt ra hiệu cho Tiểu Tước Nhi nói nhỏ :

- Ra tay đi!

Tiểu Tước Nhi chau mày nói :

- Bảo tôi giết nha hoàn kia sao?

- Nên làm thế nào thì tùy cô.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện đại phu, đây chẳng phải là hành vi của đại trượng phu.

Biện Bất Nghi nhe răng nói :

- Ta chẳng hề bảo Tiểu Tước Nhi giết cô ta.

Vừa lúc này tiểu nha hoàn gọi là Diễm Thu hai tay bưng một lò than đi từ bếp lên sảnh đường, thì Tiểu Tước Nhi nhảy ra án trước mặt cười nói :

- Cô nương, đi ngủ đi, để ta đến hầu lão thái thái!

Diễm Thu giật mình, cả người run bắn lên suýt nữa thì lò lửa rơi xuống đất, run giọng nói :

- Cô là ai?

Tiểu Tước Nhi nhoẻn miệng cười :

- Tôi là người mới đến làm ở đây.

Diễm Thu liền dúi mạnh lò lửa vào người Tiểu Tước Nhi, nhưng liền bị Tiểu Tước Nhi chộp lấy được.

Nhưng khi thấy Tiểu Ngọc Nhi vừa quay người bước vào trong sảnh đường thì Diễm Thu la toáng lên :

- Có thích khách!

Tiểu Tước Nhi quay người lại tay vung chưởng lên còn chưa kịp đánh, bỗng trên không tiếng kình phong rít lên, một ngọn trượng đen tuyền bổ xuống.

Thế trượng cực mạnh, một bóng người xuất hiện ngay cửa sảnh đường, giọng lão bà già nua đầy tức giận thét lên :

- Lão bà tử ta chính đang muốn báo thù cho cháu đích tôn của ta, chẳng ngờ các ngươi mang xác tới!

Không cần nói cũng biết lão bà bà vừa ra trượng tấn công Tiểu Tước Nhi chính là nội tổ mẫu của Qua Ngọc Hà, điều này thật hết sức bất ngờ khiến Biện Bất Nghi giật mình cả kinh.

Tiểu Tước Nhi thông minh nhanh trí, hất mạnh chiếc lò than về phía Diễm Thu, đồng thời chiếc Tỏa Long hoàn đã vung lên tiếp chiêu.

“Bình” một tiếng, chiếc lò trúng đầu Diễm Thu khiến cả người lẫn lò ngã lăn trên đất, Diễm Thu la lên ơi ới như sắp chết đến nơi.

Cùng lúc, Tiểu Tước Nhi hóa chiêu trượng lão thái bà, lách người nhanh nhẹn đến bên bà ta, chiếc Tỏa Long hoàn trên tay biến chiêu

kề ngay cổ bà ta. Tiểu Tước Nhi ghé tai lão thái bà lạnh lùng nói :

- Lão thái thái, chớ nhúc nhích, chỉ cần động một cái thì chiếc đầu bà chẳng còn nằm trên cổ!

Lão thái bà trượng còn chưa kịp ra chiêu thứ hai thì binh khí đối phương đã nằm ngay cổ, trượng nửa chừng ngừng lại trên không, đến đầu ngoái lại cũng không được, nghiến răng nói :

- Con nha đầu, ngươi là môn hạ của người nào?

Tiểu Tước Nhi cười nói :

- Lúc này đâu có nhiều thời gian giới thiệu, lão thái thái, tôi chỉ muốn mượn người bà dùng một lúc thôi!

Lão thái bà tức giận rít lên :

- Ngươi nói sao?

Tiểu Tước Nhi bình tĩnh nói :

- Tôi chẳng hề giết cháu trai bà, tôi chỉ vào đây để cứu đứa bé đáng thương kia!

Lão thái bà trợn mắt hỏi :

- Đứa bé nào?

Tiểu Tước Nhi nhếch mép cười nhạt, nói :

- Các ngươi bắt hai mẹ con người ta đến đây, giờ đứa bé kia còn trong tay Khoái Lạc bảo này.

Lúc này đã thấy từ phía trước một đám hắc y hán tử tay đao tay kiếm kéo nhau chạy ùa vào nội viện thứ hai, chạy đầu chính là Bạch Hà Thập Tam Đao Tề Trường Chinh...

Khi đến trước cửa đại sảnh đường, hắn nhận ra một nữ nhân đang kề binh khí trên cổ lão thái thái, binh khí hình thù cổ quái cứ như cặp càng bò cạp chuẩn bị kẹp đứt ngang cổ bà ta.

Tề Trường Chinh vừa giận vừa lo thét lên :

- Nha đầu thối tha, nhanh buông lão thái thái ra!

Nhìn quanh, bảy tay cung tiễn, tám tay nắm thương, lại thêm năm tay đại đao lăm le sáng giới, hiển nhiên chúng đều là những tay võ sĩ cao cường dưới trướng Tề Trường Chinh.

Tiểu Tước Nhi ngước mặt cười kha khá nói :

- Các vị hùng hùng hổ hổ gì thế chứ, nếu như làm bà bà đây khiếp hoảng ảnh hưởng đến ngọc thể, các vị ai gánh nổi trách nhiệm này chứ?

Một câu này đủ nhắc nhở bọn người kia thận trọng, ném chuột lo vỡ bình!

Tề Trường Chinh tức anh ách trợn mắt thét lên :

- Ngươi định làm gì chứ?

Tiểu Tước Nhi nói ngay :

- Thả thằng bé kia ra, ta quyết không đả thương đến bất kỳ người nào của các ngươi!

Tề Trường Chinh phẫn nộ nói :

- Điều này phải chờ Bảo chủ chúng ta trở về!

Tiểu Tước Nhi tròn mắt lạnh giọng nói :

- Đợi hắn về đến nơi thì kêu hắn đi lo hậu sự cho mẫu thân hắn là vừa!

Nói cuối câu nàng động nhẹ tay phải, chỉ nghe tiếng thép chạm vào nhau nghe rợn cả người, lão thái bà hai mắt trợn tròn trắng dã.

Kỳ thực nàng chỉ cổ hù dọa, chứ chẳng bao giờ cần lấy mạng lão thái bà, nên tiếng thép vang lên do hai lưỡi đao cọ vào nhau nhưng khẩu độ vẫn không hề thu hẹp lại chút nào.

Nhưng điều đó chỉ có nàng hiểu, Tề Trường Chinh chỉ nghe lưng đã toát mồ hôi lạnh, quả thực lão thái bà mệnh hệ nào thì hắn chẳng trông mong sống nổi trên đời!

- Chậm tay, chờ một chút!

Tiểu Tước Nhi nghe giọng Tề Trường Chinh thất thanh la lên, nhưng cố lờ đi nói :

- Không chờ, ta chẳng hy vọng chờ Qua Trường Giang về. Hừ! Nhưng chỉ hắn cũng không về được!

Cô ta lại tìm cách để hù dọa đối phương.

Trong giang hồ có nhiều người to gan lớn mật, chẳng bao giờ biết hai chữ “hù dọa” là gì, nhưng cũng có lắm kẻ dễ bị hù dọa, trong tình thế này Tề Trường Chinh chỉ nghe thì đã rúng động trong lòng.

Hắn sợ cũng có lý do, đang đêm đối phương lừa Bảo chủ ra ngoài rồi đột nhập vào đây, biết đâu chẳng làm gì với Qua Trường Giang?

Đã nhìn thấy trên trán Tề Trường Chinh rịn mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn cố giữ trấn tĩnh nói :

- Nha đầu thối tha, ngươi hù ta đấy ư?

Tiểu Tước Nhi cười ngất nói :

- Khá lắm, ngươi có thể không bị hù dọa, nhưng ngươi không thể chối cãi sự thật!

Lão thái thái vốn đã tái mặt, lúc này nghe thế thì mặt càng biến đổi không thấy chút sắc huyết.

Tề Trường Chinh ngược lại nhìn thấy thế cứ ngỡ là chiếc Tỏa Long hoàn siết chặt hơn, run giọng thét lớn :

- Nha đầu, ngươi xiết chết lão thái thái chúng ta mất!

Tiểu Tước Nhi thừa hiểu lão thái thái chỉ là quá giận mà thế, nhưng thuận nước buông thuyền bám câu nói của đối phương, gằn giọng :

- Nhanh thả thằng bé!

Tề Trường Chinh nghiến răng nói :

- Chỉ sợ thằng nhóc đã nằm trong bụng chó!

Tiểu Tước Nhi đại nộ thét :

- Các ngươi dám đem thằng bé giam vào động chó ư? Thật quá ác độc!

Tề Trường Chinh nói :

- Cũng chỉ mới đây thôi, chính Bảo chủ dặn dò trước lúc đi, có trách thì trách ngươi đến chậm.

Tiểu Tước Nhi thét hỏi :

- Động chó ở đâu?

Tề Trường Chinh nói :

- Thả lão thái thái chúng ta ra, ta dẫn ngươi đi!

Tiểu Tước Nhi cười nhạt nói :

- Lão thái thái phải đi cùng ta!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 14: Đoàn viên cộng hỷ

Phía sau Khoái Lạc bảo nuôi rất nhiều ác khuyển, Qua Trường Giang chính dùng lũ chó này để bày binh bố trận. Trong Cửu Cung đại mê trận của lão ta dưỡng đến mười con chó hung dữ.

Lúc này dưới áp lực của Tiểu Tước Nhi, buộc lòng lão thái bà phải theo nàng đến một động tối đen sau hậu bảo, chưa đến nơi mà đã nghe từ trong động tiếng chó tru lên từng hồi man dại.

Qua Trường Giang nuôi chó có đến hai mươi năm, hàng ngày lão lệnh cho người mang thức ăn đến cho lũ chó, nhưng mỗi ngày chỉ một lần vào ban đêm. Lũ chó vào giờ này đã ăn no, đến khi bày trận thì chúng không bị địch nhân tiềm nhập dùng thức ăn dụ chúng hoặc đánh độc.

Trong ngoài động cách nhau bằng cánh cửa song sắt, Tiểu Tước Nhi nhìn vào trong động tối om cất tiếng gọi lớn :

- A Tú, A Tú, ngươi vẫn khỏe chứ?

Nghe tiếng người lạ la bên ngoài, lũ chó lập tức chồm lên thi nhau sủa inh ỏi. Tề Trường Chinh thấy thế cười đắc ý nói :

- Ta đã nói hắn lọt vào bụng chúng từ sớm rồi!

Tiểu Tước Nhi trợn mắt rít lên :

- Nếu như A Tú mà chết, thì các ngươi cũng chuẩn bị chôn lão thái thái của các ngươi!

Qua lão thái thái nghe thấy thế thì tức giận thét lên :

- Ngươi dám!

Tề Trường Chinh nói :

- Để ta lấy đèn cho ngươi xem, nếu như đã chết thì ngươi có giết lão thái thái chúng ta có ích gì!

Tiểu Tước Nhi trầm giọng nói :

- Nhanh lấy đèn!

Tề Trường Chinh liền phái người lấy một ngọn đuốc đốt lên, rồi tự mình bước đến trước động chó soi vào trong xem, bất giác buột miệng la lên :

- Thằng nhóc mạng lớn thật, hắn nằm ngủ trong động chó kia kìa!

Tiểu Tước Nhi nghe thì vui mừng reo lên :

- Xin chúc mừng bà, lão thái thái, bà chẳng chết đâu!

Lão thái thái chẳng hề lên tiếng, nhưng miệng thì cứ “hừ hừ” liên tục.

Tề Trường Chinh liền sai người đến mở cánh cửa sắt ra, người nuôi chó vào đương nhiên chúng rất quen nên chẳng sủa, người kia bế một đứa bé trên tay bước ra khỏi động, giọng đầy kinh ngạc thốt lên :

- Trời ơi! Thằng bé này mạng thật lớn, chó chẳng ăn thịt nó!

Tề Trường Chinh nhìn thấy thằng bé đã được mang ra khỏi động, liền nói với Tiểu Tước Nhi :

- Nhanh vào ẵm thằng bé mà đi đi!

Dưới ánh đuốc cháy sáng, Tiểu Tước Nhi cẩn thận nhìn cậu bé. Đương nhiên lần trước đã bị mắc lừa một lần, lần này không thể không thận trọng.

Tiểu Tước Nhi tay trái đưa ra đón lấy đứa trẻ, rồi “soạt” một tiếng chiếc Tỏa Long hoàn rời khỏi cổ lão thái thái, đồng thời Tiểu Tước Nhi tiện tay hất tung cậu bé lên không trung bay ra ngoài xa tối tăm...

Hành động bất ngờ này của nàng khiến cho đối phương tại trường đều chấn động lẫn kinh ngạc vô cùng.

Tề Trường Chinh há hốc miệng chẳng hiểu vì sao Tiểu Tước Nhi lại vứt đứa bé bay ra ngoài kia.

Hắn vốn tính trong đầu, chỉ chờ khi Tiểu Tước Nhi thả lão thái thái ra, thì lập tức lệnh cho thuộc hạ vây lại tấn công. Nhưng một hành động hết sức đột ngột này của Tiểu Tước Nhi, khiến hắn nhất thời ngớ người quên mất cả chuyện nên làm!

Chỉ trong khoảnh khắc ấy cũng quá đủ, đến khi hắn quay lại thì bóng Tiểu Tước Nhi đã khuất trong màn đêm như một vệt khói mờ.

Tề Trường Chinh như sực tỉnh, vội tung người nhảy về phía cậu bé vừa được ném rơi xuống, thế nhưng đến nơi hắn tìm quanh chẳng thấy gì cả, cậu bé biến mất!

Chỉ nghe giọng lão thái thái hậm hực nói :

- Tìm gì nữa chứ, thằng bé đã được người mang đi từ lâu rồi.

Tề Trường Chinh hiểu ra, lập tức huơ tay múa chân thét lên :

- Nhanh đến đỡ lão thái thái vào trong nghỉ, các ngươi chỉ là lũ ăn hại!

Hắn lúc này chỉ còn biết chửi kẻ dưới mình là đồ ăn hại, đương nhiên cũng chỉ là để ra uy giữ thể diện trước mặt lão thái thái, hắn tự coi mình cao hơn đám người kia một bực!

Mười lăm tên kia vây lại vừa chửi đổng vừa an ủi lão thái thái, tháp tùng đưa bà ta vào trong nhà.

Lão thái thái vừa uống xong chén nước sâm với yến sào cho lại tinh thần thì bên ngoài đã nghe tiếng vó ngựa dồn dập chạy vào, đương nhiên phải là bọn người Qua Trường Giang trở về.

Bấy giờ, biết hết sự thể, Qua Trường Giang giận bầm gan tím ruột.

Đương nhiên cũng không tránh khỏi quở mắng Tề Trường Chinh, cũng không khỏi chửi lại Tề Trường Chinh một câu “đồ ăn hại”!

* * * * *

Lại nói, theo kế hoạch, Hoàng Phủ Sơn nấp trong bóng tối tiếp lấy cậu bé do Tiểu Tước Nhi ném ra. Chàng cũng như Tiểu Tước Nhi, lần này nhìn cậu bé xem có đúng là A Tú hay không, bởi vì lần trước đã mắc mưu đối phương, mà suýt chút nữa thì Biện Bất Nghi ăn đao của Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình.

Vừa nhìn, Hoàng Phủ Sơn lập tức trống ngực thình thịch, chàng mừng không tưởng, vì cậu bé trong tay chàng đích thực là A Tú.

Lúc này A Tú vẫn mê man chưa tỉnh, cả người quần áo lấm lem bụi đất lại thêm mùi hôi của chó. Một người ở chúng với động chó, tất nhiên người nghe mùi chó.

Ba người bám theo nhau phóng như bay rời khỏi Khoái Lạc bảo, rồi biến mất nhanh vào trong một khu rừng.

Chạy một hồi, Tiểu Tước Nhi ngoái nhìn không thấy bị truy đuổi, thở phào cười nói :

- A Sơn ca, đừng chạy nữa, nên xem thằng bé có thương thế gì không?

Biện Bất Nghi theo thói quen y thuật, giơ tay lên mũi cậu bé rồi reo lên :

- Vẫn thở đều.

Hoàng Phủ Sơn ôm A Tú trong lòng, gấp giọng hỏi :

- Làm thế nào cho nó tỉnh lại, chẳng lẽ trúng loại độc gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Nó chẳng phải trúng độc, Hoàng Phủ Sơn, ngươi nghĩ xem Qua Trường Giang ném thằng bé vào trong động cho lũ chó quý của hắn ăn, lẽ nào hắn không nghĩ cho đàn chó của hắn?

Tiểu Tước Nhi nói :

- Hay là nó bị đánh hôn mê?

Biện Bất Nghi nghe nói liền kiểm tra đầu mình cậu bé, lắc đầu nói :

- Không nhìn thấy dấu vết bị đánh...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Vậy thì vì sao nó chẳng tỉnh lại? Biện Bất Nghi, nên nghĩ xem có cách gì không?

Biện Bất Nghi liền nắm lấy tay trái A Tú, ba ngón tay lão đặt lên uyển mạch cậu bé một lúc, thở phào một hơi nhẹ nhõm rồi phán :

- Thằng bé chỉ mệt lả ngất đi mà thôi!

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi :

- Sao chứ?

- Theo ta nghĩ thì hắn bị đẩy vào trong động chó, lũ chó dữ trước hết sủa toáng lên khiến thằng bé phát hoảng mà khóc ré lên, lũ chó càng sủa nó càng khóc, cuối cùng mệt lả người mà thiếp đi!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Nghe ra cũng có lý, nhớ hồi nhỏ tôi có lần luyện công suốt liền mấy ngày, đến canh tư khi quá mệt nằm xuống định chợp mắt một lúc. Nào ngờ, đặt lưng xuống là ngủ say như chết, đến khi có người gọi tỉnh dậy cứ ngỡ mới chỉ qua canh năm, nào ngờ mới biết là canh năm của ngày hôm sau rồi. Ài... A Tú nhất định mệt lả người!

Tiểu Tước Nhi chen vào nói :

- A Tú thật tội nghiệp, còn nhỏ thế này mà đã bị hành hạ, xem ra lũ chó trong Khoái Lạc bảo còn tốt hơn chủ nhân của chúng, chúng chẳng ăn thịt thằng bé!

Biện Bất Nghi nói :

- Lũ chó tuy hung dữ, nhưng thường vẫn tấn công với người lớn và kẻ địch làm hại chúng, huống gì là chó nuôi phải gặp khi đói quá đến xâu xé lẫn nhau, thì chúng mới ăn thịt người. Có lẽ vì A Tú quá nhỏ, chẳng nguy hại gì chúng nên chúng mới không tấn công.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Giờ trước mắt nhanh nghĩ cách làm cho A Tú tỉnh lại!

Biện Bất Nghi nói :

- Không cần, ngươi cõng nó lên vai, chúng ta nhanh trở về khách điếm rồi nói chuyện!

* * * * *

Thạch Trang thương tích trong người khá hơn nhiều.

Kể từ khi Thủy Tiên được cứu về thì thương tích anh ta càng chóng lành hơn, hẳn tinh thần quyết định một phần lớn. Phu phụ bọn họ hai người nghỉ trọ trong Thanh Phong khách điếm, chẳng hề bước ra khỏi cửa nửa bước.

Hoàng Phủ Sơn trở thành đại ân nhân của gia đình họ, nhất là Biện Bất Nghi càng khiến Thạch Trang cảm kích vô cùng. Bởi vì Biện Bất Nghi chẳng những cứu anh ta thoát khỏi tay tử thần, mà còn cho một nắm ngân phiếu đến hai nghìn lạng.

Khi Hoàng Phủ Sơn hai tay ẵm A Tú bước vào phòng, Thạch Trang và Thủy Tiên tợ hồ như không thể tin vào mắt mình.

Thủy Tiên khóc òa lên, chạy tới ôm chầm lấy A Tú, Thạch Trang sung sướng cũng không cầm được nước mắt.

Tiếng khóc của nàng chừng như đánh tỉnh A Tú, thấy cậu bé mở đôi mắt chưa tỉnh thần trí ngơ ngác nhìn.

Thấy A Tú đã tỉnh lại, Thạch Trang nắm lấy tay Hoàng Phủ Sơn giọng nghẹn lại vì xúc động :

- Huynh đệ, huynh đệ đã cứu cả nhà chúng ta, ta...

Hoàng Phủ Sơn cười vui vẻ nói :

- Tôi tự nguyện. Thạch huynh, chúc mừng cả nhà huynh đoàn tụ.

Thủy Tiên ẵm A Tú trong tay nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hoàng Phủ huynh đệ, chúng tôi suốt đời không quên ơn huynh!

Thạch Trang xem qua A Tú thấy nó không hề thương tổn gì, bèn kéo đến trước người, chỉ tay vào Hoàng Phủ Sơn nói :

- A Tú, nhanh thay mặt cha mẹ đến bái lạy tạ ơn Hoàng Phủ thúc thúc, chúng ta chẳng biết lấy gì đền đáp ân đức này!

Biện Bất Nghi xua tay cười nói :

- Chỉ là tục lệ, bất tất câu nệ như thế!

Tiểu Tước Nhi đã kéo giữ A Tú lại, cười tươi nói :

- Miễn đi, miễn đi, A Sơn ca tôi cũng chẳng thích A Tú bái lạy!

A Tú cũng chẳng đến bái lạy nữa, mắt cứ tròn xoe nhìn Hoàng Phủ Sơn, trong đầu cậu ta nhớ lại lần trước trong Bạch Mã trấn, cũng nhớ lần ấy suýt nữa thì Hoàng Phủ Sơn bị người Khoái Lạc bảo bắt được.

Hoàng Phủ Sơn nhìn Thạch Trang hỏi :

- Thạch huynh, giờ huynh định thế nào?

Thạch Trang có chút do dự, kiên định nói :

- Thanh Phong trấn cách núi tôi ở chừng hai trăm dặm, chúng tôi định trở về núi lại!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi thì nghĩ rằng, các người tạm thời không nên đi, chỉ vài hôm nữa là qua năm mới, mà trong núi nơi các người ở đã thành tro bụi, chẳng bằng lên Bách Linh cương ở tạm một thời gian, qua Tết rồi tính. Hơn nữa, nói không chừng A Tú có duyên mà được Đại lão lão thích, nó sẽ được hấp thụ võ công chân truyền của Đại lão lão, sau này bản lĩnh không nhỏ, chẳng sợ bị ai bắt nạt!

Thạch Trang nghe thì vui mừng nói :

- Huynh đệ, ý huynh đệ chính rất hợp ý ta. Thế gian này ô trọc vẩn đục, ta chẳng động đến người thế mà người chẳng để ta yên. Thiên lý ở đâu, không có bản lĩnh thì bị người ta ức hiếp giết hại, ta rất tán thành ý kiến này của huynh đệ.

Thủy Tiên liền hỏi :

- Hoàng Phủ huynh đệ, Bách Linh cương ở đâu?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Để tôi bảo Tiểu Tước Nhi đưa các vị đi, giờ ở lại Thanh Phong trấn hôm nay, sáng mai thuê một cỗ xe ngựa lên đường.

Tiểu Tước Nhi nói :

- A Sơn ca, huynh đuổi muội à? Tiểu Tước Nhi còn chưa cứu được...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tiểu Tước Nhi, muội đưa họ về rồi có thể quay lại bất cứ lúc nào. Điều quan trọng nhất là muội phải đem tất cả những chuyện xảy ra ở đây bẩm cáo lại cho Đại lão lão nghe!

Tiểu Tước Nhi vẩu mồm nói :

- A Sơn ca, huynh chung quy lúc nào cũng có lý để sai khiến muội, thôi được!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Tiểu Tước Nhi, chúng ta sẽ quay trở lại Mai Hoa sơn trang, nếu có thích thì nhanh đến giả quỷ nhé!

* * * * *

Tiểu Tước Nhi trong lòng đương nhiên biết Hoàng Phủ Sơn vì sao bảo nàng đưa gia đình Thạch Trang ba người về Bách Linh cương. Hoàng Phủ Sơn ngoài việc muốn nàng về bẩm báo lại với Đại lão lão những chuyện xảy ra trong Mai Hoa sơn trang ra, chính

là còn muốn nàng bảo vệ cho gia đình họ Thạch. Vì cả một vùng Thái Tường phủ mấy trăm dặm này đều là lãnh địa của Qua Trường Giang, nếu phải gặp người của Khoái Lạc bảo thì gia đình Thạch Trang xem như chẳng toàn!

Thủy Tiên bấy giờ nhìn Hoàng Phủ Sơn bao nhiêu lời trong lòng mà chẳng nói ra được, tuy không một lời thốt lên nhưng trong ánh mắt thâm sâu ấy chứa đựng thiên ngôn vạn ngữ với chàng rồi.

Trên đời này có những đôi mắt mà khiến cho người ta chỉ nhìn một lần thì chẳng bao giờ quên được, Hoàng Phủ Sơn lần đầu tiên gặp Thủy Tiên trong Đại Hoang sơn, Thủy Tiên dùng khăn tay lau tay, đôi mắt lưu lộ nhãn quan nhìn Hoàng Phủ Sơn khiến chàng không sao quên nổi.

Những đôi mắt như thế thực không nhiều, mà thường thường có ở nữ nhân, chính đôi mắt Thủy Tiên là như thế. Lúc này đây chàng nhìn thấy lại đôi mắt ấy đang nhìn chàng, khiến chàng chỉ nhìn một chút rồi vội nhìn đi nơi khác.

Hoàng Phủ Sơn không phải không thích nhìn, thậm chí chàng nhìn ba ngày ba đêm không biết chán, nhưng sự thực chàng không dám nhìn, vì mỗi lần nhìn là tim chàng rung lên một cách vô thức. Chàng chuyển ánh mắt nhìn Thạch Trang, nhưng kỳ thực trước mắt chàng hình ảnh Thủy Tiên vẫn không biến mất được.

Cỗ xe ngựa từ từ lăn bánh rời khỏi Thanh Phong trấn, càng lúc càng xa hơn, trong lòng Hoàng Phủ Sơn như có chút gì man mác buồn.

Bỗng nghe giọng Biện Bất Nghi bên tai cắt ngang dòng suy tưởng mông lung của chàng :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi đã tận lực vì gia đình Thạch Trang, phải nên làm chuyện đứng đắn!

Hoàng Phủ Sơn từ từ quay lại nói :

- Những việc tôi làm đều đứng đắn, khi phát hiện ra Qua Trường Giang sai người đến trộm quan tài, tôi càng nghĩ việc mình làm là đúng.

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi cũng nên nghĩ đến Tiểu Ngọc Nhi.

Hoàng Phủ Sơn quay hẳn người nhìn thẳng Biện Bất Nghi nói :

- Tôi sẽ tận lực cứu cô ta, Biện Bất Nghi, huynh nên nhớ con người của Hoàng Phủ Sơn như thế nào. Chúng ta cùng nhau lớn lên từ nhỏ, cho nên cá tính của ai như thế nào thì rất hiểu nhau!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Ta tuy lớn hơn ngươi mươi tuổi nhưng ngươi xưa nay chẳng bao giờ nghe lời ta, mãi đến bây giờ ngươi vẫn cứ gọi thẳng cả tên ta.

Hoàng Phủ Sơn bật cười nói :

- Huynh cũng thế, nếu như huynh gọi tôi là A Sơn đệ thì có lẽ tôi chẳng hài lòng.

Biện Bất Nghi cười phá lên, lại nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi cho rằng tính mạng Tiểu Ngọc Nhi có gặp nguy hiểm gì không?

- Chính huynh đưa cô ta đến tiệm cầm đồ, giờ hỏi tôi thì tôi làm sao biết được!

Tiểu Ngọc Nhi bị Sinh Tử Đương Lương Tâm, chủ nhân Hòa Khí Đương Phố áp giải rời khỏi Thanh Phong trấn trong đêm, Biện Bất Nghi cũng đã nghiến răng làm tiền Hòa Khí Đương Phố một vố lớn, nhưng lúc này đây nghĩ lại thì chỉ còn biết ngồi thừ người ra bên bàn!

Hoàng Phủ Sơn cũng không nói gì, vì chàng biết trong đầu Biện Bất Nghi đang nghĩ gì.

Đột nhiên Biện Bất Nghi vỗ tay mạnh xuống bàn la lên :

- Mẹ ơi, tự nhiên ta nghĩ chuyện này không ổn rồi!

Nói đến đó lão lẩm nhẩm trong miệng như nói một mình :

- Ta đúng như con khỉ già, càng lúc càng lú lẫn chẳng ra làm sao, Tiểu Ngọc Nhi...

Hoàng Phủ Sơn vội hỏi :

- Tiểu Tước Nhi như thế nào chứ?

- Ta nhớ đến Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình, nghe nói họ Đàm này là con ma háo sắc, Tiểu Ngọc Nhi nếu như rơi vào tay hắn thì...

Hoàng Phủ Sơn chỉ tay thẳng vào mặt Biện Bất Nghi nói :

- Sao không nói sớm, Tiểu Ngọc Nhi mà xảy ra điều gì thì mọi lỗi chúng ta chẳng gánh nổi!

Biện Bất Nghi lắc đầu thở dài nói :

- Thực ra chuyện này ta phải nghĩ ra từ sớm, chỉ tại vì mải nghĩ cách cứu gia đình Thạch Trang. Giờ đã cứu được gia đình Thạch Trang rồi mới sực nghĩ đến cứu Tiểu Ngọc Nhi, ta mới sực nhớ Tiểu Ngọc Nhi không ổn.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Thế nào chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Khi chúng ta cứu được Thủy Tiên, phải nên nghĩ rằng trong Mai Hoa sơn trang đã có vấn đề, mà Thủy Tiên cũng là một mỹ nhân, cho nên nghĩ lại nơi ấy chẳng đơn giản chút nào!

Hoàng Phủ Sơn chau mày gấp giọng hỏi :

- Nói thế là Tiểu Ngọc Nhi đang lâm nguy?

Biện Bất Nghi vụt đứng dậy nói :

- Hoàng Phủ Sơn, chúng ta đi!

- Đi đâu?

- Đến thương điếm của Lương Tâm.

Hoàng Phủ Sơn hồ nghi nói :

- Người trong tiệm cầm đồ thì làm sao biết được? Chẳng bằng cứ đến thẳng Khoái Lạc bảo trực tiếp nói chuyện với Qua Trường Giang!

Biện Bất Nghi nói :

- Người trong tiệm cầm đồ tuy rằng không biết rõ nội tình, nhưng thực tế thì chẳng đến nối không biết chút dây mơ rễ má gì! Chớ quên rằng chưởng quầy của chúng là Sinh Tử Đương Lương Tâm.

Hoàng Phủ Sơn ngẫm nghĩ rồi nói :

- Hòa Khí Đương Phố ở ngay đầu trấn, chúng ta đi cũng chẳng mất bao thời gian. Được, thì đi!

* * * * *

Hòa Khí Đương Phố trong Thanh Phong trấn hai ngày nay tự nhiên đóng cửa. Chưởng quầy Sinh Tử Đương Lương Tâm chẳng có mặt, hai ngày trước còn một tên bị chết, hiện tại chỉ còn lại một mình Hắc Tâm Lão Thạch trông coi. Để đảm bảo an toàn, Hắc Tâm Lão Thạch liền lệnh cho gia đinh đóng kín cửa lại tạm ngưng làm ăn.

Đương nhiên chuyện chẳng nhỏ chút nào, cho nên lão ta chờ Sinh Tử Đương Lương Tâm về xử trí. Nhớ hai hôm trước Lỗ Đại chết thảm trong khu vườn hoang đầu trấn, đối phương nhìn bề ngoài thì chẳng ra gì, thế nhưng hai tay cực kỳ lợi hại, chẳng hiểu giấu gì trong hai ống tay áo mà còn sắc bén hơn cả cương đao!

Đêm đó nếu như bản thân mình không phất cờ theo gió, thì có lẽ cũng đã theo Lỗ Đại về chầu Diêm Vương.

Lúc này, ngồi buồn một mình bên chiếc bàn vuông, lão đơn chiếc độc ẩm trông mới thảm làm sao!

Quả thực trong đời hắn thì đây là lần đầu tiên như vậy, khi còn Huyết Khẩu Lỗ Đại, hễ mỗi lần Sinh Tử Đương Lương Tâm rời khỏi tiệm thì Hòa Khí Đương Phố này xem như thiên hạ của bọn chúng hai người. Ăn uống thỏa thuê thì chẳng cần phải nói, nhiều khi cao

hứng còn sai người chọn lên hai vị cô nương thơm nõn nà tha hồ hưởng lạc, thực chẳng còn gì hơn thế!

Nhớ lại những điều ấy, Hắc Tâm Lão Thạch bất giác nâng chén lên ngửa cổ nốc cạn một hơi.

Ngồi thêm một chốc, xem ra hắn đã say ngất ngưởng.

Người đang buồn mà uống rượu thì càng rất chóng say, Hắc Tâm Lão Thạch càng uống càng nhớ đến người bạn đồng tâm đồng sàng với hắn, thân hình lắc lư rồi nâng chén lên giơ ra trước mặt cười như khóc :

- Lỗ... Đại, ngươi... uống đi!

- Ta chẳng phải Lỗ Đại, lão huynh, ngươi nên nhìn cho rõ!

Đột nhiên một giọng người vang lên bên tai hắn.

Hắc Tâm Lão Thạch ợ dài một cái đầy hơi men, mắt như tỉnh ra, bất giác đặt bát rượu xuống đứng lên.

Hắc Tâm Lão Thạch giơ tay lên gõ gõ vào đầu mình lẩm nhẩm hỏi :

- Sao lại là ngươi nhỉ?

Người kia lành lạnh đáp :

- Sao chẳng phải là ta?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Ta đã bồi thường cho ngươi hai nghìn lạng, chưởng quầy không có ở nhà, ta đang rầu chẳng biết ăn nói thế nào với chưởng quầy, ngươi còn tìm đến làm gì? Ngươi... mẹ kiếp, hay là ngươi còn định đến thịt Lão Thạch ta! Ngươi...

Thì ra người kia chẳng ai khác ngoài Biện Bất Nghi, lão liền giơ tay chộp lấy áo Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Ngươi có biết đêm nay ông ngươi đến tìm ngươi làm gì không?

Hắc Tâm Lão Thạch cả kinh, nhìn Biện Bất Nghi như nhìn hung thần khiến hơi rượu trong người cũng tỉnh đi một nửa nói :

- Ngươi... làm sao ngươi vào đây được?

Biện Bất Nghi nói :

- Chẳng phải là ta, mà là chúng ta!

Hắc Tâm Lão Thạch nghe thì ngược mắt nhìn lên, lúc ấy mới nhận ra sau lưng Biện Bất Nghi còn có thêm một người nữa.

Lão nhìn người này gầy gầy, miệng mím chặt, nhưng đôi mắt như hai vì tinh tú sáng rực, cứ nhìn thì cũng nhận ra được nội công thâm hậu.

Hắc Tâm Lão Thạch giật mình chấn động vội gật đầu nói :

- Vâng, vâng... đúng là các người làm sao vào đây được?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Chúng ta nhảy tường vào.

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Lão huynh, buông tay ra được không chứ, ngươi vẫn biết ta đánh chẳng lại ngươi, có gì từ từ hãy nói.

Biện Bất Nghi buông tay, “bình” một tiếng đánh vỡ chiếc bàn, quát lớn :

- Ngươi là Hắc Tâm Lão Thạch, đúng chứ!

Hắc Tâm Lão Thạch đáp :

- Lão huynh, chẳng phải chỉ vì chứng thực tên họ của ta mà đến đấy chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Thối mồm, ta hỏi ngươi con gái ta đâu rồi?

Hắc Tâm Lão Thạch bình tĩnh trừng mắt nói :

- Ái... Sao lại còn nhắc con gái ngươi chứ? Chẳng phải ta đã bồi thường cho ngươi đến hai nghìn lạng ư?

Biện Bất Nghi quay người chỉ tay vào Hoàng Phủ Sơn mặt lạnh băng băng, lão nói :

- Ca ca của nó tìm đến, ngươi đúng là bồi thường cho ta hai nghìn lạng, ta phận làm cha chẳng truy vấn nữa. Thế nhưng, nó phận làm anh thì chẳng chịu, nên buộc ta phải đưa hắn đến đây!

Hắc Tâm Lão Thạch nghe thì phẫn nộ nói :

- Rành rành hai nghìn lượng bồi thường rồi xem như chuyện đã xong, sao còn tìm đến kiếm chuyện là lý gì chứ?

Hoàng Phủ Sơn chỉ lực đầu ngón trỏ tay phải lướt ngang qua vai Hắc Tâm Lão Thạch nhanh không tưởng, lập tức thấy máu từ vai hắn tươm ra!

Hắc Tâm Lão Thạch giật mình thất kinh, quên cả nỗi đau.

Lão thực tình chưa từng nhìn thấy người nào có chỉ lực ghê gớm như thế, đến cả áo lẫn thịt rách ra ngọt như đao chém.

Hoàng Phủ Sơn chỉ thẳng tay vào mũi Hắc Tâm Lão Thạch lạnh giọng hỏi :

- Muội muội ta đâu? Lương Tâm đem nó đến nơi nào?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Ta thật sự không biết, nếu không thì khi nào ta lại bồi thường cho phụ thân ngươi hai nghìn lạng!

Hắn quả nhiên cho rằng Biện Bất Nghi là cha của Hoàng Phủ Sơn, khiến Biện Bất Nghi thấy buồn cười cất tiếng cười kha khá, thế nhưng Hoàng Phủ Sơn trong lòng cảm thấy không vui.

Hoàng Phủ Sơn gác chân lên ghế hất hàm hỏi :

- Ngươi bồi thường không cho cha ta hai nghìn lạng, ông ta chẳng truy cứu chuyện này, nhưng còn ta thì ngươi nói sao?

Hắc Tâm Lão Thạch la lên bai bải :

- Trên đời này có ai nói thế chứ? Ta giờ chẳng lẽ bồi thường tiếp cho ngươi hai nghìn lạng, sau vài hôm lại có người khác trong nhà ngươi đến đây đòi bồi thường nữa, thử hỏi ai chịu thấu? Trời ơi! Đừng nói là cái tiệm cầm đồ Hòa Khí Đương Phố này, chứ cả một núi vàng cũng tiêu tan!

“Bốp”

Hắn nói chưa hết câu thì bị Hoàng Phủ Sơn tát một cái vào mặt, hắn tru tréo la lên :

- Ngươi đánh ta!

Hoàng Phủ Sơn lạnh lùng sờ tay lên vai chỗ hắn bị thương, trầm giọng nói :

- Ngươi nhầm rồi, ta đến đây chẳng phải để đánh ngươi, mà là để giết ngươi!

Hắc Tâm Lão Thạch đương nhiên võ công chẳng tầm thường, thế nhưng hắn thừa hiểu hai nhân vật trước mắt lợi hại đến thế nào, hắn đơn thân độc mã đánh chẳng thắng nổi.

Thế nhưng hắn chẳng thô lỗ cục cằn như Lỗ Đại, hắn là người cơ trí, nói không chừng nếu dùng trí thì hắn chẳng thua!

Hắc Tâm Lão Thạch chừng như nghĩ thông được vấn đề, hắn cười thầm trong lòng, nhưng bên ngoài làm bộ mặt đau khổ mếu máo nói :

- Nhị vị, sao có thể hạ thủ giết người?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Vậy thì nhanh nói cho chúng ta biết, Lương Tâm mang muội muội của ta đi đâu?

Hắc Tâm Lão Thạch bứt tai vò đầu vẻ khó xử nói :

- Tôi thực chẳng hề biết. Nhị vị, có rất nhiều chuyện của chưởng quầy mà người làm công như tôi thì chẳng biết được!

Biện Bất Nghi nói :

- Tiệm các ngươi thâu nạp mỹ nữ với mục đích gì?

Hắc Tâm Lão Thạch lấp liếm nói :

- Mỹ nữ đương nhiên giá cao, có biết bao người thích lấy vợ là mỹ nhân!

Hoàng Phủ Sơn chừng như chẳng kiên nhẫn được, lành lạnh nói :

- Nếu ngươi đã không muốn nói thì phải chết!

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Chẳng phải ta không nói, mà là ta không biết!

Hắn nhìn thấy Hoàng Phủ Sơn từ từ giơ tay lên, rõ ràng chuẩn bị hạ thủ, hắn né vai thất thanh la lên :

- Đừng giết ta, ta tặng cho ngươi một bảo vật.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Ngươi tặng ta bảo vật gì?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Đó là cặp Long giác, một bảo bối mà chưởng quầy chúng ta thu thập được.

Biện Bất Nghi nghe thì chấn động vội hỏi lại :

- Long giác ư?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Đúng, chỉ cần các ngươi không giết ta, ta sẽ mang nó tặng các ngươi.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Ngươi đem cặp Long giác tặng cho chúng ta, chưởng quầy về ngươi ăn nói thế nào?

Hắc Tâm Lão Thạch nói như đã có sẵn trong đầu :

- Ta bảo bị người vào cướp mất.

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi có lẽ chỉ chống chế được vậy thôi!

Rồi lão chìa tay ra nói tiếp :

- Đem ra xem Long Giác của ngươi thế nào!

Hoàng Phủ Sơn chẳng lên tiếng, chàng hiểu Biện Bất Nghi thích y thuật từ nhỏ, lão chuyên tâm nghiên cứu dược vật và các thuật luyện đan của người xưa. Long giác những tưởng phải là một loại

dược tài quý báu nên mới coi là “bảo bối”, nếu không thì chẳng bao giờ lão chịu để cho Hắc Tâm Lão Thạch một mình tự đi vào nhà trong.

Hắc Tâm Lão Thạch quả nhiên không trốn chạy, hắn trở lại với một chiếc hộp bọc vải nhung trên hai tay. Chiếc hộp chỉ dài chừng một xích, rộng nửa xích, ổ khóa đồng sáng loáng khóa kỹ, bên trong phải là vật cực quý hiếm.

Hắc Tâm Lão Thạch đem chiếc hộp đặt lên bàn nói :

- Trong chiếc hộp đàn hương này là Long giác, nhị vị ta chẳng có chìa khóa, chưởng quầy luôn mang nó theo trong người.

Hoàng Phủ Sơn liền giơ hai ngón tay kẹp lên ổ khóa, chỉ vận lực một cái liền nghe “cạch”, ổ khóa đồng lập tức bật văng ra.

Hắc Tâm Lão Thạch giơ chiếc hộp lên nói :

- Hai vị, nhanh mang nó rời khỏi đây đến một nơi nào khác rồi mở ra xem. Trong điếm đông người làm, bọn kia nhìn thấy thì ta khó bề ăn nói.

Biện Bất Nghi bất chợt nhận ra trong ánh mắt của Hắc Tâm Lão Thạch có gì đáng ngờ, nhưng không nghĩ ra hắn đáng nghi ở điểm nào?

Có lẽ đây là do giác quan thứ sáu chăng?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Bên trong chiếc hộp này là Long giác ngươi nói à?

Hắc Tâm Lão Thạch gật đầu nói :

- Không sai, nhị vị cứ đem ra ngoài kia mở xem rồi biết.

Hoàng Phủ Sơn hai tay đón lấy chiếc hộp, chàng giơ đến gần đèn để xem.

Bỗng nghe Biện Bất Nghi nói :

- Hoàng Phủ Sơn, sao tự nhiên ta thấy trong bụng chẳng thư thái!

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày hỏi :

- Gì thế?

- Tên này vì sao chẳng để chúng ta mở hộp xem ngay tại đây? Ta nghĩ hắn tất bày trò mưu mô gì đây!

Hắc Tâm Lão Thạch nghe thì giật mình, trong bụng rủa thầm con cái già này tinh thật!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Bảo bối đã nắm trong tay, còn sợ hắn giở trò mưu mô gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Giả như hắn cuỗm mất Long giác thật, cho vào đó thứ gì, đợi đến khi Lương Tâm về hắn cứ bảo chúng ta cướp mất. Như thế hắn thì được tư lợi, còn chúng ta thì chịu tiếng!

Hắc Tâm Lão Thạch tức giận thét lên :

- Hai vị thật đa nghi, ta đảm bảo trong hộp là Long giác!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Ngươi lấy gì bảo đảm?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Ta lấy tính mạng mình ra bảo đảm, nhị vị nếu như phát hiện thấy điều gì dối trá, cứ trở lại lấy đầu Lão Thạch này!

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Tạm tin ngươi một lần.

Hoàng Phủ Sơn hai tay bê chiếc hộp nói :

- Đi, chúng ta tìm nơi nào xem!

Hắc Tâm Lão Thạch còn cố ý nói thêm một câu nữa :

- Nhị vị, đang còn khuya, đám làm công chưa thức dậy, nhị vị nhanh đi đi!

Biện Bất Nghi quay người bước đi, nhưng đột nhiên lão ngừng chân đứng lại. Điều này khiến Hoàng Phủ Sơn thấy hơi bất ngờ kỳ lạ.

Hắc Tâm Lão Thạch lập tức thúc giục :

- Nhanh đi, nhị vị...

Biện Bất Nghi ánh mắt ngưng lại ở một chiếc bàn thờ nhỏ bên góc quầy nói :

- Tiệm các ngươi cũng thờ thần à?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Chúng ta thờ Trương Phi tam gia!

Biện Bất Nghi nói :

- Người ta nói “Trương Phi bán thịt”... người cứng mà thịt mềm, làm sao lại...

Hắc Tâm Lão Thạch cười nói :

- Lão huynh nói chẳng sai. Bất cứ vật gì đã đưa đến tệ điếm thì cũng giảm giá năm ba phần, vật có cứng đến đâu cũng phải mềm đi thôi!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chỉ có lòng các ngươi là cứng thôi!

Hắc Tâm Lão Thạch cười cười nói :

- Người mở tiệm cầm đồ chung quy đều phải như thế!

Biện Bất Nghi bước đến gần bệ thờ, mắt ngưng nhìn hai câu đối hai bên thấy đề rằng :

Cầm thật cầm giả nhìn đúng hàng không mắc bẫy Cầm giả cầm thật nhận bản chất chẳng sợ lừa.

Ngay trên đầu hai câu đối còn một bức hoành ngang đề bốn chữ lớn “HÀNG XEM TẬN MÂT”.

Biện Bất Nghi đọc đi đọc lại mấy chữ “hàng xem tận mặt” bất giác chuyển ánh mắt nhìn vào chiếc hộp gỗ trên tay Hoàng Phủ Sơn.

Ồ khóa trên hộp đã bị Hoàng Phủ Sơn bẻ gãy, chỉ cần hất chốt cài, mở nắp hộp thì tốn bao lăm thời gian chứ?

Biện Bất Nghi trong lòng bỗng thấy bất an, tự nhiên mắt ngưng nhìn vào mắt Hắc Tâm Lão Thạch tợ hồ như muốn nhìn xuyên tâm can của hắn.

Nói thì dài, nhưng thực ra biến hóa nội tâm Biện Bất Nghi chỉ trong chớp mắt.

Biện Bất Nghi chỉ tay lên bốn chữ trên đầu bàn thờ nói :

- Hàng xem tận mặt, chúng ta cũng không ngoại lệ. Hoàng Phủ Sơn, nhanh mở hộp ra xem!

Hoàng Phủ Sơn đặt chiếc hộp xuống bàn, Hắc Tâm Lão Thạch liền đè tay lên nắp hộp nói :

- Không thể mở được, nhị vị!

Biện Bất Nghi liền đánh mắt cho Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn đối với mọi hành động cử chỉ của Biện Bất Nghi chàng hiểu rất rõ, lập tức nhảy lui sau lưng Hắc Tâm Lão Thạch.

Biện Bất Nghi nói :

- Tiểu tử, mở hộp ra đi, hàng xem tận mặt, chúng ta cũng chẳng để bị lừa!

Đương nhiên lão đã nhận ra chiếc hộp này có vấn đề, chính vì từ ngôn ngữ và thái độ, nhất là ánh mắt của Hắc Tâm Lão Thạch khiến lão càng sinh nghi hơn.

Lão vốn là người tâm cơ, chẳng khi nào chịu thua trí đối phương, những chuyện như thế này, Hoàng Phủ Sơn rất hiểu con người Biện Bất Nghi!

Hai người tuy cùng luyện võ nghệ trên Bách Linh cương, thế nhưng Biện Bất Nghi rất thích nghe Đại lão lão cùng với mấy vị giang hồ tiền bối nói chuyện thị phi trong võ lâm.

Người trẻ tuổi ai cũng thích những chuyện như thế, nhưng có điều Biện Bất Nghi nghe thì ghi nhớ rất nhiều. Có những điều thậm chí như ăn sâu vào trong tâm khảm của lão, khiến lão vô hình chung trở thành một tay lão luyện giang hồ.

* * * * *

Hắc Tâm Lão Thạch hai tay vẫn đặt cứng trên chiếc hộp nói :

- Nhị vị, nhanh mang Long giác đi đi, nếu không thì...

Biện Bất Nghi nói :

- Tiểu tử, ngươi cứ mở hé ra cho chúng ta xem thì có mất gì thời gian chứ?

Hắc Tâm Lão Thạch đã nhìn thấy trên trán rịn mồ hôi, giờ thì trong người chẳng còn chút say rượu nào!

Giọng hắn giờ đã lạc hẳn đi, gần như giọng của một người van cầu :

- Lão Thạch ta cúi đầu cầu xin nhị vị!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lão Thạch, ngươi nhất định có âm mưu!

Biện Bất Nghi lạnh giọng :

- Ta đã sớm nhận ra, cho nên ta nhất định phải để hắn tự mở hộp, lúc ấy hắn chẳng còn chối cãi!

Hắc Tâm Lão Thạch như có gì nghẹn lại trong cổ họng, hai giọt lệ rưng rưng trong mắt, lại nói :

- Nhị vị nếu như đã không tin thì đến đây, đến đây... Ta mở ra cho nhị vị xem!

Rồi tay trái nắm chiếc hộp lên, tay phải mở then đưa miệng nắp hộp về phía Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi nói tiếp :

- Xích lại gần một chút, chẳng phải nhị vị muốn xem cho rõ!

Nói dứt lời tay phải liền mở nắp hộp ra...

Đúng lúc ấy, Biện Bất Nghi thét lên :

- Nhảy tránh ra!

Hoàng Phủ Sơn cũng đã có đề phòng, vừa thấy biến thì thân hình nhảy nhanh lùi sau cùng một lúc với Biện Bất Nghi.

Chỉ thấy từ trong hộp chùm sáng xanh bay nhanh ra lướt ngang qua đầu rồi biến mất, cùng lúc tiếng Hắc Tâm Lão Thạch rú lên thất thanh.

“Bộp...”

Hắc Tâm Lão Thạch tay buông chiếc hộp rơi lăn lóc trên đất, thân hình lảo đảo chừng như trúng thương.

Biện Bất Nghi nhảy lùi tránh ám khí, rồi bổ nhào người tới chộp lấy cổ áo Hắc Tâm Lão Thạch thét lớn :

- Ngươi muốn chết!

Hắc Tâm Lão Thạch cười thảm :

- Ngươi... ngươi tinh thật!

Hoàng Phủ Sơn định thần bước tới ngạc nhiên nói :

- Đây là loại ám khí gì chứ, sao phản lại tự đả thương mình?

Biện Bất Nghi cũng chẳng hiểu thế nào, hai mắt hung hung dữ tợn cứ nhìn chăm chăm vào mặt Hắc Tâm Lão Thạch.

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Chiếc hộp này ba năm trước... do chưởng quầy mang về, chỉ nghe Lương chưởng quầy nói... nó là một loại ám khí bá đạo. Nhưng... bản thân ta cũng chẳng biết mở như thế nào, bảo ta cứ cất giữ... ngươi không biết mà mở ra thì... cầm chắc cái chết...

Biện Bất Nghi lập tức kéo áo Hắc Tâm Lão Thạch lên xem, mới thấy có ba ngọn phi tiêu xanh sáng nhỏ như lông trâu ghim ngay giữa ngực Hắc Tâm Lão Thạch.

Hắc Tâm Lão Thạch lại nói :

- Ta vốn thấy hết đường nên... định cùng chết với các ngươi, thế nhưng... ta...

Biện Bất Nghi liền lấy trong người ra một viên dược hoàn nhét vào mồm Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Ta biết ngươi không muốn chết.

Hắc Tâm Lão Thạch nuốt viên thuốc xuống cười khổ nói :

- Chỉ sợ ngươi không cứu nổi.

Biện Bất Nghi xuất thủ thật nhanh, rút ba ngọn phi tiêu ra khỏi ngực Hắc Tâm Lão Thạch, rồi dùng mũi dao rạch ngay chỗ trúng ám khí.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lão huynh sao lại cứu hắn?

Biện Bất Nghi nói :

- Tự ngươi nên biết vì sao ta lại cứu hắn Hoàng Phủ Sơn đương nhiên biết Biện Bất Nghi vốn cứu người không phân biệt địch hay bạn huống gì một người cầm chắc cái chết thì càng ra sức cứu.

Biện Bất Nghi càng thích nhất một người sắp chết, nếu không thì tại sao lão có được ngoại hiệu Y Tử Nhân.

Hắc Tâm Lão Thạch vốn đã rơi vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê, cái chết xem ra gần kề, lúc này nhận ra Biện Bất Nghi cứu mình thì nhìn lão bằng ánh mắt mơ hồ nói :

- Ngươi... cứu... ta!

Biện Bất Nghi nói :

- Bởi vì ta là người tốt!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cứu hắn thì có ích gì cho chúng ta?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta hành nghề y chẳng thể thấy người chết không cứu...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chẳng qua lão huynh muốn cứu người chết để thi thố tài năng của mình thôi!

Hắc Tâm Lão Thạch hai mắt nhắm nghiền lại, chừng như tính toán gì trong đầu.

Hoàng Phủ Sơn lại nói :

- Tên họ Thạch này vốn định cùng chết với chúng ta, con người hắn chẳng phải tầm thường, sao huynh còn nghĩ hắn đáng thương hại để cứu hắn?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Đó cũng chỉ là bệnh nghề nghiệp của ta mà thôi.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nói đi nói lại, huynh cũng chỉ vì ngoại hiệu Y Tử Nhân của mình mà tế độ cho hắn!

Hắc Tâm Lão Thạch vừa nghe thế thì tròn mắt ngưng nhìn Biện Bất Nghi la lên :

- Thì ra... các ngươi là người... Trường An dược hãng trên đồi Kim Thụ!

Biện Bất Nghi mặt lạnh lại nói :

- Phải, chính ta là Y Tử Nhân Biện Bất Nghi!

Hắc Tâm Lão Thạch mặt đầy cảm kích nói :

- Thế thì tôi chẳng chết được, Biện đại phu, ông đúng là Hoa Đà tái thế!

Biện Bất Nghi chẳng nói gì thêm, cúi xuống nhặt chiếc hộp lên xem, mới thấy rõ bên trong quả nhiên có một vật hình như chiếc Long giác, dài tám thốn rộng năm thốn. Nắp hộp liên kết với một chiếc lò xo, ngoài ra còn có thêm hai chiếc bẫy khác mà chỉ có người sử dụng nó mới biết khống chế như thế nào. Bởi vì chính khi nắp hộp mở ra sẽ động đến Long giác, sẽ khởi động cơ quan khiến cho những ngọn ám khí nhỏ xanh từ bên trong bay ra theo ba mươi chiếc lỗ nhỏ li ti bày theo hình cánh cung.

Hoàng Phủ Sơn nhìn rồi nói :

- Đúng là bá đạo!

Biện Bất Nghi nói :

- Sinh Tử Đương Lương Tâm cũng không dám mở ra!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Vì hắn chẳng biết sử dụng.

Biện Bất Nghi chau mày suy nghĩ rồi lẩm nhẩm tự hỏi một mình :

- Trong giang hồ nhân vật nào sử dụng vật này nhỉ?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Có lẽ Đại lão lão...

Chàng nói nửa chừng thì nín bặt quay đầu nhìn Hắc Tâm Lão Thạch.

Nhưng chỉ thấy Hắc Tâm Lão Thạch nhắm mắt im lặng, tuy thế câu chuyện giữa hai người thì hắn nghe rất rõ.

Biện Bất Nghi hiểu Hắc Tâm Lão Thạch đang lắng nghe chuyện của mình, bèn bước đến gần hắn cười nói :

- Lão Thạch, mạng của ngươi được ta cứu, đúng chứ?

Hắc Tâm Lão Thạch nói :

- Nếu như tôi sống, thì ông đúng là ân nhân cứu mạng!

Biện Bất Nghi gật gù nói :

- Thế ngươi có biết trên đầu Sinh Tử Đương Lương Tâm còn người nào khống chế sai khiến hắn?

Hắc Tâm Lão Thạch lắc đầu nói :

- Chưởng quầy chúng tôi xưa nay tự đi tự về một mình!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta nói cho ngươi biết, Sinh Tử Đương Lương Tâm là người của Khoái Lạc bảo, hắn chịu quyền dưới tay Qua Trường Giang.

Hắc Tâm Lão Thạch mở mắt ra nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Lời ông nói là thật ư?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Xem ra ngươi hiểu biết cũng chẳng bao nhiêu!

Hắc Tâm Lão Thạch cười khổ nói :

- Những gì tôi biết đều đã nói ra.

Biện Bất Nghi nói :

- Có một chuyện ngươi vốn chẳng nên biết!

Hắc Tâm Lão Thạch ngớ người ra hỏi :

- Chuyện gì?

- Ngươi không nên biết ta là Biện đại phu trên dốc Kim Thụ.

Hắc Tâm Lão Thạch vội nói :

- Tôi vốn không hề biết, thế nhưng...

Biện Bất Nghi nói :

- Người trong giang hồ ai cũng thế, ai cũng muốn biết nhiều hơn một chút mặc dù hiểu rằng biết càng ít càng được bình yên, âu cũng chỉ là lòng hiếu kỳ mà thôi. Lão Thạch, ta nói vậy đúng chứ?

Hắc Tâm Lão Thạch chừng như nhận ra nguy hiểm liền nói :

- Tôi tuy đã biết ông là Biện đại phu trên dốc Kim Thụ, nhưng tôi sẽ kín miệng, chẳng bao giờ hé môi với người khác!

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Ngươi đương nhiên chẳng bao giờ nói với người khác, vì một người đã chết không biết nói.

“Ộc...”

Lão ta ra tay cực nhanh, chỉ thấy quay người nửa vòng liền nghe Hắc Tâm Lão Thạch hự lên một tiếng rồi im bặt, hai mắt trợn tròng như văng ra khỏi hố mắt, mồm hộc máu tươi tắt tử đương trường.

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy rất rõ, khi Biện Bất Nghi quay người thì tay lão nhổ nhanh một ngọn ám khí vừa rồi bắn ghim trên tường.

Ngọn độc châm ghim ngay chính giữa huyệt My tâm, thì càng ghê gớm lợi hại hơn vừa rồi bay từ trong hộp ra ghim vào ngực.

Biện Bất Nghi bình thản cứ như không có chuyện gì xảy ra, tay nắm chiếc hộp lên định gỡ đám kim châm ra.

Hoàng Phủ Sơn la lên :

- Lão huynh cần những thứ này làm gì?

Biện Bất Nghi cười nói :

- “Cách vật trí tri”, cái gì cũng phải biết tường tận đến nơi đến chốn, điều này ngươi hiểu chứ? Huống gì chúng ta còn chưa biết rõ lai lịch của món đồ chơi này?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Huynh định trở về Bách Linh cương?

- Về nghe chửi à?

- Sao chứ?

- Sao ngươi chóng quên thế, Tiểu Ngọc Nhi hiện tại còn chưa biết thất lạc nơi nào, ngươi bảo ta về Bách Linh cương ăn nói thế nào với Đại lão lão?

Hoàng Phủ Sơn sực nhớ ra gật đầu nói :

- Lão huynh nói không sai, Tiểu Ngọc Nhi nếu như có mệnh hệ gì thì cả hai chúng ta đều mang tội lớn!

Biện Bất Nghi phất tay giục :

- Đi, chúng ta tìm cách cứu Tiểu Ngọc Nhi.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi nghĩ rằng chúng ta chẳng cần đi đâu cả, cứ ở lại ngay trong tiệm này.

Biện Bất Nghi cười hì hì nói :

- Làm gì? Chẳng lẽ định làm công cho Sinh Tử Đương Lương Tâm?

Hoàng Phủ Sơn thờ ơ đáp :

- Làm cũng được chứ sao!

- Ừ, làm thì làm. Chờ họ Lương kia về nói chuyện!

Bấy giờ hai người quyết định chẳng đi đâu tìm cả, mà ở lại ngay trong Hòa Khí Đương Phố chờ đợi Lương Tâm quay về, vì chính lão áp tải Tiểu Ngọc Nhi đi.

Đúng là tự nhiên đưa họ vào tình thế nan giải, nếu như không cứu được Tiểu Ngọc Nhi thì cả hai chẳng dám trở lại Bách Linh cương hồi báo với Đại lão lão, mà chuyện điều tra huyết án Mai Hoa sơn trang cũng gặp nhiều khó khăn.

Chính Đại lão lão lệnh cho Tiểu Ngọc Nhi đến dốc Kim Thụ trợ giúp cho Biện Bất Nghi, vì nguyên cớ này mà Tiểu Ngọc Nhi thâm nhập vào Mai Hoa sơn trang do thám. Mọi hành động của nàng đều phối hợp cùng với Biện Bất Nghi, chẳng ngờ trong kế hoạch lại nảy sinh ra tình huống Tiểu Ngọc Nhi bị Sinh Tử Đương Lương Tâm giải đi không trở lại, thực hoàn toàn bất ngờ nằm ngoài dự tính.

Chỉ vì Biện Bất Nghi chủ quan, cứ nghĩ với võ công và trí thông minh của Tiểu Ngọc Nhi, Sinh Tử Đương Lương Tâm quyết chẳng phải đối thủ của cô ta. Vốn định để Tiểu Ngọc Nhi rơi vào tay Lương Tâm thì kiếm mọi cách nắm xem những nơi hắn thường đi lại, sau đó cô ta sẽ tự tìm cách thoát trở về. Nào ngờ sau khi Hoàng Phủ Sơn cứu được Thủy Tiên từ Mai Hoa sơn trang, phát hiện ra Thủy Tiên trúng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo khiến cho lão phát hoảng!

Nếu như Tiểu Ngọc Nhi cũng bị Lương Tâm dùng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo đánh mê, thì có đưa đi đâu cô nàng cũng chẳng làm sao biết được, mà một điều nguy hiểm nhất là mất đi lý trí có thể bị chúng hãm hại chứ chẳng nghi!

Chỉ nghĩ đến đó cũng khiến Hoàng Phủ Sơn trong lòng lo lắng bất an.

Trầm ngâm một lúc, chàng quay người đi lui sau một hồi chẳng có dự định gì. Trên bàn còn đầy thức ăn và rượu, nhưng chàng chẳng thiết động đến, ngang qua gian phòng rộng chứa đầy đồ cổ của tiệm cầm được, chàng cũng không lòng dạ nào dừng lại thưởng thức.

Trong đầu chàng suy nghĩ mông lung, bất chợt nhớ ra trong tiệm nhất định còn có người làm, chẳng phải vừa rồi chính Hắc Tâm Lão Thạch bảo chàng và Biện Bất Nghi đi nhanh, kẻo không người làm nhìn thấy đó sao?

Nhưng chàng nhìn quanh chẳng hề thấy bóng người nào, ngược lại chàng phát hiện ra cửa sau của tiệm khép hờ.

Hoàng Phủ Sơn lẩm bẩm trong miệng :

- Bỏ chạy rồi!

Đương nhiên người làm công trốn chạy là phải, Lỗ Đại chết hai ngày trước, giờ thì đến Hắc Tâm Lão Thạch chết ngay tại quầy, những người làm công không còn gan dạ nào mà ở lại trong tiệm!

Khi chàng quay trở lại gian trước thì nhìn thấy Biện Bất Nghi đã mang xác Hắc Tâm Lão Thạch đặt lên một chiếc giường gỗ, chính đang dùng một tấm chăn quấn tử thi lại.

Biện Bất Nghi thấy chàng quay lại cười nói :

- Một chuyện hai người cùng làm, phân công hợp lý, đúng chứ?

Hoàng Phủ Sơn thờ ơ hỏi :

- Chuyện gì?

- Ta đã quấn cái xác lại rồi, giờ ngươi mang xác Lão Thạch đến vứt trong khu vườn hoang cuối trấn...

Ngừng lại một lúc lão nói tiếp :

- Ta biết có tên làm công bỏ chạy, nếu không thì chẳng phiền đến lão đệ ngươi!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện đại ca nghĩ chúng ta nên ở đây chờ bao lâu?

- Đến khi Lương Tâm về!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Cả cái tiệm to lớn này...

Biện Bất Nghi chẳng đợi chàng nói hết câu cười đáp :

- Vẫn cứ mở cửa kinh doanh bình thường!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Vậy thì chúng ta ai là người trông quầy tính sổ?

- Ha ha... đương nhiên là tại hạ tệ nhân!

- Nói thế Hoàng Phủ nhân là người làm công?

Biện Bất Nghi cũng cười đùa nói :

- Cho nên bắt đầu từ giờ ngươi phải nghe lời ta.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nghe huynh thế nào đây?

- Trước mắt nhanh mang cái xác này đến vứt trong khu vườn hoang kia. Hoàng Phủ Sơn, đây là nhiệm vụ của kẻ làm công!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Chỉ cần cứu được Tiểu Ngọc Nhi, Hoàng Phủ Sơn ta làm công sai vặt cũng chẳng nề hà gì!

Biện Bất Nghi cất tiếng cười hô hố nói :

- Tiểu Tước Nhi mà nghe được câu này chẳng vui mừng chết được, Hoàng Phủ Sơn, trong lòng ngươi rất thích Tiểu Ngọc Nhi đúng không?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tiểu Ngọc Nhi hay Tiểu Tước Nhi tôi đều thích như nhau, tôi chỉ coi họ là hai vị muội muội!

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi yêu người ta chẳng nói ra lời được, thôi đi... nhanh mang cái xác này đi!

* * * * *

Ngày hôm sau, trước cửa Hòa Khí Đương Phố vẫn thấy người làm công mở cửa quét dọn, nhưng chẳng phải là người làm công

trước đây, mà là một chàng thiếu niên khôi ngô tuấn tú.

Không nói cũng biết thiếu niên này chính là Hoàng Phủ Sơn, chàng làm việc cũng cần mẫn như một người làm công thực thụ.

Biện Bất Nghi đứng trong quầy nhìn Hoàng Phủ Sơn làm việc, lão thấy có gì ngồ ngộ vốn định cười phá lên, nhưng nhìn thấy khuôn mặt Hoàng Phủ Sơn nghiêm túc cần mẫn thì thôi không dám cười. Bởi vì lão cũng hiểu tính tình Hoàng Phủ Sơn, hễ đã đồng ý làm chuyện gì thì làm đến nơi đến chốn.

Bấy giờ Hoàng Phủ Sơn quét trước cửa xong, chính lúc chàng định mang chổi trở vào nhà thì phía sau một giọng người ồm ồm thô lỗ vang lên.

- Ê, phổ ky!

Hoàng Phủ Sơn quay người lại, phớt nụ cười đúng điệu của một người làm công hỏi :

- Khách gia, ngài có gì chỉ bảo?

Khách đến đầu tiên này là một gã hán tử râu ria xồm xoàm, dáng người dữ tợn.

Gã đại hán phanh ngực, trên vai vác một thanh đao lưỡi bè to lớn, ưỡn ngực hoác mồm nói :

- Ta đến cầm một món đồ.

Hoàng Phủ Sơn chìa tay lễ phép nói :

- Mời, mời vào trong!

Gã đại hán chân đi xồng xộc vào trong hai tay vòng lại trước ngực, đặt thanh đao to lớn nằm ngang trên hai tay chẳng khác gì một tên đồ tể ở pháp trường.

Biện Bất Nghi vừa nhìn trong bụng hắn nghĩ: vừa sớm đã có lục lâm đến mở hàng.

Hoàng Phủ Sơn thì vén rèm cho gã đại hán vào, miệng cười toe toét thực như đón một vị Hoàng đế!

Đến trước quầy, gã đại hán đặt mạnh thanh đao lên quầy cao cả trượng nghe "kong" một tiếng.

Biện Bất Nghi thò đầu ra ô cửa nhoẻn miệng cười nói :

- Lão huynh, chẳng lẽ định cầm thanh đao này?

Gã đại hán cất giọng như chuông vỡ :

- Không sai, ta muốn cầm thanh đao này.

Biện Bất Nghi xoa tay cười nói :

- Hành tẩu giang hồ, đao chẳng lìa tay, nếu như đã là món nghề làm ăn thì xin ngài cầm thứ khác vậy!

Gã đại hán trừng mắt như mắt hổ, bạnh cằm nói :

- Ngoài thanh đao này ra, ông chỉ còn bộ quần áo hôi hám này, chẳng lẽ cởi sạch chẳng hóa thành yêu tinh à!

Hoàng Phủ Sơn chép miệng nói :

- Thật quá nghèo!

Gã đại hán kia nói như gầm lên :

- Kẻ nào đã đặt chân vào tiệm cầm đồ ai chẳng bần cùng!

Biện Bất Nghi tay nắm lấy thanh đao nặng có đến ba mươi cân, chỉ xem qua rồi hỏi :

- Chẳng hay lão huynh định cầm bao nhiêu?

Gã đại hán có chút do dự nói :

- Một trăm lạng bạc!

Biện Bất Nghi ở bên trong ô cửa lắc đầu.

Gã đại hán hơi nôn nóng, tay chộp vào ô cửa hạ giá :

- Thì tám mươi lạng cũng được!

Biện Bất Nghi vẫn lắc đầu, rồi lẩm nhẩm trong miệng như nói một mình :

- Anh hùng mạt lộ thật đáng thương, một quan khó chết đại trượng phu. Ài... thanh đao này...

Gã đại hán mặt đỏ lên giọng gay gắt :

- Rút cục ngươi trả ta bao nhiêu chứ?

Biện Bất Nghi liền lấy ra hai xâu bạc lớn, cả thanh đao đều chuồi ra ngoài ô cửa nói :

- Thanh đao xem như ta đã nhận, giờ cho lão huynh ngươi mượn. Đây là hai trăm lạng bạc, lão huynh nhanh về Tây Lương đi!

Gã đại hán vừa kinh ngạc vừa bất ngờ cúi thấp đầu nhìn vào ô cửa giọng ồm ồm hỏi :

- Sao ngươi biết ta là người Tây Lương?

Giọng hắn nghe ra có ôn hòa hơn, râu cằm rậm như lau cọ lên quầy nghe rào rào.

Biện Bất Nghi nói :

- Trên chuôi đao khắc hai chữ “Đao Hồn”, trong giang hồ nhân vật có ngoại hiệu Đao Hồn há chẳng phải là Bộc Phu ở Tây Lương?

Chẳng ngờ gã đại hán chỉ nắm hai xâu bạc, chẳng lấy thanh đao, rồi quay đầu bước đi, miệng lẩm bẩm :

- Con mẹ nó, bọn mở tiệm cầm đồ thực chẳng đơn giản chút nào. Trên giang hồ nhân vật nào chúng cũng biết, Bộc mỗ sau ba ngày đến chuộc đao!

Quả nhiên hắn chính là Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu!

Hoàng Phủ Sơn chỉ nhìn theo hắn khuất ngoài cửa mỉm cười...

* * * * *

Chờ Bộc Phu đi rồi, Hoàng Phủ Sơn kéo một chiếc ghế đến ngồi kế bên quầy nhìn Biện Bất Nghi nói :

- Con người Bộc Phu này mới thực thô lỗ!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Nhưng cũng là người có máu nóng, một kẻ trượng phu!

- Cho nên huynh mới cho hắn đến hai trăm lạng.

- Đằng nào thì đều là tiền dơ bẩn của Sinh Tử Đương Lương Tâm, chúng ta làm sao giúp chóng hết cho hắn!

- Ha ha... xem ra huynh sắp làm cho Lương Tâm phá sản?

- Cũng lôi kéo luôn cả Qua Trường Giang!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Cứ thế này ba ngày thì Hòa Khí Đương Phố đóng cửa!

Biện Bất Nghi nói :

- Thế thì Lương Tâm càng nhanh về.

Hai người nhìn nhau cười phá lên, bấy giờ bày rượu thịt ra ăn uống, trong điếm thì chẳng thiếu thứ gì, chỉ sợ hãi người ăn no uống say ba ngày ba đêm chẳng vơi.

Sau khi Bộc Phu đi không lâu, bên ngoài cửa Hòa Khí Đương Phố có hai cha con xuất hiện, người đàn ông gầy khô mặt choắt lưng lại còm, trông chẳng khác gì một con khỉ già. Ngược lại vị cô nương xinh đẹp, chỉ có điều trên mặt đầy sầu khổ, hai tay đỡ lấy người cha bước vào.

Hoàng Phủ Sơn nghe bên ngoài có tiếng chân người bèn đứng lên bước nhanh ra mở hé một cửa, nhìn thấy họ liền cúi chào nói :

- Nhị vị mời vào!

Biện Bất Nghi ghé mắt nhìn qua ô cửa, bất giác trong lòng nôn lên, lão già kia chẳng phải Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang đó sao?

Làm sao lại biến thành thân thể thế này?

Chiếc quầy gỗ còn cao hơn cha con họ một chiếc đầu, lão già cúi gập người lững thững bước vào, lại ho lên sù sụ khạc ra một bãi đàm.

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy nghe lờm lợm trong cổ, nhưng chẳng nói gì.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Nhị vị cần gì chăng?

Thiếu nữ nói :

- Cha tôi bệnh, chúng tôi trọ trong Thanh Phong khách điếm, tiền bạc đã cạn, cho nên...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Cầm gì?

Thiếu nữ nói :

- Nghe nói quý điếm có cầm người, bởi vậy...

- Các vị muốn cầm người nào đây?

Cha con hai người nghe hỏi thì giương mắt nhìn nhau, thiếu nữ nói :

- Quý điếm chỉ thu nhận mỹ nữ phải không? Ông xem tôi... được không...?

Nói đến đó cô ta cúi thấp đầu, trong tình cảnh này thì thật đáng thương.

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy cô ta quả thực là đẹp, nếu như có Sinh Tử Đương Lương Tâm ở đây, hắn nhất định cười tít mắt mà chìa tiền ra ngay!

Chẳng hỏi thêm lời thứ hai, Biện Bất Nghi từ phía trong quầy chìa tiền ra đến hai trăm lạng.

Thiếu nữ nói :

- Tôi ở lại trong quý điếm ba ngày, sau ba ngày cha tôi bệnh khỏi rồi sẽ đến chuộc lại tôi.

Biện Bất Nghi nói :

- Cô nương cứ đưa lệnh tôn về khách điếm dưỡng bệnh, không cần ở lại đây!

Cha con hai người kia nghe thế thì kinh ngạc, ngước mắt lên nhìn, lão già ấp úng nói :

- Ông không sợ cha con chúng tôi bỏ chạy quỵt mất tiền sao?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Tôi nghĩ hai người sẽ chẳng bỏ chạy, cứ nắm tiền về chữa bệnh đi!

Thiếu nữ nắm lấy tiền tay run run, chỉ khẽ nói một tiếng “Đa tạ!” rồi quay người định đi, bỗng nghe Biện Bất Nghi gọi :

- Chờ một chút!

Lão già lãnh đạm hỏi :

- Ông thấy hối hận?

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Chớ hiểu nhầm, tôi có học một ít y thuật, để tôi thử chẩn bệnh cho ông, chìa tay vào đây!

Lão già ngạc nhiên nói :

- Mở tiệm cầm đồ còn kiêm thầy thuốc, thật ít thấy!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Không lấy tiền đâu!

Thiếu nữ liền nắm tay trái cha mình chìa vào trong ô cửa quầy, Biện Bất Nghi y thuật cao minh, chỉ xem mạch liền phán :

- Hảo hán chẳng chịu nổi đi tả ba ngày, lão huynh hàn khí xâm trường vị đi ỉa chảy cả nửa tháng nay!

Lão già vừa nghe thì kinh ngạc lẫn thán phục nói :

- Tuyệt diệu, đúng không sai chữ nào. Lão đầu tử ta đi chảy cả nửa tháng nay, chỉ còn thiếu lôi cả ruột ra ngoài!

Biện Bất Nghi liền chìa ra một viên dược hoàn nói :

- Uống viên thuốc này vào rồi về nằm ngủ một ngày, ngủ dậy cứ ăn một trận cho no thì sẽ khỏi!

Lão già giờ thì đã tin Biện Bất Nghi tuyệt đối, nắm lấy viên thuốc cho vào mồm nuốt ngay, giọng xúc động :

- Mẹ ơi, người ta nói Hòa Khí Đương Phố chẳng hòa khí chút nào, làm sao giờ ta nhận toàn những điều tốt lành thế này!

Thiếu nữ nói :

- Tai nghe chỉ là hư ngôn, mắt thấy mới là chuyện thực!

Biện Bất Nghi chỉ cười vui vẻ gật đầu nói :

- Về đi, các vị nếu như không có tiền trả thì cũng thôi cũng được!

Lão già mặt rạng lên nói :

- Lão huynh mở tiệm cầm đồ này chỉ là “đại thiện đường” làm phúc làm nghĩa, thực khiến người ta phải phát hoảng!

Hoàng Phủ Sơn chen vào nói :

- Chớ hoảng, vận may đến thì chẳng gì ngăn cản được!

Lão già ngớ người nói :

- Phổ ky, ngươi nói đây là vận may ư?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tiệm cầm đồ làm phúc cũng ít giờ, chúng tôi đây chỉ bắt đầu từ ngày hôm nay chỉ nội trong ba ngày mở cửa làm phúc giúp người nghèo, các vị là người thứ hai đấy. Nhanh đi đi!

Lão già và con gái đương nhiên chẳng thể nào biết được nội tình bên trong, nghe thế hiểu thế, cúi người cảm tạ lia lại rồi dắt nhau rời điếm, Biện Bất Nghi trong đầu đã có chủ ý, cốt làm sao đem hết tài sản của Sinh Tử Đương Lương Tâm tiêu sạch. Tiền chẳng phải của mình, cho nên vung tay cũng chẳng biết ngán!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 15: Bí mật trong Đương Phố

Chuyện Hòa Khí Đương Phố thay chủ đổi người, cách làm ăn cũng khác nhanh chóng truyền ra ngoài. Nghe thế đừng nói là người nghèo kẻ khổ, mà đến người còn miếng ăn cái mặc cũng tìm cách kéo đến kiếm chút ít ăn Tết.

Trong giang hồ có hai chuyện truyền đi nhanh chóng nhất, một chuyện là huyết án, càng ly kỳ rùng rợn thì lan truyền càng nhanh. Như huyết án Mai Hoa sơn trang ba năm về trước, chẳng những chấn động toàn võ lâm, mà còn chấn động cả quan phủ, nhưng chỉ vì Mai Hoa sơn trang nằm trong thành phần quan phủ không quản lý, biết chắc chỉ là chuyện ân oán giang hồ thanh toán nhau mà thôi!

Và chuyện thứ hai là phát tài, chỉ nghe đâu có phát tài thì ai ai tinh thần cũng phấn chấn hẳn lên!

Nếu như quan mà còn thương hại hơn dân thì thực chẳng ai chịu làm quan, mà nhất là quan lớn.

Nếu như mở tiệm cầm đồ mà không phải vì tiền thì đúng chỉ có kẻ điên, chẳng những thế đem tiền phát cho người khác thì điên càng trầm trọng!

Thế mà, hiện tại Hòa Khí Đương Phố xuất hiện một kẻ điên nặng!

Người trọ trong Thanh Phong khách điếm bàn luận rất nhiều, có kẻ nào mở tiệm cầm đồ lại chẳng hiểu “tiền là gì”. Bấy giờ một đồn

mười, mười đồn trăm, trước cửa Hòa Khí Đương Phố người đem đồ đến cầm chen nhau đứng thành hàng dài như rồng như rắn, khiến cho Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi làm việc quýnh tay quýnh chân.

Bấy giờ trong Thanh Phong điếm chẳng biết từ bao giờ có người làm vè rằng :

Nhanh chân đến tiệm cầm đồ, Chai vò chén bát hồ lô cũng cầm
Muốn cầm mười lại cho trăm, Trên đời thử hỏi có chăng nơi nào!

Cứ như thế, quả nhiên chưa hết ngày thứ ba thì Hòa Khí Đương Phố đã đóng cửa!

Trong tiệm chẳng còn một trinh, đương nhiên là phải đóng cửa.

Đóng kín cửa lại, ngồi bên bàn uống rượu cùng nhau, Hoàng Phủ Sơn thở hắt ra nói :

- Ba ngày nay thực là mệt, chỉ chuyện đếm tiền thôi cũng không kịp!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Thần tài qua đường có lúc còn vất vả hơn thần tài thật!

- Thế nào là thần tài qua đường chứ?

- Chỉ đếm tiền cho thiên hạ, mình thì chẳng cần!

- Có thế ư? Chẳng hiểu trên đời này có nhiều thần tài đưa đường như vậy không?

Hai người ngồi uống rượu đàm tiếu chuyện phiếm, bỗng nhiên bên ngoài có tiếng người gõ cửa.

Hoàng Phủ Sơn uể oải từ bên trong nói vọng ra :

- Tiệm nghỉ rồi, bằng hữu, hôm khác đến nhé!

Bên ngoài giọng một thiếu nữ truyền vào :

- Chúng tôi đến cảm tạ, xin mở cửa được chứ?

Biện Bất Nghi đánh mắt ra hiệu cho Hoàng Phủ Sơn, còn lão vẫn tiếp tục uống rượu.

Hoàng Phủ Sơn bước ra mở cửa, mới nhận ra chính là thiếu nữ hôm trước đưa lão già đến đây cầm người.

Chàng gật đầu nói :

- Thì ra là cô nương, có chuyện gì chăng?

Thiếu nữ mặt hôm nay tươi sáng, bẽn lẽn cúi chào rồi bước vào bên trong tiệm cười nói :

- Tôi đến đây cảm ơn nhị vị, cha tôi muốn tận mặt cảm ơn, nhưng chỉ bảo một mình tôi đến!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chỉ là chuyện nhỏ, đáng gì mà cảm tạ, cô nương nên về đi!

Biện Bất Nghi nói :

- Lệnh tôn giả bệnh thật giống như thật!

Thiếu nữ kinh ngạc chau mày nói :

- Chưởng quầy, ông bảo cha tôi giả bệnh ư?

Biện Bất Nghi nói :

- Ông ấy bệnh khỏe rồi chăng, tôi nghĩ rằng ông ấy vốn chẳng hề bệnh.

Thiếu nữ nhìn chăm chăm Biện Bất Nghi một hồi, mặt đầy kinh ngạc nói :

- Ông nói thế nghĩa là sao?

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Bắt mạch ông ấy, mạch tượng đều đặn hữu lực, đủ thấy nội thể tạng phủ chẳng có vấn đề...

- Nhưng cha tôi đi chảy.

Biện Bất Nghi cất tiếng cười phá lên.

Lão cười dài khiến Hoàng Phủ Sơn cũng chẳng hiểu gì, cứ ngơ ngác ngưng mắt nhìn lão.

Biện Bất Nghi đứng lên đi đến trước mặt thiếu nữ lại nói :

- Hôm ấy ta nhận ra cha cô trong trường vị tích nhiệt độc thành bón, cho nên mới cho ông ấy uống thuốc nhuận trường. Ông ta nếu như có đi chảy thì đi chảy hôm đầu tiên rồi thôi, nếu không thì cô nương đã tìm đến tôi trí mạng rồi. Ha ha... cô nương có biết viên thuốc kia gọi là La Trường Hoàn không?

Thiếu nữ mặt càng ngạc nhiên hơn, gật đầu nói :

- Thảo nào hôm ấy cha tôi di tiêu một ngày nghe càng khỏe người ra, ông ấy vốn năm ba hôm mới đi một lần. Hừm... thì ra là thế!

Biện Bất Nghi nói :

- Cho nên tôi nói lệnh tôn giả bệnh tất có mục đích!

Thiếu nữ lúc ấy mới thấy mỉm cười, hẳn đã thừa nhận!

Khi cô ta cười thì càng xinh đẹp hơn, trên mặt không phấn son, nhưng ngay giữa my tâm có một nốt ruồi hồng nhạt, hàm răng trắng đều như bóng lên.

Hoàng Phủ Sơn lần đầu tiên nhìn thấy thiếu nữ này cười nụ cười tươi tắn thoáng đạt ít thấy ở một nữ nhân, khiến chàng nhìn thất thần.

Thiếu nữ bị Hoàng Phủ Sơn nhìn chăm khiến cô ta hai má ửng hồng lên.

Thiếu nữ che miệng cười, rồi hỏi :

- Nghe nói hai vị chẳng phải là người trong tiệm cầm đồ này, đúng không?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Trước đây thì không phải, nhưng giờ thì đúng!

Thiếu nữ lại hỏi :

- Nhị vị có biết chúng tôi là ai không?

- Nhất định là người trong giang hồ chứ chẳng nghi!

Thiếu nữ chẳng phủ nhận nói :

- Tôi họ Vưu.

Biện Bất Nghi mặt thoáng chút kinh ngạc nói :

- Lệnh tôn nhất định là Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang!

Thiếu nữ gật đầu đáp :

- Không sai, tôi gọi là Vưu Nhị Thư.

Hoàng Phủ Sơn chen vào nói :

- Cô nương hẳn kiếm cớ vào tiệm tiềm phục, sau đó ra tay cướp tiền của tiệm!

Vưu Nhị Thư gật đầu cười nói :

- Hành động của nhị vị khiến cha con chúng tôi chẳng thể hạ thủ nổi!

Biện Bất Nghi nói :

- Nếu như cha cô cầm cô lại đây, tiếp một bước các ngươi sẽ làm gì?

Vưu Nhị Thư nói :

- Sau khi tiệm giữ tôi lại tôi sẽ lén trốn đi, cha tôi sẽ đến làm tiền chủ tiệm một mẻ, cũng là dạy cho chủ tiệm một bài học, ha ha...

Biện Bất Nghi nói :

- Cô có biết chưởng quầy tiệm này là ai không?

Vưu Nhị Thư đáp :

- Sinh Tử Đương Lương Tâm!

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Lệnh tôn chưa hẳn đã đấu nổi Sinh Tử Đương Lương Tâm, thậm chí cha con cô nương hai người chưa chắc đã là đối thủ của hắn!

Vưu Nhị Thư cười nhạt nói :

- Chúng tôi còn có thêm một người nữa!

Hoàng Phủ Sơn nhìn cô ta hỏi :

- Ai?

- Ta!

Liền thấy một đại hán râu rậm mắt thô từ ngoài bước nhanh vào.

Biện Bất Nghi vừa nhìn thì nhận ra ngay chính là Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu.

Vưu Nhị Thư liền nắm tay kéo Bộc Phu lại nói :

- Bộc thúc, đến chuộc đao lại hay sao?

Biện Bất Nghi liền cất tiếng cười lớn, rồi lấy thanh trảm đao quá cỡ của Bộc Phu giao ra nói :

- Thì ra các vị định đến sửa lưng Lương Tâm, thế thì tốt, xem như chúng ta đồng lộ!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Xin mời vào ngồi xuống, trước tiên nói xem các vị vì sao cũng muốn đến trừng trị Lương Tâm?

Vưu Nhị Thư nhìn Bộc Phu, thấy Bộc Phu lắc đầu nhè nhẹ thì cười nói :

- Thôi đi, mục đích của mọi người không hẹn mà gặp, xem như Lương Tâm xui tận mạng!

Cô ta nói xong liền quay người bước nhanh ra ngoài, Bộc Phu nắm lấy thanh đại đao của mình rồi bước theo chân cô ta chẳng nói tiếng nào.

Biện Bất Nghi chẳng ngăn cản, Hoàng Phủ Sơn cũng không lên tiếng, hai người chỉ ngưng mắt nhìn bọn họ đi khuất ra ngoài.

Qua đi một lúc, Biện Bất Nghi chừng như nhớ ra điều gì gật gù nói :

- Giờ thì ta nhớ ra rồi!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Lão huynh nhớ ra điều gì thế?

Biện Bất Nghi nói :

- Hoàng Phủ Sơn, sao ngươi lại ngốc đần đến thế!

Hoàng Phủ Sơn nhún vai cười nhạt nói :

- Lúc nhỏ huynh cũng thường chửi tôi là ngốc đần, giờ lớn lên cũng không hề thay đổi cái tật mở miệng ra là chửi người ấy!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Đương nhiên lần này thì chính ta cũng ngu ngốc!

- Thế nào chứ?

- Chúng ta đến đây làm gì chứ?

- Tất nhiên là để cứu Tiểu Ngọc Nhi, chúng ta đợi Lương Tâm về.

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Không sai, chúng ta đang chờ Lương Tâm, mà hắn ta nhất định sẽ trở về.

Hoàng Phủ Sơn cũng gật đầu nói :

- Chỉ cần nắm được hắn thì chẳng khó khăn gì buộc hắn giao Tiểu Ngọc Nhi ra.

Biện Bất Nghi vươn vai thở dài nói :

- Nhưng giờ thì đã thay đổi, kế hoạch của chúng ta phải thay đổi thôi!

- Vì sao? Lão huynh có thể nói rõ hơn không?

Biện Bất Nghi bỗng nhìn chàng nói một câu :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi nhìn thấy con gái của Bệnh Thần Thâu như thế nào?

- Rất đẹp, rất thoáng đãng.

Biện Bất Nghi bỗng vỗ tay vào đùi một cái nói :

- Đi, chúng ta nhanh đi tìm Vưu Tam Lang.

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi :

- Tìm Vưu Tam Lang làm gì?

- Chẳng phải Vưu Tam Lang định cầm con gái lão ta đó sao, chúng ta nhanh đi tìm lão ta thương lượng.

Hoàng Phủ Sơn mỉm cười.

Chàng vốn ít khi thấy xuất hiện nụ cười, mỗi lúc chàng mỉm cười không nói, mắt nhìn Biện Bất Nghi thì như nhìn xuyên thấu tâm cơ của Biện Bất Nghi, hiểu rõ lão ta chính đang mưu tính gì trong đầu!

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi hiểu ý của ta chứ?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Huynh định để Vưu Nhị Thư bị cầm trong tiệm, chúng ta ngầm theo dõi từng hành động của hắn, chỉ cần lần ra được sào huyệt của chúng thì có thể cứu được Tiểu Ngọc Nhi.

Biện Bất Nghi cười nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi tiến bộ nhiều lắm, chẳng còn ngốc đần nữa đâu. Ha ha... từ nay về sau ta nhất định thay đổi quan niệm coi ngươi là người thông minh!

Hoàng Phủ Sơn nhún vai nói :

- Trước mặt huynh thì tôi chẳng thể là người thông minh, đi, chúng ta nhanh đi tìm Vưu Tam Lang.

Biện Bất Nghi bước ra đến cửa lớn, nhưng hốt nhiên lão quay trở vào.

Hoàng Phủ Sơn ngạc nhiên nói :

- Đã đi sao còn quay vào, chẳng lẽ huynh muốn...

Biện Bất Nghi chẳng nói gì, chỉ thấy lão bước đến bên quầy nắm bút viết lên trên một tờ giấy trắng rằng :

Lương Tâm, Lão Thạch cuỗm sạch tiền bỏ trốn!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Một câu này của huynh mới thật hiểm!

- Sao chứ?

- Hắc... Lương Tâm về thấy thế chẳng mắng chửi nguyền rủa bọn Lỗ Đại, Lão Thạch thối tha thì chớ!

Biện Bất Nghi nhe răng cười nói :

- Có thế thì Lương Tâm mới không nghi ngờ có người đang khống chế tiệm cầm đồ của hắn.

- Đồng thời Vưu Tam Lang cũng dễ dàng mang con gái đến cầm nữa chứ!

Hai người nhìn nhau cười lớn rồi sóng vai rời khỏi Hòa Khí Đương Phố.

Chuyện có lúc lại thật khéo, bọn Hoàng Phủ Sơn chờ ba ngày liền chẳng thấy Lương Tâm trở về, nhưng khi họ hai người vừa rời khỏi trấn đầu tây thì Lương Tâm từ đầu đông trở về đến Hòa Khí Đương Phố.

Sự xuất hiện trở lại của lão ta khiến người trong trấn nhốn nháo bàn tán. Hiển nhiên chẳng ai hiểu hết nội tình bên trong hai cánh cửa lớn Hòa Khí Đương Phố kia diễn ra như thế nào, chỉ biết trước đây con người Sinh Tử Đương Lương Tâm là tay vơ vét của thiên hạ chẳng biết nương tay. Nhưng ba ngày vừa qua ngược lại Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi lại đem bao nhiêu tài sản trong Hòa Khí Đương Phố gần như phân phát không cho người nghèo.

Sinh Tử Đương Lương Tâm bước đến ngoài cửa, thấy cửa chỉ khép hờ liền cất tiếng gọi như mọi lần :

- Lỗ Đại, Lão Thạch!

Trong tiệm im phăng phắc không tiếng người đáp lại, Sinh Tử Đương Lương Tâm đẩy cửa bước vào trong, tay cứ lắc mạnh chiếc bàn tính rung lên ào ào, rồi bước thẳng đến trước quầy ghé mắt nhìn vào.

Vừa nhìn qua thì mặt lão tái lại, xồng xộc bước nhanh lui sau, rảo một vòng rồi trở lại trước tiệm, mặt đỏ phừng vì tức giận rít qua cửa răng :

- Ta cưu mang hai đứa bây đã mười bảy mười tám năm nay bên mình, cơm no rượu say chẳng thiếu thứ gì, thế mà các ngươi còn manh tâm cuỗm hết tài sản của ta? Mẹ kiếp, các ngươi định phát tài bằng cách ấy thì nhầm to!

Rồi giọng lão ta nói gần như khóc :

- Đồ lũ súc sinh, ta tóm được các ngươi thì chớ trách ta sao chẳng dung tình!

Sau hồi lặng người, lão ra đóng kín cửa lại mới bắt đầu tính toán xem những tài sản bị tổn thất như thế nào...

* * * * *

Sau khi kiểm tra tổn thất mới thấy gần như tài sản trong nhà đều bị mất sạch, lão vào phòng ngồi phịch xuống thừ người ra, nhưng bất chợt từ khóe môi hiện ra một nụ cười.

- May mà ta có chuẩn bị trước một hầm mật, nếu không thì còn thảm hơn...

Sinh Tử Đương Lương Tâm lẩm nhẩm một mình, bất chợt “í” lên một tiếng như sực nhớ ra điều gì, lão thốt lên :

- Long Giác thích của ta...

Bấy giờ mới sực nhớ đến chiếc hộp đựng Long giác, nhưng kiếm thì đã chẳng còn thấy đâu, điều này khiến lão giận đến run cả người, mồ hôi ra như tắm đủ thấy Long Giác thích đối với lão quý như thế nào.

Đúng lúc ấy, bên ngoài bỗng nghe có tiếng người gõ cửa.

Sinh Tử Đương Lương Tâm mở cửa phòng bước ra thét lớn hỏi :

- Người nào?

Bên ngoài cửa truyền vào một giọng nói già nua :

- Đến cầm đồ!

Lương Tâm giọng gắt gỏng thét lên :

- Hôm nay chẳng mở cửa, hôm khác đến.

Bỗng nghe ngoài cửa giọng một thiếu nữ nói như khẩn cầu :

- Xin ông... chúng tô thực quá khó khăn, xin ông giúp cho, được chứ?

Lương Tâm nghe giọng thiếu nữ nhẹ nhàng thánh thót thì đầu mày nhíu lại, rồi giãn ra hạ giọng hỏi :

- Cầm gì?

Ngoài cửa giọng lão già nói :

- Cha con chúng tôi lỡ bước trong túi chẳng còn một xu, mà cũng không có vật gì đáng giá. Ừm... nghe quý điếm ở đây có thu cầm nữ nhân, cho nên...

Lương Tâm nghe thì trong lòng dao động, bèn hỏi :

- Tướng mạo thế nào?

- Hy vọng không làm ông thất vọng!

“Cạch” liền nghe tiếng cửa bật mở, từ trong một chiếc đầu thò ra đích thị là Sinh Tử Đương Lương Tâm.

Lão ta đưa mắt nhìn nhanh hai cha con người kia một lượt, lập tức gật đầu nói :

- Vào đi!

Hai người kia cha là một lão già gầy ốm lưng còng, nhìn dáng người tợ hồ như đang cơn bệnh trầm kha, còn nữ nhân là một vị cô nương xinh đẹp, mắt hạnh mày ngài, thanh tao kiều diễm.

Cửa đóng kín lại, chủ khách vào trong phân ngôi ngồi xuống.

Lương Tâm húng hiếng con mắt độc nhất của mình nhìn thiếu nữ từ đầu đến chân lần nữa, rồi hất hàm hỏi :

- Cầm bao nhiêu?

Lão già nhìn con chưa nói, thiếu nữ cúi đầu bẽn lẽn nói :

- Chỉ cần đủ tiền cho cha tôi ở lại trong khách điếm chữa bệnh, ngoài ra thêm một ít tiền đủ làm lộ phí về quê là được.

Lương Tâm tỏ ra sành sỏi cáo già, nhìn thiếu nữ gặng hỏi :

- Rút cục là cần bao nhiêu?

Cha con lão già nhìn nhau, một lúc, lão già ngước mắt nhìn lên quầy ho nhẹ mấy tiếng nói :

- Một trăm lạng, sau nửa tháng tôi xin đến chuộc người.

Lương Tâm lần nữa ngưng mắt nhìn thiếu nữ, lại nói :

- Cô nương, cô thử đi lại vài vòng ta xem, một trăm lượng chẳng ít chút nào!

Thiếu nữ có vẻ biết nghe lời liền thả bước đi nhẹ quanh phòng một vòng, dáng thướt tha kiều diễm càng khiến cho Lương Tâm trong lòng thích chí.

Nhưng hắn vẫn giữ một giọng lạnh lùng nói :

- Nửa tháng sinh lãi hai mươi lạng, các ngươi có chịu hay không?

Cô nương giọng hơi hoảng :

- Lãi cao thế kia?

Lương Tâm nói :

- Không nhiều, chúng ta mở tiệm cầm đồ tuy là cầu lợi, nhưng cũng là giúp người giải quyết khi gặp chuyện bất ngờ. Tiền chẳng quan trọng mà hành thiện làm vui là chính, đương nhiên chuyện là do song phương thỏa thuận, nếu như các ngươi thấy thiệt thòi thì cũng không cưỡng ép!

Lão già như tính toán trong đầu, cuối cùng gật đầu đáp :

- Cũng được, như thế là công bằng.

Rồi nhìn con gái, lão nói tiếp :

- Hài tử, con chịu khó ở lại đây nửa tháng nhé!

Thiếu nữ tuy đã tính trước mang thân đến cầm lấy tiền cho cha chữa bệnh, nhưng lúc này nghe thế thì cũng rơi nước mắt không ngừng.

Đương nhiên, Lương Tâm nằm mộng cũng không hề hiểu rằng mình đang rơi vào một chiếc bẫy. Nếu như hắn biết rằng hai người này là ai thì hắn cũng giật mình kinh động.

Không nói cũng biết bọn họ chính là cha con Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang và Vưu Nhị Thư.

Bọn họ nguyên định đáp thuyền đi Lương Châu, nhưng bất ngờ thấy Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi chạy theo tìm gặp. Sau khi nghe Biện Bất Nghi đem chuyện Tiểu Ngọc Nhi kể lại cho họ nghe, đồng thời nhờ cha con họ giúp đỡ, cha con Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang đã đồng ý.

Thật vừa khéo, đúng như lời suy đoán của Biện Bất Nghi, cha con họ tìm trở lại Hòa Khí Đương Phố thì Sinh Tử Đương Lương Tâm cũng đã trở về.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 16: Hai lần mất người

Lương Tâm lấy từ trong hầm ngầm của mình ra một trăm lạng bạc, quả là thỏ khôn đào ba ngách, cho nên lão ta mới chưa đến nỗi trắng tay.

Hai mươi xâu bạc, mỗi xâu năm lạng vị chi là một trăm lạng, nhưng chuồi ra ô cửa thì lão ta giữ lại bốn xâu, nói :

- Tiền lãi ta thu trước, sau này đến chuộc người chỉ cần trả ta đủ một trăm lạng!

Vưu Tam Lang trừng mắt, hậm hực chửi đổng :

- Mẹ nhà ngươi ai bảo bần cùng!

Lương Tâm đưa tay lên đỡ con mắt trái, lạnh lùng nói :

- Chúng ta ở đây quy luật chỉ tính vào chứ chẳng tính ra, đi đến cùng trời cuối đất cũng thế, đồng ý thì xin mời cô nương bước vào trong!

Giơ tay áo lên gạt nước mắt, Vưu Nhị Thư nhìn cha nói :

- Cha nhanh về khách điếm dưỡng bệnh, khi nào khỏe rồi thì nhanh về quê mang tiền lên chuộc con. Cha đi đường cần phải bảo trọng!

Nói rồi cô ta mang tiền cho vào túi cha, đoạn còn tiễn cha ra cửa mới úp mặt đi nhanh vào nhà trong.

“Ầm” một tiếng, cánh cửa nặng nề lạnh lùng đóng sập lại ngay sau lưng Vưu Tam Lang.

Đóng cửa rồi, còn lại một mình với thiếu nữ, Sinh Tử Đương Lương Tâm đưa con mắt độc nhất hau háu nhìn chằm vào người Vưu Nhị Thư không dứt.

Ánh mắt lão nhìn khiến cho Vưu Nhị Thư thẹn cúi thấp đầu, hai tay lúng túng cứ vân vê tà áo.

Qua một lúc, Vưu Nhị Thư xem ra cũng biết cách ứng đối, liền hắng giọng lên tiếng trước :

- Trong điếm sao chẳng thấy người nào khác?

Lương Tâm lạnh lùng nói :

- Lão phu chẳng biết nhìn người, dùng phải lũ “nuôi ong tay áo”, chúng cuỗm chạy của lão phu không ít tiền.

Vưu Nhị Thư cười thầm trong bụng, nếu không kìm lại được thì đã bật cười thành tiếng.

Lương Tâm nói :

- Cô nương, giờ thì cứ yên tâm ở lại đây, chẳng cần thủ tục nào cả. Thời gian nửa tháng sẽ qua rất nhanh mà thoi!

Vưu Nhị Thư nói :

- Giờ trong nhà ông không còn ai, để tôi xuống bếp làm cơm ông ăn.

Lương Tâm gật đầu :

- Thế thì còn gì tốt hơn, ta thật sự đã đói!

Vưu Nhị Thư quay người đi rồi, Lương Tâm liền quay trở vào gian phòng bí mật của mình, lão lấy ra một chiếc ống đồng hình thù gần giống như một ống tẩu bật lửa, đốt lên, một làn khói nhẹ bay ra lam xám. Lão dùng một thứ gì đó bôi nhanh lên mũi của mình, rồi đi lui sau nhà.

Qua đi một lúc, khi Lương Tâm quay trở lại thì thấy lão hai tay bế người Vưu Nhị Thư.

Vưu Nhị Thư nhắm mắt mê man, thân hình vốn mềm mại giờ đây nhũn ra trên tay Lương Tâm, trông mơn mởn toát lên một sức hấp dẫn lạ thường.

Lương Tâm ngưng mắt nhìn Vưu Nhị Thư trên tay, nuốt nước bọt lẩm bẩm một mình :

- Nếu như không có bàn giao trước thì lão phu làm sao bỏ qua ngươi. Ừm... đúng là mỹ nhân!

Lương Tâm bế Vưu Nhị Thư vào đặt lên giường trong phòng, tuy chẳng làm gì quá, nhưng hưởng chút hương hoa thì cũng chẳng thể tránh khỏi.

Lão nhìn Vưu Nhị Thư nằm bất động trên giường, nửa kín nửa hở, con mắt duy nhất hau háu nhìn chăm chăm vào cơ thể đầy đặn

sức sống của Vưu Nhị Thư một lúc rồi bắt đầu dùng hai tay sờ nắn khắp người.

Đương nhiên đây không phải là thiếu nữ lần đầu qua hai bàn tay sờ nắn của lão, mà cả Tiểu Ngọc Nhi và bao nhiêu cô gái lọt vào tay hắn. Tuy chỉ không dám xung trận thưởng hoa thực thụ, nhưng dưới bàn tay nhám nhúa của hắn thì chẳng cô gái nào vào đây không chịu trận với hắn.

Lương Tâm là một tên "sắc tình cuồng", nhất là từ sau khi hắn bị Hoàng Phủ Sơn đánh mù một mắt thì con thú dục vọng trong người hắn càng hung hãn táo tợn hơn, hắn trở thành một con "quỷ sắc"!

Sau một hồi lăn lộn trên thân thể của Vưu Nhị Thư chừng như thỏa mãn cơn khát của hắn, Lương Tâm mới dắt chiếc bàn tính rời khỏi Hòa Khí Đương Phố.

Qua đi một hồi hắn quay trở lại với một chiếc kiệu, lát sau chính hắn áp giải chiếc kiệu ra cửa. Lần này hắn dùng một ổ khóa lớn khóa kín đại môn Hòa Khí Đương Phố, rồi hai tay đẩu chiếc kiệu nhằm theo hướng bắc rời Thanh Phong trấn lao nhanh vào màn đêm như một đám mây đen.

Chẳng ai hiểu được Lương Tâm đẩy chiếc kiệu đi đâu, chỉ thấy hắn cắm đầu đẩy kiệu chạy nhanh mà mắt chẳng hề một lần nhìn lại.

Đương nhiên hắn chủ quan và chẳng bao giờ nghĩ rằng chính trong màn đêm còn có hai bóng người đang ngầm bám theo hắn, hai người này chính là Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn.

Hai người cũng không khỏi mơ hồ vì bám theo chân Lương Tâm, nhưng hoàn toàn không đoán được hắn sẽ đi đến đâu.

* * * * *

Biện Bất Nghi sờ chiếc Long Giác thích trong túi, bất giác quay nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chúng ta theo chân Lương Tâm nhưng cũng cần phải làm rõ lai lịch của Long Giác thích. Đây là loại ám khí bá đạo nhất trong tất cả các loại ám khí trong giang hồ, ta cho rằng Đại lão lão cũng chưa hẳn đã biết được chủ nhân đích thực của món ám khí này là người nào!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi chẳng nghĩ nhiều như thế, Biện Bất Nghi, xưa nay huynh vẫn biết tôi làm gì cũng từng chuyện một!

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Điều này thì ta đã biết từ mười mấy năm trước, ta cho rằng vật này chúng ta lấy được từ trong cơ dinh của Lương Tâm, nói không chừng có thể giúp được chúng ta!

Hoàng Phủ Sơn đột nhiên chỉ tay về hướng chân núi nói nhanh :

- Xem kìa, hắn chuyển hướng vào sau núi!

Biện Bất Nghi chau mày nhìn rồi nói :

- Tên họ Lương này thực khó hiểu, hắn dám làm vậy nhỡ khi Vưu Tam Lang đúng hẹn quay lại chuộc người thì hắn sẽ làm thế nào?

- Đó là chuyện nửa tháng sau.

- Đương nhiên, nhưng ít ra hắn cũng đã có cách ứng phó, hoặc là hắn có cách khiến hắn chẳng thấy sợ.

Lão hơi ngừng lại rồi nói :

- Chúng ta cơ hồ dọn sạch của cải trong tiệm của hắn đổ ra cho thiên hạ... thế mà hắn vẫn còn đem ra được tám mươi lạng giao cho Vưu Tam Lang.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cho nên Vưu Tam Lang và Bộc Phu lại thâm nhập vào tiệm của hắn, nếu như hắn còn kho tàng cất giấu nào thì chẳng qua nổi tai mắt Vưu Tam Lang.

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang chẳng phải là nhân vật hư danh...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi nghĩ rằng lão ta phải nên theo chân Lương Tâm không rời nửa bước, làm sao lão ta lại không lo lắng cho con gái mình.

Biện Bất Nghi cười nói :

- Vưu Nhị Thư nhất định chẳng phải là hạng nhi nữ tầm thường, không có nghề há dám lên Lương Sơn. Ta nhìn thấy mắt cô ta chẳng những rất đẹp, mà tinh anh hàm chứa nội công chẳng hề kém.

* * * * *

Chẳng sai, Vưu Tam Lang rất yên tâm về con gái mình, cho nên đêm hôm ấy lão ta cùng với Bộc Phu vượt tường đột nhập vào trong Hòa Khí Đương Phố.

Trong nội viên Hòa Khí Đương Phố, nhà trong cửa ngoài đều khóa kỹ lưỡng, hiển nhiên là để đề phòng trộm cắp.

Nhưng chỉ là đề phòng với những người khác, còn với nhân vật có tước hiệu Bệnh Thần Thâu như Vưu Tam Lang thì bao nhiêu khóa trong ngoài lốc nhốc kia chỉ là trò chơi.

Bộc Phu theo chân Vưu Tam Lang, nhìn thấy lão ta trổ nghề nhập nha thì chẳng khỏi khâm phục sát đất, may là thâm canh bán dạ, nếu không thì đã vỗ tay mà cười lên tán dương Vưu Tam Lang.

Hai người vào được bên trong tiệm rồi, Bộc Phu đặt thanh trảm đao của hắn lên quầy nhìn Vưu Tam Lang nói :

- Vưu huynh, xem lão huynh thế nào?

Vưu Tam Lang cười kha khá nói :

- Không cần đào quanh tìm bới, Vưu mỗ sẽ tìm ra bảo bối của Lương Tâm, ngươi chờ xem!

Bộc Phu đương nhiên chờ xem Vưu Tam Lang biểu diễn.

Vưu Tam Lang lúc ấy tợ hồ như biến thành một con người khác, hai mắt sáng lên, nét mặt rạng ngời, đôi tay xoa vào nhau kêu răng rắc hữu khí lực, nào còn giống một lão già bệnh hoạn ngoặt nghẹo.

Không sai, mỗi khi đến giờ lão ta hành động thì tinh thần phấn chấn lên trăm lần, tay chân hoạt bát tợ như một "Đại hầu tử" từ trên Hoa Quả sơn xuống!

Vưu Tam Lang đúng là tay lão luyện trong nghề, lão bước nhẹ đi quanh tường nhà một vòng, lão còn nghếch mũi lên cứ như là có thể đánh hơi được nơi cất giấu báu vật đâu đó trong tường.

Bộc Phu tay chống đao xuống đất, thân hình to lớn bất động, hai mắt mở to chăm chắm nhìn theo từng bước chân của Vưu Tam Lang mà như chẳng dám thở mạnh, chỉ mong nhìn thấy một nét biến đổi nào đó trên khuôn mặt đăm đăm của Vưu Tam Lang.

Bộc Phu đương nhiên cũng hiểu rõ mỗi người có bản lĩnh riêng, nếu như ra đao động thủ thì Bộc Phu chẳng hề kém sau người nào, nhưng trong ngón nghề đột nha khoét ngạch này thì Bộc Phu đành bái Vưu Tam Lang làm bậc thầy.

Nhớ lại chuyện họ gặp nhau cũng là vô tình, nguyên trên giang hồ nghe chuyện trong Mai Hoa sơn trang xuất hiện ma quỷ, Bộc Phu là người đầu tiên không tin. Cho nên liền xách thanh trảm đao của mình đơn thân độc mã tìm đến Mai Hoa sơn trang xem sự thể hư thực ra sao. Giữa đường gặp được cha con Vưu Tam Lang, anh hùng hảo hán gặp nhau dễ thân, chỉ sao mấy câu giao đãi thì đã hợp nhau mới kết bạn đồng hành, ba người đầu tiên là vào Thanh Phong trấn nghỉ lại.

Không ngờ vào nghỉ trong Thanh Phong khách điếm, nghe được tiềm cầm đồ Hòa Khí Đương Phố cầm cả mỹ nữ, lập tức khiến cho cả ba cảm thấy hứng thú hẳn lên, quyết định làm tiền Hòa Khí Đương Phố một vố, không ngờ lần đầu tiên đến lại gặp bọn Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi.

Như hiện tại con gái Bệnh Thần Thâu là Vưu Nhị Thư bị đưa vào kiệu tống vào núi sâu, nhưng Vưu Tam Lang không hề thấy chút lo lắng. Thứ nhất là lão nghĩ con gái mình chẳng phải là hạng liễu yếu đào tơ, đừng nói chẳng thua gì nam nhi hán tử mà đến chuyện giết người cũng thuộc hạng nhất lưu!

Điều thứ hai khiến lão càng yên tâm hơn là vì có Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn bám theo giám sát Lương Tâm.

Chính Biện Bất Nghi đưa ra chủ ý, yêu cầu cha con Vưu Tam Lang đến tiệm cầm Vưu Nhị Thư, thêm Hoàng Phủ Sơn ở bên cạnh thuyết phục, nên cuối cùng cha con Vưu Tam Lang đồng ý.

Bấy giờ Vưu Tam Lang liền dẫn theo con gái Vưu Nhị Thư đến Hòa Khí Đương Phố.

Vưu Tam Lang “cầm” con gái thuận lợi, chỉ nhân vì trước đó ba ngày Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi cơ hồ đem tài sản của cải trong tiệm phân phát hết cho thiên hạ, vậy mà khi Vưu Tam Lang “cầm” con gái thì lại thấy Lương Tâm vào trong, chốc lát quay ra nắm một trăm lạng bạc còn mới tinh. Chính điều này khiến nhân vật Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang cho rằng còn có kho giấu của cải trong Hòa Khí Đương Phố.

Đó là nguyên nhân khiến giờ Vưu Tam Lang và Bộc Phu hiện tại đột vào đây sau khi Lương Tâm đã áp giải Vưu Nhị Thư đi rồi.

Lại nói, lúc này Vưu Tam Lang gõ nhẹ tay vào một cột nhà, lại ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy đà nhà nằm ngang kiên cố bề thế, bất giác lão nhoẻn miệng cười.

Bộc Phu vừa nhìn thấy thế liền đánh tiếng hỏi :

- Tìm thấy rồi ư?

Vưu Tam Lang nói :

- Cũng sắp, nếu như ta đoán không sai, nơi cất giấu của cải phải là trên đà nhà!

Bộc Phu bật cười khùng khục chỉ tay lên trần nhà nói :

- Đà nhà trống không, cất giấu nơi nào được chứ?

- Hà! Nếu như để người ta nhìn phát hiện ra ngay thì thà rằng cứ cất ngay trong tủ còn hơn!

Bộc Phu hơi sốt ruột nói :

- Lão Vưu, chẳng lẽ lão huynh nói là nằm bên trong đà nhà?

Vưu Tam Lang cười cười nói :

- Chủ nhân tiệm này gọi là Lương Tâm, đương nhiên lương tâm ở dây chẳng phải là tấm lòng tốt được khi mà hắn ra sức vơ vét bòn rút tận xương người nghèo sa cơ lỡ vận. Lương là rường nhà, tâm là bên trong, thế mới đúng!

Bộc Phu nghe thì gật đầu lia lịa nhắc lại :

- “Lương tâm” là trong lòng rường nhà, hay lắm, hay lắm!

Vưu Tam Lang chẳng đợi Bộc Phu nói hết câu thì cả người đã tung nhảy lên đứng ngay trên đà nhà, đưa mắt nhìn quanh rất cẩn thận.

Thế nhưng chẳng nhìn thấy gì, lão liền đưa tay gõ gõ vào đà nhà, giọng ngạc nhiên nói :

- Hai âm thanh khác nhau, vì sao lại không tìm ra nơi nào mở được nhỉ?

Bên dưới, Bộc Phu nói :

- Lão huynh nên tìm cho cẩn thận xem, chúng ta có nhiều thời gian.

Vưu Tam Lang chau mày nói :

- Trong gian nhà này chẳng cần thiết phải làm cây đà to quá cỡ như thế này, cây đà này một người ôm không xuể, theo ta nghĩ thì nhất định có vấn đề!

Bộc Phu tính nóng nảy, nghe thế khoát đao nói :

- Nếu đã có vấn đề thì lão huynh nhanh xuống, ta cho vài đao là xong.

Vưu Tam Lang nói :

- Chặt đổ là chuyện nhỏ, nhưng phá hỏng cơ quan thì chẳng tìm ra được thứ chúng ta cần!

Nói rồi lão từ trên bám theo cây cột tuột xuống, nhìn lại chiếc thạch đôn kê ngay dưới cột, co chân đá nhẹ mấy cái chẳng thấy có dấu hiệu khả nghi nào, Vưu Tam Lang càng cảm thấy kỳ hơn nói :

- Châu báu nhất định hắn cất giấu trong rường nhà kia, nhưng chẳng biết làm sao lấy ra?

Bộc Phu vẫn nói :

- Cứ để tôi lên xem, được thì cho vài đao...

- Không được, nhà sập xuống thì làm sao?

Vưu Tam Lang tay nắm đèn bắt đầu đi vòng quanh cột xem xét lại, đôi mắt lão sáng lên ngưng lại như muốn nhìn xuyên vào trong cột.

Xem qua mũi vòng phía dưới, rồi hai chân vòng kẹp chiếc cột, tay trái nắm đèn, tay phải bám cột di chuyển thân hình từ từ đi lên, cứ thế quan sát chiếc cột cặn kẽ từng thốn một.

Khi lên đến đỉnh cột, bất giác mắt lão sáng lên, miệng nở nụ cười.

Bộc Phu nhìn thấy lão ta cười thì vui lên cất tiếng hỏi :

- Tìm được cơ quan rồi sao? Lão Vưu, đúng là Thần...

Chẳng đợi đối phương nói hết câu, Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang liền cất tiếng cười nói :

- Thì ra trên đầu cột có chiếc nêm sống, ha ha... trong giang hồ e rằng không có người thứ hai nhận ra được miếng nêm gỗ này lại là một cơ quan điều khiển.

Bộc Phu vội nói :

- Để tôi lên xem!

Nói chưa hết câu thì cả người đã tung nhảy lên rường nhà, vừa lúc này nhìn thấy Vưu Tam Lang tay phải nắm lấy chiếc nêm gỗ kéo

mạnh...

Tiếng gỗ chuyển mình kêu nghe khô khan, quả nhiên nhìn thấy trên mặt đà nhà xuất hiện một kẽ nứt ra theo sớ gỗ.

Vưu Tam Lang bên người luôn mang theo một ngọn tiểu câu đao, chính Vưu Nhị Thư cũng có một ngọn đao như thế, nhưng khi hôn mê bất tỉnh bị Lương Tâm lấy vứt đi.

Lúc này Vưu Tam Lang rút ngọn câu đao ra xỉa vài khe hở cậy lên.

Mặt trên đà nhà bật mở một khoảng tạo thành một ô cửa khá lớn, cửa bí mật vừa mở thì cả Vưu Tam Lang và Bộc Phu cơ hồ thất thanh reo lên.

Từ đà nhà ánh hoàng kim hắt phản ánh sáng ngọn đèn chói lọi, cả gian phòng phút chốc sáng rực lên.

Bộc Phu thân hình to cao như phát run, Vưu Tam Lang thì chết khựng cả người, tưởng chừng như chẳng thể tin nổi điều đang xảy ra trước mắt mình!

Nguyên chiếc nắp hầm bí mật mở ra để lộ bên trong vàng bạc châu báu chất thành đống.

Qua giây phút chết lặng vì bất ngờ, Vưu Tam Lang cất tiếng cười kha khá nói :

- Bộc huynh, nhanh tìm vài chiếc bao lớn đến đựng, vàng bạc châu ngọc thứ nào cũng có!

Bộc Phu liền nhảy xuống tìm quanh nhà, chốc lát tìm được hai chiếc bao gai hỏi :

- Vưu huynh, hai chiếc bao này đủ không?

Vưu Tam Lang cúi đầu nhìn cười nói :

- Được, chúng ta mỗi người một nửa.

Vưu Tam Lang vơ tay vào trong kho tàng bí mật vốc nào là minh châu, các đồ trang sức chẳng thiếu thứ gì.

Hai chiếc bao Bộc Phu mang tới đã đựng lưng nửa, bỗng nhiên ánh sáng vàng sáng rực lên sáng cả gian nhà, Vưu Tam Lang cả kinh, bên dưới Bộc Phu cũng nhìn thấy.

Bộc Phu mở tròn đôi mắt ngưng nhìn lên buột miệng hỏi :

- Cái gì mà sáng thế?

Vưu Tam Lang chưa trả lời, thò tay xuống dưới từ từ rút lên một thanh kiếm vàng.

Lập tức một đạo hoàng kim sáng lên tỏa rực, bên dưới Bộc Phu kinh động la lên :

- Kim kiếm!

Vưu Tam Lang từ trên đà nhà tung người nhảy xuống đất, hoành ngang thanh kiếm vàng trước ngực giọng còn đầy kinh ngạc lẫn vui mừng :

- Chẳng lẽ đây chính là thanh Kim kiếm của Long Môn bảo?

Bộc Phu nói :

- Thanh Kim kiếm bảo vật trấn môn của Long Môn bảo chủ Âm Trường Sinh, Bộc mỗ từng được nhìn thấy qua một lần, không hiểu làm sao nó lại xuất hiện nơi này!

Vưu Tam Lang nói :

- Trên giang hồ chưa từng nghe nói đến chuyện Âm bảo chủ bị mất thanh Kim kiếm trấn môn, chẳng lẽ thanh kiếm này là giả?

Bộc Phu tiếp lấy thanh kiếm xem qua một lúc gật đầu nói :

- Đây đúng là thanh Kim kiếm thật, Vưu huynh, hay là chúng ta mang thanh kiếm này trả lại nguyên chủ?

Vưu Tam Lang nói :

- Ta nghĩ trước khi chưa có chứng cứ rõ ràng, thì tốt nhất tìm cho được Lương Tâm truy ra lai lịch đích thực của thanh kiếm.

- Có phải huynh sợ Long Môn bảo truy vấn trách nhiệm, phát hiện ra chuyện chúng ta đột nhập trộm của Hòa Khí Đương Phố thì sinh lòng nghi ngờ?

Vưu Tam Lang nói :

- Ta biết Long Môn bảo và Khoái Lạc bảo chỉ vì chuyện tranh nhau nguồn nước mà chẳng hòa khí với nhau, trong giang hồ ai cũng biết chuyện này, sau được Mai Hoa sơn trang chủ đã chết là Kha Phương Đạt đứng ra hòa giải. Hiện tại nước trong con sông nhỏ trước Khoái Lạc bảo cũng chính là nước sông chảy ngang Long Môn bảo.

Bộc Phu nói :

- Nghe nói hai nhà giảng hòa, tránh đi một trường huyết chiến!

- Không biết thế nào, nhưng Kha Phương Đạt ngược lại gặp đại nạn, toàn gia Mai Hoa sơn trang lớn nhỏ bảy mươi hai người lại bị tuyệt diệt.

Nói đến đó, Vưu Tam Lang vỗ nhẹ tay vào thanh Kim kiếm nói tiếp :

- Thanh kiếm này nằm trong đà nhà Hòa Khí Đương Phố, mà Lương Tâm là tay chân của Qua Trường Giang!

Bộc Phu nói :

- Nói lui nói tới, nói một hồi tôi chẳng hiểu gì cả, thực ra nội tình bên trong là thế nào chứ? Theo tôi nghĩ thì tốt nhất chúng ta nên đi Long Môn bảo một chuyến, Âm Trường Sinh cũng là người cương trực khí khái, đáng để cho chúng ta đến đó!

Vưu Tam Lang nói :

- Ta đồng ý lời của huynh đệ nói, thế nhưng trước hết cần tìm cho được con gái ta Vưu Nhị Thư, rồi chúng ta cùng đi một lượt!

Bộc Phu nhìn Vưu Tam Lang nói :

- Thanh Kim kiếm này không có vỏ, chúng ta tìm vải bố bọc nó lại, sau đó về khách điếm chờ bọn họ trở về.

Bọn họ chờ đương nhiên là chờ Vưu Nhị Thư trở lại. Cũng chẳng thể biết Biện Bất Nghi đã nói thế nào với Vưu Tam Lang mà lão ta rất yên tâm để Vưu Nhị Thư vào trong Hòa Khí Đương Phố, rồi còn

lại để cho bọn Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn bám theo chân Sinh Tử Đương Lương Tâm.

* * * * *

Trong núi thấy có động tĩnh khiến Hoàng Phủ Sơn tinh thần phấn chấn hẳn lên, Biện Bất Nghi liền ghé sát người chàng thấp giọng nói :

- Tuyệt đối không được ra tay, cứ bám chắc hắn là được!

Vừa lúc ấy liền thấy xuất hiện một chiếc kiệu vải trắng, kiệu chạy còn nhanh hơn cả kiệu trong tay Lương Tâm, chỉ trong nháy mắt đã thấy kiệu vượt qua đỉnh núi.

Lương Tâm đẩy chiếc kiệu quay trở lại, nhìn phương hướng thì hắn đúng là quay trở về lại Thanh Phong trấn.

Lương Tâm cùng chiếc kiệu chạy nhanh ngang qua nơi bọn Hoàng Phủ Sơn hai người nấp, nhưng đương nhiên hoàn toàn không mảy may hay biết.

Trong đầu hắn nghĩ thâm canh bán dạ đi trong đường núi này thì chẳng có người nào bám theo. Và hiển nhiên hắn đã áp tải kiệu đi như thế chẳng biết bao nhiêu lần rồi đều bình yên vô sự, cho nên hắn chẳng hề cảnh giác.

Lương Tâm đi xa rồi, Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi liền nhảy ra rồi phóng chân chạy lên đỉnh núi hướng ngược lại, mục đích của họ chính là truy đuổi theo chiếc kiệu kia.

Lần trước tại Mai Hoa sơn trang chàng đã từng phát hiện thấy chiếc kiệu trắng này, thế nhưng đáng tiếc là cả ba nữ nhân áp giải

kiệu đều đã chết.

Lần này thì cẩn thận hành động tỉnh táo thông minh hơn, nhất định cần nhìn cho đúng hướng kiệu vừa đi. Trong giang hồ những chuyện thần mật vốn chẳng thiếu, thế nhưng chuyện đưa mỹ nhân vào trong một vùng hoang sơn thế này thì đúng là ly kỳ ít nghe. Huống gì cho đến lúc này Tiểu Ngọc Nhi mất tích nơi nào vẫn còn chưa hay biết, không biết hiện tại cô ta như thế nào.

Hoàng Phủ Sơn nôn nóng hốt hoảng nhất là chuyện Tiểu Ngọc Nhi mất tích, nếu như Tiểu Ngọc Nhi đúng là xảy ra chuyện gì thì chẳng riêng chàng mà cả Biện Bất Nghi xem như sống dở chết dở.

Hai bóng người phi nhanh như hai làn khói xám, vượt qua sơn đạo liền nhìn thấy xa xa một khối trắng vừa xuống hết đường núi khuất vào trong một sơn cốc, Biện Bất Nghi liền chỉ tay nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Không sai, ra khỏi sơn cốc này là con đường đến hướng Mai Hoa sơn trang.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Trong Mai Hoa sơn trang tràn đầy quỷ khí, chúng làm sao lại đưa người vào đó, chẳng lẽ trong Mai Hoa sơn trang có vấn đề?

Biện Bất Nghi gật đầu cười nói :

- Nơi đặt quan tài mà lại đến bảy mươi hai chiếc quan tài thực sự người ta tránh xa còn chẳng kịp, ai lại đến gần đó. Thế nhưng, với người có manh tâm thì lại là chuyện khác!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Lão huynh nói là có người lợi dụng Mai Hoa sơn trang hoang vu lạnh lẽo với đống quan tài kia để che đậy?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta chỉ suy nghĩ như vậy, nhưng vì ba năm trước, sau khi xảy ra Mai Hoa sơn trang, tại hiện trường không để lại một dấu vết gì của hung thủ!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hôm ấy còn nhớ vị phu nhân dẫn kiệu có truy vấn đến một "cung" gì đó, chẳng lẽ lân cận Mai Hoa sơn trang còn có cung điện gì chăng?

- Đây chính là nguyên nhân chủ yếu chúng ta cần truy cho ra, có lẽ... huyết án Mai Hoa sơn trang còn treo lưng đó có liên quan gì đến "cung" gì đó chăng?

Đột nhiên Hoàng Phủ Sơn chỉ tay về phía xa xa nói :

- Nhanh nhìn kìa, lại thêm một chiếc kiệu trắng khác xuất hiện!

Biện Bất Nghi đương nhiên cũng đã nhìn thấy, chỉ thấy hai chiếc kiệu đến hợp lại với nhau. Trong nháy mắt thấy một chiếc chạy nhanh rời khỏi sơn cốc, chiếc kiệu đầu tiên chẳng biết giờ đi hướng nào!

Khi Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn truy theo đến nơi thì họ chẳng còn phát hiện gì nữa.

Hoàng Phủ Sơn kinh ngạc vô cùng nói :

- Đúng là gặp phải quỷ!

Biện Bất Nghi nén tiếng thở dài nói :

- Loại quỷ này đáng sợ hơn nhiều, đây là một đám người rất bí ẩn. Theo ta thấy, Lương Tâm nhất định phải biết rõ!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu tiếp lời :

- Qua Trường Giang cũng phải biết!

- Qua Trường Giang tự nhận mình độc bá nhất phương, hắn tự nhiên chẳng khi nào chịu thừa nhận có dính dáng gì đến huyết án Mai Hoa sơn trang!

- Không thừa nhận là một chuyện, biết hay không biết lại là một chuyện khác, họ Qua tất sẽ biết quy luật mà miệng câm như thóc.

Nói đến đó chàng nhìn Biện Bất Nghi nói một cách dứt khoát :

- Biện Bất Nghi, chúng ta không thể để vuột mất chiếc kiệu này!

Biện Bất Nghi nói :

- Đương nhiên, nếu không thì ăn nói thế nào với Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang?

Hoàng Phủ Sơn cười khổ nói :

- Để mất Vưu Nhị Thư, Vưu Tam Lang nhất định sẽ liều mạng với chúng ta, lúc ấy thì huyết án chẳng những không lần ra được chút manh mối nào mà trước tiên gây thêm một đại địch!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta thấy rằng Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu chẳng dễ chơi, thân hình vạm vỡ tay chân rắn chắc, thêm thanh đại đao trong tay hắn một nhát có thể chém bay đầu một con bò mộng. Nghe nói hắn xông lên núi trở bọn thảo khấu cướp đường, chém đối phương như chém chuối trong vườn!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Người có tính tình cương liệt thì đao pháp cũng rất dũng mãnh!

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn lần qua ba ngọn núi, xa xa chân trời đã thấy ráng hồng ửng lên, trời sắp sáng.

Vừa lúc ấy cũng nhìn ra phía trước một trang viện nổi bật lên giữa những cánh rừng mai đang độ bắt đầu khai hoa.

Biện Bất Nghi nói :

- Hoàng Phủ Sơn, vòng qua ngọn núi này đã là Mai Hoa sơn trang, chúng ta nhanh tiếp cận.

Chiếc kiệu vải trắng phía trước xa bỗng nhiên rẽ vào một cánh rừng, đến khi bọn họ hai người đến nơi thì chỉ thấy rừng xanh um cản trở bước đi, chẳng còn nhìn thấy kiệu đâu.

Trước mặt một khe núi nhỏ hai bên bờ cây cối um tùm, Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn giơ tay vạch cây đi xuống khe núi. Chẳng ngờ khe núi hoàn toàn không sâu, chỉ mấy bước nhảy là đã đến đáy khe, bất giác ngớ người đưa mắt nhìn quanh.

Hoàng Phủ Sơn thở dài nói :

- Hỏng rồi, chúng ta đuổi nhầm đường!

Biện Bất Nghi nói :

- Nhất định chỉ quanh quẩn đâu đây trong khe núi này, chúng ta tìm cẩn thận xem!

Hai người bấy giờ lùng sục trong khe núi, khe núi chẳng mấy lớn nên chỉ một chốc cơ hồ như họ đã giẫm nát cả khe, nhưng vẫn không nhìn thấy động tĩnh nào cả.

Đúng lúc bọn họ thất vọng, đột nhiên cuối đuôi mắt Hoàng Phủ Sơn nhận ra một điểm trắng lướt nhanh qua, chàng vội vàng gọi Biện Bất Nghi nói :

- Ở đây!

Biện Bất Nghi quay đầu cũng nhìn thấy, chẳng đợi nói liền tung chân phóng chạy đuổi theo, vừa chạy vừa chỉ tay về phía trước nói :

- Hoàng Phủ Sơn, kia chẳng phải Mai Hoa sơn trang sao, mẹ ơi... đúng là có vấn đề!

Lần này thì bọn họ hai người giở hết khinh công chạy chừng như chân không chạm đất truy theo hướng Mai Hoa sơn trang, nào ngờ hai người vừa đuổi một đoạn thì bóng trắng kia lại chẳng nhìn thấy đâu!

Trời đã sáng, nhìn về hướng Mai Hoa sơn trang mái ngói tường hồng lẩn khuất trong những cánh rừng mai đang rộ vàng thật là một cảnh sắc tuyệt đẹp, thế nhưng nếu ai biết đó giờ là một nấm mồ hoang chứa bảy mươi hai chiếc quan tài thì chẳng khỏi tránh xa!

Biện Bất Nghi chạy đuổi đến dưới một gốc cây già mới dừng lại tựa người vào thân cây thở dốc.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Biện Bất Nghi, nếu như không tìm lại được Vưu Nhị Thư, nhỡ Vưu Tam Lang đòi con gái thì lão huynh nói thế nào đây?

Biện Bất Nghi thở hắt ra một hơi dài nói :

- Ngươi cũng chịu một phần!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chính huynh đưa ra chủ ý!

Biện Bất Nghi đưa tay lên vỗ mạnh vào đầu mình, nhìn nét mặt lão ta lúc này thì đúng là đang hối hận, thiểu não nói :

- Ta sao lại quên nhỉ, lẽ ra ta nên nói với nha đầu kia... Ài, ta thật đáng chết!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Huynh đang hối hận vì chủ ý tồi của mình đấy à?

- Không, chủ ý của ta hoàn toàn chính xác, chỉ có điều ta quên bảo Vưu Nhị Thư thận trọng đề phòng trúng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo của Sinh Tử Đương Lương Tâm. Hoàng Phủ Sơn, ta xem thì Tiểu Ngọc Nhi nhất định cũng đã trúng mê dược này của chúng!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Vưu Nhị Thư tất nhiên là trúng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo, tình hình thế này xem ra chúng ta chỉ còn cách thẳng mặt hành động!

Biện Bất Nghi nói :

- Còn sớm, còn sớm, chúng ta tuy biết dê vào miệng hổ, nhưng còn chưa biết được con hổ kia là ai. Nếu như chỉ tóm được bọn tay chân hay người trung gian thì chỉ sợ đả thảo động xà. Ngươi quên rằng đối phương tàn độc ác hiểm, đến ngay người của mình mà còn ra tay.

Lão ta nói là nhắc lại chuyện đêm trước Hoàng Phủ Sơn gặp chiếc kiệu trắng lân cận Mai Hoa sơn trang vô tình cứu được Thủy Tiên, nhưng đối phương đã ra tay diệt khẩu hai nữ nhân kia, đủ thấy tổ chức này rất nguy hiểm và tàn bạo.

Nhất là hai ngọn ám khí hình răng hổ kia lại rất độc, trúng là tắt tử không nói thêm được một tiếng nào.

Biện Bất Nghi đưa mắt nhìn quanh Mai Hoa sơn trang một vòng. Chỉ thấy mai nở một màu vàng tươi đung đưa cành lá trong gió xuân, quả là một cảnh sắc bình yên tuyệt đẹp.

Đáng tiếc là bao nhiêu cỗ quan tài chứa trong trang viện, khiến cho những cánh rừng mai và trang viện xinh đẹp này ba năm rồi trở thành hoang phế, chẳng người đến thưởng cảnh.

Hoàng Phủ Sơn giọng trở nên âu sầu nói :

- Biện Bất Nghi, chúng ta có nên vào trong trang viện truy tìm không? Có lẽ...

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Trong trang viện đều là người chết, chúng ta sẽ không phát hiện ra gì đâu, theo ta thấy...

Lão ngưng lại bước chân tới trước mấy bước, đưa mắt nhìn chung quanh bốn phía một lúc nói tiếp :

- Ta cho rằng quanh đâu đây nhất định có đường ngầm, có điều đương nhiên chẳng dễ dàng để người khác phát hiện ra mà thoi!

Hoàng Phủ Sơn gật nhẹ đầu nói :

- Tôi cũng đã sớm nghĩ đến điều này nhưng có điều là quanh đây không nhìn thấy một dấu vết nào khả nghi!

Biện Bất Nghi ánh mắt ngưng lại ở một nơi sơn phong xa hơn nói :

- Chẳng nhìn thấy sơn động nào, đến một hang sói cũng chẳng thấy!

Nói đến đó lão nghiến chặt răng nói :

- Đại lão lão nói đúng, huyết án của Mai Hoa sơn trang quả chẳng đơn giản, Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt là người thế nào, vậy mà toàn trang lớn nhỏ đều bị tận diệt, hung thủ đồ tể này là kẻ nào chứ?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Kha Phương Đạt vốn cũng là một nhân vật quái kiệt giang hồ năm xưa hưng phong tác lãng chẳng ít, ai dám động đến lão ta chứ! Thế mà...

Biện Bất Nghi nói :

- Đây chính là nguyên nhân Đại lão lão cần chúng ta truy cho ra.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Có lẽ tìm ra được nơi mà chiếc kiệu trắng kia ra vào thì có thể lần ra được manh mối nội tình!

Biện Bất Nghi vẻ bực tức quay bước trở lại bên gốc cây già, giơ tay đấm vào cây một cách vô tình, bất chợt nghe thân cây rung lên, cành lá lào xào.

Biện Bất Nghi chau mày ngước mắt nhìn lên, thấy thân cây lớn lấn hai người ôm, cành lá lại thưa thớt hẳn là những ngày cuối đông lá rụng trơ cành thành ra như thế.

Hoàng Phủ Sơn thấy Biện Bất Nghi cứ ngưng mắt nhìn lên tán cây già bất giác bật cười nói :

- Lại suy nghĩ hoang tưởng gì nữa chăng, Biện Bất Nghi, chẳng lẽ lão huynh cho rằng gốc cổ thụ này có vấn đề?

Biện Bất Nghi mắt vẫn cứ ngưng nhìn tán cây cao đến năm trượng, lẩm bẩm nói :

- Đáng để lên đó xem xét!

Hoàng Phủ Sơn chẳng nhịn được bật cười nói :

- Biện Bất Nghi, coi chừng thần kinh huynh có vấn đề rồi, tán cây thưa thớt thế này chẳng giấu nổi chiếc kiệu đấy chứ?

Biện Bất Nghi chẳng nói gì, đột nhiên tung người lên không, chân vừa đứng trên tán cây trọc bỗng buột miệng la lên :

- Í, một hốc cây thật lớn!

Hoàng Phủ Sơn nghe nói thì liền tung người nhảy lên theo, nhìn thấy ngay đầu tán cây trọc một hốc cây đen ngòm lớn cả người chui vào được, buột miệng nói :

- Nếu như thân hình nhỏ bé thì chui vào trong thì chẳng khó khăn gì!

Biện Bất Nghi vẫn không chịu bỏ ý nghĩ trong đầu mình nói tiếp :

- Chỉ đáng tiếc thân cây cong ngoằn không thể nhìn thấy rõ, ta nghĩ vấn đề chính là dưới gốc cổ thụ này...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Thôi đi, đằng nào thì một chiếc kiệu cũng không thể nào chui lọt vào được, chúng ta nhanh đi tìm Lương Tâm đòi hắn giao người ra!

Biện Bất Nghi nói :

- Tóm được tên họ Lương bức hắn khai ra chiếc kiệu trắng kia đưa đi đâu, chính ta đã nghĩ điều này từ khuya!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Đương nhiên, trước mắt ngoài việc đi tìm Lương Tâm thì chẳng còn cách nào khác!

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Ta không muốn đi tìm Lương Tâm tất nhiên là có nguyên nhân.

- Nguyên nhân gì?

Biện Bất Nghi ngưng mắt nhìn vào hướng Mai Hoa sơn trang, vừa lúc ấy thấy một đàn chim sẻ ríu rít theo nhau bay trong nắng mai vào hướng trang, trong đầu lão thoáng lên một suy nghĩ, Có người nói, chim sẻ thành đàn thường không ở xa con người, nếu trong thâm sơn cùng cốc không dấu chân người thì làm sao nhìn thấy chim sẻ?

Chỉ một ý nghĩ ấy đủ cho lão ta nhận định trong Mai Hoa sơn trang này nhất định có người ở!

Đương nhiên trong tình hình này thì bất cứ một dấu hiệu nào khả nghi cũng đáng để cho lão ta chú tâm suy nghĩ, lão đúng là một con người tỉ mỉ tinh tế.

Hoàng Phủ Sơn thấy Biện Bất Nghi chẳng đáp lời mình, bèn hỏi lại :

- Biện Bất Nghi, tôi hỏi lão huynh vì sao không đi tìm Lương Tâm, sao chẳng đáp chứ?

Biện Bất Nghi thâu ánh mắt nhìn Hoàng Phủ Sơn một cái nói :

- Sao ngươi không nghĩ xem chúng ta dù tóm được Lương Tâm thì hắn nhất định sẽ trả lời là không biết, mà ta cũng tin tưởng Lương Tâm chẳng hề biết. Nếu như chúng ta tức giận mà thịt mất họ Lương, thì manh mối duy nhất của huyết án này xem như tuyệt đoạn, ta thì chẳng hy vọng như thế!

Hoàng Phủ Sơn chau mày lo lắng nói :

- Nhưng thời gian càng lâu thì càng nguy hiểm cho Tiểu Ngọc Nhi!

Biện Bất Nghi cười khổ nói :

- Còn cả Vưu Nhị Thư, vị cô nương kia là bảo bối thiên kim của Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang.

- Ài, thế thì lão huynh càng phiền hà to!

- Hắc! Ngươi cũng không tránh khỏi trách nhiệm đâu!

Hoàng Phủ Sơn phất tay một cái nói :

- Đi! Chúng ta cứ vào Mai Hoa sơn trang truy tìm xem, biết đâu lần ra được manh mối nào!

Lần này thì Biện Bất Nghi chẳng phản đối, đương nhiên đầu óc vốn thông minh tỉnh táo của lão giờ cũng lú lẫn cùng đường, chỉ còn cách theo chân Hoàng Phủ Sơn vào Mai Hoa sơn trang một chuyến, coi như là thử vận may!

* * * * *

Trong Mai Hoa sơn trang vẫn hoang vu vắng lạnh, cỏ cây cứ chen nhau mọc lên trong những tia nắng ấm đầu xuân. Lá cây rụng xuống đã ba thu không ai quét dọn đóng thành lớp trên mặt đất, mùi ẩm mốc nhẹ thoảng lên càng tăng thêm nét hoang phế.

May mà những hàng mai vốn được cố chủ của nó trồng ngay hàng thẳng lối và cắt tỉa công phu, nên vẫn còn giữ được vẻ đẹp cố hữu của nó.

Trời đã sáng hẳn nhưng trong Mai Hoa sơn trang vẫn còn âm u tối tăm, ba tòa đại viện chứa đầy các cỗ quan tài lớn nhỏ giờ phủ đầy bụi, đèn lồng tang treo lâu ngày giờ rách nát, màu giấy bạc

phếch, mọi cái tồn tại và biến đổi theo thời gian một cách tự nhiên, chẳng hề nhận ra một dấu vết gì xáo trộn khác thường.

Biện Bất Nghi đi một mạch từ trước viện đến sau viện, mới quay đầy hỏi Hoàng Phủ Sơn :

- Hoàng Phủ Sơn, Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt sinh thời gây không biết bao nhiêu thù địch, nên có lắm người muốn lấy mạng lão ta, ngươi nghĩ xem lão ta gặp tai họa dưới tay địch nhân nào chứ?

Hoàng Phủ Sơn dừng lại bên một chiếc quan tài, nói :

- Vấn đề này tôi đã từng thảo luận nhiều với Đại lão lão, giờ nhắc lại há chẳng thấy thừa lắm sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Nhưng đây chẳng phải là năm bảy mạng người, mà một loạt đến bảy mươi hai mạng lớn nhỏ toàn gia Mai Hoa sơn trang, ta cho rằng chúng ta đã đi lệch hướng rồi chăng!

Hoàng Phủ Sơn chau mày hỏi :

- Thế nào chứ?

- Ta nghĩ Mai Hoa sơn trang trên giang hồ có tiếng tăm, mà chủ nhân của nó Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt cũng là một tay kiêu hùng nhất phương, cho nên huyết án này theo ta thì không thể do một nhà nào hạ thủ nổi, mà khả năng nhiều phương hợp lại hành động!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đại lão lão ngược lại không nghĩ như thế, gây ra đại huyết án diệt môn này càng ít người càng tốt. Bởi vì đáng ngại nhất là miệng lưỡi thiên hạ về sau, chỉ cần lộ ra thì kể như chuốc đại họa vào thân ngay!

Biện Bất Nghi vỗ tay vào một chiếc quan tài nói :

- Trong giang hồ võ lâm chuyện thị phi hư thực xưa nay lẫn lộn bất nhất, có lắm chuyện người ta nghĩ không thể như vậy, nhưng người tâm trí thì lại thực hiện để qua mắt thiên hạ. Hơn nữa, chuyện gây ra phải hết sức bất ngờ thì càng thuận lợi, cho nên ta nghĩ đại huyết án này chẳng thể xảy ra như thường tình như trong suy nghĩ cố hữu của mọi người!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lão huynh quá ư ảo tưởng! Đi thôi, ở đây có tìm đi tìm lại thì cũng không gì ngoài mấy chiếc quan tài này!

Biện Bất Nghi nói :

- Đám quan tài này nếu như không đóng kín thì thối um trời!

Bọn họ hai người vừa đi vừa nói chuyện, nhưng khi vừa ngang qua gian viện thứ ba thì bỗng nghe “bốp” một tiếng.

Âm thanh tuy rất nhỏ, nhưng trong tòa trang viện to lớn yên lặng thế này thì nghe rất rõ.

Biện Bất Nghi bất giác quay đầu nhìn lại, buột miệng kêu lên :

- Kỳ quái!

Hoàng Phủ Sơn cũng nghe thấy, chàng cùng Biện Bất Nghi liền quay trở lại đại viện, chỉ thấy ở một cỗ quan tài bên dưới rỉ ra một dòng nước đùng đục.

Nước rỉ ra không nhiều, cứ từng giọt một mà thời gian cách nhau có đến một tuần trà.

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn liền ngồi xuống xem, Biện Bất Nghi đầu mày nhíu lại nói :

- Nước rữa ra từ tử thi rất độc, không thể để chạm vào người dược!

Ngừng lại giây lát lão nói tiếp :

- Cơ thể con người tối độc, cho nên con người cũng là loài "động vật" yếu kém nhất, có người chỉ đi trượt té cũng để bị thương chẳng nhẹ; nhưng con thú rơi trên cao xuống chẳng quan trọng gì. Có điều, cơ thể con người có hai loại độc là độc sống và độc chết!

Hoàng Phủ Sơn hếch hếch hai cánh mũi hỏi :

- Làm sao lão huynh biết được?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Chớ quên ta chuyên tâm nghiên cứu y thuật đấy nhé!

Hoàng Phủ Sơn đã thấy khó chịu giơ tay bịt mũi lại hỏi tiếp :

- Thế nào gọi là độc sống, độc chết?

Biện Bất Nghi nói :

- Cái gọi là độc sống, chính là độc tiết ra khi con người ta còn sống. Con người ta ăn ngũ cốc tạp lương, còn ăn thịt trâu bò dê lợn, lại ăn chim muông tôm cá, thậm chí có người còn ăn cả rắn chuột côn trùng. Chung quy con người ta ăn lắm thứ mà lẽ ra không nên ăn, cho nên trong người tích lắm thứ độc. Những loại độc này nếu tiết ra ngoài được thì may còn sống thêm được dăm ngày, còn nếu như không tiết ra được thì cầm chắc cái chết, bởi thế nên gọi loại độc tiết ra được này chính là độc sống!

Hoàng Phủ Sơn nghe lão ta lý giải thì hơi phục nói :

- Có lý, thế lão huynh nói xem thế nào là độc chết?

Biện Bất Nghi chỉ tay vào đám nước rỉ ra kia nói :

- Con người ta chết đi, bao nhiêu độc tích tụ trong máu huyết cơ nhục do thối rữa mà chảy ra gọi là độc chết. Ngươi nhìn kia, chính là độc chết, thứ nước ấy mà chậm vào tay thì tay bị độc xâm nhập có thể thối rữa!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nơi đây có nhiều tử độc như thế, ai dám đến nơi này chứ?

- Chúng ta đến được!

- Ý lão muốn nói là người khác cũng đã đến!

- Mà chúng ta cũng đã phát hiện.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Đương nhiên người khác cũng phát hiện chúng ta!

Biện Bất Nghi cười lớn nói :

- Không sai, ta tin rằng huyết án này chẳng bao lâu nữa thì phơi bày ra ánh sáng!

Hoàng Phủ Sơn cười khổ nói :

- Đã ba năm rồi, chúng ta cũng mất ngần ấy thời gian để truy tìm, nhưng đến hiện tại vẫn chưa một chút đầu mối.

Biện Bất Nghi trầm ngâm suy nghĩ một lúc, rồi bước lui sau đại sảnh, lão bỗng nhận ra một miệng giếng trong rừng mai, liền tung chân phóng chạy nhanh đến đó.

Lão cúi đầu nhìn xuống giếng, nhận ra bóng người nhưng đương nhiên là bóng của Hoàng Phủ Sơn, chàng cũng chạy sát theo bên lão ta đến đó.

- Mặt nước không một gợn sóng.

Hoàng Phủ Sơn đứng bên cạnh nhìn xuống giếng.

Biện Bất Nghi đầu mày nhíu chặt lại nói :

- Ta có linh cảm, nơi này nhất định có người!

Hoàng Phủ Sơn phì cười nói :

- Nơi này chỉ có quỷ!

Biện Bất Nghi nói :

- Trên đời này vốn chẳng có quỷ, nơi này thì càng không thể có quỷ!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đương nhiên trên thế gian này chẳng bao giờ có quỷ, quỷ mà tôi nói đây chính là đám người lén lén lút lút giấu mặt bên trong không xuất hiện kia. Người mà giấu thân bí ẩn thì xem ra còn nguy hiểm hơn quỷ, ác tính trong con người chính là quỷ dữ!

Biện Bất Nghi mỉm cười nói :

- Không sai, chúng là lũ quỷ đê tiện, lũ quỷ bỉ ổi, lũ quỷ chẳng còn chút tính người...

Lão chửi một hơi, rồi cùng Hoàng Phủ Sơn cười phá lên, đoạn hai người sóng vai bên nhau rời khỏi Mai Hoa sơn trang.

Biện Bất Nghi nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hoàng Phủ Sơn, giờ làm thế nào?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tiểu Tước Nhi đưa gia đình Thủy Tiên về Bách Linh cương, tôi nghĩ chúng ta trước tiên nên trở lại Thanh Phong trấn gặp Vưu Tam Lang và Bộc Phu. Đông người cùng nghị sự bàn bạc thì vẫn dễ hơn, lão huynh thấy thế nào?

Biện Bất Nghi nói :

- Đúng ý ta nghĩ, đi, về Thanh Phong trấn!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 17: Long giác thính

Khi Sinh Tử Đương Lương Tâm vừa bước chân vào Hòa Khí Đương Phố, Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang liền bước chân vào theo.

Vưu Tam Lang yêu thương mụn con gái độc nhất còn hơn cả tính mạng mình, lão tự thấy ân hận lẽ ra không nên nghe theo lời của Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn.

Nếu như lời của Biện Bất Nghi đáng tin, thì tại sao lúc này Sinh Tử Đương Lương Tâm trở về một mình mà không nhìn thấy con gái lão? Còn Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi cũng chẳng thấy đâu!

Vưu Tam Lang đương nhiên chẳng khi nào yên tâm về con gái mình, nên lúc này nhìn thần thái của Lương Tâm trở lại khác thường, lão nhận ra ngay tình hình có gì bất ổn.

Bộc Phu không ngăn cản Vưu Tam Lang, lão một mình ngồi uống rượu trong Thanh Phong khách điếm, lão tin rằng Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang có thể đối phó được với Sinh Tử Đương Lương Tâm.

Vưu Tam Lang vừa đẩy cửa bước vào Hòa Khí Đương Phố thì nhìn thấy Lương Tâm đang thay áo ngoài, vì lão thấp lùn nên phải nhảy tung người lên quá ô cửa quầy miệng la lớn :

- Ê, đến chuộc người, ta đến chuộc người!

Sinh Tử Đương Lương Tâm cúi đầu nhìn qua ô cửa mới nhận ra một lão già nhỏ thó.

Lão già này là người mà lão chẳng mong gặp, nếu như còn bọn Lỗ Đại thì vài chuyện vặt thế này chẳng bận đến lão.

Nhưng "Lỗ Đại và Lão Thạch cuỗm mất tiền lão bỏ đi rồi!"

Lương Tâm cho đến giờ vẫn nghĩ như vậy, trong lòng cơn giận đối với hai tên "phản chủ" vẫn chưa nguôi, lão đang định đưa tin này cho Khoái Lạc bảo, chí ít thì khiến cho Lỗ Đại và Lão Thạch khó bề hành tẩu trong một vùng Thái Tường phủ này.

Lúc này còn một mình trong quầy, Lương Tâm thò mặt nhìn ra ngoài cười nói :

- Chẳng phải nửa tháng sao? Chỉ mới mấy hôm mà lão huynh đã muốn đến chuộc cô nương à?

Vưu Tam Lang nói :

- Trị khỏi bệnh rồi, ta muốn mang con gái về quê, hơn nữa tiền lãi ba hôm nay ta chẳng trả nổi!

Lương Tâm cười kha khá nói :

- Lão huynh xin chớ nhầm, lợi tức tính là nửa tháng, làm gì có chuyện trả lại không lão bao giờ? Đã cầm định thời gian nửa tháng thì dù một ngày tiền lãi cũng là nửa tháng, ba ngày cũng thế thôi!

Vưu Tam Lang giật mình nói :

- Đúng là bóc lột người!

Sinh Tử Đương Lương Tâm chỉ che răng cười, tay lướt trên bàn tính gõ nghe lóc cóc vẻ điệu nghệ, nói tiếp :

- Đưa ra đây, đủ một trăm lạng!

Nói xong, bàn tay to bè của lão ta chìa ra ngoài ô cửa, trên cái mặt hiện nụ cười đắc ý, Vưu Tam Lang cắn răng nén tức giận, thò tay vào trong áo lấy ra đủ một trăm lạng đặt mạnh vào bàn tay Lương Tâm, gằn giọng nói :

- Đây, đi mà mua quan tài, trả con gái cho ta!

Lương Tâm giật mình, chẳng ngờ sức lực của lão già gầy còm này lại mạnh như thế, khiến cả bàn tay lão ê ẩm, nhưng lão chỉ nghĩ rằng con người ta lúc tức giận lên thì khí lực trong người mạnh hơn nhiều.

Lương Tâm đúng là con cáo già, lão bình tĩnh cất tiền vào trong quầy, rồi chậm rãi nói :

- Lão huynh, xin chờ một chút, tôi đi gọi lệnh ái đến ngay!

Lương Tâm nói rồi bước chân đi ngay vào trong, Vưu Tam Lang nhìn theo cười nhạt trong lòng.

Vưu Tam Lang đã ngầm vận khí chuẩn bị sẵn, trong lòng thầm nghĩ :

- Ngươi định giở trò trước mặt lão phu thì xem như ngươi tới số!

Chỉ qua một lúc thì thấy Lương Tâm từ bên trong thò đầu ra cửa, cười tự nhiên nói :

- Lão huynh, lệnh ái ra ngay, lão huynh, mời vào trong này ngồi dùng trà chờ một chút!

Vưu Tam Lang vén rèm bước vào nói ngay :

- Chưởng quầy, con gái ta đúng ở trong này sao? Nó...

Lương Tâm cười ha hả nói :

- Thì lão huynh cứ tự đi vào mà xem, qua cửa nhà ngang, phòng nằm ngay bên trái chính là phòng của lệnh ái.

Vưu Tam Lang chẳng chút do dự, liền bước chân vào nhà ngang, quả nhiên nhìn thấy ngay bên trái một gian phòng, nhưng của phòng khóa kín.

Lão vừa bước vào vừa gọi :

- Nha đầu, chúng ta về thôi, bệnh của cha khỏi rồi!

Trong phòng không nghe tiếng người đáp lại, Vưu Tam Lang ngầm cảnh giác, lại giơ tay đẩy cửa phòng định bước vào.

Lương Tâm đằng sau nói :

- Nhanh mang con gái lão đi, ở đây chúng ta chẳng bao cơm nổi!

Vưu Tam Lang dùng chân đá nhẹ cửa, nhưng cửa chỉ khép hờ nên nên thuận chân mở vào trong ngay, thấy bên trong tối om om, lão nghĩ con gái có thể bị giam trong này, lập tức hai tay đề khí giơ lên trước ngực tiến vào.

Nhưng khi lão vừa bước chân vào trong phòng thì hiểu ra ngay mình bị lừa, không ngờ hành tẩu giang hồ có đến ba mươi năm,

hôm nay lại rơi vào bẫy đối phương!

Vưu Tam Lang ngửi thấy một mùi hương khác thường, lập tức tung người nhảy trở ra ngoài, nhưng lão chỉ vừa nhảy ra được nửa quãng đường thì trước mặt chưởng phong ập lại, giọng Lương Tâm cười lên đắc ý nói :

- Chút chuyện nhỏ này lão phu chỉ cần trở tay là lo xong thôi! Hắc hắc...

“bình”

Vưu Tam Lang dùng chưởng tiếp chưởng, nhưng người bị bắn ngược vào trong phòng, đầu óc bắt đầu thấy mê man, trong bóng tối như mực chẳng còn nhận đông tây nam bắc là đâu.

Lão vẫn tiếp tục xuất chưởng, trong miệng thét lớn :

- Đánh!

Rõ ràng trước mặt là Lương Tâm, nhưng khi chưởng chạm mới hay là bức tường, chỉ nghe “bình” một tiếng, tay lão giờ cảm thấy ê ẩm.

Đúng lúc ấy lại nghe giọng Lương Tâm cười cợt nói :

- Gục thôi!

Vưu Tam Lang xem ra rất nghe lời, thân hình đổ quỵ xuống, trong mồm kêu :

- Con gái ta!

Tiếng cười của Lương Tâm như vọng lại từ một nơi rất xa, Vưu Tam Lang chẳng khác gì rơi xuống cửa địa ngục.

Lương Tâm thay đổi ý định chẳng thay áo nữa, hắn kiếm một chiếc bao gai lớn vốn vẫn thường có nhiều trong tiệm cầm đồ chứa hàng hóa.

Nhưng lần này hắn dùng để chứa người sống, cho Vưu Tam Lang vào trong bao chẳng cần buộc lại, vác lên vai đi ra đường thì chẳng ai biết trong bao chứa gì.

Nhân trời còn tối hắn đi rất nhanh, trong con mắt độc nhất của hắn hiện lên một nụ cười hiểm độc.

* * * * *

Vưu Tam Lang chỉ như một đống thịt mềm nhũn bị Lương Tâm nhét vào trong bao gai vác lên vai đi ra khỏi trấn rồi đi thẳng vào trong núi, Lương Tâm vừa đi miệng vừa lẩm nhẩm nói :

- Tính tới tính lui đã được mười bảy đứa, mẹ kiếp, phải đủ ba mươi hai đứa thì thực chẳng dễ chút nào, mà còn phải đẹp nữa chứ. Xem ra phải chờ đợi thêm một thời gian lâu!

Lời của hắn nói ra thì chỉ một mình hắn hiểu, ai đứng đằng sau sai khiến hắn? Điều này thì đến bản thân Lương Tâm cũng không biết!

Đến đầu núi, con đường bắt đầu rẽ sâu vào trong núi, Lương Tâm nhìn thấy nơi này đã vắng vẻ liền nhấc cao chiếc bao lên ném mạnh vào một khối đá.

“Bình”

“Hự!”

Tiếng rên phát ra từ trong bao chẳng lớn hơn tiếng thân hình chạm vào đá, nhưng chính tiếng rên ấy đủ khiến cho hai người vừa lúc ấy đi ngang qua gần đấy chú ý.

Hai bóng người lướt tới thật vừa khéo, một trong hai người này có một người mà Lương Tâm vừa hận lại vừa sợ.

Người này chính là Hoàng Phủ Sơn, hắn hận vì chính chàng là người khiến cho hắn trở thành “độc nhãn” như hiện tại. Nhớ lần ấy ngay trên dốc Bạch Mã, chính chàng dùng ám khí của hắn để phóng vào mắt phải của hắn, con mắt ấy là nỗi hận thấu xương tủy của hắn. Nếu như một ngày hắn tóm dược Hoàng Phủ Sơn trong tay, hắn xé xác chàng ra trăm mảnh thì mới hả hận.

Lương Tâm đưa con mắt độc nhất nhìn hai người vừa xuất hiện, trong ánh mắt hằn lên căm thù và khiếp sợ, tay nắm chiếc bàn tính sắt, đầu lại nghĩ nhanh kế đối phó.

Một mình Hoàng Phủ Sơn cũng đã khiến Lương Tâm sợ, giờ thêm Biện Bất Nghi càng khiến hắn chấn động hơn. Trong đầu hắn vốn suy nghĩ Biện Bất Nghi đã biến thành quỷ!

Vừa nhìn thấy lại Biện Bất Nghi hắn có một suy nghĩ khác với bọn Lỗ Đại và Lão Thạch - Hay là bọn chúng chỉ vì gây chuyện giết hại Biện Bất Nghi nên hoảng sợ xảy ra chuyện gì mà bỏ trốn.

Nhưng rồi hắn nghĩ lại thì con người Lỗ Đại và Lão Thạch làm những chuyện như thế đã nhiều năm, làm sao lại sợ được!

Những tay sát thủ trong giang hồ thì xem chuyện giết người là chuyện bình thường, bọn chúng nghĩ rằng trên thế gian này quá

đông người, dù giết bớt một vài người cũng chẳng can hệ gì!

Đương nhiên, nếu có người làm trở ngại đến chuyện của chúng thì chúng càng nên giết mà giết nhanh chừng nào hay chừng ấy.

Chính hiện tại thì người mà Lương Tâm thấy làm trở ngại chuyện của hắn là Biện Bất Nghi, cho nên Biện Bất Nghi bằng mọi giá phải chết. Nhưng ngại một điều là bên cạnh lão ta còn có Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn chẳng dễ đụng chút nào, đến ngay Qua Trường Giang cũng còn sợ chàng vài phân, đương nhiên chàng là người lợi hại khiến cho bao người phải đau đầu.

Lại nói lúc này, Biện Bất Nghi bất ngờ gặp Lương Tâm tại đây thì kinh ngạc "í" lên một tiếng, rồi ngưng mắt nhìn chiếc bao tải gai dưới đất một lúc, nhe răng cười nói :

- Trong chiếc túi này ngươi chưa gì mà sao ném xuống phát ra tiếng người, chẳng lẽ...

Biện Bất Nghi ngồi xuống giơ tay sờ sờ, Lương Tâm thoạt lùi lại một bước dài, chiếc bàn tình nắm chắc trong tay.

- Ngươi chưa chết ư?

Lương Tâm trầm giọng nói, ánh mắt hằn học lại nhìn chăm Biện Bất Nghi.

Biện Bất Nghi ngước mắt lên cười ha hả nói :

- Diêm Vương không cần mạng ta, bọn quỷ sứ cũng chẳng níu kéo ta, ta vẫn sống khỏe phây phây!

Hoàng Phủ Sơn mắt dán chặt vào chiếc túi vải, trong bóng đêm chàng ngầm chuẩn bị ra tay động thủ, đồng thời chàng ra tay thì cũng có thể khống chế được cả Lương Tâm.

Biện Bất Nghi cười lớn lại nói tiếp :

- Mạng ta xem ra lớn lắm, cho nên hai tên tay chân của ngươi chẳng còn mạng!

Lương Tâm đầu mày chau lại thét lớn :

- Thì ra Lỗ Đại và Lão Thạch bị ngươi giết chết!

Biện Bất Nghi nhe răng cười nhún vai nói :

- Giết người không chết thì mình phải chết, lạ lắm sao?

- Đáng chết!

Lương Tâm nghiến răng thét lên, ngay lập tức chiếc bàn tính vung lên, mấy hạt tính bay vèo tới trước mặt Biện Bất Nghi.

Trong đầu Lương Tâm tính toán trước tiên dẹp Biện Bất Nghi, sau đó còn lại một mình Hoàng Phủ Sơn thì hắn có thể đối phó, chí ít cũng có thể thoát thân không đến nỗi nguy hiểm.

Biện Bất Nghi há dễ bị thịt vậy sao?

Thực tình mà nói, Biện Bất Nghi võ công chẳng thua kém gì Hoàng Phủ Sơn, đồng thời lão còn một chiếc đầu đầy cơ trí lanh lợi.

Thoạt nhìn đã thấy mấy ngọn ám khí bay đến ngay trước mặt, lão cười nhạt một tiếng, ống tay áo phất lên. Chỉ nghe một loạt âm

thanh “keng keng”, chiếc bàn tính đánh ập tới liền bị thiết trừu của Biện Bất Nghi hóa giải.

Lương Tâm giật mình la lên :

- Ngươi...

Biện Bất Nghi chỉ tay vào mũi mình cười “khì khì” hỏi :

- Ta thế nào?

Lương Tâm nói :

- Đêm đó kẻ xâm nhập đại náo Khoái Lạc bảo là ngươi?

Đêm ấy Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi đột nhập vào Khoái Lạc bảo để cứu A Tú, chỉ vì thâm canh bán dạ trời quá tối, Lương Tâm hoàn toàn không nhận ra chính là lão già mang con gái đến cầm!

Lần đó mang Tiểu Ngọc Nhi vào cầm, Biện Bất Nghi giả người bệnh gầy còm lại cúi thấp người, Lương Tâm đương nhiên khó mà nhận ra được!

Lúc này, Biện Bất Nghi dùng thiết trừu đánh bay mấy chiếc ám khí, thủ pháp tương đồng với đêm ấy bên cầu đá trước Khoái Lạc bảo, cho nên Lương Tâm nhận ra được.

Lương Tâm cả kinh nói :

- Ngươi... thì ra ngươi giả vờ cầm con gái!

Biện Bất Nghi nói :

- Tên chủ tiệm cầm đồ kia, nhanh trả con gái cho ta!

Lương Tâm cười hắc hắc nói :

- Trả con gái cho ngươi ư?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta chính tìm ngươi để đòi lại con gái.

Lương Tâm là con người giảo hoạt, nhìn thấy tình hình trước mắt liền thầm nghĩ :

- Bọn chúng có hai tên đều rất lợi hại, nếu ta không khéo ứng phó thì trừ phi là chán sống!

Trên đời này có kẻ chán sống thì đó là kẻ điên, hoặc là không còn muốn ở cùng với con người nữa.

Lương Tâm đương nhiên chẳng phải là một trong hai loại người kia, hắn trấn tĩnh lại nói :

- Nhị vị, nhị vị muốn chuộc lại đồ thì cần phải đến tiệm, để la làm xong chuyện ở đây sẽ lập tức về trấn, hai vị xin cứ đi trước!

Biện Bất Nghi nhếch mép cười nhạt nói tiếp :

- Ngươi định chuồn đấy ư?

Lương Tâm nói :

- Nói vậy là sao, tiệm cầm đồ của ta trong trấn, còn chạy đi đâu được chứ? Nhị vị cứ yên tâm mà đi trước một bước!

Chàng đã sớm chuẩn bị ra tay, xưa nay chàng chưa hề dụng đến cơ trí để đối phó với người khác, bất cứ chuyện gì hễ thấy đáng làm thì làm mà chẳng bao giờ ân hận.

Chàng cứu cả gia đình Thạch Trang cũng như thế, chuyện thành công rồi khiến chàng trong lòng rất khoan khoái bởi vì đây chính là hành vi của một hiệp sĩ.

Lúc này chàng trừng mắt nhìn Lương Tâm, rồi bức tiến lên một bước, giọng lạnh lùng nói :

- Họ Lương kia, ngươi chớ nên quên con mắt của ngươi kia vì sao bị mù đấy chứ?

Nhắc đến chuyện này thì lửa hận trong lòng Lương Tâm càng sôi lên, thế nhưng lúc này hắn thừa hiểu phải nên bình tĩnh, cốt nhất phải dẫn dụ được Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi về lại Hòa Khí Đương Phố thì may ra có kế hạ đối phương.

Ánh mắt độc nhất của Lương Tâm hằn lên nét căm hận, giọng lành lạnh nói :

- Ta làm sao quên được mối hận tận xương tủy này? Hoàng Phủ Sơn, nghe lý ra không nên hỏi câu này, bởi vì ta chẳng bao giờ bỏ qua bất cứ một cơ hội báo thù nào, bởi vì ta là người ân đền oán trả. Trên đời này có rất nhiều người như ta, mối thù con mắt này ai có thể quên được?

Hoàng Phủ Sơn lãnh đạm nói :

- Thế thì ta phải nhắc nhở ngươi nên cẩn thận với con mắt còn lại, coi chừng con mắt độc nhất kia mất luôn thì ngươi sống cũng như chết!

Lương Tâm tức giận nghiến răng nói :

- Ngươi hù dọa Lương mỗ đấy ư?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ta đang nhắc nhở ngươi thôi!

Lương Tâm gằn giọng hỏi :

- Mục đích của ngươi là gì?

Hoàng Phủ Sơn chỉ vào chiếc bao gai hỏi :

- Trong chiếc bao kia là gì?

Lương Tâm hơi chột dạ nói :

- Chẳng liên quan gì đến ngươi.

Hoàng Phủ Sơn giọng trầm lãnh cảm đầy uy lực :

- Có liên quan đến ta!

Lương Tâm phẫn nộ thét lên :

- Mẹ kiếp, ngươi biết trong này là gì chứ?

Hoàng Phủ Sơn vẫn giọng lạnh lùng nói :

- Đơn giản, mở ra thì biết!

Lương Tâm nói :

- Chỉ là hai con chồn, mở ra chúng chạy mất, hai vị muốn chuộc lại người thì nhanh về trấn trước!

Hoàng Phủ Sơn cất tiếng cười...

Biện Bất Nghi cũng cười theo, cười đến nỗi cả người lão rung lên.

Hai người này tợ hồ như bị trúng phong, tự nhiên vỗ vào vai nhau mà cười lên ha hả.

Lương Tâm trong lòng lạnh lại, một cảm giác nặng nề đè lên tâm trí hắn theo tiếng cười, hắn đã hiểu ra một câu nói vừa rồi thực chẳng thông minh chút nào.

Một lúc Hoàng Phủ Sơn thu liền tiếng cười nói :

- Ông chủ, Hoàng Phủ Sơn này năm nay hai mươi bảy tuổi chứ chẳng phải đứa trẻ bảy tuổi, có lý nào chỉ vì hai con chồn mà ngươi đêm hôm khuya khoắt chạy ra tận hoang sơn này!

Biện Bất Nghi tiếp lời nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ta đoan chắc trong chiếc bao này là một người!

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu nói :

- Điều này thì tôi chẳng dám đánh cuộc, trong bao này đã chẳng phải là vàng hay bạc thì nhất định là người hắn định hại!

Lương Tâm thấy tình hình đã đến đường cùng, hắn nghiến răng rồi vung tay ném mạnh chiếc bao xuống vực núi.

Biện Bất Nghi chẳng hề nhúc nhích, nhưng Hoàng Phủ Sơn thì chẳng để yên.

Hoàng Phủ Sơn vốn để mắt đến chiếc bao ngay từ đầu, lúc này thấy chiếc bao vừa tuột khỏi tay Lương Tâm bay ra ngoài rơi xuống vực sâu, Hoàng Phủ Sơn thân hình như làn khói vọt tới vừa kịp chộp lấy chiếc bao. Bằng một thế Thuận Lưu Tung Thuyền hắt ngược chiếc bao vào lại, miệng thét lớn :

- Bắt lấy!

Biện Bất Nghi nhanh như chớp nhảy người tới vừa kịp đón lấy chiếc bao gai.

Trong bóng đêm chỉ thấy cả người Hoàng Phủ Sơn hẫng hụt rơi xuống vực, may chàng có chủ động nên đã đề khí khinh thân giảm tốc độ lại.

Nhìn thấy bóng Hoàng Phủ Sơn rơi xuống vực, Lương Tâm nhếch mép cười nhạt, thầm rủa :

- Mẹ kiếp, ngươi anh hùng lắm, cứ để ngươi rơi xuống rồi ông sẽ xuống lấy mắt ngươi!

Bên dưới nghe “bùm” một tiếng, hẳn là thân hình Hoàng Phủ Sơn vừa chạm đáy vực.

Biện Bất Nghi đón lấy được chiếc bao liền đặt xuống, bước tới một bước hỏi lớn :

- Hoàng Phủ Sơn, rơi đau chứ?

Bên dưới liền nghe giọng Hoàng Phủ Sơn nói vọng lên :

- Rơi nhằm hố nước, chỉ thấy lạnh một chút chứ chẳng đau!

Lương Tâm cúi đầu nhìn, trong lòng cả kinh buột miệng nói :

- Chí ít cũng phải sâu hai mươi trượng, hắn rơi xuống mà không chết!

Biện Bất Nghi cười hì hì nói :

- Hắn có luyện qua Cân Đẩu Vân của Tôn Ngộ Không, làm sao rơi xuống chết được?

Lương Tâm tuy biết lão ta chỉ nói phét, nhưng chừng ấy cũng đủ cho hắn đổ mồ hôi lạnh cả người.

Ngày đông mà xuất lãnh hẳn đa phần là do sợ, hắn giơ tay lên gạt mồ hôi trên trán nói :

- Bằng hữu, các người rút cục là anh hùng phương nào, vì sao cứ muốn đối đầu với Lương mỗ?

Biện Bất Nghi liếc Lương Tâm một cái lạnh lùng nói :

- Ai cần đối đầu với ngươi, chúng ta chỉ đến chuộc lại con gái!

Lương Tâm hạ giọng nói :

- Vậy thì xin chớ nhúng tay vào chuyện trước mắt, bằng hữu, ta xin nhượng bộ!

Biện Bất Nghi “hừ” một tiếng nói :

- Nhượng bộ, nghe sao dễ nhỉ?

- Người hành tẩu giang hồ cốt nhất kết nhiều bằng hữu, đầu lạ sau quen, nếu như nhị vị muốn làm ăn trong một vùng Thái Tường phủ này thì ta xin bảo đảm!

Biện Bất Nghi cười nhạt hỏi :

- Hoàng Phủ Sơn giết chết con trai độc nhất của Qua Trường Giang, ngươi bảo đảm được chứ? Và còn cả con mắt bị mù kia của ngươi thì sao?

Lương Tâm im lặng, trong đầu hắn đang suy tính rất lung.

Hắn nghĩ đến bảo vật hắn thu thập được Long Giác thích, nếu như hắn lấy Long giác ra thì hắn tin rằng hai người này chẳng sống nổi!

Đương nhiên, hắn chẳng bao giờ hiểu được Long Giác thích đã nằm trong người Biện Bất Nghi từ lâu.

- Biện Bất Nghi, lão huynh còn đó không...

Vừa đúng lúc ấy nghe giọng Hoàng Phủ Sơn nói nghe gần hơn.

Thì ra chàng bám theo dây leo ven miệng vực núi mà lên, chỉ thấy chàng tung người nhảy lên, quả nhiên cả người bị lấm lem bùn đất.

Biện Bất Nghi cười khà khà vẫn một giọng hóm hỉnh nói :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi chẳng tiến bộ hơn chút nào, lần trước đi từ trên lầu rơi xuống cũng là cả đít rơi phịch trên đất!

Hoàng Phủ Sơn nhún vai nói :

- Lầu cao bảy trượng, tôi lăn mấy vòng, lần này cao đến hai mươi trượng, lại trời tối chẳng thấy gì!

Lương Tâm càng kinh hơn la lên :

- Ái... thì ra các ngươi đồng bọn, ta...

Biện Bất Nghi cười nói :

- Chúng ta còn ăn chung cơm một nồi mà cùng lớn lên nữa kia!

Hoàng Phủ Sơn giơ tay chộp lấy chiếc túi gai, một ngón tay vận chỉ lực đâm vào, bao gai dù chắc đến đâu thì cũng dễ dàng rách toạc theo ngón tay của chàng.

“Soạt” một tiếng, chiếc bao rách một đường dài, bên trong lộ ra một người - một lão già người nhỏ thó co rút lại, mà xem chừng như đã tuyệt khí!

Biện Bất Nghi nhảy người tới, điều đầu tiên lão làm theo thói quen nghề nghiệp giơ tay lên mũi lão già, bỗng thất thanh la lên :

- Trời, người này bị ném chết rồi!

Lương Tâm nghe thế thì trong lòng hơi nhẹ đi, chậm rãi nói :

- Thực chẳng giấu gì hai vị, tên này đột nhập vào tiệm của tôi, nhị vị nghĩ xem hắn đột nhập có tha được hay không chứ?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cho nên ngươi giết chết người này?

Lương Tâm gật đầu nói :

- Lão phu ghét nhất là loại người này!

Biện Bất Nghi nói :

- Lương Tâm, ngươi quả là giỏi ném người, chỉ một cái ném mà khiến cho người này tắt thở!

Lương Tâm cố lờ đi chuyện này nói :

- Tôi định thanh toán xong tên ăn trộm này rồi về giao lại lệnh ái cho lão huynh, nào, giờ thì mời nhị vị nhanh về trấn!

Nói rồi hắn định quay người đi, nhưng Biện Bất Nghi cản lại nói :

- Chậm, để ta cứu sống người này rồi nói chuyện!

Lương Tâm giật mình nói :

- Người chết rồi, làm sao cứu sống lại được?

Biện Bất Nghi cười hì hì nói :

- Lương chưởng quầy, ta nếu như chẳng cứu được người này thì còn đâu ngoại hiệu danh tiếng của ta!

Lương Tâm nghe một câu này thì kinh ngạc, trố mắt nhìn Biện Bất Nghi từ đầu đến chân hỏi :

- Ngươi... thực ra là ai?

Biện Bất Nghi chậm rãi nói :

- Trên giang hồ có một người được gọi là Y Tử Nhân, người đó chính là tại hạ vậy!

Nói đến đó Biện Bất Nghi chỉ tay vào mũi mình cười hỏi :

- Sao, thấy được chứ?

Lương Tâm thực chẳng thể ngờ tới gặp Y Tử Nhân Biện Bất Nghi ngay nơi này, lại càng không thể ngờ vị đại phu trên dốc Kim Thụ lại ẩn tàng võ công tuyệt luân như thế. Có thể dùng bốn chữ "thân tàng bất lộ" để gán cho con người cổ quái Biện Bất Nghi này!

Thế nhưng lão có thể khiến hắn chẳng thấy sợ, trong võ lâm giang hồ người có võ công cao cường chưa hẳn đã là người đáng sợ, mà là người có thế lực thì mới thực sự đáng sợ!

Sau một hồi suy tính, Lương Tâm nói :

- Y Tử Nhân, ngươi đã thổ lộ lai lịch thì nên hiểu hậu quả, ngươi nên đóng cửa là vừa, lão tiểu tử!

Biện Bất Nghi cười cười nói :

- Đóng cửa chẳng quan trọng, cho dù các ngươi đốt sạch tiệm thuốc của ta cũng chẳng sao, ngược lại để mất mạng sống thì mới là điều đáng để nói!

Lương Tâm "hừ" một tiếng nói :

- Ai mất mạng?

Biện Bất Nghi ướm mắt nhìn hắn hỏi lại :

- Ngươi cho rằng ai mất mạng?

Vừa nói lão vừa lôi người trong bao ra, hiển nhiên người này chính là Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang. Biện Bất Nghi nhìn thì

nhận ra lão ta, nhưng cố giữ yên chẳng hề có biểu hiện gì.

Lương Tâm ngược lại trong lòng chẳng tin Biện Bất Nghi có thể cứu sống được Vưu Tam Lang. Bởi vì Vưu Tam Lang trúng phải Tiên Nhân Mê Lộ Thảo, trong thiên hạ chưa từng có người nào cứu trị nổi trừ phi đích thân kẻ chế ra loại độc dược này.

Thế nhưng giờ trước mắt nhìn thấy Y Tử Nhân Biện Bất Nghi định ra tay cứu chữa cho Vưu Tam Lang, thì trong lòng Lương Tâm chẳng khỏi có chút thấy lo lắng.

Biện Bất Nghi còn đòi lại con gái lão ta mới chỉ là chuyện càng đau đầu hơn, lão tự nhiên cảm thấy tức giận Lỗ Đại, hắn xưa nay làm việc gì cũng rất gọn gàng dứt khoát, thế mà lần này để xảy ra chuyện không đáng có này!

Hoàng Phủ Sơn lên tiếng nói :

- Đi, chúng ta trở lại Thanh Phong trấn, lão huynh chuộc lại con gái rồi còn cứu người này!

Biện Bất Nghi gật nhẹ đầu rồi đứng lên bế nổi người Vưu Tam Lang bước đi phía trước, kế đến là Lương Tâm, sau cùng Hoàng Phủ Sơn đi theo sát Lương Tâm như đề phòng lão ta chuồn mất.

Lương Tâm vừa đi trong đầu vừa tính toán, chiếc bàn tính của lão ta giờ đã cất vào trong người, nếu như giờ mà còn cầm trên tay thì đúng chẳng phải tay hiểu biết giang hồ!

Đã biết đánh không thắng người thì tốt nhất nên cất binh khí vào, thế mới gọi là hiểu biết!

Nếu như là người trầm tĩnh có bản lĩnh trong tình cảnh này còn hiện một nụ cười nhẹ, phải hiểu câu tục ngữ “giang tay chẳng đánh người cười”.

Lương Tâm tuy còn lại một con mắt, khi cười càng thấy khó coi, thế nhưng hắn vẫn cất tiếng cười “hắc hắc” nói :

- Đại phu, người chết thì đã chết từ lâu, hà tất phải cứu một tên ăn trộm? Nhanh trở về chuộc lấy con gái của lão đi!

Biện Bất Nghi chẳng quay đầu lại, lãnh đạm nói :

- Ta bình sinh có một sở thích kỳ quái, hẳn cũng nên nói cho ngươi biết!

Lương Tâm nói :

- Nhất định là một sở thích chẳng giống với mọi người!

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi nói đúng, sở thích của ta rất kỳ quái, có thể nói trên đời này chỉ có một mình ta!

Lương Tâm cơ hồ quên hẳn mình đang ở trong tình thế nguy hiểm, liền hỏi :

- Tốt, vậy xin lão huynh thử nói ra xem sở thích kỳ quái của lão huynh là gì cho tại hạ chiêm ngưỡng được chứ?

Nghe bọn họ nói chuyện lúc này tợ hồ như bằng hữu thân tình nói chuyện với nhau chứ nào phải là thù nghịch!

Hoàng Phủ Sơn cố nhịn cười, vì chàng thầm hiểu ý trong câu nói của Biện Bất Nghi như thế nào.

Quả nhiên Biện Bất Nghi nói :

- Sở thích kỳ quái của ta là không bao giờ muốn nhìn thấy người chết, ta cứu người chết sống lại thì đó là điều khoái lạc sung sướng nhất trong lòng ta!

Lương Tâm gật đầu cười nhạt nói :

- Quả nhiên trên đời này chẳng có ai giống như lão huynh, thảo nào mà phu quân của Vương quả phụ lại bị ngươi hại tới chết!

Lương Tâm cười nói tiếp :

- Ngươi chẳng những cứu sống người mà ngươi cũng giết người!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta chỉ giết những người muốn hại chết ta. Hắc Tâm Lão Thạch muốn giết chết ta cho nên hắn phải chết!

Lương Tâm chau mày hỏi :

- Ngươi cũng giết chết Lỗ Đại!

Biện Bất Nghi cười khảy nói :

- Thằng cha đó muốn chết!

Lương Tâm gắt giọng nói :

- Trên giang hồ toàn những chuyện như thế sao, người nuốt người!

Biện Bất Nghi chỉ đáp :

- Ta là người không cho phép người nào nuốt ta, cho nên kẻ nào muốn giết ta thì kẻ đó phải nằm vào quan tài có đáy!

Người ta nói quan tài trước cửa Trường An dược hãng dốc Kim Thụ không có đáy, bởi vì Biện đại phu cứu những người đã tuyệt khí từ trong quan tài sống lại!

* * * * *

Bấy giờ Biện Bất Nghi bế Vưu Tam Lang bước vào trong Hòa Khí Đương Phố.

Lương Tâm và Hoàng Phủ Sơn theo nhau đến sau quầy, chỉ thấy Biện Bất Nghi tay phải dùng song chỉ án ma trên các yếu huyệt Mệnh môn của Vưu Tam Lang.

Lão ta từ khi bế người Vưu Tam Lang, tay luôn đặt trên Mệnh môn của Vưu Tam Lang, vận chân khí đẩy nhẹ qua cố giữ cho mạch lạc trong cơ thể lão ta không bế tắc. Thủ thuật này đương nhiên phải là người có y thuật cao minh và nội công thâm hậu thì mới làm được.

Vưu Tam Lang nằm trên chiếc bàn lớn, qua đi một hồi mới thấy nấc nhẹ lên một cái bắt đầu có hơi thở.

Còn khí là sống, không còn khí tất là chết.

Đừng nghĩ điều này hơi thừa, thực ra chẳng thừa chút nào vì chính Biện Bất Nghi đã khiến cho một người đoạn khí sống trở lại!

Trên đời này không hiếm "ngu lang", bọn họ biến một người còn hơi thở thành một người tắt thở!

Thế nhưng để vơ được tiền trên thi thể bệnh nhân, chúng chẳng ngần ngại gì mà treo chiêu bài phô trương mình là một vị "thần y" chẳng khác gì Hoa Đà tái thế!

Biện Bất Nghi ngược lại rất ghét người khác xưng mình là "thần y", vì có một ngày rồi lão ta cũng xuống dưới ba tấc đất. Lão ta chẳng phải là thần, trên đời này vốn làm gì có thần, lão chẳng qua là hơn người khác là biết được nhiều thuật cứu sống người mà thôi!

Thế nhưng, có lắm kẻ dựa vào thuật cứu người để làm tiền thiên hạ, mở miệng là tiền, bệnh nặng tiền nhiều, bệnh nhẹ tiền ít. Nhưng Biện Bất Nghi thì ngược lại, bệnh nặng hay bệnh nhẹ, lão chẳng hề lấy một trinh, vì mục đích của lão mở Trường An dược hạng chỉ là điều tra huyết án Mai Hoa sơn trang!

Lão ta và cả Hoàng Phủ Sơn chỉ vì huyết án này mà ba năm nay chạy rã cả giò!

Lúc này trên bàn đặt một bình rượu mạnh, Biện Bất Nghi banh mắt Vưu Tam Lang ra xem rồi nói :

- Trúng tà khí!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Lão huynh rất có kinh nghiệm trong lĩnh vực này, tôi tin tưởng lão ta trúng tà khí!

Lương Tâm lên tiếng nói :

- Nhị vị, hắn bị ném chết chẳng cứu nổi đâu, nhị vị hà tất phải nhọc công cho tên trộm này!

Biện Bất Nghi giọng rất đoan chắc nói :

- Nếu như ta cứu không được người này thì ta chẳng cần đòi lại con gái!

Lương Tâm mừng thầm trong lòng nói ngay :

- Lời này chính là ngươi nói ra đấy chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Đó là sở thích của ta. Họ Lương kia, có người chỉ vì sở thích mà chẳng còn tiếc chính mạng mình, ngươi cứ chờ xem!

Lương Tâm kéo một chiếc ghế ngồi xuống, nói :

- Được, ta chờ xem ngươi biểu diễn sở thích của ngươi.

Biện Bất Nghi giơ tay nắm lấy bình rượu, tay kia bóp hai cánh mũi Vưu Tam Lang.

Lập tức Vưu Tam Lang há nhẹ miệng ra, Biện Bất Nghi rất thành thục rót rượu vào miệng Vưu Tam Lang đến hết nửa chén, chỉ thấy Vưu Tam Lang từ từ nuốt xuống.

Qua chừng thời gian một tuần trà thì Vưu Tam Lang tỉnh lại, lão ta đưa đôi mắt còn thất thần ngước nhìn lên.

Lương Tâm nhìn thấy thì há hốc mồm miệng, thực tình lão ta chẳng thể tin nổi chuyện xảy ra trước mặt mình.

Biện Bất Nghi cất tiếng cười kha khá nói :

- Sống rồi, sống rồi, ta cứu sống chẳng phải là một tên trộm con mà là một lão “thần trộm”!

Vưu Tam Lang vừa nghe đột nhiên trở người định ngồi dậy, thế nhưng vừa động đậy thân hình thì rên khẽ lên một tiếng, mặt nhăn nhó tỏ ra đau đớn, liền nằm xuống lại.

Lão ngưng mắt nhìn Biện Bất Nghi một lúc rồi thét lên :

- Ngươi là ai?

Biện Bất Nghi giật mình nói :

- Ta... chính là ân nhân cứu mạng ngươi, ngươi quên ta là ai rồi sao?

Vưu Tam Lang lắp bắp nói :

- Ngươi làm sao...

Lão chau mày rõ ràng trong đầu như đang nhớ lại.

Qua đi một lúc mới từ từ giương mắt nhìn quanh, khi nhìn thấy Lương Tâm đứng trước mặt hai tay xoa vào nhau thì lửa giận trong lòng sôi lên.

Lão chỉ tay vào Lương Tâm nói :

- Ác độc, ngươi trả con gái cho ta!

Thấy lão ta đã nói, Biện Bất Nghi liền nói theo :

- Ta cũng chính đến đây đòi lại con gái, tên này là con quỷ chôn người!

Hoàng Phủ Sơn lập tức vung tay chộp lấy Lương Tâm, tay trái thò vào rút chiếc bàn tính ra quát lớn :

- Hai cô gái kia đâu?

Nhất kim chỉ giương lên như chuẩn bị hạ thủ, Lương Tâm vội nói :

- Ngươi nếu như giết chết ta thì các ngươi vĩnh viễn chẳng bao giờ tìm được hai vị cô nương kia!

Thấy một câu này hiệu nghiệm hắn liền nói tiếp :

- Vưu Tam Lang, thì ra ngươi chính là Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang, thực là chuyện khiến người ta chẳng ngờ tới!

Vưu Tam Lang nói :

- Còn nhiều chuyện ngươi chưa ngờ tới nữa!

Nói tới đó định vùng lên tấn công Lương Tâm cho hả hận, lão quên khuấy đi trong người bị đau, vừa trở người la lên một tiếng “ái da”.

Biện Bất Nghi nói :

- Vưu huynh, đau ở chỗ nào, tôi giúp Vưu huynh án ma một lúc là khỏi thôi!

Vưu Tam Lang chỉ vào hông sườn, hẳn bị Lương Tâm ném rất đau, Biện Bất Nghi tay phải thành thục nắn nắn nhẹ vào các huyệt bên hông sườn lão ta. Thật kỳ lạ, chỉ qua một lúc thì Vưu Tam Lang hồ hởi cười nói :

- Giờ thì hết đau rồi!

Nói xong lão ngồi dậy giơ tay chộp lấy cổ áo Lương Tâm thét :

- Nhanh trả con gái cho ta!

Lương Tâm trong lòng đã ngầm thán phục y thuật của Biện Bất Nghi, nhưng đồng thời cũng căm hận lão ta tận xương tủy.

Lão ta chung quy là tay lão luyện giang hồ, trong tình cảnh này vẫn bình tĩnh nhếch mép cười nói :

- Các ngươi cứ nắm kéo ta như thế này, thì ta làm sao trả con gái cho các ngươi được!

Biện Bất Nghi đánh mắt ra hiệu cho Hoàng Phủ Sơn nói :

- Buông hắn ra, trước mặt chân nhân hắn chẳng giở được trò gì đâu?

Hoàng Phủ Sơn buông tay ra còn dúi nhẹ Lương Tâm một cái, thị ý cho hắn biết đừng nên có hành động ma mãnh.

Lương Tâm bình tĩnh nói :

- Ba vị tạm thời mời ngồi xuống, tôi vào trong nhà lấy đồ đạc một chút, rồi chúng ta cùng nhau đi đón nhị vị cô nương!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Ngươi cứ tự nhiên!

Trong phòng của Lương Tâm, Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi đã từng vào, mà Vưu Tam Lang cũng đã vào đồng thời còn lấy đi của hắn vàng bạc và thanh Kim kiếm.

Giờ ba người chỉ cần giữ ngay trước cửa thì hắn chẳng chạy vào đâu được!

Lương Tâm nghe thì vui mừng chạy nhanh vào trong phòng, lão ta chẳng đi đâu cả mà nhảy ngay lên rường nhà. Đương nhiên trong đầu lão ta tính toán, chỉ cần lên được rường nhà thì xem như có cơ may sống, và bọn ba người kia cầm chắc cái chết.

Thế nhưng nét mặt hí hửng của hắn còn chưa được bao lâu thì bỗng biến dạng đến khó coi, nguyên là khi hắn mở cơ quan điều khiển vừa nhìn vào trong ruột rường nhà chỉ thấy trống không, đừng nói là Kim kiếm mà vàng bạc châu báu đều mất sạch...

- Lương lão đầu, ngươi không định tự tử bên trong đấy chứ, hạng người như ngươi thì đừng hòng được Biện Bất Nghi này cứu!

Câu nói của Biện Bất Nghi còn chưa dứt, nghe bên trong “ầm” một tiếng, kèm theo ngói vỡ rơi xuống ào ào.

Hoàng Phủ Sơn nhanh như chớp nhảy xông vào, vừa nhìn lên trần thấy một lỗ hổng lớn chàng tung người phóng vọt nhanh ra ngoài, hiển nhiên Lương Tâm thấy tình hình hết kế khả thi nên đánh bài chuồn.

Biện Bất Nghi và Vưu Tam Lang cũng nhảy vào theo, chẳng ai bảo ai liền tung người nhảy vọt lên trần nhà thoát ra ngoài truy đuổi...

Nhưng vừa ra khỏi mái ngói liền nhìn thấy ba bóng người đứng trên mái ngói, một gã trung niên đại hán thân hình cao lớn, râu ria xồm xoàm, tay nắm đại đao kề ngay cổ Lương Tâm, Lương Tâm mặt trắng bệch ra không còn mọt giọt máu.

“Hắc hắc hắc”

Trung niên đại hán cất tiếng cười dài một tràng như tiếng sư tử hống, tiếng cười chừng như làm rung chuyển cả hư không!

Trong thiên hạ không ít người có tiếng cười như thế, tiếng cười khiến người nghe phải sởn gai ốc.

Trung niên hán tử cất tiếng cười dài khiến cho Lương Tâm mặt mày co rúm lại trông đến thảm hại.

Trung niên đại hán cất tiếng ồm ồm như sấm nói :

- Bằng hữu, ngươi không nghĩ làm hồn quỷ dưới đao ta đấy chứ, nếu thế thì nhanh đứng yên nói chuyện phải quấy nhé!

Thì ra, trung niên đại hán râu ria xồm xoàm này chẳng ai khác chính là Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu!

Nguyên là Bộc Phu chờ Vưu Tam Lang trong khách điếm, nhưng chờ mãi chẳng thấy Vưu Tam Lang trở về, trong lòng thầm nghĩ đã xảy ra chuyện không ổn. Lão ta là tay lão luyện giang hồ, nổi tiếng đệ nhất sát thủ Tây Lương, liền ngầm xâm nhập và Hòa Khí Đương Phố trên mái nhà, chẳng ngờ vừa khéo Lương Tâm tung mái ngói nhảy ra. Bộc Phu huơ thanh đao nặng tới hơn ba mươi cân của mình kề ngang cổ Lương Tâm khiến cho lão ta chẳng còn dám nhúc nhích.

Lương Tâm tự trách sao lại xui xẻo, đúng là họa vô đơn chí!

Hắn đương nhiên thừa hiểu đêm nay gặp toàn là những tay giang hồ hào kiệt, đừng nói là Biện Bất Nghi hay Hoàng Phủ Sơn, mà ngay Vưu Tam Lang và cả Bộc Phu hắn chẳng thể đánh qua một người nào.

Bấy giờ Hoàng Phủ Sơn bước nhanh tới thét lớn :

- Ngươi định chạy lên trời chăng?

Lương Tâm chẳng còn nói gì được, trong con mắt độc nhất của hắn hiện lên một nụ cười khổ.

Vưu Tam Lang chỉ tay thẳng mặt Lương Tâm nói :

- Ngươi dùng cái gì đánh mê ta chứ, rồi còn bỏ ta vào bao gai mang ra núi ném chết, tên mặt đần!

Bộc Phu nghe thế thì la lên :

- Lão tiểu tử, thì ra ta chờ lão huynh trong khách điếm, uống hết hai vò rượu chẳng thấy về, không ngờ lão huynh chút nữa thì đi đời!

Vưu Tam Lang chỉ còn biết nhe răng cười xòa, nhớ lại chuyện vừa qua lão đúng là quá sơ hốt, may chút nữa thì nguy.

Lương Tâm một mình đứng giữa bốn đối thủ mặt nhăn mày nhỏ dở khóc dở cười.

Biện Bất Nghi chen vào nói :

- Hắn dùng Tiên Nhân Mê Lộ Thảo đánh độc, người trúng độc chỉ ngửi phải một làn khói thơm nhẹ, thế là mê man ba ngày ba đêm

chưa tỉnh!

Lương Tâm nghe thì giật mình miệng la lên :

- Ngươi... ngươi làm sao biết được?

Biện Bất Nghi cười khà khà nói :

- Ngươi chớ quên ta là “giang hồ lang trung” đấy chứ!

Lương Tâm nói :

- Biết bao nhiêu lang y trong giang hồ chẳng biết loại này!

Biện Bất Nghi cười lớn nói :

- Vì bọn họ chẳng phải là ta, ta là Y Tử Nhân, ta cứu sống không ít người từ tay tử thần!

Lương Tâm vừa giận vừa kinh ngạc đến cả người phát run nói :

- Ta phải thừa nhận ngươi cao minh, ta bội phục!

Biện Bất Nghi nói :

- Lương lão đầu, ta còn hiểu ngươi vào phòng chẳng phải là để trốn chạy, mà là tìm cách tiêu diệt ba chúng ta!

Lương Tâm chết điếng cả người nói :

- Ta phủ nhận!

Biện Bất Nghi cười nhạt nói :

- Ta có thể nhìn xuyên tâm can ngươi, nhưng chỉ cần ngươi tự nói thực ra mục đích, ta không hy vọng bị lừa.

Lương Tâm còn cố nói :

- Ngươi nói vậy là sao?

Biện Bất Nghi khoát tay nói :

- Đi, chúng ta chớ nên đứng mãi trên mái nhà chỉ làm cho người dân kinh hoảng!

Hoàng Phủ Sơn liền chộp cổ áo Lương Tâm áp giải hắn từ trên mái ngói xuống vào lại trong Hòa Khí Đương Phố.

Bọn Vưu Tam Lang, Bộc Phu và Biện Bất Nghi đi vào theo.

Biện Bất Nghi nhìn Lương Tâm cười nói ngay :

- Họ Lương kia, ngươi chẳng phải muốn tìm một loại ám khí gọi là Long Giác thích sao?

Lương Tâm run bắn cả người, nhưng hiểu ra vấn đề hắn liền vung hai tay lên với mười ngón trương ra như mười móc câu chộp thẳng vào người Biện Bất Nghi thét lớn :

- Trả lại cho ta!

“Ầm”

Biện Bất Nghi phất thiết trừu lên, hất văng cả người Lương Tâm ngã sóng soài, lại bị Hoàng Phủ Sơn nhảy tới chộp cứng lấy ác.

Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang cũng đã nổi giận trong lòng.

Khi lão biết được mình bị Lương Tâm đánh độc mê man rồi đem ra núi định ném chết, may được Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn cứu sống, trong đầu lão lóe lên một suy nghĩ.

Đương nhiên không gì ngoài suy nghĩ phải giết chết Lương Tâm!

Quy luật giang hồ vẫn thế, tranh quyền xưng bá, bỉ thử không gì ngoài tiêu diệt lẫn nhau, ngươi không giết được ta thì ta phải giết chết ngươi, nhất định là thế!

Đến có bao nhiêu người khi trẻ là anh hùng hào kiệt, về già quy nguyên ẩn cư, nhưng nào có được yên thân.

Vì đó là quy luật giang hồ vậy!

Con người Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang vốn chẳng biết sợ trời đất, chẳng hề tin vào thần thánh ma quỷ.

Nghe nói có một dạo, Vưu Tam Lang nghe người ta nói ngai vàng Hoàng đế trong cung tuyệt đối không ai được ngồi ngoài Hoàng đế, vì người thường ngồi vào tất sẽ chết vì chẳng có cung mạng Đế Tinh!

Ngươi sinh ra đã là mạng khổ thì sẽ khổ suốt đời, vĩnh viễn chẳng thể nào thay đổi được cung số của người!

Vưu Tam Lang chẳng tin như thế, ấm ức mãi trong lòng, thế là một lần lão ta đã lẻn vào trong cung, chẳng làm gì ngoài việc lén đến ngồi lên ngai vàng của Hoàng đế ngủ một đêm.

Chẳng riêng gì Vưu Tam Lang, mà con gái lão Vưu Nhị Thư cũng chẳng biết sợ là gì. Hai năm trước chỉ vì truy cho ra nội tình đại

huyết án Mai Hoa sơn trang mà cha con họ đã lần tìm về Thái Tường phủ này, nhưng tìm mãi chẳng thấy được điều gì.

Đến thời gian gần đây tự nhiên nghe người trong giang hồ kháo nhau có ma quỷ xuất hiện trong Mai Hoa sơn trang, thế là cha con họ lại lần nữa từ phương bắc chạy đến đây.

Bởi vì họ chẳng tin có thần thánh ma quỷ!

* * * * *

Trong giang hồ còn lắm kẻ chẳng tin thần thánh ma quỷ, chẳng biết chữ "sợ" là gì, Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu chính là một trong số đó. Cho nên lão ta đánh bạn với cha con Vưu Tam Lang cùng đến Mai Hoa sơn trang.

Bọn họ còn chưa đến nơi, giữa đường tá túc lại trong Thanh Phong trấn thì mới xảy ra chuyện như hiện tại.

Ban đầu do chính họ định dùng Vưu Nhị Thư giả đến cầm người trong Hòa Khí Đương Phố, chẳng ngờ mọi chuyện sau đó chính Vưu Nhị Thư giờ tung tích chẳng biết nơi nào, mà Vưu Tam Lang thì suýt nữa toi mạng.

Bấy giờ chỉ thấy lão tức giận nghiến răng trèo trẹo, vung tay giáng thẳng vào mặt Lương Tâm liền mươi cái, chỉ thấy mặt Lương Tâm gần như biến dạng, mồm hộc ra máu tươi.

Lương Tâm cổ áo bị Hoàng Phủ Sơn nắm chặt, hắn thừa hiểu chẳng thể nào kháng cự được, nén đứng chịu trận thực chẳng khác gì một cuộc tập quyền!

Lương Tâm mồm hộc máu ra, kèm theo cả bảy tám chiếc răng vỡ nát, cỡ vào tuổi hắn như bây giờ mà gãy ngần ấy răng một lúc thì chỉ còn nước ăn cháo như một đứa trẻ!

Vưu Tam Lang đánh một hồi tay lão cũng thấy đau, lão xỉ ngón tay vào giữa trán Lương Tâm thét lớn :

- Lương chưởng quầy, lão phu đối đãi với ngươi như vậy cũng là khách khí lắm rồi!

Lương Tâm mặt mày méo mó, giọng nói nghe đã chẳng còn rõ ràng :

- Ngươi... còn chưa đánh chết Lương lão ga!

Vưu Tam Lang cười nhạt nói :

- Lão tiểu tử, ngươi khá lắm, chịu đánh đến thế mà vẫn còn thích ăn đòn tiếp. Ngươi dám buông tiếng tự xưng lão gia, vậy thì ông ngươi đây là ai chứ?

Lương Tâm nhổ toẹt ra một búng cả máu lẫn giãi, giơ tay áo lên quẹt ngang miệng, trầm giọng nói :

- Các ngươi chỉ là một bầy súc sinh may mắn sống lại từ trong cõi chết!

Biện Bất Nghi chẳng giận, ngược lại cười nói :

- Họ Lương kia, ta rất hiểu tâm ý của ngươi, ngươi chính đang muốn chết cho nhanh, ngươi chẳng còn muốn sống nữa, đúng không?

Vưu Tam Lang chen ngang nói :

- Hắn muốn sống cũng chẳng được!

Lương Tâm liếc mắt nhìn nhanh Biện Bất Nghi một cái, trong lòng hắn có chút gì thấy sờ sợ con người này.

Trong bốn đối phương trước mặt thì Biện Bất Nghi là người khó đối phó nhất, vì lão ta người dày mưu trí, mỗi một câu nói của lão ta cơ hồ như nhìn xuyên thấy ruột gan hắn rồi!

Biện Bất Nghi quả nhiên lại đoán trúng tâm ý của Lương Tâm.

Sinh Tử Đương Lương Tâm tuy cũng là tay lão giang hồ, thế nhưng giờ thì cũng thấy khiếp Biện Bất Nghi. Chỉ cần trong lòng có chút khiếp sợ thì chẳng còn giữ được bình tĩnh tự nhiên, đương nhiên sẽ lập tức biểu hiện ra ngoài ngay.

Lương Tâm nghiến răng nói :

- Hừ! Nhưng ta cũng hiểu rất rõ, lúc này các ngươi tuyệt đối sẽ không giết chết ta!

Vưu Tam Lang cười khùng khục nói :

- Đó là lời của ngươi!

Lương Tâm cười nhạt nói :

- Đương nhiên là ta nói thế và chắc chắn là như vậy...

Lão ta nói còn chưa dứt lời, bỗng nghe Bộc Phu gầm thét lên :

- Thanh đao của ông chẳng có nhiều kiên nhẫn!

Thanh đại đao đặc hiệu trong tay Bộc Phu nặng có hơn ba mươi cân, nội chỉ nhìn lưng đao cũng thấy dày bằng cả một lóng tay, lưỡi đao sáng lạnh, chuôi đao bọc da báo, cuối chuôi đao còn có thêm một chiếc vòng đồng to tướng chẳng khác gì một thanh đao đồ tể trên pháp trường.

Lương Tâm liếc mắt nhìn thanh đao ngay cổ, cười khảy khích :

- Ta biết ngươi chẳng thể giết nổi ta, vì lúc này đây ta đang được bảo hộ tuyệt đối!

Bộc Phu chửi ầm lên :

- Tên cẩu tạp chủng, mọi người ở đây đều muốn lột da ngươi, ai bảo hộ lũ chó má ngươi chứ!

Lương Tâm thấy thế càng đắc ý hơn, cười khiến khuôn mặt méo mó khó coi, nói :

- Chí ít thì các ngươi còn chưa dám giết ta!

Biện Bất Nghi nói :

- Không sai, trước mắt chúng ta còn chưa thể giết ngươi. Lương chưởng quầy, nếu như ngươi là người thông minh thì nhanh nói ra đi, con gái ta đâu?

Lương Tâm ngửa mặt cười ha hả, kỳ thực hắn cũng không biết được.

Vưu Tam Lang trong lòng vừa nôn nóng vừa tức giận, thấy thế thì chẳng nhịn được, tung cước đá thốc vào bụng Lương Tâm thét lớn :

- Mẹ kiếp nhà ngươi, ai đem cầm con gái cho ngươi thì xem như đưa con vào nội, một đi không về. Nói, con gái ông đâu, nhanh trả lại cho ông?

Hoàng Phủ Sơn lo lắng nhất là Tiểu Ngọc Nhi, chàng giơ tay nắm lấy vai Lương Tâm nói :

- Lương chưởng quầy, tại hạ xưa nay là người chẳng thích nhìn thấy người chết chóc, các hạ tốt nhất nên hiểu một câu này của ta!

Lương Tâm cảm thấy bả vai nhức nhối rung lên, nghiêng đầu nhìn thì bất giác tái mặt thất thanh la lên :

- Kim Thủ chỉ!

Vưu Tam Lang và Bộc Phu nghe thế cũng quay đầu nhìn, chỉ thấy bàn tay Hoàng Phủ Sơn đặt trên vai Lương Tâm vàng óng lên như hoàng kim, tợ hồ như được phết lên đó một lớp sơn thếp vàng.

Vưu Tam Lang là người đầu tiên la lên :

- Quả nhiên truyền ngôn chẳng sai, trong giang hồ xuất hiện Kim Thủ chỉ, đêm nay xem như Vưu mỗ đại khai nhãn giới!

Lương Tâm giọng không giữ được bình tĩnh nói :

- Lần trước chạm trán ngươi trên dốc Bạch Mã, lão phu đã nhận ra tay ngươi có vấn đề, không ngờ ngươi luyện Kim Thủ chỉ độc môn tuyệt học còn lợi hại hơn cả đao kiếm!

Biện Bất Nghi nói :

- Đã biết lợi hại thì ngươi nhanh trả con gái lại cho ta.

Lương Tâm nhếch mép cười khổ nói :

- Chỉ sợ làm các vị thất vọng!

Lão ta vừa thốt lên câu này thì Vưu Tam Lang là người đầu tiên nhảy cẫng lên chửi rủa :

- Mẹ tổ nhà ngươi, nếu như ngươi còn không chịu trả con gái lại cho ông thì ông nhai tươi nuốt sống ngươi ngay!

Lương Tâm lắc đầu cười nói :

- Ngươi có làm gì ta đi nữa thì cũng chỉ uổng công mà thôi!

Hắn hơi ngừng lại, rồi đưa mắt nhìn quanh một vòng bốn người đều muốn lấy mạng hắn, cười khổ nói tiếp :

- Ta có một lời khuyên bốn vị nhanh rời khỏi Thái Tường phủ này thì may ra các vị còn sống dài thêm một chút!

Biện Bất Nghi trong lòng thoáng nghĩ ngay đến huyết án Mai Hoa sơn trang.

Chẳng lẽ lời hắn nói có liên can đến huyết án chăng?

Hoàng Phủ Sơn chẳng hề khiếp sợ, cười lớn nói :

- Lương chưởng quầy có một câu này của ngươi thực khiến cho ta thấy thư thái chẳng ít!

Lương Tâm không nhìn ra có gì sơ suất trong câu nói vừa rồi của mình, chau mày hỏi :

- Nói thế là sao?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chí ít thì ngươi cũng đã biết được kẻ thao túng mọi chuyện, Lương chưởng quầy, chúng ta chỉ cần ngươi nói ra người đứng sau màn kia là ai?

Lương Tâm lắc đầu nói ngay :

- Ta không biết?

Biện Bất Nghi nói :

- Ta biết!

Lương Tâm nghe thì cả kinh hỏi :

- Ngươi biết gì?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Ta biết kẻ đứng sau màn sai khiến ngươi quyết chẳng phải là Khoái Lạc bảo chủ Qua Trường Giang.

Lương Tâm nhìn nhanh Biện Bất Nghi lưỡng lự nói :

- Ngươi hẳn có căn cứ.

- Đương nhiên là có căn cứ, Lương chưởng quầy, căn cứ của ta là sự thực - một sự thực không thể tranh cãi!

- Sự thực gì chứ?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Từ chuyện một người tên Thủy Tiên vợ của Thạch Trang, người này bị đưa đến gần Mai Hoa sơn trang...

Hoàng Phủ Sơn tiếp lời :

- Cũng được chúng ta cứu thoát!

Lương Tâm hơi giật mình, chưa nói gì thì Biện Bất Nghi lại nói tiếp :

- Cho nên chúng ta tin chắc chuyện tàng chứa mỹ nữ chẳng phải là chuyện của Qua Trường Giang!

Hoàng Phủ Sơn liền nói thêm :

- Làm chuyện này là một người khác, Lương lão đầu, ngươi nhất định biết người này là ai!

Lương Tâm chấn động kinh ngạc vô cùng nói :

- Là các ngươi cứu Thủy Tiên, mà ngươi cũng chẳng bị mắc lừa? Mẹ ơi, hai người đúng là ma quỷ chứ chẳng phải là người!

Biện Bất Nghi nhếch mép cười nói :

- Sự tình đã rõ ràng, Lương lão đầu, nhanh dẫn chúng ta đi tìm con gái ta!

Vưu Tam Lang nghe vậy cũng liền chen vào nói :

- Mẹ kiếp, đúng là hươu non tống vào miệng hổ, nếu như lão phu đoán không sai thì có chẳng ít cô nương tươi trẻ đã rơi vào tay ngươi!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 18: Thâm sơn thám huyệt

Hoàng Phủ Sơn trong đầu nhớ lại lần thứ hai vào cứu Thủy Tiên, suýt chút nữa thì bị nữ nhân trong chiếc lồng sắt kia đâm một đao, trong lòng tức giận nói :

- Lương lão đầu, sự kiên nhẫn của ta đã đến cực hạn, nói đi, ngươi định tận trung với chủ của ngươi hay định tận hiếu với cha mẹ ngươi?

Lương Tâm nghe thì mặt xạm lại nói :

- Ngươi nói thế là có ý gì?

Hoàng Phủ Sơn mặt lạnh như băng nói :

- Rất đơn giản, nếu như ngươi định tận trung với chủ nhân của ngươi, ta chỉ cần vận chỉ lực thì ngươi xem như chấm hết, gì cũng chẳng còn. Nếu như ngươi định tận hiếu với cha mẹ ngươi, thì cơ may còn một đường sống để thờ cha mẹ, nhanh dẫn chúng ta đến gặp chủ nhân của ngươi!

Lương Tâm nhún vai cười khổ nói :

- Ta đúng là có chủ nhân, nhưng Lương mỗ bất quá chỉ là một tay chân ở Thái Tường phủ. Các vị, ta chỉ có thể đưa các vị đến gặp Qua bảo chủ!

Biện Bất Nghi cười nhạt nói :

- Ngươi đang động não đấy ư!

Vưu Tam Lang chẳng kiên nhẫn thét lên :

- Lương Tâm, nếu ngươi định giỡn mặt thì ngươi nhầm đối tượng, ngươi muốn chết!

Biện Bất Nghi nhìn vào cửa trong nói tiếp :

- Có một chuyện ta muốn hỏi ngươi!

Lương Tâm nói :

- Rơi vào tay các vị xem như cá trên thớt!

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng ta phát hiện ra ngươi áp giải chiếc kiệu trắng đến hoang sơn, ngươi mang người đi giao cho ai?

Lương Tâm gằn giọng nói :

- Không biết, có đánh chết ta cũng không biết.

Biện Bất Nghi nói :

- Thế thì kỳ quái, ngươi mang cô nương đi giao cho người ta, lại nói không biết đối phương là ai, làm gì có lý như thế!

Lương Tâm nói :

- Trên giang hồ có rất nhiều chuyện chẳng thấu tình đạt lý, nhiều chuyện người ta không thể ngờ tới mà rành rành lại xảy ra. Thí dụ

như chuyện ngươi ăn cắp Long Giác thích của ta là chuyện ta hoàn toàn bất ngờ...

Vưu Tam Lang vừa nghe thì kinh ngạc lên tiếng hỏi :

- Long Giác thích gì?

Biện Bất Nghi im lặng, lúc này đây thực không tiện nhắc đến chuyện Long Giác thích, lão liền đánh mắt ra hiệu cho Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn nhận được ánh mắt ấy, lập tức giữ sắc mặt trầm lãnh chẳng chút biểu hiện.

Thực ra Long Giác thích chẳng phải là bọn họ đánh cắp, mà chính do Hắc Tâm Lão Thạch đem ra định cùng đồng quy tận tử với Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi.

Lương Tâm đến giờ trong đầu đã có phần nào suy nghĩ lại chuyện Lỗ Đại và Hắc Tâm Lão Thạch “biến mất”, bọn chúng hai người được lão ta đối đãi như huynh đệ mà cũng như hai cánh trái phải đắc lực của lão, làm sao trong một chốc lại cuỗm hết của cải trốn đi!

Long Giác thích này rơi vào tay đối phương là do đâu? Lương Tâm nghĩ ngay đến chuyện khả năng Lỗ Đại và Hắc Tâm Lão Thạch cũng rơi vào tình thế đường cùng như lão lúc này, sau đó đã chẳng kể gì lén vào trong lấy Long Giác thích ra định đối phó với chúng. Nhưng Biện Bất Nghi quá tinh nên lão ta đã không mắc lừa!

Lương Tâm nghĩ thông vấn đề, chỉ cảm thấy mình gặp vận xui, bấy giờ nghe Biện Bất Nghi nói thế liền đáp :

- Nói thực tình, ta là người làm ăn buôn bán. Không sai, công việc làm ăn của ta có mờ ám một chút, thế nhưng người trên giang hồ thường vẫn hiểm ác chẳng riêng gì ta. Chẳng phải các ngươi cuỗm mất của ta Long Giác thích chẳng nói, đến ngay thanh Kim kiếm cũng lấy mất!

Lão ta vừa nói ra câu này, giờ thì đến Biện Bất Nghi chuyển mặt nhìn Vưu Tam Lang, trong tình huống này thì Biện Bất Nghi rất rõ, lão liền ôm quyền cười nói :

- Chúc mừng nhị vị lấy được Kim kiếm, bảo vật mà người trên giang hồ đều ngưỡng mộ!

Vưu Tam Lang chẳng thể phủ nhận được, vì lúc này thì lai lịch Bệnh Thần Thâu đã lộ ra trước mặt thiên hạ, chẳng bằng cứ khẳng khái thừa nhận.

Biện Bất Nghi quay mắt ngưng nhìn Hoàng Phủ Sơn, chàng lập tức nhận ra lão ta muốn nói gì.

Hoàng Phủ Sơn cũng thấy tiếc, vì sao bọn họ có cơ hội ở trong tiệm đến ba ngày mà chẳng tìm ra thanh Kim kiếm kia?

Bấy giờ nghe Vưu Tam Lang cất tiếng cười sang sảng nói :

- Cũng như nhau mà thôi!

Biện Bất Nghi nói :

- Kim kiếm, Long giác đều là những cổ vật truyền ngôn giang hồ có đến mấy trăm năm, làm sao cả hai lại trùng hiện nơi này, thực khiến người ta chẳng ngờ tới!

Lương Tâm nói :

- Các ngươi đã lấy cắp tiền của ta, còn lấy đi bao nhiêu của cải báu vật, chẳng lẽ như thế không đủ bồi thường con gái các ngươi? Huống gì con gái các ngươi chẳng hề bị chết, thậm chí còn được ăn ngon mặc đẹp, thử hỏi xem ta tổn thất đến chừng nào chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Lương lão đầu, chúng ta chẳng phải đến đây nói chuyện báu vật, chúng ta chỉ đến chuộc lại con gái, ngươi chớ nên nói dông dài!

Vưu Tam Lang tâm cơ xảo trí, nghe liền nói theo :

- Đúng, đúng, trên thế gian này ta chỉ có một người thân duy nhất đó là con gái ta Vưu Nhị Thư, họ Lương kia, nhanh trả con gái lại cho ta!

Lương Tâm tức giận thét lên :

- Con gái các ngươi gì chứ, ai bắt các ngươi khởi lòng tham, đã thế các ngươi còn giết người của ta thì nói sao đây!

Hoàng Phủ Sơn chẳng còn kiên nhẫn được nghiến răng nói :

- Xem ra cho ngươi nếm chút khổ đầu mới hiểu!

“Ái!”

Bàn tay đặt trên vai Lương Tâm của Hoàng Phủ Sơn tợ hồ như chẳng hề có cử động gì, thế nhưng Biện Bất Nghi đứng bên cạnh thì hiểu rất rõ, Kim Thủ chỉ vận lực vào thì còn hơn đao kiếm đâm thẳng nhanh vào huyệt Kiên tỉnh trên vai đối phương.

Lương Tâm đau đớn đến rơi nước mắt, nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hoàng Phủ Sơn, Lương đại gia biết chẳng đánh thắng ngươi, thế nhưng nếu như ngươi là đại nhân vật thế nào, điểm ngay vào đầu Lương đại gia liền đi!

Hoàng Phủ Sơn lãnh đạm nói :

- Còn chưa đến kia, Lương lão đầu, ngươi nên cử động vai một chút, nếu không thì cả cánh tay này của ngươi xem như phế!

Lương Tâm đã bị phế một mắt, hắn biết thế nào là đau khổ của kẻ tàn tật, cho nên hắn chẳng muốn bị tàn phế thêm. Một người luyện võ công, thà rằng bị chết còn hơn là sống mà tàn phế!

Lương Tâm là loại nhân vật như thế, đồng thời cũng là một tay hùng bá nhất trong Thanh Phong trấn này.

Nghe Hoàng Phủ Sơn nói thế hắn quả nhiên cử động nhẹ bả vai của mình...

Hoàng Phủ Sơn nhếch mép cười!

Đương nhiên Lương Tâm chẳng thể ngờ được đây chỉ là cái mẹo của chàng.

Hoàng Phủ Sơn rất ít khi dụng tâm cơ, Biện Bất Nghi rất hiểu điều này.

Chính vì chàng ít khi dùng cơ trí, cho nên khi động não dùng mẹo thì lại rất tự nhiên, đến tay giang hồ lão luyện như Lương Tâm cũng phải mắc lừa!

Hoàng Phủ Sơn bảo Lương Tâm cử động vai thực tình chẳng phải như chàng nói, mà chỉ là thử xem hắn có đúng là muốn chết hay không? Lương Tâm nếu như đã muốn chết thì chẳng cần để ý gì đến vai liệt hay không, căn bản mạng sống còn chẳng cần thì cần gì một cánh tay!

Cho nên khi hắn đã cử động vai theo loài Hoàng Phủ Sơn, có nghĩa là hắn vẫn chưa muốn chết.

Thực ra thì có cử động vai hay không cũng chẳng can hệ gì, Hoàng Phủ Sơn giữ nét mặt trầm lạnh nói :

- Tốt, ngươi sẽ chẳng tàn phế, Lương lão đầu, chúng tha chẳng thể ở mãi đây đợi trời sáng, dẫn đường đi!

Lương Tâm tròn mắt hỏi :

- Đi đâu?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đương nhiên là đi tìm chủ nhân của ngươi.

Vưu Tam Lang nói chen vào :

- Đương nhiên là đi tìm con gái của ta!

Bộc Phu tức giận trợn mắt, râu hàm rung lên nói như hổ gầm :

- Mẹ kiếp tên vô danh ngươi, nếu ngươi còn không chịu đi thì ông dùng sống đao gõ nát đầu ngươi!

Lương Tâm liếc nhìn thanh đao của Bộc Phu thách thức :

- Không cần sống đao, tên thất phu kia, cứ hạ đao trảm lão gia đi!

Lão còn dướn dài cổ ra nói tiếp :

- Ngươi chặt vào đây này, chỗ ấy chỉ một đao là xong ngay!

Bộc Phu thở phù phù vì tức giận, nhưng tự nhiên lão có tức đến đâu cũng chẳng hạ đao ngay bây giờ.

Lương Tâm quay nhìn Biện Bất Nghi nói :

- Chỉ cần lão gia đi đời, thì các ngươi vĩnh viễn chẳng bao giờ tìm lại được con gái!

Lương Tâm biết lão chưa thể bị chết, cho nên mới hùng hồn nói ra một câu này.

Biện Bất Nghi mỉm cười nói :

- Lương lão đầu, con người ta sinh ra lớn lên chẳng dễ dàng, biết bao hy sinh của cha mẹ mới được như hôm nay. Giờ “phập” một nhát đi đời thì chẳng đáng tiếc lắm sao, ngươi chỉ cần dẫn chúng ta đi gặp chủ nhân của ngươi thì rất dễ giải quyết!

Lương Tâm lắc đầu nói :

- Lương đại lão gia trước giờ chỉ thuộc một người quản lý chính là Qua gia Khoái Lạc bảo, còn chuyện ta làm ăn như thế nào thì trước giờ ông ta chẳng để ý đến.

Biện Bất Nghi nói :

- Nói vậy nghĩa là sao?

Lương Tâm vẻ như rất khẳng khái nói tiếp :

- Thực tình mà nói, Qua gia làm ăn rất nhiều thứ, căn bản không để mắt hết được. Chúng ta các nơi đều có phân đà, cứ theo từng tháng mà đem lợi tức về nộp kèm theo báo cáo là được. Qua gia bảo chúng ta làm ăn tại Thanh Phong trấn này, ta chỉ biết thế mà làm.

Biện Bất Nghi nói :

- Cho nên ngươi đã làm ăn thành danh thành tiếng!

Lương Tâm nói ngay :

- Trước khi các ngươi chưa nhúng tay vào thì chẳng tệ!

Bộc Phu “hừ” một tiếng thét lên :

- Qua Trường Giang là thứ gì chứ, chúng ta đi tìm hắn!

Lương Tâm tức giận thét lên :

- Hạng lục lâm thảo khấu Tây Lương như ngươi là gì mà dám la thét ngay tại đất Thái Tường phủ này chứ!

“Ầm” một tiếng.

Lương Tâm ăn giàn một cước của Bộc Phu, cả người lẫn ghế và bàn đều ngã lăn trên đất, nhưng Lương Tâm chẳng hề kêu đau, ngược lại còn nhếch mép cười nhạt.

Biện Bất Nghi nói :

- Chớ nên đánh chết hắn!

Lương Tâm được nước cười lớn nói :

- Trong tình cảnh này Lương đại lão gia rất hiểu, thế nhưng ta chẳng bao giờ dẫn các ngươi đi!

Hoàng Phủ Sơn giọng lạnh băng nói :

- Ngươi sẽ rất thảm!

Lương Tâm ngửng cổ nói :

- Lão gia chịu hết!

Hoàng Phủ Sơn lạnh lùng bước tới giơ tay phải chộp vào sườn hắn, chỉ thấy ánh hoàng kim sáng lên, Lương Tâm cả người co rúm lại mặt hiện nét đau đớn.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ta sẽ xử ngươi như Lương Tâm, Lão Thạch, sau đó chỉ cần giả dạng như ngươi vào đến vùng núi ngươi đã tới, tất nhiên sẽ có người nhầm là ngươi đến như thường lệ mà ra đón, ta còn sợ gì không lần ra sào huyệt của chúng, Lương lão đầu, ngươi thấy sao chứ?

Lương Tâm trán tháo mồ hôi lạnh, cố nghiến răng nói :

- Ngươi nghĩ cũng chẳng tồi, thế nhưng ngươi nhầm to... ngươi có làm gì đi nữa cũng chỉ phí công không mà thôi. Không có ám hiệu không thấy người, không có ám hiệu chẳng có kiệu, các ngươi nếu không tin thì cứ thử mà xem!

Biện Bất Nghi tin lời Lương Tâm là thật, lão nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hoàng Phủ Sơn, xem ra ta đành phải dùng thủ đoạn!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lão huynh vốn nên dùng thủ đoạn từ sớm, chỉ thêm phí thời gian của ta!

Nói rồi chàng liền bước lui đứng sau quầy.

Vưu Tam Lang trố mắt chẳng hiểu gì, trong lòng lão cảm thấy hai con người trước mặt thật là khó hiểu!

Vì sao trước nay trên giang hồ chẳng hề nghe thấy những nhân vật đủ làm khiếp vía thiên hạ này chứ?

Kim Thủ chỉ, một môn tuyệt công mà xưa nay cũng chỉ nghe nói, ai đã nhìn thấy bao giờ?

Lại thêm nhân vật Y Tử Nhân nhìn qua chỉ như trung niên ba mươi, nhưng một bụng càn khôn, học cùng trời đất, công phu thì càng khiến cho người ta cao thâm mạc trắc.

Hai người này thực ra lai lịch như thế nào?

Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu cũng có suy nghĩ như vậy, lão cảm thấy đây là hai con người thân tàng bất lộ.

Bọn họ cả hai người đều biết người trong Bách Linh cương ai cũng thân hoài tuyệt học, xưa hay xuất hiện giang hồ chưa từng là người kém cỏi bao giờ.

Kỳ nhiên đã biết trước mặt là hai nhân vật thân tàng bất lộ, Vưu Tam Lang và Bộc Phu chỉ đành đứng một bên xem Biện Bất Nghi ra tay như thế nào.

Lương Tâm đối mặt với Biện Bất Nghi, nhếch mép gượng cười chẳng mấy tự nhiên, nói :

- Lão huynh, ngươi lấy được Long Giác thích bảo bối của ta, lẽ ra nên thấy đủ rồi chứ!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta tán thành lời của ngươi, thế nhưng ta hỏi ngươi, Long Giác thích ngươi từ đâu có được?

Lương Tâm nói :

- Bằng hữu, ngươi quá nhiều chuyện, đã hỏi con gái ngươi ở đâu, giờ lại hỏi thêm lai lịch của Long Giác thích. Ta mở tiệm cầm đồ đương nhiên có rất nhiều người đem kỳ trân bảo bối đến cầm, điều đó có gì là lạ?

Hoàng Phủ Sơn chừng như không kiên nhẫn cắt ngang nói :

- Chớ dài dòng, hỏi hắn về Tiểu Ngọc Nhi!

Rồi chàng nhìn Vưu Tam Lang nói tiếp :

- Còn cả lệnh ái, cô ta gọi là Vưu gì nhỉ?

Câu hỏi này nếu như bình thường thì có thể Vưu Tam Lang đã chửi vào mặt chàng, con gái ta tên gì thì chuyện gì đến ngươi, ngươi là cái thá gì chứ?

Thế nhưng, Hoàng Phủ Sơn tướng mạo tuấn tú, hành xử lỗi lạc, lại thêm trong hoàn cảnh này nên lão mới không nổi giận.

Vừa rồi chàng đã thi thố một chút Kim Thủ chỉ, lại nói một tiếng là Biện Bất Nghi nghe theo một tiếng, đừng nói là lão sẽ giận, mà nếu như Hoàng Phủ Sơn có ý với con lão thì đó còn là điều vinh hạnh cho lão.

Bấy giờ chỉ thấy lão nhoẻn miệng cười nói :

- Con gái ta gọi là Vưu Nhị Thư, Vưu là tốt đẹp, Nhị là nhất nhị, Thư là tiểu thư, ngươi thấy tên con gái ta thế nào?

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Tên đã đẹp, mà lão giới thiệu càng đẹp hơn, ha ha...

Vưu Tam Lang hỏi :

- Ngươi thích nó chứ?

Hoàng Phủ Sơn hơi ngớ người, rồi nhún vai nói :

- Đáng tiếc là tôi chưa chính thức gặp mặt cô ta!

Vưu Tam Lang nhảy dựng lên, liền chồm tới chộp cổ áo Lương Tâm thét :

- Họ Lương, ngươi nhanh trả đứa con gái xinh đẹp cho ta!

Lương Tâm dở khóc dở cười chẳng biết làm gì, lão ta đương nhiên hiểu Vưu Nhị Thư rất đẹp, nếu không thì chẳng bao giờ hắn đưa cô ta vào núi.

Vừa lúc này Biện Bất Nghi liền vung tay đánh mấy cái vào vai Lương Tâm, cũng không biết thủ pháp ra tay của lão ta như thế nào,

có lẽ đánh vào huyệt đạo trên vai, chỉ thấy cả người Lương Tâm rung giật lên từng hồi.

Biện Bất Nghi lên tiếng, giọng nói lão ta giờ đây như có ma lực đối với Lương Tâm.

- Lương lão đầu, ngươi hành thiện độ nhân, con gái ta đã ba ngày nay không ăn, nó đã đói ba ngày...

Lương Tâm liền lảm nhảm nói theo :

- Cô nương ba ngày không ăn!

Biện Bất Nghi lại nói :

- Con gái ta thật tội nghiệp, mẹ nó ở nhà chẳng nhìn thấy mặt nó, bà khổ như muốn điên!

Lương Tâm liền nói :

- Cô nương thật tội nghiệp!

Biện Bất Nghi vẫn một giọng đều đều như thôi miên nói tiếp :

- Con người ta tâm trường bằng huyết nhục, máu chảy ruột mềm, người hành thiện thấy khổ đau nào không thương, nhanh dẫn chúng ta đi gặp nó. Con gái ta hiện tại ở đâu?

Cuối câu lão nhắc đến hai lần, chừng như để khắc sâu vào tâm khảm Lương Tâm.

Lương Tâm như người mộng du ngây ngây dại dại đáp :

- Trong Đại sơn, trong Đại sơn, cô nương hiện đang ở trong Đại sơn!

Hoàng Phủ Sơn biết Biện Bất Nghi đang dụng thuật thôi miên, chỉ có điều thuật thôi miên của lão ta chỉ sai sử điều khiển tinh thần ý chí của người khác.

Lương Tâm rơi vào trong trạng thái vô thức, mọi suy nghĩ đều bị Biện Bất Nghi dẫn dắt thao túng.

* * * * *

Vưu Tam Lang giật mình chấn động, lão ban đầu nghĩ Biện Bất Nghi là người Bạch Liên giáo, vì nhìn thấy lão thi triển quá tà môn, bèn huých tay Bộc Phu ở bên cạnh, cũng thấy lão ta trợn tròn mắt há hốc miệng.

Bọn họ hai người hôm nay đúng là được khai nhãn giới.

Tục ngữ có câu: sống đến già học đến già, thực chẳng sai. Trong thiên hạ có biết bao nhiêu chuyện học đến già cũng chưa biết hết.

Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang cũng là nhân vật thành danh, nhưng hôm nay gặp được Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi mới thấy mình còn chưa bằng hai nhân vật này, lão là người thông minh nên tự hiểu ra điều này.

Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu tuy tính tình nóng nảy, nhưng gặp anh hùng biết anh hùng, lúc này cũng tự hiểu mình chưa bằng họ, nên chỉ vác thanh đại đao đi sau cùng.

Bấy giờ bị Biện Bất Nghi thao túng ý thức, Lương Tâm theo lời Biện Bất Nghi dẫn bốn người rời khỏi Thanh Phong trấn.

Biện Bất Nghi đi kèm ngay sau lưng Lương Tâm thấp giọng hỏi :

- Kiệu đâu, chỉ kiệu mới dễ khiêng người chứ?

Lương Tâm liền lắp bắp trong miệng :

- Kiệu, kiệu...

Rồi đột nhiên từ trong miệng gã thổi ra một tiếng huýt như tiếng tiêu nhỏ dài, Biện Bất Nghi bị bất ngờ thì giật mình liền ngưng tụ chân khí đề phòng.

Nhưng liền lập tức thấy từ trong bóng tối một chiếc kiệu trắng chạy nhanh ra, Biện Bất Nghi chợt hiểu Lương Tâm huýt sáo làm ám hiệu gọi kiệu.

Chiếc kiệu vừa chạy tới được một đoạn bỗng người đẩy kiệu khựng lại khi thấy chẳng phải một mình Lương Tâm mà còn thêm bốn người khác liền quay kiệu chạy đi.

Bộc Phu la lên hỏi :

- Ê, đi đâu thế?

Gã đẩy kiệu nhoẻn miệng cười đáp :

- Trước kia có người đang gọi kiệu, quay lại ngay thôi!

Chỉ trong chớp mắt thì kiệu mất hút trong bóng đêm nhờ nhợ.

(Thiếu hai trang 36, 37)

Sử dụng, chỉ vì nhìn thấy các ngươi bám theo ta nên kiệu bỏ chạy mất!

Biện Bất Nghi nói :

- Đi, dẫn chúng ta đi tìm chiếc kiệu!

Lương Tâm lại lắc đầu nói :

- Tìm ư? Tìm ai? Tìm nơi nào?... Hắc hắc, ta nói thực tình với bốn vị, đến ta cũng chẳng hề biết chiếc kiệu kia từ đâu xuất hiện. Chỉ khi nào ta cần thì đến nơi vừa rồi chúng ta đi qua, huýt làm ám hiệu, chỉ có ban đêm mới thấy, còn ban ngày thì chẳng ai biết chiếc kiệu đi đâu, chung quy chẳng ai biết người đẩy kiệu kia là người nào?

Hoàng Phủ Sơn quát lớn :

- Vừa rồi sao ngươi không nhanh nói, nếu không chúng ta xuất thủ ngăn cản quyết chẳng để cho hắn chạy thoát!

Lương Tâm lại cười khổ nói :

- Ta chẳng muốn chết nhanh như thế, cũng như ta chịu trận trước các vị, chỉ vì không muốn chết sớm.

Biện Bất Nghi im lặng trầm mặc.

Lão ta trầm lặng, Hoàng Phủ Sơn rất hiểu tâm lý lão lúc này, chàng cũng chỉ biết lặng người bên lão ta!

Vưu Tam Lang phẫn nộ nói :

- Lương lão đầu, như ngươi mà cũng sợ một tên đẩy kiệu?

Lương Tâm nói :

- Cứ nhìn một người có thể gánh kiệu mang một người chạy như bay đủ thấy võ công người này chẳng tầm thường, há các vị không nhận ra điều này!

Biện Bất Nghi trầm mặc đưa mắt nhìn quanh bốn bề, chỉ thấy đêm lặng vắng người, dạ phong thổi qua nghe mát lạnh cả người!

Qua đi một hồi im lặng, Biện Bất Nghi mới trầm trầm nói :

- Một đám người bí ẩn!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cũng là những người liên quan đến huyết án Mai Hoa sơn trang!

Chàng ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Cũng có lẽ đám người thần mật này mới gây ra huyết án chấn động võ lâm kia!

Bộc Phu huơ thanh đao lên tức giận nói :

- Tên này nhất định liên quan đến đại huyết án!

Lão ta ám chỉ đương nhiên là Lương Tâm, chẳng ngờ Lương Tâm ưỡn ngực gầm lên :

- Ta cảnh cáo các ngươi, đại huyết án Mai Hoa sơn trang chẳng liên can gì đến ta, huyết án vô đầu vô chủ, các vị chớ nên trút lên đầu Lương Tâm này!

Biện Bất Nghi vừa nghe hốt nhiên biến sắc mặt, vung tay chộp mạnh vào người Lương Tâm gằn giọng :

- Nhanh nói, rút cục ngươi đem con gái ta đi đâu?

Lương Tâm mặt mày thảm não cười khổ nói :

- Lão huynh, ngươi là người thông minh tất nhìn ra vấn đề. Thực tình mà nói, những điều ta biết cũng chỉ có thế mà thôi!

Vưu Tam Lang chen ngang nói :

- Cho nên ngươi không đi?

Lương Tâm gật đầu nói :

- Vốn là như thế!

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi còn đưa chiếc kiệu đi vào tận trong núi, làm sao lại có thể nói chỉ biết đến ngang đây được?

Lương Tâm nói :

- Không nói ra thì các vị không biết, nhiệm vụ của ta chỉ đưa kiệu đến đây, sau đó chỉ áp theo kiệu vào trong núi, nhưng đường đi thế nào thì ta chẳng rõ. Bởi vì mỗi lần đi theo một đường hoàn toàn khác nhau, đi mấy mươi lần còn chưa hề thấy một lần trùng nhau. Các vị, lời ta hoàn toàn thành thật, các vị như thế đã hiểu rồi chứ?

* * * * *

Biện Bất Nghi trong lòng cảm thấy kỳ lạ, vừa rồi lão thi thố trên người Lương Tâm chẳng khác gì mấy thuật thôi miên, nhưng vì sao sau khi Lương Tâm vừa nhìn thấy chiếc kiệu trắng kia thì tỉnh táo lại được?

Biện Bất Nghi là người đầy tâm cơ, chuyện chưa thấy kỳ lạ là phải làm cho thỏa mãn mới thôi, khi ấy lão đến sát ngay bên cạnh Lương Tâm, đưa tay vỗ vào vai Lương Tâm như vừa rồi, cười ha hả nói :

- Lương lão đầu, đưa chúng ta vào núi, phiền lão lần này nhé!

Quả nhiên Lương Tâm lại ngây người ra nhưng chưa đáp gì.

Biện Bất Nghi đỡ nhẹ người Lương Tâm tợ hồ như đỡ một người già, lại an ủi :

- Lương lão đầu, thật khổ sở cho lão, nhưng chịu phiền nhé!

Lương Tâm đưa đôi mắt thất thần nhìn Biện Bất Nghi rồi gật nhẹ đầu đứng lên đi.

Hoàng Phủ Sơn ghé sát bên tai Biện Bất Nghi hỏi :

- Như vậy nghĩa là sao?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Một lời giải thích duy nhất là trong lòng hắn sản sinh một nỗi khiếp sợ quá lớn, khi hắn vừa nhìn thấy chiếc kiệu kia thì nỗi sợ thắng thần trí cho nên hắn giật mình tỉnh lại. Vì thế cho nên hắn ngồi bật xuống đất chẳng chịu đi nữa!

Hoàng Phủ Sơn chau mày nói :

- Hắn ngồi xuống không đi, biểu hiện hắn vẫn trung thành với đối phương!

Biện Bất Nghi nói :

- Chỉ có như thế hắn mới còn sống được!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Cho nên vừa rồi lão huynh cẩn thận quan sát chung quanh là sợ có kẻ ngầm trong màn đêm ám sát Lương Tâm?

Biện Bất Nghi gật nhẹ đầu nói :

- Đối phương nham hiểm thâm độc, chúng hành động tàn bạo chẳng bao giờ tha cho thủ hạ một khi thấy không còn giá trị sử dụng, chúng ta không thể không đề phòng chúng ám toán!

Lương Tâm cứ ngẩn người thất thần bước đi phía trước, hắn quả nhiên đi thẳng vào hướng núi.

Vưu Tam Lang nghe hai người nói chuyện, lão không cho là thế liền nói :

- Biện huynh, ngươi thi thố mê thuật trên người hắn buộc hắn dẫn vào núi, chẳng phải khiến cho cả đám uổng công không hay sao!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Vưu huynh, nếu như lão huynh muốn cứu lệnh ái thì nên đi cùng chúng ta!

Vưu Tam Lang nói :

- Vừa rồi chính hắn nói mỗi lần vào núi là đi theo một đường khác nhau, Biện huynh nói xem chúng ta nên đi theo con đường nào chứ?

Biện Bất Nghi như đã tính toán trong đầu, cười ha hả đáp :

- Ta nói sơn lộ chỉ có một con đường!

Một câu này khiến Bộc Phu mơ hồ khó hiểu, liền chau mày cất tiếng hỏi :

- Biện đại phu nói nghe thật mơ hồ, như vậy nghĩa là sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Chẳng hề mơ hồ tý nào, vừa rồi chính vì Lương Tâm tĩnh trí lại cho nên hắn mới buông lời nói dối, còn giờ hắn thần trí như mê thất vô định, thử hỏi còn nói dối được hay không chứ?

Vưu Tam Lang kinh ngạc nói :

- Biện đại phu, ngươi thật cao minh, lão “thần trộm” này lăn lộn giang hồ mấy mươi năm chưa hề gặp. Tuyệt xin bái phục!

Biện Bất Nghi giọng trầm trầm nói :

- Chớ nên đưa huynh đệ lên mây xanh, Vưu huynh, thực tình trong lòng ta còn nôn nóng hơn các vị!

Vưu Tam Lang nói :

- Như nhau mà thôi, chúng ta ai cũng vì con gái mình mà ăn không ngon ngủ không yên. Tiểu nữ vốn là một đứa con giá thông minh linh lợi, thế mà chẳng hiểu sao lại rơi vào bẫy hắn một cách dễ dàng, không biết nó hiện tại ra sao!

Biện Bất Nghi lo lắng một thì Hoàng Phủ Sơn còn lo lắng gấp mười lần, chớ nhìn thấy chàng mãi coi Tiểu Ngọc Nhi và Tiểu Tước

Nhi như hai vị xá muội của mình, nếu như họ rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm nào thì chàng chẳng tiếc gì tính mạng mình mà cứu họ.

Tiểu Tước Nhi thì đã đưa gia đình Thạch Trang về Bách Linh cương, giờ chàng chỉ còn lo lắng cho một mình Tiểu Ngọc Nhi.

Lúc này chàng nghe Biện Bất Nghi nói chuyện với Vưu Tam Lang thì trong lòng càng nôn nóng thêm lên.

Biện Bất Nghi đương nhiên hiểu trong lòng Hoàng Phủ Sơn như thế nào, nếu như Tiểu Ngọc Nhi có mệnh hệ gì thì Hoàng Phủ Sơn xem như cũng chấm hết!

Hoàng Phủ Sơn cứ lẳng lặng bước đi, hai tay chàng thỉnh thoảng cứ nắm chặt rồi giãn ra, đó chính là biểu hiện trong lòng chàng đang rất bồn chồn lo lắng.

Biện Bất Nghi ngầm nhận ra thần thái bất an của Hoàng Phủ Sơn, liền ghé bên chàng nói nhỏ :

- Cần trấn tĩnh!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ta trong lòng nóng như hỏa diệm sơn!

Biện Bất Nghi nói :

- Hãy nén cơn giận, Hoàng Phủ Sơn, lúc này đây tuyệt đối không được nôn nóng. Lương Tâm nhất định sẽ dẫn chúng ta đến nơi mà chúng ta muốn tìm!

Vưu Tam Lang đi gần Biện Bất Nghi nói :

- Biện huynh, ta nghĩ chúng ta đi thành một đoàn thế này đối phương chẳng bao giờ xuất hiện. Giờ đang đêm, hay là chúng ta phân tán ra, Biện huynh thấy thế nào?

Biện Bất Nghi cười nói :

- Vưu huynh, đối phương vốn chẳng bao giờ xuất hiện, ta chỉ muốn Lương Tâm đưa chúng ta đến nơi mà hắn áp tải kiệu vào đó. Chỉ cần đúng đến nơi, thì hy vọng chúng ta tìm ra được vết tính manh mối!

Vưu Tam Lang nghe ra có lý, gật đầu nói :

- Thì ra là thế, vậy thì cũng chẳng cần đố kỵ, chúng ta cả đoàn áp giải họ Lương này vào núi!

Bộc Phu nãy giờ chẳng lên tiếng, lúc ấy chen vào nói :

- Chuyện này cứ để ta, hắn chỉ cần có ý chạy là một đao này đủ bửa người hắn thành hai!

Hoàng Phủ Sơn trong lòng thầm nghĩ :

- Nếu như xuất thủ so tài với nhau thì Bộc Phu chưa hẳn đã thắng nổi Sinh Tử Đương Lương Tâm.

Bấy giờ một đoàn người đi nhanh vào trong núi, càng đi sâu núi càng hoang sơ hiểm trở, chỉ nghe thấy tiếng những loài thú dữ ăn đêm kêu hú nghe lạnh của người.

Hốt nhiên nghe một tiếng hú dài như tiếng cú, Biện Bất Nghi chau mày nét mặt hồ nghi.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Giống tiếng quỷ!

Vưu Tam Lang ngưng mắt nhìn quanh, nhưng trong rừng trời càng tối đen như bít căn bản chẳng nhìn thấy gì.

Trong màn đêm tối mịt, bỗng nhiên một khối trắng lướt nhanh qua.

Trên núi thường vẫn có những đám mây trắng quần tụ bay vật vờ, trong đám mây ấy thường mang theo sương khuya và hơi đá, người lên núi trong đêm thì chẳng khác gì như đang đi trên mây!

Nhưng Biện Bất Nghi hai đầu mày nhíu chặt lại, lão ta nhận ra đám trắng kia chẳng phải là mây hay sương đêm!

Hoàng Phủ Sơn nhanh như chớp chắn ngang trước khối trắng kia.

Khối trắng ban đầu nhìn hình khối vuông, nhưng khi đến gần năm người thì tự nhiên tan biến ra chẳng khác gì một đám khói trắng gặp gió liền tản bay vờn chộp lên đầu năm người!

Biện Bất Nghi liền thét lớn :

- Cẩn thận!

Thiết trừu theo tiếng thét vung lên phất tới ngăn cản...

Hoàng Phủ Sơn vung trảo chộp vào khoảng không trước mặt, thấy thất thủ liền nhào người trở lui sau.

Cùng lúc, Vưu Tam Lang vung ngọn câu đao trinh tay chém vào đám khói trắng, nhưng vung hụt vào không khí liền nhảy người nấp sau một khối đá.

Chỉ có Bộc Phu là hùng hổ cuồng mãnh nhất, một hơi ra Thập thất liên hoàn đao chém thẳng vào đám trắng kia, chỉ nghe tiếng đao rít lên vù vù sinh cuồng phong...

Đám trắng kia như mây gặp gió từ từ trôi xuống vực núi, với nhãn lực của những người công phu thâm hậu thì kịp nhận ra ba bóng người liên kết với nhau mà thành một khối!

Nhưng đó cũng chỉ là một ảo giác, kỳ thực chưa ai nhìn thấy rõ thế nào.

Hoàng Phủ Sơn chỉ nghĩ đó là một đám mây dày đặc, vì khối trắng kia trôi xuống hướng vực núi, vực núi sâu có hơn trăm trượng, nếu là người chẳng rơi xuống tan xác!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 19: Thủ đoạn nham hiểm

Vưu Tam Lang thở phào một hơi, lão cũng như Hoàng Phủ Sơn ngỡ rằng đó là một đám mây, đến lúc này nhận ra mình nhất thời hơi hoảng lúng túng ngượng ngập.

Bộc Phu nói ngay :

- Đó không phải là mây, nhất định không phải là mây!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Bộc huynh làm sao biết đó không phải là mây?

Bộc Phu nói :

- Mây thì chẳng bao giờ có trở lực, thế mà đao của ta ra chiêu đều bị ngăn trở, lưỡi đao chém vào một vật gì rất mềm, cơ hồ chẳng có chút sức lực, chẳng biết đó là cái gì!

Vưu Tam Lang cũng nhớ lại vừa rồi ngọn câu đao của lão tợ hồ như đâm trúng vật gì rất mềm, có điều không biết đó là vật gì?

Biện Bất Nghi từ từ đi đến gần Lương Tâm nói :

- Lương lão đầu, vừa rồi thực ra là chuyện gì chứ, vì sao ngươi không né tránh?

Lương Tâm im lặng không đáp, thậm chí người cũng không hề nhúc nhích.

Biện Bất Nghi liền đến gần giơ tay vỗ nhẹ vào người Lương Tâm, nhưng lão ta bỗng giật mình thất sắc.

Hoàng Phủ Sơn nhận ra khác thường liền hỏi :

- Lão ta sao thế?

Biện Bất Nghi giọng lạc đi :

- Ngươi có bao giờ nghe thấy người chết biết nói chưa?

Vưu Tam Lang kinh động bước chân tới thất thanh la lên :

- Hắn không thể chết!

Con gái lão ta thất tích nơi nào chẳng biết, nếu Lương Tâm mà chết thì lão biết đòi con gái ở người nào chứ?

Hoàng Phủ Sơn cũng hốt hoảng. Tiểu Ngọc Nhi thất tích nhiều ngày nay, mà duy nhất Lương Tâm là mấu chốt chính, nếu như Lương Tâm chết thì việc truy tìm Tiểu Ngọc Nhi là một vấn đề đau đầu cho chàng!

Lương Tâm đáng chết, nếu như không phải vì Tiểu Ngọc Nhi và Vưu Nhị Thư thì hắn đã chết từ ngay trong Thanh Phong trấn.

Hoàng Phủ Sơn chẳng giữ được bình tĩnh la lên :

- Nhanh cứu hắn, hắn không thể chết!

Biện Bất Nghi nửa câu cũng chẳng nói, liền xem xét nhanh trên người Lương Tâm rồi ấn tay vào mạch xem xét, nhận ra ngay hắn đã trúng một loại ám khí độc. Trong đêm tối núi sâu thực khó khăn cứu trị, lão ấn tay ngay huyệt Mệnh môn cố duy trì Nhâm Đốc nhị mạch tuần hoàn.

Qua một lúc, Biện Bất Nghi cả người toát mồ hôi, thở hắt ra một hơi nói :

- Kịch độc xung tâm, thần tiên cũng khó cứu nổi, loại độc này...

Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy Lương Tâm có cử động một chút, liền thét gào vào tai hắn chừng như sợ hắn không nghe thấy :

- Lương lão đầu, ngươi nhanh nói... hai vị cô nương ở đâu?

Lương Tâm được Biện Bất Nghi vận công lực tạm duy trì khí mạch trong người hắn, mở mắt ra lờ đờ nhìn bốn người lắp bắp được mấy tiếng :

- Không... biết...

Biện Bất Nghi đến thò tay vào người lấy đan dược cũng không kịp, hai tay cứ vận lực thôi động huyết mạch trong người Lương Tâm, chừng như chỉ cần nhấc tay ra là hắn đoạn khí ngay.

Lão trên trán giờ đổ mồ hôi như tắm, đêm núi hàn phong rét người chừng như không có tác dụng gì đối với lão, cổ họng thấy cháy khô!

Hoàng Phủ Sơn cúi sát bên tai Lương Tâm nói :

- Lương lão đầu, ngươi đã là người sắp chết, lời nói của người trước khi chết thường rất thành thực lương thiện, tóm lại ngươi nên nói một lời chân thực chứ!

Lương Tâm lại mở con mắt độc nhất ra, thế nhưng một dòng máu đen rỉ ra từ chân tóc, rỉ tới đâu thì da thịt như thối đến đó, nhìn thực khiến người ta chẳng khỏi rùng mình sởn gai ốc!

Lương Tâm đột nhiên mắt rạng lên một tia hàn quang, người cố vùng dậy nói như gào nhưng lại ngắt quãng :

- Kim mộc... thủy... hỏa... thổ...

Biện Bất Nghi vừa nghe liền chống lên :

- Kim mộc thủy hỏa thổ là “Ngũ hành”!

Trong tình cảnh này ai nhìn cũng biết ngay Lương Tâm đang ở trong tình trạng “hồi quang phản chiếu”, đó là tình trạng tỉnh táo của một người sắp trút hơi thở cuối cùng!

Quả nhiên lão ta thổ ra một búng máu đen, rồi nấc lên thốt thêm được ba tiếng :

- Vạn... Phi... Điệp...

Tiếng cuối cùng vừa dứt thân hình lão trương lên rồi cứng đờ, qua một lúc thì mềm nhũn, tắt tử đương trường!

Biện Bất Nghi buông tay khỏi người Lương Tâm, lão tợ hồ như cũng đuối sức, thả thân hình ngồi phịch trên đất thở hổn hển.

Hoàng Phủ Sơn nhìn Biện Bất Nghi biết để kéo dài Lương Tâm sống thêm được thời gian một tuần trà, chỉ đủ nói ra mấy lời thì lão

đã phí tận công lực của mình, giờ đây lão rất cần nghỉ ngơi điều hòa khí huyết.

* * * * *

Đêm trở nên tĩnh lặng hơn sau cái chết của Lương Tâm!

Mọi điều giờ đây như chìm đuối theo cái chết của lão ta!

Qua đi một hồi lâu, Vưu Tam Lang là người đầu tiên lên tiếng hỏi Bộc Phu :

- Bộc huynh cho rằng Lương lão đầu vì sao mà chết?

Bộc Phu nói :

- Như một màn mây đen trùm xuống, ta chẳng nhìn rõ gì cả!

Vưu Tam Lang nói :

- Đó không phải là mây, ta dám đảm bảo đó tuyệt đối không phải mây, nếu như lúc đó chúng ta không kịp xuất đao phòng vệ thì có lẽ chúng ta cũng lên đường cùng Lương Tâm rồi!

Hoàng Phủ Sơn quan tâm đến Biện Bất Nghi, chàng nãy giờ chỉ im lặng đứng ngay bên cạnh Biện Bất Nghi làm hộ pháp canh chừng.

Chàng thực tình trong lòng chẳng yên tâm hai nhân vật Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang và Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu này. Từ lời của Lương Tâm, chàng biết được bọn họ hai người đã lẻn vào đánh cắp kho báu của Lương Tâm, thanh Kim kiếm hiện tại đã nằm trong tay Vưu Tam Lang!

Chàng không yên tâm chính là vì bọn họ cũng đã biết chuyện Long Giác thích giờ nằm trong người Biện Bất Nghi, ai dám đảm bảo rằng trong lúc này bọn họ không nhân cơ hội đoạt lấy bảo bối kia đi?

Thực chẳng sai...

Vưu Tam Lang trong lòng quả nhiên có nhen nhóm ý nghĩ đó, chỉ có điều lão ta biết thế nào là lợi hại, biết cân nhắc tình thế, lúc này đây điều quan trọng nhất là lão phải cứu được con gái mình. Đừng nói là liên kết với Hoàng Phủ Sơn thì lão có lợi, mà nếu như đối đầu với chàng, thì vừa rồi Kim Thủ chỉ mà Hoàng Phủ Sơn thi thố lão ta nhìn thấy chẳng khỏi thấy ngần ngại!

Vưu Tam Lang là tay lão luyện giang hồ, đương nhiên mỗi khi thấy không chắc chắn thì lão chẳng khi nào làm, đằng nào muốn đoạt được Long Giác thích thì lão dùng sở trường thành danh của mình vẫn hay hơn nhiều, đó chính là “trộm”!

Bộc Phu bấy giờ bước đến bên xác Lương Tâm cúi xuống nhìn qua một cái, bất giác thất thanh la lên :

- Í da, mẹ ơi! Cả người hắn bầm đen!

Vưu Tam Lang rụt vai nói :

- Loại độc gì mà ghê gớm thế chứ!

Biện Bất Nghi hai mắt nhắm hờ vận khí điều hòa, chừng như chẳng nghe câu hỏi của Vưu Tam Lang chỉ im lặng.

Hoàng Phủ Sơn đứng bên cạnh Biện Bất Nghi cũng im lặng, chàng thầm hiểu con người Biện Bất Nghi, tuy không đáp lời Vưu

Tam Lang, nhưng loại độc mà Lương Tâm trúng nhất định là một loại kịch độc vô cùng lợi hại, nếu không thì Lương Tâm chẳng bao giờ chết.

Biện Bất Nghi ngoại hiệu nhân xưng Y Tử Nhân, là người chuyên cứu trị người đã chết, thế nhưng Lương Tâm trúng một loại độc mà Biện Bất Nghi cũng không cứu nổi, đến loại độc này phối chế như thế nào Biện Bất Nghi cũng chẳng biết được!

Biện Bất Nghi bỗng thở dài một hơi, từ từ mở mắt ra cất tiếng giọng trầm trầm hữu lực nói :

- Đây là loại kịch độc hàm tử khí từ người chết, chẳng phải là một loại độc bình thường!

Vưu Tam Lang và Bộc Phu nhìn thấy Biện Bất Nghi đã hồi phục chân lực nhanh như vậy thì thầm thán phục, bấy giờ chỉ thấy Biện Bất Nghi nói rồi đứng lên đi đến bên xác Lương Tâm. Lão chú ý nhìn lên bộ vị trên đầu Lương Tâm, rồi đưa tay sờ sờ lên tóc lão ta.

Lão sờ rất cẩn thận, quả nhiên từ trên đầu Lương Tâm nhổ ra một ngọn ám khí, vừa đưa lên nhìn thì la hoảng :

- Lại một chiếc “hổ nha tiêu”!

Hoàng Phủ Sơn liền nói thêm :

- Mà bộ vị trúng là đầu, một loại ám khí chứa kịch độc trúng vào đầu não mà lão huynh giữ cho hắn thốt lên vài ba lời mơ hồ cũng đã là một kỳ tích!

Biện Bất Nghi cười khổ nói :

- Nếu như trúng vào nơi khác thì hắn có thể đã nói rõ ràng hơn, đây lại trúng vào đầu thì chết cực nhanh. Ài, hắn chết thì đã chết, hại chúng ta xui xẻo!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chúng ta xui xẻo gì chứ!

Biện Bất Nghi nói :

- Mất đi đầu mối duy nhất chẳng xui là gì?

Vưu Tam Lang liền góp ý :

- Chẳng phải tên họ Lương này tay chân của Khoái Lạc bảo Bảo chủ Qua Trường Giang sao? Đã thế thì chúng ta chỉ việc tìm đến họ Qua kia quyết chẳng sai!

Biện Bất Nghi nói :

- Hai chúng ta chẳng thể đi Khoái Lạc bảo!

Vưu Tam Lang cười nhạt nói :

- Nhị vị sợ Qua Trường Giang ư?

Biện Bất Nghi mỉm cười nói :

- Hai chúng ta chẳng những không thể đi, mà còn xin nhị vị đừng nhắc đến chuyện đi tìm con gái của ta!

Vưu Tam Lang trong lòng vừa ngạc nhiên vừa hồ nghi ngưng mắt nhìn hai người hỏi :

- Vì sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Vị huynh đệ này của ta từng giết con trai độc nhất của Qua Trường Giang, mối thù hận này vĩnh viễn chẳng giải được. Nhị vị nếu như muốn đi Khoái Lạc bảo thì chúng ta tạm chia tay ở đây, thế nhưng cần phải nhắc hai vị một điều, Qua Trường Giang nếu như biết được tay chân của hắn bị chết thì nhị vị gặp nhiều phiền hà đấy. Nên biết Qua Trường Giang con người sở đoản, hắn chung quy chẳng muốn người của mình bị người khác giết!

Bộc Phu trầm ngâm một lúc nói :

- Không phải chết dưới tay chúng ta!

Biện Bất Nghi nói :

- Nhưng chúng ta mang hắn đến đây!

Vưu Tam Lang trong lòng chừng như đã quyết, liền ưỡn ngực nói :

- Vì con gái yêu quý của ta, dù long đàm hổ huyệt ta cũng phải vào!

Rồi lão đưa mắt nhìn Bộc Phu hỏi :

- Bộc huynh, ý Bộc huynh thế nào?

Bộc Phu đưa mắt nhìn Biện Bất Nghi rồi lại chuyển nhìn Hoàng Phủ Sơn, đoạn nặng nề gật đầu nói :

- Chúng ta đi, đến Khoái Lạc bảo!

Hai người này nói đi là đi ngay, chỉ trong nháy mắt đã mất hút trong màn đêm.

* * * * *

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn không đi Khoái Lạc bảo, đương nhiên chẳng phải vì họ sợ Qua Trường Giang, mà chính là vì lão ta nghĩ Qua Trường Giang chẳng phải là người họ muốn kiếm. Huyết án Mai Hoa sơn trang, lực lượng của Khoái Lạc bảo chẳng đủ sức làm nổi!

Trong giang hồ một đêm giết sạch bảy mươi hai người lớn nhỏ của Mai Hoa sơn trang quả chẳng phải là tầm thường, đừng nói bản thân Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt mà đến người trong Mai Hoa sơn trang chẳng ai kém cỏi. Cho nên đối phương nhất định là một thế lực hùng mạnh, hoặc là một nhân vật bản lĩnh cao cường hơn hẳn Kha Phương Đạt rất nhiều.

Lại nói Tiểu Ngọc Nhi cũng không có trong Khoái Lạc bảo, vì chính họ phát hiện được chiếc kiệu trắng đi vào vùng núi lân cận Mai Hoa sơn trang.

Thủy Tiên tuy bị đưa từ Khoái Lạc bảo đến vùng bí mật gần Mai Hoa sơn trang, thế nhưng Qua Trường Giang không nhất định đã biết được, mà người biết phải là Lương Tâm.

Mà thậm chí đến Lương Tâm cũng có lẽ không biết đích xác nơi nào, bởi vì lần đầu khi áp giải Thủy Tiên lại là ba phụ nhân võ công cao cường, mà trong Khoái Lạc bảo rõ ràng chẳng có những người này.

Bao nhiêu lý do ấy khiến cho Biện Bất Nghi có được một suy đoán, lão nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hoàng Phủ Sơn, chúng ta đến Mai Hoa sơn trang.

Hoàng Phủ Sơn từ đầu đến giờ chẳng nói, song trong lòng chàng vốn cũng nghĩ nên đến Khoái Lạc bảo, với chàng lo lắng nhất hiện tại là Tiểu Ngọc Nhi. Nếu như Tiểu Ngọc Nhi gặp chuyện gì thì chàng chẳng kể gì nữa mà thí mạng với Qua Trường Giang một trận.

Bấy giờ nghe Biện Bất Nghi gợi ý đi Mai Hoa sơn trang thì vẻ không vui nói :

- Đi Mai Hoa sơn trang à? Để giả ma nhát người hay sao?

Biện Bất Nghi đứng dậy nói :

- Hoàng Phủ Sơn, Đại lão lão quả là người hiểu thấu tâm tính ngươi nhất, ngươi có lúc bị “chính nghĩa” làm mê muội đầu óc, một người mà đầu óc mê muội rồi thì chuyện gì cũng mơ hồ không minh mẫn!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Tôi lại nghĩ lão huynh có lúc thông minh quá độ.

Biện Bất Nghi mỉm cười nói :

- Cho nên hai chúng ta hợp lại với nhau đồng thanh tương ứng, chuyện gì cũng dễ dàng! Ha...

Hoàng Phủ Sơn nhún vai hỏi :

- Nhanh nói ra lý do vì sao lão huynh muốn đi Mai Hoa sơn trang?

Biện Bất Nghi hỏi lại :

- Ngươi có nghe thấy tiếng cuối cùng của Lương Tâm trước khi chết không, hắn nói là...

Hoàng Phủ Sơn chẳng đợi Biện Bất Nghi nhắc liền nói ngay :

- Hắn nói kim mộc thủy hỏa thổ là “Ngũ hành”!

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Không sai, là Ngũ hành!

- Lương Tâm còn nhắc đến một cái tên “Vạn Phi Điệp”, điều này thì không biết.

Biện Bất Nghi vẻ đoan chắc nói :

- Ta tin rằng đó là một tên người!

Hoàng Phủ Sơn nói thêm :

- Mà chừng như là tên một nữ nhân.

- Ài... trong giang hồ ta chưa từng nghe qua nhân vật nào tên là “Vạn Phi Điệp”.

- Đương nhiên muốn tìm một người trong giang hồ chẳng dễ dàng chút nào.

Biện Bất Nghi nói :

- Cho nên ta mới nghĩ đi Mai Hoa sơn trang mới là đúng hướng.

Hoàng Phủ Sơn giọng lo âu nói :

- Xem ra Tiểu Ngọc Nhi gặp nguy hiểm!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta nghĩ kẻ đứng sau màn thao túng mọi chuyện này là một con đại yêu tinh, trong giang hồ thực chẳng nghĩ ra có một kẻ nào tàn bạo như vậy!

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp :

- Đại ma đầu này hạ độc thủ tận diệt cả nhà tay kiêu hùng Kha Phương Đạt đủ thấy hắn đã chẳng còn nhân tính!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Kha Phương Đạt ngoại hiệu Thiên Diện Thái Tuế năm xưa tung hoành giang hồ có chẳng ít bọn ma đầu đối với lão ta “kính nhi viễn chi”, thế mà sau khi tay kiêu hùng Kha Phương Đạt bị diệt cả nhà thì đại huyết án này thành huyết án vô đầu vô chủ, nhất định là có nguyên do. Chẳng ai biết được người nào đã gây ra chuyện này!

Nói rồi ngước mắt nhìn trời, đoạn tiếp :

- Thôi được, lão huynh đã muốn đi Mai Hoa sơn trang tất có nguyên nhân, chúng ta chuẩn bị nhiều thức ăn, xem như lần này vào Mai Hoa sơn trang ôm cây đợi thỏ!

Biện Bất Nghi nói :

- Đồng thời hành động cả ngày lẫn đêm.

Hoàng Phủ Sơn thở hắt ra nói :

- Hy vọng Tiểu Ngọc Nhi chẳng xảy ra chuyện gì.

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi tiềm phục trong Mai Hoa sơn trang ròng rã liền ba ngày.

Thời gian ba ngày vốn chẳng là nhiều, thế nhưng với Hoàng Phủ Sơn trong lòng nôn nóng lo lắng cho Tiểu Ngọc Nhi thì một ngày qua đi với chàng như là một năm. Nếu như chỉ một chuyện theo lệnh của Đại lão lão thì chàng dù chờ đợi trong Mai Hoa sơn trang này ba tháng cũng chẳng sao.

Đã ba năm qua, Hoàng Phủ Sơn chưa trở lại Bách Linh cương, thế nhưng lúc này có khác, nếu như Tiểu Ngọc Nhi xảy ra chuyện gì thì với chàng là điều đau khổ và rất khó khăn.

Ban ngày, chàng cùng Biện Bất Nghi ở tạm trong một sơn động lân cận Mai Hoa sơn trang. Biện Bất Nghi là người biết tiêu khiển cho qua thời gian, lão tìm vẽ một bàn cờ trên mặt đá rồi nhặt sỏi làm những quân cờ để cùng Hoàng Phủ Sơn tiêu khiển giết thời gian.

Ngoài thời gian ấy ra bọn họ ăn và ngủ để lấy sức và tinh thần cho ban đêm hành động.

Đêm nay đã là đêm thứ ba bọn họ chờ đợi đối phương xuất hiện, hai người phân công thay phiên nhau canh gác, Hoàng Phủ Sơn gác nửa đầu hôm, thời gian còn lại về sáng là do Biện Bất Nghi.

Bấy giờ vừa cuối canh ba, Hoàng Phủ Sơn chuẩn bị gọi Biện Bất Nghi đổi ca gác. Bất chợt mắt chàng sáng lên, “í” lên một tiếng khe

khẽ thốt lên :

- Quả nhiên đến rồi!

Biện Bất Nghi nói ngủ nhưng thực chất cũng chỉ nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng Hoàng Phủ Sơn liền bò ngồi dậy nhoài người ra ngoài miệng động nói :

- Ta xem!

Hoàng Phủ Sơn chỉ tay về phía một dốc núi sau lưng Mai Hoa sơn trang, nói :

- Hai bóng người đang di chuyển kia, huynh nhìn thấy chứ!

Biện Bất Nghi chẳng đáp, lão hành động thay cho lời nói, “vèo” một tiếng người nhảy nhanh ra khỏi động, phất tay một cái rồi tung chân chạy trước về hướng Mai Hoa sơn trang.

Hoàng Phủ Sơn vừa chạy theo vừa hỏi :

- Lão huynh, chúng ta nên ra tay như thế nào?

Những lúc cấp bách khẩn trương nhất thì chàng chịu nghe theo Biện Bất Nghi, vì chàng biết lão ta là người đa mưu túc trí.

Người trên Bách Linh cương ai ai cũng biết Biện Bất Nghi thông minh từ nhỏ, chỉ mới bảy tuổi mà Biện Bất Nghi đã nhận biết được hơn trăm loài thảo dược trên núi, thực trên đời này chẳng phải có được nhiều người như Biện Bất Nghi.

Bấy giờ nghe hỏi, Biện Bất Nghi quay đầu lại khẽ giọng nói :

- Theo dõi cho sát, tuyệt đối không được manh động xuất thủ!...

- Nếu như lại bị chúng chạy thoát thì làm sao?

- Lần này thì chúng chẳng chạy thoát đâu, chúng ta chia thành hai cánh bao vây đến gần.

Vừa nói lão vừa chỉ tay vào cánh trái ra hiệu, Hoàng Phủ Sơn lập tức phóng người ẩn nhanh vào trong cánh rừng mai, động tác của chàng nhanh nhẹn như một con sơn miêu, chỉ sau mấy cái nhảy là đã không còn thấy bóng đâu nữa.

Biện Bất Nghi cũng liền theo cánh phải vòng quanh trang viên, thân thủ lão ta chẳng kém Hoàng Phủ Sơn chút nào, chỉ thấy bóng người như làn khói lướt đi không gây nên một tiếng động nhỏ.

Hai người theo hai hướng vòng quanh trang viện bao vây lại, liền nhìn thấy hai bóng người sau một lúc dừng lại trên dốc thì sóng vai nhau phi thẳng xuống Mai Hoa sơn trang.

Tuy nhìn từ xa nhưng cũng nhận ra được hai người này mang choàng trắng, chỉ bằng vóc dáng cũng biết là nữ nhân, hai mái tóc đen xõa dài tung bay lất phất theo thân pháp, tay áo tung lên nhẹ nhàng trong sương đêm tự như u linh.

Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi nấp trong bóng tối chẳng dám di động nữa, bốn ánh mắt tập trung theo dõi hành tung của hai người này, chỉ thấy trong thoáng chốc cả hai đều mất hút sau bờ tường ngoài của Mai Hoa sơn trang.

Hoàng Phủ Sơn nôn nóng liền định nhảy đến bên bờ tương, nhưng liền bị Biện Bất Nghi níu tay lại, lão thấp giọng nói :

- Chờ một chút!

Hoàng Phủ Sơn chẳng hài lòng nói :

- Chờ bọn chúng chạy mất à!

Biện Bất Nghi nói :

- Lần này chúng chẳng chạy thoát, ngươi cứ nghe ta!

Hoàng Phủ Sơn ngước mắt nhìn bờ tường cao chắn trước mặt chau mày hỏi :

- Chờ bao lâu chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Trước tiên xem động tĩnh, nhận định đúng phương hướng...

Hoàng Phủ Sơn có chút không kiên nhẫn nói :

- Trời đầy gió thế này, lại chẳng biết chúng vào tòa viện nào...

Chàng nói chưa hết câu, đột nhiên lúc ấy từ trong trang viện một tiếng khóc vọng ra.

Hoàng Phủ Sơn giật mình, chau mày nói :

- Giọng nữ nhân, hình như...

Biện Bất Nghi giơ tay cản lại nói :

- Khẽ một chút, giờ chúng ta đột nhập vào!

Điều này thật vừa trúng ý Hoàng Phủ Sơn, chàng chẳng đợi Biện Bất Nghi nói thêm tiếng thứ hai, nhún người vượt tường vào bên trong rồi chạy theo hành lang đến tòa viện thứ hai.

Biện Bất Nghi chẳng kịp ngăn cản nhưng đã vào trong viện, chẳng thể lên tiếng, lão lướt nhanh tới trước hai tay giơ ra cản đường Hoàng Phủ Sơn lại.

Hoàng Phủ Sơn đứng lại ngớ người nhìn lão ta như muốn hỏi vì sao lại cản chàng?

Lúc này chỉ cần một tiếng động lớn cũng có thể làm kinh động người đang khóc kia.

Biện Bất Nghi ghé sát bên tai Hoàng Phủ Sơn thì thầm :

- Tuyệt đối không được mạo muội xuất thủ, càng hết sức cẩn thận mới được!

Vừa nói lão vừa giơ ra một vật trên bàn tay, thị ý cho Hoàng Phủ Sơn biết, chàng nhìn thì nhận ra ngay chính là ngọn ám khí tuyệt độc “Hổ nha tiêu”.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu đã hiểu, rồi lẳng lặng theo ngay sau chân Biện Bất Nghi đến hành lang, hai người vừa nhìn thì đều ngớ người ra đứng lại.

Nhưng Biện Bất Nghi thì càng tỏ ra kinh ngạc xen lẫn hốt hoảng hơn, lão quay nhanh người kéo tay Hoàng Phủ Sơn định đi.

Hoàng Phủ Sơn chẳng hiểu sao tự nhiên Biện Bất Nghi lại như thế, chàng lắc đầu rồi ra hiệu cho lão ta nấp bên ngoài xem sự thể thế nào.

Nguyên trong đại sảnh hai nữ nhân đang quỳ trước cỗ quan tài của vị Mai Hoa sơn trang Trang chủ Kha Phương Đạt, bọn họ vừa

khóc vừa than ngay trước cỗ quan, đúng là cảnh khóc than người thân.

Bấy giờ liền nghe một trong hai nữ nhân khấu đầu trước quan tài rồi khóc bi ai thốt lên :

- Phương Đạt, tôi mang con gái của ông đến viếng ông, lúc sinh thời ông tuy chỉ ở với tôi có ba ngày, thế nhưng tôi đã nguyện suốt đời thủ tiết với ông. Thiên Sơn cách đây nghìn dặm, ông mất đã ba năm tôi mới được tin, nghe tin như sét đánh ngang tai... Hu hu... tôi chẳng quản đường xa vạn dặm mà tìm đến viếng ông...

Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi vừa nghe chừng ấy thì đã thấy đầy kinh ngạc lẫn bất ngờ, thì ra người đàn bà này là tình nhân năm xưa của Kha Phương Đạt.

Phụ nhân ngừng lại một lúc, gạt nước mắt rồi nói tiếp :

- Sinh thời ông hành xử cũng tàn bạo và nhẫn tâm, ông tuy bỏ rơi tôi hai mươi sáu năm qua, nhưng tôi trước sau vẫn chung tình. Ài... không ngờ ngày hôm nay thì âm dương đã cách trở!

Hoàng Phủ Sơn nghe thì mủi lòng cảm thấy phụ nhân này đáng thương, mà cũng là con người si tình. Kha Phương Đạt hại một đời bà ta, thế nhưng bà ta chẳng ngại thiên lý xa xôi lặn lội từ Thiên Sơn về đây cúng điếu ông ta, Kha Phương Đạt dưới chín suối nhưng biết được hẳn tự cảm thấy thẹn những lỗi lầm của mình với phụ nhân này.

Phụ nhân đốt lên một nén nhang rồi cắm ngay trên quan tài, Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn nhìn thấy chẳng khỏi giật mình chấn

động. Cứ nhìn bà ta nắm cây nhang cắm xuống nắp quan tài dễ dàng như cắm trong cát đủ thấy nội công thâm hậu chừng nào rồi!

Nhìn nữ nhân còn lại chỉ thấy cúi thấp đầu nói nhỏ :

- Mẹ, từ nhỏ con đã chẳng nhìn thấy cha con là người như thế nào, ba năm trước con vào Trung Nguyên đến đây du sơn ngoạn thủy, chẳng ngờ sự tình lại như vậy!

Nghe giọng nói thì biết ngay nữ nhân này chỉ là một vị cô nương hãy còn trẻ.

Phụ nhân thở dài một tiếng nói :

- Cha con ngoại hiệu giang hồ Thiên Diện Thái Tuế, có thể nói ở địa vị chí tôn trong làng hắc đạo, nhưng vì thế mà ông cũng kết thù kết oán với rất nhiều người, có không biết bao nhiêu người mưu hại ông ấy. Ài... Sự thực mẹ tuy bị ông ấy lừa dối, nhưng mẹ chưa từng biết hại cha con, duy nhất một điều làm mẹ đau buồn là cha con một đi không trở lại, cho dù là đã có con, thế mà ông cũng không một lần lai vãng Thiên Sơn...

Vị cô nương cúi thấp đầu khóc thút thít nói :

- Quá vô tình, mẹ, mẹ con chúng ta cũng quá ư tình cảm, chẳng ngại đường xá xa xôi tìm đến đây cúng viếng, thực chẳng đáng chút nào!

Phụ nhân quay đầu nhìn con gái ánh mắt hàm chứa chút trách móc nói :

- Con không nên nói thế, cha con là người phong lưu, nhưng võ công và thuật dị dung của cha con thì có thể nói thiên hạ vô song,

mẹ đã không hận cha con thì con cũng không nên hận cha con!

Vị cô nương nói :

- Mẹ, Trung Nguyên thực có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, nhớ lần trước vào Trung Nguyên con gặp một vị đại phu, ông ấy lớn hơn con ít tuổi, thế nhưng tinh thông y thuật!

Nấp bên ngoài cửa, Biện Bất Nghi hơi thở như nghẹn lại trong cổ họng.

Hoàng Phủ Sơn đương nhiên không hề biết tình tiết nội tình bên trong thế nào.

Lúc ấy nghe phụ nhân nói :

- Nhanh lạy cha con đi, rồi chúng ta còn quay về Thiên Sơn, để tránh phiền toái, chúng ta cần cẩn thận đừng cho người khác phát hiện.

Vị cô nương nói :

- Cha gây thù kết oán nhiều, nếu gặp phải cừu gia thì phiền thật!

Hai người chắp tay, khấu đầu trước linh cữu Kha Phương Đạt, rồi cùng nhau đứng lên.

Phụ nhân còn giơ tay vỗ vỗ lên quan tài nói :

- Năm xưa nếu như ông nghe tôi ở lại trên Thiên Sơn đừng về thì nhất định sống qua những tháng ngày bình an, mà ông cũng chẳng đến nỗi gặp phải thảm họa diệt môn như thế này!

Nói cuối câu bà ta buông tiếng thở dài thườn thượt, rồi giọng đầy cảm xúc hỏi con gái :

- Tiểu Thanh, có phải con rất thích gã lang trung kia không?

Vị cô nương cúi đầu thoáng chút ngập ngừng nói :

- Anh ta là một người đầy thú vị!

Phụ nhân nói :

- Thiên Sơn hoang vu vắng vẻ, có được một người thạo nghề y thuật thì cũng rất tốt. Ừm... con nếu như đã thích nó thì chúng ta có thể lưu lại đây vài ngày tìm nó, đằng nào thì mẹ cũng phải cần nhìn mặt.

Nói đến đó bà ngừng lại, rồi hiện nét cười hỏi tiếp :

- Nó tên là gì?

Vị cô nương lắc đầu nói :

- Con không biết, nhưng con biết anh ta mở hiệu thuốc ngay trên dốc Kim Thụ!

Biện Bất Nghi nghe đến đó thì quay người định bước đi, Hoàng Phủ Sơn từ đầu đến giờ đã chẳng nhịn được, chẳng ngờ già như Biện Bất Nghi lại còn đào hoa đến thế. Lúc này thấy lão ta quay người vẻ vội vã bước đi như ma đuổi thì chẳng nín được bật cười một tiếng...

Tiếng cười của chàng rất khẽ, thế nhưng trong đêm vắng lại thêm hai nữ nhân kia đã bước ra gần cửa, nên họ phát hiện có người bên ngoài.

“Vù vù” hai bóng người vọt ra nhanh như hai tia chớp, lập tức binh khí loáng lên xuất chiêu tấn công.

Phụ nhân giọng the thé thét lớn :

- Bọn chúng nhất định là kẻ thù. Tiểu Thanh, giết sạch không chừa tên nào!

Phụ nhân miệng nói tay ra chiêu tấn công vào Biện Bất Nghi, bà ta sử dụng một ngọn Dương giác trượng, thế trượng vừa ra đã nhanh mạnh như vũ bão, rõ ràng định ra một chiêu lấy mạng đối phương chứ chẳng nghi!

Biện Bất Nghi quay người chân còn chưa bước được bước thứ hai thì trượng phóng ập xuống đầu, lão hốt hoảng phất trừu hóa chiêu, đồng thời bộ cước di động né tránh.

Biện Bất Nghi nói thế nào cũng không thể xuất chiêu giao đấu với lão thái thái này được, vì lão ta quen biết với con gái bà ta!

Con gái lão thái thái tên là Âu Dương Tiểu Thanh, tướng mạo cũng khá xinh nhưng chút gì hơi hoang dã của một cô gái miền biên ngoại. Nhắc đến chuyện cô ta quen biết với Biện Bất Nghi xảy ra tại trong hiệu thuốc dốc Kim Thụ, lần ấy Âu Dương Tiểu Thanh vào Trung Nguyên lạ đất lạ nước nên bị đau bụng đi tả, cô ta tìm vào Trường An dược hãng hỏi thuốc. Gặp Biện Bất Nghi chẳng đợi nói tiếng nào, Biện Bất Nghi đã phán đúng bệnh cô ta, rồi cho một chai nước thuốc uống vào thì khỏi bệnh ngay.

Sau lần ấy Âu Dương Tiểu Thanh thấy mến Biện Bất Nghi mà định kết bằng hữu, nhưng nhìn thấy Biện Bất Nghi thường gây

chuyện với tiệm hòm đối diện, nên cô ta mới thôi quay trở về Thiên Sơn.

Cho đến hiện tại thì đối với Âu Dương Tiểu Thanh, tại Trung Nguyên duy nhất Biện Bất Nghi là người để lại ấn tượng trong lòng cô ta. Đương nhiên, lão luyện như Biện Bất Nghi cũng thừa nhận biết tình cảm của Âu Dương Tiểu Thanh, nhưng vì nhận sứ mạng của Đại lão lão lập hiệu thuốc tại đây chỉ là để điều tra huyết án Mai Hoa sơn trang, làm sao có thể để chuyện tình cảm của Âu Dương Tiểu Thanh xen ngang được!

Chỉ có điều không ngờ đêm nay tại ngay trong nơi xảy ra đại huyết án Mai Hoa sơn trang lại gặp mẹ con Âu Dương Tiểu Thanh hai người, mà càng bất ngờ hơn hai người này lại có quan hệ thân thiết với Kha Phương Đạt!

Lại nói lúc này, Âu Dương Tiểu Thanh chặn đầu Hoàng Phủ Sơn mà tấn công, trong tay cô ta sử dụng ngọn trường côn với “Tam thập lục thủ sát uy côn”, trong màn đêm chỉ nghe thấy tiếng côn rít lên rờn rợn nhưng chẳng nhìn thấy người cô ta đâu cả!

Tuy thế, với Hoàng Phủ Sơn thì né tránh chẳng thành vấn đề, chàng vừa ra chiêu hóa giải thế côn Âu Dương Tiểu Thanh và cười lớn nói :

- Ha ha... Xưa nay có nghe nói đánh cũng chỉ đánh bạc tình lang, nào ai đánh bà mai bao giờ!

Chàng vừa loáng thoáng, lập tức nghe giọng Biện Bất Nghi tức giận la lên :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi muốn gây họa chăng!

Âu Dương Tiểu Thanh cứ ngỡ Hoàng Phủ Sơn là gian đồ, nên ra côn đánh đều là chiêu trí mạng, nào ngờ lúc này nghe bên kia người đang đánh nhau với mẹ mình giọng quen quen, chừng như đã nghe qua giọng người này nơi nào!

Hoàng Phủ Sơn chưa nói đã cất tiếng cười lên khoái trá, nói tiếp :

- Lão thái thái đánh con rể, càng đánh càng đáo để, lão huynh đằng nào cũng cần phải né tránh cẩn thận, kẻo trước khi nhận ra nhau thì ăn phải một trượng cũng đủ toi mạng!

Biện Bất Nghi đột nhiên tung người bắn vọt lên không trung, miệng bai bải :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi muốn thì ta để lại cho ngươi đấy!

Nào ngờ, lão thái thái thân pháp cũng tuyệt luân, thân hình tung lên không truy theo, miệng thét lớn :

- Ngươi định chạy đi đâu, tặc tử!

Người chưa tới mà trượng đã tới ngay sau lưng Biện Bất Nghi...

Trong nháy mắt hai bóng người vọt ra ngoài xa mấy trượng vừa chạy vừa đánh.

Trong lúc này Âu Dương Tiểu Thanh đánh liền thêm ba côn rồi nhảy ra ngoài chừng như định đuổi theo hai người kia, nhưng bỗng nhiên cô ta quay người lại nhìn Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Các ngươi là ai?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tại hạ là Hoàng Phủ Sơn!

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Ta chưa từng nghe qua tên này.

Hoàng Phủ Sơn cũng nói :

- Tại hạ cũng chưa từng đến xứ Thiên Sơn, Tây bắc!

Âu Dương Tiểu Thanh tức giận lại vung côn đánh thêm mấy chiều, rồi chĩa thẳng côn vào người Hoàng Phủ Sơn nói :

- Có phải ngươi đã nghe chúng ta nói chuyện?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Không sai, nghe mẹ con cô nương mỗi người nói một câu!

Chàng không thể nói dối, mà nói dối cũng không phải là bản chất của chàng, huống gì trước mặt vị cô nương nói dối lúc này thì càng chẳng cao minh.

Trong hành lang ám tối, Hoàng Phủ Sơn cố vận nhãn lúc nhìn xem vị cô nương này như thế nào lại phải lòng Biện Bất Nghi!

Lúc này mới nhìn rõ Âu Dương Tiểu Thanh cũng khá xinh, chỉ có điều ăn mặc hơi diêm dúa và cài hoa to tướng bên tai đúng sắc thái của thiếu nữ vùng biên ngoại.

Âu Dương Tiểu Thanh cũng ngầm nhìn Hoàng Phủ Sơn thấy chàng anh nhi tuấn tú, thế nhưng vừa rồi hình như...

Cô ta nhớ lại vừa rồi, liền ngưng đánh, chống côn hỏi :

- Vừa rồi hình như ngươi đã nói gì?

Hoàng Phủ Sơn phát hiện trong ngữ khí cô ta hơi khó nghe.

Đương nhiên người từ quan ngoại vào Trung Nguyên nói ra thì khác ngay, nhưng chàng nghe ra cũng hiểu ý cô nàng định nói điều gì, bèn cười cười nói :

- Cô nương, hình như cô nương đã nói, cô nương thích một vị đại phu ở Trung Nguyên, người này mở tiệm thuốc ở dốc Kim Thụ, đúng không?

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Ta đã đến dốc Kim Thụ, anh ta chẳng còn ở đó, nhưng tiệm hòm vẫn còn, có điều quan tài bây giờ đã có đáy!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Nếu như tôi nói với cô nương người vừa chạy kia chính là Biện Bất Nghi, vị thầy lang ở Trường An dược hãng, cô nương có tin không?

Âu Dương Tiểu Thanh đáp ngay :

- Ta không tin!

- Lý do nào mà cô nương không tin?

- Võ công của mẹ ta, ta hiểu rất rõ, một vị lang trung làm sao chịu nổi “Phong Lôi thập bát trượng” của mẹ ta chứ?

Hoàng Phủ Sơn bật cười thành tiếng.

Chàng bước đến gần Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Sự thực thì người kia đúng là Biện Bất Nghi trong Trường An dược hãng dốc Kim Thụ!

Âu Dương Tiểu Thanh bán tín bán nghi hỏi :

- Các ngươi là ai? Có phải là kẻ thù của cha... À, Kha trang chủ?

Cô ta định nói là “cha ta” nhưng thấy không tiện nên mới chữa lại là “Kha trang chủ”, nhân vì nói ra thì cô ta chỉ là con rơi của họ Kha mà thôi.

Hoàng Phủ Sơn hiểu điều này, vì chàng và Biện Bất Nghi đều ở bên ngoài nghe hai mẹ con họ nói chuyện với nhau.

Chàng giữ thái độ bình thản nói :

- Huyết án ba năm không đầu không chủ, tại hạ nghĩ với huyết án này thì người trong hắc bạch đạo ai cũng có nghĩa vụ điều tra, cho nên chúng tôi đến đây cũng chỉ vì mục đích đó mà thôi.

Chàng hơi ngừng lại giây lát rồi nói tiếp :

- Đương nhiên, cô nương dù có xem chúng tôi là hạng người tốt hay xấu thì tại hạ vẫn không hề phản đối.

Âu Dương Tiểu Thanh hơi ngớ người một lúc nói :

- Bằng hữu, ta bắt đầu thấy tin tưởng ngươi...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tin hay không tin chẳng quan trọng, trước mắt quan trọng nhất chính là Biện Bất Nghi đang bị mẹ cô nương truy sát!

Âu Dương Tiểu Thanh ánh mắt chớp động nhanh, nhưng cô nàng còn chưa đuổi theo ngăn cản.

Trong hai ánh mắt mở lớn ấy xuất hiện nét khác thường, hẳn cô ta có điều gì quan trọng sắp hỏi.

Quả nhiên, Âu Dương Tiểu Thanh hai má hơi ửng hồng lên nói :

- Ngươi và Biện đại phu hẳn là rất thân thiết với nhau?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Có thể nói là nối khố, thậm chí trên người Biện lão huynh có bao nhiêu cái xương tại hạ biết rõ!

Âu Dương Tiểu Thanh cười nói :

- Như thế không nói cũng biết hai người cùng nhau lớn lên từ thuở nhỏ!

Hoàng Phủ Sơn mỉm cười nói thêm :

- Ăn chung nồi với nhau có đến hai mươi năm!

Âu Dương Tiểu Thanh nghiêng đầu hỏi :

- Hai người luyện võ công cùng nhau?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu đáp :

- Điều đó đương nhiên.

Âu Dương Tiểu Thanh cúi đầu không nói, thế nhưng Hoàng Phủ Sơn cứ nhìn cô ta cười cười...

Trong sảnh đường đầy cả quan tài, thế mà lúc này chàng cũng cười được, cười một cách rất vui vẻ là khác.

Âu Dương Tiểu Thanh ngước mắt lên nhìn chàng bẽn lẽn hỏi :

- Xin nói cho tôi biết Biện đại phu có được mấy cháu rồi?

Hoàng Phủ Sơn lại định cười tiếp, thế nhưng nhìn dáng bộ thiểu não của cô Tổng quản thì chàng trong lòng bất nhẫn.

Bởi vì chàng hiểu Âu Dương Tiểu Thanh đằng sau câu kia định nói gì, chỉ có điều không tiện nói ra mà thôi.

Hỏi Biện Bất Nghi có con hay chưa, ý muốn hỏi lão ta đã lập gia đình hay chưa, đương nhiên chẳng phải khi không mà hỏi đến một điều riêng tư này với một người đàn ông chưa được thân thuộc.

Hoàng Phủ Sơn nghiêm túc nói :

- Âu Dương cô nương, Biện Bất Nghi tuy tuổi xấp xỉ tứ tuần, thế nhưng đến hiện tại vẫn còn giường không gối chiếc, vẫn còn chưa tìm được người nâng khăn sửa túi đấy!

Âu Dương Tiểu Thanh chẳng nghe hết câu, người đã tung vọt lên không nhẹ như một làn khói xám...

Cô ta đi cực nhanh, mà thân pháp kỳ diệu khiến Hoàng Phủ Sơn nhất thời kinh ngạc chấn động.

Trong đầu chàng tự nhiên nhớ lại trước đây có một đêm chàng phát hiện ra hai bóng trắng. Hai bóng trắng kia sau khi nhận ra trong

Mai Hoa sơn trang có dấu vết người lưu lại thì lập tức biến mất theo hướng hậu sơn, từ xa xa nhìn họ thi triển thân pháp thì chẳng khác gì như bay lơ lửng trên không trung.

Hiện tại nhìn thân pháp của Âu Dương Tiểu Thanh chính là giống thân pháp đêm ấy của hai bóng trắng kia, công phu này thật ít thấy trong võ lâm.

Hoàng Phủ Sơn đương nhiên cũng không thể lưu lại đây, chàng tung người vọt lên mái ngói, nhìn về rừng mai cánh trái xa xa có hai người chính đang đánh nhau chàng liền phóng người đến đó...

Khi Hoàng Phủ Sơn đến nơi thì hai người kia đã ngừng tay, bởi vì bên cạnh vừa xuất hiện thêm một người nữa, chính là Âu Dương Tiểu Thanh.

Đương nhiên không nói cũng biết hai người động thủ với nhau này là lão thái thái và Biện Bất Nghi.

Thấy Hoàng Phủ Sơn vừa đến, Biện Bất Nghi liền lớn tiếng trách :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi gây cho ta nhiều phiền hà!

Hoàng Phủ Sơn chỉ bật cười ha hả chẳng nói gì.

Lúc này Âu Dương Tiểu Thanh đang phân giải cho lão thái thái hiểu mọi chuyện, lão thái thái đã thâu trượng nhưng xem ra vẫn còn chưa tin.

Âu Dương Tiểu Thanh vẻ chẳng hài lòng liền lớn tiếng nói :

- Chính là anh ta, con chẳng làm sao quên được anh ta, nhất định chẳng nhầm!

Biện Bất Nghi giữ mặt lãnh đạm nói :

- Cô nương nếu đau bụng thì cứ đến tìm tại hạ!

Biện Bất Nghi cùng Hoàng Phủ Sơn sóng vai đứng bên nhau, thế nhưng Âu Dương Tiểu Thanh hai ánh mắt dán chặt vào người Biện Bất Nghi cứ như trước mặt cô ta lúc này chẳng còn người thứ hai.

Lão thái thái hươ hươ nhẹ ngọc trượng trong tay, rồi hắng giọng nói với Âu Dương Tiểu Thanh :

- Con gái cưng của ta, con làm sao lại để mắt phải một gã râu dài thế này chứ? Mẹ nhìn hắn chí ít cũng trên ba lăm tuổi rồi!

Biện Bất Nghi lập tức nói :

- Lão sinh năm nay ba mươi tám, cũng coi như là hơn nữa đời người, già lắm rồi, già lắm rồi!

Chẳng ngờ Âu Dương Tiểu Thanh liền lên tiếng tiếp lời lão ta :

- Mẹ, con năm nay đã hai mươi sáu tuổi, anh ta chẳng qua chỉ hơn con một giáp, như thế tuổi tác rất hợp, anh ấy nhất định đối xử tốt với con!

Cô ta nói cũng là lời thực tình, xưa nay có câu “chồng già vợ trẻ là tiên”, có thế thì trượng phu mới yêu thương chăm sóc cho cô ta chứ!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 20: Kỳ duyên tương phùng

Hoàng Phủ Sơn ở một bên cười ha hả nói :

- Biện Bất Nghi, chẳng ngờ lão huynh của tôi lại còn có một cuộc kỳ ngộ tuyệt vời này, sao chẳng nói sớm?

Biện Bất Nghi trừng chàng một cái, giữ giọng bình thản nói :

- Ta có rất nhiều kỳ ngộ, đây chỉ là một trong những kỳ ngộ mà thôi. Hoàng Phủ Sơn, ta chẳng thích nói đến chuyện yêu đương, ta...

Âu Dương lão thái thái vừa nghe thế thì mặt đổi giận nói :

- Thế sao ngươi chẳng xuất gia làm hòa thượng? Con gái ta để mắt đến ngươi là đã phúc cho ngươi lắm rồi, ngươi còn bày trò yêu sách gì nữa!

Âu Dương Tiểu Thanh bước đến gần Biện Bất Nghi thấp giọng nói :

- Huynh không thích tôi sao? Tôi biết huynh gọi là Biện Bất Nghi, Biện... đại ca thích người như thế nào chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Âu Dương cô nương, tôi như một con ngựa hoang bất kham, xưa nay chỉ say mê y thuật mà chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện lập

gia thất, cô nương...

Âu Dương Tiểu Thanh chẳng đợi Biện Bất Nghi nói hết tiếp ngay :

- Ai nâng khăn sửa túi cho huynh, ai lo cho huynh cơm ngon canh ngọt? Tóm lại cũng cần có một người đàn bà hầu hạ huynh, đồng thời huynh cũng cần có con cái nối dòng dõi chưa?

Biện Bất Nghi trong lòng thầm nghĩ, cách truy tầm tình cảm nam nữ như thế này đúng là thực tế, không nói thẳng muốn lấy chàng làm chồng, mà hỏi nhu cầu sinh hoạt của chàng, đồng thời quan trọng nhất là chàng cũng cần có con truyền dòng nối dõi chứ?

Hoàng Phủ Sơn đứng một bên cười ngất, vì chàng chưa từng thấy Biện Bất Nghi lúng túng ngượng ngập như lúc này.

Biện Bất Nghi chỉ biết im lặng chẳng nói gì được, nhưng tình thực thấy tâm không khỏi cảm động trước biểu hiện chân tình của Âu Dương Tiểu Thanh.

Âu Dương Tiểu Thanh biểu lộ thân tâm kỳ nguyện, bốn mắt nhìn nhau không chớp, trong ánh mắt Biện Bất Nghi có chút gì vẻ bất đắc dĩ.

Âu Dương lão thái thái bỗng trầm giọng hỏi :

- Ngươi là Biện Bất Nghi?

Biện Bất Nghi gật đầu đáp :

- Lão thái thái, tôi tên là Biện Bất Nghi.

Âu Dương lão thái thái nói :

- Lão thân là Âu Dương Ngọc Hoàng...

Biện Bất Nghi vừa nghe giật mình thốt lên :

- Thiên Sơn Quái Ẩu Âu Dương Ngọc Hoàng!

Âu Dương Ngọc Hoàng cười khùng khục nói :

- Lão thân nhiều năm không vào Trung Nguyên, ngươi lại biết danh hiệu lão thân sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Lão tiền bối...

Âu Dương Ngọc Hoàng huơ trượng lên cắt ngang :

- Chớ nên gọi ta là lão tiền bối, ngươi đã là ý trung nhân con gái ta, xem như là rể ta, cứ gọi một tiếng nhạc mẫu đại nhân!

Biện Bất Nghi ngớ cả người, nhất thời chẳng nói gì được.

Hoàng Phủ Sơn càng cười tợn, càng cười ngặt nghẽo cả người.

Âu Dương Tiểu Thanh quay người kêu lên :

- Mẹ, như thế làm sao được...

Âu Dương Ngọc Hoàng nói :

- Sao lại không được, ngươi đã yêu thương nói, nó chưa hề có gia thất, trai chưa vợ gái chưa chồng lấy nhau là thuận lẽ phái, trời không oán người không trách. Ài... gần mười năm nay mẹ chỉ lo nghĩ đến chuyện suốt đời của con, hôm nay gặp được nó là người

con rất yêu thương, mà mẹ cũng đã hài lòng vì bản lĩnh cao hơn người của nó, con cứ theo nó đi, mẹ xem nó chẳng phải là người xấu!

Biện Bất Nghi trong tình cảnh này đúng là dở khóc dở cười, thế nhưng đối phương đã trấn áp không thể không có cách đối đáp lại, bèn nói :

- Kết hôn cũng cần có ngày lành tháng tốt và cả hoa đường nữa chứ!

Âu Dương Ngọc Hoàng trầm giọng nói :

- Kết hôn là chuyện của hai ngươi, bái hoa đường gì gì chứ? Ta năm xưa gặp cha của Tiểu Thanh, một nửa tình nguyện một nửa bị cưỡng bức, thế mà Kha Phương Đạt cũng chỉ ăn ở với ta mươi ngày nửa tháng thì quất ngựa truy phong, một đi không trở lại!

Biện Bất Nghi giật mình nói :

- Ông ta chôn vùi cuộc đời bà, thế mà bà còn tìm đến cúng điếu ông ấy, bà thật đa tình!

Âu Dương Ngọc Hoàng nét mặt trở nên nghiêm túc nói :

- Con gái Thiên Sơn đa tình, mà con gái nhà họ Âu Dương ta thì càng đa tình hơn. Biện Bất Nghi, xem như ngươi có phúc!

Bà ta mặc cho Biện Bất Nghi còn ngớ ngẩn chưa nói gì được, đã quay nhìn con gái nói tiếp :

- Nó bản lĩnh hơn con nhiều, nhất định có thể bảo vệ cho con, mẹ ngần này tuổi giờ mới tìm được người vừa ý con, xem như mẹ đã

an tâm, con hãy theo nó!

Thế này là thế nào chứ? Vừa đàm vừa hát một mình, chẳng để cho Biện Bất Nghi có cơ hội lên tiếng.

Nhưng Hoàng Phủ Sơn ngược lại có cơ hội, song lời chàng có phần châm chọc :

- Biện Bất Nghi, chẳng ngờ lão huynh có số đào hoa nhé, tiểu đệ xin chúc mừng!

Biện Bất Nghi cuối cùng cũng nói, lão nhìn Âu Dương Ngọc Hoàng nói :

- Lão thái thái...

Song lão chưa kịp nói hết câu, Âu Dương Ngọc Hoàng đã hươ trượng cắt ngang :

- Gọi ta là mẹ, hoặc nhạc mẫu đại nhân, ta không cho phép ngươi gọi ta là lão thái thái!

Khi giọng bà ta thét lên như báo gầm, Âu Dương Tiểu Thanh liền bước đến trước mặt Biện Bất Nghi nói :

- Mẹ, khẽ giọng một chút, chớ làm khiếp hồn Biện đại ca!

Biện Bất Nghi bất đắc dĩ, gượng cười thốt lên rủa một câu :

- Âu Dương nhạc mẫu đại nhân, bà đúng là con khỉ già hồ đồ!

Nghe một câu này cứ ngỡ Âu Dương Ngọc Hoàng nổi trận lôi đình, nào ngờ bà ta chẳng những không hề giận, mà còn cất tiếng cười rung cả người.

Âu Dương Tiểu Thanh cũng tủm tỉm cười, cô nàng đưa tay kéo nhẹ Biện Bất Nghi.

Hoàng Phủ Sơn cảm thấy kỳ quái, sao bị chửi mà chẳng hề giận?

Hai người đang ngơ ngác đưa mắt nhìn nhau, nghe Âu Dương Ngọc Hoàng cười nói :

- Có lẽ các ngươi còn chưa biết tục lệ trên Thiên Sơn chúng ta!

Biện Bất Nghi lãnh đạm nói :

- Tôi chưa từng đến Thiên Sơn.

Âu Dương Ngọc Hoàng vẫn nét cười trên mặt nói tiếp :

- Đó là ý trời!

Biện Bất Nghi vừa giật mình vừa bất đắc dĩ hỏi :

- Ý trời gì?

Âu Dương Ngọc Hoàng thu liền tiếng cười nói :

- Trên Thiên Sơn chúng ta có một tục lệ, con rể mẹ vợ chửi nhau một trận thì hôn nhân xem như thành công!

Bà bước tới vỗ nhẹ tay lên vai Biện Bất Nghi thân thiện nói tiếp :

- Vừa rồi ngươi chửi ta là con khỉ già hồ đồ, giờ ta chửi lại ngươi là đồ mặt đần như vậy là hòa, con gái ta đã là người của ngươi rồi. Ha ha ha...

Biện Bất Nghi nào ngờ hết những điều này, chỉ thấy Âu Dương Ngọc Hoàng quay nhìn con gái dặn dò :

- Thanh nhi, con từng nói chỉ muốn lấy người võ công cao cường hơn con, hoặc là một vị lang trung, giờ con gặp được nó chẳng những võ công cao cường mà y thuật tinh thông. Mẹ giờ yên tâm lắm rồi, con cứ theo nó, chừng nào rảnh rỗi thì về Thiên Sơn thăm mẹ!

Nói rồi liền quay đầu đi được mấy bước bỗng trở lại.

Âu Dương Ngọc Hoàng mặt nhìn Âu Dương Tiểu Thanh lại nói :

- Nếu con muốn nắm giữ nó, cần phải làm một người vợ hiền thảo nhu mì!

Âu Dương Tiểu Thanh có chút e thẹn, nhưng gật đầu đáp :

- Con chẳng bao giờ như mẹ, năm xưa mẹ làm cha khiếp sợ bỏ chạy!

Biện Bất Nghi chẳng thể không lên tiếng, liền nói :

- Ê, ê... Tôi còn nhiều chuyện phải làm!

Âu Dương Ngọc Hoàng nói :

- Con gái ta đã là người của ngươi, nó sẽ giúp ngươi rất nhiều việc, nam nhi đại trượng phu khảng khái kiên nghị, có gì mà la ó lên thế!

Nói vừa dứt lời thân hình bà ta vọt lên phóng đi như bị ma đuổi, cơ hồ sợ chậm chân sẽ bị Biện Bất Nghi níu lại.

Hoàng Phủ Sơn cười lớn nói :

- Kỳ duyên hỷ sự này đúng là hiếm gặp, Biện lão huynh mời uống rượu mừng nhé!

Biện Bất Nghi giọng lành lạnh nói :

- Ngươi chờ đó, chờ ngày ta kết hôn thế nào cũng mang kiệu đến mời ngươi uống rượu!

Nghe giọng ấy thì cũng biết ngày lão kết hôn đúng là xa vời lắm!

Âu Dương Tiểu Thanh lắc nhẹ đầu đung đưa bím tóc thả dài sau lưng, rồi như con chim nhỏ quấn lấy bên người Biện Bất Nghi nói :

- Biện đại ca, chàng có biết vì sao mẹ nhất định muốn thiếp lấy chàng không?

Biện Bất Nghi đã hiểu ra nguyên do, hai mẹ con họ võ công cao cường, chỉ muốn chọn một người võ nghệ tinh thông, tìm mười năm may hôm nay mới gặp Biện Bất Nghi.

Biện Bất Nghi nghe hỏi thì vờ như không biết lắc nhẹ đầu...

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Trong giang hồ có người biết được mối quan hệ giữa mẹ con thiếp và Kha Phương Đạt đã bị hại, họ Kha năm xưa kết thù nhiều người, mẹ thiếp sợ thiếp bị người khác hại, cho nên mới muốn thiếp lấy một người võ nghệ cao cường.

Biện Bất Nghi chau mày nói :

- Kha Phương Đạt là cha của cô, vì sao cô nương gọi ông ta bằng tên?

Âu Dương Tiểu Thanh lạnh lùng nói :

- Thiếp chẳng thừa nhận ông ấy là cha, năm xưa chỉ vì nhìn thấy mẹ đẹp, ông ta lừa dối mẹ rồi bỏ đi chẳng quay lại, ông ấy chỉ là một con sói háo sắc!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt mà là một con người háo sắc?

Biện Bất Nghi nói :

- Đằng nào mẹ con cô nương đã khấu đầu cúng điếu trước linh cữu Kha Phương Đạt, cô nương theo lẽ cũng phải là con gái họ Kha!

Âu Dương Tiểu Thanh giọng hậm hực :

- Thiếp trước giờ nghe mẹ nói như thế, nhưng trong lòng bao giờ cũng căm hận ông ấy, vì thiếp nhìn thấy mẹ khổ quá nhiều!

Biện Bất Nghi nói :

- Cô quả là người con thảo!

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Cũng là người vợ hiền của lão huynh!

Âu Dương Tiểu Thanh liền nhoẻn miệng cười, cô ta chừng như có cảm tình nhiều với Hoàng Phủ Sơn.

* * * * *

Biện Bất Nghi lê bước vào trong núi chẳng chút vui vẻ nào trên mặt.

Âu Dương Tiểu Thanh đi bên cạnh lão ta miệng cứ cười tươi như con chim chích chòe trong mai xuân, nghiêng nghiêng đầu nhìn Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi nói :

- Muội quên nói với nhị huynh một chuyện...

Biện Bất Nghi nghe thì hơi phấn chấn tinh thần, dừng chân lại quay nhìn Âu Dương Tiểu Thanh, lại đặt tay lên vai cô ta hỏi :

- Có chuyện gì Tiểu Thanh?

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Tối hôm qua muội vô tình đến một nơi gọi là Khoái Lạc bảo, phát hiện một trận hỗn chiến, một trong hai người đột nhập Khoái Lạc bảo sử dụng thanh đao lớn mà đao pháp cũng rất tuyệt diệu, lão ta giết rất nhiều người bọn áo đen. Thế nhưng cuối cùng hai người này cũng bị bắt giam sau trang viện, đầu tiên bị một bầy chó cắn xé trông đến thảm, sau đó lại bị giam vào trong một chiếc lồng sắt ở lương đình, xem ra bọn họ không chết vì thương tích trên người thì cũng chết đói!

Hoàng Phủ Sơn vừa nghe thì giật mình thốt lên :

- Nhất định là Vưu Tam Lang và Bộc Phu, bọn họ hai người tìm đến Qua Trường Giang, hẳn là nói chuyện chẳng xong nên động binh đao!

Biện Bất Nghi chép miệng nói :

- Vưu Tam Lang lòng nôn nóng cứu con gái, nhất quyết lão tra trí mạng.

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Chúng tôi vốn chẳng biết Khoái Lạc bảo là nơi nào, nguyên gia mẫu trong lòng muốn điều tra huyết án của Kha Phương Đạt, nhưng mấy lần chẳng như ý. Tối qua đột nhiên phát hiện có người xuất hiện gần nơi này, chúng tôi liền ngầm bám theo, chẳng ngờ vô tình dò đến Khoái Lạc bảo, mới nhìn thấy trận ác đấu kia...

Biện Bất Nghi bật cười nhưng chưa nói gì.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nhìn bề ngoài thì huyết án Mai Hoa sơn trang chừng như chẳng can hệ gì với Qua Trường Giang, nhưng xem ra chân tướng sự thực chẳng như thế!

Biện Bất Nghi nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Hoàng Phủ Sơn, chúng ta cần phải cứu Vưu Tam Lang và Bộc Phu ra.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu nói :

- Tôi cũng có suy nghĩ như thế.

Âu Dương Tiểu Thanh chen vào nói :

- Thế thì chúng ta đi, muội sẽ dẫn đường.

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Cô không được đi.

Chẳng riêng gì Âu Dương Tiểu Thanh ngớ người, mà Hoàng Phủ Sơn cũng ngạc nhiên trố mắt nhìn lão ta.

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Huynh chẳng thích muội sao?

Biện Bất Nghi nói :

- Cô trước tiên nên về tiệm thuốc ở dốc Kim Thụ tạm nghỉ lại đó, ta chẳng thích tiểu thê của mình mạo hiểm, lại càng không thích có một người vợ chẳng biết nghe lời. Cô là người thông minh nên hiểu ý ta!

Âu Dương Tiểu Thanh người vùng quan ngoại chân thực mộc mạc, nghe thế biết thế, trong lòng cảm thấy ngọt ngào, chẳng một lời cãi lại, quay người nói :

- Được, được, muội nghe lời đại ca!

Hoàng Phủ Sơn bỗng vươn vai ngáp dài một hơi nói :

- Tôi mệt lắm rồi, hôm nay chẳng đi, tìm một nơi nào nằm ngủ một đêm.

Biện Bất Nghi thầm hiểu Hoàng Phủ Sơn định đùa với mình, liền lạnh mặt trầm giọng nói :

- Hoàng Phủ Sơn, cứu người như cứu lửa, nhanh!

Hoàng Phủ Sơn nín cười nói :

- Giờ phải đi hai trăm dặm nữa, chẳng bằng cứ nghĩ một đêm trước đã. À... huống gì hai người giờ đã là phu thê, nào, cứ động phòng một đêm cho thỏa chí, ngày mai rồi đi!

Biện Bất Nghi tức giận thét lên :

- Ngươi nói vậy là thế nào hử? Hoàng Phủ Sơn, ngươi định giỡn mặt với ta đấy à?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Lã Động Tân bị chó cắn, làm người tốt khó thật!

Rồi chàng phá lên cười kha khá, quay nhanh người rẽ bước đi vào một dốc núi.

Chàng nói là làm, quả nhiên một mình đi tìm hốc nào nằm ngủ, mặc cho Biện Bất Nghi đứng ngớ người bên cạnh Âu Dương Tiểu Thanh.

* * * * *

Biện Bất Nghi qua một đêm với Âu Dương Tiểu Thanh ngay trong rừng mai, nhưng không vì có Âu Dương Tiểu Thanh bên cạnh mà lão hoàn toàn vui vẻ, lão đang rầu!

Âu Dương Tiểu Thanh ở bên cạnh Biện Bất Nghi một đêm, nghe lão kể về chuyện Tiểu Ngọc Nhi, tự nhiên cũng thấy buồn theo.

Điều càng khiến cho Biện Bất Nghi rầu hơn chính là Hoàng Phủ Sơn, chàng một đêm không thấy quay lại.

Thực ra thì Hoàng Phủ Sơn đã đi ngay trong đêm.

Hoàng Phủ Sơn là người thông minh và hiểu biết, chàng nhìn thấy Biện Bất Nghi vô tình có được một vị ái thê như thế, chàng làm sao có thể ở bên cạnh để phá đám họ được.

Trên thực tế thì Biện Bất Nghi cũng như Âu Dương Tiểu Thanh, tìm chưa đúng đối tượng lý tưởng thì thà chẳng lập gia đình. Nếu như chỉ muốn tìm một nữ nhi kết hôn thành gia lập thất thì Biện Bất Nghi đã lập gia đình từ năm hai mươi tuổi.

Nhớ lại năm ấy, Biện Bất Nghi mới mười tuổi thì có người đến cùng Đại lão lão muốn kết thân, đối tượng là một vị tiểu thư con nhà võ, cô ta lớn lên cũng rất xinh đẹp mỹ lệ, nhưng duy nhất tính kiêu ngạo và dùng roi da ra uy với người khác mà khiến Biện Bất Nghi thấy căm ghét.

Một lần Biện Bất Nghi vâng lệnh Đại lão lão đến nhà kia đưa lễ mừng tết Đoan Ngọ, vô tình nhìn thấy vị cô nương kia đang hành hạ hai nữ tì của mình, cô ta luôn muốn ra uy cho mình là kẻ bề trên, Biện Bất Nghi quay đầu trở về, và từ đó hoàn toàn không một chút thích thú vị cô nương kia.

Chính vì vậy mà về sau chuyện hôn sự đính ước vẫn không thành, và Biện Bất Nghi chẳng còn suy nghĩ đến hôn nhân nữa.

Đương nhiên lão ta chẳng phải người không muốn lập gia thất, nhưng là người thông minh, lão ta chỉ nghĩ gặp được người yêu thương mình hết lòng thì mới thật sự hạnh phúc, cho nên chẳng khi nào gượng ép trong tình cảm.

Hiện tại thì lão đã hạnh phúc dù hơi muộn màng, vì Âu Dương Tiểu Thanh chủ động yêu thương lão và yêu thương chân tình.

Lúc này hai người đứng tựa bên nhau, Âu Dương Tiểu Thanh lên tiếng nói :

- Vị huynh đệ của Biện ca là Hoàng...

Biện Bất Nghi tiếp lời ngay :

- Hoàng Phủ Sơn.

Âu Dương Tiểu Thanh kêu lên :

- Đúng rồi, đúng rồi, Hoàng Phủ Sơn.

Biện Bất Nghi nói :

- Hoàng Phủ Sơn là một tên rất thích đùa.

Âu Dương Tiểu Thanh nhìn Biện Bất Nghi nhíu mày hỏi :

- Hai người đến đây làm gì?

- Hoàn toàn khác với muội và mẹ, các người đến để viếng linh cữu Kha Phương Đạt, chúng ta đến là vì võ lâm đ*o nghĩa. Trong giang hồ xảy ra một đại huyết án chấn động thế này, chung quy lại phải có người đứng ra để vạch mặt hung thủ.

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Thời gian đã ba năm, có không ít người cũng truy lùng thủ phạm, nhưng rồi cuối cùng cũng đành bỏ cuộc!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Chúng ta trước giờ chưa hề bỏ cuộc, một huyết án diệt môn như thế này, thử hỏi vì nguyên nhân nào chứ?

Âu Dương Tiểu Thanh có chút lúng túng :

- Kha Phương Đạt... chẳng biết muội có nên gọi ông ta bằng một tiếng “cha” hay không? Ông ta chỉ ở lại trên Thiên sơn non một tháng, mẹ nói ông ta là một người thông minh, mà nhất là thuật dị dung đúng là thiên hạ vô song!

Biện Bất Nghi nói :

- Trên giang hồ có lúc kẻ thông minh tài ba lại chết cực thảm!

Âu Dương Tiểu Thanh với tay lên ngắt một đóa hoa mai cài lên tóc, đúng là phong cách thường thấy của thiếu nữ Thiên Sơn, Biện Bất Nghi ngắm nhìn cảm thấy ở cô ta toát lên chút gì xinh xắn hoang sơ đầy sức hấp dẫn.

Âu Dương Tiểu Thanh giơ tay sờ bộ râu của Biện Bất Nghi nói :

- Biện ca hẳn có thâm giao với Kha Phương Đạt?

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Chẳng có một quan hệ nào, thậm chí ta chưa một lần gặp mặt Kha Phương Đạt.

Âu Dương Tiểu Thanh chau mày ngạc nhiên nói :

- Ủa! Thế thì Biện ca cứ gì khổ thế chứ?

Biện Bất Nghi thở nhẹ một hơi nói :

- Trong giang hồ có nhiều người cố chấp, chỉ cần công lý không cần đối tượng, có nhiều người dám hy sinh tính mạng chỉ vì hai tiếng “chính nghĩa”!

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Muội thì nghĩ chẳng cần như thế.

Biện Bất Nghi nói :

- Kha Phương Đạt dẫu sao cũng là cha của muội, muội không quan tâm đến ông ta sao?

Âu Dương Tiểu Thanh giọng lãnh đạm đáp :

- Muội chỉ có mẹ. Thực lòng mà nói, muội còn hận ông ta, có thể đến đây phúng viếng một lần xem như mẹ con muội cũng đã chí nhân tận nghĩa rồi!

Biện Bất Nghi thở dài một hơi, trầm ngâm giây lát nói :

- Tiểu Thanh, Hoàng Phủ Sơn đi rồi, muội nên theo ta trở về dốc Kim Thụ.

Âu Dương Tiểu Thanh cười nói :

- Muội rất thích trở lại dốc Kim Thụ, chúng ta lần đầu tiên gặp nhau tại đó.

Biện Bất Nghi nói :

- Ta đưa muội trở lại Kim Thụ, rồi ta còn phải nhanh trở lại đây. Tiểu Thanh, ta không yên tâm khi nhìn thấy muội ở đây...

Âu Dương Tiểu Thanh vẩu môi nói :

- Biện ca lo lắng cho võ công của muội?

- Ta lo cho muội gặp phải quỷ!

Biện Bất Nghi định nói thế để hù Âu Dương Tiểu Thanh, nào ngờ Âu Dương Tiểu Thanh nghe thế thì bụm miệng cười khúc khích nói :

- Ở đây có nhiều người chết thật, nhưng muội cùng mẹ đến đã nhiều lần, nào thấy quỷ ma gì đâu!

- Tiểu Thanh, muội không muốn nghe theo lời ta chăng!

Âu Dương Tiểu Thanh nghe thế liền nhoẻn miệng cười nói :

- Trên đời này muội chỉ nghe lời hai người, đó là mẹ và phu quân của muội!

Nói rồi cô nàng nép nhẹ người vào ngực Biện Bất Nghi, Biện Bất Nghi hôn nhẹ lên tóc Âu Dương Tiểu Thanh cười nói :

- Tiểu Thanh, ta rời Trường An dược hãng đã lâu lắm rồi, trong tiệm không ai cai quản, cho nên ta muốn muội nhanh trở về trông nom. Chỉ một thời gian không lâu vợ chồng chúng ta sẽ ở bên nhau...

Âu Dương Tiểu Thanh ngẫm nghĩ rồi hỏi :

- Như thế muội thành bà chủ?

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Đương nhiên là thế!

Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Trong tiệm có bao nhiêu người?

- Chỉ có hai người làm công, một người gọi là Tiểu Trương, một người gọi là Thạch Đầu.

- Nhưng... bọn chúng làm sao tin được muội là chủ nhân mới của chúng?

Biện Bất Nghi nói :

- Muội chỉ cần nói chủ nhân của chúng thì chúng tất sẽ tin, thử nghĩ xem trên đời này có người đàn bà nào dám khi không vào tiệm tự xưng là bà chủ chứ? Cho nên đã tự nhận mình là bà chủ, thì người hầu tất sẽ tin thôi.

Âu Dương Tiểu Thanh cười tươi, hai tay bá lấy cổ Biện Bất Nghi hôn lia lịa rồi nói :

- Biết là chẳng gởi thân nhầm người mà, thế thì chúng ta tạm chia tay nhé, phu quân của thiếp!

Biện Bất Nghi nói :

- Nhanh đi đi, nhớ bảo bọn Thạch Đầu không có chuyện gì thì không được ra ngoài, dựng cỗ quan tài trước cửa lên, đó là bảng hiệu của chúng ta đấy!

Cỗ quan tài không đáy ấy, Âu Dương Tiểu Thanh có lần dã đi xuyên qua, nghe nhắc lại bật cười nói :

- Đúng là phong cách của Y Tử Nhân. Biện ca, muội về Kim Thụ đây!

- Dọc đường thận trọng.

- Chàng cũng bảo trọng!

Biện Bất Nghi trong lòng thấy nhẹ nhàng xen lẫn ngọt ngào, thú thực sống ngần ấy tuổi lần đầu tiên lão mới có được một người ân cần âu yếm mình như thế. Lão ngóng nhìn theo bóng Âu Dương Tiểu Thanh xa dần xa dần trong làn sương mai, một cảm giác hạnh phúc dâng tràn lên trong lòng...

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn rời khỏi Mai Hoa sơn trang, chàng nghĩ không nên phá đám chuyện vui của Biện Bất Nghi. Biện Bất Nghi sống qua hơn nữa đời người rồi mà chẳng có một người chăm nom sớm tối, khó khăn lắm mới gặp được Âu Dương Tiểu Thanh, chàng làm sao không để cho họ tự nhiên được chứ?

Hoàng Phủ Sơn đi suốt đêm, chàng tuy miệng nói không đi Khoái Lạc bảo, nhưng hành trình của chàng thì chẳng nơi nào khác ngoài Khoái Lạc bảo. Thứ nhất vì chàng nhận định Thủy Tiên được đưa từ Khoái Lạc bảo đến vùng phụ cận nhất định là có vấn đề, thứ hai là chàng lo lắng cho tính mạng của Vưu Tam Lang và Bộc Phu.

Vưu Tam Lang vì tìm con gái mà đến Khoái Lạc bảo, nguyên do vì Lương Tâm là một móc xích của Qua Trường Giang, chuyện của Lương Tâm chẳng thể nào Qua Trường Giang lại không biết!

Hoàng Phủ Sơn còn biết con người Qua Trường Giang chẳng phải dễ động tới, chàng tuy không sợ lão ta, nhưng Vưu Tam Lang và Bộc Phu quyết không phải là đối thủ của lão ta. Song phương mỗi khi động chiến thì phía thiệt hại cầm chắc thuộc về bọn Vưu Tam Lang.

Hoàng Phủ Sơn chẳng nôn nóng lắm vào ngay Khoái Lạc bảo, chàng cứ nhằm hướng núi lân cận Khoái Lạc bảo mà đi, nơi này với chàng chẳng còn lạ gì nữa, chàng đã đến hai lần.

Thấy đã đến gần Khoái Lạc bảo, nhân chưa có kế hoạch hành động gì, chàng liền tìm một gốc cổ thụ rồi nhảy lên chọn một nhánh cây lớn nằm ngả lưng nghỉ...

Mắt ngước lên nhìn trời qua tán lá, bất giác chàng mỉm cười một mình.

Trong đầu chàng nhớ lại chuyện Biện Bất Nghi tự nhiên lại có được một cô vợ thật khéo, chuyện này nếu như Đại lão lão biết được thì rất mừng. Vì Đại lão lão đã nhiều lần bức Biện Bất Nghi lập gia đình, nhưng Biện Bất Nghi chỉ lắc đầu im lặng.

Đại lão lão cũng bức Hoàng Phủ Sơn lập gia thất, từng gợi ý chàng nên chọn một trong hai người Tiểu Ngọc Nhi và Tiểu Tước Nhi, nhưng chàng luôn kiếm cớ cho qua chuyện, vì chàng chỉ muốn tự do tự tại bôn ba bên ngoài.

Giờ đây nghĩ khi không Biện Bất Nghi lại có được một người vợ há chẳng phải là chuyện ly kỳ lắm sao?

Chàng lại cất tiếng cười...

Nhưng chàng bỗng im bặt, vì loáng thoáng trong gió chàng nghe có tiếng binh khí chạm nhau vọng lại.

Hoàng Phủ Sơn trở người ngồi dậy phóng mắt nhìn về hướng vừa phát ra tiếng binh khí, bất giác chau mày vì nhận ra có một nhóm người đang động thủ đánh nhau quyết liệt trên lưng núi, - Ba người vây đánh một người!

Hoàng Phủ Sơn lẩm nhẩm trong miệng, trong lòng nghĩ nơi này đã cách xa Mai Hoa sơn trang năm bảy mươi dặm, còn người nào đến đây làm gì nhỉ?

Cứ nhìn bốn người đánh nhau với tốc độ cực nhanh, cũng biết đều là những tay cao thủ nhất lưu.

Hoàng Phủ Sơn trong lòng hiếu kỳ liền nhảy xuống chạy nhanh lên núi, khi đến gần chàng đã nhận ra ba người vây đánh một nữ nhân, nữ nhân kia thân thủ cũng chẳng kém, thế nhưng trong tình hình bị vây khốn xem ra thời gian kéo dài thì cũng rất nguy.

Hoàng Phủ Sơn bước chân càng chạy nhanh hơn, lần lên lưng chừng núi, lúc này chỉ còn cách chừng hai mươi trượng, chàng bất giác ngớ người giật mình, nguyên là nữ nhân kia chẳng ai khác mà là Âu Dương Tiểu Thanh.

Hoàng Phủ Sơn khí huyết trong người như sôi lên, chàng thét dài một tiếng rồi thi triển khinh công phóng chạy nhanh lên...

Nào ngờ, đúng lúc ấy chỉ thấy một gã hán tử phất tay một cái, Âu Dương Tiểu Thanh đầu ngoẹo sang một bên thân hình nhũn ra, gã ta liền ôm ngang người chạy xuống núi.

Hai người còn lại một nam một nữ thấy Hoàng Phủ Sơn phóng lên thì liền xông tới cản đường.

Hoàng Phủ Sơn trong lòng nôn nóng cứu người, thấy mấy lần vượt qua chẳng được thì đại nộ chỉ tay thét lớn :

- Các ngươi thật là muốn chết?

Bọn hai người kia chẳng nói tiếng nào, một người sử dụng đoản kích, người còn lại sử dụng ngọn tiêm đao, cứ ra chiêu hiểm độc tấn công vào người Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn lòng đầy tức giận nghĩ không thẳng tay với hai tên này thì khó cứu được Âu Dương Tiểu Thanh, liền thét dài một tiếng, hai tay vận công lực vàng lên như hoàng kim, tay phải đón chộp lấy ngọn kích của gã đại hán, tay phải phất nhẹ đánh bật ngọn đao nữ nhân văng ra ngoài.

Hai người kia biết đụng phải nhân vật thân hoài tuyệt học, chẳng ai bảo ai liền buông thả binh khí tháo chạy.

- Ngươi chạy đi đâu!

Hoàng Phủ Sơn thét lớn một tiếng, thân hình như làn khói lướt theo ngay sau lưng gã đại hán chỉ một cái chộp tay đã tóm được áo hắn, tay còn lại vòng ngang hông kiềm cứng đầu hắn, gằn giọng hỏi :

- Tên bắt Âu Dương cô nương đi là ai?

Gã đại hán chỉ lườm chàng một cái chẳng đáp.

Lại nhìn miệng hắn hai hàm răng nghiến cứng chừng như dính hẳn vào nhau, rõ ràng hắn cương quyết chẳng chịu nói.

Hoàng Phủ Sơn rít lên :

- Ngươi không nói? Hừ! Ta có cách khiến ngươi muốn nói chẳng kịp!

Gã đại hán cuối cùng cũng mở miệng lên tiếng, giọng vừa lạnh lùng vừa khinh mạn :

- Bằng hữu, ta chỉ có thể nói cho ngươi biết một chuyện, ta rơi vào tay ngươi là một điều xui xẻo!

Hoàng Phủ Sơn nhìn xoáy vào mặt hắn trầm giọng hỏi :

- Thực ra các ngươi là ai? Vì sao lại bắt Âu Dương cô nương?

Gã đại hán ngửng cao đầu cười kha khá nói :

- Trong giang hồ biết bao nhiêu chuyện chấn động thiên hạ, nhưng chuyện nào bắt đầu cũng bằng một vài cái chết, ta chính là một trong số đó vậy. Hắc hắc...

Nghe giọng điệu của hắn thì chừng như hắn quyết định chết ngay tại đây!

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày nói :

- Nếu như ngươi nói thực thì ngươi chẳng bao giờ bị chết!

Gã đại hán vẫn cười ngất ngưởng.

Hắn cười càng lúc nghe càng rùng rợn, vì trong tiếng cười của hắn như hàm tiếng khóc, tiếng than và tiếng nguyền rủa, rồi bất thần người hắn trương lên một cái đoạn cứng đờ, mắt xuất huyết mà là một dòng máu đen!

Hắn đã chết!

Trong tình cảnh này thì đến Y Tử Nhân Biện Bất Nghi cũng bó tay, vì chỉ trong nháy mắt toàn thân hắn đen tím trông ghê người, Hoàng Phủ Sơn buông nhanh thân hình hắn ra để ngã trên đất, không nói cũng biết hắn chết vì trúng độc.

Thế nhưng, độc từ đâu ra?

Hoàng Phủ Sơn quay người lại, chàng định đi tìm nữ nhân kia, nhưng giờ thì chẳng còn thấy ai khác ngoài thi thể đang đen dần của gã đại hán kia, cuối cùng chàng quyết định chạy theo hướng vừa rồi gã đại hán kia ôm người Âu Dương Tiểu Thanh bỏ chạy.

Hoàng Phủ Sơn uổng công không một phen, vì chàng chạy một lúc thì vào một tử cốc, một con suối nhỏ chắn ngang hết lối, chàng vừa bực vừa lo lắng cho Âu Dương Tiểu Thanh và bực mình tức giận Biện Bất Nghi.

Lão ta đúng là người chẳng ra gì, mới vừa cùng Âu Dương Tiểu Thanh qua một đêm ngọt ngào, cớ sao không mang Âu Dương Tiểu Thanh theo bên người lại đuổi người ta đi!

Hoàng Phủ Sơn vẫn không từ bỏ ý định truy tìm tông tích Âu Dương Tiểu Thanh, chàng chạy đi tìm khắp nơi, chỉ cần một chỗ nào khả nghi thì chàng lập tức lùng sục cho đến cùng mới thôi.

Nhưng tìm sơn cùng thủy tận mà chẳng thấy gì ngoài núi non sông nước, một Tiểu Ngọc Nhi còn chưa tìm ra, rồi thêm Vưu Nhị Thư, giờ thêm Âu Dương Tiểu Thanh, khiến chàng trong lòng phát đại nộ, cứ lầm lủi cắm đầu đi về phía trước.

Chẳng biết chàng đã đi được bao nhiêu quãng đường, đột nhiên có tiếng người vang lên khiến chàng giật mình :

- Hoàng Phủ Sơn, ngươi về rồi à?

Chính là giọng Biện Bất Nghi, chàng nghe thì nhận ra ngay, tự nhiên cơn giận trong lòng càng tăng.

Chàng ngước mắt nhìn thấy Biện Bất Nghi nằm vắt vẻo trên một phiến đá, miệng ngậm một nhánh cỏ, bộ dạng thư thái như đang lim dim ngủ.

Hoàng Phủ Sơn giận chẳng giữ nổi bình tĩnh, liền nhảy tới vung tay chộp lấy áo Biện Bất Nghi dựng lão ngồi lên, miệng thét lớn :

- Ngươi đúng là một tên đần, ngươi có biết đã làm một chuyện sai lầm chẳng thể nào tha thứ được hay không?

Biện Bất Nghi xua tay nhăn mặt nói :

- Hoàng Phủ Sơn, có chuyện gì từ từ hãy nói, chớ nổi nóng!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nổi nóng thôi à, ta hận còn không dần cho ngươi một trận!

Bình thường chàng đối với Biện Bất Nghi cũng đủ lễ như huynh đệ, nhưng khi nổi nóng tức giận lên thì chẳng còn kể gì Biện Bất

Nghi lớn nhỏ, nhân vì từ nhỏ bọn họ vẫn thường chơi với nhau và tập luyện võ công với nhau.

Biện Bất Nghi lắc đầu cười nói :

- Ngươi định nói đến Âu Dương Tiểu Thanh...

Hoàng Phủ Sơn rít qua kẽ răng hỏi :

- Ngươi có biết Âu Dương cô nương đã bị người ta bắt đi không?

Chẳng ngờ Biện Bất Nghi gật đầu đáp :

- Ta biết.

Hoàng Phủ Sơn không khỏi ngớ người, nhìn tận mặt Biện Bất Nghi hỏi :

- Mẹ cô ta nếu như đến đòi lại cô ta thì ngươi ăn nói thế nào?

Biện Bất Nghi nói :

- Cho nên ta đang phát rầu đây.

Hoàng Phủ Sơn suy nghĩ thấy chuyện mơ hồ khó hiểu, chuyện xảy ra cách đây mấy mươi dặm, Biện Bất Nghi làm sao biết được?

Chàng nhìn Biện Bất Nghi với vẻ không vui, ngập ngừng hỏi :

- Lão huynh làm sao biết được, vì sao lại không ra tay cứu viện?

Biện Bất Nghi nói :

- Ngươi có nghe người ta nói qua câu “thả tép câu tôm” không chứ?

Hoàng Phủ Sơn nghe thì hơi kinh ngạc, trố mắt nhìn lão ta hỏi :

- Thế nào chứ?

- Chuyện là thế này, trên giang hồ vừa xuất hiện một môn phái mới, rút cục môn phái này hoạt động như thế nào chẳng ai biết được. Nhưng Tiểu Ngọc Nhi, rồi đến Vưu Nhị Thư, Thủy Tiên cũng chút nữa thì mất tích, mà bọn họ đều là mỹ nhân. Để truy lùng ra sào huyệt của tổ chức này, ta có ý bảo Âu Dương Tiểu Thanh về dốc Kim Thụ, nhưng đó chẳng qua chỉ là một miếng mồi, còn ta ngầm bám theo.

Hoàng Phủ Sơn hiểu ra, Biện Bất Nghi đúng là con người tâm cơ, làm chuyện gì cũng tính toán trước. Nhưng đáng tiếc đã chẳng theo được đến cùng!

Chàng thở dài nói :

- Nhưng lão huynh đã để mất cô ấy!

Biện Bất Nghi nhăn mặt nói :

- Cho nên ta mới nói ngươi là một tên “hiệp sĩ đần”!

Hoàng Phủ Sơn bị chửi thì ngớ người, lắp bắp hỏi :

- Nói thế là sao chứ?

- Ta thấy ngươi đến cứu Tiểu Thanh, hiểu là ngươi quan tâm đến ta, thực tình ta cũng rất vui mừng. Thế nhưng chính vì ngươi xuất hiện quá sớm đánh động bọn chúng, khiến bọn chúng ba chân bốn cẳng chạy, ta truy theo thì chậm mất một bước!

Hoàng Phủ Sơn giật mình nói :

- Thì ra lúc ấy huynh bám theo chúng!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta truy đến cây cổ thụ trọc đầu kia thì biến mất, chẳng còn thấy gì nữa!

Hoàng Phủ Sơn nghe nói liền ngoái đầu nhìn gốc cây già thân lớn đến hai người ôm, gốc cổ thụ với những cành lá xơ xác này chàng và Biện Bất Nghi đã đến một lần.

Chàng thừ người ra, rồi thả thân hình ngồi phịch xuống đất lẩm bẩm nói :

- Đã mất tích ba vị cô nương, làm sao đây?

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng ta rời Bách Linh cương đến đây là vì truy cho ra manh mối huyết án Mai Hoa sơn trang, ai dè chuyện càng lúc càng tồi tệ thế này, thực tức chết đi được!

Hoàng Phủ Sơn im lặng, môi cắn vào nhau, mắt cúi nhìn xuống đất gần như thất thần, qua đi một lúc, chàng như nhớ ra điều gì ngước mắt nhìn Biện Bất Nghi nói :

- Lương Tâm trước khi chết có nhắc đến Ngũ hành “kim mộc thủy hỏa thổ” là ý thế nào nhỉ? Hắn còn nhắc đến một cái tên Vạn... Vạn gì nhỉ, À... Vạn Phi Điệp!

- Hoàng Phủ Sơn, ta ngồi đây suy nghĩ đã cả buổi, nhưng vấn đề mù tịt, Ài...

Nói đến đó lão buông tiếng thở dài, rồi tiếp :

- Ta thấy Mai Hoa sơn trang có vấn đề, nhưng đáng tiếc là chúng ta người quá ít, nếu có thêm vài ba người thì...

Hoàng Phủ Sơn liền nói :

- Sao không nhanh đi cứu Vưu Tam Lang và Bộc Phu ra, yêu cầu bọn họ hợp lực với chúng ta truy lùng đối phương?

Biện Bất Nghi như sực tỉnh lại vỗ tay nói :

- Đúng, suýt chút nữa thì ta quên mất Vưu Tam Lang nhất định sẽ đồng ý, vì lão ta trong lòng cũng nôn nóng tìm con gái mình, hơn nữa Vưu Nhị Thư chẳng thể ở trong Khoái Lạc bảo.

Nói là đi ngay, Biện Bất Nghi nhảy xuống cùng Hoàng Phủ Sơn phóng chân nhằm hướng Khoái Lạc bảo mà chạy.

Biện Bất Nghi lần này trong lòng nặng nề, lần này xem như là lần thứ hai lão thả miếng mồi không hiệu nghiệm, cá chẳng thấy đâu ngược lại mất cả chì lẫn chài.

Nếu nói trách nhiệm thì lão ta chịu trận nặng nề trước Đại lão lão và cả Âu Dương thái thái.

Nhìn thấy lão ta bước chân nặng nề, vẻ mặt chẳng vui, Hoàng Phủ Sơn thầm hiểu nội tâm của Biện Bất Nghi lúc này như thế nào, chàng mấy lần định lên tiếng an ủi lão ta vài câu, nhưng tới đến cửa miệng thì lại thôi, chừng như điều đó chẳng thuộc phong cách của con người chàng.

* * * * *

Nhắc lại chuyện của Vưu Tam Lang và Bộc Phu. Vưu Tam Lang trong lòng nôn nóng cứu con gái, cho nên nhất định đến Khoái Lạc bảo gặp thẳng Qua Trường Giang nói chuyện, Bộc Phu đương nhiên cũng đi theo lão ta.

Khác với suy nghĩ, khi hai người đến Khoái Lạc bảo thì được Qua Trường Giang đón tiếp rất nồng nhiệt.

Thực tình thì trên giang hồ cũng chẳng có nhiều người biết đến Vưu Tam Lang, vì tính ra lão cũng chỉ là hạng tiểu danh nhất phương mà thôi.

Nhưng Qua Trường Giang ngược lại đã nghe tiếng Vưu Tam Lang từ lâu với ngoại hiệu có một không hai Bệnh Thần Thâu. Vật gì đã lọt vào mắt lão ta thì muốn lấy thực chẳng khó gì, cho dù đó là chiếc đầu trên cổ người khác!

Ngoài ra còn có thêm Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu cũng là nhân vật thành danh, với thanh đại đao nặng hơn ba mươi cân trên tay lão ta múa lên thì chẳng khác gì cuồng phong bạo lãng.

Hai nhân vật đỉnh danh như bọn họ đăng môn bái viếng, Qua Trường Giang đương nhiên là tự thân ra ngoài cửa đón tiếp ân cần, tất nhiên trong đầu lão ta cũng đã lóe lên một suy tính. Lão định nhờ đến tay Vưu Tam Lang để lấy lại một món đồ mà đối với lão giờ là quan trong hơn tất cả, đó là chiếc đầu trên cổ Hoàng Phủ Sơn.

Qua Trường Giang tiếp đón bọn Vưu Tam Lang hai người chẳng khác gì bằng hữu thâm giao nhiều năm không gặp nhau, giờ tương ngộ trùng phùng thết yến ăn mừng. Chính vì sự tiếp đãi nồng hậu này mà khiến Vưu Tam Lang nhất thời chưa thể mở miệng ra nói thẳng vào chính đề với Qua Trường Giang.

Vưu Tam Lang không nói, Bộc Phu lại càng chẳng đả động đến, trước mặt một bàn rượu thịt lão ta cứ mặc sức ăn uống ngon lành.

Qua Trường Giang vốn chưa biết bọn Vưu Tam Lang hai người đến viếng bảo là có chuyện gì, nhưng thấy họ trên mặt chẳng một nét giận dữ mà bình thản như không, cho nên cứ ngỡ bọn họ hẳn nghe tiếng lão ta thuận đường ghé thăm, xem như anh hùng biết tiếng nhau mà thôi.

Rượu qua được tam tuần, Qua Trường Giang mới đặt chén xuống buông tiếng thở dài.

Vưu Tam Lang để ý thấy, liền nghiêng đầu hỏi :

- Qua đại bảo chủ vì sao lại thở dài, có chuyện gì có thể cho huynh đệ nghe không?

Qua Trường Giang năng nổ nói :

- Trong giang hồ xuất hiện một tên ác đồ, những ngày gần đây hắn cơ hồ biến Khoái Lạc bảo thành “Bi thảm bảo”!

Vưu Tam Lang nói :

- Qua đại bảo chủ có thể nói rõ hơn được không?

Qua Trường Giang hít sâu một hơi chậm rãi nói :

- Nhị vị lão huynh từ xa đến không biết, tôi chỉ nói vắn tắt vài lời thế này, nguyên con trai độc nhất của tôi là Qua Ngọc Hà tám năm trước nó gặp một vị cô nương khiến hắn yêu thích, lúc ấy chẳng hề gượng ép mà bỏ ra cả trăm lạng cưới về, nào ngờ sau đó cô ta trốn mất. Tám năm sau vô tình hắn phát hiện được vị cô nương kia ở

trong Đại hoang sơn, con trai tôi liền mang cô ta về, chẳng ngờ bị tên ác đồ kia chặn đánh. Tên tiểu tử kia võ công cao cường, hắn ỷ mạnh đánh chết con trai tôi và còn giết cả người của tôi. Vưu huynh xem, trên đời này có đạo lý nào như thế không chứ?

Vưu Tam Lang nói :

- Người kia lai lịch như thế nào?

Qua Trường Giang chuyển nhanh ánh mắt nói :

- Chỉ biết hắn tên gọi là Hoàng Phủ Sơn, Hừ... tên tiểu tử này còn có thêm hai tên đồng bọn một nam một nữ!

Vưu Tam Lang đã biết chuyện này, chính do Biện Bất Nghi nói cho lão ta biết, thế nhưng nghe vẫn giữ thản nhiên không một chút biểu hiện trên nét mặt.

Qua Trường Giang nói tiếp :

- Tên ác đồ này chẳng biết xuất thân môn phái nào mà võ công cao cường, hắn mấy lần thoát được khỏi tay lão phu, thế nhưng... lão phu tự tin có ngày sẽ tóm được hắn!

Vưu Tam Lang nói :

- Qua đại bảo chủ, chẳng biết tại hạ có giúp gì được cho Bảo chủ đây?

Qua Trường Giang vừa nghe thì mừng khấp khởi trong lòng, nhưng cố giữ không lộ ra mặt nói :

- Nếu như được Vưu huynh giúp một tay, Qua mỗ thâm tâm cảm kích vô cùng, như Vưu huynh đã tự nói trước ra thì lão phu cũng

không câu chấp tục lệ phiền đến Vưu huynh một phen!

Vưu Tam Lang cười ha hả nói :

- Phải chăng Qua đại bảo chủ muốn tại hạ lấy chiếc đầu trên cổ Hoàng Phủ Sơn?

Qua Trường Giang gật đầu lia lịa nói :

- Đúng là ý đó, Vưu huynh, xin cứ ra giá?

Vưu Tam Lang liếc mắt nhìn nhanh Bộc Phu, nhưng thấy lão ta vẫn cúi đầu ăn uống ngon lành, chừng như đã nhiều ngày không có gì vào bụng, mà cũng chừng như không nghe thấy gì câu chuyện của Qua Trường Giang và Vưu Tam Lang.

Lại nhìn đám thuộc hạ tay chân thân cận của Qua Trường Giang ngồi cùng bàn, mấy ánh mắt đều tập trung nhìn vào Vưu Tam Lang chờ một câu trả lời.

Vưu Tam Lang hắng giọng nói :

- Qua đại bảo chủ, cái giá mà tại hạ đưa ra đối với tại hạ vô cùng quan trọng, nhưng đối với Qua bảo chủ mà nói thì chẳng đáng một trinh!

Qua Trường Giang hơi ngạc nhiên, nhìn Vưu Tam Lang giục :

- Vưu huynh xin cứ nói thẳng ra.

Vưu Tam Lang nói :

- Trước tiên xin hỏi Bảo chủ một điều, Lương Tâm chủ tiệm cầm đồ trong Thanh Phong trấn có phải là người của Bảo chủ không?

Thoáng chút do dự, rồi Qua Trường Giang cũng gật đầu nặng nề đáp :

- Không sai, Lương Tâm đúng là người của bổn bảo!

Vưu Tam Lang gật gù nói :

- Thế thì đơn giản, Qua đại bảo chủ, tại hạ đi lấy đầu Hoàng Phủ Sơn cho Bảo chủ, nhưng Bảo chủ phải nhanh chóng giao con gái ta ra, nó tên là Vưu Nhị Thư!

Qua Trường Giang vừa nghe một câu này thì giật mình nói :

- Sao chứ?

Vưu Tam Lang nói :

- Trước mặt chân nhân không nên nói dối, mấy ngày trước ta mang con gái đến cầm trong tiệm của Lương Tâm, chẳng ngờ hắn dùng thứ gì đánh mê ta, còn nhét ta trong bao định đem đi thủ tiêu trong núi. Người của Bảo chủ thực là hiểm độc, chút nữa thì Vưu Tam Lang này con gái chẳng đòi lại được, mà tính mạng cũng đi đời.

Vưu Tam Lang thông minh, đương nhiên biết lúc này đây không nên nói ra người cứu lão thoát chết chính là Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi.

Qua Trường Giang hai mắt mở tròn đầy kinh ngạc, qua một lúc mới nói :

- Có chuyện này sao?

Vưu Tam Lang chỉ tay vào Bộc Phu vẫn đang há mồm nhai ngấu nghiến đùi thịt gà, nói :

- Không tin cứ hỏi Bộc huynh!

Bộc Phu không ngửng lên, miệng nhai đầu gật tỏ ý có chuyện đó.

Qua Trường Giang liền quay hỏi tay thủ hạ ngồi bên là Tiền Thông Thần Trương Địch :

- Có thể thế sao?

Tiền Thông Thần Trương Địch liền nói :

- Hòa Khí Đương Phố xưa nay thâu cầm mỹ nữ chưa từng để xảy ra chuyện gì...

Vưu Tam Lang cười nhạt nói :

- Tìm cách giết chết người mang con đến cầm, thì còn chuyện gì nữa chứ?

Tiền Thông Thần Trương Địch trừng mắt, ngồi bên cạnh là Khoái Hoạt Đấu Điền Phong liền lên tiếng :

- Cứ tìm Lương Tâm đến đây hỏi thì biết thực giả ngay thôi!

Qua Trường Giang gật đầu nói :

- Đúng, nhanh cho người đi gọi Lương Tâm đến đây, ta muốn đích thân hỏi hắn, nếu đúng là hắn có thu nạp ái nữ của Vưu huynh thì phải lập tức thả ra, con gái của ai thì được nhưng của Vưu huynh đây quyết không được!

Lão ta nói một cách khí khái hòng lấy lòng Vưu Tam Lang, nhưng chẳng ngờ Vưu Tam Lang cười lạnh lùng nói :

- Qua đại bảo chủ, chớ phí sức vô ích, Lương Tâm đã chẳng còn trên thế gian này nữa rồi!

Qua Trường Giang chết điếng cả người, la lên :

- Lương Tâm chết rồi ư?

- Đúng thế!

Một câu này vừa buông ra, cả bàn bọn tay chân của Qua Trường Giang liền đứng vụt lên, mắt chăm chăm nhìn vào Vưu Tam Lang.

Nhưng Vưu Tam Lang và Bộc Phu vẫn bình thản chẳng ai có thái độ gì.

Qua Trường Giang mặt đầy phẫn nộ nói :

- Vưu Tam Lang, ngươi đến viếng ta đón tiếp ngươi chẳng tệ, có chuyện gì từ từ hãy nói, vì sao ngươi ra tay giết chết người của ta?

Vưu Tam Lang nâng chén lên uống cạn một hơi, đặt chén xuống chậm rãi buông từng tiếng :

- Qua đại bảo chủ, kẻ giết chết Lương Tâm chẳng phải ta, ngươi nghĩ xem ta đang cần tìm con gái, làm sao có thể giết chết hắn được chứ?

Một lời này là sự thực, bọn Qua Trường Giang và tay chân đưa mắt nhìn nhau rồi từ từ ngồi xuống.

Qua Trường Giang giọng lạnh lùng hỏi :

- Vưu huynh nói đi, ai giết Lương Tâm?

Vưu Tam Lang nói :

- Hôm ấy chúng ta bắt Lương Tâm ép hắn đưa đi tìm con gái, hắn dẫn chúng ta vào trong núi, chẳng ngờ từ đâu một đám trắng như mây ập tới rồi biến mất, nhưng Lương Tâm cũng chết tại đương trường. Mà toàn thân hắn thâm tím, ai biết được kẻ nào đã ra tay!

Một câu này của Vưu Tam Lang mọi người trong bàn đều rất rõ, Vưu Tam Lang mắt để ý đến phản ứng trên mặt Qua Trường Giang.

Lão nhận ra trong ánh mắt Qua Trường Giang có nét dị thường, bắt gặp ánh mắt của lão, Qua Trường Giang vội vàng cúi nhìn xuống bàn.

Ngồi kế Tiền Thông Thần Trương Địch là Bạch Hà Thập Tam Đao Tề Trường Chinh liền lên tiếng nói :

- Nghe thật khiếp người, chớ nói bậy nhé!

Vưu Tam Lang nghe thì tức giận thét lên :

- Lời lão phu hoàn toàn sự thực!

Rồi lão vỗ mạnh bàn nói tiếp :

- Qua đại bảo chủ, cuộc trao đổi này ngươi có đồng ý thực hiện hay không?

Qua Trường Giang ngước mắt nhìn Vưu Tam Lang hỏi :

- Thực hiện như thế nào?

Vưu Tam Lang nói :

- Đương nhiên ngươi giao con gái ta ra, ta sẽ giao đầu Hoàng Phủ Sơn cho ngươi.

Qua Trường Giang dướn người buông tiếng thở dài nói :

- Bảo ta đến đâu mang con gái cho Vưu huynh đây chứ? Ta hoàn toàn không biết chuyện này...

Bỗng nhiên lúc ấy Bộc Phu buông bát đũa, giơ tay áo gạt mồm đầy mỡ nói :

- Ăn no, uống say, đủ rồi, đủ rồi, Vưu huynh, giờ chúng ta ra tay!

Thì ra nãy giờ lão cắm cúi ăn là để no bụng mà đánh một trận, Bộc Phu tuy thô lỗ, nhưng là người suy nghĩ thực tế. Biết trước chuyện này chẳng thể bằng thương lượng mà thành công, đằng nào cũng sẽ động binh đao một trận đến đâu thì đến!

Vưu Tam Lang "hừ" một tiếng nói :

- Lương Tâm là tay chân của ngươi, hắn làm gì lẽ nào ngươi không biết?

Qua Trường Giang thấy chuyện cũng chẳng còn nói bằng lời được nữa, liền đẩy bàn đứng phắt dậy nói lớn :

- Nói vậy nghĩa là thế nào, ta ra tiền vốn cho Lương Tâm mở tiệm cầm đồ, chỉ biết hàng tháng hắn mang tiền về nộp, còn những chuyện khác hắn làm ta làm sao cai quản cho xuể!

Vưu Tam Lang cười nhạt nói :

- Chỉ một chuyện hắn nhét ta vào bao định đem ra vực núi thủ tiêu, Qua đại bảo chủ ngươi cũng phải chịu hoàn toàn trách nhiệm!

Qua Trường Giang đại nộ thét lớn :

- Nhưng ngươi còn sống trơ trơ kia, mà Lương Tâm thì đã chết!

Vưu Tam Lang gầm lớn :

- Hắn đáng chết, họ Qua kia, giờ ngươi nhanh trả con gái cho ta!

Nói dứt câu, lão tung người nhảy nhanh qua bên kia bàn, bọn tay chân của Qua Trường Giang đứng bên đối diện sóng vai nhau thành một hàng rào, chỉ tay thóa mạ nhau.

Đột nhiên Bộc Phu huơ thanh đại đao lên bổ xuống một nhát, “ầm” một tiếng, cả chiếc bàn bị vỡ làm đôi, chén bát tung bay loảng xoảng.

Qua Trường Giang mặt đằng đằng sát khí thét lên :

- Sát! Sát!...

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 21: " Thần thâu " trộm đầu

Lúc này tên chủ sòng ngựa ở Tây bắc Phi Sa trấn bốc hỏa lên đầu, từ khoảng cách hai trượng đã vung roi đánh tới!

Vưu Tam Lang bấy giờ còn treo ngược chân trên xà nhà đầu chúc xuống đất, suýt nữa thì bị ngọn roi đánh trúng mặt đành phải dùng đao chống đỡ.

Chủ sòng ngựa Kim Bất Hoán thừa cơ đánh liền mười mấy roi trùm toàn thân Vưu Tam Lang vào vòng khống chế của ngọn roi da.

Trong tình thế bất lợi, trên mặt Vưu Tam Lang đã dính phải hai roi với vết hằn đỏ lựng rớm máu.

Vưu Tam Lang buông người rớt xuống lăn tròn mấy vòng, mũi đao đã chọc tới tiểu phúc Kim Bất Hoán chỉ cách hơn thước.

Kim Bất Hoán buông tiếng cười nhạt, ngọn roi chuyển thế từ trên cao đánh xuống dưới.

Vưu Tam Lang còn khom người thấy vậy bật lùi thật nhanh, nên không tất bị ngọn roi quất đứt bàn tay phải rồi!

Tuy vậy thanh đao mũi cong của lão vẫn bị đầu roi cuốn chặt, Vưu Tam Lang không sao rút được đành vận công chấn gãy ngang giữa lưỡi đao!

Kim Bất Hoán phát ra một tràng cười đắc ý.

Trong lúc đó tình hình Bộc Phu lại khả quan hơn Vưu Tam Lang, tuy bị bốn người vây đánh rất quyết liệt nhưng đao pháp của Bộc Phu thật điệu nghệ, không cần có hư chiêu hoặc biến ảo gì, mỗi đao phát ra đều rất bình thường, thế nhưng không ai dám mạo hiểm trực diện tiếp chiêu!

Bộc Phu càng đánh càng hung mãnh, không cần e dè gì. Trong đại sảnh, Qua Trường Giang trần thiết rất nhiều đồ vật quý giá, với thanh đao vô cùng linh hoạt, Bộc Phu phá tan hết cái này đến cái khác, sau vài chục chiêu, hơn phân nửa đồ trang trí và vật dụng đắt tiền bị phá tan tành.

Qua Trường Giang thấy vậy máu sôi lên ngùn ngụt!

Bên này Vưu Tam Lang chỉ còn lại cán đao với một đoạn thép ngắn trong tay, hơn nửa mũi đao cong bị ngọn roi cuốn mất.

Kim Bất Hoán phất mũi roi làm mũi đao bắn tít lên không!

Vũ khí trong tay hầu như đã trở thành vô dụng, hiển nhiên Kim Bất Hoán không bỏ qua cơ hội áp đảo địch nhân.

Ngọn roi da như con mãng xà không ngừng réo lên vun vút, lưng áo Vưu Tam Lang rách bươm từng mảnh rơi xuống.

Hiển nhiên y phục đã rách thì da thịt đâu còn lành lặn? Da thịt bị đánh tả tơi, Vưu Tam Lang cố sức nhảy lùi lại rồi lấy từ trong người ra một chiếc túi hẹp dài chừng hai thước rút ra một vật cầm chắc trong tay.

Lập tức cả đại sảnh phát ra ánh sáng vàng chói. Mọi người nhìn lại thì nhận ra đó là một thanh kim kiếm nhỏ.

Thanh kim kiếm này Vưu Tam Lang lấy được từ trong ruột chiếc xà nhà ở Thanh Phong trấn.

Biết là bảo vật, lão giấu kín trong người không lộ ra cho ai biết. Nhưng bây giờ không còn binh khí, tình thế cấp bách quá đành phải lấy hộ mạng.

Ánh vàng lóe lên nhằm ngọn roi da vừa quất tới.

Chỉ một mình tên chủ sòng ngựa Kim Bất Hoán đối địch với Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang, còn cả bốn người kia vây đánh Bộc Phu, thế mà chỉ Kim Bất Hoán thắng thế nên hết sức tự mãn.

Vưu Tam Lang bị trúng ba bốn roi, khắp người rớm máu, tay lại mất binh khí, xem chừng không thể duy trì được lâu.

Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán biết trước sau gì cũng dồn đối phương vào chỗ chết, nhưng trước hết phải làm nhục lão ta một trận.

Hắn chợt nghĩ đến Hoàng Phủ Sơn. Tên tiểu tử đó cũng phải lột da đi mới hả, để rửa mối hận ở đồi Bạch Mã bị Hoàng Phủ Sơn dùng Kim Thủ chỉ đánh bị thương suýt mất mạng.

Hắn nghĩ đến Hoàng Phủ Sơn là vì trông thấy thanh kiếm nhỏ phát ra ánh vàng rực như Kim Thủ chỉ.

Nhưng thanh đao mũi cong của Vưu Tam Lang đã bị gẫy, nay chỉ dùng thanh kiếm nhỏ như ngọn chủy đao thì có gì đáng phải bận tâm?

Vị đại chưởng quầy của sòng ngựa Tây bắc Phi Sa trấn từ bảy tuổi dã ngồi trên lưng ngựa với chiếc roi ngựa trên tay thì đến cả những con ngựa bất kham nhất cũng phải chịu thuần phục chứ đối với người thì chuyện quá dễ!

Vưu Tam Lang đã trúng bốn roi đau buốt tận xương, chẳng khác gì bị đao chém.

Ngọn roi không chút úy kỵ cứ quất thẳng xuống thanh Kim kiếm, nhất định thanh kiếm nhỏ cũng bị cuốn lấy như trước.

Nhưng không ngờ nghe "phực" một tiếng, ngọn roi da đứt làm đôi!

Vưu Tam Lang chợt khơi dậy niềm tin, thậm chí còn cất lên tràng cười đắc ý!

Còn Kim Bất Hoán thì không sao tin được diễn biến vừa xảy ra ngay trước mắt!

Ngọn roi của hắn dài hơn hai trượng, to hơn ngón tay cái bằng da và gân bò tinh luyện, chưa lần nào bị đao kiếm làm tổn thương một phần, thế mà bỗng dưng bị đứt.

Chẳng lẽ ngọn kim kiếm là thần binh lợi khí?

Kim Bất Hoán là người không tin vào thần linh hay ma quỷ, mặc cho ngọn roi bị đứt một đoạn khá dài, vẫn phi người lao tới thi triển tuyệt chiên Dã Long Dao Vỹ.

Tiếng roi vun vút, tiên ảnh lập lòa...

Phựt! Phựt!...

Kim Bất Hoán xuất liền bảy roi, Vưu Tam Lang cũng vung kiếm đỡ bảy lần.

Kết quả ngọn roi da đứt thêm bảy đoạn, chỉ còn lại chưa đầy một thước!

Trên tay chỉ còn chiếc cán với một mẩu roi thì còn làm trò trống gì? Chỉ trước đó Vưu Tam Lang cũng đã từng nếm trải tình cảnh bi đát ấy!

Lão nhìn Kim Bất Hoán, cười hô hố hỏi :

- Tên chủ chuồng lừa kia! Uy phong của ngươi đâu mất cả rồi? Mau chịu chết đi!

Kim Bất Hoán rút từ thắt lưng ra một thanh đoản đao. Hắn quên mất rằng Kim kiếm có thể làm đứt chiếc roi da bảo bối của mình thì cũng dễ dàng chặt đứt thanh đao nhỏ.

Quả nhiên chỉ nghe “rắc” một tiếng khô khốc, thanh đoản đao của Kim Bất Hoán bị đứt ngọt làm hai đoạn!

Vưu Tam Lang càng tăng thêm sự tự tin.

Kim Bất Hoán nhằm giữa đại sảnh lao ra, nhưng khinh công so với đối thủ còn thua xa!

Nếu như cả hai cùng chiến đấu trên lưng ngựa thì Vưu Tam Lang sẽ kém thế hơn rất nhiều.

Nhưng đây lại đấu trên bộ, nhờ thế mà Vưu Tam Lang lại chiếm ưu thế.

Lão là người làm ăn không cần vốn. Nếu không giỏi khinh công, để chậm chân, nếu không bị khổ chủ đánh chết thì cũng bị quan gia bắt được!

Nói thẳng ra đã là "thần trộm" thì khinh công cũng thuộc loại thượng thừa.

Chỉ hai bước, thanh Kim kiếm đã tỏa ánh vàng lấp lánh phía sau đầu Kim Bất Hoán khiến hắn cảm thấy mát lạnh phía sau đầu và bả vai nhói lên.

Trong lúc tính mạng Phi Đề Thần Tiên bị đe dọa thì Qua Trường Giang vốn đang đứng lượng trận thấy vậy lao tới, thanh trường kiếm chém bổ xuống chặn trước mặt Vưu Tam Lang.

Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán được thoát chết, đưa tay sờ ra sau gáy thấy ướt mèm, nhìn vào bàn tay thấy đầy máu mới hay mình đã bị thương và không tin được trên đời lại có thứ binh khí sắc như thế.

Vưu Tam Lang biết bản lĩnh của Qua Trường Giang chẳng phải tầm thường.

Trên giang hồ ai không biết Khấp Huyết Kiếm lợi hại thế nào?

Qua Trường Giang chú mục nhìn thanh Kim kiếm trên tay Vưu Tam Lang "hừ" một tiếng nói :

- Đoạn Lưu Kiếm thất tích mấy chục năm nay, thì ra ở trong tay ngươi!

Lúc này Vưu Tam Lang đã biết thanh Kim kiếm chém sắt như bùn nên can đảm hơn nhiều, cười hắc hắc nói :

- Không có Kim kiếm sao dám xông vào Khoái Lạc bảo của ngươi? Tên họ Qua kia! Nữ nhi ta hiện ở đâu?

Qua Trường Giang đáp :

- Qua mỗ thật không biết nhi nữ của ngươi ở đâu. Vưu Tam Lang, ngươi định dùng Kim kiếm để uy hiếp bổn nhân thì nghĩ thế là sai lầm lớn đấy! Nếu Khoái Lạc bảo quyết ý giữ các ngươi thì đừng mong gì ra thoát!

Vưu Tam Lang nhìn quanh. Hai bên đứng đầy cung thủ, rõ ràng lời Qua Trường Giang chẳng phải đe dọa suông!

Lão suy tính nhanh trong đầu rồi nói :

- Qua đại bảo chủ! Ta tới đây là tìm nhi nữ ta chứ không phải để đánh nhau. Nếu ngươi hứng thú chuyện đánh lộn thì hãy tìm một nơi nào đó, ta sẵn sàng thừa tiếp!

Qua Trường Giang cười bí ẩn :

- Đừng đánh nhau nữa! Nếu ta ở vào địa vị ngươi thì tìm nơi nào thật kín mà ẩn mình.

Vưu Tam Lang nhíu mày hỏi :

- Vì sao ta lại phải trốn lánh ai chứ?

Qua Trường Giang đáp :

- Đoạn Lưu Kiếm đã xuất hiện thì không sao ở yên trong giang hồ được nữa. Ngươi có biết chủ nhân của thanh kiếm đó là ai không?

Vưu Tam Lang buột miệng :

- Là ai?

- Nó là bảo vật gia truyền của Xích Long Âm Trường Sinh, Bảo chủ Long Môn bảo, nếu hắn biết được Đoạn Lưu Kiếm bị ngươi trộm mất thì ngươi mong gì giữ được mạng?

Vưu Tam Lang nghe vậy thì lòng đầy kinh hãi, trên giang hồ vẫn truyền ngôn rằng Xích Long Âm Trường Sinh ghét ác như cừu, khi đã ra tay thì không để ai sống sót.

Thanh Kim kiếm vốn bị người khác lấy trộm đem giấu ở Hòa Khí Phố và lão đã đánh cắp được. Nay trách nhiệm đó đổ lên vai, sau này phải hết sức cẩn thận mới được!

Nghĩ thế lão lắc đầu cười nói :

- Đó là chuyện sau này. Còn bây giờ ta phải tìm cho được nhi nữ trước đã!

Qua Trường Giang trầm giọng :

- Nhi nữ ngươi không có trong bổn bảo. Nếu không tin thì cứ việc đi mà tìm!

Bấy giờ trong đại sảnh tiếng binh khí chạm nhau nghe đinh tai nhức óc, cùng tiếng chửi rủa của Bộc Phu.

Cả bốn tên Tề Trường Chinh, Trương Địch, Điền Phong và Triệu Đảm mới từ Kim Thụ pha trở về cùng vây đánh Bộc Phu rất ác liệt.

Xét về võ công, Bộc Phu cao chiêu hơn bất cứ ai trong số địch nhân, nhưng nay bị vây chặt trong đại sảnh không thể rộng tay rộng

cẳng mà thi triển chiêu thức nên hết sức tức tối, chửi rủa váng cả lên.

Có câu rằng “mãnh hổ nan địch quần hồ”, hảo hán cũng kém thế trước đông người.

Bộc Phu vung đao loạn xạ nhưng không trúng ai cả, trái lại càng mau xuống sức.

Vưu Tam Lang quan sát thấy tình hình như vậy liền nói :

- Bộc huynh đừng đánh nữa! Chúng ta đi thôi!

Trong đại sảnh lập tức lặng hẳn.

Bộc Phu thổi phì phì bước tới cửa, thanh đại đao theo thói quen vác trên vai.

Lão vừa đi vừa quay đầu lại nhìn, không phải vì sợ bị ám toán mà căn cứ vào ánh mắt tức giận, có thể đoán biết lão đang ghi nhớ từng tên địch để khi gặp lại sẽ thanh toán với từng người!

Vưu Tam Lang đến gần Bộc Phu thấp giọng nói :

- Chúng ta hãy tạm thời tin Qua bảo chủ lần này, nghĩ cách đi chỗ khác tìm Nhị Thư.

Nhị Thư tất là Vưu Nhị Thư.

Bộc Phu và Vưu Tam Lang giao tình thân thiết còn hơn cả huynh đệ kết nghĩa, xưa nay Bộc Phu vẫn làm theo lời Vưu Tam Lang.

Lão lớn tiếng hỏi :

- Tên họ qua không thừa nhận có Nhị Thư ở đây ư?

Vưu Tam Lang chưa lên tiếng thì Qua Trường Giang đã thay lời :

- Hai vị! Qua mỗ lấy lễ đãi khách. Nhưng bây giờ trở thành xung đột, đó thật là chuyện ngoài ý muốn. Nhưng dù sao nhi nữ của Vưu huynh thật không có ở đây.

Bộc Phu xẵng giọng :

- Không ở đây thì ở đâu?

Qua Trường Giang kiên nhẫn đáp :

- Tôi làm sao biết được?

Bộc Phu nhìn Vưu Tam Lang hỏi :

- Vưu huynh, bây giờ ta phải làm gì?

- Rồi sẽ tìm cách. Chúng ta đi thôi!

Hai người vừa xuống khỏi bậc cấp thì Qua Trường Giang bỗng gọi lại :

- Vưu huynh hãy chờ một lát!

Vưu Tam Lang quay lại hỏi :

- Có việc gì vậy?

Qua Trường Giang nói :

- Qua mỗ muốn nhắc lại chuyện mới rồi đề cập tới trong tiệc rượu...

Vưu Tam Lang ngắt lời :

- Đánh nhau loạn xạ lên, ta chẳng nhớ gì sất! Xem đây, người ta máu me thế này.

Qua Trường Giang nhẹ giọng :

- Việc đó chỉ là hiểu lầm. Qua mỗ đã nói hoàn toàn không muốn thế. Xin nhắc lại rằng nếu Vưu huynh có thể mang đầu Hoàng Phủ Sơn tới đây, Vưu huynh đề xuất giá nào, Qua mỗ nhất định đáp ứng chu toàn.

Vưu Tam Lang gật gù :

- Ta đã chẳng nói rồi sao? Chỉ cần ngươi tìm được nhi nữ ta thì Vưu Tam Lang này sẽ mang đầu Hoàng Phủ Sơn tới đổi!

- Nhưng quả thật Qua mỗ không biết nhi nữ ngươi hiện ở đâu. Vưu huynh hãy tin lời Qua mỗ là hoàn toàn thành thực!

Vưu Tam Lang cười nhạt nói :

- Đó là chuyện khác!

Rồi cùng Bộc Phu đi ra bảo môn.

Nhưng hai người chưa đi được mấy bước thì Tổng quản Tề Trường Chinh đã dấn bước ra nói :

- Xin nhị vị lưu bước!

Dám đoán Tề Trường Chinh không bỏ qua cơ hội để củng cố địa vị của mình.

Chức Tổng quản Khoái Lạc bảo mà Tề Trường Chinh kế nhiệm là kế thừa từ Đại Đao Phiến Tử Vương Hóa Nam vừa bị giết. Không riêng gì Tề Trường Chinh mà bất cứ ai được đề cử vào chức vụ cao hơn cũng tranh thủ mỗi lúc để làm tăng thêm sự tín nhiệm của mình, nhất là đối với chủ nhân.

Vưu Tam Lang nói :

- Có chuyện gì?

Tề Trường Chinh tra đao vào vỏ, lễ phép nói :

- Nhi nữ của ngài tôi xin nhận trách nhiệm tìm kiếm. Nội trong ba ngày nhất định tìm ra.

Vưu Tam Lang nghe câu đó thì rất vui mừng, đến gần Tề Trường Chinh vỗ vai hỏi :

- Lão huynh là...

- Tại hạ là Tề Trường Chinh, Tổng quản hiện nhiệm của Khoái Lạc bảo. Trên giang hồ xưng hiệu là Bạch Hà Thập Tam Đao.

Vưu Tam Lang không chú ý đến câu giới thiệu dông dài của đối phương, chỉ hỏi :

- Ngươi bảo chỉ trong ba ngày có thể tìm được nhi nữ của ta?

- Nhưng trước hết ngài nói xem tên nhi nữ là gì?

- Nó tên là Vưu Nhị Thư.

Tề Trường Chinh nói :

- Cách đây bảy dặm có một đầm nước gọi là Lão Long đàm. Ba ngày sau chúng ta sẽ gặp nhau ở đó, chúng tôi sẽ đưa nhi nữ ngài tới đó, còn ngài sẽ mang đầu Hoàng Phủ Sơn tới, được chứ?

Vưu Tam Lang nhìn đối phương từ đầu tới chân vẻ dò xét rồi nói :

- Ngươi biết nhi nữ của ta hiện ở đâu chứ?

Tề Trường Chinh lắc đầu :

- Bây giờ còn chưa biết.

Vưu Tam Lang lại hỏi :

- Trong ba ngày ngươi tin chắc sẽ tìm được?

Tề Trường Chinh gật đầu :

- Trong ba ngày nếu đúng nhi nữ ngài ở trong khu vực Thái Tường phủ, nhất định tôi sẽ có cách tìm được!

Vưu Tam Lang nghĩ ngợi một lát rồi gật đầu :

- Hy vọng ngươi thực hiện đúng lời hứa.

Tề Trường Chinh liếc nhìn đối phương gật gù :

- Cũng hy vọng ngài mang đầu Hoàng Phủ Sơn tới đúng hẹn!

Vưu Tam Lang nhìn lần nữa bọn hắc y nhân bố trí trong khu vực tiền viện Khoái Lạc bảo, “hừ” một tiếng rồi cùng Bộc Phu đường hoàng bước ra khỏi bảo môn.

Qua Trường Giang nổi giận chỉ tay vào Tề Trường Chinh quát lên :

- Ngươi biết tìm ở đâu ra nhi nữ của hắn? Đã mấy lần làm hỏng việc, nay lại chuốc thêm phiền phức...

Tề Trường Chinh không hề sợ sệt, trái lại còn nhếch miệng cười bước tới bên Qua Trường Giang nói nhỏ vào tai lão mấy câu.

Chỉ thấy lão Bảo chủ nhíu mày sau đó cười lên khùng khục gật đầu nói :

- Trường Chinh! Xem ra ngươi có đầu óc thật đấy! Hay lắm! Hay lắm! Cứ thế mà làm!

* * * * *

Ra khỏi Khoái Lạc bảo, Vưu Tam Lang và Bộc Phu chạy liền một hơi không kịp thở.

Bộc Phu tuy chưa bị thương, nhưng bị bốn người vây đánh phải ra sức đối địch nên lực khí đã mất hết phân nửa, nay phải đi nhanh nên miệng mũi tranh nhau thở.

Vưu Tam Lang lại càng thảm hơn nhiều. Trên người trúng phải ba roi mặt còn rớm máu, trên lưng rách nát, máu thịt lẫn với y phục, đi được chừng ba bốn dặm đã gần như kiệt sức.

Tuy nhiên ngay ở trong sảnh, khi đàm thoại với Qua Trường Giang lão đã giấu thanh Kim kiếm vào trong áo không cho ai biết.

Ngay cả Bộc Phu lão cũng không tiết lộ bí mật này.

Khi lão buộc lòng phải lấy kim kiếm ra, Bộc Phu đang dốc hết sức đối phó với bốn tên cường địch liên thủ tấn công, tuy thấy ánh vàng lóe lên cũng không lưu tâm nhiều.

Đối với Bộc Phu, thanh đại đao nặng ba mươi hai cân là quá thích hợp không mong muốn gì hơn nữa!

Đi được mấy dặm, Bộc Phu chậm bước dần lại, hỏi :

- Vưu huynh, có thật Qua Trường Giang không biết Nhị Thư ở đâu không?

Vưu Tam Lang thản nhiên đáp :

- Rất khó nói. Hắn là một tên đại ma đầu.

Bộc Phu "hừ" một tiếng, vẻ bực bội :

- Qua Trường Giang tự thị có thân phận cao, tuy không xuất thủ nhưng chẳng phải khoanh tay đứng nhìn, đúng là giảo hoạt!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Bộc huynh cho rằng tên Tổng quản họ Tề có nói thật không?

Bộc Phu đáp :

- Ta cho rằng hắn chỉ nói dóc!

- Làm sao thấy được?

- Vưu huynh cứ nghĩ mà xem! Tề Trường Chinh chỉ là Tổng quản của Khoái Lạc bảo. Còn Qua Trường Giang vì phục cừu cho nhi tử

mà không tiếc bất cứ thứ gì, thế mà vẫn không thể tìm được Nhị Thư thì tên họ Tề là cái thứ gì mà tìm được.

Vưu Tam Lang nói :

- Có thể hắn quan hệ rộng, giao du nhiều nên có nhiều nguồn tin mà tìm được cũng nên.

- Vậy là Vưu huynh tin hắn?

Vưu Tam Lang gật nhẹ đầu :

- Tôi không thể bỏ qua hy vọng nào.

Bộc Phu lại hỏi :

- Huynh định lén cắt lấy đầu Hoàng Phủ Sơn đưa cho hắn thật sao?

- Phải.

- Một mình Hoàng Phủ Sơn võ công cao cường, bên hắn lại còn Biện Bất Nghi nữa, chẳng dễ gì tiếp cận mà không bị phát hiện đâu, cho dù vào nửa đêm đi nữa.

Vưu Tam Lang nói :

- Vì cứu nhi nữ, tôi không sợ nguy hiểm.

- Nhưng có những việc cần suy nghĩ thấu đáo...

- Xin Bộc huynh chỉ giáo thêm.

- Tôi cho rằng tên họ Tề kia ranh ma quỷ quyệt lắm. Giống người rậm râu sâu mắt như hắn không thể tin được, vì thế nên đề phòng trước là hơn.

Vưu Tam Lang chợt nghĩ ra, gật đầu :

- Đúng thế! Nếu lỡ tôi đưa đầu Hoàng Phủ Sơn đến, hắn lại đưa tới một cô ả vớ vẩn nào đó nói bừa rằng đó là Nhị Thư thì sao? Hóa ra bị hắn lừa cho một vố đau.

- Chính thế! Lúc đó chẳng những không lấy được Nhị Thư mà tạo nên một mối huyết cừu với những người nào đó đối với chúng ta không thù oán, lại có võ công cao cường, như thế chẳng phải tựu rước họa vào thân?

Vưu Tam Lang không nói gì. Đối với vị huynh đệ ít lời này, khi đã nói ra câu nào thường rất xác đáng.

Không sai! Nếu bị lừa cú này đúng là chết không có chỗ táng thân.

Hai người trầm mặc đi thêm chừng bảy tám dặm nữa thì tới một khúc sông nhỏ, bên tả ngạn có khu rừng liễu tốt um.

Vưu Tam Lang nói :

- Chúng ta vào trong rừng liễu này nghỉ ngơi một lúc, xem có thể nghĩ ra được cách nào.

Bộc Phu không phản đối. Lão cũng cần nghỉ ngơi lấy lại sức nên vừa đặt lưng xuống đã ngủ thiếp đi.

Vưu Tam Lang không sao ngủ được, lấy một cành cây nhỏ vẽ linh tinh trên mặt đất.

Hết vẽ lão lại giương mắt nhìn ra xa, trong đầu bao nhiêu ý nghĩ hỗn độn.

Vưu Tam Lang chợt nhớ lại lúc ở Thanh Phong trấn, Vưu Nhị Thư định đi một lúc, thế mà chờ mấy canh giờ vẫn không thấy trở lại.

Với bản lĩnh của nhi nữ, Vưu Tam Lang tin rằng không có gì bất trắc xảy ra, thế mà chờ gần hết ngày vẫn bặt vô âm tín khiến lão suýt nữa bị tên Lương Tâm ám toán chết thảm trong núi rồi, nếu không được Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi cứu giúp thì không thể thoát nạn.

Như vậy đối với lão Hoàng Phủ Sơn có ơn cứu mạng, sao bây giờ có thể trộm cắt đầu ân nhân được.

Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang lại vẽ chằng chịt trên mặt đất. Lão nghĩ tới Biện Bất Nghi. Hình như hắn cũng đang tìm một vị cô nương...

Rối bời với hàng trăm ý nghĩ, lòng Vưu Tam Lang lo lắng không yên. Trong lúc đó Bộc Phu vẫn ngáy như sấm, thật là người vô tư lự!

Một hồi sau, Bộc Phu đang ngủ say bỗng chồm ngay dậy miệng la ú ớ.

Vưu Tam Lang ngạc nhiên hỏi :

- Chuyện gì thế?

Bộc Phu vừa dụi mắt vừa trả lời :

- Thấy một cơn ác mộng. Bị đàn lang vây cắn...

- Bộc huynh đừng ngủ nữa! Tôi nghĩ ra kết hoạch thế này. Nếu huynh thấy thích hợp thì chúng ta chuẩn bị hành động.

- Vưu huynh cứ nói ra xem!

- Tôi định cứ đến đúng hẹn, ba ngày sau sẽ có mặt ở Lão Long đàm. Tới đó sẽ tùy cơ hành sự.

Bộc Phu lo lắng hỏi :

- Còn đầu lâu của Hoàng Phủ Sơn?

Vưu Tam Lang thản nhiên đáp :

- Cũng mang theo tới đó!

Bộc Phu thất kinh hỏi :

- Ngươi có thể chặt được đầu hắn thật sao?

Vưu Tam Lang chợt phá lên cười ngặt nghẽo, ôm bụng mà cười bò ra...

Bộc Phu ngạc nhiên giương mắt nhìn, không hiểu vì sao!

Cười một lúc chán rồi, Vưu Tam Lang đưa tay áo quết nước mắt chảy ra vì cười nhiều quá rồi kéo tay Bộc Phu nói :

- Đi! Chúng ta hãy đi tìm một nơi nào trú lại, ba ngày sau sẽ đến hội ước!

* * * * *

Ở phía Tây bắc Khoái Lạc bảo có một tiểu trấn.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu đến trú tại một khách điếm nhỏ trong tiểu trấn này.

Suốt ba ngày hai người ăn uống nghỉ ngơi trong điếm không đi ra ngoài.

Kể cũng lạ. Trong tình cảnh đó mà hai người cứ ở lỳ trong điếm vẫn không thấy sốt ruột hoặc ngột ngạt gì cả.

Đến ngày thứ ba khi trời vừa sáng, Vưu Tam Lang gọi tên điếm tiểu nhị tới đặt lên bàn một đĩnh bạc bảo hắn :

- Tính tiền đi. Còn dư ra cứ mua cho ta một con lợn sống!

Tên điếm tiểu nhị ngạc nhiên hỏi :

- Đồ ăn thức nhắm ở đây không thiếu, khách quan sai đi mua lợn làm gì?

Vưu Tam Lang xua tay :

- Chớ hỏi nhiều! Cứ đi mua ngay cho ta một con lợn cỡ trung bình là được!

Bộc Phu mỉm cười. Lúc này lão mới hiểu ra ý đồ của Vưu Tam Lang.

Chừng vài khắc sau, tên tiểu nhị mua về một con lợn chừng năm chục cân trói chặt mõm và bốn chân, cười nói :

- Con lợn này nhiều thịt lắm, quả là thượng hạng. Khách quan sai làm thế nào?

Vưu Tam Lang nói :

- Cứ để nguyên thế, chẳng phải làm gì cả. Chỉ tìm cho ta một tấm vải dầu là được!

Tên điếm tiểu nhị quày quả chạy đi, lát sau chạy tới, trên tay cầm một tấm vải dầu.

Hắn còn chưa kịp hỏi xem dùng tấm vải dầu làm gì thì chợt thấy ánh sáng lóe lên. Con lợn đã bị Vưu Tam Lang chặt đứt mất đầu không kịp kêu một tiếng!

Vưu Tam Lang dùng tấm vải dầu gói đầu con lợn lại rồi bảo tên điếm tiểu nhị :

- Đưa con lợn này di làm đi rồi chuẩn bị mấy món thật ngon, chờ chúng ta về sẽ đánh chén một bữa!

Dứt lời bình thản xách tấm vải đựng đầu lợn đi ra khỏi điếm.

Bộc Phu cười khoái trá bước theo sau.

Rời tiểu trấn, hai người nhắm hướng Khoái Lạc bảo bước nhanh.

Đi được chừng sáu bảy dặm, chợt thấy một hắc y nhân từ hướng ngược chiều đi thẳng về phía hai người.

Thấy trên tay Vưu Tam Lang xách túi vải dầu trong đựng vật gì, hắc y nhân chỉ ngón tay trái lên trời cười nói :

- Vưu lão gia, ngài chúa thật!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Ngươi nhất định là người của Khoái Lạc bảo. Ta đoán không sai chứ?

Hắc y nhân gật đầu :

- Ngài đoán đúng quá! Chính tại hạ đến nghênh đón Vưu lão gia đây!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Chẳng phải quý Tổng quản hẹn gặp ở Lão Long đàm rồi mà?

Hắc y nhân xua tay cười nói :

- Gần nửa đêm qua mới tìm được Vưu Nhị Thư. Tệ Bảo chủ thấy rằng hẹn gặp ở Lão Long đàm thì kém long trọng nên mới đổi lại ở lương đình trong hậu viện Khoái Lạc bảo. Chỉ cần hai vị tới đó lập tức nhận được Vưu Nhị Thư về ngay!

Vưu Tam Lang cười khùng khục, nhìn Bộc Phu hỏi :

- Thế nào? Xem ra việc này ngoài dự kiến mất rồi!

Ý lão là do không tin Tề Trường Chinh thực hiện được lời hứa nên không lấy đầu Hoàng Phủ Sơn đem tới, lần này đến Khoái Lạc bảo chỉ sợ Qua Trường Giang không giao Vưu Nhị Thư.

Bộc Phu nhíu mày nói :

- Nếu đàm không nổi thì phải dùng võ công thôi!

Vưu Tam Lang hỏi tên hắc y nhân :

- Nhi nữ ta hiện thế nào?

- Tiểu thư có phần hoảng sợ, hỏi gì cũng không nói.

Bộc Phu chớp chớp mắt, chợt hỏi :

- Vưu Nhị Thư vóc người thế nào? Cao bao nhiêu?

Hắc y nhân ngẩn người ra một lúc mới giơ tay ra trước mặt áng chừng, nói lắp bắp :

- Cao chừng này... à không! Có lẽ cao hơn một chút!

Bộc Phu quát to :

- Nhưng rốt cuộc cao bao nhiêu chứ?

Hắc y nhân kinh hoảng, thật sự lúng túng.

Ngộ nhỡ nói sai thì sao?

Nhưng chỉ chốc lát hắn trấn tĩnh ngay.

Khoái Lạc bảo không thiếu nhân tài, nhất là về mặt giảo hoạt gian mãnh, phái người làm nhiệm vụ quan trọng thế này há lại lấy bọn ngốc tử.

Hắc y nhân bình tâm lại, cười đáp :

- Tiểu thư bận bộ y phục mới nhìn rất vừa với người lại hợp màu. Không thấy đồ cũ đâu, chỉ bận thứ mới toanh!

Dừng một lát hắn ba hoa tán thêm :

- Hai vị khi gặp thì biết. Tuy nhiên xin hỏi, trong tấm vải dầu này có đúng đầu người không?

Vưu Tam Lang đáp :

- Đương nhiên là đầu người, máu còn nhỏ tong tong đây. Bằng hữu, chớ hỏi nhiều. Cứ việc đi trước dẫn đường!

Hắc y nhân lại nhìn lần nữa Bộc vải dầu, trên mặt thoáng hiện nụ cười ranh mãnh!

Chẳng bao lâu ba người qua Long Hổ kiều vào thẳng bảo môn.

Tất cả chúng nhân gặp trước bảo thấy ba người đều chắp tay kính cẩn lễ phép chào hỏi, chẳng khác gì gặp lại người trong bảo, hơn nữa còn là nhân vật nào quan trọng hoặc có công đức lắm!

Bộc Phu miễn cưỡng gật đầu chào lại.

Vưu Tam Lang thấy vậy không khỏi ngạc nhiên, lão tự hỏi rằng người Khoái Lạc bảo lại tỏ ra thân thiện đối với họ như vậy? Chẳng lẽ mới đó mà quên chuyện lần trước song phương đánh nhau chí mạng?

Lão đâu biết rằng thái độ thân thiện đó xuất phát từ chiếc Bộc vải dầu đẫm máu trong tay mình.

Tuy rằng đó chỉ là cái đầu lợn. Nhưng người của Khoái Lạc bảo tin chắc đó chính là đầu của Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn đã giết mất Thiếu bảo chủ của họ là Ngọc công tử Qua Ngọc Hà, mối thâm thù đó toàn bảo không ai quên được!

Nhiều người biết cuộc ước hẹn giữa Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang với Tề Trường Chinh tổng quản.

Hoàng Phủ Sơn võ công cao cường, từng nhiều phen làm náo loạn Khoái Lạc bảo, ngay cả Bảo chủ và nhiều cao thủ đỉnh cao của Khoái Lạc bảo cũng không sao thắng được.

Nhưng Bệnh Thần Thâu lại khác.

Với tài ăn trộm được xưng danh là thần trộm thì việc lấy đầu người còn dễ hơn đồ vật được cất giữ chắc chắn trong rương hòm.

Cho nên thấy Bộc vải đẫm máu, ai cũng đinh ninh đó là đầu lâu của Hoàng Phủ Sơn, bởi thế mới có sự hoan nghênh ấy.

Nhưng không chỉ hoan nghênh.

Có cả sự bố trí nữa.

Vốn trước đây thiết lập cạm bẫy ở Lão Long đàm, chỉ theo cao kiến của Khoái Hoạt Đấu Điền Phong, Qua Trường Giang mới thay đổi ý định, bố trí ở ngay hậu bảo.

Điền Phong cho rằng Lão Long đàm nằm giữa hoang sơn, nếu thiết lập cạm bẫy ở đó thì nhất định bị Vưu Tam Lang phát hiện được bởi vì sự minh mẫn sáng suốt của vị thần trộm đã nức danh giang hồ bấy lâu nay. Làm nghề ăn trộm mà được xưng "thần" đương nhiên không phải hạng ngốc nghếch.

Giang hồ truyền ngôn nhiều về tài nhanh trí của Vưu Tam Lang. Và điều đó rất có cơ sở.

Vì ngoài Vưu Tam Lang ra, chẳng mấy tên trộm có thể trộm cả đầu người!

Lúc này Vưu Tam Lang xách Bộc vải dầu đẫm máu đi sau hắc y nhân xuyên qua tiền viện, trung viện và mấy dãy hành lang tới trước hậu sảnh.

Từ chân thềm nhìn qua hậu sảnh chừng bảy tám trượng có một mái lều.

Qua Trường Giang đứng trước lều vẫy tay cười đon đả :

- Vưu huynh, Qua mỗ hầu giá ở đây từ lâu rồi!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Nhi nữ ta đâu?

Qua Trường Giang vỗ tay ba tiếng.

Từ hướng bên tả một nữ nhân dìu một thiếu nữ bận bộ y phục còn mới đi về phía gian lều. Vưu Tam Lang chú mục nhìn rồi gọi to :

- Hài tử! Hài tử!

Qua Trường Giang cười kha khá nói :

- Nhất định không sai đâu mà! Vưu huynh! Có mang theo đầu lâu Hoàng Phủ Sơn đó phải không?

Vưu Tam Lang giơ cao Bộc vải dầu nói :

- Chẳng phải đây rồi sao?

Qua Trường Giang lại cười to một tràng :

- Xin hãy vào lều! Chúng ta hãy uống mấy chén rượu mừng. Sau đó Vưu huynh có thể đưa nhi nữ trở về Tây Lương.

Bộc Phu chợt cao giọng :

- Vưu Nhị Thư tại sao không trả lời?

Qua Trường Giang đáp :

- Tiểu thư bị người ta dùng thủ đoạn khống chế. Hiện tại cô ấy chưa khôi phục thần trí hoàn toàn.

Vưu Tam Lang tin điều này.

Lão cùng Vưu Nhị Thư hành khứ giang hồ, bôn tẩu không ít nơi, từng gặp nguy nan chẳng phải một lần.

Nếu không bị ám toán, nhất định cô ta đã lao vào vòng tay lão rồi.

Lão đưa mắt nhìn Bộc Phu một lát rồi dấn bước đi về phía gian lều.

Hai người đã thỏa thuận trước là không vào lều. Khi cha con gặp nhau rồi là họ lập tức quay về, Bộc Phu sẽ đi đoạn hậu.

Vưu Tam Lang đứng trước cửa lều ném chiếc Bộc vải dầu lên bàn nói :

- Đưa nhi nữ ta đây!

Qua Trường Giang hạ lệnh :

- Dẫn ra!

Nhưng khi nữ nhân vừa đưa thiếu nữ quay đầu lại, Vưu Tam Lang thấy mặt thiếu nữ liền vung kiếm nhằm Qua Trường Giang chém tới!

Qua Trường Giang né mình tránh khỏi, phát tràng cười đắc ý rồi chộp lấy tấm vải dầu đựng đầu lâu Hoàng Phủ Sơn chạy vụt khỏi ngôi lều.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu còn chưa kịp phản ứng thì từ quanh lều, mười con chó dữ đã mai phục sẵn nhảy chồm vào!

Đồng thời hai nữ nhân cũng vung đao nhằm Vưu Tam Lang chém bổ tới chính diện.

Vưu Tam Lang điên tiết vung Kim kiếm chém tạt sang hai lưỡi nhuyễn đao.

Hai thiếu nữ hoàn toàn không có ai là Vưu Nhị Thư, thấy đao bị chém đứt liền co chân chạy, cước lực so với nam nhân còn linh hoạt hơn, chỉ thấy thân hình lướt nhẹ như chân không chạm đất, phút chốc đã không thấy đâu nữa!

Vưu Tam Lang và Bộc Phu nhìn quanh không trông thấy gì, phảng phất như đứng giữa đám vân vụ, còn đang ngơ ngác thì nghe "xoạt" một tiếng, một tấm lưới thép rất lớn đã chụp xuống đầu!

Vưu Tam Lang đứng ngay giữa tấm lưới, không sao tránh được bị trùm hẳn vào lưới.

Trên lưới còn rất nhiều lưỡi câu sắt, vì thế chỉ cần cử động là bị móc vào da thịt ngay.

Vưu Tam Lang sực hiểu rằng khi Qua Trường Giang phát hiện được trong Bộc vải dầu không phải là đầu lâu Hoàng Phủ Sơn mà chỉ là chiếc đầu lợn thì nhất định lão ta sẽ lấy đầu mình thay vào đó.

Vưu Tam Lang hết sức hoang mang. Mình bị mắc trong lưới là do nhìn quanh không thấy vật gì.

Do đâu mà xung quanh lều tối om như trong màn đêm đen vậy?

Vưu Tam Lang không thể biết được rằng hai ngươi đang sa vào Cửu Cung đại mê trận của Qua Trường Giang và hai nữ nhân vừa phóng đao định giết mình thì một tên trước đây mấy ngày suýt nữa đã giết chết Hoàng Phủ Sơn cũng ngay chỗ đó.

Vưu Tam Lang cố nén đau chịu đựng những lưỡi câu móc rách da thịt, dùng Kim kiếm chém đứt lưới sắt. Lão cũng không ngờ rằng thanh kiếm báu là nguyên nhân của tai họa mà mình đang gánh chịu.

Nguyên là Qua Trường Giang thấy thanh kiếm báu liền nổi lòng tham, thay đổi địa điểm cuộc hẹn tới hậu bảo với mê trận đã bố trí sẵn để tiêu diệt hai người nhằm chiếm lấy thanh kiếm báu.

Vốn là thần khí chém sắt như chém bùn, tấm lưới sắt làm sao chịu nổi?

Chỉ ba bốn kiếm, tấm lưới đã bị rách một mảng lớn, Vưu Tam Lang từ trong nhảy ra, toàn thân y phục rách nát máu túa ra, tuy các vết thương không nguy hiểm đếm tính mạng nhưng đau tận xương!

Tuy đã thoát khỏi lưới sắt nhưng Vưu Tam Lang cứ luẩn quẩn xung quanh mái lều vì đã mất phương hướng, nhìn xung quanh chỉ toàn bóng tối lờ mờ.

Lão nghe đâu đó có tiếng chó sủa và tiếng chửi rủa của Bộc Phu nhưng dường như cách tới mấy dặm, mừng rỡ hết sức gọi: Bộc huynh!

Bộc Phu đứng ở mép lưới khi bị chụp nên thoát được ra ngoài thì bị bầy chó dữ tấn công. Với thanh đại đao nặng ba mươi hai cân, Bộc Phu lung lên loạn sát, nhưng xung quanh chỉ là bóng tối lờ mờ gần như ban đêm, thỉnh thoảng một con chó lao vào cắn một miếng rồi biến mất, cứ luân phiên như vậy, mỗi con chó đều to bằng con bê nghé, thế mà cả một canh giờ Bộc Phu không chém trúng con nào.

Với thanh đại đao to nặng như vậy, Bộc Phu có thể chém đứt đôi cả một con trâu mộng nên loài chó có đáng kể?

Thế nhưng đàn chó lại xuất hiện ở những hướng khác nhau, mới phát hiện thấy thì chúng đã biến mất, chỉ tránh sao cho chúng không đớp trúng là may!

Qua một hồi Bộc Phu mệt lử. Lão không biết rằng mình đã chạy xung quanh gian lều tới bảy mươi vòng.

Cửu Cung đại mê trận thật là lợi hại!

Vưu Tam Lang cất tiếng gọi Bộc Phu nhưng thanh âm nghe xa lắc nhưng kỳ thực cả hai vẫn ở trong hậu viện chỉ cách nhau có mấy trượng.

Vưu Tam Lang đang gân cổ gọi bằng hữu thì chợt nghe “bịch” một tiếng, có vật gì rơi xuống trước mặt!

Lão cúi xuống nhìn, chợt nhận ra chính là chiếc Bộc vải dầu gói cái đầu lợn mà mình vừa đưa cho Qua Trường Giang!

Giọng lão Bảo chủ như vọng từ trên trời xuống :

- Lão trộm! Ngươi dám lừa dối lão phu, thật đáng chết!

Vưu Tam Lang quát lên :

- Qua Trường Giang! Sao ngươi giở trò gian trá làm khổ lão phu chứ? Tự vỗ ngực xưng là Đại bảo chủ mà chẳng khác gì một kẻ tiểu nhân!

Qua Trường Giang cười đắc ý :

- Hô hô hô! Cứ để các ngươi kiệt sức mà chết trong Cửu Cung đại mê trận, thanh Kim kiếm sẽ trở thành vật sở hữu của lão phu rồi! Hô hô...

Hai người đấu khẩu nhưng Bộc Phu vẫn không nghe thấy gì.

Vưu Tam Lang là người thông minh liền nhảy lên nóc lều. Ở đây làn vân vụ trông quang đãng hơn, có thể thấy lờ mờ cảnh tượng xung quanh, thấp thoáng thấy những con chó lớn.

Tuy vậy vẫn không tài nào tìm được các thoát ra khỏi trận.

Lão biết lời của Qua Trường Giang không chỉ dọa, không cần phải phí lực thêm, hai người quần với bầy chó, đến khi sức cùng lực kiệt rồi cũng bị chó cắn chết. Thanh Kim kiếm nhất định sẽ về tay hắn.

Nhưng vì sao Qua Trường Giang lại biết bố trí Cửu Cung đại mê trận? Chẳng lẽ hắn là người của Bạch Liên giáo?

Vưu Tam Lang đưa mắt nhìn ra phía xa, hầu như có thể nhìn thấy cảnh vật xa tới mười dặm. Lão nhíu mày nghĩ ngợi và chợt hiểu ra

đó chỉ là ảo giác.

Hiển nhiên đây là công phu của tà giáo. Vưu Tam Lang đã gặp nhiều tà công như thế.

Bây giờ phải xác định kỹ phương hướng. Đó chính là cứu tinh duy nhất, chỉ một cú nhảy chính xác là phải tới được tường viện.

Còn may rằng lúc vào hậu bảo, Vưu Tam Lang có quan sát địa hình, nhớ rõ ràng hậu viện một phía sát với bức tường thành, chỗ gần nhất chỉ có ba bốn trượng.

Lão hít một hơi thật sâu rồi nhìn quanh một lần nữa, chừng sắp vận công lao khỏi trận. Vừa lúc đó trên không có tiếng xé gió lao tới.

Vưu Tam Lang xác định ngay rằng từ bốn phía, có rất nhiều tên đang nhằm phía mình mà bắn.

Hiển nhiên người ở ngoài trận đã phát hiện thấy lão len lên mái lều.

Lão vội vàng tụt xuống đất, quát to :

- Qua Trường Giang! Vưu mỗ có việc cần thương lượng!

Giọng Qua Trường Giang như từ xa mấy dặm vọng tới :

- Có thể! Có thể! Vưu Tam Lang! Trước hết ngươi vứt thanh Kim kiếm ra ngoài này, lão phu sẽ lập tức phái người dẫn các ngươi ra khỏi trận!

Hiển nhiên Vưu Tam Lang không dại gì làm theo lời hắn!

Lão thừa hiểu Qua Trường Giang không dám khinh mạn đối địch với mình là sợ thanh bảo kiếm này.

Tuy vậy trong hoàn cảnh hiểm nghèo này, lão không thể nghĩ ngợi nhiều, cao giọng nói :

- Qua Trường Giang! Ngươi chẳng gì thì cũng bá chủ một vùng ở khu vực xung quanh Thái Tường phủ này, chẳng lẽ còn sợ thanh kiếm nhỏ bé này hay sao? Hay không dám đứng đối diện đàm phán với người ta chứ?

Qua Trường Giang lạnh giọng trả lời :

- Lão phu cầm chắc thắng trong tay, há có thể đàm phán với kẻ trộm cắp ti tiện như ngươi? Vì thanh Kim kiếm mà mở cho ngươi một sinh lộ là phúc tổ nhà ngươi rồi! Như thế sẽ khỏi liên lụy đến Bộc Phu! Hừ! Xem ra hắn không còn duy trì được lâu!

Vưu Tam Lang nóng lòng như lửa.

Thật khó hình dung được vì sao lão lại dễ dàng tin kẻ phản phúc này để mạo hiểm dấn thân vào hiểm cảnh? Nữ nhi bây giờ ra sao? Nếu hôm nay chết ở Khoái Lạc bảo thì ai sẽ rửa mối hận này?

* * * * *

Biện Bất Nghi cũng đang lúc lòng dạ rối bời.

Âu Dương Tiểu Thanh đã thành thê tử của y. Ba mươi tám tuổi mới gặp được một nữ nhân thật lòng yêu mình, chỉ có một đêm ấm tình phu thê rồi bỗng mất đi tích ảnh.

Nếu tin này truyền đi, Biện Bất Nghi ngay cả vợ còn không bảo vệ được thì còn mặt mũi nào kiến diện mọi người?

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn đều chân bước gấp và không ngơi nghỉ nhằm hướng Khoái Lạc bảo.

Hoàng Phủ Sơn tin rằng việc Tiểu Ngọc Nhi mất tích nhất định nằm trong âm mưu như mẹ con Thủy Tiên. Chỉ cần tra vấn Qua Trường Giang tất sẽ đạt kết quả.

Hiển nhiên chàng thừa hiểu lão Bảo chủ nham hiểm xảo trá đó không từ thủ đoạn nào để sát hại mình, nhưng vì Tiểu Ngọc Nhi, chàng chẳng cần quan tâm đến tính mạng mình.

Hai người đi tới Khoái Lạc bảo thì vừa đúng lúc. Ở hậu bảo đang hồi huyên náo.

Tiếng người la, tiếng chó sủa đến nỗi bên ngoài con sông đào cũng nghe rõ.

Cửu Cung đại mê trận chỉ vây hãm được người bị sa vào đó, còn bên ngoài vẫn tiêu tao như không.

Biện Bất Nghi lo lắng đứng bên ngoài sông đào nghe ngóng, đôi mày nhíu chặt lại.

Hoàng Phủ Sơn lên tiếng :

- Biện đại ca, thanh âm này nghe sao quen quen?

Biện Bất Nghi hỏi :

- Ngươi cho rằng đó là giọng nói của ai?

- Chúng ta hãy đến gần một chút nữa. Hiện tại còn chưa phân biệt được.

Biện Bất Nghi đề nghị :

- Trước bảo môn đương nhiên có người canh giữ, nếu chúng ta xông vào tất sẽ làm Khoái Lạc bảo kinh động. Tốt nhất là đến ngọn đồi ở hậu bảo.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu. Hai người lập tức nhẹ nhàng vòng ra hậu bảo tới ngọn đồi nhỏ mọc toàn cây lúp xúp tiếp cận vào.

Sông đào ở đây rộng tới hai mươi trượng, không thể nhảy qua được.

Biện Bất Nghi tìm được hai cành cây dài, to chừng bắp tay rồi tới bên bờ nước, chỉ hai bước nhảy, chống con sào gỗ vào bờ đất, búng mình nhảy cao tới bảy tám trượng, an toàn đáp xuống bờ bên kia.

Hoàng Phủ Sơn cũng không chậm trễ, theo cách đó vượt qua sông đào.

Biện Bất Nghi thán phục kêu lên :

- Hoàng Phủ Sơn ngươi tiến bộ nhiều đấy!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Đại ca còn nhớ lúc nhỏ chúng ta không nhảy qua được đoạn sông đào chỉ rộng có ba bốn trượng mà rơi cả xuống nước không? Từ đó tiểu đệ không ngừng tập luyện.

Bấy giờ hai người đã tới sát tường viện.

Vì ở đây sông đào rất rộng nên không có người canh giữ.

Tới tường viện, hai người nghe âm thanh phát ra từ hậu viện. Lòng rất kinh hãi.

Bởi vì đó chính là lúc Bộc Phu bị đàn chó tấn công rất cấp bách, vừa chống trả vừa chửi loạn cả lên.

Hoàng Phủ Sơn biết rằng trong Cửu Cung đại mê trận thường có mười con chó, nếu con nào chết là bổ sung. Mỗi con cứ lao tới một lần, và chỉ cắn một miếng, có trúng hay không cũng biến vào bóng tối.

Thế nhưng vì lúc này chiến cuộc diễn ra lâu quá, đao pháp của Bộc Phu không còn linh hoạt nữa, bởi thế mà đàn chó đồng loạt xông vào. Đây không phải là chó thường mà thân thể to lớn, lại được huấn luyện đặc biệt.

Chỉ cần trông thấy địch nhân là như bị phát điên, lao vào không quản tính mệnh mặc sức cắn xé.

Cứ từng con lao vào tuần tự thì khó mà chém trúng, nhưng khi say máu nhất loạt xông vào, tuy bị Bộc Phu hạ sát mấy con nhưng chính lão cũng chẳng còn bao nhiêu hơi sức.

Trong gian lều, Vưu Tam Lang đã nghe rõ tiếng chó sủa nhao nhao và tiếng chửi rủa của Bộc Phu nhưng không nhìn thấy gì cả, vì thế không thể xuất thủ bừa bãi, hơn nữa vẫn biết cung nỏ bốn phía đang mai phục sẵn sàng bắn ra.

Xem chừng sự việc hôm nay đã được an bài, chẳng còn hy vọng nào thoát thân được nữa!

Giọng nói của Qua Trường Giang lại vọng về từ cõi xa xăm :

- Vưu Tam Lang, nếu bây giờ ngươi không chịu ném Kim kiếm ra thì Bộc Phu là người đầu tiên bị chết trong trận! Hô hô... đương nhiên ngươi là nạn nhân kế tiếp!

Vưu Tam Lang không trả lời ngay. Lão còn suy tính.

Vì Bệnh Thần Thâu chẳng phải là người trí tuệ xuất chúng nhưng chút thông minh thì lão có thừa.

Lúc này cần phải tìm phương sách thích hợp nhất, vì càng nguy cấp, càng không được nóng nảy làm bừa.

Không thể để cho Bộc Phu đối phó một mình với bầy chó dữ.

Bởi vì như thế nhất định Bộc Phu chẳng thể duy trì lâu, với thanh Kim kiếm, Vưu Tam Lang sẽ giúp hắn một tay đắc lực khống chế đàn chó.

Vưu Tam Lang quả quyết móc ống hỏa cụ, rồi bật lên châm vào mái lều tranh!

Hiển nhiên Qua Trường Giang và cả bọn thủ hạ mai phục xung quanh không ai ngờ tới diễn biến đó.

Và thực ra vào lúc cấp bách như vậy không mấy người có đủ sáng suốt để hành động như Vưu Tam Lang, thần trộm.

Mái lều tranh chỉ cần bắt lửa đã cháy ngùn ngụt.

Lửa cháy lên làm bầy chó hoảng sợ chạy dạt đi, nhưng như những kẻ mù lại lao vào lửa.

Vưu Tam Lang phát hiện thấy Bộc Phu chỉ cách gian lều có mấy trượng đang vung đại đao liên hồ kỳ trận. Bấy giờ chỉ còn ba bốn con chó say máu xông vào.

Vưu Tam Lang không nghĩ ngợi gì thêm vung kiếm lao tới. Chỉ mấy kiếm đã chém chết hai con ác cẩu rồi đưa tay kéo Bộc Phu định chạy đi, nào ngờ Bộc Phu như không còn nhận ra mình, vung đại đao chực chém xuống!

Vưu Tam Lang kinh hãi la lên :

- Bộc huynh! Tôi đây mà! Chúng ta đi thôi!

Chợt nghe Qua Trường Giang cười hắc hắc nói :

- Muốn đi mà được ư? Đừng hòng!

Tiếp đó lại giọng lão quát to ra lệnh :

- Cung nỏ chuẩn bị! Nhất tề bắn, không để tên nào sống sót!

Lập tức tên nỏ từ bốn phía châu tới hai người.

Bộc Phu trúng một hơi bảy mũi tên, nhưng vẫn vung đại đao múa tít như gió, thật chẳng khác gì thần binh, gạt rơi lả tả vô số mũi tên khác.

Vưu Tam Lang cũng múa tít thanh Kim kiếm chống lại hằng hà sa số tên nỏ bắn tới, tuy vậy vẫn trúng phải hai mũi tên vào vai.

Cả hai người ngay cả cơ hội để rút tên ra cũng không có, cứ dựa lưng vào nhau múa đao kiếm như những kẻ điên.

Vưu Tam Lang vừa múa kiếm một cách tuyệt vọng vừa nghĩ rằng chỉ cần thêm một loạt tên nữa, cả hai sẽ táng mạng ngay giữa mê trận quái gở này!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 22: Hỗn chiến ở Lão long đàm

Gian lương đình lửa cháy ngùn ngụt nhưng không ai la lên để cứu hỏa vì gian nhà dựng biệt lập ở hậu viện, lại nằm trong Cửu Cung đại mê trận hiện đang trong tầm tên đạn tơi bời, ai hơi đâu xông vào chết uổng?

Giữa lúc đó có mấy tiếng la thất thanh rồi tên bắn vào trận rời rạc dần.

Tiếp đó có tiếng người gọi to :

- Vưu huynh, Bộc huynh! Mau nhảy ra ngoài tường!

Đó là giọng nói của Biện Bất Nghi!

Đương nhiên Hoàng Phủ Sơn cũng xông vào trận. Chàng dùng đá nhỏ làm ám khí, bắn không thương tiếc vào bọn cung thủ mai phục xung quanh hậu viện.

Đó là kế hoạch của Biện Bất Nghi.

Lần trước y đã dùng cách đó để khống chế bọn cung thủ giải nguy cho Hoàng Phủ Sơn nên chàng mới bình yên ra khỏi mê trận.

Nhưng lần trước còn khó khăn hơn. Hiện tại do Vưu Tam Lang đốt ngôi lều cháy rừng rực nên bọn cung thủ mai phục xung quanh

đều lộ diện càng làm cho mỗi viên đá của Hoàng Phủ Sơn đều ném trúng đích!

Lúc này cả Bộc Phu cũng trấn định lại.

Vưu Tam Lang hiểu ra có người chi viện, lập tức kêu Bộc Phu nhằm chỗ tường viện gần nhất nhảy ra.

Nghe tiếng Qua Trường Giang quát lên đầy tức giận :

- Mau chặn chúng lại!

Tất cả nhân mã của Khoái Lạc bảo đều xuất trận!

Qua Trường Giang phi thân nhảy ra khỏi tường viện trước tiên. Tổng quản Tề Trường Chinh bám theo Bảo chủ như hình với bóng.

Tiếp đó là Điền Phong, Trương Địch, Kim Bất Hoán, cả Triệu Đảm đang bị thương cũng không chịu bỏ cuộc.

Sau những cao thủ này là tám tên hắc y hán tử võ công thuộc hàng nhị lưu, rầm rập đuổi theo qua sông đào về hướng ngọn đồi sau bảo.

Nếu nói rằng Qua Trường Giang truy sát Vưu Tam Lang và Bộc Phu là cách nghĩ rất sai lầm.

Bởi vì mục đích chủ yếu và duy nhất của lão Bảo chủ chính là thanh Kim kiếm của vị Long Môn bảo chủ Âm Trường Sinh. Chẳng qua hai người kia chỉ là nạn nhân vì liên quan đến thanh Kim kiếm đó mà thôi.

Mọi trở lực ngăn cản không cho Qua Trường Giang đạt đến mục đích đều phải bị tiêu diệt!

Nếu có thanh Kim kiếm trong tay cùng Khấp huyết kiếm, lúc đó thiên hạ võ lâm có ai dám nhìn thẳng vào mặt vị Khoái Lạc bảo chủ đầy uy danh nữa?

Năm xưa để tranh đoạt hai vật chí bảo của Âm Trường Sinh mà biết bao người phải bỏ mạng.

Hai vật chí bảo ấy, một là Kim kiếm hay Đoạn Lưu kiếm, vật thứ hai gọi là Long giác lạt.

Bây giờ Kim kiếm xuất hiện ngay trong tầm tay, đời nào Qua Trường Giang chịu bỏ qua cơ hội ngàn vàng đó?

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn dìu Vưu Tam Lang và Bộc Phu đi sâu vào rừng. Họ hiểu rằng hai người bị trúng nhiều mũi tên, tuy chưa đến nỗi nguy hiểm đến tính mạng nhưng trong tình hình bị Khoái Lạc bảo dốc hết nhân mã truy sát, việc an toàn thoát khỏi tay chúng là vấn đề chẳng dễ dàng.

Hoàng Phủ Sơn dìu Bộc Phu, vừa đi vừa hỏi :

- Làm sao hai vị để xảy ra nông nổi này? Muốn tới Khoái Lạc bảo phải tính toán suy xét thật kỹ trước. Nên biết Qua Trường Giang chẳng phải là nhân vật dễ đối phó đâu.

Bộc Phu nói :

- Tên họ Qua hình như là người của Bạch Liên giáo, bày ra mê hồn trận để hại người. Lão tử ta sau này chẳng khi nào sa vào ma trận ấy nữa đâu!

Phía sau Vưu Tam Lang góp lời :

- Hoàng Phủ lão đệ! Qua Trường Giang bảo ta cắt lấy đầu ngươi để đổi lấy nhi nữ ta.

Hừ! Ta đời nào mắc lừa chúng chứ!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Ông có ý định cắt lấy đầu tôi không?

Vưu Tam Lang kêu lên :

- Sao lão đệ lại hỏi câu đó? Người trong giang hồ phải lấy nghĩa làm đầu. Vưu Tam Lang này há có thể hạ thủ đối với người đã từng cứu mạng mình? Trở mặt với ân nhân còn được coi là người nữa không?

Biện Bất Nghi hỏi :

- Vậy thì các ngươi chạy vào Khoái Lạc bảo làm gì?

Vưu Tam Lang cười khùng khục đáp :

- Ta cắt một cái đầu heo xách đi. Thế nhưng hắn cũng lừa ta, đưa ra một cô nương giả dạng nhi nữ ta, mang đến nhử huynh đệ ta vào mê trận. Mẹ nó! Suýt nữa thì bị hắn lừa...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Qua Trường Giang đã hãm hai vị vào Cửu Cung đại mê trận thì đời nào chịu thả ra nữa?

Vưu Tam Lang nghiến răng hằn học :

- Món nợ đó phải được trả sòng phẳng. Lão trộm ta với tên họ Qua sẽ không cùng đứng trong trời đất!

Bốn người đi khá nhanh, chẳng bao lâu đã tới Lão Long đàm. Biện Bất Nghi đưa mắt nhìn quanh, chợt thấy người của Khoái Lạc bảo đã đuổi kịp, hiện đang triển khai thế bao vây, liền hỏi Vưu Tam Lang và Bộc Phu :

- Sắp phải động thủ rồi. Hai vị còn có thể ứng phó được không?

Trước đó hai người đã được Biện Bất Nghi sơ cứu, rút hết tên ra và tra thuốc vào. Còn may không mũi tên nào trúng yếu huyệt và máu chảy không nhiều lắm.

Tuy vậy mới qua nửa canh giờ chưa thể hồi phục ngay được.

Bộc Phu chửi đổng :

- Mẹ cha nó! Hôm nay lão phu phải khai sát giới mới được!

Vưu Tam Lang múa thanh Kim kiếm tiếp lời :

- Lão tử có Kim kiếm đây, hãy chờ xem da thịt chúng thế nào.

Y phục của Bộc Phu rách bươm, so với một tên hành khất còn khó coi hơn. Tây Lương Đao Hồn nay đã biến thành kẻ lạc hồn, làm sao lão không nổi giận?

Bốn người đứng thành một hàng bên bờ Lão Long đàm, phóng mắt đầy phẫn nộ nhìn người của Khoái Lạc bảo đang siết chặt vòng vây mỗi lúc một gần.

Qua Trường Giang xông tới bên bờ đầm trước tiên, chỉ cần nhìn vào bộ mặt méo xệch đi vì tức giận của lão đủ biết trong lòng lão

đang căm hận cực điểm.

Lão nghiến răng ken két nhìn từ Vưu Tam Lang đến Hoàng Phủ Sơn sau đó quay sang Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm hỏi :

- Đúng như ngươi nói không?

Triệu Đảm chỉ mặt Biện Bất Nghi rủa :

- Con mẹ nó! Thì ra ngươi là tên lang băm có dược hiệu ở Kim Thụ pha. Vương quả phụ đã nhận diện rành rành ngươi mà!

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Rõ ràng ngươi lẻn vào phòng ngủ của Vương quả phụ nghe nữ yêu đó ton hót chứ gì?

Triệu Đảm càng tức, thét lên :

- Tổ họ ba đời nhà ngươi! Đồ đáng mười lần chết giẫm! Quân súc sinh! Ngươi mở cửa hiệu đối diện với cửa hàng Vương quả phụ khiến cô ta cả tháng không bán được chiếc quan tài nào.

Biện Bất Nghi mặc nhiên thừa nhận :

- Nên nói cho rõ hơn một chút. Điều đó cũng có nghĩa là đối địch với tổng hiệu quan tài Vạn Thọ của ngươi, đồng thời đối địch với chính Khoái Lạc bảo, đúng vậy không?

Triệu Đảm quay qua Qua Trường Giang nói :

- Lão đại, tiểu tử đó không đơn giản đâu! Hắn đã hai lần đại náo Khoái Lạc bảo giúp tiểu tử Hoàng Phủ Sơn đó!

Qua Trường Giang nhíu mày hỏi :

- Chẳng lẽ hắn là tên ôn vật giả dạng ma quỷ xông vào Khoái Lạc bảo giúp Hoàng Phủ Sơn thoát hiểm? Hừ! Thế càng hay! Hôm nay lão tử chỉ cần đánh một mẻ là hết!

Hoàng Phủ Sơn cười hỏi :

- Nếu được vậy thì tốt quá! Nhưng Qua đại bảo chủ dựa vào cái gì chứ?

Biện Bất Nghi thêm lời :

- Tiếc rằng đây không được bố trí Cửu Cung đại mê trận, sống chết gì cũng đều dựa vào thực lực của mỗi người thôi.

Qua Trường Giang gầm lên :

- Lão tử tin chắc rằng sẽ tóm gọn các ngươi!

Vưu Tam Lang vung thanh Kim kiếm nói :

- Qua Trường Giang thân phận ngươi không phải là vô danh, tự xưng là Đại bảo chủ hùng cứ một vùng, thế mà lại giở trò ti tiện lừa người, thật là đồ vô sỉ!

Qua Trường Giang trả miếng :

- Ngươi chỉ là quân trộm cắp không đáng bàn!

Vưu Tam Lang tức giận quát :

- Tên họ Qua kia! Nếu nhi tử ta có mệnh hệ nào, đừng mong giữ được đầu ngươi trên cổ!

Qua Trường Giang cảm thấy chấn động trong lòng.

Vưu Tam Lang là vua trộm thành danh, được tôn xưng là Bệnh Thần Thâu, không những chỉ trộm vật không ai biết mà cứa đứt cổ người mang đi mà chẳng ai hay.

Sau này phải hết sức cẩn thận mới được.

Nhưng một người tối nào cũng nơm nớp lo sợ người ta cứa mất đầu mình thì còn lúc nào được yên thân nữa?

Lão nghiến răng nói :

- Lão trộm! Ngươi chẳng còn cơ hội cứa đầu người khác nữa được đâu! Bởi vì hôm nay ngươi không thể sống mà rời khỏi đầm này!

Biện Bất Nghi cười hỏi :

- Theo ý ta thì Qua bảo chủ chỉ cần nói ra ba vị cô nương hiện đang ở đâu thì mọi người ở đây sẽ không đụng đến can qua nữa. Thế nào?

Qua Trường Giang hằn học nhìn Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Đừng nói là lão tử không biết ba vị cô nương đang ở đâu mà cho dù có biết cũng không thể để cho các ngươi sống mà rời khỏi đây được!

Lúc này Bộc Phu vẫn đứng bên bờ đầm chưa nói lời nào, tĩnh lặng điều công dưỡng tức.

Nhưng khi Qua Trường Giang nói câu đó, lão phát nộ ưỡn ngực vạm vỡ quát lên :

- Tới đây! Lão tử quyết đưa mạng mình phó mặc cho may rủi, xem chúng ta ai hoành thây ở bờ đầm!

Dứt lời hành ngang thanh đại đao sẵn sàng chờ địch nhân đến.

Biện Bất Nghi đưa tay ngăn lại. Hiện tại y không thể bỏ qua hy vọng điều tra tin tức ba nữ nhân mất tích. Trong đó có Âu Dương Tiểu Thanh, người đã cùng y chỉ mới hưởng trọn một đêm tình nghĩa phu thê rồi bỗng biệt tích.

Biện Bất Nghi bước lên một bước đối diện với Qua Trường Giang nói :

- Đại bảo chủ, ngươi không thể phủ nhận có dính líu đến ba nữ nhân bị mất tích. Nếu không chịu nói, Khoái Lạc bảo từ nay đừng mong có những ngày yên ổn!

Qua Trường Giang gào lên :

- Khoái Lạc bảo không sợ các ngươi, và đừng tưởng Qua đại gia đây là người dễ hù dọa!

Biện Bất Nghi vẫn bình tĩnh nói :

- Đại bảo chủ hãy trả lời ta một câu, sau đó hãy đánh nhau cũng chưa muộn!

- Ngươi là thứ đồ vật gì mà lão tử ta cần phải trả lời ngươi chứ?

Biện Bất Nghi nghiêm mặt nói :

- Đại bảo chủ, ngươi đừng có tự tin vào võ công của mình! Ai có bản lĩnh thế nào, chúng ta đã từng có dịp hiểu rõ. Cứ yên tâm đi! Hôm nay ta sẽ không để ngươi thất vọng!

Bộc Phu chừng không chịu nổi, kêu lên :

- Không cần nhiều lời với hắn, Biện đại phu!

Biện Bất Nghi xua tay :

- Lão huynh đừng vội! Thế nào ta cũng hỏi hắn một câu mới được.

Bộc Phu hiểu rằng Biện Bất Nghi cố tình kéo dài thời gian, việc đó đối với mình và Vưu Tam Lang rất có lợi.

Vưu Tam Lang cũng biết thế nên không nói gì.

Qua Trường Giang không biết làm gì hơn đành vểnh râu nói :

- Tiểu tử, vậy ngươi hỏi đi!

- Trước hết nói đến Thủy Tiên vợ của Thạch Trang là từ Khoái Lạc bảo đưa ra ngoài. Vậy ngươi tất phải biết đã đưa cô ta đến nơi nào chứ?

Qua Trường Giang cười hắc hắc nói :

- Nữ nhân đó tuy đẹp nhưng tàn phai rồi! Cuộc sống sung sướng không ưng lại vào thâm sơn bạn với dã thú! Ta đã đưa nó cho Lương Tâm xử trí. Hắn muốn xử sự thế nào cũng mặc, ta không cần quan tâm nữa!

Biện Bất Nghi giằn giọng :

- Nói vậy Lương Tâm muốn làm gì, ngươi không có trách nhiệm gì cả sao?

Qua Trường Giang cười đểu giả :

- Vì sao ta phải có trách nhiệm? Hắn ngắm trăng thưởng hoa thế nào cũng mặc...

Tuy máu nóng đã bốc lên đầu nhưng Biện Bất Nghi vẫn cố nín nhịn hỏi thêm :

- Còn hai vị nữ nhân kia?

- Hai vị cô nương kia cũng là chuyện của Lương Tâm, chẳng liên quan gì đến ta cả.

Biện Bất Nghi đột nhiên thốt ra mấy tiếng :

- Còn Vạn Phi Điệp...

Qua Trường Giang buột miệng :

- Là đại kỹ viện tận phủ Thương Châu, hắc hắc...

Như thế là đủ!

Không những chỉ Biện Bất Nghi mà cả Hoàng Phủ Sơn và Vưu Tam Lang nghe câu đó đều biến sắc.

Thì ra câu đầy bí ẩn mà Lương Tâm thốt ra trước khi chết, Vạn Phi Điệp chính là một đại kỹ viện ở phủ Thương Châu!

Mỹ nữ và kỹ viện, đó là điều đại bất hạnh!

Biện Bất Nghi chợt hú lên một tiếng sầu thảm và đáng sợ rồi phi thân thẳng tới Triệu Đảm, hai ống tay áo phất mạnh.

Người của Khoái Lạc bảo đã chủ động từ trước, vừa thấy Biện Bất Nghi lao sang, Triệu Đảm liền cảnh giác lùi về, trong lúc đó Tiền Thông Thần Trương Địch liền bắn ra hai mũi kim tiêu nhằm thẳng vào mặt Biện Bất Nghi!

Trận đánh đã châm ngòi, Khoái Hoạt Đấu Điền Phong và Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán liền vây lấy Vưu Tam Lang. Hai tên này như có kế hoạch từ trước, mục đích là đoạt thanh Kim kiếm trên tay Vưu Tam Lang.

Vị Bệnh Thần Thâu có thể chết nhưng thanh Kim kiếm tuyệt không thể rời tay.

Sau mấy lần sa vào nguy biến ở Khoái Lạc bảo, Vưu Tam Lang đã biết rõ ý đồ của đối phương. Lão cũng là một hảo thủ trên giang hồ, đâu có thể dễ dàng nhường bảo bối cho người khác?

Còn Bộc Phu một mình đối địch với tám tên hắc y hán tử, tuy chỉ vào hàng nhị lưu nhưng võ công không nhược, lại có khả năng liên thủ rất tốt.

Tuy vậy Bộc Phu là một đại hành gia chuyên về sử dụng đao, cứ mỗi chiêu ra đều có thủ có công.

Chỉ sau mấy chiêu thăm dò, Bộc Phu ra tay vô cùng hung mãnh, phút chốc đã có ba tên nằm xuống dưới thanh đại đao uy mãnh của lão, tên thứ tu bị đánh băng thanh đao bắn tít lên trời rồi rơi xuống Lão Long đàm.

Cặp đấu khốc liệt nhất phải kể đến Qua Trường Giang với Hoàng Phủ Sơn.

Hai cừu nhân không đội trời chung này vận hết công lực và võ học, ra chiêu tàn độc không chút lưu tình.

* * * * *

Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang với thanh Đoạn Lưu kiếm trong tay đừng nói Điền Phong và Kim Bất Hoán không dám tiếp cận mà trên giang hồ ai cũng phải kiêng kỵ.

Chẳng trách nào Qua Trường Giang dốc hết tam sức quyết đoạt cho bằng được thanh Kim kiếm đó.

Phi Đề Thần Tiên Kim Bất Hoán tai và cổ tay vẫn còn quấn băng. Đó là ngày trước bị thương bởi chính thanh Kim kiếm này, lúc đó nếu không được Qua Trường Giang kịp thời xuất kiếm cứu cho thì hắn đã bị chém bay đầu.

Hiện tại là lần giao thủ thứ hai. Kim Bất Hoán đã thay chiếc roi ngựa khác, và không phải một đối một như trước mà còn có thêm Khoái Hoạt Đấu Điền Phong hợp lực.

Tuy vậy ngọn roi da chỉ rít lên vun vút phía trên đầu mà không dám tiếp cận, nhường cho Điền Phong cận chiến.

Vưu Tam Lang hiểu rõ tiếng roi rít trên đầu chỉ để hù dọa khiến mình phân thần mà thôi, nhưng vẫn đề phòng hắn thừa cơ quấn chặt tay phải sau đó hạ thủ đoạt thanh Kim kiếm.

Thanh khoái đao của Điền Phong múa tít liên hồi kỳ trận che lấp cả ánh vàng rực của thanh Kim kiếm, tuy vậy hắn chỉ giữ một khoảng cách an toàn chứ không dám mạo hiểm chạm tới thanh bảo kiếm.

Mấy lần Kim Bất Hoán đưa mắt ra hiệu cho Điền Phong nhưng Vưu Tam Lang ma mãnh hơn nhiều, vừa đánh vừa quan sát tình hình, những lúc như thế lão cố sức vung kiếm đánh loạn lên, khiến Điền Phong phải chú tâm đề phòng, bởi thế không biết Kim Bất Hoán có ý gì.

Qua một hồi, Kim Bất Hoán ở ngoài nhân lúc Vưu Tam Lang sơ hở xuất một chiêu Độc Xà Tiên Đồng, thật không hổ danh Phi Đề Thần Tiên, chiếc roi ngựa vô thanh vô tức như con rắn quấn chặt lấy cổ tay phải Vưu Tam Lang!

Tiếp đó tên chủ sòng ngựa dùng sức giật mạnh.

Điền Phong không bỏ lỡ thời cơ, nhằm mục tiêu thật chính xác vận đủ mười hai thành công lực chém xuống một đao nhằm phạt đứt cánh tay phải của đối phương đang cầm thanh kim kiếm đang tỏa ánh vàng chói lọi hết sức hấp dẫn nhưng đã bị bất lực vì bị ngọn roi quấn tới ba vòng.

Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đó, Vưu Tam Lang phản ứng rất nhanh, dùng lấy bàn tay trái chộp lấy thanh bảo kiếm vung lên đón đỡ.

- Choang!

Sau âm thanh váng óc, Điền Phong hốt hoảng lùi lại, thanh khoái đao trong tay bị đứt gọn gần tới chuôi!

Vưu Tam Lang thuận thế hơi bước chếch sang trái vung kiếm chém đứt đầu roi đồng thời bàn tay phải vừa được tự do liền chộp lấy đoạn roi giật mạnh.

Kim Bất Hoán bị bất ngờ cố giằng lại nhưng bị mất đà, suýt nữa thì ngồi phịch xuống đất!

Cả Điền Phong và Kim Bất Hoán đều bị hủy mất binh khí, lập tức rút trong người ra một thanh đoản đao nhỏ tiếp tục xông vào vây lấy Vưu Tam Lang.

Tuy nhiên bỏ sở trường để dùng sở đoản thì lại càng bất lợi, hơn nữa thanh Kim kiếm của Vưu Tam Lang chém sắt như chém bùn, vì thế cả hai chú tâm phòng ngự không dám tiếp chiêu, hoàn toàn sa vào thế hạ phong.

* * * * *

Bờ nước Lão Long đàm đã loang máu đỏ, đó là máu từ tử thi của bốn tên hắc y hán tử đang nổi lềnh bềnh cạnh bờ đầm vẫn đang tiếp tục chảy.

Đao pháp của Bộc Phu quả thật cao chiêu.

Tám tên hắc y hán tử đã bị giết một nửa, bốn tên còn lại tuy vẫn vây đánh nhưng bụng đã run, chỉ còn giữ khoảng cách khá xa đủ an toàn cho tính mạng.

Bộc Phu vừa đánh vừa chửi :

- Đồ chó! Chúng bay sợ chết cả rồi sao? Xông vào nữa đi! Lão tử sẽ cho cả bọn làm mồi cho cá!

Tám tên còn chưa làm được trò trống gì, huống hồ nay chỉ còn một nửa?

Tuy nghe chửi nhục thật, nhưng không tên nào chịu xông lên. Sợ sệt đưa mắt nhìn thanh đại đao nặng ba mươi hai cân đầy khiếp đảm!

Đột nhiên Bộc Phu rê thanh đại đao đi vào núi, dáng ung dung như lão đang định đi về nhà vậy!

Nhưng bốn tên hán tử vẫn không triển khai bao vây, cho rằng đối phương muốn bỏ đi, chỉ đứng sát cạnh nhau đưa mắt nhìn theo.

Chợt từ khoảng cách ba trượng, Bộc Phu đảo người phóng ngược trở lại, thanh đại đao to lớn như tia chớp tạt ngang cách mặt đất sáu thước!

Quả là độc chiêu!

Bốn tên hắc y hán tử hoàn toàn không kịp phản ứng.

Khi thân hình cao lớn của Bộc Phu đáp xuống thì cũng là lúc thân hình bốn tên hắc y hán tử từ từ đổ xuống.

Và chỉ đến lúc đó mới kịp nhận ra chúng bị sát thương do đâu.

Gần như không kịp nhìn thấy thanh đao cử động, thế mà bốn chiếc đầu lâu rời khỏi cổ lăn lông lốc trên bãi cỏ!

Đó là một chiêu của Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu có tên Thi Phong Sát, trên giang hồ không biết bao nhiêu người bỏ mạng bởi chiêu này.

Bộc Phu giết xong bốn tên hắc y hán tử còn lại, nhưng lão hoàn toàn không có vẻ gì cao hứng vì cho rằng không có gì đáng mừng.

Tuyệt chiêu đó lão chỉ dùng để đối phó với bọn cao thủ nhất lưu chứ không phải với những nhân vật này.

Cũng là chuyện bất đắc dĩ.

Bộc Phu không ngó ngàng gì đến ba trường đấu kia, đang hồi hết sức quyết liệt.

Chỉ vì lão đã dốc hết khí lực.

Vốn trên mình lão đã trúng sáu bảy mũi tên, nếu không có thánh dược của Biện Bất Nghi chữa trị và chính vị đại phu đó khôn khéo tranh thủ thêm một ít thời gian thì ngay cả giết một người còn không làm nổi chứ đừng nói gì đến cả tám tên hán tử!

Lão nặng nề đến bên khối nham thạch ở bên tả Lão Long đàm, để thanh đại đao xuống, rồi ngồi phịch xuống cạnh thở hắt ra.

Tuồng như lão hoàn toàn không có quan hệ gì với cuộc chiến khốc liệt sát ngay bên cạnh!

* * * * *

Thiết Tụ Công của Biện Bất Nghi khiến Tiền Thông Thần Trương Địch không dám tùy tiện phát kim tiêu.

Không ít mũi tiêu bị Thiết Tụ Công cuốn mất, và loại ám khí đó đâu phải thứ thông thường? Hắn có cả thảy chỉ hai mươi bốn mũi, mỗi mũi đúng một lạng vàng ròng!

Còn Triệu Hoạt Lý Triệu Đảm từ Vương quả phụ chỉ biết rằng Biện Bất Nghi là một thần y chuyên làm hại sự kinh doanh quan tài của mình chứ hoàn toàn không ngờ y lại có võ công cao cường như

vậy. Trong tay cầm chiếc đục sắc như nước dài hai thước, cứ mỗi lần hắn ra chiêu đều bị ống tay áo của Biện Bất Nghi cuốn bạt đi làm cho lệch hướng.

Như vậy Biện Bất Nghi chưa hề ra chiêu sát thủ, nhưng cả Trương Địch lẫn Triệu Đảm tuy đã thi thố hết bản lĩnh nhưng vẫn không làm gì được.

Lúc này cuộc chiến khốc liệt nhất là Qua Trường Giang và Hoàng Phủ Sơn.

Hai người đúng là kỳ phùng địch thủ.

Tề Trường Chinh vẫn đứng ngoài chưa xuất thủ.

Hắn luôn có mặt bên cạnh lão Bảo chủ, hiển nhiên là nhằm mục đích khi chủ nhân núng thế thì kịp thời giải cứu, đó là cách biểu thị lòng trung thành.

Trên giang hồ ở đâu cũng có hạng người như vậy.

Hoàng Phủ Sơn cả song thủ đều trở nên vàng rực, có lẽ còn sáng hơn cả vàng thật.

Sau mấy chục chiêu công kích không kết quả, bị Kim Thủ Chưởng vô hiệu hóa, chợt thấy Qua Trường Giang đổi chiêu thức, thi triển khinh công xoay tròn xung quanh Hoàng Phủ Sơn!

Chàng liền thu hồi song chưởng, chờ đợi tuyệt chiêu của đối phương: Khấp Huyết Thi Lưu.

Thân hình Qua Trường Giang xoay tròn như vụ, mỗi lúc một nhanh, vòng vây càng lúc càng hẹp, đến khi song phương chỉ còn

cách nhau một trượng, lão mới quát to một tiếng như hổ gầm!

Kiếm đã phát!

Giống như hàng trăm thanh kiếm cùng lúc đâm tới!

Hoàng Phủ Sơn cũng hú lên như sư tử, song chưởng biến hóa thành vô số chưởng ảnh chói lòa cả một vùng không gian, trông như thực như hư chẳng ai biết đâu mà lần, từ hư biến thành thực, từ thực lại hóa hư...

Rồi đột nhiên tất cả đều tiêu thất, cả kiếm ảnh lẫn chưởng ảnh đều chẳng thấy đâu.

Chỉ còn tiếng than như quỷ khốc thần sầu...

Ảo ảnh biến mất, tất cả trở nên thật.

Qua Trường Giang lảo đảo lùi lại.

Lão cứ lùi mãi đến bờ đầm nhưng vẫn không sao chững lại được, nếu không có Tề Trường Chinh kịp thời đỡ lấy thì đã rơi tõm xuống nước rồi!

Trên mặt lão có nhiều vết máu, bộ râu rối tung, trường kiếm đầu chúc xuống đất như sắp thoát khỏi tay.

Nhìn kỹ lại, từ vai trái và sườn phải, máu vẫn tiếp tục tuôn ra và nhuộm đỏ y bào chảy thành giọt xuống đất.

Quả nhiên Kim Thủ chỉ chẳng kém gì đao kiếm!

Hoàng Phủ Sơn cũng chẳng nguyên lành gì, trên chiếc thanh bào đã cũ, máu đỏ không ngừng thấm ra loang dần.

Có ba chỗ trúng thương là vai trái, cánh tay phải và phía dưới ngực.

Tuy vậy chàng vẫn đứng vững, và tin chắc rằng cho dù Tề Trường Chinh có xông vào xuất thủ thì vẫn đủ sức lấy mạng hắn.

Nhưng nhìn kỹ thì diện mạo chàng thật khó coi, tưởng như chỉ trong phút chốc đã hốc hác và già hẳn đi.

Qua Trường Giang thở dốc một hồi, toàn thân vẫn còn run rẩy, nhưng vẫn khàn giọng nói :

- Hoàng Phủ Sơn! Mạng ngươi hãy lưu giữ lấy, và chẳng lâu đâu!...

Hoàng Phủ Sơn cười to đáp :

- Qua đại bảo chủ! Đừng quá tự tin như thế! Nếu còn hứng thú thì bây giờ vẫn có thể đấu tiếp!

Qua Trường Giang phát tia mắt căm giận nhưng bất lực nói :

- Tuy hai lần lạc bại nhưng không phải do ngươi có võ công siêu quần bạt chúng gì đâu! Hoàng Phủ Sơn! Ta không vội lấy mạng người, nhưng hãy nhớ rằng mạng ngươi bao giờ cũng nằm trong tay ta. Lúc này nỗi đau xác thịt chưa phải trọng yếu. Trọng yếu là ngươi làm hao tổn tinh thần của Qua đại gia!

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Qua đại bảo chủ! Vô luận thế nào, chỉ cần ngươi gật đầu Hoàng Phủ Sơn xin hết sức phụng bồi, không đến nỗi làm ngươi phải thất vọng!

Dừng một lúc lại thêm :

- Qua đại bảo chủ! Không thể chỉ dựa vào lời nói mà có thể đạt tới mục đích. Hiển nhiên ngươi có chỗ dựa. Ta cũng biết điều này...

Bấy giờ Biện Bất Nghi phất mạnh hai tay áo đánh lui Trương Địch và Triệu Đảm rồi lướt tới bên Hoàng Phủ Sơn nhưng không nói gì với chàng mà hướng sang Qua Trường Giang nói :

- Hãy để tại hạ tiếp với Đại bảo chủ mấy chiêu tuyệt học!

Hoàng Phủ Sơn ngăn lại :

- Chẳng cần thế! Tôi cho rằng Bảo chủ sẽ không xuất thủ nữa đâu!

Qua Trường Giang đưa mắt nhìn xung quanh, mặt sầm lại.

Tám tên hắc y hán tử chết ở Lão Long đàm, còn may bọn Trương Địch bốn người chưa ai thương vong gì, nhưng xem ra địch nhân đang thắng thế.

Lượng định xong tình thế, lão nuốt hận nói :

- Tề tổng quản phái người đến lo tử thi. Ngày thường không chịu khổ luyện, để khi lâm trận ăn đao là phải!

Tề Trường Chinh cúi đầu lĩnh mệnh.

Qua Trường Giang nhìn Vưu Tam Lang nói giọng hằn học :

- Lão trộm, ngươi cầm trong tay Đoạn Lưu kiếm nên nghĩ tới hậu quả! Nhất định ngươi chẳng sống được lâu nữa!

Vưu Tam Lang trả miếng :

- Nếu Âm Trường Sinh có tự thân đến cũng phải dùng bản lĩnh mà đoạt lại. Cái đó không khiến ngươi lo giúp!

Qua Trường Giang “hừ” một tiếng :

- Ngươi cứ việc chờ xem!

Dứt lời rời bước đi về Khoái Lạc bảo.

Tề Trường Chinh bám sát sau lưng chủ nhân.

Tiếp đó Trương Địch, Triệu Đảm, Kim Bất Hoán và Điền Phong bốn người sau khi liếc xéo đối phương với ánh mắt tức tối cũng tuần tự rút về Khoái Lạc bảo.

Hoàng Phủ Sơn bị Biện Bất Nghi dụng lực giữ lại. Y rất sợ chàng xuất thủ vì hiện tại những vết thương trên mình chàng vẫn còn rỉ máu.

Cả Vưu Tam Lang vẫn Bộc Phu máu vẫn từ các vết thương do tên bắn tuy đã được sơ cứu nhưng máu vẫn tiếp tục chảy.

Hai người thương thế không nhẹ. Có thể tận dụng ứng phó với đối phương trong hoàn cảnh này là chuyện phi thường rồi!

* * * * *

Tuy trên trường đấu để lại tám tử thi nhưng cuộc ác chiến vẫn chưa coi là kết thúc.

Đó là do Qua Trường Giang nhận định rằng phía mình bất lợi. Lão không thể biết rằng trừ Biện Bất Nghi, ba người còn lại không

thể duy trì trận đấu thêm nữa vì đã kiệt sức.

Nhưng nếu có người ở ngoài quan chiến cũng nhận định như Qua Trường Giang mà thôi.

Bởi vì cho đến khi chấm dứt cuộc chiến, cả bốn cặp đấu về phía Khoái Lạc bảo đều bị dồn vào thế hạ phong, trong đó tám tên hắc y hán tử đã bị tiêu diệt và Qua Trường Giang đã hoàn toàn mất sức chiến đấu.

Chỉ còn Tề Trường Chinh chưa tham chiến nhưng khó địch nổi với Hoàng Phủ Sơn chứ đừng nói gì đến Bộc Phu hoàn toàn lành lặn.

Sau khi người của Khoái Lạc bảo rút đi hết, Biện Bất Nghi thở phào nhẹ nhõm vì hơn ai hết, y biết rõ bên mình đã hoàn toàn kiệt sức.

Biện Bất Nghi xem xét vết thương cho Hoàng Phủ Sơn, còn may là cả ba vết thương đều chỉ cách đại huyệt có mấy phân, chỉ cần một vết thương trúng ngay đại huyệt thì đừng mong gì Hoàng Phủ Sơn toàn mạng.

Tuy vậy với vết kiếm sâu như vậy mà còn trụ vững đến lúc này chưa gục ngã đã là sự chịu đựng phi thường.

Biết giết người chưa phải là cao thủ, giỏi chịu đòn mới là người kiệt xuất.

Biện Bất Nghi vừa tra thuốc vào vết thương vừa cười nói :

- Hoàng Phủ Sơn, nhớ hồi ở Bách Linh cương ngươi giỏi chịu phạt, đít bị ba bốn chục hèo vẫn chưa ăn nhằm vào đâu. Nay chịu

đao kiếm cũng giỏi như thế, với một vài vết thương sâu thế này người khác ắt đã gục ngã từ lâu!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Biết chịu đòn mới có cơ hội thắng đối phương. Qua Trường Giang thương thế còn nặng hơn tôi nhiều!

Vưu Tam Lang chợt nói :

- Biện huynh, tôi lo cho nhi nữ quá!

Biện Bất Nghi thở dài :

- Đâu chỉ một mình Vưu cô nương? Còn có thê tử của tôi và Tiểu Ngọc Nhi nữa...

Vưu Tam Lang ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Biện huynh ở đâu đột nhiên nảy ra một bà vợ như thế?

Biện Bất Nghi cười ngượng nghịu :

- Tôi dở hơi nghĩ ra cái trò lấy vợ, lại dở hơi để vợ thất tích. Nay chúng ta trở nên đồng hội đồng thuyền rồi! Bởi thế ai cũng lo cả.

Bộc Phu chợt chen lời :

- Qua Trường Giang đề cập đến chuyện Đoạn Lưu kiếm. Giang hồ truyền ngôn rằng thanh kiếm đó là bảo vật của Long Môn Âm Trường Sinh, Bảo chủ Long Môn bảo. Nếu tin này truyền ra thì Âm Trường Sinh nhất định tìm đến. Vị này võ công cao tuyệt. Nếu gặp thì Vưu huynh sẽ phiền phức lắm đấy!

Vưu Tam Lang cười nói :

- Bảo vật tuy trong tay ta nhưng không phải do ta trộm của hắn, cho dù hắn có tức thì làm gì được ta chứ?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Nếu người khác nói như vậy thì Âm Trường Sinh có thể tin, nhưng Vưu huynh lại khác, vì được giang hồ xưng danh là vua trộm.

Rồi lại quay sang Hoàng Phủ Sơn :

- Xem tình hình thì có lẽ Qua Trường Giang thật không biết mấy người Tiểu Ngọc Nhi hiện đang ở đâu. Bây giờ biết làm thế nào.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Tôi cho rằng xung quanh khu vực Mai Hoa sơn trang có vấn đề.

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Nhưng ta lại cho rằng nên đến Phủ Thương Châu một chuyến...

Vưu Tam Lang góp lời :

- Biện huynh cho rằng Lương Tâm nhắc đến ba chữ Vạn Phi Điệp trước khi chết là nói về ba nữ nhân đó chứ gì? Nhưng Thương Châu Phủ cách đây tới hơn tám trăm dặm, chẳng gần tý nào...

Bộc Phu đề xuất ý kiến :

- Tôi và Vưu huynh sẽ đến khu vực Mai Hoa sơn trang bí mật dò xem động tĩnh, còn nhị vị chịu khó tới Thương Châu, nếu có tin tức gì thì nhanh chóng thông báo để tập trung lại.

Biện huynh và Hoàng Phủ lão đệ thấy thế nào?

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Đó là chủ ý hay. Biện đại ca, chúng ta mau đến Thương Châu phủ xem Vạn Phi Điệp là cái gì vậy?

Biện Bất Nghi suy nghĩ một lúc rồi nói :

- Chỉ sợ rằng mất công vô ích...

- Cùng lắm là mất năm sáu ngày chúng ta đã trở lại là gì?

Biện Bất Nghi ngước mắt lên nhìn trời rồi nói :

- Thôi được. Chúng ta đành phải đi cả vậy!

* * * * *

Vưu Tam Lang và Bộc Phu tới Mai Hoa sơn trang.

Hai người được Biện Bất Nghi cho biết rằng y có lần trông thấy một chiếc kiệu màu trắng xuất hiện quanh đó và nghe loáng thoáng hai chữ Cung Nhân.

Đến trưa hôm sau hai người mới tới rừng mai bên ngoài sơn trang.

Bấy giờ tuyết chưa rơi nhưng bầu trời xám xịt khiến người ta có cảm giác ngột ngạt.

Hai người ngồi trên tảng đá nhìn về phía sơn trang một lúc, chợt thấy một chiếc kiệu màu trắng lướt như bay về hướng bắc.

Bộc Phu kêu lên :

- Nhuyễn kiệu!

Vưu Tam Lang cũng đã phát hiện ra. Hai người lập tức băng mình đuổi theo.

Bộc Phu vừa chạy vừa thấp giọng nói :

- Tuyệt đối không được lên tiếng! Để xem nó đi đâu. Đây là cơ hội hiếm có đấy!

Vưu Tam Lang nghiến răng nhưng không dám to tiếng, rủa thầm :

- Mẹ nó! Người của Mai Hoa sơn trang chết tiệt cả, không ngờ lại có bọn người thần bí nào lén lút ở đây... chỉ tiếc là không có Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn nên không biết có đúng là chiếc kiệu mà họ trông thấy không?

Hai người thi triển hết khinh công đuổi theo một mạch tới ba chục dặm, trước mặt là hoang sơn quái thạch cùng cỏ hoang ngút ngàn, quang cảnh thật thê lương.

Vượt qua một ngọn đồi thì thấy một con đường ngoằn ngoèo vắt lên núi. Chiếc kiệu thần bí đi theo sơn đạo xuống khúc đó đã lên tới lưng chừng núi.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu đang mải miết băng theo thì đột nhiên một tấm màn trắng từ đâu trên cao ập xuống đầu!

Hoàn toàn không phát ra một âm thanh nào, nhưng tấm màn chụp xuống rất nhanh.

Bộc Phu hốt hoảng lăn mình xuống ba bốn trượng, còn Vưu Tam Lang bị chụp vào trong tấm màn vội rút Kim kiếm đâm chọc chém ngang.

- Sật!

- Roạt!

Tiếng kiếm vừa xé vải, vừa như đâm trúng vật gì.

Vưu Tam Lang kêu lên một tiếng đau đớn, nhưng thanh kiếm vẫn cầm chặt trong tay.

Bộc Phu phóng mình chạy ngược lên chỉ thấy tấm màn bị rách tơi tả thành nhiều mảnh bay xuống khe núi.

Vưu Tam Lang toàn thân run cầm cập, hai hàm răng và vào nhau nói đứt quãng :

- Mau... tìm... Biện Bất Nghi...

Bộc Phu kinh hoảng rồi không dám nhiều lời cõng Vưu Tam Lang lên lưng nhắm hướng Thương Châu Phủ phóng chạy.

Vưu Tam Lang vã mồ hôi lạnh nhưng vẫn tỉnh.

Bộc Phu vừa chạy vừa hỏi :

- Vưu huynh bị thương ở đâu?

Vưu Tam Lang cười khổ đáp :

- Ở mu bàn tay phải... tôi đã dùng thủ pháp Thần Trảo Triệt Mạch dồn chất độc ra tay phải...

Bộc Phu hỏi :

- Nếu thế thì sao toàn thân cứ lạnh toát như khối băng thế này?

Vưu Tam Lang run lập cập đáp :

- Không biết đó là loại độc gì... Nhưng tôi đã phát hiện thấy... bên dưới tấm màn có một người... có bàn tay rất trắng trẻo... định cướp lấy thanh Kim kiếm... nhưng có lẽ hắn đã bị tôi đâm trúng.

Bộc Phu cõng Vưu Tam Lang chạy hết tốc lực về hướng bắc, bụng thầm lo rằng chỉ sợ Vưu Tam Lang chết dọc đường mà chưa kịp tìm gặp Biện Bất Nghi.

Lão đoán rằng Vưu Tam Lang trúng phải thứ độc cũng thuộc loại Hổ Nha Độc Tiêu đã khiến Lương Tâm táng mạng, bởi vì đêm đó Lương Tâm cũng bị một tấm màn trắng chụp xuống đầu rồi sau đó trúng phải độc tiêu mà chết.

Lão cúi nhìn xuống cánh tay phải của Vưu Tam Lang. Thật đáng sợ, cánh tay đã biến thành màu đen kịt giống như màu xăm trên cổ tay, biết rằng Vưu Tam Lang đã cố hết sức dừng độc chất đó ra bằng thủ pháp Thần Trảo Triệt Mạch, nhưng có thể cầm cự được bao lâu?

Còn Vưu Tam Lang đã được Bộc Phu dùng tấm khăn buộc Kim kiếm vào cánh tay trái đề phòng rơi đi mất.

Nghĩ tới kẻ thù bí ẩn suýt nữa đoạt mất bảo vật, lão chợt nhớ lời của Qua Trường Giang: Đoạn Lưu kiếm là lợi khí trấn bảo của Âm Trường Sinh Bảo chủ Long Môn bảo, ai cầm vật đó tất luôn luôn bị đe dọa đến tính mạng.

Chỉ mới hai ngày mà đã bị người ám toán, đủ biết không phải Qua Trường Giang chỉ dọa suông!

Bộc Phu lại hỏi :

- Vưu huynh thấy trong người thế nào?

Không nghe tiếng trả lời.

Bộc Phu hoảng sợ hỏi tiếp :

- Vưu huynh! Bây giờ thấy thế nào? Có phải độc chất đã phạm lên phía trên rồi không?

Vẫn im lặng!

Bộc Phu vội chuyển Vưu Tam Lang tới trước mặt thì thấy nạn nhân mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, thật chẳng khác gì xác chết!

Bộc Phu lay gọi :

- Vưu huynh đừng chết!

Thấy tay Vưu Tam Lang vẫn cầm chặt thanh Kim kiếm, Bộc Phu rầu rĩ kêu lên :

- Chính vì thanh kiếm này mà gây nên tai họa...

Đột nhiên gần đó có giọng nói vang lên :

- Thì ra đúng là hai vị này... sao lại tới Thương Châu làm gì chứ? Mọi người đã thống nhất bàn bạc rồi mà?

Bộc Phu ngẩng lên nhìn.

Lạy Phật!

Không sai, quả đúng là Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn!

Thật may rằng dọc đường, Biện Bất Nghi bàn rằng không cần vội đến Thương Châu mà trước hết phải tìm hiểu bí mật về chiếc kiệu nên họ đã quay lại, vì thế mới gặp được Bộc Phu.

Bộc Phu mừng rỡ kêu lên :

- Mau lên, hãy cứu lấy lão trộm!

Biện Bất Nghi đã để ý thấy rồi, y kéo thẳng cánh tay phải của Vưu Tam Lang ra, nhíu mày nói :

- Đây là Thi Độc, cùng thứ độc giết chết Lương Tâm... Lạ thật! Vưu huynh đã phản ứng kịp thời bức kịch độc không để thâm nhập vào nội tạng. Tuy vậy cũng chỉ duy trì được vài khắc.

Hoàng Phủ Sơn giục :

- Mau cứu người trước đã, nói suông có ích gì?

Biện Bất Nghi nói :

- Trước hết cho uống một viên Bảo Tâm Đan, sau đó ta mới động thủ thuật!

Bộc Phu lo lắng hỏi :

- Có thể cứu được không?

- Khó nói trước.

Hoàng Phủ Sơn bĩu môi :

- Thôi đừng tự đề cao mình nữa!

Biện Bất Nghi lấy ra một viên dược hoàn, đồng thời lấy trong túi một con dao nhỏ mài vào lòng bàn tay rồi bảo Hoàng Phủ Sơn đi nhóm lửa. Sau đó vị thầy láng sờ vào ngực Vưu Tam Lang nói :

- Tim đã ngừng đập. Sắp đoạn khí rồi!

Bộc Phu đứng bên chăm chú theo dõi từng động tác của Biện Bất Nghi, nghe vậy liền nói :

- Tôi thấy hắn đã chết rồi!

Biện Bất Nghi đưa cánh tay của Vưu Tam Lang đã tím đen đặt thẳng trên bếp lửa đã được nhóm lên.

Da thịt cháy xèo xèo, nhưng Vưu Tam Lang vẫn không nhúc nhích!

Hai người đứng cạnh thấy lạnh cả xương sống!

Biện Bất Nghi chăm chú xoay cánh tay phải Vưu Tam Lang giống như người ta cẩn thận nướng một con chim cho chín thật đều, vừa làm vừa giảng giải :

- Thi độc là thứ độc chất sinh ra từ những tử thi thối rữa nên thuộc âm tính, gặp hỏa là hóa thành dương. Lửa cũng có tác dụng hấp thu âm độc, gặp hỏa sẽ ngưng tụ lại so với dùng dao mổ tẩy độc ra còn tuyệt hơn.

Đột nhiên Vưu Tam Lang thét lên :

- Ôi đau! Chết mất!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Sống rồi!

Bộc Phu và Hoàng Phủ Sơn mở to mắt kinh ngạc.

Chỉ thấy cánh tay phải của Vưu Tam Lang chỉ còn xương đen nhẻm chẳng còn tý da thịt nào. Lão run giật liên hồi, miệng la đau oai oái.

Biện Bất Nghi bảo Bộc Phu giữ chặt người Vưu Tam Lang, dùng dao cạo lên cánh tay chỉ còn độc xương nghe sồn sột, ai nghe thấy cũng phải rùng mình.

Chừng sau một tuần trà, việc chữa trị đã hoàn tất. Biện Bất Nghi điểm vào thụy huyệt để Vưu Tam Lang ngủ chừng hai canh giờ mới tỉnh lại.

Chờ Vưu Tam Lang bớt đau, Biện Bất Nghi mới nói :

- Có thấy rõ người trong tấm màn không?

Vưu Tam Lang đáp :

- Vì quá đột ngột nên không nhìn rõ.

- Vưu huynh không thấy Qua Trường Giang có gì đáng nghi sao?

Vưu Tam Lang ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng phải Qua Trường Giang bị thương ư? Mà thương thế lại rất nặng đâu có thể làm được chuyện đó?

- Nhưng hắn có thể đem chuyện Kim kiếm nói cho người khác.

Vưu Tam Lang gật đầu :

- Chuyện đó thì có khả năng. Nhưng đó là ai?

Biện Bất Nghi nói :

- Vưu huynh trúng phải Hổ Nha Độc Tiêu, thứ phi tiêu này bé bằng sợi lông trâu nên rất khó phát hiện. Còn độc lực thì như các vị đã biết, nếu Vưu huynh không dùng thủ pháp Thần Trảo Triệt Mạch đừng để thâm nhập vào nội tạng thì đã chết như Lương Tâm rồi.

Vưu Tam Lang thốt lên :

- Nhân vật đó thật đáng sợ!

Biện Bất Nghi nói :

- Tôi cho rằng vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang ba năm trước dây chính do người này gây ra.

Hoàng Phủ Sơn trầm ngâm hỏi :

- Nhưng chúng ta có bằng cớ gì?

Biện Bất Nghi quả quyết :

- Sẽ có! Chỉ cần giữ thanh Kim kiếm, chúng ta nhất định tìm được cơ hội để chộp hắn!

Biện Bất Nghi nói xong sờ vào ngực áo, nơi giấu chiếc long giác, nghĩ thầm :

- Chẳng lẽ chiếc Long giác này cũng là vật của Long Môn bảo? Thế thì tại sao Âm Trường Sinh không chạy khắp giang hồ để tìm bảo vật của mình chứ? Âm Trường Sinh tính nóng như lửa, là nhân vật chính trực. Tại sao hắn lại chịu bỏ mất báu vật trấn bảo của mình?

Hoàng Phủ Sơn thấy Biện Bất Nghi trầm ngâm liền hỏi :

- Biện đại ca sao thế? Tôi cho rằng nhân vật thần bí đó nhất định có liên quan đến Qua Trường Giang, lại còn tên tiểu tử Thù Nho đóng giả A Tú nữa...

Bộc Phu hỏi :

- Nếu vậy nhân vật đó chắc phải cao hơn Qua Trường Giang, cái đó rất ít có khả năng. Ở địa giới Thái Tường phủ này, còn có ai thân phận cao hơn cả Qua Trường Giang và thao túng hắn?

Biện Bất Nghi nói :

- Kẻ gây án biệt tích suốt ba năm, mà không ai phát hiện được, chứng tỏ nhân vật ấy không phải tầm thường. Chúng ta sẽ làm sáng tỏ việc này. Tôi tin rằng nếu bắt được tên này tức là phá được vụ huyết án năm xưa!

Bộc Phu đề xuất ý kiến :

- Nếu có chứng cứ, chúng ta có thể truyền tin ra khắp giang hồ, khi đó các đại môn phái đều sẽ tham gia vào việc truy tìm hắn. Qua Trường Giang không thể nói gì được nữa.

- Vì thế phải tìm chứng cứ, để tránh đập cỏ động rắn, phải hết sức cẩn thận!

Đột nhiên mắt Hoàng Phủ Sơn sáng lên, nhìn về phía xa nói :

- Nhuyễn kiệu!

Cả ba người thất kinh cùng ngoảnh lại.

Không sai! Trên sơn đạo cách chỗ họ ngồi chừng hơn dặm có một chiếc kiệu lướt như bay về hướng Thương Châu!

Biện Bất Nghi nhíu mày lẩm bẩm :

- Quái thật! Không biết còn trò trống gì đây...

Hoàng Phủ Sơn đề nghị :

- Chúng ta bí mật truy theo!

Biện Bất Nghi nói :

- Truy theo thì nhất định rồi. Nhưng chiếc kiệu kia xuất hiện thật đột ngột. Chẳng lẽ chúng nghi binh?

Bộc Phu hỏi :

- Chúng ta chặn lại hỏi thử xem, thế nào?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Tuyệt đối không nên làm như vậy. Chúng ta đi thôi!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 23: Vạn nhân mê kỹ viện

Chiếc kiệu không phải màu trắng, người khiêng kiệu cũng không phải là nữ nhân có cặp đùi to.

Đường núi ở đó đi rất khó, thế nhưng chiếc kiệu lại lướt rất nhanh.

Người khiêng kiệu là hai tên đại hán đặt kiệu lên vai đi nhanh còn hơn chạy!

Biện Bất Nghi đuổi thêm một hồi, chợt nghĩ thầm :

- Hay trong kiệu chỉ là một người bình thường?

Mặc dù vậy theo kiệu đến Thương Châu Phủ, dù không phải đối tượng cũng không đến nỗi phí công.

Hoàng Phủ Sơn không nói câu nào. Chàng đang nghĩ đến Tiểu Ngọc Nhi.

Hiển nhiên Vưu Tam Lang nghĩ đến nhi nữ. Vưu Nhị Thư hiện đang ở đâu, sống hay chết lão chưa dám chắc.

Tây Lương Đao Hồn Bộc Phu theo thói quen vẫn vác thanh đại đao trên vai, đi rất hăm hở.

Không phải vác Vưu Tam Lang trên vai, đương nhiên lão thoải mái hơn nhiều.

Chiếc kiệu đi không dừng lại nghỉ ngơi chỗ nào. Hai tên khiêng kiệu vừa đi vừa nhấm nháp lương khô, ngay cả lúc uống nước cũng không dừng lại.

Kiệu cứ đi, đương nhiên bốn người cũng không thể dừng, họ giữ khoảng cách chừng hai dặm phía sau để không bị phát hiện.

Nhưng kỳ thực họ đã bị phát hiện từ lâu. Bởi vì trên kiệu có tới hai người.

Hai nhân vật đó không phải ai xa lạ, một là vị cô nương tuyệt mỹ, người thứ hai là gã lùn Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình!

Biện Bất Nghi hoàn toàn không ngờ rằng trên kiệu chính là hai người đó.

Y không tán thành việc ngăn chiếc kiệu đó lại để hỏi vừa cảnh cáo Hoàng Phủ Sơn đừng quên rằng địch nhân rất hung tàn, và càng không nên quên rằng hai nữ nhân có cặp đùi lớn đã chết ở vùng phụ cận Mai Hoa sơn trang.

Họ biết hai nữ nhân đó cũng là người của chúng và giết đi với mục đích diệt khẩu.

Cuối cùng chiếc kiệu vào phủ Thương Châu, rồi theo đường phố từ từ đi về hướng đông.

Phố này chỉ có một tòa nhà.

Nếu có ai hỏi đường tới đó thì người trong trấn sẽ cười vang, vì đó là một kỹ viện.

Trên tấm biển hiệu lớn đề năm chữ thếp vàng Vạn Nhân Mê Kỹ Viện.

Lầu xanh cũng dùng biển hiệu bằng đồng chữ lớn thếp vàng, giống như biển hiệu của một bậc cự phú hoặc đại thương gia!

Hai đầu bảng hiệu treo hai ngọn hồng đăng lớn. Đó là điều hiển nhiên vì thanh lâu chỉ chuyên làm ăn vào ban đêm!

Chiếc nhuyễn kiệu dừng lại trước cửa Vạn Nhân Mê Kỹ Viện!

Nhưng chỉ chốc lát, kiệu không hề đặt xuống, cũng không ai từ kiệu bước ra, được khiêng thẳng vào trong.

Không ai biết nhân vật nào trong kiệu, khách làng chơi hay kỹ nữ mới được mua về?

Tuy hẻm thứ tư này chỉ có một nhà nhưng bên cổng thường xúm xít rất đông những người vô công rỗi nghề và đám hành khất.

Mọi người thất vọng vì không thấy người trong kiệu.

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn cũng vậy. Họ chỉ nghe đám đông bàn tán.

Vưu Tam Lang và Tây Lương Đao Hồn vẫn theo sau Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn.

Vưu Tam Lang rất chú trọng đến thanh Kim kiếm của mình, giắt nó vào thắt lưng tận trong lần áo lót. Cánh tay phải đã được Biện Bất Nghi dùng một dải băng treo vào cổ.

Bốn người đi hết con hẻm, cách đó không xa có một tửu lâu. Dọc đường không hề dừng lại điểm tâm nên cả bốn người đều bụng đói

cồn cào nên ghé vào dằn bụng.

Trong tửu lâu lúc đó khá đông người đang bàn luận khá sôi nổi. Đề tài chính là Vạn Nhân Mê Kỹ Viện.

Bọn Biện Bất Nghi lẳng lặng tìm một bàn trống ngồi vào, cả vì đói lẫn trong quán đông người nên không ai nói câu nào.

Quả thật lúc này nghe thì có lợi hơn nói!

Theo lời bàn luận của thực khách thì ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện các kỹ nữ đều đáng được gọi là mỹ nhân. Hạng hiếu sắc ở Thương Châu Phủ mệnh danh nơi đây một cách tự hào bằng bốn chữ "Mỹ nữ như vân" quả thật không ngoa.

Tên điếm tiểu nhị mang ra một mâm rượu thịt khá thịnh soạn. Biện Bất Nghi dúi vào tay hắn một đĩnh bạc nói nhỏ :

- Cầm lấy! Đó là tiền thưởng cho sự vất vả của ngươi!...

Tên điếm tiểu nhị vội cất ngay đĩnh bạc, mừng rơn nói :

- Quan khách thật hảo tâm! Tiểu nhân xin hết lòng hầu hạ, ở đây có đủ của ngon vật lạ, rất hân hạnh được phụng dâng bốn vị!

Biện Bất Nghi cười khéo léo gợi chuyện :

- Hình như có vị cô nương mới được đưa tới Vạn Nhân Mê Kỹ Viện...

Tên tiểu nhị sốt sắng nói :

- Các vị khách quan nên biết rằng ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện các vị cô nương không những xinh đẹp mà còn rất hiền hậu dịu dàng. Đức

tính đó mới làm cho nam nhân mê mẩn.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Các vị cô nương đó được mang từ đâu tới?

Điếm tiểu nhị đáp :

- Không có cô nương nào là người bổn địa cả, đều là người viễn xứ mang về...

Hoàng Phủ Sơn chen lời :

- Tiểu nhị ca, chúng ta muốn hỏi về một người, chẳng hay ngươi có biết không?

Tên điếm tiểu nhị sửa lại chiếc khăn trên đầu, cười đáp :

- Quan khách cần gì phải khách sáo? Nếu biết tiểu nhân xin trả lời!

Hoàng Phủ Sơn thấp giọng :

- Ở đây Vạn Phi Điệp là người như thế nào?

Tên điếm tiểu nhị cười vang, chỉ tay sang tòa nhà thanh lâu ở chếch bên kia phố nói :

- Các vị có lẽ mới đến Thương Châu thành này lần đầu nên chưa biết. Vạn lão chủ là chủ nhân thực sự của Vạn Nhân Mê Kỹ Viện!

Bốn người nghe xong liền mở to mắt kinh ngạc, không ngờ mấy tiếng bí ẩn của Sinh Tử Đương Lương Tâm thốt ra trước khi chết lại là tên của vị chủ nhân thanh lâu lớn nhất vùng Thương Châu!

Biện Bất Nghi hỏi khẽ :

- Vạn Phi Điệp, là nam nhân hay nữ nhân?

Tên tiểu nhị che miệng cười ra vẻ thông cảm :

- Đương nhiên là nữ rồi! Hơn nữa còn rất xinh đẹp như không thể tìm được ai xinh đẹp hơn.

Như vậy là đủ!

Biện Bất Nghi khoát tay bảo :

- Ngươi đang vội, chúng ta chỉ hỏi mấy câu vậy thôi!

Tên tiểu nhị còn thêm một câu :

- Nếu như bốn vị định... hi hi... tới đó để mở mang kiến thức thì... tiểu nhân xin mạo muội hỏi thẳng một câu: các vị có mang theo bao nhiêu tiền?

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Nói vậy là sao?

Tên điếm tiểu nhị đáp :

- Chắc hẳn các vị chưa biết luật lệ ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện... nếu muốn vào đó thì nên biết một chút!

Dừng một lát hắn nói thêm :

- Đương nhiên nếu các vị không muốn vào thì tiểu nhân không phải nhiều lời.

Biện Bất Nghi khuyến khích :

- Chúng ta nhập gia phải tùy tục mà! Ngươi cứ nói nghe xem!

Tên điếm tiểu nhị nhìn quanh rồi hạ giọng :

- Vào tới đó không phải chơi! Hai lạng bạc mới vào được đại môn. Lại thêm hai lạng nữa mới có một chén trà! Còn muốn thấy mặt một vị cô nương thì... cần phải xem khách bỏ ra nhiều tiên hay ít đã!

Biện Bất Nghi tỏ ra hào phóng :

- Chỉ là chuyện vặt! Mấy lạng bạc đâu phải nhiều? Chỉ không biết Vạn Phi Điệp tuổi tác bao nhiêu?

Tên tiểu nhị nghĩ một lát mới trả lời :

- Tiểu nhân cũng chưa thấy lần nào. Chỉ nghe ai cũng ca ngợi là rất đẹp, chắc lời đồn không sai!

* * * * *

Biện Bất Nghi kéo tay Hoàng Phủ Sơn nói :

- Những kỹ nữ đều đáng thương, chẳng qua ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện xinh đẹp hơn... nhưng chúng ta đến đây chỉ vì Vạn Phi Điệp, ngươi nhớ đừng để bị lừa!

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Đại ca yên tâm đi! Có bao giờ thấy tôi chơi hoa ghẹo nguyệt? Chúng ta chỉ vì người bị nạn thôi...

- Nhưng ta sợ bọn trai trẻ như ngươi tính khí bốc đồng, khi sa vào ánh mắt các mỹ nhân thì đều mất loạn hồn mê cả! Thậm chí quên đi chính bản thân mình. Ta chính lo việc đó!

Hoàng Phủ Sơn nghiêm giọng :

- Biện Bất Nghi hãy lo cho bản thân mình thì hơn!

Biện Bất Nghi bảo Vưu Tam Lang và Bộc Phu :

- Hai vị cứ ở lại đây nghỉ ngơi, để tôi và Hoàng Phủ Sơn đến Vạn Nhân Mê Kỹ Viện xem Vạn Phi Điệp là nhân vật thế nào.

Bộc Phu góp ý :

- Tốt nhất hãy dụ nó ra ngoài thành, nếu mụ ta không chịu nói thật thì chúng ta sẽ có biện pháp cứng rắn buộc mụ phải phun ra.

Biện Bất Nghi phản đối :

- Không được! Chúng ta không thể giết người nếu không có chứng cớ, chỉ thẩm tra xem vì sao Sinh Tử Đương Lương Tâm nói ra cái tên Vạn Phi Điệp trước khi chết mà thôi.

Nói rồi cùng Hoàng Phủ Sơn rời khỏi khách điếm hướng về phía thanh lâu ở bên kia phố.

Lúc đó tuy trời còn chưa tối hẳn nhưng hai ngọn hồng đăng đã được thắp lên, soi rõ tấm biển đồng và năm chữ thếp vàng vô cùng tráng lệ.

Ngay bên trong đại môn có đặt một bàn trà, bên bàn có hai vị cô nương sắc nước hương trời đang ngồi nhìn ra cửa vẻ mời mọc.

Trên bàn có bút mực và một tấm vải lụa vàng khách nhân không những đề xuất ý muốn viết lên mặt vải mà ngay cả đề thơ lên đó cũng được!

Biện Bất Nghi đến bên bàn cầm ngay bút lên đề hai câu :

Phi Điệp vận hoa bay phơ phất, Ta ví hảo bướm vượt muôn trùng!

Viết xong lấy ra mười lượng bạc đặt cạch xuống bàn.

Hai vị cô nương lập tức đứng lên cười hỏi :

- Tiên sinh muốn gặp mặt chủ nhân ư?

Biện Bất Nghi hỏi lại :

- Không được sao?

Một cô đáp :

- Chủ nhân hôm nay có khách...

Biện Bất Nghi bỏ thêm mười lạng nữa!

Y thừa hiểu những nơi như thế này chỉ cần có tiền là có thể làm được mọi việc.

Những vị cô nương phải làm nghề hạ đẳng này cần gì phong độ hoặc mẽ ngoài? Chỉ cần nặng túi là được!

Quả vậy, hai vị cô nương cầm ngay lấy hai mươi lạng như mèo được mỡ, nhoẻn miệng cười tươi tắn nói :

- Xin tiên sinh theo tiện nữ vào trong hỏi xem sao.

Biện Bất Nghi chỉ tay vào Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Còn vị này? Chúng ta cùng đi với nhau mà...

Cô nương vừa nói chợt phá lên cười to.

Biện Bất Nghi nhíu mày hỏi :

- Cô cười gì?

- Thế chẳng lẽ không đáng cười sao?

- Ta chẳng thấy chỗ nào đáng cười cả!

Vị cô nương nói trắng trợn không chút giữ lời :

- Hai vị khách làng chơi cùng một đĩ, chẳng lẽ tiên sinh không hiểu như thế?

Biện Bất Nghi tỏ ra lúng túng :

- Chúng ta gặp chủ nhân ngươi muốn bàn chút công việc, chẳng phải như ngươi nghĩ đâu!

- Tất cả những người lần đầu tới Vạn Nhân Mê Kỹ Viện đều chỉ có ý định xem các vị cô nương chút thôi, nhưng về sau ai cũng đổi tâm cải ý, mà còn tận tâm tận lực nữa! Mèo nào thấy mỡ mà chịu nhịn!

Hoàng Phủ Sơn “hừ” một tiếng mà không nói gì.

Biện Bất Nghi cười nói :

- Không đến mức đó đâu! Vị bằng hữu đó của ta đúng là một bậc thánh hiền đó!

Hai vị cô nương nhìn nhau, sau đó một tên gật đầu nói :

- Thôi được! Hai vị trước hết vào một gian phòng chờ. Do có mấy lượng bạc này mà tôi đành vì hai vị vào hỏi thử xem!

Câu đó hết sức thành thật, Biện Bất Nghi có cảm giác rằng chỗ này không giống một kỹ viện bình thường, giống với một nơi buôn bán hơn.

Hai người được cô nương đó dẫn vào một gian phòng lớn bày biện rất sang trọng và lòe loẹt, vừa ngồi xuống bên chiếc bàn nhỏ gỗ đàn hương thì lát sau đã có hai thiếu nữ chừng mười lăm tuổi bưng nước đến mời.

Đó là một loại hương trà thơm phức.

Biện Bất Nghi lại móc túi lấy mười lượng bạc đặt vào khay.

Ở tửu lâu tên tiểu nhị đã nói, muốn uống một cốc trà phải bỏ hai lạng.

Vậy mà y bỏ tới mười lạng!

Hai thiếu nữ cười, cúi mình lui ra.

Hoàng Phủ Sơn thấp giọng :

- Biện đại ca, tuy chúng ta đã xác định rõ chiếc kiệu vào đây. Nhưng giả sử trong kiệu không phải người chúng ta muốn tìm, như vậy không những lãng phí tiền bạc vô ích mà còn mất thì giờ nữa?

Biện Bất Nghi đáp :

- Ta có cảm giác lần này chúng ta đến đây không vô ích đâu! Câu cửa miệng Lương Tâm trước khi chết đáng để cho chúng ta bỏ công sức. Nữ nhân này là một nhân vật thần bí, không thể xem thường!

Hai người đang thì thầm bàn bạc thì chợt có tiếng cười lảnh lót vang lên và một thiếu nữ xuất hiện với bộ mặt tươi rói, đôi môi thắm hồng và làn da trắng ngần như tuyết, tóm lại xinh đẹp đến nỗi không sao đẹp hơn nữa!

Đẹp đến nỗi không ai đoán được cô ta bao nhiêu tuổi.

Biện Bất Nghi ngẩn cả người.

Trên đời lại có người đẹp như thế sao?

Hoàng Phủ Sơn cũng vô cùng thán phục. Người đẹp như thế chỉ có thể thấy trong tranh của những bậc danh họa mà thôi!

Cả hai người cùng đứng lên hỏi :

- Cô nương là...

Thiếu nữ nhoẻn miệng cười như đóa anh đào, trả lời thỏ thẻ :

- Hai vị tướng công! Bây giờ chủ nhân của tiện thiếp mới được rảnh nên sai tiện thiếp đến mời hai vị.

Biện Bất Nghi nhìn Hoàng Phủ Sơn rồi hai người ra khỏi phòng.

Đi qua những hành lang quanh co treo đầy giò phong lan và chậu cảnh, Biện Bất Nghi có cảm giác giống như ở hoàng cung đại nội, tới một khoảng sân mọc đầy hoa mai khá nhiều và đang đua nở.

Vạn Nhân Mê Kỹ Viện là một trang viện lớn.

Lại đi qua mấy hành lang nữa.

Biện Bất Nghi lấy làm kỳ dị vì đi xa thế mà không gặp người nào.

Thực ra vào tiết đông này ở các hành lang lạnh lẽo lúc chập tối không gặp người nào cũng có lý. Vì đây chẳng phải là chỗ làm lụng gì, mọi người cứ cửa đóng then cài ngồi bếp lò là tốt nhất.

Ngoài ra cả Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn còn chưa hiểu rằng chẳng những các vị cô nương ở đây rất đẹp mà tất cả còn có ít nhiều bản lĩnh.

Còn bản lĩnh của Vạn Phi Điệp thì thế nào?

Không ai biết chắc điều này.

Người ta đồn rằng năm xưa có hai vị đao khách tự xưng là Sơn Đông Hưởng Mã, thực chất đó là hai kẻ cướp đường, chưa ai dám đụng vào chúng.

Có lần hai tên này có việc lôi thôi với Vạn Phi Điệp, nghe đâu định giở trò ong bướm, nhưng thiếu nữ chỉ cần vung tay một cái, Sơn Đông Hưởng Mã đã vội cúp đuôi chạy biến!

Đi quanh co một hồi, Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn được dẫn đến một đại sảnh vô cùng hoa lệ, ấm áp và thoảng hương thơm ngát.

Một thiếu nữ ngồi sau bàn chính giữa đại sảnh, mặt tươi tỉnh trông còn xinh đẹp hơn thiếu nữ dẫn đường bội phần!

Thiếu nữ dẫn đường chỉ tay vào thiếu nữ ngồi sau bàn giới thiệu :

- Nhị vị, đây là chủ nhân!

Hiển nhiên, chủ nhân chính là Vạn Phi Điệp!

Thiếu nữ xòe bàn tay ngọc ngà nói :

- Mời nhị vị ngồi!

Trên bàn có đặt sẵn một mâm tiệc rượu rất thịnh soạn.

Biện Bất Nghi tỏ ra rất hiểu quy củ, đặt một đĩnh bạc lên bàn nói :

- Hãy coi đây là lễ diện kiến!

Vạn Phi Điệp cất giọng trong như ngọc :

- Ui chao! Tiên sinh thật hào phóng quá! Ngài phát tài ở đâu thế?

Biện Bất Nghi xua tay cười đáp :

- Đáng kể gì đâu! Chỉ là chút tiền mọn thôi mà! Nữ chủ nhân, chúng tôi vì mộ danh mà tới đây, xin cô nương chỉ dạy...

Vạn Phi Điệp cười khanh khách đáp lời :

- Việc đó có gì mà chỉ dạy đâu? Chuyện ái ân nam nữ là thiên tính thôi mà, đâu cần phải chỉ dạy?

Rồi nhìn sang Hoàng Phủ Sơn, ánh mắt rất thiếu thiện cảm.

Tuy chàng hơi gầy nhưng so với Biện Bất Nghi trẻ trung và phong độ hơn nhiều.

Nhưng ở nơi đánh giá người bằng hơi vàng thì xấu đẹp, trẻ già đâu có gì quan trọng?

Nữ làm tiền thậm ghét những người có túi tiền lép kẹp.

Biện Bất Nghi hiểu ngay, chỉ tay vào Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nữ chủ nhân! Vị bằng hữu của tôi lắm tiền vô kể, lần đầu tới đây, hy vọng các vị mang cho vị đó nhiều khoái lạc!

Vạn Phi Điệp nhấp nháy đôi mắt diễm lệ nói :

- Thật ư? Chút nữa thì đắc tội với vị thần tài đó rồi! Vị bằng hữu của ngài quý tính đại danh là gì?

Hoàng Phủ Sơn cười đáp :

- Nữ chủ nhân, tôi không muốn lưu danh ở lại đây cho thiên hạ lưu truyền, vì thế xin được miễn chuyện thông báo danh tính!

- Phải lắm, đó là chuyện thường tình. Tôi rất hiểu! Nếu danh hiệu truyền ra, nhất định các bà vợ ghen lồng ghen lộn!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Nữ chủ nhân, tối nay chúng tôi muốn ở lại đây, được chứ?

Vạn Phi Điệp gật đầu ngay :

- Rất hoan nghênh!

Rồi đột nhiên vỗ tay liền ba tiếng. Lập tức từ phía sau bình phong, một vị cô nương bước ra.

Hoàng Phủ Sơn biến ngay sắc mặt.

Biện Bất Nghi thốt lên :

- Tiểu Ngọc Nhi!

Vạn Phi Điệp phản ứng cực nhanh, liền rút trong người ra một chiếc khăn tay.

Biện Bất Nghi nhanh mắt trông thấy, kêu to :

- Hoàng Phủ Sơn! Hãy cẩn thận, chiếc khăn có vấn đề đấy!

Hoàng Phủ Sơn phóng hai bước đến ngay trước mặt Tiểu Ngọc Nhi, nhưng cô ta nét mặt thản nhiên không biểu lộ chút cảm xúc gì.

Cùng lúc Hoàng Phủ Sơn tới trước mặt Tiểu Ngọc Nhi thì đồng thời Vạn Phi Điệp cũng đã ở ngay bên cạnh cô ta, phất chiếc khăn tay thẳng tới mặt chàng nói :

- Tiên sinh, cô nàng này không phải là Tiểu Ngọc Nhi đâu. Chỉ e ngài nhận sai người rồi!

Hoàng Phủ Sơn nghe rõ lời cảnh cáo của Biện Bất Nghi liền đình chỉ hô hấp, nhìn đối phương cảnh giác.

Đột nhiên chàng sấn tới, nhanh như chớp vươn tay trái chộp được cánh tay Tiểu Ngọc Nhi hỏi :

- Tiểu Ngọc Nhi, cô không nhận ra tôi sao?

Tiểu Ngọc Nhi vẫn sững sờ, không phản ứng.

Vạn Phi Điệp hỏi :

- Chẳng phải hai vị đến tìm lạc thú sao?

Hoàng Phủ Sơn không đếm xỉa đến lời Vạn Phi Điệp, vừa kéo Tiểu Ngọc Nhi đi, vừa lay gọi :

- Tiểu Ngọc, Tiểu Ngọc!

Biện Bất Nghi sấn bước tới trước Vạn Phi Điệp, gằn giọng nói :

- Vạn lâu chủ! Dẹp thứ Tiên Nhân Mê Lộ Thảo kia đi! Thứ đồ chơi đó chẳng tác dụng gì tới chúng ta đâu.

Vạn Phi Điệp thất kinh lùi lại ba bước hỏi :

- Các ngươi là ai?

- Chúng ta là ai không quan trọng. Ta nói ra một người chắc chắn ngươi biết.

- Người nào?

- Sinh Tử Đương Lương Tâm ở Thanh Phong trấn. Ta đồ rằng ngươi biết hắn.

Vạn Phi Điệp mặt tái nhợt hẳn, thốt lên :

- Hắn chết rồi!

- Ta biết. Hắn chết do chính tay ngươi!

- Hừ! Thì ra các ngươi là đồng đảng với Lương Tâm!

Biện Bất Nghi không phủ nhận :

- Vì thế chúng ta mới tìm đến đây. Hơn nữa còn tìm đúng người định tìm!

Vạn Phi Điệp ngửa mặt cười một tràng nghe thật chói tai!

Biện Bất Nghi nói :

- Nếu ở vào trường hợp ngươi thì ta không cười như vậy đâu!

Lúc đó Hoàng Phủ Sơn đưa Tiểu Ngọc Nhi đến bên bàn, gấp giọng hỏi :

- Tiểu Ngọc, hãy nói đi, làm sao lại bị chúng bắt tới đây được? Nhất định muội bị không ít người làm nhục...

Biện Bất Nghi nói :

- Trước hết đưa cô ấy đi đã!

Hoàng Phủ Sơn y lời đưa tay dìu Tiểu Ngọc Nhi định đi ra khỏi đại sảnh thì đột nhiên co ta vung mạnh tay đánh bốp vào mặt Hoàng Phủ Sơn. Trong lúc không phòng bị, Hoàng Phủ Sơn hứng một tát khiến một bên má đỏ bừng, tuy vậy chàng không hề tức giận, vội chộp cứng lấy tay phải Tiểu Ngọc Nhi.

Vạn Phi Điệp quát to :

- Các ngươi sao dám to gan vào tận đây cướp người?

Tiếng quát vừa dứt, từ sau đại sảnh xông vào bảy người đều là hán tử to lớn hung hãn, trong đó có một tên lùn tịt như một kẻ quái thai.

Tên lùn không phải ai xa lạ mà chính là Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình.

Biện Bất Nghi cười hắc hắc nói :

- Tiểu tử lùn họ Đàm, ngươi cũng vào kỹ viện, thật hay quá!

Điều này chứng minh một việc.

Đàm Bình kinh hãi ngẩn ra một lúc rồi chợt phá lên cười.

- Hô hô hô... thì ra các ngươi dám mò đến tận Thương Châu Phủ này... Vậy là các ngươi xúi quẩy to rồi!

Vạn Phi Điệp quay sang phía lão lùn hỏi :

- Ngươi biết những người này?

Đàm Bình đáp :

- Nhi tử độc nhất của Qua Trường Giang bị chết bởi tên gầy nhom này!

Vạn Phi Điệp nói :

- Qua Ngọc Hà bị giết chết nhất định làm Qua Trường Giang phát điên vì hắn chỉ có một nhi tử độc nhất.

Đàm Bình lúc lắc cái đầu to tướng nói :

- Qua Trường Giang do để trả thù cho nhi tử mà triệu hồi hết tất cả thuộc hạ tiềm phục ở các phương. Thế nhưng tiểu tử ốm nhom này chẳng phải tay vừa. Song phương đấu một trận nảy lửa ở đồi Bạch Mã vẫn chưa phân định thắng thua. Ngày đó ta tới Khoái Lạc bảo, Qua Trường Giang cầu ta trợ lực hắn. Tên tiểu tử này giống như con hồ ly tinh, quỷ quyệt lắm, còn chưa bị ta cho một đao táng mạng!

Thì ra người xuất thủ chém Hoàng Phủ Sơn một đao hôm đó chính là Đàm Bình giả dạng Thạch Tú!

Nghĩ đến chuyện bị một đao ám toán lúc chàng dịnh kéo hai người đóng giả Thủy Tiên và Thạch Tú ra khỏi cũi sắt, Hoàng Phủ Sơn liền đẩy ngay Tiểu Ngọc Nhi về phía Biện Bất Nghi.

Chàng nhìn gã lùn trầm giọng :

- Thì ra ngươi không những là đồ quái nhân mà còn là thứ vô sỉ tàn độc! Vậy thì đã tới lúc phải rời khỏi thế giới này!

Đàm Bình cười kha kha nói :

- Lần trước giả làm một đứa bé con, lão Đàm ta thừa nhận rằng có hơi mất thân phận đi một chút, chỉ vì Đàm đại gia có bản lĩnh chuyên giết người. Hôm nay thì, hắc hắc, ngươi sẽ biết người có ngón đao đạt trình độ tối cao thế nào!

Bảy tên đại hán lúc bấy giờ dã phân nhau đứng án ngữ hai cửa tiền hậu sảnh.

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Nếu thực tế được như lời các hạ thì hôm nay sẽ khai nhãn giới, xem nghệ thuật dùng đao cái thế thiên hạ sẽ ra sao!

Đàm Bình gầm lên :

- Ngươi sẽ lập tức biết ngay bây giờ!

Vạn Phi Điệp ra lệnh :

- Cần giải quyết thật gọn, không được để tên nào thoát, cũng đừng làm hỏng mất đồ quý giá trong phòng này!

Đàm Bình bắt đầu di động.

Với chiều cao toàn thân chưa tới hai thước rưỡi, chỉ chưa bằng một hài nhi lên ba, đôi chân ngắn cũn của Đàm Bình lại vô cùng linh hoạt hai tay cầm hai thanh quái đao múa tít, không những thế thỉnh thoảng còn cọ vào nhau phát ra tiếng kèn kẹt ê cả răng!

Hoàng Phủ Sơn vẫn đứng yên tại chỗ, đề phòng cả Vạn Phi Điệp vì trong tay thị vẫn còn cầm chiếc khăn tay tẩm độc Tiên Nhân Mê Lộ Thảo.

Giữ thế chữ đinh, song đao của Đàm Bình liền xuất thủ. Hai mũi đao nhọn như hai tia chớp bay thẳng vào đầu đối phương!

Hoàng Phủ Sơn hơi bất ngờ khi thấy Đàm Bình đồng thời xuất cả song đao. Lập tức phát chưởng đánh ra, nhưng lúc đó Đàm Bình đã lao tới ngay trước mặt chàng chỉ cách có nửa thước!

Điều quái dị nhất là lúc đó tuy đã phóng đi hai mũi đao, trong tay Đàm Bình lại xuất hiện hai mũi đao khác!

Hai mũi đao nhằm vào các yếu huyệt đâm thẳng tới!

Hoàng Phủ Sơn vẫn cho rằng Đàm Bình chỉ có hai thanh đao nên sẵn đã có chủ tâm xuất chưởng đánh bạt hai thanh đao đó xong sẽ tìm cách thu thập đối phương.

Đối với người quen dùng binh khí khi đã để mất sở trường thì việc đó không khó.

Hoàng Phủ Sơn sau khi dùng chưởng đánh bạt song đao liền nhằm đối phương vung cước định đá tới.

Nếu không còn hai thanh đao thì kể ra Đàm Bình dễ lãnh trọn hai cước. Nhưng khi tung cú đá, Hoàng Phủ Sơn mới phát hiện thấy đối phương vẫn còn hai thanh đao nữa.

Tuy vậy đó vẫn chưa phải là điều đe dọa lớn mà lúc này hung hiểm là Hoàng Phủ Sơn phát hiện thấy sau lưng còn có thêm một địch nhân!

Đó là một tên đại hán đã chỉ thẳng mũi đao vào hậu tâm mình!

Hoàng Phủ Sơn gầm lên một tiếng, lách mình tránh sang.

Mũi đao từ sau lưng đâm sượt qua người làm cho y phục rách một mảng, nhưng Hoàng Phủ Sơn phản ứng không chậm, chộp ngay được uyển mạch tên đại hán.

Rắc!

Kim Thủ chỉ của Hoàng Phủ Sơn không kém gì đao, vừa chộp trúng cổ tay đối phương lập tức máu thì tóe ra, chàng chỉ cần dụng lực đẩy nhẹ, toàn thân tên hán tử đã lăn lộn ngay trước mặt gã lùn!

Hai mũi đao Đàm Bình lập tức cắm ngập vào mình tên đại hán. Một mũi thẳng bụng, mũi đao kia đâm xuyên qua bắp chân!

Gã lùn Đàm Bình kinh hoảng kêu lên :

- Kim Thủ chỉ!

Dứt tiếng hắn lao ra cửa sổ chuồn mất.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 24: Cao mưu mắc lỡm

Hoàng Phủ Sơn vốn có ý định truy sát Đàm Bình nhưng nhìn sang thấy Tiểu Ngọc Nhi đang vùng vẫy trên tay Biện Bất Nghi liền bỏ ngay ý định đuổi theo, hỏi :

- Tiểu Ngọc Nhi thế nào? Cô ta trúng phải thứ tà môn nào vậy?

Biện Bất Nghi đáp :

- Ta chưa tìm ra nguyên nhân. Hoàng Phủ Sơn, trước hết chúng ta hãy đi khỏi đây tìm chỗ nào xem xét thật kỹ mới biết được!

Vạn Phi Điệp kêu lên :

- Các ngươi còn định mang người đi nữa hay sao? Lão nương còn chưa ra tay, đừng tưởng các ngươi muốn tùy tiện gì cũng được đâu!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Ngươi đã bức hiếp cô nương của chúng ta tới đây còn vu vạ cho chúng ta làm điều trái, há có lý đâu như vậy?

Vạn Phi Điệp càng tức thét lên the thé :

- Thế các ngươi đúng ở chỗ nào? Thấy cô nương kỹ viện xinh đẹp thì nổi máu dê định cướp không, lại còn gọi nó là Tiểu Ngọc Nhi vớ vẩn nào đó... Các ngươi cứ hỏi nó xem? Nếu đúng là Tiểu Ngọc

Nhi của các ngươi, Vạn Phi Điệp này sẽ đưa kiệu rước về tận nơi! Nếu không phải là Tiểu Ngọc Nhi, hôm nay ta quyết đòi cho được công đạo mới nghe!

Hoàng Phủ Sơn thấy đối phương mồm loa mép giải như vậy thì mặt đỏ bừng vì tức giận.

Nhưng Biện Bất Nghi không chút giận dữ, chỉ cười hắc hắc nói :

- Vạn lâu chủ! Ta thấy ngươi mù mất rồi! Đàm Bình là người thế nào chứ? Nếu ta đoán không sai thì tên lùn đó chuyên đi dắt mối lừa phỉnh nữ nhân. Ta hỏi ngươi: hôm nay hắn đã phỉnh phờ vị cô nương nào mang về đây?

Vạn Phi Điệp là một nữ nhân rất có bản lĩnh, tuy kinh hãi nhưng không để lộ ra nét mặt.

Thị chỉ giẫm chân đành đạch kêu lên :

- Các ngươi không dính dáng gì vào việc của ta cả!

Một tên đại hán giữ ở chính môn tuốt đao hùng hổ nói :

- Đương gia! Chúng đã không phải khách làng chơi bình thường mà là kẻ tới đây nhiễu sự, chúng tôi sẽ không để sót một mống!

Vạn Phi Điệp còn do dự.

Câu nói mới rồi của Đàm Bình khiến thị phải suy tính, tên lùn nói rằng cả Qua Trường Giang cùng bọn thủ hạ đắc lực nhất của lão cũng không thắng được người này, vậy chắc gì thị cùng bảy tên hán tử này địch nổi?

Việc gì không chắc ăn thì Vạn Phi Điệp quyết không làm. Cũng giống như làm nghề buôn bán, ai lại mạo hiểu kinh doanh những món hàng mà dễ bị lỗ vốn?

Thị bất giác cúi nhìn tên đại hán mình bết máu đang nằm bất động ruột lòi ra lòng thòng, cau mày bảo :

- Đưa nó ra đại sảnh, xem còn chữa được thì chữa, bằng không cứ cho vào quan tài mang ra khỏi thành!

Biện Bất Nghi chú ý nhìn vào đôi mắt của Tiểu Ngọc Nhi.

Đôi mắt mở to, tuyệt mỹ nhưng không tìm ra trong đó có gì khả nghi, hình như cả thần trí cũng vậy.

Hoàng Phủ Sơn thấy Vạn Phi Điệp không đồng ý để bọn hán tử vọng động mà ra lệnh đưa người bị thương ra ngoài, cho rằng đối phương chịu nhân nhượng liền vẫy Biện Bất Nghi nói :

- Nào chúng ta đi!

Nào ngờ Vạn Phi Điệp cười nhạt nói :

- Ta có thể để cho các ngươi đi, nhưng không được mang theo vị cô nương đó của ta!

Hoàng Phủ Sơn tức giận quát :

- Lại còn dám lải nhải bảo rằng cô nương của ngươi ư? Nếu Tiểu Ngọc Nhi có mệnh hệ nào hay không chữa khỏi thì ta quyết san bằng tòa thanh lâu này. Vạn Phi Điệp ngươi...

Nhưng chàng còn chưa dứt câu thì chợt một vầng hào quang ập tới!

Vạn Phi Điệp vừa xuất thủ!

Thị chọn rất đúng thời cơ khi đối phương phân thân và tin rằng mình không xuất thủ.

Hơn nữa lúc đó Hoàng Phủ Sơn đang hướng sang Tiểu Ngọc Nhi thì Vạn Phi Điệp như cánh bướm xòe xuống trước mặt, chiếc kim thoa tỏa sắc màu óng ánh chọc vào hai mắt chàng.

Thủ đoạn thật vô cùng tàn độc!

Nữ nhân mà xuất thủ hủy đôi mắt đối phương thì nhất định đó là nữ nhân hiểm ác!

Tuy vậy Hoàng Phủ Sơn cũng phản ứng cực nhanh.

Hai chân vẫn không di động, chàng hơi quay người xuất một chiêu Kim Thủ Tỏa Hầu, hai ngón tay đã kẹp chặt được chiếc kim thoa.

Vốn đã được Biện Bất Nghi cảnh cáo về Tiên Nhân Mê Lộ Thảo trong người đối phương, Hoàng Phủ Sơn rất cảnh giác với ánh hào quang trên chiếc kim thoa, đồng thời mắt không rời hai tay đối thủ.

Quả nhiên chiếc kim thoa vừa bị Hoàng Phủ Sơn kẹp chặt thì một thứ phấn bột màu hồng bay tạt vào mặt chàng.

Thế nhưng Hoàng Phủ Sơn không có phản ứng gì, hai ngón tay vẫn kẹp chặt chiếc kim thoa bỗng đẩy mạnh!

Vạn Phi Điệp kinh hãi, bị đẩy bật lại, mặt biến sắc vì tức tối.

Căn bản thị không thể biết được Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi đã ngầm thi triển Cục Bộ Quy Tử đại pháp phong bế hô hấp

nên mê dược không có tác dụng gì.

Mới đẩy lui, Hoàng Phủ Sơn lại giật tới, Vạn Phi Điệp vẫn giữ chặt chiếc kim thoa nên bị buộc phải bước dấn lên.

Hoàng Phủ Sơn buông tay chộp lấy hàm Vạn Phi Điệp lật ngược lên, chỉ thấy một lớp mặt nạ bong ra rách bay lả tả!

Biện Bất Nghi cầm chiếc mặt nạ cười hô hô nói :

- Nguyên là thế! Chiếc mặt nạ này được tinh chế vô cùng khéo léo và công phu khó phát hiện ra!

Vạn Phi Điệp giận đến nỗi tái mặt, nghiến răng quát to :

- Giết!

Bọn đại hán lập tức vây lại tấn công.

Hiển nhiên mục đích của chúng là ngăn không để cho Hoàng Phủ Sơn truy sát Vạn Phi Điệp.

Thực ra Hoàng Phủ Sơn không có ý định truy theo tên chủ lầu xanh mà chỉ quan tâm đến Tiểu Ngọc Nhi mà thôi, quyết bảo vệ cô ta rời khỏi Vạn Nhân Mê Kỹ Viện.

Còn đối với sáu tên đại hán kia, chàng có coi vào đâu? Chàng biết đó chỉ là những tên sát thủ của Kỹ viện được Vạn Phi Điệp thao túng mà thôi, chỉ cần vài chiêu là thu thập được.

Nhưng chàng không định giết người.

Nên liền trầm giọng bảo Biện Bất Nghi :

- Đại ca cứ bình tĩnh đưa Tiểu Ngọc Nhi đi đi, bọn này để tôi đối phó được rồi!

Biện Bất Nghi gật đầu làm theo, không ngờ bị Tiểu Ngọc Nhi kháng cự.

Biện Bất Nghi cho rằng cô ta bị mê thất thần trí nên điểm vào hai chỗ huyệt đạo rồi cắp vào nách rồi đi ra khỏi đại sảnh.

Không tên đại hán nào ngăn cản.

Nhưng có hai tên vung đao bổ tới Hoàng Phủ Sơn!

Chàng thấy Biện Bất Nghi đưa Tiểu Ngọc Nhi ra tới cửa tiền viện rồi mới quay lại quát to một tiếng xuất thủ điểm vào cổ tay một tên đại hán đang lao tới, thừa thế đoạt ngay được thanh đao, quát lớn :

- Dừng tay!

Tiếng gầm như mãnh hổ khiến cả sáu tên hán tử sửng người lại.

Chàng dùng tay trái cầm ngang thanh đại đao rồi dụng lực xiết lại.

“Rắc” một tiếng, lưỡi đao đứt ngọt chẳng khác gì người ta dùng kéo cắt một cọng cỏ!

Cả sáu hán tử đứng trố mắt sững sờ!

Hoàng Phủ Sơn vứt thanh đao đi, lạnh giọng nói :

- Người ta cần phải biết tiến thoái. Nếu các ngươi muốn chết thì ta cũng chẳng hẹp hòi gì!

Dứt lời điềm tĩnh bước đi.

Sáu tên đại hán đứng như chôn chân xuống đất, chỉ đưa mắt thất thần nhìn theo.

* * * * *

Bên ngoài trời đã tối đen.

Trên các phố ở Thương Châu thành đèn đuốc đã sáng lên.

Biện Bất Nghi đưa Tiểu Ngọc Nhi về khách điếm, chỉ thấy trong phòng Bộc Phu đang rầu rĩ ngồi uống rượu một mình, còn Vưu Tam Lang nằm dưỡng thương trên giường.

Tuy không còn sợ độc chất phát tác, chẳng có gì nguy hiểm nhưng cánh tay phải sau một thời gian dài mới bình phục, hiện vẫn phải dùng băng treo lên cổ.

Biện Bất Nghi mới đặt Tiểu Ngọc Nhi lên một chiếc giường thì Bộc Phu liền buông chén tới gần.

Cả Vưu Tam Lang cũng ngồi nhổm dậy.

Bộc Phu thở dài hỏi :

- Cô nương này trông thật xinh đẹp. Hình như đang gặp phải điều gì nguy hiểm, đúng không?

Vưu Tam Lang tỏ vẻ quan tâm nói :

- Biện đại phu, cô nương đó là...

Biện Bất Nghi đáp :

- Tôi không biết cô nương này là ai!

Bấy giờ Hoàng Phủ Sơn đã theo vào phòng, nghe câu nói đó liền tỏ ra bất bình nói :

- Biện đại ca! Ngươi nói hồ đồ gì thế? Sao lại bảo không biết Tiểu Ngọc Nhi?

Biện Bất Nghi cười bí hiểm :

- Ta đồ rằng không phải...

Hoàng Phủ Sơn kêu lên :

- Làm sao ngươi lại giở trò quỷ gì thế? Đã cất công cứu từ kỹ viện ra đây. Chẳng lẽ còn đùa được?

Biện Bất Nghi vẻ mặt vẫn thản nhiên nói :

- Chỉ sợ rằng không phải Tiểu Ngọc Nhi!

Hoàng Phủ Sơn vội bổ tới, vừa giải huyệt cho thiếu nữ vừa lay gọi :

- Tiểu Ngọc! Đúng muội rồi phải không? Nói đi!

Thiếu nữ chớp chớp đôi mắt đẹp rồi mở ra, cười hỏi :

- Tiểu Ngọc Nhi đối với chàng quan trọng vậy sao?

Hoàng Phủ Sơn há hốc mồm lùi lại.

Thiếu nữ lại hỏi :

- Chẳng lẽ Tiểu Ngọc Nhi xinh đẹp hơn tôi?

Biện Bất Nghi “hừ” một tiếng nói :

- Cô nương, tốt nhất hãy tự mình động thủ đi! Nếu để ta động thủ thì chỉ e làm sây sướt da mặt ngươi mất đó!

Hoàng Phủ Sơn rất kinh ngạc, thấy tim mình như nhảy dựng lên. Vưu Tam Lang mở to mắt hỏi :

- Cô ta đeo mặt nạ ư?

Còn Bộc Phu đứng ngẩn ra, lắc lắc đầu.

Thiếu nữ hoàn toàn giống Tiểu Ngọc Nhi, cả về vóc người, khuôn mặt và giọng nói cũng không khác chút nào.

Vậy chẳng lẽ vẫn không phải?

Biện Bất Nghi vẫn đăm đăm nhìn vào hai mắt thiếu nữ.

Chợt thấy cô ta xát nhẹ vào hai mí mắt khiến lớp da bong ra một chút rồi kéo thẳng xuống!

Lát sau lớp mặt nạ mỏng được bóc ra.

Tiểu Ngọc Nhi bỗng biến thành một nữ nhân không lấy gì làm đẹp, hơn nữa tuổi đã ngoài ba mươi, thậm chí hơn bốn mươi cũng chưa biết chừng!

Hoàng Phủ Sơn thất vọng thở dài một tiếng.

Nữ nhân cười nói :

- Như vậy ta không phải là Tiểu Ngọc Nhi của các ngươi. Nhưng dù sao ta cũng đúng là một nữ nhân...

Biện Bất Nghi ngắt lời :

- Nếu chúng ta buộc ngươi khai ra kẻ nào đã buộc ngươi giả dạng Tiểu Ngọc Nhi, ta đoán rằng ngươi không chịu nói thật...

Nữ nhân lắc đầu :

- Tôi có biết gì đâu? Chỉ biết người ta chụp một miếng khăn đen kín đầu rồi mang tới một nơi nào đó, sau đó chúng dùng thuốc mê cho thiếp đi rồi cải trang thế nào đó mới đưa tới đây. Nếu có biết gì thì chỉ biết rằng tên quái nhân lùn tịt ném lên kiệu kín mít đi một quãng đường thật xa!

Hoàng Phủ Sơn tức giận quát :

- Hạng nữ nhân như ngươi sao vẫn đang tâm cải biến thành thiếu nữ để lừa gạt khách nhân?

Không ngờ thiếu phụ thản nhiên đáp :

- Trước đây ta cũng xuất thân là kỹ nữ. Hồi trẻ ta xinh đẹp kém gì ai? Nhưng tuế nguyệt qua đi, sắc đẹp phai tàn, mà nam nhân thì ai chẳng thích người trẻ đẹp? Vậy thì ta làm gì để sống đây? Hừ! Nữ nhân ai mà chẳng như nhau chứ? Chỉ cần khi lên giường chụp chiếc mặt nạ lên trở thành một cô nương trẻ đẹp là ổn tất, biết đâu ta còn mang lạc thú cho họ nhiều hơn cả hạng gái tơ. Họ chẳng mất gì, còn ta thì kiếm được miếng ăn... còn được họ ngọt ngào gọi ta là tiểu nữ nữa...

Hoàng Phủ Sơn ngán ngẩm ngồi phịch xuống ghế.

Biện Bất Nghi nhẹ giọng :

- Còn may chưa phải là Tiểu Ngọc Nhi...

Hoàng Phủ Sơn tức giận vỗ mạnh xuống bàn gầm lên :

- Bây giờ biết phải làm gì? Chúng ta đi tìm Vạn Phi Điệp! Nhất định nữ nhân mặt thớt đó biết mọi chuyện!

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Chắc thị đã trốn mất rồi!

Hoàng Phủ Sơn buột miệng :

- Trốn mất rồi?

Biện Bất Nghi khẳng định :

- Đương nhiên!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Làm sao biết được?

Biện Bất Nghi đáp :

- Vì ngươi đã bóc mất chiếc mặt nạ của thị, lúc đó mới chập choạng nên không nhìn rõ, nhưng ta đoán chắc rằng Vạn Phi Điệp là một mụ già!

Hoàng Phủ Sơn nghiến răng giận dữ :

- Quân hèn hạ! Sao dám hèn hạ lừa người, vậy thì còn đạo lý gì nữa? Nhưng nhân vật nào có thuật hóa trang cao minh đến thế? Thật không sao nhận ra nữa!

Chàng thất vọng thừ mặt ra.

Chẳng dễ dàng gì mới tìm thấy được Tiểu Ngọc Nhi, không ngờ khi tìm thấy thì lại chỉ là mụ nạ dòng giả dạng!

Biện Bất Nghi nói, ra vẻ am hiểu :

- Nếu nói về thuật hóa trang thì trên giang hồ có ai bằng Trang chủ Mai Hoa sơn trang Kha Phương Đạt? Y được người trên giang hồ xưng là Thiên Diện Thái Tuế quả không ngoa!

Bộc Phu chen lời :

- Đừng nói chuyện đó nữa. Trước mắt chúng ta cần phải làm gì đối với nữ nhân này?

Hoàng Phủ Sơn chỉ tay ra cửa quát to :

- Cút đi! Ta chẳng thèm giết ngươi đâu!

Nữ nhân không có gì sợ sệt, lý sự :

- Các ngươi vô cớ bắt ta tới đây, còn ta không làm gì đắc tội cả, lấy lý do gì mà giết ta chứ?

Hoàng Phủ Sơn gầm lên :

- Nếu không đi nhanh thì sẽ hối hận đây! Cút!

Có lẽ chàng đã bốc hỏa lên đầu, mắt long lên thật đáng sợ, còn cung tay như chực đánh.

Nữ nhân vội vã bỏ đi, nhưng ra tới cửa còn quay lại nói :

- Ta thật rủi ro, đã chịu thiệt thòi còn bị dọa đánh! Sao khổ thế này?

Chờ nữ nhân đi khỏi, Vưu Tam Lang mới nhẹ giọng nói :

- Biện huynh, hai vị lẽ ra không nên để cho tên lùn Đàm Bình đi như thế. Nhất định hắn biết nhiều chuyện bí mật.

Hoàng Phủ Sơn đồng tình :

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Biện đại ca, hãy nghĩ xem nên làm cách nào? Chúng ta phải bắt cho được tên lùn đó.

Biện Bất Nghi hướng sang Vưu Tam Lang hỏi :

- Vưu huynh cảm thấy vết thương bây giờ thế nào?

Vưu Tam Lang đáp :

- Đỡ đau nhiều rồi.

Biện Bất Nghi ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Tôi cho rằng tốt nhất chúng ta đi tìm Vạn Phi Điệp. Nữ nhân này nhất định biết nhiều bí mật hơn cả Đàm Bình.

Vưu Tam Lang suy nghĩ một lát rồi gật đầu :

- Như thế cũng có lý. Những cô nương được hóa trang rồi đưa tới Vạn Nhân Mê Kỹ Viện và rất có thể tất cả cũng đều hóa trang như thế cả, nhất định Vạn Phi Điệp phải biết từng người, và họ được mang từ đâu tới.

Bộc Phu liền vác đại đao lên vai, giục mọi người :

- Nào đi thôi! Chúng ta cứ xông vào thanh lâu xem những cô nương mỹ miều có phải tất cả đều mang mặt nạ cả không?

* * * * *

Dưới tấm biển lớn của Vạn Nhân Mê Kỹ Viện, bên cổng đóng chặt có treo một tấm bảng viết :

- Vạn Nhân Mê Kỹ Viện chỉnh tu nội bộ, nghỉ việc kinh doanh trong ba ngày.

Nghỉ kinh doanh được hiểu là kỹ nữ không tiếp khách.

Cửa đóng chặt, Vạn Nhân Mê Kỹ Viện vắng hiu, ngay cả đèn đóm cũng không có.

Tuy kỹ viện thông báo nghỉ kinh doanh, nhưng trên phố vẫn có bốn người xấn xổ đi vào.

Chính là Biện Bất Nghi, Hoàng Phủ Sơn, Bộc Phu và Vưu Tam Lang.

Hiển nhiên không phải bốn người đó tới đây tìm khoái lạc. Đối với họ, kỹ viện có kinh doanh hay không cũng chẳng có gì phân biệt, bởi vì họ tới đây với mục đích gây náo loạn!

Hiển nhiên theo kế hoạch đã bàn là chỉ gây sự với một mình Vạn lâu chủ Vạn Phi Điệp.

Hoàng Phủ Sơn có chủ tâm, nếu Vạn Phi Điệp không chịu khai thật Tiểu Ngọc Nhi ở đâu thì phải thẳng tay trừng trị khiến thị muốn sống cũng khó, muốn chết chẳng xong!

Vưu Tam Lang tuy tay vẫn còn đau nhưng vì Vưu Nhị Thư mà cố nén đau tới đây hy vọng từ Vạn Phi Điệp mà khai thác được nơi chúng giấu nhi nữ.

Bốn người dừng lại trước cổng đóng chặt, tối om.

Biện Bất Nghi bĩu môi hỏi :

- Có vẻ như chúng đóng cửa để đề phòng chúng ta?

Hoàng Phủ Sơn đề nghị :

- Cứ vượt tường rào mà vào!

Bộc Phu phản đối :

- Cần gì phải vượt tường? Chúng ta tới đây là để đánh nhau! Tránh ra để ta làm cho!

Dứt lời đứng ngay giữa cổng vận công vung chân đá mạnh vào cánh cổng chính!

- Rầm!

Tấm gỗ lim lớn sơn son đã bị đá vỡ tan bay vào trong tiền viện!

Biện Bất Nghi dẫn đầu cả bọn vào thẳng bên trong.

Chợt thấy hai vị cô nương hớt hải chạy ra la toáng lên :

- Trời đất ơi! Còn có vương pháp nào không hả? Chúng ta hôm nay định không tiếp khách mà cũng không được hay sao?

Biện Bất Nghi giang thẳng cánh tay gạt hai cô nương sang hai bên nhưng chợt thấy hai tên phân thành tả hữu hai bên vung tay phóng ra mấy chiếc ám khí vàng chóe!

Biện Bất Nghi không nói không rằng vung tay áo phất mạnh. Hai vị cô nương bị đánh bật đi và vào tận lan can trước đại sảnh!

Từ trên bậc thềm đại sảnh cũng có mấy tên hắc y đại hán, một tên trỏ đao quát :

- Gì thế? Các ngươi định tới đây bức hiếp sao?

Trong bóng tối, có người la lên :

- Ui chao! Chẳng phải hai tên vừa đến lúc tối sao? Bây giờ có tới bốn tên lận!

Hoàng Phủ Sơn trầm giọng bảo :

- Mau vào gọi Vạn Phi Điệp ra đây nếu không muốn hoành thi đầy kỹ viện!

Một tên đại hán liền xuống giọng :

- Chủ nhân chúng ta không làm gì đắc tội với các vị. Việc gì cũng phải có đầu có vỹ chứ?

Biện Bất Nghi lên tiếng :

- Bằng hữu! Chẳng phải chúng ta đến đây gây sự đâu! Chẳng qua chỉ muốn hỏi rõ mấy vấn đề, hy vọng quý chủ nhân trả lời thật mấy việc.

- Các vị muốn hỏi gì?

- Chẳng lẽ bằng hữu có thể thay chủ nhân quản mọi việc sao?

Tên kia “hừ” một tiếng, xẵng giọng :

- Quản gì chứ? Các ngươi cho rằng chân to đùi lớn là có thể bức ép được người hay sao?

Hoàng Phủ Sơn đanh giọng :

- Nếu ngươi không làm chủ được thì dẹp sang bên mau!

Tên hán tử cười hắc hắc chửi đổng :

- Con mẹ nó! Thì ra các ngươi tới đây kiếm chuyện! Muốn đánh nhau ư? Huynh đệ chúng ta xin phụng bồi ngay!

Lập tức từ trong bóng tối lao ra chín tên đại hán trùm khăn kín mặt.

Đồng thời hai bên đại môn cũng xuất hiện mấy vị cô nương, trong tay cầm lăm lăm trường kiếm.

Cô nương nào cũng đẹp như thiên tiên, nhưng lúc này mặt lạnh lùng đến khó coi.

Bộc Phu cười kha kha nói :

- Các ngươi cứ mở to mắt mà xem thanh đại đao nặng ba mươi hai cân của ta giết người kỳ diệu như thế nào!

Vừa dứt lời đã múa đao nhằm bọn hắc y hán tử chém loạn lên!

Cả Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn đều đứng nguyên vị. Cả hai đưa mắt quan sát chung quanh, hy vọng vào lúc này Vạn Phi Điệp

sẽ xuất hiện.

Vì mục đích chính là mụ chủ.

Biện Bất Nghi tin rằng một mình Bộc Phu có thể đối phó được với chín tên đại hán, cũng như lần trước một mình lão giết sạch tám tên cao thủ nhị lưu của Khoái Lạc bảo.

Quả thật thanh đại đao của Bộc Phu xé gió roàn roạt nghe buốt lạnh cả sống lưng!

Cả chín tên đại hán vây kín xung quanh nhưng không tên nào dám liều mạng xông vào một bước!

Một trong các cô nương đứng bên cổng mỉa mai :

- Thật là lũ ăn hại! Ngày thường thấy uy phong như thế sao nay đâu mất cả?

Hiển nhiên câu đó để khích chín tên đại hán. Ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện tốn của nuôi bọn sát thủ này, hằng ngày ức hiếp bọn kỹ nữ hoạnh họe đủ điều, mà nay gặp phải Tây Lương Đao Hồn thì khựng lại cả đùn đẩy nhau, không tên nào dám xông vào vì sợ ăn đao!

Biện Bất Nghi hướng sang mấy cô nương đứng chặn ở đại môn, lạnh giọng nói :

- Gọi chủ nhân của các ngươi ra đây, chúng ta sẽ chẳng làm hại gì các ngươi đâu!

Y đếm có tới mười mấy người, cô nào cũng xinh đẹp, “xì” một tiếng lẩm bẩm :

- Thì ra toàn bọn quái nhân giả dạng để lừa người, nay cầm kiếm trong tay mới lộ mặt gian manh, toàn hàng sát thủ cả!

Hoàng Phủ Sơn không rõ y nói gì, bảo :

- Để tôi vào tóm hắn ra đây. Các vị cứ ở đây chờ một lúc!

Miệng nói chân đi, nhún mình phi qua đầu bọn đại hán đang bao vây Bộc Phu xông thẳng vào đại sảnh.

Có tới năm cô nương thấy vậy truy theo, nhưng chúng đâu phải là đối thủ của Hoàng Phủ Sơn.

Chàng chỉ đánh lại một chưởng, cả năm tên đều phân phân lùi lại.

Hoàng Phủ Sơn không muốn đả thương các thiếu nữ, thấy ai cũng mỹ lệ như thế, chàng chợt nghĩ đến Tiểu Ngọc Nhi.

Nàng mất tích lâu như thế, không biết đã gặp phải những bất hạnh thế nào. Lòng chàng rối lên như tơ vò khi nghĩ đến điều này.

Khi vừa lên hành lang thì chợt có thêm ba cô nương cũng xinh đẹp như thế từ trong đại sảnh xông ra, tay cầm trường kiếm.

Nhưng họ vừa xuất thủ là chặn ngay được Hoàng Phủ Sơn lại!

Một cô nương dáng người hơi cao dong dỏng, vừa đâm tới một kiếm vừa quát :

- Lùi ra!

Hoàng Phủ Sơn giật mình, bước tránh sang bên xuất Kim Thủ chỉ như đao “hừ” một tiếng nói :

- Hãy tiếp ta một chưởng, cô nương, cẩn thận!

Đâu ngờ cô nương đó chỉ cười nhạt nói :

- Cho ngươi biết thế nào là lợi hại!

Dứt lời kiếm biến chiêu tỏa ra ánh sáng chói lòa như cả màu tuyết trắng!

Đó là kiếm pháp gì vậy?

Hoàng Phủ Sơn bụng bỗng thấy kinh hãi.

Kiếm pháp vừa lợi hại vừa kỳ dị, so với Khấp Huyết Kiếm của Qua Trường Giang có lẽ còn có phần hơn.

Hoàng Phủ Sơn chợt hiểu là cô nương này không phải đối thủ tầm thường, võ công so với Vạn Phi Điệp còn cao hơn nhiều!

Chàng không dám khinh thị nữa mà trở nên thận trọng.

Lúc này hai cô nương khác đứng giữ hai bên cửa đại sảnh, kiếm vung lên sáng quắc, chỉ nhìn cũng biết họ xuất chiêu liều mạng để tỏ ý rằng nếu Hoàng Phủ Sơn muốn vào cửa ải ắt phải bước qua tử thi của hai người!

Biện Bất Nghi liền lướt thân vào đứng cạnh Hoàng Phủ Sơn.

Vưu Tam Lang cũng theo đến.

Bấy giờ giữa tiền viện chỉ còn một mình Bộc Phu.

Tây Lương Đao Hồn theo thói quen vác thanh đại đao nặng ba mươi hai cân trên vai nhưng không dám xông vào.

Có mấy cô nương án ngữ ở đại môn sốt ruột giẫm chân thúc giục nhưng không một tên đại hán nào dám liều mạng xông lên.

Trước đại sảnh Hoàng Phủ Sơn bắt đầu công kích.

Chỉ thấy thân pháp chàng chợt biến, phóng chưởng vào giữa màn kiếm ảnh!

- Roạt!

- Rắc!

Hai thanh âm gần như tiếp nhau, một tiếng như xé vải, tiếng kia khô khan như thép gãy.

Vị cô nương đang múa kiếm la lên “chao ôi” một tiếng rồi bị bật thẳng vào đại sảnh tới tận bình phong!

Trường kiếm cô ta vừa bị Kim Thủ chỉ của Hoàng Phủ Sơn kẹp gãy, tuy vậy trường bào của chàng cũng bị rách một mảng, suýt chút nữa là chạm vào da thịt.

Biện Bất Nghi kinh dị hỏi :

- Cô nương, hình như kiếm pháp của ngươi ta đã thấy rồi, có phải là Hổ Bôn kiếm pháp không?

Cô ta bị đập sườn vào bình phong đau nhói, tuy vậy nghe hỏi liền quay lại nói :

- Ngươi thật kiến thức đa quảng!

Biện Bất Nghi lại tiếp :

- Hổ Bôn kiếm pháp do Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo độc truyền. Sư Thiên Hạo là sư huynh của Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt. Sau khi phát sinh vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang thì vị sư huynh của Kha Phương Đạt cũng đột nhiên thất tích. Cô nương đã biết Hổ Bôn kiếm pháp tất cũng biết Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo ở đâu?

Cô nương trả lời cộc lốc :

- Ta không biết!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Tôi cho rằng vị Sư Thiên Hạo nên xuất hiện, hãy vì sư đệ Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt của mình mà truy tìm hung thủ.

Vị cô nương lạnh lùng nói :

- Chuyện đó và ta có quan hệ gì đâu? Và cũng việc gì đến ngươi chứ?

Biện Bất Nghi sửng sốt chưa biết trả lời sao thì Vưu Tam Lang chợt kêu lên :

- Hài nhi! Vưu Nhị Thư của cha! Làm sao đến nỗi con rơi vào kỹ viện thế?

Mới rồi đối đáp với Biện Bất Nghi, cô ta tới gần cửa nên Vưu Tam Lang nhận ra đó là nhi nữ của mình.

Lão cấp thiết bổ về phía con gái nhưng chỉ được trả lời bằng một kiếm chém thẳng vào đầu!

Vưu Tam Lang tay phải bị thương nặng đến lúc đó còn đau, thấy nhi nữ đối xử với mình như vậy vội lùi lại một bước kêu lên :

- Nhị Thư, ta là cha con đây mà!

Thiếu nữ quát trả lại :

- Còn ta là mẹ ngươi!

Rồi tiếp tục đâm ra một kiếm!

Kiếm nhằm thẳng ngực lão nhanh như chớp, còn may mũi kiếm đã bị Hoàng Phủ Sơn kẹp đứt nếu không đã thủng ngực rồi.

Đến lượt Biện Bất Nghi xuất thủ.

Y gầm lên một tiếng, tả thủ phất mạnh cuốn phăng lưỡi kiếm gãy của thiếu nữ sang một bên khiến cô ta phải lạng người đi, thừa thế ống tay phải quét vào mặt, chỉ nghe chát một tiếng, thiếu nữ bị bạt trúng mặt, miệng bị hộc ra một búng máu tươi!

Vưu Tam Lang đau đớn thốt lên :

- Biện huynh đừng đánh nhi nữ ta! Thân nó hãm vào kỹ viện như thế cũng đủ thống khổ lắm rồi!

Biện Bất Nghi dằn thanh kiếm gãy của đối phương vứt đi, lắc đầu nói :

- Vưu huynh, nó không phải là nhi nữ của Vưu huynh đi. Hãy nhìn lại cho kỹ!

Vưu Tam Lang đỡ lấy thiếu nữ rối rít :

- Đúng mà! Chính nhi nữ tôi mà! Nhị Thư!

Lại còn vỗ vai thiếu nữ âu yếm nói :

- Nhị Thư! Tên súc sinh Lương Tâm bị giết rồi! Như thế cũng coi là thù của con đã được báo. Ôi, con gái của cha thật đáng thương!

Nữ nhân kia chợt định thần lại, đột nhiên xuất thủ như chớp đánh ra một chưởng khiến Vưu Tam Lang chút nữa thì ngã phịch xuống, mặt đỏ bừng phun máu thành vòi!

Tuy vậy lão không chút tức giận cũng không phàn nàn gì chỉ đưa tay quệt máu trào ra mũi miệng, nhìn Biện Bất Nghi khẩn khoản :

- Biện huynh, nữ nhi tôi bị ám toán nên thất thần trí, xin Biện huynh mau cứu giúp nó! Tôi chỉ có nó là người thân duy nhất trên đời, nếu gặp mệnh hệ nào thì tôi biết ăn nói thế nào với vong linh mẹ nó?

Biện Bất Nghi không đáp, chăm chú nhìn mặt nữ nhân rồi nhìn Hoàng Phủ Sơn ra hiệu.

Hoàng Phủ Sơn nhẹ giọng :

- Vưu thúc xin nhớ lại chuyện Tiểu Ngọc Nhi đó...

Vưu Tam Lang lắc đầu :

- Nó nhất định là Vưu Nhị Thư mà! Tôi nhận được con gái mình mà!

Biện Bất Nghi không biết làm gì hơn, đành thở dài nói :

- Thôi được, tôi sẽ tìm cách cứu lệnh ái...

Lại đưa mắt cho Hoàng Phủ Sơn.

Hoàng Phủ Sơn hiểu ý, lập tức xuất thủ.

Hữu chưởng của chàng nhằm mặt của thiếu nữ phát một chiêu rồi tả thủ bất ngờ vung ngũ trảo quét thẳng vào lớp da trên mặt đối phương.

Bàn tay chàng chộp ngay được một lớp đồ vật xốp mỏng mềm như bông.

Nữ nhân vội đưa tay bưng mặt, rú lên một tiếng kinh hãi rồi lao người vào hậu sảnh.

Chỉ chớp mắt hai cô nương khác cũng biến đâu mất dạng!

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn vừa kịp định thần thì đã không thấy đối phương đâu nữa cũng ngẩn người ra!

Hoàng Phủ Sơn đưa vật mình vừa đoạt được tới trước mặt Vưu Tam Lang.

Thì ra đó là một lớp mặt nạ được chế tạo vô cùng tinh xảo đến phải khâm phục!

Biện Bất Nghi nói :

- Vưu huynh hãy nhìn cho rõ. Tấm mặt nạ này được chế như thật. Người làm ra nó không những bản lĩnh cái thế mà đã thấy mặt lệnh ái mới làm được giống như vậy được!

Vưu Tam Lang cầm chiếc mặt nạ nhìn kỹ rồi chợt hỏi :

- Vậy nhi nữ tôi đâu? Vì sao chúng lại bắt Nhị Thư đem giấu đi làm gì chứ?

Hiển nhiên không ai trả lời được câu đó.

Lão quay ra tiền viện quát :

- Bộc huynh, giết!

Bộc Phu cùng Vưu Tam Lang giao tình sâu đậm, sau khi Vưu Nhị Thư thất tích, Bộc Phu cũng thương xót không kém gì Vưu Tam Lang.

Nay nghe Vưu Tam Lang gọi giết, Bộc Phu như được bốc khỏi mình tảng đá nghìn cân, cười to nói :

- Tuyệt lắm! Lão tử đã ghìm nén từ lâu!

Dứt lời vung đại đao như những ánh cầu vồng xông vào bọn hắc y hán tử không khác gì hổ đói xông vào bầy dê.

Trong tiếng thét vang trời như hổ gầm, đã thấy ba tên hắc y hán tử lăn lộn trong vũng máu.

Hai tên khác vung đao định chống đỡ thì nghe choang một tiếng, cả hai thanh đao bị đánh vút lên trời!

Lúc này bọn nữ nhân trấn thủ ở đại môn tự lượng sức mình không bằng bọn đại hán, bởi vì chúng đã chứng kiến từ đầu, ngay cả vị cô nương họ Sư được miễn tiếp khách vì có bản lĩnh cao cường hơn chúng cũng bị bại trận chạy tháo thân thì còn ai dám chống đỡ nữa?

Sáu tên đại hán chạy trốn, chỉ chốc lát sau mười mấy nữ nhân được bố trí trấn giữ đại môn cũng co chân chạy biến.

Biện Bất Nghi, Hoàng Phủ Sơn và Vưu Tam Lang ra tới hành lang thì không thấy bóng dáng địch nhân đâu nữa!

Bộc Phu không truy kích, chỉ rê thanh bảo đao trên vai tiến tới bậc thềm nhìn Vưu Tam Lang nói :

- Vưu huynh, cứ tưởng là Vưu huynh đã tìm được Vưu Nhị Thư nên tiểu đệ tới chúc mừng, hóa ra không phải!

Vưu Tam Lang giận sôi lên chửi rủa :

- Mẹ nó! Mọi việc đều do tên súc sinh Lương Tâm mà ra cả! Không biết bây giờ chúng giấu nhi nữ ở đâu...

Biện Bất Nghi ôn tồn nói :

- Đừng quên rằng chúng ta tới đây để tìm Vạn Phi Điệp, chỉ cần tìm được yêu nữ đó, chúng ta sẽ hỏi rõ mọi chuyện.

Vưu Tam Lang liền phụ họa :

- Đúng thế! Phải tìm cho được Vạn Phi Điệp! Chẳng phải vô cớ trước khi chết tiểu tử Lương Tâm đã nói ra tên yêu nữ đó! Mau đi tìm cho được hắn!

Lúc này vì nhi nữ thất tích mà Vưu Tam Lang bấn loạn. Còn ngày thường thì lão rất tin vào bản lĩnh của nhi nữ, vì thế mới cho phép Vưu Nhị Thư thâm nhập vào Hòa Khí Hiệu nhằm mục đích khống chế Lương Tâm để vạch trần những việc làm ám muội của hắn.

Thế nhưng lần này lão không ngờ Vưu Nhị Thư đi mà không trở lại.

Bây giờ có hối hận lo lắng bao nhiêu cũng là việc đã rồi!

Biện Bất Nghi dặn Vưu Tam Lang và Bộc Phu :

- Bây giờ chúng ta sẽ đi tìm Vạn Phi Điệp. Nhưng hai vị phải hết sức cẩn thận với loại mê dược của yêu nữ đó là Tiên Nhân Mê Lộ Thảo.

* * * * *

Vạn Nhân Mê Kỹ Viện theo nhận xét của Biện Bất Nghi chẳng kém gì cung điện của các bậc vương hầu cả về quy mô lẫn cách bài trí bên trong.

Bốn người qua không biết bao nhiêu hành lang tới tận sân viện thứ năm thì thấy một ngôi lầu nhỏ đứng biệt lập giữa viện.

Đây hoàn toàn không giống một kỹ viện mà giống hệt tòa lương đình với một con đường rải đá độc nhất dẫn đến một tiểu lâu và xung quanh là hồ nước với những cầu đá rất ngoạn mục.

Tiểu lâu có hai tầng.

Nhìn bên ngoài đã tráng lệ, trần thiết bên trong lại cực kỳ sang trọng!

Đây là nơi ở của Vạn lâu chủ Vạn Phi Điệp.

Cả bốn người Biện Bất Nghi phải truy tìm khá lâu mới đến tiểu lâu này.

Không phải vẻ diễm lệ của tòa lâu làm họ chú ý mà bởi vì thấy bên trong có ánh đèn hắt hiu chiếu ra.

Biện Bất Nghi là người túc trí đa mưu hơn cả, dừng lại xua tay nói :

- Hãy cẩn thận, nhất định Vạn Phi Điệp đã đặt cạm bẫy!

Vưu Tam Lang vốn nóng lòng lo cho tính mạng của nhi nữ liền lao vào tiểu lâu nhưng bị Biện Bất Nghi giữ lại.

Bộc Phu nói :

- Ba vị cứ ở ngoài này để tôi vào loạn sát một trận.

Biện Bất Nghi can :

- Nếu vào ngay tất bị mắc lừa. Bên trong có vân vụ ẩn hiện, nhất định tàng giấu mê dược, trúng phải là ngã ngay!

Hoàng Phủ Sơn đề nghị :

- Vậy thì để tôi vào trước, vận Cục Bộ Quy Tức Đại Pháp không dùng mũi hô hấp sẽ không việc gì.

Biện Bất Nghi xua tay :

- Ba vị cứ chờ ở đây, tôi có biện pháp.

Hoàng Phủ Sơn tin rằng Biện Bất Nghi sẽ biết cách khu xử. Đúng là có vân vụ thỉnh thoảng tỏa ra từ các cửa sổ, đúng là bên trong có độc hoặc mê dược chẳng sai, biết đâu chính là Tiên Nhân Mê Lộ Thảo, loại độc đó rất lợi hại, chỉ cần ngửi vào mũi là lập tức thâm nhập não bộ hôn mê ngay.

Vưu Tam Lang tuy vội cũng không dám xông vào, đành giẫm chân một cách bất lực.

Biện Bất Nghi không biết lấy đâu ra mấy chiếc khăn đưa cho mỗi người một chiếc bảo :

- Hãy lấy khăn áp vào mũi và miệng, chúng ta xông và đi bắt mụ tú bà kia!

Y vừa buộc khăn vào mũi vừa dặn thêm :

- Tuy vậy vẫn không thể duy trì được lâu. Chỉ cần bắt được Vạn Phi Điệp là chạy ra ngay!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nếu mụ phản kháng thì lấy mạng luôn!

Biện Bất Nghi ngăn lại :

- Không được! Chúng ta cần tìm người nên phải để mụ sống. Tôi tin rằng nhất định Vạn Phi Điệp biết Tiểu Ngọc Nhi và hai nữ nhân kia hiện ở đâu.

Tuy giọng nói có vẻ bình thản nhưng Biện Bất Nghi rất lo lắng cho người vợ mới của mình và hối hận là đã để nàng thất tích.

Nếu gặp phải bà nhạc Âu Dương Ngọc Hoàng đã giao phó Tiểu Thanh một đêm, hai người đã thành phu thê mà Biện Bất Nghi để vợ mất tích thế này, nhất định lão chửi con rể té tát!

Chẳng phải do Biện Bất Nghi ngu ngốc mà vì y quá thông minh nên mới xảy ra cơ sự đó.

Người quá thông minh nhiều khi trở thành kẻ thậm ngốc!

Đúng thế! Nhiều khi Biện Bất Nghi đã rủa mình là đồ lợn.

Còn bây giờ nếu dùng khăn bịt miệng và mũi, giá không có gì bất trắc thì cũng coi y quá thông minh.

Khi mọi người vào tiểu lâu thì chợt thấy chính Vạn Phi Điệp đang ngồi trên một chiếc ghế thái sư ỷ.

Nhất định là Vạn Phi Điệp rồi, bởi vì chính bộ mặt mà họ đã trông thấy nay bị bóc mất một nửa lớp hóa trang và cũng với bộ y phục đó.

Biện Bất Nghi xông vào phòng trước tiên đến trước mặt mụ lâu chủ, nhưng không hiểu vì lý do gì đột nhiên quay ngoắt lại đưa tay vẫy mọi người theo mình rồi nhảy bổ ra khỏi phòng.

Hoàng Phủ Sơn tuy không rõ ất giáp gì cũng vội vã ra theo.

Vưu Tam Lang định dùng cánh tay lành lặn độc nhất để chộp Vạn Phi Điệp nhưng bị Bộc Phu sấn tới kéo tuột lão chạy nhanh ra cửa phòng.

Biện Bất Nghi vẫn chạy thục mạng, vừa vứt tấm khăn đi vừa nói hổn hển :

- Mau vứt khăn đi! Chúng ta bị lừa rồi!

Bọn Hoàng Phủ Sơn, Vưu Tam Lang và Bộc Phu nghe vậy đều rất kinh hoảng.

Biện Bất Nghi lại gấp giọng nói :

- Hãy mau theo ta về khách điếm, nếu để chậm là muộn mất đấy!

Cả bốn người thi triển hết thân pháp, không cần theo đường phố mà chuyền trên các nóc nhà.

Không ai thốt lên tiếng nào cho tới khi về đến khách điếm.

Mới vào điếm, Biện Bất Nghi gọi một tên tiểu nhị đến bảo :

- Mau mang tới đây một chậu nước bồ kết thật to! Nếu chậm trễ ta sẽ lấy đầu ngươi đó!

Tên điếm tiểu nhị vừa thấy cả bốn người vừa từ nóc nhà nhảy xuống nên biết rằng đều là cao thủ, vì thế vâng dạ rối rít rồi ba chân bốn cẳng chạy đi.

Chẳng bao lâu hắn mang đến một chậu nước lớn đen kịt.

Biện Bất Nghi quay sang bảo Hoàng Phủ Sơn :

- Mau dùng nước bồ kết tẩy mũi miệng cho kỹ! Mẹ nó, suýt nữa thì bị mắc lừa chết cả nút rồi!

Bốn người liền xúm vào chậu rửa mặt mũi bằng thứ nước bồ kết đen kịt đó.

Chợt Vưu Tam Lang kinh hãi kêu lên :

- Ui chao! Sao ngứa thế này?

Cả Hoàng Phủ Sơn và Bộc Phu cũng nói :

- Ngứa quá, giống như bị cả một đàn kiến xúm vào mà đốt trong mũi vậy!

Biện Bất Nghi dùng nước bồ kết xát hoài cho đến khi ngứa ran lên mới thôi, thở phào một tiếng.

Tuy vậy mặt y vẫn còn xám ngoét.

Hoàng Phủ Sơn chưa bao giờ thấy Biện Bất Nghi thất cảm đến vậy, trố mắt nhìn mà không dám hỏi.

Cuối cùng Biện Bất Nghi ngẩng lên nhìn ba người :

- Ngứa là còn tốt đấy! Nếu không ngứa mới là hết cách cứu chữa. Chỉ nhớ là đừng lấy tay gãi!

Vưu Tam Lang vừa định gãi, nghe vậy vội rụt tay về.

Bộc Phu rền rĩ :

- Nhưng có chuyện gì vậy chứ? Ngứa thế này thì chịu sao nổi?

Biện Bất Nghi ôn tồn :

- Tôi cũng ngứa rần lên đây, tưởng chừng chịu hết thấu. Nhưng các vị có biết nguyên do là đâu không?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Đại ca khi ở Bách Linh cương chuyên nghiên cứu y lý, lưu hoàng và trăm loại dược thảo cũng như bách độc. Chúng ta không ai chuyên nghề ấy làm sao biết được?

Biện Bất Nghi giảng giải :

- Thi Cốt độc được tán thành mê hương, chỉ cần chỗ nào thấm nước trên cơ thể, giống khói độc này sẽ làm thối rữa da thịt đến tận

xương.

Y ngừng một lúc cho hoàn hồn, lại tiếp :

- Chúng ta thấm ướt khăn bịt miệng và mũi là trúng kế địch nhân. Nếu tôi không phát giác sớm thì cả bốn người miệng mũi đều thối rữa hết cả rồi!

Vưu Tam Lang kinh hãi kêu lên :

- Có thứ chất kịch độc quái dị đến thế sao?

Bộc Phu chửi tục :

- Mả mẹ con đĩ nó! Thật là ác độc!

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Vạn Phi Điệp chết rồi!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Có phải đại ca phát hiện thấy thân thể Vạn Phi Điệp khả nghi mới biết chúng ta gặp nguy hiểm không?

- Đúng thế! Ta phát hiện thấy miệng Vạn Phi Điệp thối rữa và người đã chết đi, đương nhiên có liên quan đến khói độc.

Vưu Tam Lang không chịu nổi phàn nàn :

- Nhưng bây giờ ngứa như thế này thì làm sao?

Biện Bất Nghi giảng giải :

- Trong cơ thể chúng ta mỗi người đều có chất kháng độc bẩm sinh. Chúng ta cảm thấy ngứa chính là do chất kháng độc đang chống lại chất độc thâm nhập vào. Chỉ sau chừng nửa canh giờ, tự khắc hết ngứa.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Vạn Phi Điệp chết là vì sao?

Biện Bất Nghi đáp :

- Đó là chuyện rất bí ẩn. Chúng ta đã bị đánh lạc hướng mất rồi! Xem ra manh mối cuối cùng đã bị đứt.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- À... tôi chợt nghĩ đến cô nương sử dụng kiếm pháp khác thường lúc nãy... Biện đại ca, nhân vật đó chẳng tầm thường đâu, chúng ta hãy đi bắt nữ nhân đó!

- Chỉ e nữ nhân đó đã chạy mất rồi. Ngươi nghĩ xem, Vạn Phi Điệp chết thì sao nữ nhân đó còn dám ở lại?

Hoàng Phủ Sơn thở dài :

- Tiếc thật! Vì mãi theo Vạn Phi Điệp mà để cho Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình tẩu thoát mất...

- Ta cũng hối hận là để cho Đàm Bình tẩu thoát. Xem chừng hắn biết ba vị nữ nhân ở đâu...

Vưu Tam Lang lại nói :

- Biện huynh, các vị còn ngứa không? Tôi thì cảm thấy đỡ nhiều rồi.

- Tôi đã nói qua, chỉ cần đừng gãi tự khắc sẽ hết ngứa, còn may tôi phát hiện sớm mới chạy về được đây. Nếu không mũi sẽ lở loét và biến dạng lúc còn ở trong phòng, nhất định sẽ chết thảm!

- Trên giang hồ có nhân vật nào chế ra thứ độc thất đức như vậy?

Biện Bất Nghi đáp :

- Trên đời có nhiều chuyện không sao hiểu được, ví dụ như làm sao có thứ kịch độc này xuất hiện ở trong Vạn Nhân Mê Kỹ Viện.

Hoàng Phủ Sơn nhận xét :

- Vạn Phi Điệp nhất định chết do chính tay mình!

Chợt ngay lúc đó tên điếm tiểu nhị bước ra sân nghênh đón một tên hán tử bận quần đi ngựa, cười hì hì nói :

- Mã gia! Ngài đã về rồi!

Tên hán tử họ Mã đi ngoài gió lạnh nên mũi đỏ bừng như trái cà chua.

Thông thường mồng mười tháng chạp là kỳ đại tuyết.

Năm đó đã mồng mười tháng chạp. Tuy tuyết chưa rơi nhưng ngoài trời lạnh cóng, gió rét căm căm như cứa vào da thịt.

Tên họ Mã đút bàn tay vào túi áo, quát bảo tên tiểu nhị :

- Mang bếp lò tới phòng! Thêm một bình rượu và ba cân thịt nữa!

Tên tiểu nhị cười nịnh bợ :

- Mã gia nhất định trúng to. Xin chúc mừng!

Không ngờ tên họ Mã trừng mắt nạt nộ :

- Trúng cái con khỉ! Không biết một tên lùn tịt ở đâu tự nhiên chui vào sòng, người hắn cao chưa tới hai thước. Tức chết đi được! Trên bàn một mình hắn lùa cả! Ta mất tong cả mười tám con ngựa và không biết bao nhiêu tiền bạc...

Tên tiểu nhị rụt cổ lại, im bặt.

Người thua bạc đang cơn tức thì đừng nên xía miệng vào.

Tên điếm tiểu nhị vào phòng bếp, lát sau mang đến một bếp lò than cháy rực.

Trong phòng, Biện Bất Nghi vô cùng phấn chấn vì y vừa nghe cuộc đối thoại mới rồi.

Theo lời tên họ Mã, có một tên lùn cao chưa tới hai thước, nếu không phải là Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình thì còn ai nữa?

Nhưng điều bất ngờ và rất thú vị là gã lùn Đàm Bình cũng rất mê đánh bạc!

Đánh bạc phải là người máu me, cũng là thiên tính. Trên đời chẳng ai không biết cứ mười người đánh bạc thì chín người thua, thế nhưng chẳng ai trong số con bạc lại chẳng kỳ vọng rằng mình sẽ thuộc vào một trong số mười người vận đỏ ấy.

Cũng có thể hắn tin vào trí tuệ mình.

Thực ra trí tuệ là giả, lừa dối mới là thật.

Người ta vẫn nói cờ gian bạc lận mà!

Đàm Bình là tay gian lận thặng thừa!

Hiện tên lùn đó đang ở trong sòng bạc.

Hắn rất được vì nể trong sòng bạc nổi tiếng ở Thương Châu gọi là Đại Gia Lạc Đổ Trường này.

Mọi người đều xưng hắn là Oải gia.

Tên họ Mã nói không sai, cả sòng một mình hắn lùa hết.

Chỉ cần nhìn những ngón tay ngắn mập ú của hắn trang bài thành thạo thế nào là người ta không ngớt buông lời thán phục.

Ba mươi hai con bài chừng như biết nghe lời Đàm Bình, hiểu và chiều theo ý nghĩ của hắn!

* * * * *

Tuy hắn lùn tịt giữa đám người và rất khó thấy nhưng với cái đầu to tướng và bóng loáng lại khá dễ nhận ra.

Chạy một mạch ra khỏi Vạn Nhân Mê Kỹ Viện, Đàm Bình không ra khỏi thành mà len lỏi qua các phố lần đến sòng bạc.

Mỗi lần dắt gái đến Thương Châu, Đàm Bình đều có ghé vào Đại Gia Lạc Đổ Trường đánh vài ván.

Tên chủ sòng Hắc Báo Tử Tả Thuận Tâm cũng là kẻ hùng bá một phương.

Tên họ Tả này tịnh không sợ lão lùn Đàm Bình, chỉ vì sòng bạc cách Vạn Nhân Mê Kỹ Viện không xa, mà Tả Thuận Tâm lại mê tít bà chủ Vạn Phi Điệp, về sắc đẹp không thua kém bất kỳ một kỹ nữ nào dưới quyền.

Giá như Tả Thuận Tâm biết rằng sắc đẹp của Vạn Phi Điệp chỉ nhờ vào thuật hóa trang thì có chắc hắn đã ngán ngẩm mất rồi, mà có lẽ còn phát khùng lên nữa.

Trên đời có nam nhân nào không thích thiếu nữ trẻ đẹp?

Bởi vì có ai đến kỹ viện lại tìm đến một nữ nhân bốn năm mươi tuổi mà hành lạc bao giờ, nếu không phải là vài lão nhân râu tóc bạc hoặc kẻ mất trí?

Ngoài ra nhiều lão nhân bảy tám mươi vẫn ưng mèo mỡ với gái đôi mươi mười chín thì sao?

Tả Thuận Tâm không phải là kẻ lập dị. Hắn thích những vị cô nương trên dưới đôi mươi, và chính việc này Đàm Bình sẵn sàng giúp hắn mang đến tận nhà!

Tả Thuận Tâm chỉ cần vừa mắt là lập tức kéo được cô nương đó lên giường.

Thế nhưng hắn đã từng hành lạc với rất nhiều cô nương, thậm chí còn quá trẻ nhưng tiếc rằng không hề thỏa mãn, vì không có cô nương nào vẫn còn trinh nguyên.

- Việc đó thì chỉ có hỏi Đàm Bình mới biết!

Tuy vậy hắn với Đàm Bình có cùng chung đụng với những người này đều mang lại khoái lạc bất tận!

Đêm trước Tả Thuận Tâm đến kỹ viện, hôm nay Đàm Bình lại tới sòng bạc, mà hình như điệu bộ còn có vẻ hớt hải thế nào ấy!

Tuy dạ không yên nhưng khi bàn tay ngắn cũn cầm lấy bộ bài là lập tức hắn quên khuấy chuyện vì sao mà mình chạy khỏi kỹ viện.

Nhiều người chỉ cần một bữa đánh bạc là đủ quên hết mọi phiền não của mình.

Bởi vì người đó đã tự tạo ra cho mình một điều phiền não mới. Lúc này Đàm Bình đang trang bài.

Mười mấy cặp mắt đổ dồn vào mấy ngón tay múp míp của hắn.

- Nào, xuống bài đi!

Bất chợt một giọng nói khác lạ vang lên, từ bên ngoài bàn.

Đó cũng là chuyện thường, vì ngoài sòng lúc nào cũng đông khán giả.

Đàm Bình ngẩng lên nhìn và chợt trở nên sửng sốt.

Bởi vì hắn không bao giờ muốn gặp người đứng đối diện vừa nói ra câu đó.

Người đó còn cười với hắn, thân thiện như bằng hữu lâu ngày mới gặp nhau dưới chòm râu ngắn.

Thù Nho Đàm Bình không cần nhìn cũng biết chắc rằng người kia không phải chỉ có một mình.

Hiển nhiên tên trẻ tuổi cao gầy có võ công lợi hại thế nào cũng đến!

Bọn người vây quanh sòng bài không thấy vẻ hoang mang của Đàm Bình.

Bất cứ con bạc nào lại chẳng chú ý đến ba mươi hai quân bài? Ngoài ra còn biết nhìn đâu nữa?

Người đứng đối diện lại cười nói :

- Quân tử không ngăn cản người đang vào cầu, Đàm Bình, hãy gieo xúc xắc đi!

Đưa mắt nhìn đống bạc trên bàn, Đàm Bình lắc lắc mấy cái rồi gieo xuống.

Con xúc xắc ngửa mặt lên chỉ bảy điểm.

Đàm Bình cầm bài trên tay, hầu như không thèm nhìn, xòe ra dần.

Hai quân bài chỉ bốn điểm, đúng một đôi!

Đàm Bình lẽ ra nên cao hứng mới phải.

Thế nhưng hắn lại không vui chút nào, tay lùa hết chỗ bạc trên bàn mà mặt không cười một tiếng.

Không sai, chính là Biện Bất Nghi!

Hoàng Phủ Sơn đứng sau lưng Đàm Bình. Chàng nghe rõ tên lùn dùng mánh lới vô cùng điệu nghệ. Hắn giấu sẵn bài trong tay áo và đổi rất nhanh, không kịp ai nhìn thấy.

Chỉ cần sờ đến quân bài là biến ngay thành con khác rồi!

Người đánh bài vốn vận dụng trí nhớ và mối liên hệ giữa từng con sau khi xóc bài, phải tính sao cho thật chuẩn xác.

Thế nhưng trí tuệ đối với trò lừa bịp chỉ trở thành tấn trò hề!

Biện Bất Nghi thấy Đàm Bình đã lùa hết tiền trên bàn xong, cười nói :

- Ăn thế đủ rồi! Hãy nhường lại cho người khác một ít. Đàm Bình, chúng ta hãy đàm luận vài vấn đề.

Cầm trong tay túi bạc lớn, Đàm Bình đột nhiên đứng phắt lên giữa bàn!

Hắn đứng lên bàn còn thấp hơn Biện Bất Nghi đứng dưới đất, mãi tới lúc đó mới phát hiện thấy Hoàng Phủ Sơn đứng đằng sau mình.

Đàm Bình chợt la toáng lên :

- Tả chủ sòng! Có người định cướp sòng bạc! Đây là loại đổ trường gì vậy?

Lập tức từ phía cửa có ba tên đại hán mặt mũi dữ dằn, tay cầm đoản côn xông tới.

Một tên sừng sộ hỏi :

- Ở đâu? Tên nào ăn gan hùm hay sao dám đến đổ trường của Tả gia làm bậy?

Đàm Bình thừa hiểu ba tên đó không làm được trò trống gì nhưng vẫn chỉ tay vào Biện Bất Nghi nói :

- Bọn này đây! Mau đi gọi Tả chủ sòng đến, ba ngươi không đủ sức dẹp chúng đâu!

Biện Bất Nghi vẫn điềm nhiên nhếch môi cười.

Hoàng Phủ Sơn cũng cười, bởi vì lúc đó điệu bộ Đàm Bình khó mà nhịn cười được.

Nếu là hạng vô lại tất phải biểu lộ sự vô sỉ.

Đàm Bình không phải hạng người cần giữ sĩ diện hay không. Về võ công hắn thuộc nhân vật nhị lưu, nhưng sau khi gặp Biện Bất Nghi, Hoàng Phủ Sơn chẳng cần đến sĩ diện gì nữa.

Bởi thế hắn đứng lên bàn kêu cứu!

Hắc Báo Tử Tả Thuận Tâm xồng xộc lao vào phòng, thét vang như sấm :

- Vị bằng hữu nào thế? Nếu cần gì thì cứ vào tệ cư nói một tiếng, họ Tả này sẵn sàng hai tay dâng phụng, cho dù dăm ba chục lạng cũng không sao. Đây là trường đánh bạc chứ đâu phải nơi kết giao bằng hữu?

Toàn trường bạc với cả thảy bảy bàn tới năm sáu chục người bấy giờ đã đứng cả lên nhưng ai nấy đưa mắt tìm kiếm vì chưa nhận ra kẻ gây rối cũng như không nhận ra dấu hiệu gì chứng tỏ sẽ xảy ra một cuộc ẩu đả.

Đàm Bình chỉ tay vào Biện Bất Nghi nói :

- Tả chủ sòng! Hãy cho người vây tên này lại! Hắn định đến tìm tôi gây sự đấy!

Lại quay sang Hoàng Phủ Sơn tiếp :

- Tên này! Chúng là đồng bọn!

Tả Thuận Tâm là một tên đại hán mình đen chắc, vốn trước đây từng làm quan võ nhưng do bất đắc chí nên tới Thương Châu mở sòng bạc.

Y kết giao không ít bằng hữu, và Thù Nho Đàm Bình là một trong những bằng hữu cũ.

Y lên đến trước Biện Bất Nghi, nhìn một hồi lâu vẻ dò xét rồi chợt cười nói :

- Bằng hữu trông thanh thoát thế này mà...

Biện Bất Nghi ngắt lời :

- Tôi không phải là người thông minh nên không tới đổ trường bao giờ.

Tả Thuận Tâm cười hô hô rồi nhìn lại Biện Bất Nghi một lần nữa, không hiểu sao gã lùn Đàm Bình phải sợ một nhân vật trông hết sức bình thường này.

Tuy vậy Tả Thuận Tâm rất hiểu rằng trên giang hồ có những người thân tàng bất lộ. Nếu một người như Đàm Bình mà còn sợ đến thế tất là nhân vật chẳng dễ dây vào.

Nghĩ đoạn, y liền ôm quyền hướng sang Biện Bất Nghi nói :

- Bằng hữu cứ việc nêu giá đi. Chỉ cần để yên cho sòng bạc này. Đại Gia Lạc Đổ Trường kể từ khi khai trương tới nay còn chưa bị ai gây phiền phức. Đây là các vị trên giang hồ còn nể Hắc Báo Tử này đôi chút. Bây giờ cho dù bằng hữu cũng xin bỏ quá cho.

Biện Bất Nghi hoàn lễ xong cười nói :

- Tả chủ sòng thật là cao minh giữ thể diện cho tại hạ, nếu tại hạ động thủ ở đây thì không phải dễ. Thật ra chuyện chẳng phải phiền phức gì, hay thế này vậy... Các vị bảo vị họ Đàm này đi với chúng ta thì ở đây sẽ không xảy ra bất cứ chuyện gì. Thế nào?

Hắc Báo Tử Tả Thuận Tâm cười kha khá nói :

- Bằng hữu! Thế sao được? Đàm gia tới đây tức thành khách nhân của Hắc Báo Tử này. Nếu ở chỗ khác thì tôi chẳng dám can thiệp. Nhưng ở Đại Gia Lạc Đổ Trường, ta có nhiệm vụ bảo vệ khách!

Biện Bất Nghi cười nhạt :

- Ngươi không có nhiệm vụ mà chỉ có quyền lợi là làm nhẹ bớt hầu bao của các con bạc thôi!

Tả Thuận Tâm thật là người lão luyện!

Y không hề tức giận, trái lại còn cười!

Biện Bất Nghi thấy vậy hơi ân hận vì câu nói hơi nóng nảy vừa rồi.

Lát sau Tả Thuận Tâm cười nói :

- Đại Gia Lạc Đổ Trường khai nghiệp tới nay đã bảy tám năm nhưng chưa hề cưỡng chiếm tiền bạc của bất cứ khách nhân nào. Không ít người mang về nguyên lành một túi tiền lớn...

Dừng lại một lúc, y chợt nhíu mày hỏi :

- Có thể bằng hữu vì thấy Đàm Bình thắng nhiều nên nảy lòng tham?

Biện Bất Nghi nghiêm giọng :

- Tả chủ sòng! Nếu ngươi cản trở tất sẽ hối hận đấy!

Tả Thuận Tâm chợt trở nên lạnh lùng, đôi mắt quắc lên, “hừ” một tiếng nói :

- Ta đã hết lời. Nếu bằng hữu cố tình định làm náo loạn thì cứ việc xuất thủ đi!

Trong sảnh tất cả khách nhân nghe câu đó của Tả Thuận Tâm thì đều đứng túm tụm lại sát tường, không người nào chịu bỏ đi.

Ở thành Thương Châu này phần đông đều biết lão chủ sòng bạc Đại Gia Lạc Đổ Trường là Hắc Báo Tử Tả Thuận Tâm võ công cao cường nhưng chưa ai được thấy y giao thủ với người khác.

Bây giờ chính là cơ hội muôn một, ai chịu bỏ qua?

Biện Bất Nghi nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Việc này do ngươi sai lầm mà ra. Nay Tả chủ sòng muốn giãn gân cốt một chút, ngươi hãy phụng bồi cho cẩn thận!

Đàm Bình vẫn đứng trên bàn buông lời cảnh cáo :

- Tả chủ sòng, đối với bọn này không thể khinh xuất...

Tả Thuận Tâm cười đáp :

- Giữa chúng ta không có oán cừu gì, chỉ là quá chiêu so cao hạ thôi, có gì mà ngại?

Câu đó đủ thấy Hắc Báo Tử là người lịch lãm. Cũng là tự mình cao hơn đối thủ.

Hoàng Phủ Sơn đối diện với Tả Thuận Tâm nói :

- Ta không tán thưởng cách nói của ngươi là có trách nhiệm bảo vệ khách nhân. Tuy vậy cũng bằng lòng với cách tỷ đấu vừa nói. Tả chủ sòng, xuất thủ đi!

Dứt lời vận Kim Thủ chỉ vào song thủ.

Phút chốc đôi tay phủ một lớp vàng rực mịn như tơ.

Tả Thuận Tâm thấy vậy thất kinh, không biết đó là thứ võ công gì.

Y chưa từng gặp người nào vận công lại vàng rực cả song thủ như vậy, thật là chuyện bất khả tư nghị!

Tả Thuận Tâm ngầm vận công đủ công lực vào song chưởng rồi ôm quyền chào.

Khi Hoàng Phủ Sơn vừa hoàn lễ thì bất ngờ hắn xuất thủ, hữu thủ đã đánh thẳng tới diện môn đối phương một chiêu Mãnh Hổ Đấu Ác Long. Chiêu này buộc đối phương phải hoàn thủ mà không có cơ hội tránh vì chưởng uy hiếp cả ba phía, khi chưa nhận ra thực chưởng này thì rất ít người tránh được.

Tả Thuận Tâm võ công quả thật cao cường, chỉ tiếc rằng vận khí thiếu may mắn vì gặp ngay Hoàng Phủ Sơn!

Không thấy Hoàng Phủ Sơn có hành động gì, thậm chí đôi chân vẫn đứng yên vị mà thân ảnh cũng bất động.

Chỉ hình như có hành động một cánh tay nhưng rất khó nhận ra vì không sao tin được hành động lại nhanh quá như vậy.

Nhưng quả thật Hoàng Phủ Sơn có hoàn thủ!

Nắm tay của Tả Thuận Tâm bị nắm chặt.

Thế nhưng chỉ thấy hắn xoay nhẹ nắm tay, từ lòng bàn tay lộ ra một mũi thép nhọn hoắt!

Tả Thuận Tâm biến chiêu, mũi thép trong lòng bàn tay chỉ dài chừng vài tấc đâm ngược vào uyển mạch đối phương!

Hoàng Phủ Sơn “hừ” một tiếng, quét mạnh tả thủ chộp lấy cổ tay phải đang nắm mũi thép đâm ra với những ngón tay óng ánh.

Máu tuôn ra xối xả, Tả Thuận Tâm kinh hoảng lùi lại ôm lấy cánh tay phải nhưng miệng còn gào lên :

- Giết!

Bảy tên đại hán lập tức vây lấy Hoàng Phủ Sơn, đao quang óng ánh, khí thế vô cùng hung hãn!

Cũng ngay lúc đó, đôi chân ngắn cũn của Đàm Bình cũng vung lên liên hồi.

Hắn dùng liên hoàn cước dùng ba mươi hai lá bài làm ám khí bắn về phía Biện Bất Nghi!

Y Tử Nhân không chút sợ hãi cười hô hô một tràng dài rồi phất mạnh hai ống tay áo.

Bên phất tay bên đá chân, cảnh tượng thật là nghịch mắt và ngộ nghĩnh.

Tất cả những lá bài bay tới không tấm nào chạm được vào người Biện Bất Nghi!

Chúng nhân đứng xung quanh quan chiến chợt vỗ tay rộ cả lên!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 25: Thù nho tiểu tử

Đàm Bình đá đến lá bài cuối cùng thì người cũng nhảy vụt lên bay lên lao về phía cửa.

Thì ra hắn đã có ý định đánh bài chuồn từ trước!

Nhưng mới ló đầu ra cửa thì một thanh đại đao sáng loáng chém bổ xuống và một trung niên rất vạm vỡ quát to :

- Quay lại!

Đàm Bình đổi hướng rất nhanh hướng về cửa hậu nhưng phát hiện Vưu Tam Lang đứng chặn ở cửa, đưa mắt hầm hầm nhìn hắn!

Đàm Bình đã bị bịt chặt mọi lối thoát!

Vào lúc này trong sảnh vang lên nhiều tiếng rú thê lương.

Hoàng Phủ Sơn hai tay nhuốm máu đỏ lòm đang cúi xuống một hán tử lau sạch vết máu.

Hiển nhiên đó là máu của năm tên hán tử nằm lăn lộn giữa phòng. Trong sảnh máu chảy thành vũng, người nằm la liệt.

Đó không còn là một cuộc tỷ võ nữa mà là cuộc huyết chiến thực thụ!

Và nạn nhân lại là kẻ bội ước.

Chính Tả Thuận Tâm dùng thủ đoạn bỉ ổi để ám toán, và cũng chính hắn ra lệnh cho thủ hạ tàn sát.

Năm sáu chục con bạc đổ dồn về phía cửa.

Trong tình cảnh này có họa là kẻ ngu mới ở lại chứng kiến tấn thảm kịch có lẽ còn khốc liệt hơn!

Đại Gia Lạc trở nên náo loạn với tiếng la hoảng loạn, có người còn hô hoán lên :

- Giết người!

Chẳng mấy chốc con bạc kéo nhau chạy sạch tinh.

Đàm Bình kêu lên :

- Đừng giết! Ta sẽ đi theo các ngươi!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Nếu biết điều sớm hơn thì đâu cần phải nhọc công? Lại còn không ít người tránh khỏi thương vong nữa!

Đàm Bình bước tới gần Tả Thuận Tâm lúc này vẫn ôm lấy cổ tay phải bê bết máu, trầm giọng :

- Tả chủ sòng! Lão ca đã tận lực rồi, tôi không thể để lão ca phải bỏ mạng vì mình nữa. Tấm thịnh tình hôm nay hy vọng sau này sẽ hậu tạ!

Tả Thuận Tâm không nói gì chỉ gật nhẹ đầu, cúi nhìn năm tên thủ hạ nằm la liệt khắp phòng.

Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình đến bên Biện Bất Nghi hỏi :

- Lão huynh! Xin hỏi các người vì cớ gì mà cứ khổ sở bám theo tôi mãi thế?

Biện Bất Nghi không đáp.

Đàm Bình lại quay sang Hoàng Phủ Sơn nói :

- Việc xảy ra ở Khoái Lạc bảo chẳng qua lão lùn này vì bằng hữu mà giúp một tay. Trên giang hồ chuyện đó xảy ra là thường. Chẳng lẽ đến nay ngươi vẫn mang hận? Chỉ lần đó lão lùn ta giả trang một hài tử lừa ngươi này vì thế mà các ngươi truy sát ta ráo riết đến thế sao?

Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình muốn nói đến chuyện đêm hắn giả làm Thạch Tú nằm trong cũi sắt ở Khoái Lạc bảo, lừa đâm trúng Hoàng Phủ Sơn một đao may mà không chết.

Biện Bất Nghi cười nói :

- Huynh đệ, đừng nói nữa. Chúng ta về đến Vạn Nhân Mê Kỹ Viện thì biết!

Đàm Bình ngạc nhiên mở to mắt nói :

- Về đó làm gì?

Bộc Phu đứng ngay cửa quát vang như sấm :

- Mả mẹ ngươi! Chẳng phải bảo ngươi đi chơi gái đâu! Người ta đã nói đi thì cứ việc đi, chớ nhiều lời mà lão tử cho một đao thì mất mạng!

Mãi đến lúc đó Tả Thuận Tâm mới nhận ra một đại hán rất vạm vỡ đứng trước cửa với râu tóc bờm xờm và thanh đại đao cực lớn rê trên vai nhìn rất hung hãn!

Hắn sợ sệt hỏi Đàm Bình :

- Đàm huynh, người này...

Gã lùn chỉ Bộc Phu và Vưu Tam Lang, hỏi Biện Bất Nghi :

- Tôi không biết hai người này. Họ là ai mà cũng truy tìm tôi làm gì thế?

Bộc Phu trả lời thay :

- Lão tử tên là Bộc Phu!

Đàm Bình nghe không rõ, tưởng là đối phương nói bóng gió liền hỏi :

- Lão huynh tên là Bất Phú ư? Chẳng lẽ do nghèo mà ham muốn túi tiền của tôi?

Bộc Phu nổi giận quát to :

- Bất Phú cái mả mẹ ngươi! Tây Lương Đao Hồn ta há lại cần mấy đồng tiền lừa đảo của ngươi!

Đàm Bình nghe vậy hốt hoảng lùi lại.

Tả Thuận Tâm cũng vô cùng kinh hãi.

Năm xưa làm chức võ quan nhỏ vận chuyển lương ở biên cương, hắn từng nghe nói tới Tây Lương Đao Hồn là người tính rất

cộc cằn nóng nẩy, đao pháp lại uy mãnh và tàn khốc, khi giao thủ với ai đều bất chấp mạng sống.

Không ngờ nhân vật đáng sợ đó nay lại xuất hiện ngay trong sòng bạc này.

Còn may mới rồi hắn chưa phải giao thủ với người đó.

Hắn thấp giọng nói với Đàm Bình :

- Đàm gia, hãy đi theo họ đi! Có lý thì tung hoành trong thiên hạ, nếu vô lý thì một bước khó đi! Chỉ cần Đàm huynh thành thực thì mấy vị này không làm khó cho huynh đâu! Tôi nguyện theo tiễn Đàm huynh!

Thuận lý là tiễn khách, nhưng thâm ý là muốn tống khứ mau Đàm Bình ra khỏi cửa cho đỡ phiền phức.

Tuy là chỗ bằng hữu nhưng đó chỉ trên phương diện làm ăn và lợi dụng nhau mà thôi.

Nay gặp những nhân vật khét tiếng này không nên dây vào, vậy thì ôm rơm làm gì cho rặm bụng?

Đàm Bình chừng như cũng hiểu ra, không nói câu nào lập tức cất bước ra cửa.

Biện Bất Nghi theo sau, cười nói :

- Đàm Bình, ta khuyên ngươi chớ có ý định chạy trốn, trừ phi tin rằng chỉ một chiêu có thể đánh gục cả bốn chúng ta!

Đàm Bình thành thực nói :

- Chỉ cần một người trong số bốn vị, tên lùn này cũng đánh không lại!

Biện Bất Nghi cười khẩy :

- Ngươi nói không sai! Phóng mắt vào thiên hạ hiện nay, chỉ e không tìm được người nào địch nổi một trong bốn chúng ta!

Đàm Bình chỉ cười khan không đáp câu nào.

Biện Bất Nghi không biết hắn cười gì, e rằng hắn giấu bí mật gì đó trong lòng.

* * * * *

Vạn Nhân Mê Kỹ Viện tối om không một đốm lửa. Đó là hiện tượng xưa nay chưa bao giờ có.

Hai cánh cửa sơn sơn đóng kín như bưng. Chỉ tối qua cánh cửa đã bị Bộc Phu đá bật tung và vỡ một mảnh lớn, bây giờ được tháp lại như cũ.

Chính Đàm Bình lên tiếng gọi mở cửa.

Người mở cửa là một vị cô nương xinh đẹp, vừa trông thấy bốn người theo sau Đàm Bình thoạt tiên tỏ ra ngơ ngác, nhưng chỉ lát sau đã trấn định tinh thần lại hỏi :

- Các vị còn đến đây định giết người hay sao? Nữ chủ nhân đã chết rồi, trong kỹ viện mọi thứ còn rối tinh bề bộn...

Đàm Bình kinh dị hỏi :

- Thế nào? Vạn đại thư chết rồi sao?

Biện Bất Nghi nói trước :

- Không phải do chúng ta giết đâu!

- Nhưng nếu các vị không đến đây thì Vạn đại thư còn chưa chết!

Mãi đến lúc này Hoàng Phủ Sơn không hiểu vì sao Biện Bất Nghi nhất định muốn đưa Đàm Bình tới đây.

Vưu Tam Lang cũng nghĩ không ra, chỉ nhíu mày.

Riêng Bộc Phu là người ít khi động não, căn bản chẳng cần suy tính!

Biện Bất Nghi chỉ cười.

Nụ cười của y phảng phất như đang xem bệnh, ít nhiều mang sắc thái an ủi bệnh nhân.

Và quả thật lúc này y có ý trấn an Đàm Bình, nhẹ giọng :

- Cứ vào đi. Hãy vào đó xem ngươi có biết ai giết Vạn Phi Điệp không.

Biện Bất Nghi dứt lời đi trước vào đại môn.

Đàm Bình vừa đi vừa nói :

- Các hạ cũng biết hoàn toàn không phải tôi hạ thủ, cần gì phải mất công tìm tại đây?

- Bởi vì chúng ta không xác định được Vạn Phi Điệp đã chết bằng cách nào. Có thể ngươi biết cũng nên!

- Tôi căn bản không biết đâu!

Biện Bất Nghi lại cười.

Căn cứ vào câu đó, y tin rằng nhất định Đàm Bình biết nguyên nhân cái chết của Vạn Phi Điệp, nếu không toàn bộ thì cũng biết phần nào.

Cả năm người cứ đi về phía hậu viện, khi sắp đến sảnh phòng cuối cùng, Biện Bất Nghi bống lấy một chiếc khăn thấm nước chuẩn bị sẵn cầm trong tay.

Đàm Bình không suy nghĩ gì về hành động đó.

Phút chốc năm người đã tới trước tòa tiểu lâu đứng biệt lập nơi trước đó phát hiện ra Vạn Phi Điệp đã chết.

Tiểu lâu hoàn toàn như trước, vẫn có ánh đèn le lói từ bên trong hắt ra.

Có vẻ như chưa ai bước vào tiểu lâu.

Theo quy định của Vạn Phi Điệp, không cho phép bất cứ ai tới khu vực hậu viện này, đặc biệt là ngôi tiểu lâu đó.

Năm người thận trọng đến trước cửa.

Biện Bất Nghi chỉ vào căn phòng sáng leo lét nói :

- Đàm Bình, ngươi xem, Vạn Phi Điệp chết trên chiếc thái sư ỷ đó!

Trong phòng vẫn có khói bay phơ phất.

Đàm Bình ngẩn người ra một lát mới hỏi :

- Vạn đại thư chết thật rồi sao?

- Ngươi cứ vào xem thì biết!

Đàm Bình hơi do dự.

Biện Bất Nghi đưa cho hắn chiếc khăn thấm nước bảo :

- Hãy dùng chiếc khăn ướt này bịt chặt mũi, ngươi sẽ không sợ khói độc nữa!

Đàm Bình quả nhiên làm theo!

Biện Bất Nghi có phần thất vọng.

Đàm Bình đi thẳng vào cửa lâu.

Biện Bất Nghi dặn với theo :

- Xem xong phải lập tức ra ngay, đừng để chậm trễ, nhớ lấy!

Đàm Bình thẳng tới chỗ Vạn Phi Điệp ngồi cứng đơ trên chiếc thái sư ỷ, hoảng sợ kêu lên :

- Vạn đại thư! Sao phải chết thảm thế này! Toàn thân đều rữa nát...

Biện Bất Nghi gọi to :

- Đàm Bình ra ngay! Nếu không ngươi sẽ chết thảm như Vạn Phi Điệp đó!

Đàm Bình không ra mà phóng lên lầu.

Biện Bất Nghi vội sao Hoàng Phủ Sơn, Vưu Tam Lang và Bộc Phu giữ chặt góc lâu.

Nhưng chỉ lát sau đã thấy Đàm Bình từ trên lầu chạy xuống, tay vẫn giữ chặt chiếc khăn trước mũi!

Hắn không bỏ chạy mà bước ra cửa, bỏ khăn chửi đổng :

- Mả mẹ nó! Tiền bạc châu báu đều mất cả!

Nói rồi đưa tay gãi sống mũi.

Có lẽ đã bắt đầu thấy ngứa!

Biện Bất Nghi thấp giọng :

- Tuyệt đối không được gãi! Tên lùn! Nếu không muốn mũi và miệng thối rữa như Vạn Phi Điệp thì mau chạy đi tìm một chậu nước bồ kết rửa mặt thật sạch!

Đàm Bình thất kinh liền ba chân bốn cẳng chạy tới một gian bếp mang ra một chậu nước bồ kết đen kịt mà ở kỹ viện thường rất sẵn.

Biện Bất Nghi tỏ ra thất vọng.

Hoàng Phủ Sơn khẽ hỏi :

- Biện đại ca thất vọng chứ gì? Tên lùn đó không biết trong khói độc có cả Thi Cốt độc...

- Ta đưa hắn đến đây với mục đích xem hắn có biết không? Thế mà tên lùn không biết thật!

- Nhưng ít ra từ hắn mà truy ra dần từng tên có liên quan.

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Chính thế! Chúng ta cần bảo vệ an toàn cho hắn.

Nhưng Bộc Phu lại trầm giọng nói :

- Ta chỉ muốn thịt hắn cho rồi!

Biện Bất Nghi xua tay :

- Không được! Tên lùn đó còn có ích cho chúng ta.

Bấy giờ Đàm Bình đã rửa mặt xong, bước tới gần.

Biện Bất Nghi ân cần hỏi :

- Đàm Bình, hãy chịu khó một chút, tuyệt đối đừng gãi, chỉ sau nửa canh giờ là hết thôi!

Đàm Bình ngạc nhiên hỏi :

- Làm sao các hạ biết điều này?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Ta có thể nói cho ngươi biết, nếu không dùng khăn ướt bịt mũi thì cả lục phủ ngũ tạng đều cháy bỏng!

Đàm Bình thở dài nói :

- Vạn Nhân Mê Kỹ Viện vốn tưng bừng náo nhiệt như thế mà nay bi thảm thế này...

- Đi thôi! Đàm Bình, ngươi theo chúng ta đi khỏi Thương Châu thành này.

Đàm Bình rầu rĩ lắc đầu :

- Vạn đại thư đã chết, dù sao tôi có mối giao tình, làm sao bỏ đi vào lúc này được? Rồi ai sẽ lo việc chôn cất? Người trên giang hồ chẳng lẽ không hiểu đạo nghĩa hay sao?

Biện Bất Nghi nghiêm giọng :

- Đàm Bình, ngươi đừng vờ vịt! Nếu là người biết đạo nghĩa thì vừa rồi ngươi đã không liều mình lên lầu tìm vàng bạc châu báu như thế!

Đàm Bình không biết đối đáp ra sao.

Không sai! Vừa rồi vì tức quá mà hắn phun ra câu chửi!

Khi phát hiện thấy Vạn Phi Điệp đã chết, hắn lập tức nghĩ ngay đến nơi cất giấu vàng bạc của mụ chủ thanh lâu.

Hắn cũng là người. Đã là người đương nhiên phải ham mê của cải. Tên lùn so với người thường còn đam mê hơn, chỉ cần xem hắn mê đánh bạc thế nào thì biết.

Đàm Bình là kẻ hám tiền!

Lúc này đành cứng lưỡi biết nói gì! Chỉ đành ngượng ngùng hỏi :

- Vì sao các vị nhất định phải đưa tôi ra khỏi thành?

Biện Bất Nghi đáp :

- Rời khỏi thành, chúng ta mới bảo vệ được an toàn cho ngươi.

- Cần gì phải bảo vệ tôi? Nếu các vị cứ bỏ mặc tôi tại đây, tôi sẽ cảm kích hơn...

Vưu Tam Lang nóng tiết quát lên :

- Tên lùn, chớ nhiều lời! Ngươi thật muốn chúng ta động thủ hay sao?

Đàm Bình trả miếng :

- Lão trộm, ngươi định giết ta?

- Hừ, ta chẳng phải người quá nhân từ đâu!

Hoàng Phủ Sơn nói chen vào :

- Sắp hết canh ba rồi. Đi thôi, lão lùn!

Đàm Bình rầu rĩ lúc lắc cái đầu to tướng hỏi :

- Thôi đành vậy... các vị định đi đâu?

Biện Bất Nghi đáp :

- Ra khỏi thành chúng ta sẽ cho ngươi biết.

Năm người vượt tường thành mà ra.

Biện Bất Nghi đi trước, nhưng xem chừng không để vượt Đàm Bình quá xa.

Hoàng Phủ Sơn đi sau hắn, cảm thấy gã lùn quả là một kỳ nhân!

Với chiều cao chỉ chưa tới ba thước, thế mà chạy rất nhanh, dường như chân không bén đất.

Đủ biết võ công hắn vào hàng nhất lưu!

Ngay chính Tả Thuận Tâm còn chưa dám xem thường tên lùn này cũng đủ biết!

Qua Trường Giang cũng mời hắn ở lại Khoái Lạc bảo để giúp giết chàng.

Nếu võ công hắn tầm thường thì đời nào Qua Trường Giang lại chịu nhún mình như thế?

Năm người chạy khá lâu giữa hoang sơn, đến một khu rừng tháp thì đứng lại.

Biện Bất Nghi quay người lại nói :

- Ở đây an toàn rồi!

Đàm Bình "hừ" một tiếng, buông giọng mỉa mai :

- Cũng là nơi thật lý tưởng để bức khẩu cung!

Biện Bất Nghi chỉ cười.

Vưu Tam Lang tức giận quát :

- Trói cổ hắn lại!

Biện Bất Nghi xua tay bảo :

- Chẳng cần đâu! Đàm Bình là người ngay thẳng. Đã nguyện theo chúng ta đến đây tất có ý đáp ứng mọi câu hỏi rồi!

Đàm Bình gật đầu :

- Tôi không muốn chịu tội sống!

Biện Bất Nghi lại cười :

- Những người lùn thường thông minh. Đàm Bình, ngươi có biết ta làm nghề gì không?

- Là một thầy lang. Trong giang hồ chỉ có một người được mệnh danh Y Tử Nhân, đó chính là các hạ!

- Thì ra ngươi đã biết cả!

- Các người đại náo Khoái Lạc bảo, chỉ e việc đó không chỉ mình tôi biết...

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Tốt lắm! Tuy nhiên ta muốn cảnh cáo ngươi một câu, danh hiệu Y Tử Nhân là chữa cho người chết sống lại. Nhưng ta cũng có thể giết chết người đang sống, bắt y phải chết rất thảm!

Đàm Bình đặt đít ngồi lên một tảng đá. Trông hắn lại càng lùn tịt giống như để một chiếc đầu lâu trên tảng đá vì một phần do đầu hắn quá to.

Hắn mở tròn đôi mắt nói :

- Không cần dọa đâu. Thầy lang bắt đầu hỏi đi!

Biện Bất Nghi nghiêm giọng :

- Ngươi thường theo kiệu đưa các cô nương về Thương Châu?

Đàm Bình đáp :

- Đó là nghề kiếm ăn của tôi.

- Đã lâu chưa?

- Ồ, đã mấy năm rồi!

- Những cô nương mà ngươi mang đến đều là giai nhân tuyệt sắc cả hay sao?

Đàm Bình gật đầu :

- Các cô nương ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện đều là mỹ nhân tuyệt sắc cả.

Biện Bất Nghi nhìn thẳng vào mặt hắn hỏi :

- Có cả những kỹ nữ già phải dùng thuật hóa trang để thay dung mạo hay không?

Tên lùn thản nhiên đáp :

- Việc đó có gì quan hệ đâu? Khách làng chơi chỉ cần lôi cô ta lên giường là xong, cần gì phải bận tâm thật hay giả?

Hoàng Phủ Sơn trừng mắt định hỏi gì nhưng Vưu Tam Lang đã gầm lên :

- Con mẹ nó! Ngươi có dẹp ngay những lời báng bổ đó lại không?

Đàm Bình vẫn thản nhiên nói :

- Nhưng đó là sự thật!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Những cô nương đó ngươi đưa từ đâu tới?

Đó là điều Vưu Tam Lang nóng lòng muốn biết.

Hoàng Phủ Sơn cũng vậy.

Việc mất tích của Tiểu Ngọc Nhi khiến chàng ăn không ngon ngủ không yên.

Tưởng đã tìm được nàng, nhưng lại hóa ra một kỹ nữ già nua giả dạng...

Ngay cả Vưu Nhị Thư cũng bị giả dạng, còn có Âu Dương Tiểu Thanh nữa...

Bây giờ họ ra sao và đang ở đâu?

Bởi thế ai cũng chờ nghe câu trả lời thiết yếu đó.

Nào ngờ Đàm Bình lắc đầu đáp :

- Xin lỗi, vấn đề này thì tôi không biết!

Hoàng Phủ Sơn trừng mắt nhìn tên lùn quát to :

- Ngươi quả thật muốn nếm mùi khổ đầu phải không?

Đàm Bình bất lực đưa cao đôi tay ngắn cũn, cười khổ nói :

- Cho dù các vị có lột da tôi cũng không biết!

Biện Bất Nghi nhẹ giọng :

- Hoàng Phủ Sơn! Có khả năng hắn không biết thật.

Hoàng Phủ Sơn giận lây cả Biện Bất Nghi, sừng sộ :

- Ngươi cũng tin vào lời dối trá của hắn ư?

- Hãy thong thả. Ta vốn có tính nhẫn nại.

Rồi lại quay sang Đàm Bình hỏi tiếp :

- Vậy thì những cô nương đó ngươi gặp ở đâu? Chẳng lẽ cái đó ngươi cũng không biết?

Đàm Bình đáp :

- Tôi có những nguồn tin, khi nào nhận được tin tức chỉ việc chờ ở nơi quy định, lúc đó đã có sẵn các cô nương ở trong kiệu rồi.

- Vậy ngươi trú ở đâu?

- Trong một thạch động giữa lưng núi phía bắc Mai Hoa sơn trang. Không giấu gì bốn vị, vợ tôi mới đúng là mỹ nữ đệ nhất thiên hạ!

Vừa nghe câu đó, cả bốn người đều thất kinh!

Còn Đàm Bình lại không giấu vẻ đắc ý, làm như đúng vợ hắn còn đẹp hơn cả thiên tiên!

Biện Bất Nghi hỏi tiếp :

- Ngươi đã có vợ đẹp sao còn đi lại chốn thanh lâu làm gì?

- Đó là nghề nghiệp của tôi mà!

- Xem ra chúng ta phải đến xem động phủ của ngươi một chuyến! Được chứ?

- Rất hoan nghênh! Thê tử tuyệt đẹp của tôi cũng rất mến khách vì xưa nay chưa từng có khách nhân đến nhà!

- Nhà ngươi nhất định rất đường hoàng phú quý, đúng không?

Đàm Bình ngạc nhiên nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Vì sao lão huynh lại biết được thế?

- Bởi vì ngươi rất chú tâm kiếm nhiều tiền, lại có vợ đẹp như thế, còn lo gì mà không trang trí nơi ở cho lộng lẫy?

Đàm Bình đắc ý cười to, tưởng chừng đã quên mất rằng bên hắn còn có bốn nhân vật đang giữ hắn trong vòng kiềm tỏa.

Bộc Phu mỗi lúc một khó chịu, tưởng không còn kiên nhẫn được muốn cho Đàm Bình một đao.

Giá như lão làm chủ việc hỏi cung thì tên lùn nhất định đã gặp phải kế cục thật bi thảm từ lâu!

Nói đến gia cảnh và vợ đẹp, Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình vô cùng cao hứng, miệng cười bô bô tay chân múa may loạn xạ cả lên.

Biện Bất Nghi chợt hỏi :

- Đàm Bình, nếu giả dụ ngươi chết thì người vợ đẹp của ngươi sẽ làm gì?

Tên lùn lập tức cụt hứng, hoảng sợ hỏi :

- Các vị định giết tôi sao?

- Ta không thể đảm bảo rằng sẽ không giết ngươi, mà vì bây giờ chính ngươi cầm giữ tính mạng mình!

Đàm Bình cúi thấp dần rồi chợt ngẩng lên chớp chớp nhanh đôi mắt thô lố hỏi :

- Nói vậy có ý gì?

Biện Bất Nghi nghiêm mặt đáp :

- Nếu ngươi thành tâm hợp tác với chúng ta thì sẽ được đảm bảo tính mạng.

- Nếu không thì các ngươi sẽ giết ta?

- Hy vọng ngươi sẽ biết phải trái. Đàm Bình! Nên nhớ rằng ngươi còn người vợ đẹp!

Tên lùn thở dài :

- Vậy là không thể nào chọn lựa nữa rồi!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Đàm Bình! Ngươi vào Qua Trường Giang quan hệ thế nào?

Đàm Bình liếc Hoàng Phủ Sơn rồi đáp :

- Ba năm trước, lúc phát sinh vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang xong thì có rất nhiều nhân vật võ lâm tự động tham gia truy tìm hung thủ. Lúc đó tôi đưa theo người vợ xinh đẹp cũng tới Mai Hoa sơn trang. Tại đó chúng tôi làm quen với Qua Trường Giang. Hắn là

người có danh vọng ở xung quanh khu vực Thái Tường phủ nên tôi cũng trọng nể. Từ đó đôi bên đi lại với nhau.

- Các người có điều tra được manh mối nào không?

- Chẳng riêng gì ba chúng tôi mà suốt ba năm nay chưa từng nghe ai nói phát hiện được dấu tích gì về hung thủ.

Biện Bất Nghi đột nhiên chộp lấy tay Đàm Bình hỏi :

- Nếu vậy thì Thủy Tiên vợ Thạch Trang do ai đưa tới vùng phụ cận Mai Hoa sơn trang? Đàm Bình! Ngươi sống hay chết đều chỉ dựa vào câu hỏi này.

Không ngờ lão lùn rất bình tĩnh hỏi lại :

- Lạ thật! Các ngươi nên hỏi Qua Trường Giang mới phải chứ? Nữ nhân đó rất đẹp, nhưng tôi lại không hiểu sao Qua Trường Giang lại đưa ra khỏi Khoái Lạc bảo...

Biện Bất Nghi nói :

- Qua Trường Giang đem chuyện đó trút lên đầu Sinh Tử Đương Lương Tâm, căn bản hắn không chịu thừa nhận đã cho người mang cô ta ra khỏi bảo.

Đàm Bình cười hỏi :

- Chẳng phải Lương Tâm đã bị giết rồi sao?

- Vì thế chúng ta mới phải tìm ngươi. Đàm Bình! Ít ra ngươi cũng biết cách liên lạc với đối phương thế nào, đúng không?

Tên lùn không thể phủ nhận, đành gật đầu :

- Không sai! Có người tìm liên lạc với tôi...

Biện Bất Nghi cười to nói :

- Hô hô hô... chỉ cần câu này là ngươi không phải chết nữa! Chúng ta không những không giết mà sẽ bảo vệ an toàn cho ngươi.

Vưu Tam Lang đe dọa :

- Tên lùn! Hãy nhớ cho kỹ rằng không được dối trá một lời nào, nếu không sẽ tự chuốc lấy khổ đầu đó!

Đàm Bình nhìn Vưu Tam Lang rồi lại nhìn Bộc Phu, sau đó xìu mặt nói :

- Xin đừng giận tôi nói thẳng câu này. Tôi chẳng thích người nào trong số hai vị...

Vưu Tam Lang cười nhạt :

- Nếu ta được ngươi thích, nhất định ngươi sẽ thấp xuống còn một nửa...

Đàm Bình trả miếng ngay :

- Đã gọi là Bệnh Thần Thâu thì còn gì mà tốt đẹp nữa? Làm sao mà ngươi có một nữ nhi đẹp như vậy được chứ?

Vưu Tam Lang liền chộp lấy cổ áo Đàm Bình gầm lên :

- Ngươi đã lỡ miệng mất rồi! Tên lùn nói mau! Nhi nữ ta đâu?

Đàm Bình không chút hoảng hốt, trả lời :

- Lão trộm sao chóng quên thế? Ngươi đã nhận một cô nương rất xinh đẹp ở Vạn Nhân Mê Kỹ Viện là nhi nữ của mình mà! Bởi thế ta mới biết ngươi có nhi nữ xinh đẹp thế...

Biện Bất Nghi bỗng quát to :

- Đàm Bình! Lần này thì ngươi lòi đuôi rồi!

Tên lùn hơi ngẩn ra nhưng trấn tĩnh lại ngay, hỏi :

- Nói vậy có ý gì?

- Khi Vưu Tam Lang nhận nhi nữ của mình thì ngươi đã chạy khỏi Vạn Nhân Mê Kỹ Viện từ lâu, tại sao ngươi biết được chuyện đó?

Tên lùn nhếch môi cười đáp :

- À ra thế... chuyện là thế này. Ta thật đã chạy rồi nhưng không thấy các ngươi truy đuổi nên mới nấp ở một nơi kín đáo. Sau khi chứng kiến xong trường náo nhiệt mới đi đến sòng bạc.

- Hừ! Ngươi cũng khéo lấp liếm đấy!

- Ta đã nói rồi, mình có muốn chết sớm đâu? Ở nhà còn vợ đẹp chờ ta về mà! Nào các vị, còn muốn hỏi gì nữa không?

Hoàng Phủ Sơn cười nhạt hỏi :

- Ngươi tưởng chúng ta sẽ thả ngươi ra ngay thôi sao?

Đàm Bình cười đáp :

- Đương nhiên ta đâu có kỳ vọng đó? Các ngươi còn muốn bắt người liên lạc với ta nữa chứ!

Biện Bất Nghi nói :

- Đó cũng là hy vọng duy nhất của chúng ta. Đàm Bình! Nếu chộp được hắn, chúng ta chỉ sợ phát điên mất!

- Người điên cũng là kẻ đã mất lý trí.

Biện Bất Nghi không phản đối, tiếp lời :

- Mất hết lý trí tất để giết người. Và ngươi chính là kẻ đầu tiên bị giết!

- Các vị! Bây giờ hãy đến hàn cư chờ thôi. Rất có thể sắp có tin tức rồi!

Lúc này Biện Bất Nghi không những lo cho Tiểu Ngọc Nhi mà còn nóng lòng vì Âu Dương Tiểu Thanh nữa.

Hoàng Phủ Sơn và Vưu Tam Lang cũng sốt ruột không kém.

Tuy biết lời của tên lùn chẳng có gì thành thực nhưng mọi người cũng tán thành. Lúc này cả đối phương đều đề phòng nhau.

Biện Bất Nghi càng lúc càng cảm thấy tên lùn rất nham hiểm vì thế càng tăng cường cảnh giác.

Còn Đàm Bình cũng hiểu rất rõ rằng nếu đối phương có võ công cao cường hơn thì cần phải lấy trí tuệ mà chiến thắng.

Nhưng đối phương vừa có võ công cao cường vừa trí tuệ hơn người thì rất khó đối phó.

Hắn sợ nhất là Biện Bất Nghi.

Lúc ở Đại Gia Lạc Đổ Trường, hắn đã bắn ra tất cả ba mươi hai con bài làm ám khí nhưng đều bị đối phương phất tay áo đánh rơi cả.

Tuyệt chiêu đó của Đàm Bình trên giang hồ không tìm được mấy người đủ khả năng đối phó, vậy mà Biện Bất Nghi coi cứ như không!

Vừa dẫn theo bốn nhân vật đáng sợ về nhà, Đàm Bình cố vắt óc tìm mọi phương cách đối phó.

* * * * *

Nơi ở của Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình là một thạch động nằm giữa lưng chừng vách đá phẳng lì như bị đao chém giữa khu rừng trúc um tùm.

Động khẩu cách mặt đất chừng mười trượng, rất khó nhận thấy, vì bị mây song che kín.

Đàm Bình hướng lên miệng hang hú lên mấy tiếng rất chói tai như tiếng mèo gọi đực trong mùa sinh sản.

Tiếng hú truyền vào thạch động, bên trong lập tức có phản ứng.

Trên động phát ra âm thanh thánh thót ngọt ngào như tiếng họa mi hót!

Ở động khẩu xuất hiện một nữ nhân ăn mặc rất hoa lệ nhưng hết sức lùn, còn thấy hơn cả Đàm Bình nữa!

Nếu không có khuôn mặt trắng trẻo với mái tóc dài, tất người ta phải nghĩ rằng đó là một mụ vượn!

Vưu Tam Lang thốt lên :

- Trên đời lại có người lùn đến thế sao?

Hoàng Phủ Sơn nhíu mày nhưng không nói gì.

Nữ nhân buông xuống một sợi dây thừng, nói vọng xuống :

- Nè cưng, chúng ta có khách đến thăm ư?

Đàm Bình cao giọng :

- Bảo bối của ta! Chuẩn bị đồ ăn thức uống đi! Chỉ sợ làm nàng vất vả...

Giọng nữ nhân lảnh lót :

- Chỉ cần là bằng hữu của chàng thì mệt bao nhiêu thiếp cũng vui lòng! Nè cưng! Mau bảo mọi người lên đi!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Thật là một đôi trời xe đất tạo! Đàm Bình, ta rất ngưỡng mộ tổ ấm của ngươi!

Đàm Bình thở dài :

- Đúng là tổ ấm thật. Chỉ tiếc là không có con cái...

Biện Bất Nghi nhìn Hoàng Phủ Sơn bảo :

- Ngươi lên trước đi!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu, túm lấy sợi dây thừng thoăn thoắt leo lên.

Tiếp đó là Biện Bất Nghi.

Vưu Tam Lang nói :

- Bộc huynh lên đi!

Bộc Phu lắc đầu :

- Để tên lùn lên trước!

Đàm Bình cười :

- Lên thì lên! Các ngươi sợ ta trốn mất chứ gì?

Rồi bám lấy sợ dây thừng leo thẳng lên miệng hang trông chẳng khác gì con vượn.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu lên tiếp theo ngay sau tên lùn.

Thê tử Đàm Bình tuy rất lùn nhưng dung mạo khá đẹp, giống như pho tượng bán thân đặt trên chiếc bệ chỉ cao hơn thước.

Khác với pho tượng, nữ nhân này vừa nói vừa cười, giọng dịu dàng thánh thót nên thật đáng yêu.

Đàm Bình thản nhiên đến bên vợ ôm cô ta vào lòng ôm hôn tới tấp!

Nữ nhân cũng rất tự nhiên âu yếm với phu quân như trong thạch động chỉ có đôi phu thê vậy!

Biện Bất Nghi bối rối ngoảnh mặt đi, nhưng hồi lâu thấy hai người vẫn chưa chịu buông nhan ra nên ho khan một tiếng.

Đàm Bình gỡ tay nữ nhân ra, quay lại nói :

- Bốn vị đây xin đừng khách khí gì, hãy tự nhiên như ở nhà mình. Muốn ăn uống thứ gì ở trong động đều có. Chỉ là... ở trong đông khí trời rất lạnh, chăn chiếu chúng ta lại ngắn quá, đành phải đốt lửa lên vậy!

Biện Bất Nghi nói :

- Không phải lo gì cho chúng ta cả! Đây sẵn củi khô rồi, chỉ cần đốt lửa lên là ấm ngay thôi.

Vưu Tam Lang sợ bị lừa, mang đến khá nhiều đồ ăn thức uống.

Lão kinh ngạc vì trong động chất đầy các thứ thực phẩm cùng nến sáp, tường treo la liệt thịt sấy khô, không biết tên lùn chuẩn bị làm gì nhiều thế, tưởng chừng hai người ăn mấy năm chưa hết.

Vưu Tam Lang cũng nhận thấy trong động chia làm ba gian thạch thất, gian giữa chắc dành cho phu thê Đàm Bình, gian trong dùng để chứa thực phẩm, gian còn lại dùng làm bếp.

Lão nghĩ thầm đôi vợ chồng lùn thật biết hưởng thụ. Sống giữa hoang sơn mà đầy đủ tiện nghi và nhiều thức ăn vật dụng thế này, quả là một nơi tiên cảnh!

* * * * *

Hoàng Phủ Sơn ngồi bên đống lửa, cắt một miếng thịt luộc, nhưng chỉ cắn một miếng rồi chìm vào suy tư.

Chàng nghĩ đến Tiểu Ngọc Nhi, không biết bây giờ cô ta thế nào?

Biện Bất Nghi cũng nghĩ đến người vợ mới Âu Dương Tiểu Thanh. Chỉ gần nhau một đêm rồi Tiểu Thanh mất tích, bây giờ nếu

gặp nhạc mẫu là Âu Dương Ngọc Hoàng thì biết ăn nói thế nào?

Vạn nhất nếu Âu Dương Tiểu Thanh có mệnh hệ nào, thì chính y đáng chết nghìn lần!

Bên kia đống lửa, Bộc Phu ôm thanh đại đao nặng ba mươi hai cân trong lòng, ngáy vang như sấm.

Vưu Tam Lang nằm bên cạnh tuy cũng nhắm mắt nhưng không sao ngủ được, chắc đang nghĩ tới nhi nữ Vưu Nhị Thư.

Trong thạch thất của phu thê Đàm Bình phát ra những âm thanh quái đản.

Đột nhiên từ thạch thất nghe rõ tiếng rít của Đàm Bình như tiếng sói tru!

Biện Bất Nghi kinh hãi quay lại nhìn.

Cửa thạch thất khóa kín, nhưng có ánh sáng từ trong lọt ra.

Lại vang lên những âm thanh khác, giống như tiếng mạo ca!

Vưu Tam Lang nhổm dậy miệng chửi đổng :

- Mẹ nó! Chúng làm gì thế không biết?

Bộc Phu cũng thức ngay.

Lão nhổm dậy, mắt mở trừng trừng hỏi :

- Tiếng gì thế?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Đôi vợ chồng lùn đang làm chuyện mưa móc đó mà!

Bộc Phu tức giận chửi đổng :

- Mả mẹ nó! Tối nay trong động có khách, thế mà chúng không chịu an phận. Thật là quân vô sỉ!

Biện Bất Nghi nói :

- Thạch động này vốn là vương quốc của hắn, hơn nữa vợ chồng lâu ngày gặp nhau, chúng ta chấp nhặt làm gì?

Bộc Phu vẫn còn hậm hực :

- Dù sao cũng nên làm vừa phải thôi chứ? Để người ta không ngủ được là nghĩa lý gì? Ngay cả ta cũng phải thức giấc...

Biện Bất Nghi khuyên :

- Chúng ta cố chịu chút mà... hơn nữa tiếng ca của chúng không đến nỗi khó nghe...

Bộc Phu trố mắt hỏi :

- Cái gì? Chúng còn mạo ca nữa sao?

Chợt lúc đó từ trong thạch động truyền ra âm thanh quái dị khác, đó là tiếng khóc của nữ nhân!

Tiếp đó cả Đàm Bình cũng khóc, và khóc hết sức thương tâm. Người ta chết cha chết mẹ cũng chỉ khóc thảm thiết như thế là cùng!

Bộc Phu kinh ngạc ngẩn người ra.

Vưu Tam Lang rủa :

- Mẹ nó! Chẳng khác gì cha chết. Hết cười lại khóc, thật chẳng ra làm sao. Chẳng lẽ giống người lùn này mỗi khi hành lạc đều phải khổ sở như thế?

Bộc Phu đột nhiên đứng bật dậy sải bước đi thẳng tới thạch thất nghiến răng co chân phóng vào cánh cửa một cước!

Rầm!

Cánh cửa bật tung.

Bộc Phu quay lại nhổ liền mấy bãi nước bọt :

- Con mẹ nó! Quả thật chúng đang hú hí!

Trong thạch thất bếp lò đang cháy rực nên mọi người đều thấy rõ cảnh tượng trong phòng.

Biện Bất Nghi lắc lắc đầu.

Trên chiếc giường trải chăn gấm chính giữa thạch thất, đôi nam nữ lùn đang quặp lấy nhau, trên người không một mảnh vải, ánh lửa soi sáng màu da đỏ rần.

Điều khiến Bộc Phu kinh dị là dương v*t của Đàm Bình được nữ nhân nắm chặt trong tay tuy đã mất đi cơn hứng nhưng so với hán tử bình thường còn dài hơn ba phần.

Chắc rằng do chưa thỏa mãn cơn ghiền của nữ nhân nên cả hai mới khóc rống lên thống thiết như thế!

Bị Bộc Phu đá tung cửa, Đàm Bình thôi khóc ngẩng lên hỏi :

- Ngươi làm gì thế?

Bộc Phu tức giận gầm lên :

- Ta làm gì ư? Sao không hỏi các ngươi đang làm gì?

Đàm Bình ngồi thẳng dậy nói :

- Việc duy truyền nòi giống, ngươi cũng không biết sao?

Bà vợ Đàm Bình còn đáo để hơn, nhìn Bộc Phu hỏi :

- Cha mẹ ngươi nếu không làm việc này thì bản thân ngươi do đâu mà có?

Bộc Phu nóng tiết muốn xuất thủ, nhưng thấy trên giường hai thân thể trần như nhộng nên chỉ chửi đổng lên mấy tiếng :

- Con mẹ nói, đúng là loại lùn chết tiệt!

Lão nhổ mấy bãi nước bọt rồi quay người trở lại bên bếp lửa, chỉ thấy ba người đang cúi thấp đầu cười, làm ra bộ như không thấy gì. Biện Bất Nghi cao giọng :

- Đàm Bình! Vợ chồng ngươi ác chiến hơn một canh giờ rồi, cần hưu binh nghỉ tướng thôi! Nên dưỡng thân một chút để còn đưa chúng ta đi làm chính sự!

Câu đó khiến Đàm Bình bớt bực đi một chút.

Hắn thở dài nói :

- Ta thật là hạng người vô dụng, lần nào cũng thua trận trước khiến vợ ta không đủ ghiền... ài!

- Ngủ đi Đàm Bình! Nếu ngươi muốn chinh phục nữ nhân thì đó chỉ là mộng tưởng. Ta sẽ có cách giúp ngươi, đảm bảo làm cho ngươi đấu cả hai canh giờ còn chưa ngã! Nhưng nên nhớ rằng nữ nhân có năng lực vô hạn, dù lần sau ngươi kéo được hai canh giờ cũng vẫn thế thôi! Tốt nhất cứ tạm bằng lòng như thế, ngủ đi!

Đàm Bình bật hỏi :

- Ngươi có biện pháp giúp ta ư? Ồ quên mất, ngươi là Y Tử Nhân, nhất định có cách!

- Chỉ cần ngươi giúp chúng ta tìm được người cần tìm, ta hứa sẽ giúp ngươi mãn ý!

Đàm Bình cười. Nữ nhân cũng cười.

Rồi chẳng thèm đóng cửa, chúng kéo tấm chăn phủ lên người, chẳng mấy chốc đã vang lên tiếng ngáy.

Thê tử của Đàm Bình ngáy thật khỏe, còn vang to hơn cả Bộc Phu!

* * * * *

Trên giang hồ có biết bao điều kỳ quái?

Một người hành khứ giang hồ nếu ghi nhớ hết tất cả những quái sự ắt có quá nhiều chuyện hấp dẫn để kể lại.

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu.

Vợ chồng Đàm Bình đúng là những quái nhân quái sự.

Mãi tới canh năm, trong thạch động mới thật sự yên tĩnh.

Mây núi chờn vờn, gió núi lạnh thấu xương.

Mọi người đang ngủ say thì chợt ngoài cửa động có tiếng chim gáy gù gù.

Đàm Bình nhổm người dậy rồi không thèm bận y phục nhẹ nhàng lao ra động khẩu.

Chỉ có Biện Bất Nghi là còn thức, nhưng y giả bộ như vẫn ngủ say, hé mắt quan sát.

Đàm Bình tới cửa động, đưa tay chộp lấy một con chim bồ câu, lấy từ chân nó ra một mảnh giấy nhỏ rồi vứt trả lại con chim ra ngoài cửa động, sau đó vội vàng mở tờ giấy ra.

Chợt sau lưng có tiếng Biện Bất Nghi hỏi :

- Bồ câu đưa thư phải không?

Đàm Bình hốt hoảng quay lại kêu lên :

- Ngươi...

Biện Bất Nghi cười giằng lấy mẩu giấy, chỉ thấy trên mặt viết độc nhất một chữ Chuyển.

Y trả lại mảnh giấy, cười hỏi :

- Lại gọi ngươi chuyển cô nương đi, đúng không?

Đàm Bình không đáp, chỉ lẩm bẩm :

- Mới qua ba ngày mà sao Vạn Nhân Mê Kỹ Viện đã mở cửa lại rồi?

Biện Bất Nghi hỏi :

- Ngươi cho rằng tin này là giả mạo?

Đàm Bình nghĩ ngợi một lát mới trả lời :

- Biện đại phu! Các vị nhất thiết cần đáp ứng với tôi rằng tuyệt đối không được để lộ hành tích. Các vị phải bí mật theo dõi người kia. Người đó... người đó... là nhân vật...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Nữ nhân có bắp chân lớn phải không?

Tên lùn gật đầu :

- Không sai! Là một nữ nhân có bắp chân lớn. Các vị hãy bí mật bám sát nữ nhân đó, sẽ biết những điều các vị muốn biết.

Biện Bất Nghi gật đầu, hỏi thêm :

- Địa điểm giao người ở đâu?

- Ở mỏm đồi cao nhất sau núi này.

Biện Bất Nghi nhận xét :

- Như vậy chỉ cách Mai Hoa sơn trang có ba mươi dặm chứ mấy?

Đàm Bình gật đầu :

- Không sai! Nhưng rất ít người lui tới Mai Hoa sơn trang. Tôi càng không thích tới nơi quỷ quái ấy.

- Đàm Bình, ngươi hãy đi đi. Chúng ta sẽ bám theo bảo vệ, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Đàm Bình chợt thộp lấy tay áo Biện Bất Nghi, khẩn thiết nói :

- Biện đại phu, chỉ cần ngươi thực hiện lời hứa tối qua thì tên lùn này nhất định sẽ giúp các vị.

Biện Bất Nghi mừng rơn. Chỉ vì muốn chinh phục người vợ trẻ của mình mà tên lùn đã chuyển ý.

- Đàm Bình, ngươi cứ yên tâm. Ta có khả năng giúp ngươi để trở thành bậc trượng phu xứng đáng với bà vợ đẹp của mình!

Đàm Bình mừng quýnh cười to rồi chộp lấy bàn tay Biện Bất Nghi lắc mạnh :

- Vậy là quyết định! Mọi người ăn no xong sẽ đi!

Biện Bất Nghi cũng nắm chặt tay đối phương :

- Hãy coi đây là lời hứa của bậc trượng phu!

* * * * *

Trong thạch động mọi người đều vui vẻ.

Đàm Bình là người đầu tiên tụt khỏi thạch động.

Hắn đi về phía bắc, tới mỏm đồi sau núi.

Đàm Bình đã đi xa, người vợ của hắn còn đứng ngóng theo. Tình phu thê thắm thiết đó khiến ai cũng phải cảm động.

Bốn vị khách chợt ân hận vì hành động tối qua của mình.

Mọi người ai chẳng biết hưởng thụ khoái lạc gia đình? Cũng có thể đối với người lùn còn mãnh liệt hơn...

Bóng lùn tịt của Đàm Bình ẩn hiện phía xa xa sau núi. Trước mặt hắn không xa có một vật màu trắng.

Biện Bất Nghi đoán rằng đó là chiếc nhuyễn kiệu mà Đàm Bình cần phải hộ tống đến Thương Châu.

Tên lùn thi triển khinh công phóng lên đỉnh gò. Thân pháp chẳng tầm thường chút nào, giống như một con vượn chuyền cành, phút chốc đã tới bên chiếc kiệu.

Chiếc kiệu vẫn đứng đúng chỗ trước đây. Suốt mấy năm nay, đó là địa điểm cố định để để Đàm Bình nhận kiệu mang tới Thương Châu.

Thù Nho Tiểu Tử Đàm Bình tới bên kiệu nhưng nhìn quanh không thấy người nào, ngạc nhiên hỏi :

- Người đâu?

Không có tiếng trả lời.

Hắn cho rằng vì phát hiện có người ngầm theo dõi nên mấy tên hộ tống tạm trốn đi đâu đó.

Thù Nho Tiểu Tử vén rèm kiệu lên chui vào.

Cứ mỗi lần hắn chui vào ngồi trong kiệu rồi, bọn phu kiệu lập tức khiêng ngay đi.

Nhưng lần này khác hắn.

Khi Đàm Bình chui vào kiệu thì chợt nghe vang lên hai tiếng kêu thảm thiết.

Chẳng hay trong kiệu chỉ có Đàm Bình hay còn cô nương nào khác nữa?

Nhưng tiếng kêu rõ ràng của nam nhân, đích thị gã lùn đã gặp chuyện bất trắc.

Không sai! Hắn nhảy chồm ra khỏi kiệu, hai tay bưng lấy mặt, miệng kêu lên đau đớn, xuống tới đất rồi mà vẫn lăn lộn không thôi, bộ dạng thống khổ không biết ngần nào.

Có bốn nhân ảnh từ bốn hướng đâm bổ lên đỉnh gò, đi đầu chính là Biện Bất Nghi.

Y giữ lấy vai Đàm Bình xoay mặt lại nhưng lập tức buông ra ngay.

Hoàng Phủ Sơn cũng đã tới, hỏi ngay :

- Sao thế?

Biện Bất Nghi đáp :

- Hắn trúng phải độc tiêu!

Hoàng Phủ Sơn hét lên một tiếng rồi vung tay phát ngang một chưởng khiến chiếc kiệu đổ nghiêng xuống lăn đi mấy vòng, Kim Thủ chỉ phá tung rèm kiệu.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu cũng tuần tự lên tới đỉnh gò.

Lão trộm nhìn tên lùn vẫn không ngừng lăn lộn, quay sang nhìn Biện Bất Nghi nói :

- Biện đại phu, mau cứu tên lùn đi! Hắn trúng phải độc tiêu như tôi bữa trước.

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Hổ Nha Thi Độc tiêu đánh trúng hai mắt, ngay ở yết hầu còn bị thêm một mũi. Hung thủ đã quyết lấy mạng hắn.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Không cứu được nữa ư?

- Nếu những chiếc nanh hổ này không có độc thì còn cứu được. Nhưng đằng này độc chất đã xâm nhập vào nội phủ, cho dù thần tiên cũng không cứu được.

Đàm Bình đột nhiên thôi lăn lộn, thét to một tiếng và hổn hển nói :

- Biện đại phu! Ta biết... mạng của mình đã hết... xin hãy mau đưa... về thạch động...

Dứt lời, thở hắt ra, mắt trợn ngược, bốn chân tay duỗi thẳng cứng đờ.

Đàm Bình đã chết, và chết thật thảm.

Da mặt lập tức đen kịt là nhìn rất khủng khiếp.

Biện Bất Nghi đến bên chiếc nhuyễn kiệu cẩn thận tìm kiếm.

Tuy đã bị Hoàng Phủ Sơn đánh bật nghiêng nhưng vẫn còn lành lặn, ngoại trừ rèm kiệu bị Kim Thủ chỉ xé rách toang.

Trong kiệu ngay phía trước có thiết kế cơ quan tự động phóng ám khí được bố trí rất kín đáo, buộc bằng da trâu chắc chắn nay đã bị bong ra.

Vì Đàm Bình sơ suất vào kiệu mà không thận trọng quan sát kỹ nên bị cơ quan tự động phóng Hổ Nha Thi Độc tiêu mà bỏ mạng.

Biện Bất Nghi thở dài, lấy một tấm vải kiệu cuộn thi thể Đàm Bình lại, nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Chúng ta mang tử thi Đàm Bình về thạch động. Ta biết vợ hắn thấy cảnh này chịu không nổi đâu!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Phải làm gì bây giờ? Manh mối duy nhất đã đứt mất rồi...

Bộc Phu tiếp lời :

- Địch nhân thật độc ác! Hổ Nha Tiêu, Thi độc tiêu... hắn rốt cuộc là ai vậy chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Rất có thể hắn cũng chính là hung thủ đã gây nên vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang.

Rồi ôm thi thể Đàm Bình lên đi xuống núi.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 26: Tối độc phụ nhân tâm

Bộc Phu hỏi :

- Có nhất thiết phải mang hắn về động không?

Biện Bất Nghi không ngừng bước, trả lời :

- Là người cần có nghĩa khí, phân định rõ địch ta. Đàm Bình đã vì chúng ta mà chết. Hắn có thể vẫn sống, chẳng qua bị chúng ta bức bách không còn đường nào có thể đi nữa!

Hoàng Phủ Sơn đi theo, hỏi :

- Sau khi đưa thi thể Đàm Bình về thạch động, đại ca có dự định thế nào?

Biện Bất Nghi đáp :

- Đến Mai Hoa sơn trang. Nhưng chúng ta phải thảo luận cân nhắc thật cẩn thận. Ta cho rằng bây giờ vẫn có thể tìm ra được hung thủ.

- Lại phải đóng giả quỷ hay sao?

- Nếu cần thì đó cũng là biện pháp hay.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Ở Mai Hoa sơn trang cho đến nay vẫn còn rất nhiều quan tài chưa hạ táng. Chẳng lẽ trên giang hồ không có ai ra tay chủ trì việc này sao?

Biện Bất Nghi trả lời :

- Bảy mươi hai nhân mạng, đó là một đại huyết án làm kinh động giang hồ. Ai dám đứng ra đảm đương?

Lời Biện Bất Nghi nói không sai. Đã ba năm trôi qua, vụ đại huyết án ở Mai Hoa sơn trang đã chìm sau vào bức màn thần bí, trở thành điều bí ẩn không có lời giải đáp.

Hung thủ là nhân vật nào mà khéo tạo ra bức màn đó? Có ai dám tin mình vén được bức màn thần bí đó mà đúng ra dàn xếp mỗi chuyện, trong khi biết bao người đành bất lực.

Thế mà mấy tháng xung quanh khu vực Mai Hoa sơn trang lại xuất hiện chiếc nhuyễn kiệu màu trắng, tiếp đó là việc mấy cô nương mỹ lệ tiếp nhau thất tích.

Trên giang hồ có nhiều người biết những chuyện đó không?

Hiện tại Đàm Bình đã chết, Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn trở nên thất vọng. Cả Vưu Tam Lang và Bộc Phu cũng thế.

Vì lý do tìm thân nhân mà bốn người kết hợp với nhau, tuy vậy chưa gặp phải việc nào thuận lợi.

Chỉ riêng Hoàng Phủ Sơn có một niềm an ủi là đã cứu được gia đình Thạch Trang.

Tiểu Tước Nhi đích thân đưa Thủy Tiên và Thạch Tú tới Bách Linh cương, như vậy là toàn gia họ sẽ được sống bình an.

Bốn người mang theo thi thể Đàm Bình tới bên dưới thạch động.

Lập tức có tiếng mỹ nhân vọng xuống :

- Các người quay lại rồi ư? Vậy Bình ca yêu quý của tôi đâu? Chàng lại áp giải các cô nương tới Thương Châu chứ gì?

Biện Bất Nghi ngước mặt lên đáp :

- Đàm Bình của cô đã chết rồi! Mau thả dây xuống đi!

Nữ nhân rú lên một tiếng rồi lát sau buông ngay dây thừng xuống. Đầu dây còn buộc thêm một chiếc sọt tre.

Biện Bất Nghi cẩn thận đặt tử thi Đàm Bình vào trong sọt. Nữ nhân liền kéo ngay chiếc sọt lên.

Biện Bất Nghi thấy nữ nhân đưa thi thể chồng mình vào thạch động rồi, hướng lên nói to :

- Xin thành thật chia buồn, chúng tôi đi đây!

Trong động vọng ra tiếng khóc thảm thiết.

Bốn người chưa đi ngay, lòng xúc động tần ngần chưa muốn rời đi.

Họ vốn là một đôi dị nhân sống với nhau thắm thiết, không ngờ giữa đường đời lại xảy ra kết cục bi thảm như thế khiến người ta không thể cầm lòng.

Đối với Hoàng Phủ Sơn, Đàm Bình có lần định lấy mạng chàng, nhưng bây giờ chàng lại thương xót thay cho gã lùn bất hạnh đó.

Vưu Tam Lang quay đi nói :

- Đi thôi, còn đứng gì nữa?

Biện Bất Nghi ngước lên động khẩu.

Sợi dây không còn được thả xuống nữa, vả lại có đứng thêm cũng vô ích.

Nên rời khỏi đay càng sớm càng đỡ thương tâm.

Bốn người vừa đi chừng nửa dặm thì chợt nghe tiếng vợ Đàm Bình từ phía sau gọi to :

- Chờ tôi với!

Biện Bất Nghi ngạc nhiên quay lại.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Không biết thị muốn gì?

Bộc Phu trầm giọng :

- Có lẽ thị cho rằng chúng ta buộc chồng mình vào chỗ chết nên mới đuổi theo chúng ta phục thù...

Vưu Tam Lang tiếp lời :

- Bộc huynh nói không sai. Chúng ta cần đề phòng mới được!

Biện Bất Nghi lắc đầu nói :

- Tôi cho rằng không có khả năng đó, vì nữ nhân tất phải hiểu một thực tế...

- Thực tế gì?

- Trượng phu cô ta không phải là đối thủ của bất kỳ ai trong chúng ta thì nữ nhân kia cũng không đối địch nổi. Huống chi bây giờ có cả bốn người...

Lúc này nữ nhân lùn đã tới gần, Biện Bất Nghi bước lên mấy bước nghênh đón.

Bộc Phu cầm chặt thanh đại đao trong tay, mắt nhìn nữ nhân không chút thiện cảm.

Chỉ thấy vợ Đàm Bình nước mắt giàn giụa, đứng lại trước mặt bốn người đưa tay áo lau cho ráo hết rồi mới nghiến răng nói :

- Trượng phu tôi bị một tên gian ác giết chết. Tôi hận hắn, phải báo thù cho chồng tôi!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Chắc cô cũng hận chúng tôi? Bởi vì chúng tôi đã buộc chồng cô nhận áp giải chuyến này...

Vợ Đàm Bình lắc đầu :

- Tôi không hận các vị. Bởi vì chồng tôi đã tự nguyện đi. Chàng đã quyết định bất cứ chuyện gì là tôi không bao giờ phản đối. Giả sử chàng không đi mà các vị giết, lúc đó tôi mới hận.

Lời nói thành thực và sự phân biệt địch ta rõ ràng khiến cả Vưu Tam Lang và Bộc Phu cũng phải cảm động.

Vợ Đàm Bình lại lau nước mắt xong hỏi :

- Các vị có thể vì chồng tôi mà phục thù không?

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn bước tới gần nữ nhân.

Biện Bất Nghi nhẹ giọng hỏi :

- Cô có thể cho chúng tôi biết người đã hại Đàm Bình là ai không? Hắn ở đâu?

Vợ Đàm Bình đáp :

- Tôi đã gặp hắn. Hơn nữa...

Nữ nhân không nói hết câu, ngước lên nhìn trời rồi cúi nhìn đất, vẻ hết sức huyền bí.

Bốn nam nhân ngẩn người nhìn, không ai hiểu gì, chỉ có cảm giác rằng trong lòng đối phương đang có một điều gì bí ẩn rất lớn.

Cô ta tên là gì?

Không ai biết!

Đàm Bình chưa bao giờ nói tới tên vợ mình.

Đột nhiên nữ quái nhân ngửa mặt cười sằng sặc một cách cuồng loạn.

Tiếng cười khiến mọi người chột dạ.

Biện Bất Nghi hiểu tiếng cười đó. Bởi vì y là một thầy thuốc biết lúc này nữ nhân cần phải phát tiết, nếu không tất sẽ phát điên!

Có những người nhờ khóc mà phát tiết, nhưng số ít lại dùng tiếng cười.

Vợ Đàm Bình không khóc mà cười cuồng loạn như một con sói cái, sau đó đưa tay lên mặt vò xát mặt mình, vẻ vô cùng thống khổ.

Vừa vò xát, nữ nhân vừa kêu thét nghe thật thê lương.

Hồi lâu, cô ta đột ngột buông tay khỏi mặt.

Cả bốn nam nhân bất giác lùi lại một bước.

Biện Bất Nghi kinh hãi kêu lên một tiếng.

Hoàng Phủ Sơn cũng mở to đôi mắt.

Cả Vưu Tam Lang và Bộc Phu cũng ngẩn cả người không thốt lên được tiếng nào.

Nguyên là vợ Đàm Bình bây giờ đã biến đổi hẳn, trở nên già nua và xấu xí với những vết sẹo và nếp nhăn đầy mặt.

Người ta thường trải qua một cơn đau mà có thể xấu và già đi, nhưng không ai có thể biến đổi như nữ nhân này.

Hoàn toàn không có nét gì của một thiếu phụ trẻ xinh đẹp trước đây mà trước mặt họ bây giờ là một bà già lùn với bộ mặt khô đét và cặp môi nhăn nhúm ló ra cả bộ răng trắng nhởn.

Ngay cả thanh âm cũng thay đổi không khỏi, khác hẳn với giọng nói lảnh lót như chim họa mi trước đó nữa.

- Hết rồi!

Ngay cả Biện Bất Nghi đã từng nghiên cứu không biết bao nhiêu sách y thuật và nhiều sách khác cũng không sao cắt nghĩa được.

Nữ nhân lại cười hắc hắc hai tiếng, sau đó khóc nấc lên.

Tiếng khóc không bi thảm như trước mà trở nên đáng sợ.

Hầu như bây giờ nữ nhân đã biến thành một thứ ma quái thật sự!

Biện Bất Nghi chợt lên tiếng :

- Tại sao cô lại tự hủy dung mạo mình đi? Cần gì phải khổ như vậy chứ? Để phục cừu không nhất thiết phải hủy dung mạo mình...

Nữ nhân chợt gào lên :

- Người yêu ta đã chết rồi! Dưới gầm trời này còn có ai yêu ta nữa? Ai thích thú một nữ nhân chỉ cao chưa tới hai thước? Hơn nữa ta có lỗi với Đàm Bình.

Biện Bất Nghi đoán rằng tất có nguyên nhân gì đây, thử thăm dò :

- Tôi nhận thấy rằng cô là người vợ tốt của Đàm Bình, đã mang đến cho hắn niềm vui và khoái lạc. Trong đời gặp được cô, Đàm Bình không có gì phải hối tiếc nữa!

Vợ Đàm Bình nấc lên một hồi rồi chợt ngẩng lên.

Biện Bất Nghi thấy Hoàng Phủ Sơn định mở miệng nói gì liền ra hiệu cho chàng im lặng.

Quả nhiên nữ nhân bắt đầu nói :

- Lừa dối một người thực lòng yêu mình, ta thấy mình mang tội với chồng. Chàng đã coi ta như tiên nữ, hết lòng ái mộ ta... và chính vì ta mà chết thảm.

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng tôi thấy hai người sống rất hạnh phúc, chẳng kém gì tiên cảnh...

Nữ nhân lắc đầu :

- Thế nhưng ta là người giả dối, cả khi ở trong vòng tay chàng! Ta không thể nào tha thứ cho mình được...

Biện Bất Nghi hỏi :

- Cô không thật lòng yêu Đàm Bình hay sao?

- Ai bảo ta không yêu chứ? Trái lại yêu đến phát điên!

Câu đó thì mọi người đều tin. Chỉ cần nhìn thái độ của nữ nhân sà vào vòng tay chồng lúc mới gặp và ánh mắt lưu luyến nhìn theo lúc Đàm Bình ra đi cũng rõ.

Biện Bất Nghi nhận ra trong lòng nữ nhân đang giữ một điều bí mật rất lớn, vì thế y không nói gì và ngầm ra hiệu cho mọi người im lặng chờ nữ nhân tự nói ra.

Rất có thể điều bí mật có liên quan đến công việc mà họ đang tiến hành, nếu không nữ nhân đã chẳng liều mạng đến đây để tự hủy dung mạo mình và thú nhận với họ những câu vừa rồi và nhất định còn thổ lộ những chuyện khác.

Chính nữ nhân đó đã nói đến người sát hại Đàm Bình, đã thấy hắn và còn gì đó nữa.

Kẻ giết Đàm Bình nếu không phải là đầu sỏ đứng sau bức màn thần bí thì cũng là đường dây quan trọng.

Thật vậy.

Vợ Đàm Bình nhảy lên ngồi ở một mô đá, vuốt mớ tóc tán loạn cho gọn lại một chút rồi bắt đầu nói :

- Dung mạo của ta trước đây vốn như thế này!

Lời đó vừa nói ra khiến cả bốn nam nhân đều sửng sốt.

Họ chợt nghĩ ngay đến Vạn Nhân Mê Kỹ Viện ở phủ Thương Châu. Ở đó hầu hết tất cả mọi cô nương xinh đẹp thực chất đều là bà già trước đây từng là kỹ nữ và hầu hết đều từ miền nam tới đây. Họ biến thành giai nhân quốc sắc thiên hương là nhờ thuật hóa trang.

Từ một kẻ già nua xấu xí không ai dám chung đụng biến thành một thiếu nữ xinh đẹp tuyệt trần khiến cho khách làng chơi tranh nhau đến nườm nượp với giá đắt khó tưởng tượng, chỉ tính riêng muốn dùng ly nước đã mất hai lạng, đó thật là một quái chiêu tuyệt diệu!

Còn nữ nhân này không cần câu khách ở kỹ viện mà cũng dùng thuật hóa trang để đổi lốt mình!

Chỉ với mục đích quyến rũ chồng?

Lòng đầy băn khoăn, nhưng không ai lên tiếng.

Vợ Đàm Bình lại tiếp :

- Ta đẹp đến nỗi không dám tin vào dung nhan của chính mình. Đó là nhờ một người đã cải phận cho ta!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Người đó nhất định hết sức ái mộ cô...

Vợ Đàm Bình cười nhạt nói :

- Nếu hắn ái mộ ta thì đã không giết chồng ta!

Biện Bất Nghi thốt hỏi :

- Chính người đó giết Đàm Bình ư?

Hoàng Phủ Sơn thêm :

- Vì sao vậy?

Vợ Đàm Bình đáp :

- Chắc rằng hắn phát hiện được Đàm Bình dẫn các vị tới đây. Vì thế mà hắn cho rằng chàng không trung thành với hắn nữa.

Biện Bất Nghi thở dài nói :

- Lẽ ra người đó phải hiểu rằng Đàm Bình bị chúng ta bắt buộc không thể làm theo ý mình được... Vậy mà hắn đã hạ thủ quá tàn độc!

Vợ Đàm Bình mắt long lên nói :

- Vì thế ta phải phục cừu!

- Chúng ta muốn giúp cô hoàn thành tâm nguyện. Hãy nói đi, người đó là ai?

- Ta không biết. Bởi vì hắn bịt kín đầu bằng một chiếc khăn đen chỉ hở có đôi mắt, không ai có thể nhận ra được.

Vưu Tam Lang giậm chân, bất mãn thốt lên :

- Thế thì cũng như không!

Biện Bất Nghi hỏi :

- Hắn hóa trang cho cô rồi đem gả cho Đàm Bình?

Nữ nhân gật đầu :

- Phải. Nhưng Đàm Bình chưa hề gặp qua người đó mà chỉ tiếp xúc với những nữ nhân có bắp chân to.

Lại là đại cước mỹ nhân!

Hoàng Phủ Sơn sầu muộn nhíu mày.

Còn Bộc Phu chớp chớp đôi mắt đỏ hoe. Rõ ràng lão đang tức giận.

Vợ Đàm Bình kể tiếp :

- Ta được đem gả cho Đàm Bình ở ngay phụ cận Mai Hoa sơn trang.

Biện Bất Nghi nhíu mày hỏi :

- Mai Hoa sơn trang!

Nữ nhân gật đầu :

- Chính thế. Đại cước nữ nhân ra lệnh cho chồng ta sau này phải trung thành với chúng.

Nhiệm vụ duy nhất là áp giải những cô nương đã hóa trang đưa tới Thương Châu.

Biện Bất Nghi nhận xét :

- Đàm Bình quả là một nhân vật thích hợp với việc đó, võ công cũng thuộc hàng nhất lưu.

Nữ nhân tiếp :

- Sau khi gặp ta, Đàm Bình hết sức vui mừng. Bởi vì không những ta xinh đẹp mà tầm vóc cũng hết sức phù hợp với chàng, thường tự hào khi so sánh chiều cao hai người rất tương xứng.

Điều đó cũng thật dễ hiểu, vì ai ở vào trường hợp đó cũng tin rằng họ là đôi trời se đất tạo.

Nữ nhân nói tiếp :

- Đàm Bình rất yêu ta, sau này ta cũng thấy mình yêu chàng. Ta nói với Đàm Bình mình chỉ mới mười chín tuổi, chàng bảo rằng mình đã ba mươi. Ta biết chàng nói thật, còn mình thì nói dối vì ta đã bốn mươi rồi!

Cả bốn nam nhân cùng há hốc mồm.

Tuy đã chứng kiến việc này nhưng vẫn khó mà tin ngay được trên đời lại có thứ tà thuật kỳ diệu đến thế.

Cho đến chết Đàm Bình vẫn không hề biết rằng vợ mình đã lớn hơn mình đến cả chục tuổi.

Biện Bất Nghi nói :

- Có nhiều nam nhân không quan tâm đến tuổi tác. Nhưng hầu hết đều coi trọng dung mạo. Chắc chắn Đàm Bình thấy cô hóa trang thành thiếu nữ xinh đẹp như thế mà say mê.

Nữ nhân gật đầu :

- Đương nhiên!

Hoàng Phủ Sơn chợt hỏi :

- Chúng tôi muốn bắt đại cước nữ nhân. Bà có thể giúp chúng tôi không?

- Ta có thể dẫn các ngươi đến một nơi. Đó là nơi ta đã được gặp Đàm Bình lần đầu tiên.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Ở vùng phụ cận Mai Hoa sơn trang?

- Chính thế!

Trước đó bốn người đã dự định đến Mai Hoa sơn trang. Biện Bất Nghi cả mừng nói :

- Hy vọng bà đưa chúng tôi tìm được đại cước nữ nhân. Nhất định chúng tôi sẽ giúp bà phục cừu.

Nữ nhân chỉ tay sang hướng Tây nam nói :

- Ta sẽ đưa các ngươi tới đó. Nhưng các ngươi phải hết sức cẩn thận và tuyệt đối bí mật mới được. Nếu bị chúng phát hiện thì cả ta cũng không sống nổi.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Bà cho rằng phải làm thế nào mới không bị chúng phát hiện?

Nữ nhân thoáng ngẫm nghĩ một lúc rồi nói :

- Nếu chúng ta xuất phát vào lúc chính ngọ sẽ không bị phát hiện!

- Vì sao thế?

Nữ nhân đáp :

- Đã ba năm nay ta chưa bao giờ thấy có người nào xuất hiện ở khu vực phụ cận Mai Hoa sơn trang. Trái lại vào lúc nửa đêm thường có người lai vãng ở đó.

Biện Bất Nghi kinh ngạc hỏi :

- Bà vẫn thường tới Mai Hoa sơn trang hay sao?

- Phải. Có mấy lần Đàm Bình bảo ta bí mật tới đó để tìm hiểu xem những cô nương trên kiệu được mang tới từ đâu.

- Bà đã phát hiện được điều gì?

Nữ nhân lắc đầu :

- Chúng ta chỉ mất công vô ích vì chiếc kiệu vẫn được đưa tới vị trí đã định nhưng chúng ta không bao giờ phát hiện thấy dọc đường.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Thế còn đại cước nữ nhân?

- Người khiêng kiệu cũng là những nữ nhân có bắp đùi to như thế!

Biện Bất Nghi gật đầu nói :

- Chúng tôi cũng đã từng trông thấy chiếc kiệu đó. Và người khiêng kiệu là hai nữ nhân có bắp chân rất lớn, thân pháp thuộc hạng nhất lưu.

Nữ nhân nói :

- Vì thế đã mấy lần đuổi theo định xem rõ là ai nhưng không kết quả. Nếu đổi là Đàm Bình thì tôi nhất định đuổi kịp chúng.

Biện Bất Nghi tán thành :

- Đúng thế, võ công Đàm Bình thuộc hàng nhất lưu!

Hoàng Phủ Sơn thầm đồng tình với nhận xét đó. Nếu võ công Đàm Bình không thuộc hàng nhất lưu thì những kẻ bí mật này cần gì phải tốn công sức để mua chuộc tên lùn này?

* * * * *

Tới đúng ngọ, nữ nhân vợ Đàm Bình mới dẫn bọn Biện Bất Nghi bốn người bí mật tiến về hướng Mai Hoa sơn trang.

Bấy giờ tiết đang giữa độ đông chí. Mặc dù giữa trưa, nhưng tuyết vẫn rơi dày đặc, mù mịt cùng ngọn gió Tây bắc quất vào mặt người rát như những ngọn roi.

Đường núi càng ngày càng cheo leo khó đi.

Nhưng nữ nhân vợ Đàm Bình vẫn nhảy như con choi choi vượt lên trước mọi người.

Thế mới biết người ta do lòng căm thù mà có đủ quyết tâm và sức lực vượt qua mọi trở ngại dọc đường mong đạt tới mục đích.

Thậm chí Biện Bất Nghi cho rằng nữ nhân này do thù hận mà đã vượt quá giới hạn bình thường.

* * * * *

Tuyết rơi mỗi lúc một dày.

Gió quất vào da thịt mỗi lúc càng thêm mạnh.

Trên đường núi gập ghềnh, đoàn người gần như chìm lấp trong lớp tuyết.

Biện Bất Nghi dẫn đầu, mắt vẫn đăm đăm nhìn về phía trước. Tới một dốc núi nhô ra, y phát hiện thấy Mai Hoa sơn trang cách đó chỉ mấy dặm.

Giữa gió tuyết mịt mùng, sơn trang như một miền đất hoang vu phủ đầy tuyết trắng khiến người ta nhìn vào những tường viện lầu ốc lạnh lùng hoang vắng chợt có cảm giác rờn rợn.

Nếu lúc này có người nào nhìn thấy cảnh đìu hiu của Mai Hoa sơn trang mà không chút sợ hãi thì chỉ có một mình nữ nhân vợ Đàm Bình nữa mà thôi.

Quả vậy! Cứ nhìn mặt bà ta thì không ai có thể xác định được trên đó biểu thị sự tức giận hay nỗi vui mừng, niềm tuyệt vọng hay

cơn hứng khởi.

Bởi vì bộ mặt bà ta biến dạng đi, thậm chí không còn giống mặt người nữa.

Dừng lại trên một tảng đá, vợ Đàm Bình chỉ tay tới trước mặt nói :

- Nhìn kìa! Đã là Mai Hoa sơn trang!

Biện Bất Nghi nhìn vào màn tuyết trắng xa xăm trước mặt, rầu rĩ nói :

- Chắc chúng ta mai mới tới được đó!

Nữ nhân lắc đầu, vẻ thống khổ :

- Nếu những ngày không có tuyết rơi thì tới Mai Hoa sơn trang chỉ mất vài canh giờ. Nhưng hôm nay tuyết rơi lại cần bí mật nên mới phải theo con đường này. Ngoài ta ra không ai biết đường tắt hiểm trở này đâu. Có lẽ chính vì thế mà chồng ta bị giết.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Chỉ cần tìm được đại cước nữ nhân thì chúng tôi không để bà thất vọng đâu.

Nữ nhân nhìn chăm chú vào mặt Hoàng Phủ Sơn rồi gật đầu hỏi :

- Đêm qua Đàm Bình có kể về ngươi rằng chính ngươi đã giết chết nhi tử độc nhất của Qua Trường Giang, đúng không?

- Đúng thế! Chính Qua Trường Giang đã cầu chồng bà giúp hắn lập cạm bẫy giết tôi. Còn may Đàm Bình quá vội mà vết đao không

trúng yếu huyệt, nếu không tôi đã mất mạng ở Khoái Lạc bảo rồi!

Nữ nhân đăm đăm nhìn thẳng vào mắt Hoàng Phủ Sơn một hồi lâu mới kêu lên :

- Nếu vậy ngươi mới đúng là tay sát thủ chân chính!

Hoàng Phủ Sơn thản nhiên đáp :

- Có thể. Sát thủ chân chính mới không giết người tùy tiện. Tôi lại ít khi giết người.

Nữ nhân chợt bật cười khanh khách.

Tiếng cười đó khiến người ta cảm thấy ẩn tàng sự cao thâm khó lường.

Biện Bất Nghi nghe tiếng cười đó cũng phải sửng sốt.

Vì Y Tử Nhân vốn là người có trí xét đoán hơn người và đầu óc nhạy bén.

Chỉ cần một biểu hiện khác thường cũng làm y cảnh giác.

Biện Bất Nghi chăm chú quan sát nữ nhân và thầm lượng định tình huống trước mắt với sự đề phòng cao độ.

Nữ nhân chợt chỉ tay tới khu rừng trước mắt phủ đầy tuyết nói :

- Đây là nơi đại cước nữ nhân đưa ta đến gặp Đàm Bình lần đầu tiên.

Vưu Tam Lang nói :

- Trời gió tuyết thế này chỉ sợ đại cước nữ nhân không thò mặt ra đâu. Chúng ta không thể chờ giữa núi tuyết này được.

Bộc Phu tiếp lời :

- Đúng đúng! Phải tìm một hang hốc nào tránh đỡ gió tuyết, nếu không chỉ vài khắc là chết cóng cả. Mẹ kiếp... lạnh quá!

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng ta sẽ phân tán, từng người tìm chỗ tránh gió tuyết, nhưng phải chú ý cảnh giới. Mỗi khi thấy đại cước nữ nhân xuất hiện là phải vây chặt, không được để nó trốn thoát.

Lại quay sang nữ nhân nói :

- Bà đi đi! Chúng tôi sẽ bí mật bảo vệ. Nhưng khi nào thấy đại cước nữ nhân thì hãy kêu lên một tiếng.

Nữ nhân lướt mắt nhìn bốn nam nhân rồi đột nhiên khóc to, vừa khóc vừa gọi tên Đàm Bình, sau đó chầm chậm bước về hướng Mai Hoa sơn trang.

Bốn nam nhân đứng giữa tuyết trắng nhìn theo bóng nữ nhân bước đi chao đảo, ngập nữa người giữa tuyết mà lòng không khỏi ái ngại.

Biện Bất Nghi nói :

- Tôi nhận thấy nữ nhân này là nhân vật rất đáng sợ!

Hoàng Phủ Sơn bổ sung :

- Đúng hơn thị là một kẻ địch đáng gờm!

Biện Bất Nghi ngạc nhiên hỏi :

- Thế nào? Ngươi cũng chú ý đến nữ nhân đó hay sao?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Mới nhìn nữ nhân đó tôi đã đề phòng.

Bộc Phu chợt chen lời, giọng khinh thị :

- Một quái nữ chưa tới hai thước đó... Hắc hắc! Không đủ nhận một đá của lão phu...

Vưu Tam Lang nghiêm giọng :

- Bộc huynh, không được coi thường!

Biện Bất Nghi nói :

- Vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang từng chấn động cả giang hồ. Đến nay còn chưa ai phá được, hơn nữa vùng này trở thành nơi huyền bí không ai dám lai vãng, sau đó xuất hiện nhân vật thần bí là Đại cước nữ nhân. Tôi cho rằng vụ huyết án năm trước có liên quan đến nữ nhân này.

Vưu Tam Lang nói :

- Đối với tôi vụ huyết án năm xưa chưa phải là quan trọng lắm. Làm thế nào tìm được tiểu nữ mới là điều quan trọng!

Biện Bất Nghi nói :

- Vưu huynh, đâu phải chúng tôi không quan tâm đến họ? Không chỉ lệnh ái mà tôi còn vị tân hôn Âu Dương Tiểu Thanh mới gần gũi

một đêm cũng bị thất tích, lại còn Tiểu Ngọc Nhi nữa...

Vưu Tam Lang ngập ngừng hỏi :

- Vậy đại phu cho rằng những kẻ gây nên huyết án ở Mai Hoa sơn trang có liên quan đến việc mất tích của ba nữ nhân đó?

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Tôi cho rằng nhất định là thế. Hơn nữa còn liên quan đến nữ nhân thần bí kia...

Cả bốn người cùng nhìn vào thân thể lùn tịt của vợ Đàm Bình ẩn hiện giữa màn tuyết phía xa xa...

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 27: Cạm bẫy hiểm ác

Xa xa phía trước, thân ảnh của vợ Đàm Bình như một quả bóng lăn đi giữa mịt mù tuyết trắng.

Biện Bất Nghi nhìn quanh rồi nói với Vưu Tam Lang và Bộc Phu :

- Hai vị vòng về hướng đông, nhưng hãy nhớ không được để mất hút quái nữ đó. Còn tôi và Hoàng Phủ Sơn đi vòng phía tây trên sườn đồi. Song phương cần phải giữ khoảng cách nhất định để khi cần có thể hỗ trợ cho nhau.

Hai người gật đầu rồi đi khuất vào giữa gió tuyết.

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn cũng lập tức xuất phát.

Có lúc để hoàn thành ý nguyện không chỉ phải chịu gian khổ ăn tuyết nằm sương mà thậm chí còn không tiếc cả sinh mạng.

Vợ của Đàm Bình di chuyển rất nhanh.

Với vóc người chỉ cao chưa đầy hai thước mà đi với tốc độ đó thật đáng làm cho mọi người kinh ngạc, cho dù người có võ công cao cường đi nữa.

Một lúc sau bà ta dừng lại dựa vào một gốc cây cổ thụ rồi bỗng òa lên khóc.

Tiếng khóc mỗi lúc một to nghe thật thảm thiết, tưởng chừng như làm cho cả trời đất cũng thấy thương xót mà rơi lệ.

Nhưng đất không có nước mắt, và trời cũng chỉ có tuyết rơi.

Hồi lâu bà ta thôi khóc, ngước mắt nhìn những cành cây sần sùi của cây cổ thụ ngàn năm mà mình dựa lưng.

Thân cây gần như chết khô, không còn một chiếc lá nào vì bị gió đông hàn và tuyết trắng làm rụng hết.

Nữ nhân cạnh so sánh thân cây cổ thụ nứt nẻ với con người cũng chẳng mấy chốc già đi theo tuế nguyệt, nhưng có khác là cây cối cho dù già hàng vạn năm nhưng sang xuân sẽ lại đâm chồi mơn mởn tràn đầy nhựa sống, còn con người càng tiến thêm một bước gần hơn đến cái chết.

Đột nhiên bà ta thay đổi thân pháp, từ đại thụ chợt lao vút đi một cú, phía trước đã là một vách núi chắn ngang che mất thị tuyến, sau đó không còn ai trông thấy bóng dáng của bà ta đâu nữa.

Chợt nghe từ trên không vang lên tiếng hú dài :

- A... a...

Tiếng hú dội vào vách đá hồi lâu mới dứt.

Ngay lập tức có bốn nhân ảnh đâm bổ tới.

Trước hết là Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn, tiếp theo Vưu Tam Lang và Bộc Phu cũng xuất hiện.

Biện Bất Nghi đi vòng quanh gốc đại thụ một vòng rồi kinh ngạc hỏi :

- Sao đột nhiên không thấy đâu nữa?

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Trường hợp này rất giống như chị dâu mới của tôi, chỉ chớp mắt bỗng biến đâu mất!

Vưu Tam Lang tỏ ra ngờ vực :

- Chẳng lẽ có địa đạo?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Tôi đã xem kỹ. Trên mặt đất tuyết phủ dày. Nếu có địa đạo thì chúng ta dễ phát hiện ra.

Hoàng Phủ Sơn ngước nhìn lên cây hỏi :

- Hay nhảy lên cây rồi?

- Trên cây tuyết vẫn còn bám nguyên...

- Kỳ lạ thật!

Hoàng Phủ Sơn nghi hoặc nói :

- Làm sao bà ta rõ ràng mới ở đây rồi đột nhiên không thấy? Nếu như ban đêm thì còn cho rằng trốn mất đâu đó, nhưng bây giờ là ban ngày ban mặt, khắp nơi lại trắng xóa một màu. Nữ quái đó lại bị cả bốn người chúng ta giám sát chặt chẽ, sao lại xảy ra chuyện khó tin như vậy?

Biện Bất Nghi đến bên hốc cây sờ lên lớp vỏ cây khô nẻ rồi còn giẫm mạnh chân xuống đất nữa.

Chợt ngay lúc đó từ giữa thân cây chợt phát ra những thanh âm bình bịch.

Cả bốn người ngạc nhiên ngẩng lên nhìn.

Bỗng nhiên từ những lỗ hổng nhỏ ngay trên thân cây hàng loạt mũi ám khí bắn ra.

Không ai lường trước được biến cố này.

Bộc Phu là người đầu tiên la lên :

- Ôi! Chân tôi...

Vừa kêu vừa lăn đi mấy vòng.

Biện Bất Nghi phản ứng cực nhanh, dùng Thiết Tụ công đánh lạc ám khí nhưng vẫn bị một mũi cắm vào cánh tay trái.

Hoàng Phủ Sơn đã vận sẵn Kim Thủ chỉ công. Chỉ thấy chàng vung chưởng đánh tới tấp, tiếng leng keng vang lên không dứt, mười mấy mũi ám khí đều bị chưởng chấn lạc mất cả.

Vưu Tam Lang cũng vừa xuất chưởng vừa lùi xa gốc cây. Nhưng lão thật không may, một mũi ám khí trúng ngay mu bàn tay phải còn chưa lành vết thương.

Trong chốc lát bốn người thì có ba người bị thương.

Lúc này họ đã thoát ra khỏi tầm khống chế của ám khí.

Biện Bất Nghi nhanh chóng rút mũi ám khí ra rồi cắt luôn miếng thịt nơi vừa bị trúng thương.

Bộc Phu và Vưu Tam Lang cũng làm theo.

Biện Bất Nghi thở hắt ra một hơi, nhìn Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Ngươi có việc gì không?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Còn may là chưa việc gì.

Ba người trúng thương phải khoét sâu da thịt để loại độc chất khỏi cơ thể không cho lan truyền.

Giữa lúc giá rét, chỗ bị cắt nhức buốt tận xương.

Biện Bất Nghi đưa cao mũi ám khí cho mọi người xem rồi nói :

- Đây vẫn là Hổ Nha Thi Độc tiêu. May mà chúng ta phản ứng nhanh, nếu không thì đều chết cả.

Nói rồi lấy thuốc rịt vào vết thương cho cả ba người, băng bó lại, sau đó còn cho mỗi người uống một viên giải dược.

Chợt từ trong thân cây vang lên tiếng cười the thé.

Tiếp theo là tiếng nói đầy đắc ý :

- Các ngươi chết cả đi! Để từ đây đừng có ai nhúng mũi vào chuyện không phải của mình nữa!

Biện Bất Nghi vẫn đứng từ xa cao giọng nói :

- Chúng ta dẫn người đi phục thù, cớ sao ngươi lại trở mặt hạ độc thủ như vậy?

Giọng người trong thân cây đáp :

- Các ngươi vì ta phục thù ư? Đâu có chuyện đó.

- Chẳng phải Đàm Bình...

- Ta chỉ ở bên Đàm Bình cho hắn hưởng thụ tí chút với mục đích giám sát hắn thôi. Đàm Bình không nên vì bản thân mình mà quên mất công tác, phản bội lại nhiệm vụ. Hắn đáng phải chết!

Biện Bất Nghi thở dài nói :

- Thì ra ngươi là nữ nhân dối trá!

- Ta dối trá thì đã sao nào? Trên giang hồ thiếu gì kẻ dối trá? Thiên hạ nam thì trộm cắp, gái thì đĩ điếm... Các ngươi chớ nên vỗ ngực tự xưng là hiệp khách! Ta cho rằng các ngươi chỉ là bọn vô công rồi nghề thích xía vào chuyện của người khác mà thôi.

Biện Bất Nghi nói :

- Thì ra chính ngươi là kẻ thần bí ngầm tác quái vùng này!

Người trong thân cây đáp :

- Không phải ta đâu. Nhưng ta là người công tư phân minh. Các ngươi chỉ là một bọn đáng chết, vậy thì hãy chết đi!

Biện Bất Nghi cười lớn :

- Ngươi phải thất vọng mất rồi! Bởi vì cả bốn chúng ta đều sống khỏe mạnh cả!

- Đừng nghĩ rằng có thể đánh lừa để bổn cô nương ra khỏi thân cây. Ta xem các ngươi đều đang hấp hối, chỉ cần nghe giọng nói cũng biết các ngươi đang đau đớn lắm rồi...

- Hừ... Độc tiêu của ngươi thì làm gì được ta chứ? Chúng ta chỉ hơi đau một chút chỉ vì kịp thời khoét chỗ thịt ở chỗ vết thương trúng phải độc châm nên không chết được đâu!

Nữ nhân trong thân cây quát lên :

- Ta không tin!

- Nếu không tin thì ngươi cứ ra mà xem!

Biện Bất Nghi vừa nói vừa đưa mắt ra hiệu cho Hoàng Phủ Sơn. Chàng hiểu ý gật đầu.

Không nghe tiếng trả lời, Biện Bất Nghi lại hỏi :

- Ta đoán rằng sau khi xem kỹ lại, ngươi đã tin lời ta nói rồi đúng không?

Nữ nhân trong thân cây gào to :

- Các ngươi thật đúng là đồ chết tiệt! Thật tức quá!

Vào lúc đó Hoàng Phủ Sơn nhún mình bay vút lên cao bảy tám trượng bám vào thân cây.

Quả nhiên ở đó có một hốc cây khá lớn.

Chàng ghé mắt nhìn xuống nhưng trong hốc tối om không nhìn thấy gì.

Ngay lập tức từ bên dưới một chùm ám khí bắn ra hốc cây.

Đương nhiên Hoàng Phủ Sơn đã đề phòng trước tình huống này, chàng nhảy xuống vị trí cũ khi những chiếc ám khí đầu tiên bắn tới.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Thế nào?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Trên cây có một hốc nhỏ, chỉ người lùn mới vào được. Nhất định vợ Đàm Bình đang ở trong đó.

Chàng chưa kịp dứt câu thì Bộc Phu vốn nóng tính đã hét lên một tiếng như sấm, tay vung thanh đại đao nặng ba mươi hai cân lao tới chém bổ vào thân cây đại thụ.

Vưu Tam Lang quát theo :

- Bộc huynh cẩn thận!

Nhưng lời cảnh cáo của Vưu Tam Lang chỉ vô ích.

Vì đối phương không kịp phản ứng.

Chỉ nhát đầu tiên thanh đại đao đã chém ngang thân cây sâu tới hai thước.

Bên trong vang lên tiếng rú thảm.

Chính là thanh âm của vợ Đàm Bình.

Chắc rằng bà ta đã trúng đao.

Cả thân cây đại thụ kêu răng rắc rồi đổ ầm xuống khiến tuyết bay tung tóe, trời quang hẳn đi.

Hoàng Phủ Sơn lao tới gốc cây đã bị chém đổ. Tiếp đến cả Biện Bất Nghi và Vưu Tam Lang cũng tới theo.

Bộc Phu thở dốc ra mấy hơi rồi thu đao về. Vết thương trên đùi lão tuy đã được băng bó cẩn thận bây giờ cũng không việc gì, nhưng do dụng lực quá mạnh để chém nên máu lại ứa ra.

Hoàng Phủ Sơn kêu lên :

- Vợ Đàm Bình chết rồi!

Biện Bất Nghi nói :

- Không phải chết vì trúng đao của Bộc huynh!

Vưu Tam Lang bán tín bán nghi đến nhìn vào thân cây rỗng ruột đã bị chém đứt, thốt lên kinh hãi :

- Chết thật thảm!

Bộc Phu cũng đến gần.

Chỉ thấy vợ Đàm Bình nằm gọn dưới đáy hốc, trên cổ có năm vết đen.

Biện Bất Nghi trầm giọng :

- Vết đao của Bộc huynh chém cách đáy hốc đến năm thước, nhưng nữ nhân cao chưa tới hai thước nên không thể chết vì đao mà bởi tay người đã khống chế bà ta. Chưởng lực thật tàn độc.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Nhất định phải có mật đạo. Chúng ta tìm xem.

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Vĩnh viễn không bao giờ tìm được. Chúng ta lại mất công toi lần nữa rồi...

- Nhưng tôi vẫn chưa chịu...

- Chưa chịu thì làm gì được?

- Nhưng phải nên làm gì chứ? Chẳng lẽ chịu khoanh tay bỏ mặc tất cả?

Biện Bất Nghi đột nhiên xẵng giọng :

- Hoàng Phủ Sơn! Ngay cả vợ ta cũng không cần, sao ngươi đa sự thế?

Vưu Tam Lang bỗng tức giận quát to :

- Biện Bất Nghi! Ngươi bị quỷ ám hay sao?

Biện Bất Nghi quát lại :

- Chính ngươi mới bị quỷ ám! Vì tham tiền mà không tiếc nhi tử đẩy nó vào Hòa Khí Đương Lâu... Đồ ích kỷ!

Bộc Phu cũng giận điên lên hỏi :

- Tên họ Biện, ngươi nói gì?

Biện Bất Nghi chợt ngoảnh lại bỏ đi, vừa đi vừa nói :

- Chúng ta chẳng phải chí đồng đạo hợp gì. Ai nên về đường nấy. Ta quay lại Kim Thụ pha đây.

Hoàng Phủ Sơn lao tới định chộp lấy Biện Bất Nghi nhưng Y Tử Nhân chỉ lách nhẹ là tránh được.

Hoàng Phủ Sơn không chộp trúng đối phương, nhìn theo quát hỏi :

- Cả Tiểu Ngọc Nhi ngươi cũng bỏ mặc ư?

Biện Bất Nghi cứ đi thẳng, không trả lời.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu thi nhau chửi rủa, nhưng vị Y Tử Nhân vẫn nín lặng, cắm cúi bước đi...

Hoàng Phủ Sơn cảm thấy sự việc hết sức kỳ quái.

Tại sao chỉ phút chốc Biện Bất Nghi biến thành một người khắc hắn, không còn phân biệt phải trái gì cả?

Chớp mắt, Biện Bất Nghi đã đi được bảy tám dặm, nhìn lại không còn trông thấy Mai Hoa sơn trang nữa.

Hoàng Phủ Sơn đuổi theo, gào lên tức tối :

- Biện Bất Nghi! Nếu ngươi đi nữa là chúng ta tuyệt giao đấy!

Bỗng nhiên thấy Biện Bất Nghi quay lại, nhoẻn miệng cười.

Bộc Phu và Vưu Tam Lang cũng đuổi theo tới.

Chân Bộc Phu vẫn còn chảy máu, lão không cần đếm xỉa, tức tối quát to :

- Tên họ Biện! Con mẹ ngươi, lúc này vẫn còn cười được sao?

- Ta cười vì thấy các ngươi biểu diễn rất thật, rất giống! Thế sao lại chẳng vui chứ?

Cả ba người trố mắt nhìn.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Ngươi bị phát bệnh thần kinh hay sao thế?

Biện Bất Nghi vẫn trầm tĩnh :

- Nói thật với các vị, khi nhìn thấy trạng thái vợ Đàm Bình bị giết xong, ta đã tin rằng ở xung quanh gốc cây đại thụ có cơ quan.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Nếu vậy chúng ta phải tìm cơ quan đó tiềm ẩn ở đâu mới phải chứ?

- Tìm làm gì chứ? Sao ngươi không suy xét thật kỹ xem! Lúc này chúng ta có bốn người thì đã bị thương ba người. Nếu tìm được thì có dám vào không? Hơn nữa điều đáng lo là Hổ Nha Thi Độc tiêu. Khi chúng ta còn chưa đối diện với địch nhân thì tránh sao khỏi bị ám toán? Nhất định phải nằm lại trong cơ quan đó...

Hoàng Phủ Sơn phá lên cười to nói :

- Thì ra thế! Tôi công nhận tính toán như vậy là đúng. Nhưng cần gì phải nói thác ra rằng không muốn tìm người nữa?

- Ta cố tình nói như thế để địch nhân nghe mà lơ là phòng bị đó thôi. Thực ra đã có dự định trú lại Mai Hoa sơn trang. Chúng ta sẽ bí

mật quay lại đó.

Vưu Tam Lang cười, vỗ vào cánh tay bị thương nói :

- Tôi thấy thương thế đỡ nhiều rồi, cả vết thương cũ lẫn vết thương mới.

Còn Bộc Phu lại tỏ ra ngượng nghịu :

- Biện đại phu, vừa rồi tôi đã không phải, đã lỡ chửi mắng...

Biện Bất Nghi xua tay cười :

- Nếu không như thế thì sao địch nhân tin được? Cũng là do tôi bày ra cả. Bộc huynh chửi mắng là đúng mà! Hô hô...

Bộc Phu cũng phá lên cười.

* * * * *

Bốn người lướt đi trong tuyết, chạy một mạch tới ba chục dặm mà vẫn chưa dừng lại.

Hoàng Phủ Sơn nói to :

- Biện đại ca! Chúng ta đã cách xa Mai Hoa sơn trang ba chục dặm rồi, nên bí mật quay lại thôi!

Biện Bất Nghi không quay lại, trả lời :

- Cứ thế này mà quay lại Mai Hoa sơn trang ư? Nếu không chết rét cũng chết đói.

Đúng thế!

Muốn quay lại Mai Hoa sơn trang thì hành động tiếp theo phải tuyệt đối bí mật.

Không thể nổi lửa, không thể đi lang thang tìm thức ăn, bởi vì sơn trang nếu còn thừa lại thức ăn vật dụng thì cũng đã hỏng từ lâu.

Bởi thế muốn tính chuyện mai phục lâu dài thì phải chuẩn bị lương khô và chăn áo ấm.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Hình như tôi thấy chúng ta đang quay lại hướng thạch động của Đàm Bình. Chẳng lẽ...

Biện Bất Nghi ngắt lời :

- Không sai! Cơn gió tuyết này không biết còn kéo dài bao lâu. Đó là nơi tránh gió thật tốt, lại sẵn thức ăn...

Vưu Tam Lang góp lời :

- Đúng thế, đó là nơi trú ẩn lý tưởng!

Bộc Phu tiếp lời :

- Đàm Bình tuy thấp người nhưng khôn ranh đáo để. Lại biết hưởng thụ nữa. Đến chết hắn vẫn chưa biết vợ mình chỉ là một gái già hóa trang...

- Vì thế nên hắn chẳng mất gì. Trong lòng hắn thì mãi mãi vẫn là người vợ xinh đẹp và yêu thương mình. Mỗi chúng ta sống ở trên đời không ai tránh được cuối cùng sẽ thành xương trắng. Là xấu hay đẹp thì cũng chỉ kéo dài trong mười mấy năm thôi...

Hoàng Phủ Sơn cười chế nhạo :

- Người sống tới mấy chục năm mà chỉ lo chuyện có mười mấy năm thôi... Biện đại ca nghĩ sâu xa thật!

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Thánh nhân hoặc kẻ siêu phàm mới nghĩ đến chuyện vĩnh hằng, còn theo ta chỉ nghĩ tới mười mấy năm là đủ!

Rồi đưa mắt nhìn lên phía trước nói thêm :

- Sắp tới rồi. Nên nói ít và khẽ thôi.

Cả bốn người lẳng lặng đi.

Vưu Tam Lang nghĩ đến câu nói vừa rồi của Biện Bất Nghi và thầm tán thưởng.

Vị thầy lang tất đã đọc nhiều sách, nói thật không sai.

Người ta chung quy cũng chỉ thành xương trắng, cần gì phải nghĩ sâu xa?

Vưu Tam Lang chợt nghĩ tới nhi nữ và người bằng hữu chí cốt Bộc Phu.

Sau khi cứu được nhi nữ cũng nên rời khỏi Thái Tường phủ quay về Tây bắc rồi.

Bởi vì lão đã già, với Vưu Nhị Thư cũng phải tìm nơi chốn cho nó.

Suốt đời lãng tích giang hồ, nay về già chung quy nên tìm một chỗ an thân!

Còn Bộc Phu thì chẳng nghĩ ngợi gì, chỉ mong đến thạch động của Đàm Bình làm một bụng no và đánh một giấc.

* * * * *

Tuyết rơi dày đến nỗi khó nhận ra động khẩu.

Biện Bất Nghi thán phục nói :

- Đàm Bình thật biết chọn nơi trú ngụ. Cửa động quay về hướng Đông nam, hè thì mát mẻ còn mùa đông lại kín gió.

Nhưng đột nhiên sửng người thốt lên :

- Các vị nhìn kìa! Hình như có người trong động!

Hoàng Phủ Sơn nghển cổ nhìn lên, tiếp lời :

- Đúng rồi! Hình như có khói bốc ra.

Vưu Tam Lang ngập ngừng :

- Chẳng lẽ còn có người nào khác? Hay vợ Đàm Bình giữ lửa suốt ngày?

Biện Bất Nghi không nói gì, trầm ngâm suy nghĩ, Có những việc không thể đoán định theo lẽ thường được!

Hoàng Phủ Sơn đề xuất ý kiến :

- Để tôi lên đó trước thử xem, nếu có tình huống gì sẽ cẩn thận ứng phó...

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Được. Nhưng hãy nhớ khi vào hang hãy thi triển Cục Bộ Quy Tức đại pháp, đừng hô hấp.

Hoàng Phủ Sơn chỉ lên miệng hang hỏi :

- Đại ca cho rằng đó là khói độc?

- Ta cho rằng những mũi độc tiêu Nha Hổ tiêu giết Đàm Bình chứa chất kịch độc còn lại trong cơ thể hắn hóa thành khói...

Hoàng Phủ Sơn kinh dị hỏi :

- Đại ca cho rằng tử thi của Đàm Bình đã bị hỏa thiêu?

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Có lẽ đúng như thế!

- Chính vợ hắn đã đốt xác ư?

- Chỉ sợ rằng không sai.

Hoàng Phủ Sơn biến sắc hỏi :

- Chẳng lẽ quái nhân đó đã có chủ ý không quay về đây nữa?

Biện Bất Nghi thản nhiên đáp :

- Cái đó thì ta dám khẳng định!

Hoàng Phủ Sơn chợt nhớ lời nữ quái thừa nhận mình chung sống với Đàm Bình chỉ để giám sát hành động của hắn.

Như vậy nữ quái đó là thuộc hạ của nhân vật thần bí, và sau khi giết Đàm Bình xong là vĩnh viễn rời bỏ nơi này, đồng thời tính toán dẫn bốn người đến cạm bẫy để tiêu diệt.

Nghĩ tới đó, chàng thấy lạnh cả người.

Quả thật suýt nữa họ đã bị tiêu diệt.

Vẫn còn sợi dây từ động khẩu rủ xuống, Hoàng Phủ Sơn cầm lấy đầu mút leo lên dần.

Chàng hành động rất thận trọng.

Trèo lên được năm trượng, chàng liền thi triển Cục Bộ Quy Tức đại pháp mới tiếp tục leo lên.

Nhưng mới sắp tới cửa động, Hoàng Phủ Sơn chợt thấy sợi dây lỏng ra.

Chàng đưa mắt kinh hãi nhìn lên và chợt thấy bụi mây song bên động khẩu bung ra rơi xuống.

Hoàng Phủ Sơn thốt lên :

- Hỏng rồi!

Đồng thời vươn tay ra chộp lấy gờ đá nhô ra bên phải.

Người chàng trước chếch sang chừng hai trượng, mới giữ được thân thể cố định thì bụi song mây ầm ầm rơi sạt qua người.

Mới bám được vào mỏm đá, Hoàng Phủ Sơn lập tức vận Kim Thủ chỉ khoét sâu vào tường đá tới nửa tấc, nhờ thế mới không bị bụi song kéo tuột đi.

Bụi mây song cuốn theo những mảng tuyết lớn rơi ầm ầm xuống đất.

Hiển nhiên ba người đứng dưới dán mắt vào những cử động của Hoàng Phủ Sơn.

Khi chàng kêu lên hỏng rồi và thấy bụi mây lao xuống, họ lo cho chàng đến tim đập nhói lên.

Nhưng khi chàng đã bám vào vách đá vững chãi, họ yên tâm thở phào nhẹ nhõm và khoan thai tránh xa mấy trượng để khỏi bị bụi mây song đổ ụp vào đầu.

Biện Bất Nghi ngước lên hỏi :

- Hoàng Phủ Sơn, chuyện gì thế?

Hoàng Phủ Sơn trả lời vọng xuống :

- Còn phải xem thế nào đã. Suýt nữa thì bị mắc lừa, bụi mây song đó có vấn đề đấy!

Biện Bất Nghi nói giọng quan hoài :

- Phải thật cẩn thận, Hoàng Phủ Sơn! Nên nhớ Tiểu Ngọc Nhi và vợ ta cùng với...

Vưu Tam Lang tiếp lời :

- ... Còn có tiểu nữ Vưu Nhị Thư đang cần lão đệ giúp đỡ!

Hoàng Phủ Sơn không đáp, vì chàng lại tiếp tục thi triển Cục Bộ Quy Tức đại pháp ngừng hô hấp.

Sợi dây chàng đã buông ra và cùng bụi mây song rơi xuống đất nên chàng di chuyển rất khó khăn.

Cứ lên cao được hai thước là chàng phải vận Kim Thủ chỉ bấm sâu bàn tay vào vách đá.

Cuối cùng cũng tới được động khẩu.

Bên trong khói mù mịt.

Hoàng Phủ Sơn không dám thở, vận công giới bị.

Trong thạch động vốn có ba gian thạch thất.

Gian giữa là chỗ ở của vợ chồng Đàm Bình, còn hai gian kia một để thức ăn vật dụng và một gian dùng làm bếp.

Khói bốc lên từ ngay gian thạch thất chính giữa, còn hai gian kia cửa vẫn đóng kín.

Bây giờ thì Hoàng Phủ Sơn có thể xác định là không có người trong thạch động.

Phòng giữa cháy rụi vẫn còn vương khói lan ra động khẩu nhưng gian bên trong không có chút khói nào.

Hoàng Phủ Sơn thử thở nhẹ một hơi nhưng không thấy trong người có gì khác lạ mới dần dần lấy lại nhịp thở bình thường.

Sau khi xem xét qua loa, chàng thấy rằng mọi thứ trong hai phòng kia vẫn còn nguyên vẹn, Hoàng Phủ Sơn mới tìm ra một sợi

dây thừng lớn đi ra miệng hang buộc một đầu chắc chắn rồi buông xuống gọi to :

- Ba vị lên đi!

Bên dưới, Biện Bất Nghi hơi ngạc nhiên nhưng cũng bám dây leo lên.

Tiếp đó là Vưu Tam Lang và Bộc Phu.

Ngoài trời gió tuyết càng mạnh.

Biện Bất Nghi cẩn thận ngửi mùi khói rồi nhìn gian phòng giữa cháy rụi nói :

- Thật khó hiểu vì sao nữ quái lại đốt mất phòng giữa là nơi hai vợ chồng ăn ở và nhất định cất giữ nhiều châu báu...

Bộc Phu nói :

- Bọn người lùn này hành động quái dị lắm, không hiểu được chúng muốn gì...

Biện Bất Nghi nói :

- Ta đã xem xét kỹ bụi mây song, nó bị dao chém đứt phần lớn, chỉ cần có người leo lên đến độ cao nào đó, trọng lượng sẽ làm sợi dây thừng buộc vào đó rơi xuống đè chết người leo lên.

Vưu Tam Lang tiếp lời :

- Nhất định vợ Đàm Bình đã làm việc đó, nữ quái này tâm cơ thật thâm độc!

Hoàng Phủ Sơn góp lời :

- Bà ta muốn tỏ rõ lòng trung thành đối với chủ nhân của mình, không ngờ lại bị chính nhân vật thần bí đó giết hại.

Chợt lúc ấy Bộc Phu từ trong phòng trong khệ nệ bưng đến một bình rượu lớn đã mở sẵn nắp.

Biện Bất Nghi ngửi qua hũ rượu rồi biến sắc hỏi :

- Bộc huynh đã thử qua rồi chứ?

- Chưa!

Biện Bất Nghi hơi yên tâm, hỏi tiếp :

- Vậy ai mở nắp?

Bộc Phu ngạc nhiên hỏi lại :

- Không phải tôi. Nhưng sao chứ?

- Trong rượu có độc! Xem đây!

Y lấy trên búi tóc xuống một chiếc kim bạc bỏ vào hũ đợi một lát mới rút ra.

Chợt thấy trên chiếc kim ngả dần sang màu đen.

Cả bọn thấy vậy đều biến sắc.

Biện Bất Nghi nói :

- Đây là thứ Xuyên Trường độc dược, uống vào thì đứt ruột thất khiếu chảy máu mà chết.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Không uống rượu thì chúng ta ăn thịt. Trước tiên phải làm thứ gì cho ấm bụng đã, sau đó hong khô quần áo.

Họ lấy ra mấy súc thịt luộc và thịt nướng nhưng chưa dám ăn ngay, chờ Biện Bất Nghi thử lại cẩn thận trước.

May mà trong thực phẩm không có độc.

Lát sau họ đã nhóm lửa lên.

Trong thạch động rất nhiều củi mà Đàm Bình trữ sẵn cho mùa đông.

Bốn người bắt đầu nấu nướng và hong y phục, sau đó ăn uống no nê, bù lại cho một ngày cực nhọc rét mướt.

Ăn xong thì trời vừa tối.

Cả bốn người lại nằm quanh bếp lửa giống tối qua.

Vậy là hai đêm liền họ làm khách trong thạch động của Đàm Bình, ấm áp và no nê.

Nhưng tối nay có thể coi họ là những chủ nhân mới, bởi vì cả vợ chồng Đàm Bình đều đã chết.

Chỉ một mình Bộc Phu là vô tư vô lự, vừa đặt lưng xuống đã ngáy vang.

Hoàng Phủ Sơn trằn trọc mãi mà vẫn không sao ngủ được.

Thấy Biện Bất Nghi trở mình bên cạnh, chàng hỏi khẽ :

- Biện đại ca không ngủ được ư?

Biện Bất Nghi đáp :

- Hoàng Phủ Sơn, ta muốn trở về Bách Linh cương!

Hoàng Phủ Sơn bật dậy hỏi :

- Thế nào? Có chuyện gì vậy?

Biện Bất Nghi thở dài :

- Quả thật ta thấy sức cùng lực kiệt rồi!

- Còn Tiểu Ngọc Nhi? Và tẩu tẩu nữa? Nếu Vu lão lão hỏi thì nói thế nào?

- Vu lão lão đã biết...

- Chắc là Tiểu Tước Nhi đã kể hết với lão nhân gia rồi.

Biện Bất Nghi chợt sờ tới chiếc Long giác giấu trong người.

Y lấy được chiếc Long giác của Lương Tâm cất giữ ở Hòa Khí Đương Phố, và có lẽ chúng đã bị những chiếc ngân châm giấu trong Long giác làm bị thương.

Vật này được chế tạo rất tinh diệu, phải nói là một tác phẩm nghệ thuật cũng không ngoa.

Biện Bất Nghi không nghĩ ra làm sao Sinh Tử Đương Lương Tâm lại có thứ vật bá đạo này?

Hồi lâu không nghe Biện Bất Nghi nói gì, Hoàng Phủ Sơn liền hỏi :

- Biện đại ca, nghĩ gì vậy?

- Hoàng Phủ Sơn, ta nghĩ kỹ rồi. Chúng ta sẽ đi Mai Hoa sơn trang lần nữa. Nhưng chỉ một lần này nữa thôi... nếu không đạt được kết quả gì thì ta sẽ quay về Bách Linh cương chịu tội với Vu lão lão!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Gần tròn ba năm rồi... và cũng sắp qua năm mới. Tết này tôi cũng về Bách Linh cương chúc thọ lão nhân gia nhưng chỉ ở lại đó một đêm, sau đó chúng ta sẽ tới Mai Hoa sơn trang điều tra tiếp, sống chết gì tôi cũng không về đâu!

Dừng một lúc, lại tiếp :

- Vu lão lão cũng biết chúng ta tận lực và tin tưởng vào chúng ta. Biện Bất Nghi! Nếu đại ca trở về chịu tội trước Vu lão lão tất sẽ làm lão nhân gia thất vọng đây!

Biện Bất Nghi nói :

- Ta... Thấy mỏi mệt lắm rồi!

Hoàng Phủ Sơn an ủi :

- Ngủ đi! Đừng nghĩ quẩn nữa! Ngày mai còn có nhiều việc phải làm!

* * * * *

Năm mới sắp đến rồi, nhưng tuyết xuống càng dày và gió ngày càng mạnh.

Chưa có dấu hiệu gì chứng tỏ trong dăm ba ngày nữa tuyết sẽ ngừng rơi và trời bớt lạnh.

Bọn Hoàng Phủ Sơn bốn người trú lại ở thạch động của Đàm Bình hai ngày.

Trong hai ngày ấy, nhờ thần dược của Biện Bất Nghi, thương thế của ba người gần như đã hồi phục.

Trong thời gian đó Hoàng Phủ Sơn là người duy nhất chưa trúng thương nên quán xuyến mọi công việc bếp núc để tranh thủ cho ba người dưỡng thương.

Ngoài trời tuyết vẫn rơi dày.

Đến sáng thứ tư, Biện Bất Nghi nhìn ra cửa hang, nói giọng kiên quyết :

- Hôm nay chúng ta phải đi Mai Hoa sơn trang!

Bộc Phu kêu lên :

- Đi giữa lúc lạnh giá, tuyết đầy trời này sao?

Vưu Tam Lang nói thêm :

- Đường sá bị tuyết phủ hết dấu vết rồi. Biện đại phu, chẳng gấp gì một vài ngày mà!

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Tôi nghĩ kỹ rồi. Muốn tìm ra hành tung của địch nhân thì chúng ta phải bí mật và bất ngờ hơn chúng. Tiết trời này chính là trời giúp chúng ta đây, nên lợi dụng.

Hoàng Phủ Sơn thầm tán thành.

Biện Bất Nghi quay vào động vẫy tay, bảo mọi người ngồi quây vào bếp lửa mới cất tiếng hỏi :

- Ám khí của địch nhân có chứa thi độc. Các vị có biết chúng lấy từ đâu không?

Hoàng Phủ Sơn thốt lên :

- Ở Mai Hoa sơn trang!

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Không sai! Cũng chỉ ở Mai Hoa sơn trang mới có tới bảy mươi hai tử thi thối rữa lộ thiên mà không cần khai quật, đó là nguồn thi độc bất tận.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Nếu vậy nghĩa là nhân vật thần bí kia đã dùng những tử thi thối rữa ở Mai Hoa sơn trang làm ám khí...

- Tôi cho rằng không những ám khí mà còn thứ khác nguy hiểm hơn. Con người đó nhất định có dã tâm lớn.

Bộc Phu nóng nảy quát lên :

- Nếu vậy chúng ta nên bắt ngay hắn!

Biện Bất Nghi nói :

- Chúng ta mang hết thức ăn khô trong thạch động mang theo. Tới Mai Hoa sơn trang, tôi cho rằng tốt nhất mỗi người trốn trong quan tài, vừa an toàn vừa đỡ lạnh. Ăn ngủ đều ở trong đó, mỗi người nằm một phòng, hàng ngày sẽ liên lạc với nhau.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Còn người chết thì xử lý thế nào?

Biện Bất Nghi đã tính sẵn, trả lời ngay :

- Tử thi đã ba năm nên chẳng còn lại bao nhiên, có khi chỉ còn xương trắng, cứ dồn sang một quan tài khác.

Mọi người không còn thắc mắc gì thêm, chỉ riêng Hoàng Phủ Sơn thở dài nói :

- Lại chui vào quan tài giả ma mạo quỷ... làm tôi nhớ đến Tiểu Ngọc Nhi! Biện đại ca, lần này chúng ta quyết tâm như thế, nhất định sẽ chộp được tên đó.

Cả bốn người chuẩn bị thực phẩm, còn tìm thêm chăn và phông màn xé thành tấm nhỏ khoác thêm vào người cho ấm rồi rời khỏi thạch động, băng mình trong báo tuyết hướng về Mai Hoa sơn trang.

* * * * *

Như lời Biện Bất Nghi suy đoán, hành trình giữa những ngày bão tuyết tuy có vất vả nhưng rất bí mật. Không bị ai phát hiện.

Mai Hoa sơn trang chìm ngập trong tuyết trắng.

Đang cuối đông, rừng mai ở hậu trang nở rộ, nhưng ban đêm nên thấy tất cả chỉ là trắng xóa một màu.

Chỉ mùi hương thơm ngát là từ xa vẫn ngửi thấy.

Bấy giờ là vào độ canh hai, Biện Bất Nghi thấy rằng đó là lúc thuận tiện nhất để thâm nhập vào sơn trang.

Bốn người vượt tường nhẹ nhàng tiếp cận vào bên trong.

Biện Bất Nghi chợt nhớ lại bọn người của Khoái Lạc bảo đêm ấy tới đây do tên Tề Trường Chinh, Tổng quản Khoái Lạc bảo cầm đầu trộm đi mười lăm quan tài đều do Vạn Thọ Hiệu chế tạo.

Chính tên chủ Vạn Thọ Hiệu Triệu Đảm cũng là thủ hạ của Qua Trường Giang.

Chợt Biện Bất Nghi hiểu ra một điều: Qua Trường Giang không tham gia vào việc dùng tử thi thối rữa để luyện thi độc, vì nếu thế thì lão đã không trộm quan tài.

* * * * *

Biện Bất Nghi sắp xếp chỗ ẩn thân cho từng người, từ tiền sảnh đến hậu sảnh.

Mỗi người tìm một cỗ quan tài khó phát hiện nhất làm nơi tạm ẩn lánh.

Còn riêng mình thì trốn trong cư phòng sát hậu viện.

Trong phòng này có bảy cỗ quan tài.

Biện Bất Nghi chọn chiếc quan tài trong góc cuối phòng. Y mở quan tài ra chuyển tử thi trong đó vào quan tài bên cạnh.

Lúc này giữa tiết đông hàn, hơn nữa thi thể trong các quan tài gần như đã tiêu hết thịt, đôi chỗ chỉ còn xương khô nên không nặng mùi bao nhiêu nữa.

Biện Bất Nghi kê một cành cây nhỏ phía sau quan tài nên không sợ bí hơi, và làm cho trong quan tài sáng thêm phần nào.

Nằm vào khá thoải mái rồi, y còn mấy một miếng thịt bỏ vào miệng nhai nữa!

Một sinh linh ở cùng với đống tử thi, nếu không có quyết tâm và thiếu can đảm thì không thể nào tự tại được như thế!

Người đời có khi như thế. Trên giang hồ lại càng đúng thế.

Khi người ta đã quyết chí, không còn thứ đe dọa nào, thậm chí trời sập đất long vẫn không sợ.

Hoàng Phủ Sơn được bố trí ở lại tiền sảnh.

Trong lúc này có tới mười tám chiếc quan tài, chàng cũng nhanh chóng hòa nhập được vào tình cảnh rùng rợn ở đây, nhưng nuôi ý nghĩ rằng sau khi sự việc này kết thúc, chàng sẽ thỉnh cầu Vu lão lão không để Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Tước Nhi hành tẩu giang hồ nữa, vì đối với thiếu nữ việc lãng tích giang hồ hoàn hoàn không phù hợp.

* * * * *

Còn Vưu Tam Lang ở lại trong cư phòng sau nhị viện.

Lão nằm trong quan tài trong trạng thái không chút thoải mái, nghĩ rằng người ta rốt cuộc ai rồi cũng chui vào đây, chỉ khác nhau ở chỗ sớm hay muộn mà thôi.

Vưu Tam Lang lại nghĩ về nhi nữ và ân hận rằng mình đã cả tin vào tên lừa đảo Lương Tâm khiến nhi nữ mắc phải tai họa.

Bệnh Thần Thâu thở dài, không sao chợp mắt được.

* * * * *

Tây Lương Đao Hồn nằm trong quan tài ở dãy phòng sát ngay tiền viện.

Thân thể lão to lớn, lại ôm khư khư thanh đại đao quá khổ nên dường như không thể cử động được.

Tuy vậy lão không hề ta thán gì. Tự động dấn thân theo vua trộm Vưu Tam Lang thì lão khâm phục ba nguyên tắc của vị bằng hữu đó.

Ba nguyên tắc của Vưu Tam Lang là không trộm của cải của trung thần nghĩa sĩ, không trộm của hiếu tử thiện nhân và giúp thêm cho kẻ bần hàn.

Có lần một nhân vật trên giang hồ đã nêu giá để Vưu Tam Lang ăn trộm thanh đại đao nặng ba mươi hai cân của Tây Lương Đao Hồn nhưng Vưu Tam Lang cự tuyệt vì lão trộm tin rằng Bộc Phu là bậc nghĩa sĩ.

Sau này Bộc Phu biết chuyện, hai người mới kết thành bạn tri kỷ thâm giao.

Lúc này Bộc Phu vừa nhấm nháp thịt nướng, mắt vẫn nhắm nghiền. Đó là một kiểu hưởng thụ của lão!

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 28: Phát hiện kinh nhân

Ngoài trời chỉ còn những bông tuyết rơi loang loáng, nhưng gió tây đã ngớt dần.

Lúc ấy ở tiền viện Mai Hoa sơn trang xuất hiện năm nhân ảnh đều bận bạch y.

Vì năm người này di chuyển không phát ra tiếng động nào, y phục lại lẫn với màu tuyết nên rất khó phát hiện.

Năm bạch y nhân dừng lại trên hành lang đại sảnh, không ai thốt lên tiếng nào, chỉ dùng tay chân ra ám hiệu cho nhau.

Trong năm bạch y nhân có hai người cầm một vật gì trong tay như chiếc bình hay chiếc hộp, nhưng chỉ nhỏ bằng nắm tay.

Một tên phất tay ra hiệu, dáng chừng đó là tên cầm đầu. Lập tức bốn tên khác tản ra đi về dãy phòng bên tả tiền viện.

Tên đầu mục cũng đi theo, nhưng đứng ở ngoài cửa, còn bốn tên kia nhảy qua cửa sổ vào trong phòng.

Hai tên bạch y nhân đi sâu vào phòng đến bên chiếc quan tài gần cuối cùng. Một tên rút trong người ra một chiếc đục nhanh chóng khoét một lỗ gần đáy quan.

Tên bạch y nhân thứ hai liền chìa ngay miệng bình vào lỗ vừa đục.

Sau đó cả hai tên mở nắp quan tài ép mạnh vào tử thi ở bên trong làm cho tiết ra một thứ nước đặc sánh như mủ, hôi xì chảy vào chiếc hộp nhỏ vừa được hứng bên dưới.

Thứ nước đó rỉ ra rất ít, hai tên bạch y nhân cố ép cũng chỉ được mười mấy giọt!

Chừng như hài lòng vì công việc đó vừa xong, hai tên bạch y nhân đóng nắp quan tài lại, đưa mắt nhìn nhau rồi chỉ sang chiếc quan tài bên cạnh.

Hành động được lặp lại như lần trước, một tên đục lỗ vào đáy quan tài.

Tên thứ hai đưa chiếc bình nhỏ hứng vào đó.

Nhưng lần này sự việc lại hoàn toàn khác hắn.

Khi tên thứ nhất đục sâu vào chừng năm tấc thì đột nhiên thấy nắp quan tài tự động bật mạnh ra.

Tiếp đó có tiếng người quát lên như sấm :

- Cha mẹ mày! Đâm thủng lưng lão tử rồi!

Ánh đao lóe lên sáng loáng...

Phập!

Tên vừa hứng chiếc bình nhỏ vào lỗ đục vừa kịp đứng lên đã trúng luôn một đao ngã gục xuống bên chiếc quan tài.

Người vừa chém là Bộc Phu.

Trên lưng lão quả nhiên bị đục thủng một lỗ.

Tên thứ hai đi một vòng rồi chợt chồm lên vung mạnh tay.

Một ánh chớp lóe lên phóng thẳng vào người Bộc Phu!

Tây Lương Đao Hồn nào có coi vào đâu? Chỉ cần nghiêng chiếc đao rộng bản đã hứng chiếc đục bay vèo tới.

Chỉ nghe coong một tiếng, chiếc đục dội ngược trở lại.

Bạch y nhân đã mất binh khí nhảy sang chiếc quan tài bên cạnh cúi thụp xuống rồi lăn đi mấy vòng.

Bộc Phu chém bổ xuống một đao nữa mạnh đến nỗi cỗ quan tài đứt phăng làm hai nửa.

Hút!

Bạch y nhân rú lên một tiếng rồi lao ra cửa.

Bộc Phu thét vang như sấm :

- Con mẹ mày! Đừng giả dạng mà quỷ lừa người! Lão tử chính là người chuyên diệt quỷ đây!

Hiển nhiên Bộc Phu không sợ quỷ.

Hơn nữa lão biết rằng bạch y nhân là người chứ không phải quỷ. Bởi vì nếu là quỷ thì chẳng bao giờ lấy vật nhọn đục vào đáy quan tài khiến mình phải bị thương.

Lúc này tên đầu mục đứng trước cửa để cho thủ hạ chạy đi, còn mình thì quay lại đón đánh Bộc Phu.

Trên tay hắn lập tức phóng ra ba mũi ám khí màu đen.

Bộc Phu không những đao pháp thần tốc mà nhãn quan cũng không phải tầm thường.

Chỉ nghe ba tiếng coong coong tiếp liền nhau, ba mũi ám khí bị chấn rụng.

Bộc Phu thét lớn :

- Mẹ mày! Ngươi có bao nhiêu bản lĩnh thì cứ thi thố hết đi! Bộc Phu gia chịu hết.

Lúc này phía trước có tiếng kêu thét...

Hút!

Hút!

Lại có hai bạch y nhân lao tới tiền viện.

Tiếp đó là hai bóng đen đuổi theo, chính là Vưu Tam Lang và Hoàng Phủ Sơn nghe tiếng quát rền vang của Bộc Phu đã kịp thời đến chi viện.

Vưu Tam Lang la to :

- Bộc huynh! Bắt sống, đừng để thoát!

Hoàng Phủ Sơn không lên tiếng. Chàng đuổi kịp một bạch y nhân, vươn tay chộp tới.

Bạch y nhân bị chộp trúng, quay lại quét một đao.

Hoàng Phủ Sơn chỉ cười nhạt một tiếng, buông tay gò vào cổ tay phải cầm đao của đối phương.

Chỉ nghe sật một tiếng, cổ tay bạch y nhân gãy lìa.

Kim Thủ chỉ còn lợi hại hơn cả đao nữa.

Một tiếng kêu lanh lảnh phát ra.

Hoàng Phủ Sơn buột miệng :

- Thì ra là nữ nhân!

Đột nhiên thấy bạch y nhân rũ xuống bất động.

Hoàng Phủ Sơn kinh hãi cúi xuống nhìn, chỉ thấy từ miệng nữ nhân phun ra một vòi máu.

Bạch y nữ nhân đã chết. Đương nhiên do tự sát.

Vưu Tam Lang truy theo bạch y nhân thứ hai nhưng bị mất hút, trong lúc đó Bộc Phu còn ác đấu với tên đầu mục, lão liền rút Kim kiếm ra hợp lực.

Đoạn Lưu kiếm tỏa ánh vàng lấp lánh như cầu vồng.

Tên đầu mục biết mình không thể chống đỡ nổi hai kình địch liền phóng mình nhảy vút lên cao tới bốn trượng hướng ra tiền viện.

Bất ngờ có tiếng quát :

- Lùi lại!

Tên đầu mục cảm thấy có một luồng kình lực ập tới trước mặt khiến hầu như không đứng vững đành bật ngược xuống tiền viện.

Lúc bấy giờ Hoàng Phủ Sơn vận hết nhãn lực nhìn quanh, chợt phát hiện thấy hai bóng người màu trắng từ trong lùm hoa mai định chạy trốn về hậu viện.

Chỉ hai bước, chàng đã bổ đến gần.

Nhưng Hoàng Phủ Sơn không xuất thủ mà nhẹ giọng nói :

- Hai vị, đừng trốn nữa! Tôi không giết nữ nhân đâu!

Hai bạch y nhân quay lại, phát hiện thấy một người cao gầy đã tới sát sau lưng thì sửng người lại vì hoảng sợ.

Hoàng Phủ Sơn lại nói :

- Đừng sợ! Tôi không có binh khí gì đâu!

Rồi đưa tay không lên.

Hai tên bạch y nhân hình như hơi yên tâm đưa mắt nhìn nhau.

Nhưng bất ngờ chúng song song lao tới, từ ống tay áo hai mũi đao hiện ra lấp lánh, một mũi nhằm cổ họng Hoàng Phủ Sơn, mũi kia đâm vào ngực trái chàng.

Khoảng cách không xa, động tác lại bất ngờ và vô cùng thần tốc.

Hoàng Phủ Sơn hơi né mình sang phải rồi cả hai tay ngoặc hẳn xuống chộp ngay được cổ tay hai bạch y nhân vừa đâm đao tới hết tầm vặn oặt sang.

Hai mũi chủy đao rơi lạch cạch xuống đất.

Hoàng Phủ Sơn đề phòng đối phương lại tự sát vội buông tay ra và khống chế luôn cả tay trái hai người, đồng thời ôn tồn nói :

- Ta không giết các ngươi đâu, thậm chí lúc cần có thể bảo vệ cho các ngươi nữa!

Nhưng chàng vừa nói dứt câu nhìn lại đã thấy cả hai bạch y nữ nhân không còn động tĩnh gì nữa, chỉ có những mạch máu căng phồng lên và máu đen rỉ ra miệng.

Hai tử thi từ từ đổ xuống.

Tiếng Biện Bất Nghi hỏi từ phía bức tường trước mặt :

- Chúng chết cả rồi sao?

Nguyên Biện Bất Nghi nghe tiếng chửi om sòm của Bộc Phu đã lao ra tiền viện chặn đường rút của đối phương.

Khi thấy tên đầu mục nhảy lên tường viện định tẩu thoát, y liền dùng Thiết Tụ công phất mạnh tay áo đẩy lùi tên đầu mục về lại nguyên vị.

Còn hai bạch y nữ nhân khác thấy vậy không dám vượt tường nữa mà định trốn ra hậu viện thì bị Hoàng Phủ Sơn phát hiện.

Chàng nghe Biện Bất Nghi hỏi liền đáp :

- Chết cả rồi.

- Lại tự vận?

- Không giống như cắn lưỡi tự vận. Từ miệng chảy máu đen, huyết mạch căng lên?

Biện Bất Nghi kinh ngạc hỏi :

- Đó là loại độc chất gì vậy?

Rồi đột nhiên lướt người về phía bạch y nhân đang đấu với Bộc Phu và Vưu Tam Lang.

Chỉ cần nhìn quan, Biện Bất Nghi đã xác định ngay được võ công của tên đầu mục so với hai bạch y nữ nhân vừa bị Hoàng Phủ Sơn khống chế còn cao hơn nhiều.

Không thể để cho tên đầu mục này tự sát nữa.

Biện Bất Nghi đã có chủ định, đứng cách đấu trường chừng hai trượng nhưng không xuất thủ, chỉ chờ đối phương bại lạc là lập tức khống chế huyệt đạo.

Y là một đại phu, vì thế thủ phát điểm huyệt tất phải cao cường!

Bạch y nhân không dám đánh lâu.

Hắn biết rõ với hai đối phương đều có bản lĩnh cao cường hơn mình, một cầm thanh Kim kiếm sắc như nước, người kia sử thanh đại đao nặng tới ba bốn chục cân chém như bão táp thì chạy trốn sớm từng nào hay từng đó.

Vì thế chỉ qua mấy chiêu, hắn nhằm một khóm mai lao đi.

Biện Bất Nghi quát lên một tiếng rồi lao ra chặn đường.

Hoàng Phủ Sơn cũng đứng sát tường viện đề phòng đối phương lại tẩu thoát ra hướng đó.

Nào ngờ bạch y nhân lao vào khóm mai là để đánh lừa, còn hướng tẩu thoát là hướng ngược lại, nơi Vưu Tam Lang đang đuổi theo nhằm chạy ra hậu viện.

Bạch y nhân từ khóm mai bật lùi lại, trong tay hắn bắn ra vun vút cùng lúc đến chín mũi hắc tiêu!

Bộc Phu quát to :

- Vưu huynh, cẩn thận!

Vưu Tam Lang và Bộc Phu vội vã tránh sang hai bên.

Bạch y nhân chỉ chờ có thế, lao vút qua khoảng trống giữa hai người tới khu rừng mai, lát sau nhún mình nhảy qua tường viện bên tả rồi biến mất.

Cả bốn người đều bị bất ngờ, khi hiểu ra ý đồ đối phương truy tới khu rừng mai thì bạch y nhân đã ra khỏi sơn trang mất hút vào tuyết trắng.

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn đứng bên tường viện nhìn ra nhưng tuyệt không phát hiện được đối phương đâu.

Tấm bạch bào của hắn thật có lợi, hòa lẫn trong tuyết trắng mênh mông, làm sao phân biệt được?

Vưu Tam Lang rủa to :

- Con mẹ nó! Tên này thân pháp nhanh đến khó tưởng tượng.

Bộc Phu nói :

- Tôi giết được một tên, tên thứ hai nhảy qua cửa, vừa đuổi theo thì gặp ngay tên này đứng ở hành lang. Nhất định hắn là tên đầu mục.

Biện Bất Nghi nói :

- Tôi nghe Bộc huynh quát tháo ghê quá, biết là có chuyện mới bật nắp quan chạy tới đây, vừa hay gặp tên bạch y nhân đó nhảy qua tường đã bức hắn quay trở lại.

Hoàng Phủ Sơn nhìn theo hút bóng đối phương vừa biến mất, lòng đầy tiếc rẻ.

Cả bốn người quay lại trường đấu vừa rồi ở tiền viện.

Biện Bất Nghi nhìn Bộc Phu hỏi :

- Bộc huynh đã phát hiện ra chúng như thế nào?

Bộc Phu kể :

- Chỉ là sự tình cờ thôi. Tôi đang nhấm nháp miếng thịt thì chợt thấy lưng đau nhói vội giật nẩy lên, đưa tay sờ thấy một mũi đục xuyên từ dưới đáy quan tài lên. Mả mẹ nó, nếu tôi không kịp nảy cao thì thủng ruột rồi!

Lão đưa tay sờ vào vết thương đã khô mát chỗ gần mông đít, kể tiếp :

- Tôi liền hiểu ra có người giở trò quỷ quái gì đó vội tung nắp quan tài nhảy ra vung đao chém liền. Một tên chết gục ngay tại chỗ,

còn tên thứ hai chạy ra cửa, hắc hắc... Tôi đuổi theo thì gặp tên vừa tẩu thoát chặn ở hành lang.

Biện Bất Nghi cúi xuống xem xét một tử thi rồi nói :

- Đây là một Đại cước nữ nhân. Chắc hẳn những người còn lại cũng thế.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu đi xem xét hai tử thi còn lại, quả nhiên bắp chân của các nữ nhân lớn chẳng kém gì nam nhân.

Bộc Phu còn vén chân mình lên so sánh, lão là một đại hán vạm vỡ cao tới bảy thước, đương nhiên bắp chân phải lớn hơn nhưng chẳng đáng là bao.

Biện Bất Nghi thấp giọng :

- Tôi cho rằng bọn này đều trú ở khu vực quanh đây.

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Tôi cũng nghĩ thế, nhưng đại ca đoán xem chúng đến với mục đích gì?

- Đương nhiên là lấy thi độc!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Lấy bằng cách nào?

Biện Bất Nghi giải thích :

- Mới rồi Bộc huynh nói rằng chúng đục đáy quan tài, hành động đó chỉ nhằm mục đích lấy nước từ tử thi thối rữa chảy ra. Đó là thi

độc.

Vưu Tam Lang lại hỏi :

- Dùng thứ nước đó tẩm vào phi tiêu là được độc tiêu hay sao?

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Không phải thế! Thi độc chỉ là một trong các nguyên liệu dùng để phối chế, nhưng đó là nguyên liệu chủ yếu. Ngày mai chúng ta sẽ xem xét kỹ...

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Biện đại ca có cho rằng bọn người này có liên quan đến hung thủ gây nên vụ huyết án này không?

- Việc đó rất khó đoán. Có thể do ở đây có bảy mươi hai tử thi không được chôn cất mà lôi cuốn chúng từ xa đến...

Vưu Tam Lang hỏi :

- Nếu thi độc là nguyên liệu chủ yếu để chế tạo độc tiêu thì kẻ chủ mưu vụ này là ai?

Biện Bất Nghi đáp :

- Toàn bộ Mai Hoa sơn trang bị chết thảm, vụ huyết án đó chấn động võ lâm. Đến lúc này còn chưa tìm ra hung thủ, không biết nhân vật nào tàn độc đến nỗi lợi dụng tử thi của họ...

Chưa dứt câu, y bỗng chăm chú nhìn xuống tử thi của bạch y nữ nhân.

Bộ mặt biến dạng dần, như hóa lỏng chảy xệ xuống.

Biện Bất Nghi thấy lòng chấn động.

Hoàng Phủ Sơn cũng phát hiện thấy có một dòng nước lẫn máu sền sệt từ tử thi chảy tới chân mình, vội vàng nhảy tránh sang bên.

Biện Bất Nghi kinh hãi nói :

- Tử trạng giống như Đàm Bình!

Bộc Phu trầm giọng :

- Lại là thi độc! Mới rồi không bắt được con kia, thật đáng tiếc.

Biện Bất Nghi lo lắng nói :

- Theo tình cảnh này thì xem ra ba nữ nhân của chúng ta gặp phiền phức lắm đây. Nếu họ cũng bị loại kịch độc này khống chế thì vô cùng nguy hiểm!

Hoàng Phủ Sơn căm giận nói :

- Không biết kẻ thần bí đó có dã tâm gì?

Biện Bất Nghi trầm ngâm :

- Tôi có cảm giác rằng dã tâm của người này rất đáng sợ, dùng chất độc để khống chế toàn võ lâm.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Nhiều năm chưa nghe nói đến bốn chữ Minh chủ võ lâm. Chẳng lẽ nhân vật đáng sợ này có ý đồ đoạt chức vị đó.

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Cũng có thể hắn nuôi tham vọng đó, nhưng chỉ là ảo vọng thôi. Muốn được tôn xưng làm minh chủ võ lâm, không những phải có võ công cao cường mà chính là người đức độ mới thu phục được lòng người. Chỉ lấy vũ lực để khống chế võ lâm, không những khiến giang hồ luôn luôn nảy sinh xung đột mà dù người đó có võ công cao cường bao nhiêu, cuối cùng cũng bị diệt vong!

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Vu lão lão chưa bao giờ có ý nghĩ về địa vị võ lâm minh chủ mặc dù võ công của lão nhân gia...

Biện Bất Nghi cười ngắt lời :

- Nhờ thế mà chúng ta được lão nhân gia nuôi dạy thành người biết lẽ phải không tham vị...

Vưu Tam Lang nhíu mày hỏi :

- Thì ra hai vị là đồng môn. Dám hỏi...

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Các vị không biết danh hiệu của lão nhân gia đâu vì người không muốn lan truyền, nhưng có lẽ hai vị biết Bách Linh cương...

Vưu Tam Lang mở to mắt kêu lên :

- Giang hồ truyền ngôn rằng Bách Linh cương là nơi trăm vị thần tiên. Chẳng lẽ hai vị...

Biện Bất Nghi cười nói :

- Ở Bách Linh cương chỉ có người trần chứ có thần tiên nào đâu! Vưu huynh, đừng đoán mò nữa! Chúng ta về nghỉ ngơi, chờ sáng sẽ xem xét quan tài.

Nhưng lúc đó đã giữa canh tư nên không ai ngủ nữa.

Có lẽ mới rồi họ đã được ngủ no nê ở thạch động của Đàm Bình, bởi thế chia ra tuần phòng các phía trong sơn trang.

Chẳng bao lâu thì trời sáng.

Không những sáng mà tuyết cũng dịu đi nhiều, mặc dù bầu trời vẫn còn xám xịt.

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn bắt đầu hành động.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu ngồi dựa lưng vào nhau trước cửa phòng mà Tây Lương Đao Hồn vừa làm náo loạn hồi đêm, đang thiu thiu ngủ thì nghe tiếng động trong phòng liền mở mắt ra nhìn.

Biện Bất Nghi đang cúi xuống quan sát dưới đáy một chiếc quan tài đã bị bật nắp.

Đó là chiếc quan tài mà Bộc Phu ngủ lúc đêm.

Biện Bất Nghi chỉ vào một hộp sắt nhỏ trên mặt đất nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Chiếc hộp sắt này dùng để đựng độc dịch ép từ tử thi ra. Vị trí vết đục trên thi thể và lỗ thủng ở đáy quan tài rất trùng hợp.

Hoàng Phủ Sơn thấy Vưu Tam Lang và Bộc Phu đi vào phòng liền cười nói :

- Hai vị! Manh mối vụ đại huyết án ở Mai Hoa sơn trang ba năm trước đã lộ ra rồi!

Vưu Tam Lang gấp giọng hỏi :

- Thế nào? Hai vị phát hiện được điều gì thế?

Bộc Phu tỏ vẻ nghi hoặc :

- Vụ huyết án diệt môn làm chấn động giang hồ xảy ra cách đây đã ba năm mà chưa ai phát hiện được manh mối nhỏ nào và bây giờ hầu như mọi người đều quên lãng, làm sao có thể...

Hoàng Phủ Sơn chỉ mấy chiếc quan tài nói :

- Hai vị hãy nhìn kỹ đáy những chiếc quan tài này. Chiếc nào cũng bị đục thủng một lỗ, Đồng bọn với những đại cước nữ nhân đã làm việc đó, ép thi thể lấy độc dịch nhằm chế tạo độc tiêu và rất có thể...

Biện Bất Nghi tiếp lời :

- Và rất có thể không chỉ một loại độc tiêu.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Hai vị nhận định rằng hung thủ giết người chỉ nhằm mục đích ép lấy độc dịch thôi sao?

Bộc Phu lắc đầu :

- Nếu nhận định như vậy có quả đoán không?

Biện Bất Nghi đáp :

- Đây chỉ làm manh mối chứ chưa thể khẳng định, nhưng tôi tin rằng từ đầu sợi tơ này có thể lần tới tổ kén!

Bộc Phu hỏi :

- Lần bằng cách nào?

- Bằng suy đoán. Suy đoán đầu tiên: Khoái Lạc bảo chủ Qua Trường Giang có liên quan đến vụ huyết án này.

Vưu Tam Lang kinh ngạc kêu lên :

- Qua Trường Giang là hung thủ ư?

- Ít nhất là hắn biết hung thủ.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Chứng minh thế nào?

Biện Bất Nghi đáp :

- Bằng chứng thứ nhất là một tên Tổng quản của Khoái Lạc bảo tên là Tề Trường Chinh đã đề xuất với Qua Trường Giang tới đây trộm đi mười lăm cỗ quan tài.

Vưu Tam Lang kinh ngạc kêu lên :

- Có chuyện ấy sao?

- Tôi đã thấy tận mắt, và chính Qua Trường Giang cũng đã thừa nhận!

Vưu Tam Lang hừ một tiếng đầy khinh bỉ :

- Không ngờ Qua Trường Giang lại bần tiện đến thế... Chỉ vì vài trăm lạng bạc...

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Trên hình thức thì Qua Trường Giang có thể tiết kiệm được một số tiền...

Biện Bất Nghi nêu câu hỏi :

- Chúng không lấy những quan tài ở khu vực tiền viện mà tới tận hậu sảnh. Vì sao chúng phải làm như thế? Từ hậu sảnh chuyển tới trước bảo xa hơn nhiều so với những quan tài gần đây, ngoài ra còn phải bí mật chôn tử thi trong đó...

Vưu Tam Lang và Bộc Phu há hốc miệng nghe, chẳng hiểu ất giáp gì.

Biện Bất Nghi tự trả lời :

- Bởi vì đó là những quan tài đã bị đục thủng đáy, có nghĩa là những xác chết trong đó đã khô. Điều này chứng tỏ Qua Trường Giang liên quan đến những kẻ ép xác nhằm mục đích phi tang...

Bộc Phu nóng nảy nói to :

- Nào, chúng ta đi bắt Qua Trường Giang!

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Việc đó để sau. Hiện tại chúng ta nên xem xét những chiếc quan tài đã. Ở đây còn rất nhiều quan tài nguyên vẹn chưa bị đục lỗ, tức là tử thi chưa bị ép xác.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu lật lên mấy cỗ quan tài.

Quả nhiên có cái còn nguyên vẹn và có cái đã bị đục thủng một lỗ nhỏ, dấu vết còn mới.

Biện Bất Nghi tiếp :

- Chúng ta có thể mở hai quan tài, một cái đã bị đục lỗ và một cái còn nguyên để so sánh tử thi bên trong. Nhất định những quan tài đã bị đục thành xương trắng.

Bộc Phu nóng nảy giục :

- Còn chờ gì nữa! Mở ra xem!

Biện Bất Nghi chọn một chiếc quan tài bị đục lỗ.

Hoàng Phủ Sơn đánh ra một chưởng, nắp quan tài lập tức bị bật ra.

Bốn người xúm đến nhìn vào quan tà và cùng trở nên sững sờ.

Vưu Tam Lang kinh hãi kêu lên :

- Quái thật! Đã ba năm rồi, sao tử thi vẫn giữ nguyên dung mạo được?

Bộc Phu định sờ vào thì Biện Bất Nghi ngăn lại :

- Đừng động!

Bộc Phu rụt nhanh tay về hỏi :

- Có độc ư?

- Không phải thế!

- Biện huynh có cao kiến gì?

Biện Bất Nghi sờ vào tử thi một lát rồi nói :

- Đã thành xương khô rồi! Chẳng qua y phục còn nguyên nhưng không còn thịt nữa.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Thế còn mặt mũi?

Hoàng Phủ Sơn góp lời :

- Chẳng lẽ người này đã được hóa trang?

Biện Bất Nghi gỡ đi lớp y phục tuy vẫn nguyên nhưng chỉ rờ vào đâu là mủn ra đến đấy, cuối cùng lộ hẳn ra bộ xương trắng hếu.

Y lại bóc từ trên mặt tử thi một lớp hóa trang mỏng, dưới mặt nạ là chiếc đầu lâu khô đét.

Biện Bất Nghi chỉ vào một chiếc quan tài còn nguyên bảo Bộc Phu :

- Phá chiếc này ra xem!

Chỉ một đao, Bộc Phu đã chém bay nắp quan tài.

Bên trong là một tử thi đang thối rữa, tuy vậy giữa ngày tuyết lạnh nên đã rắn lại và không bốc mùi.

Biện Bất Nghi lại sờ vào tử thi, khi sờ đến mặt mới nhận ra cả thi thể này cũng mang mặt nạ!

Y sửng sốt kêu lên :

- Người này cũng hóa trang!

Hoàng Phủ Sơn bật hỏi :

- Nhưng việc này là thế nào chứ? Cần giải thích ra sao?

Vưu Tam Lang băn khoăn hỏi :

- Hóa trang để cải biến dung mạo là việc không bình thường, người của Mai Hoa sơn trang cần gì phải hóa trang chứ?

Biện Bất Nghi nói :

- Việc đó chúng ta sẽ tìm hiểu thêm. Tuy nhiên có thể nhận thấy thuật hóa trang hết sức cao minh.

- Biện đại ca quên rằng ngoại hiệu của lão Trang chủ Kha Phương Đạt năm xưa là Thiên Diện Thái Tuế hay sao? Đương nhiên lão ta là nhân vật hóa trang thiện nghệ...

Mắt Biện Bất Nghi chợt sáng lên :

- Tại sao chúng ta không đến xem thi thể Kha Phương Đạt xem có hóa trang hay không?

Vưu Tam Lang thán phục nói :

- Đó là mấu chốt của vấn đề! Biện huynh đề xuất những ý kiến giống như một quan tòa hết sức sáng suốt.

Bốn người lập tức ra khỏi phòng tới thẳng đại sảnh.

Tiền sảnh cửa đóng kín, có tới mười tám cỗ quan tài. Bốn người vào đại sảnh qua một cánh cửa sổ đã hư hỏng.

Không khó gì xác định quan tài của Kha Phương Đạt vì nó lớn hơn và nằm ở vị trí trang trọng nhất tại trung tâm đại sảnh ngay trước bàn để linh vị.

Lát sau quan tài đã được mở ra.

Thi thể Kha Phương Đạt gần như còn nguyên vẹn, khuôn mặt bị thương khá nhiều do đao kiếm gần như biến đi một nửa nhưng vẫn có thể nhận ra đó là vị Trang chủ bất hạnh Thiên Diện Thái Tuế.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Mặt bị thương như thế chắc không hóa trang đâu.

Biện Bất Nghi quan sát một lúc rồi bỗng đưa tay bóc từ mặt tử thi lấy ra một chiếc nhân da diện cụ.

Cả bốn người vô cùng kinh ngạc, bởi lẽ người nằm trong quan tài không phải là Kha Phương Đạt mà là người nào khác.

Không thể nhận ra đó là ai vì da thịt đã bị thối rữa, đen sạm lại, hai mắt lồi ra trông thật khủng khiếp.

Vưu Tam Lang chợt nói :

- Tôi thấy tử thi này hình như giống một người...

Biện Bất Nghi mừng rỡ hỏi dồn :

- Vưu huynh biết người này ư? Ai thế?

Vưu Tam Lang trầm giọng kể :

- Chừng bốn năm năm trước tôi cùng tiểu nữ có lần tới Long Môn bảo gặp vị Bảo chủ ở đó là Xích Long Âm Trường Sinh. Bây giờ xem người này có phần giống...

Biện Bất Nghi tỏ vẻ thất vọng :

- Long Môn bảo chủ Âm Trường Sinh còn sống sờ sờ, làm sao tử thi này lại giống ông ta được?

- Ta chỉ cảm thấy mặt người chết giống Âm Trường Sinh thôi...

Hoàng Phủ Sơn chợt hỏi :

- Vậy Kha Phương Đạt đi đâu?

Biện Bất Nghi nói :

- Có thể là trong một chiếc quan tài nào đó.

Bộc Phu hỏi :

- Hay là chúng ta lật hết nắp quan tài lên xem?

Biện Bất Nghi đếm lại quan tài trong đại sảnh. Tất cả gồm mười tám cái.

Mai Hoa sơn trang chết cả thảy bảy mươi hai người, tất cả đều chưa hạ táng. Nhưng mọi quan tài không đặt trệt dưới đất mà kê cao lên hai thước.

Nếu phải lật hết thì không những tốn nhiều thời gian mà việc đó cũng mất âm đức. Chỉ vì bất đắc dĩ họ mới mở vài chiếc kiểm tra.

Nạn nhân đã không được chôn cất tử tế, nay lại bị xáo cả lên xem khắp lượt thì đó là chuyện rất thương tâm.

Hoàng Phủ Sơn tỏ ra do dự.

Chợt Biện Bất Nghi nghiêm giọng nói :

- Khai quan! Chúng ta nhất định phải tìm ra cho được thi thể Kha Phương Đạt!

Vưu Tam Lang hỏi :

- Biện huynh, trừ mười lăm quan tài đã bị lấy trộm, hiện tại vẫn còn tới năm mươi bảy chiếc. Chẳng lẽ phải mở ra hết?

Biện Bất Nghi gật đầu, giọng cương quyết :

- Không những phải tìm cho được tử thi Kha Phương Đạt mà còn phải kiểm tra tất cả các tử thi có phải đều được hóa trang hay không!

Câu sau cùng kích thích hứng thú của ba người kia nên họ cùng gật đầu đồng ý.

Thế rồi họ cùng nhau động thủ khai quan.

Bắt đầu từ mười tám quan tài trong tiền sảnh rồi qua các dãy cư phòng và cuối cùng đến hậu sảnh.

Cả thảy năm mươi bảy chiếc quan tài nhất loạt được kiểm tra.

Và khi làm xong việc đó, cả bốn người cùng kinh hãi.

Tất cả tử thi đều mang mặt nạ, đó là một điều đáng coi là bất khả tư nghị.

Không những thế, họ còn xác định thêm sự thực kinh nhân là không có tử thi của Mai Hoa trang chủ Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt.

Biện Bất Nghi nói với Hoàng Phủ Sơn, giọng rất trầm trọng :

- Chẳng lẽ Kha Phương Đạt vẫn còn sống?

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Không có khả năng. Nếu lão còn sống thì sao không phục thù cho những người này? Đừng quên rằng hầu hết những nạn nhân đều là thân nhân của lão.

Biện Bất Nghi chất vấn :

- Giả sử những người này không phải là thân nhân của hắn thì sao?

Vưu Tam Lang chợt kêu lên :

- Biện huynh! Đó là một giả thiết rất táo bạo!

- Đúng vậy, nhưng chúng ta sẽ cố tìm chứng cứ.

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu hồ nghi :

- Tìm thế nào? Ngay cả các nữ nhân của chúng ta thất tích còn chưa lần ra được dấu vết gì, đừng nói tìm chứng cứ của giả thuyết

trên.

Biện Bất Nghi nói dứt khoát :

- Người cướp đi ba nữ nhân đó cũng là thực hung giết đi bảy mươi hai nhân mạng trong các quan tài này. Ba vị đừng quên rằng vợ của Đàm Bình cũng hóa trang.

- Vậy Biện huynh cho rằng đó là ai?

- Tôi dám đoán hắn chính là Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt!

Lại thêm một kết luận táo bạo.

Vưu Tam Lang nói :

- Không có khả năng ấy. Vì sao Kha Phương Đạt lại đi giết người của mình? Mai Hoa sơn trang vốn là của lão ta. Hơn nữa...

Biện Bất Nghi lạnh giọng nói :

- Những nạn nhân nằm ở đây không hẳn là người của Kha Phương Đạt. Nếu đúng là bản thân người của Mai Hoa sơn trang thật sự như diện mục của họ thì phải hóa trang làm gì nữa?

- Vậy thì nên lý giải thế nào?

- Trên giang hồ có những người muốn làm đại sự, họ đi làm những việc kinh khủng khó tưởng tượng nổi. Tôi cho rằng dã tâm của Kha Phương Đạt rất đáng sợ.

- Biện huynh nói rõ hơn xem?

- Hắn muốn trở thành minh chủ võ lâm nên ẩn nấp đâu đó tu luyện công phu âm độc. Khi nào việc tu luyện hoàn thành cũng là lúc giang hồ khởi lên một cuộc huyết tanh khủng khiếp.

Hoàng Phủ Sơn nói :

- Suy luận như vậy xem ra khá hợp lý nhưng không có căn cứ nào.

Biện Bất Nghi không đáp, lại sờ vào chiếc Long giác giấu trong người, lòng đầy kích động.

Chỉ trong vòng một tháng ngắn ngủi gần đây có hai việc khiến y nghĩ nát óc mà không sao hiểu được.

Thứ nhất, chiếc Long giác làm sao lại được giấu trong hiệu của Sinh Tử Đương Lương Tâm được?

Thứ hai, Kha Phương Đạt có phải là nhân vật thần bí ngầm tiến hành mọi hành động mờ ám kia không?

Ngoài ra còn việc thanh Kim kiếm hiện trong tay Bệnh Thần Thâu Vưu Tam Lang nữa.

Kim kiếm là di vật trấn bảo của Long Môn bảo, vì sao bị mất mà Xích Long Âm Trường Sinh không truy tìm?

Tất cả những vấn đề đó thật rối rắm khiến Biện Bất Nghi suy nghĩ nát óc vẫn không sao tìm được cách giải đáp.

Y ngồi riêng một góc trầm ngâm nghĩ ngợi.

Hoàng Phủ Sơn không nói gì, vì biết Biện Bất Nghi đang huy động toàn não bộ suy tính.

Lúc này trời bỗng sáng lên. Bão tuyết đã ngừng hẳn.

Vưu Tam Lang chợt thốt lên giọng rầu rĩ :

- Sắp sang năm mới rồi! Ài! Chỉ sợ năm nay ta không thể đón giao thừa cùng con gái... Nhị Thư, con đang ở đâu?

Bộc Phu an ủi :

- Vưu huynh đừng buồn! Tôi có dự cảm rằng Nhị Thư nhất định bình an...

Biện Bất Nghi bỗng nói :

- Kha Phương Đạt tuy là kẻ gian trá hiểm độc nhưng không ai nói hắn là đồ dâm đãng hiếu sắc. Những cô nương của chúng ta thất tích đều là các cô nương diễm lệ tuyệt trần thì đó mới là điều khó hiểu.

Vưu Tam Lang chợt nói :

- Trên giang hồ có một tên ma đầu dâm đãng hiếu sắc, không biết các vị có nghe nói không? Đó là Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo.

Hoàng Phủ Sơn lẩm bẩm :

- Tây Hà Hắc Hổ... Hổ nha tiêu...

- Sư Thiên Hạo chẳng phải đã thất tích từ lâu. Chẳng lẽ hắn là nhân vật thần bí đó?

Cả bốn người không ai nói gì thêm.

Biện Bất Nghi giơ tay vò món tóc rối bù, dáng vô cùng căng thẳng.

Hoàng Phủ Sơn đến gần nhẹ giọng :

- Biện đại ca, hãy ngủ đi một giấc. Có thể sau giấc ngủ tinh thần sẽ phấn chấn hơn mà nghĩ ra được điều gì đó...

* * * * *

Biện Bất Nghi không sao nghĩ ra điều mình muốn biết.

Bốn người ở lại Mai Hoa sơn trang ôm cây đợi thỏ suốt ba ngày vẫn không thấy bạch y nhân xuất hiện.

Thức ăn mang theo đã hết.

Biện Bất Nghi chợt nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Chúng ta trở về chịu mắng thôi!

Hoàng Phủ Sơn ngây người hỏi :

- Về Bách Linh cương ư?

Biện Bất Nghi nói :

- Vấn đề này ta đã nghĩ hoài mà không ra. Nhưng dù sao chúng ta cũng đã lần ra được manh mối, nên về báo lại với Vu lão lão.

Hoàng Phủ Sơn kiên quyết :

- Tôi không về! Việc còn chưa xong, về sao được?

Dừng một lát, chàng nhẹ giọng thêm :

- Biện đại ca đừng quên ở đây còn Tiểu Ngọc Nhi và đại tẩu Âu Dương Tiểu Thanh đang mắc họa.

- Nhưng chúng ta đã hết thức ăn rồi, không thể cứ ở đây mà chịu đói.

Hoàng Phủ Sơn cũng biết số thức ăn mang theo từ thạch động của Đàm Bình đã dùng hết nên không biết trả lời sao.

Biện Bất Nghi nói :

- Trời sáng là chúng ta đi!

Vưu Tam Lang chen lời :

- Hãy xem còn có biện pháp nào không? Chẳng hạn đi tìm bạch y nhân... Tôi lo cho tiểu nữ Nhị Thư quá!

Biện Bất Nghi chợt ngồi nhổm dậy nói :

- Tất cả những người chết ở Mai Hoa sơn trang đều là ngoại nhân Long Môn bảo ở phía nam, cách đây chỉ bảy mươi dặm, ở giữa cách nhau là một dãy hoang sơn. Chi bằng chúng ta đến đó một chuyến hỏi dò xem lão Bảo chủ Âm Trường Sinh có biết chút gì về vụ đại huyết án này không?

Vưu Tam Lang nói :

- Bây giờ có nhiều manh mối, cần phải sắp xếp chọn lọc để tìm ra được một đầu mối duy nhất.

Hoàng Phủ Sơn góp lời :

- Tôi trước đây nghe phong thanh rằng giữa Mai Hoa sơn trang và Long Môn bảo có chuyện xích mích, còn xảy ra xung đột nữa. Sau vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang, Âm Trường Sinh gặp ai cũng vỗ tay bảo đó là báo ứng, lòng đầy đắc ý. Lão không bao giờ giúp đỡ vào việc phá án đâu.

Biện Bất Nghi gật đầu :

- Đại lão lão đã có lần nói qua như thế.

- Đại lão lão còn nói rằng Âm Trường Sinh là một trang hán nhân nghĩa, không phải là kẻ cạn tàu ráo máng đâu.

- Vì thế bốn chúng ta nên tới đó dò xem, tìm cớ mà bái phỏng.

Vưu Tam Lang sờ thanh Kim kiếm giấu trong người nói thêm :

- Cũng nên thăm dò xem thanh Kim kiếm hiện ở đâu?

Bộc Phu cười hỏi :

- Kim kiếm chẳng phải đang ở trong người Vưu huynh sao? Vưu huynh, chớ nên hé môi hỏi câu đó, vì nó có quan hệ đến nghề nghiệp của huynh! Cứ nghĩ mà xem, một vị thần trộm hỏi người khác cất vật báu ở đâu thì ai dám nói?

Dứt lời cười hô hô một tràng đắc ý.

Vưu Tam Lang lắc đầu :

- Âm Trường Sinh nên biết tác phong của tôi. Lão không bao giờ nghi ngờ tôi đâu.

Biện Bất Nghi nói :

- Chỉ còn một canh giờ nữa là trời sáng. Mọi người ngủ đi, bạch y nhân không xuất hiện nữa đâu!

Nhưng ngay lúc đó thì nghe rất gần có tiếng hú vang lên nghe rất não ruột.

Hình như có tới hai vật đang phát ra tiếng hú, nghe vừa thê thảm vừa rùng rợn.

Hoàng Phủ Sơn phản ứng cực nhanh, lao ra khỏi đại sảnh nấp sau một chiếc cột hiên lớn, vận công hộ thân, đồng thời đưa mắt quan sát khắp tiền viện.

Quả nhiên có hai nhân ảnh men theo mé hữu tiền viện đi xuyên qua đầu bên kia hành lang rồi nhảy lên mái cư phòng.

Đó không phải là bạch y nhân.

Hoàng Phủ Sơn nhận rõ nhân ảnh cao hơn bận áo hoa, còn bóng hơi thấp bận áo màu vàng xám.

Động tác của họ rất nhanh, vừa đạp lên mái nhà đã phóng như bay tới hậu viện.

Hoàng Phủ Sơn chờ hai người khuất sau một nóc nhà rồi cùng băng mình lên mái đuổi theo.

Chàng xác định được nhiệm vụ của mình là chặn đường rút của đối phương.

Chàng cũng đoán biết rằng nhất định Biện Bất Nghi sẽ phục ở sau bình phong để tiềm nhập vào hậu viện chờ hai nhân ảnh này.

Còn Vưu Tam Lang và Bộc Phu sẽ phân làm hai bên tả hữu theo hai dãy cư phòng áp sát vào.

Đó là kế hoạch đã được bàn định kỹ từ trước. Chỉ cần địch nhân xuất hiện là lập tức họ triển khai thế bao vây, tuyệt đối không thể để cho chúng nó thoát lần nữa.

Như vậy họ đã tiềm phục ở đây gần được bốn ngày rồi.

Bốn ngày chung đụng với người chết, lại trong cảnh giá rét thế này đã là một quyết tâm lớn.

Lúc này địch nhân xuất hiện khiến cho tinh thần họ phấn chấn lên nhiều.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 29: Vạch mặt hung thủ

Hai nhân ảnh lao về phía hậu viện, thân pháp cực nhanh, chứng tỏ khinh công của họ cao tuyệt.

Lúc đó chừng cuối canh tư. Trăng hạ huyền mới mọc lên độ con sào không đủ tỏa ánh sáng xua đi bầu trời xám xịt nhưng cũng nhận rõ bóng người.

Hoàng Phủ Sơn suýt bật cười thành tiếng khi nhận ra hai nhân ảnh kia giả trang thành quỷ.

Họ quay qua hậu sảnh, đáp xuống hành lang rồi biến ngay vào bên trong, dáng phiêu lãng như bóng ma thật.

Nhưng Hoàng Phủ Sơn biết đó là người. Hơn nữa hai người đó tầm vóc không cao.

Riêng người bận y phục màu vàng đất đã thấp lại còn đội chiếc mũ rộng vành màu vàng nên nhìn lại càng thấp hơn.

Đương nhiên không đến nỗi lùn như phu thê Đàm Bình!

Khi hai người biến mất vào hậu sảnh, Hoàng Phủ Sơn ẩn mình trên hành lang, không cần truy tiếp.

* * * * *

Biện Bất Nghi quả nhiên từ sau bình phong lao ra.

Y không nói một lời, lao vào nhân ảnh đi đầu vung trảo chộp tới.

Người kia lùi lại.

Vưu Tam Lang xuất hiện từ bên tả, cất tiếng rủa :

- Con mẹ nó! Lão tử chờ đây lâu rồi! Ra ngay!

Hút!

Hút!

Âm thanh như quỷ khóc.

Bên hành lang phía phải, Bộc Phu vừa vung đao chém vừa quát nhặng lên :

- Dám giả thần mạo quỷ! Lão tử sẽ lột da các ngươi!

Đại đao nhằm nhân ảnh thấp hơn đội mũ rộng vành chém xuống, thế đao vô cùng ác liệt, rít lên veo véo.

Nhưng người này chợt búng mình lao vút lên, khéo léo tránh khỏi thế đao.

Người cao bận áo hoa tránh ngay được một kiếm của Vưu Tam Lang lại bị ép vào trước Biện Bất Nghi, cách hai cỗ quan tài hú lên một tiếng như trước.

Không ngờ sau lưng ánh vàng lóe lên.

Kim Thủ chỉ của Hoàng Phủ Sơn đã xuất.

Chàng không chộp vào yết hầu đối phương mà chộp vào lưng.

Người kia kêu lên một tiếng kinh hãi rồi quay người lại, lao ngay vào lòng Hoàng Phủ Sơn!

Chàng không sao ngờ tới biến cố này!

Tuy vậy, đề phòng địch nhân giở trò ngụy trá, chàng lại xuất Kim Thủ chỉ hướng vào vai trái đối phương.

Chợt người kia kêu lên :

- A Sơn ca!

Hoàng Phủ Sơn thu ngay chỉ về, kinh hãi kêu lên :

- Tiểu Tước, cô đấy ư?

Không sai, chính là Tiểu Tước Nhi!

Và không những chỉ một mình Tiểu Tước Nhi mà cô ta còn mang theo vị tiểu huynh đệ của Hoàng Phủ Sơn là Kỳ Quái Đồng Tử.

Kỳ Quái Đồng Tử Đồng Tam tuy không phải là anh em ruột của Hoàng Phủ Sơn nhưng hai người còn thân thiết hơn cả ruột thịt.

Biện Bất Nghi kêu to :

- Đừng đánh nữa! Người nhà cả mà!

Tiểu Tước Nhi gọi Đồng Tam, người đội mũ vàng rộng vành :

- Kỳ Quái Đồng Tử! Mau lại đây, có A Sơn ca ở đây!

Chỉ ba cú nhảy, Đồng Tam đã lướt tới trước mặt Hoàng Phủ Sơn rồi quay lại chỉ Bộc Phu hỏi :

- Người to lớn này là ai? Thanh đao của ông ta hình như còn nặng hơn đao của đệ đệ tới mấy cân!

Kỳ Quái Đồng Tử năm nay mười hai tuổi, người gầy đét trông như da Bộc xương nhưng khinh công thì hết chê, còn nhanh nhẹn linh hoạt hơn cả loài vượn.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu cũng vây lại.

Biện Bất Nghi vỗ vỗ vào chiếc nón rộng vành của Đồng Tam, cười nói :

- Hai năm không gặp oa nhi ngươi, thế sao vẫn gầy như củi cũng chẳng lớn thêm chút nào!

Đồng Tam cười đáp :

- Lớn hay không quan trọng gì? Công phu tăng tiến là được!

Hoàng Phủ Sơn tiếp lời :

- Nhất định hắn ở Bách Linh cương luyện võ quên chết chứ gì?

Tiểu Tước Nhi cười đáp :

- Lão lão chỉ thị cho hắn cũng phải thực hiện ba cấp, khảo sát xong mới chấp nhận cho tới đây tìm huynh đó!

Hoàng Phủ Sơn thích chí nói :

- Đồng Tam, đệ thật giỏi! Xin chúc mừng!

Bộc Phu nhíu mày hỏi :

- Cái gì mà khảo sát ba cấp?

Biện Bất Nghi giải thích :

- Bách Linh cương có quy định một người muốn hạ sơn thì ít nhất phải đủ khả năng hộ mệnh vì thế mới gọi là ba cấp.

- Đó là những cấp gì?

- Tránh đao kiếm, tránh ám khí và tránh truy đuổi.

Bộc Phu nói :

- Chẳng lẽ hắn vừa khéo nhảy lên tránh đao của ta...

Đồng Tam cười ngắt lời :

- Ông có chém mười đao cũng chẳng trúng được tôi đâu! Tuy nhiên đao của ông hơi nặng đòn thật!

Bộc Phu cười vang!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Tiểu Tước, cô mang nó tới đây làm gì? Nguy hiểm lắm! Hơn nữa chúng ta đang dự định quay về Bách Linh cương...

Ít ra Biện Bất Nghi cũng dự định trở về Bách Linh cương thỉnh giáo với Vu lão lão mấy vấn đề, đồng thời trình bày rõ những phát hiện mới ở đây để Vu lão lão quyết định.

Biện Bất Nghi nói :

- Hai người tới đây thật đúng lúc, không gì tốt bằng!

Tiểu Tước Nhi nghe vậy rất mừng vì nàng rất muốn ở bên cạnh Hoàng Phủ Sơn.

Vừa đưa Thủy Tiên và Thạch Tú về Bách Linh cương xong, nàng muốn trở lại đây ngay, nhưng vì Đồng Tam mà chậm lại mấy ngày khiến nàng nóng lòng như lửa đốt.

Tiểu Tước Nhi vội hỏi :

- Biện đại phu, ý huynh là tôi phải đến đây sớm hơn chứ gì? Lẽ ra tôi đã đến sớm vì nhớ A Sơn ca không chịu nổi, chỉ vì thằng nhóc này mà chậm đi mất mấy ngày...

Trước mọi người cả quen cả lạ mà Tiểu Tước Nhi nói câu đó thật tự nhiên không chút ngượng ngùng.

Biện Bất Nghi nói :

- Sớm hơn cũng không tốt. Chỉ lúc này là vừa khéo.

Tiểu Tước Nhi ngạc nhiên hỏi :

- Sao thế?

- Có cấp sự cần thỉnh thị Lão lão. Bây giờ cô tới đây thì hãy thay chúng ta về Bách Linh cương báo với lão nhân gia.

Tiểu Tước Nhi nghe vậy liền giậm chân phản đối :

- Tôi không đi! Tôi đâu phải là kẻ công sai truyền tin cho huynh chứ?

Biện Bất Nghi kéo Tiểu Tước Nhi tới góc nhà thì thầm một lúc, chẳng biết chàng đã nói những gì, đôi khi chỉ tay về phía Hoàng Phủ

Sơn nữa.

Tiểu Tước Nhi nói to, giọng không được vui :

- Biện đại phu, huynh không lừa dối tôi đấy chứ?

- Không đâu!

Y lấy trong túi ra một vật một cách hết sức cẩn thận đưa cho Tiểu Tước Nhi, căn dặn :

- Hãy đưa cho Vu lão lão xem, đừng quên chuyện Kim kiếm Long giác. Chúng ta sẽ chờ ở đây mấy ngày, có thể còn phát hiện được những manh mối khác.

Tiểu Tước Nhi cũng hiểu rằng việc vô cùng quan trọng nên không từ chối nữa, đến gần Hoàng Phủ Sơn nàng nói :

- A Sơn ca, muội bị Biện đại phu thuyết phục rồi, phải trở về Bách Linh cương.

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Cứ nghe lời Biện đại ca đi, y nói có lý đấy!

Nàng kéo tay Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Chưa tìm được Tiểu Ngọc Nhi ư?

- Chưa! Còn có Vưu Nhị Thư và Âu Dương Tiểu Thanh nữa.

Chàng nhìn Biện Bất Nghi cười nói thêm :

- À... ta quên chưa báo cho các ngươi, Biện đại ca có gia thất rồi. Y lấy một cô nương xinh đẹp như hoa đấy!

Tiểu Tước Nhi mở tròn mắt hỏi :

- Thật ư? Vậy Biện đại tẩu đâu rồi?

Hoàng Phủ Sơn nhìn Biện Bất Nghi vì chàng không tiện nói ra.

Biện Bất Nghi cười khổ đáp :

- Cô ấy cũng như Tiểu Ngọc. Phu thê chúng tôi chỉ gần nhau một đêm rồi mất tích.

- Nhưng Biện đại tẩu là người nào chứ?

Lúc này Tiểu Tước Nhi vẫn còn cao hứng, kéo tay Hoàng Phủ Sơn nói :

- Muội sẽ về báo lại cho Vu lão lão hỷ sự này!

Biện Bất Nghi nói :

- Cô nương đừng nói lại chuyện đó với Lão lão! Cứ chờ ta tìm được nàng rồi cùng nhau về Bách Linh cương thông báo cũng không muộn.

- Nhưng tỷ ấy tên là gì?

- Âu Dương Tiểu Thanh, nhi nữ của Âu Dương Ngọc Hoàng.

Tiểu Tước Nhi nhún mình lao đi, người đã ở trên không còn cười khúc khích nói :

- Âu Dương Tiểu Thanh... Hi hi hi...

* * * * *

Bây giờ bọn Hoàng Phủ Sơn lại tăng thêm một người nữa là Kỳ Quái Đồng Tử Đồng Tam.

Hoàng Phủ Sơn chợt hỏi :

- Đệ có sợ ma không?

Thiếu niên cười hỏi :

- Ma là thứ gì?

Hoàng Phủ Sơn sửng sốt.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Cả ma quỷ mà ngươi cũng không biết sao!

- Tôi chưa từng thấy ma quỷ. Ông thấy chưa?

Vưu Tam Lang mở to mắt, trả lời :

- Người chết rồi thì biến thành quỷ mà!

Lại chỉ vào mấy chiếc quan tài trong sảnh, nói thêm :

- Trong này nhiều quỷ lắm, oa nhi ngươi nhớ cẩn thận đấy!

Đồng Tam hỏi :

- A Sơn ca đánh thắng được quỷ không?

Vưu Tam Lang trả lời thay :

- Quỷ là đánh người mà chỉ dọa thôi.

- Người chết chỉ biến thành bộ xương chứ ma quỷ gì? Tôi không tin!

Biện Bất Nghi đột nhiên vỗ tay reo lên :

- Các vị! Sắp tới năm mới rồi. Chúng ta sao không đến Long Môn bảo một chuyến? Tôi từng có dịp được gặp Âm Trường Sinh! Chắc sẽ thú vị lắm!

Vưu Tam Lang lắc đầu :

- Các vị đi đi! Tôi không đi.

Trong người lão trộm còn giữ thanh Kim kiếm là di vật trấn bảo của Long Môn bảo.

Nếu lão mang thanh bảo kiếm này tới đó, lỡ lộ ra thì rất phiền phức.

Đương nhiên Biện Bất Nghi hiểu ý đồ của Vưu Tam Lang liền cười hỏi :

- Vưu huynh, bây giờ cứ tạm giao thanh Kim kiếm cho tôi, khi rời Long Môn bảo tôi sẽ trả lại. Thế nào?

Hoàng Phủ Sơn nói thêm :

- Tô sẽ đảm bảo việc này.

Biện Bất Nghi thuyết phục :

- Hiện tại chúng ta cần phải tập trung lực lượng. Vưu huynh! Lệnh ái vẫn chưa tìm được...

Biện Bất Nghi quả là người biết cách thuyết phục.

Chỉ cần nhắc tới Vưu Nhị Thư, Vưu Tam Lang liền lấy thanh kiếm ra ngay, trao cho Biện Bất Nghi nói :

- Tôi hoàn toàn vì tiểu nữ và cũng tín nhiệm Biện huynh.

Như vậy là lão đồng ý đi Long Môn bảo.

Biện Bất Nghi nói :

- Đã phát hiện được Kha Phương Đạt chưa chết và tất cả nạn nhân ở đây đều không phải là người của Mai Hoa sơn trang. Nếu bí mật này một khi được truyền ra giang hồ thì tất nhiên sẽ làm chấn động toàn võ lâm. Bắt đầu từ bây giờ chúng ta phải hết sức thận trọng, mỗi bước đi đều có thể phạm sai lầm. Theo tôi suy đoán thì hung thủ phải nên xuất hiện rồi!

Hoàng Phủ Sơn hỏi :

- Đại ca định khi nào đi Long Môn bảo?

- Ngay lập tức!

Đồng Tam chợt hỏi :

- A Sơn ca có đi không? Đệ đệ cũng đi!

Hoàng Phủ Sơn đáp :

- Tất cả chúng ta cùng đi!

Biện Bất Nghi lắc đầu :

- Không, Đồng Tam nên ở lại đây.

Hoàng Phủ Sơn phản đối :

- Không thể được. Đồng Tam chưa tới mười ba tuổi, chưa có kinh nghiệm hành khứ giang hồ, ở lại đây một mình sẽ rất nguy hiểm.

Biện Bất Nghi nói :

- Hoàng Phủ Sơn! Xông pha vào cuộc chiến thì để ngươi đi đầu, nhưng việc bày bố kế hoạch thì ngươi phải nghe ta!

Lại quay sang Đồng Tam nói :

- Ngươi ở lại đây, nhưng cần nhớ kỹ là tuyệt đối không được lộ diện. Nếu không sẽ phải cùng địch nhân động thủ. Thấy điều gì khác thường thì phải nhớ cho kỹ, chờ khi chúng ta trở về báo lại.

Đồng Tam hỏi :

- Tôi phải trốn trong cả trang viện rộng lớn này sao?

- Ngươi không sợ quỷ mà!

- Nhưng tôi sợ người. Lão lão thường nói người ta nhiều khi còn đáng sợ hơn tất cả.

Vưu Tam Lang hỏi :

- Ngươi sợ người sao?

- Không! Người tôi cũng không sợ, quỷ tôi cũng không sợ!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Đồng Tam, ngươi hãy ẩn mình cho kỹ. Còn về khinh công của ngươi thì nếu có gặp bất trắc cũng không có gì đáng lo cả.

Hoàng Phủ Sơn dặn thêm :

- Đệ đệ hãy cẩn thận. Ta không thể ở lại đây nên hãy tự chiếu cố lấy mình.

Đồng Tam cười nói :

- A Sơn ca cứ yên tâm, đệ đệ tự lo liệu được!

Biện Bất Nghi dặn dò Đồng Tam mấy việc xong thì trời cũng vừa sáng, liền cùng ba người kia rời Mai Hoa sơn trang hành trình về hướng nam.

* * * * *

Long Môn bảo cách sơn khẩu núi Long Sơn chừng vài dặm, nhìn về trước xa xa là con sông rộng tới núi Long Sơn thì uốn ngoặc lại nên cũng gọi khúc sông đó là Long Môn Loan.

Long Môn bảo cách Mai Hoa sơn trang chưa tới bảy mươi dặm, từ khi xảy ra huyết án ở Mai Hoa sơn trang, Long Môn bảo đột nhiên thay đổi hẳn, đến nỗi không đi lại với bằng hữu trên giang hồ nữa.

Bảo chủ Xích Long Âm Trường Sinh tuyên bố thoái xuất giang hồ, cả Long Môn bảo cũng không quan hệ gì với các môn phái khác.

Phía trước bảo có một chiếc cầu gỗ bắc qua con sông lớn, nhưng sau khi tuyên bố thoái xuất giang hồ, để tỏ rõ ý chí tuyệt giao

với mọi môn phái, Âm Trường Sinh đã phá hủy chiếc cầu đó, vì thế ai có việc qua khúc sông đó phải đi thuyền.

Lúc này bốn người Biện Bất Nghi đang đứng trên một tảng đá lớn bên bờ sông.

Đó chính là bến đò, tảng đá vừa đủ chỗ cho khách lên xuống.

Đò đậu ở bên kia sông không qua rước khách vì Biện Bất Nghi không thể xin được giấy mời.

Lý do là ngày mai đã ba mươi Tết, Long Môn bảo không lưu khách.

Biện Bất Nghi rất lấy làm kỳ quái.

Vụ đại huyết án ở Mai Hoa sơn trang làm Âm Trường Sinh sợ đến nỗi bế môn tỏa cảnh, thật là điều vô lý và trái với bản tính xưa nay của lão.

Âm Trường Sinh vốn là người hiếu khách, và theo dư luận chung thì lão được coi là một bậc anh kiệt.

Đã là bậc anh kiệt sao đột nhiên lại biến thành tiêu cực đến thế?

Đợi một hồi lâu, chợt có hai hán tử đến đứng chờ đò, tay phất một lá cờ vàng.

Chỉ chốc lát đã có thuyền từ bên kia sang đón.

Biện Bất Nghi hỏi hai tên hán tử :

- Hai vị là người của Long Môn bảo?

Hai tên kia nhìn bốn người đầy ác cảm, đáp :

- Phải!

Một tên hỏi lại :

- Bốn vị định đến bổn bảo ư?

Biện Bất Nghi đáp :

- Chúng tôi tiện đường ghé thăm. Vốn có chút quen biết với quý Bảo chủ.

Một tên trầm giọng :

- Bằng hữu, đi đi! Bảo chủ đã ba năm nay không gặp bằng hữu trên giang hồ nữa. Vì lão nhân gia đã mất hết lòng tin vào bằng hữu rồi.

Đò cập bến, hai tên hán tử bước lên thuyền.

Biện Bất Nghi chắp tay nói :

- Xin chư vị báo cho một tiếng, có Biện Bất Nghi ở Kim Thụ pha tiện đường bái phỏng!

Tên lái đò hừ một tiếng, nói :

- Nói thẳng một câu, Bảo chủ chúng ta nguội lòng rồi! Nhân gì? Nghĩa gì? Toàn là loài chó má!

Biện Bất Nghi nghiêm giọng :

- Các vị đối đãi với bằng hữu của quý bảo như vậy sao?

- Ba năm nay chúng tôi được thừa lệnh cự tuyệt tất cả khách nhân đến quấy rầy Bảo chủ!

Hoàng Phủ Sơn nhìn sang Long Môn bảo thấy thấp thoáng trong sương trắng đền đài lầu các ngói xanh tường đỏ rất uy nghi tráng lệ nhưng im lìm tẻ lạnh, liền quay lại nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Chúng ta chẳng cần đến gặp Âm Trường Sinh nữa...

Biện Bất Nghi sờ thanh Kim kiếm của Vưu Tam Lang vừa giao cho, nói :

- Có hai bảo vật của lão ta. Tôi muốn biết vì sao lão không cần đến nữa.

- Người khác vứt đồ vật không cần, đó chẳng phải là chuyện động trời gì lắm!

Bộc Phu nói oang oang :

- Đi thôi, Biện huynh! Chỗ này không lưu khách thì có chỗ khác. Nếu ở đâu cũng như chó giữ nhà cả thì vẫn còn đường mà đi. Chúng ta cần gì phải nhất thiết tới Long Môn bảo?

- Nhưng ngày mai đã ba mươi tết, chúng ta sẽ đón giao từ ở đâu?

Vưu Tam Lang nói :

- Trước hết cứ đi khỏi đây đã rồi tính sau.

Biện Bất Nghi không biết làm gì hơn đành cùng mọi người rời khỏi bến sông.

Đi được chừng vài dặm, Vưu Tam Lang chợt nói :

- Nếu lúc đó có chuyện cấp bách, chúng ta có thể vượt sông.

Biện Bất Nghi nói :

- Chẳng lẽ bơi? Sông rộng tới năm mươi trượng, giữa giá rét thế này chỉ sợ tới nửa dòng người đã đông cứng lại rồi!

- Nhưng có thể cướp thuyền!

- Không làm thế được! Chúng ta không có lý do gì để bức hiếp Âm Trường Sinh. Hơn nữa chưa có nguyên nhân chính đáng tới Long Môn bảo. Đã muốn bái phỏng chẳng lẽ đi cướp thuyền người ta?

Vưu Tam Lang nói :

- Cứ lên đại, bắt buộc chúng chở sang, khi gặp Âm Trường Sinh sẽ cáo lỗi sau!

Biện Bất Nghi suy tính một lúc rồi gật đầu :

- Cách đó có thể chấp nhận được. Nào, quay lại! Chúng ta sẽ hành động theo kế hoạch đó.

Rồi nhìn Hoàng Phủ Sơn dặn :

- Chúng ta không được đả thương người ta, xuất thủ nhẹ thay một chút!

Hoàng Phủ Sơn gật đầu :

- Cứ để việc đó tôi lo liệu!

Bốn người trở lại thì vừa mang đang có thuyền chờ ở bên này, trên thuyền có hai tên hán tử chừng như đang đợi ai.

Biện Bất Nghi lên tiếng :

- Hai vị, trời sắp tối lại rét mướt thế này, xung quanh đây lại chẳng có dân cư gì, chúng tôi muốn quá giang trú một đêm ở bảo môn, sáng mai xin đi ngay. Chẳng cần báo cho quý Bảo chủ cũng được!

Tên hán tử cầm chèo nói :

- Không được!

Tên thứ hai lỗ mãng buông một tiếng :

- Cút!

Hoàng Phủ Sơn hành động như chớp.

Tiếng “cút” vừa dứt thì Kim Thủ chỉ đã điểm trúng huyệt Khí hải của hắn.

Tên thứ hai chưa kịp trở tay thì đã bị đánh một chưởng ngất đi.

Quả nhiên Hoàng Phủ Sơn đã làm đúng yêu cầu của Biện Bất Nghi, không xuất thủ quá nặng.

Hoàng Phủ Sơn cầm chèo, ba người kia xuống thuyền sang sông.

Ra giữa dòng, Vưu Tam Lang cười nói :

- Nếu Âm Trường Sinh biết chúng ta cưỡng chế người của hắn để qua sông còn đánh bị thương hai tên chèo thuyền thì nhất định trục xuất thôi.

Biện Bất Nghi nói :

- Tôi chỉ lo không gặp được lão ta.

Bộc Phu hừ một tiếng nói :

- Nếu hắn không chịu ra kiến diện thì chúng ta cứ xông bừa vào tận nơi hắn ở xem có chịu gặp không?

- Xin các vị nhớ cho chúng ta không phải tới đây để đánh nhau.

- Nhưng dù sao chúng ta cũng đã khống chế hai tên chèo thuyền rồi!

- Việc đó chúng ta có thể giải thích và xin lỗi, nói rằng mục đích tới đây trú qua đêm.

Nhưng khi thuyền vừa cập bến thì lạ thay trên bờ lại có ba tên hán tử ra nghênh đón.

Tên tráng hán đứng giữa chắp tay cười niềm nở thi lễ nói :

- Bốn vị quý khách vượt giá lạnh này tới Long Môn bảo tất có cấp sự?

Hán tử không đề cập gì đến chuyện hai tên chèo thuyền đang nằm mê man, thậm chí không nhìn chúng lấy một lần, làm như trên thuyền không có hai tên đó.

Biện Bất Nghi vội chắp tay hoàn lễ nói :

- Tại hạ là Biện Bất Nghi ở Kim Thụ pha đã từng có lần được yết kiến quý Bảo chủ. Hôm nay thuận đường ghé vào quý bảo bái phỏng cuối năm chứ không có chuyện gì khác.

Y quay nhìn hai tên chèo thuyền vẫn nằm bất tỉnh trong khoang, cười với vẻ hối lỗi :

- Hai vị này vì tận tâm với chức việc nên chúng tôi lỡ phạm tội thất kính!

Nói xong quay lại ngầm đánh mắt cho Hoàng Phủ Sơn.

Chàng hiểu ý liền giải khai huyệt đạo cho chúng.

Tên hán tử chèo thuyền vừa tỉnh lại thì quát to một tiếng, nhưng khi trông thấy thái độ lễ phép của ba tên hán tử đứng trên bờ, hắn liền ngập ngừng nói :

- Bối tổng quản, bọn này...

Thì ra tên hán tử là Tổng quản của Long Môn bảo, họ Bối.

Bối tổng quản trầm giọng :

- Ta biết chắc các ngươi quá lời xúc phạm tới quý khách!

Rồi lại quay sang bốn người Biện Bất Nghi ôm quyền nói :

- Đã thượng môn tất gọi là khách. Xin bốn vị theo tại hạ!

Biện Bất Nghi bụng thầm mừng.

Chỉ cần gặp được Âm Trường Sinh thì mọi việc dễ dàn xếp.

Liền dẫn đầu ba người nhảy lên bến.

Nhưng những lần nữa nhìn lại tên Tổng quản, Biện Bất Nghi nhận ra hắn không đơn giản.

Đôi mắt hắn có vẻ gì thần bí và giảo hoạt.

Biện Bất Nghi lập tức cảm thấy không được thoải mái, sắc diện cũng trở nên lãnh đạm hơn.

Tên họ Bối dẫn bốn người vào bảo môn rồi rẽ sang trái tới một phòng khách lớn, trần thiết khá cầu kỳ, trong phòng đặt hai chiếc giường lớn và bốn năm chiếc chăn gấm.

Giữa phòng kê một bộ bàn ghế bằng gỗ đàn hương.

Tên họ Bối sai hai tên tùy hành mang trà tới.

Bốn người cùng tên Tổng quản ngồi ngay vào bàn.

Biện Bất Nghi nhấp một ngụm trà còn bốc khói, thành khẩn nói :

- Bối tổng quản xin hãy dẫn chúng tôi đến bái yết Âm bảo chủ! Thượng môn bái phỏng mà không gặp được quý Bảo chủ thì thật...

Bối tổng quản cười đỡ lời :

- Nếu tại hạ không nói thì chắc bốn vị chưa biết. Bảo chủ chúng tôi không những không tiếp khách mà ngay cả người trong bảo cũng rất ít khi gặp được. Hôm nay đã là cuối năm, bản thân tại hạ vào mấy lần vẫn không gặp được.

Biện Bất Nghi bụng không được vui, nghĩ rằng tên họ Bối này là một kẻ cáo già!

Tên Tổng quản sai chuẩn bị cơm rượu, chắp tay cúi mình nói thêm :

- Bốn vị thứ lỗi! Nếu tôi đưa bốn vị vào chẳng những không được gặp mà chức vị Tổng quản của tôi cũng mất!

Hắn lại lướt mắt nhìn khách một lượt, nói tiếp :

- Các vị chỉ là thuận đường bái phỏng. Tôi sẽ chờ cơ hội thuận tiện đem việc này bẩm lại với Bảo chủ.

Biện Bất Nghi không nói gì, chỉ trầm ngâm nghĩ ngợi.

Lát sau hai tên hán tử mang cơm rượu tới.

Chủ khách tiếp nhau cùng thù tạc.

Rượu qua ba tuần, Bối tổng quản mở lời :

- Chúng ta uống rượu mà không nói tới chuyện giang hồ. Long Môn bảo đã đoạn tuyệt không giao du với người trên võ lâm ba năm nay rồi.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Tổng quản có thể cho biết vì sao không?

Tên họ Bối trầm giọng :

- Vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang đó, đã mấy người trên giang hồ dám vỗ ngực xuất hiện điều tra hung thủ? Thế mới biết nhân nghĩa đạo đức trên giang hồ không đáng một xu!

Biện Bất Nghi nói :

- Từng nghe Mai Hoa sơn trang và Long Môn bảo nảy sinh mối bất hòa, song phương lại còn động cả can qua, thế mà Âm bảo chủ lại bất bình thay cho Mai Hoa sơn trang, thật quý hóa!

- Cho dù cừu hận thế nào nhưng thấy chuyện diệt môn không chừa già trẻ ai chẳng động tâm?

Biện Bất Nghi liếc mắt nhìn đối phương.

Hoàng Phủ Sơn thầm tán đồng câu nói đó.

Vưu Tam Lang từ đầu vẫn nín lặng nhưng lòng không chút hứng thú gì.

Danh tiếng Bệnh Thần Thâu và Tây Lương Đao Hồn nức tiếng giang hồ, toàn võ lâm không ai lạ, vậy mà tên Tổng quản quèn lại lên tiếng dạy đời.

Tên họ Bối nói tiếp :

- Hôm nay xin bốn vị thưởng rượu tận hứng, tại hạ xin tận tâm phụng bồi. Ngày mai đã là ba mươi tết rồi.

Biện Bất Nghi nói :

- Năm hết tết đến, Bối tổng quản tất nhiên bận nhiều công việc, thế mà còn phải tiếp chúng tôi thật bất tiện quá!

Tên Tổng quản cười to :

- Không hề gì. Sáng mai tại hạ sẽ thân tiễn bốn vị qua sông.

Biện Bất Nghi nín lặng.

Sự tình đã thế này thì có gì đáng phải suy nghĩ thêm? Đối phương đã lấy lễ nghênh tiếp, chẳng lẽ mình lại đi lật mặt?

Tiệc rượu không còn gì hào hứng, chỉ lát sau đã giải tán.

* * * * *

Phòng khách kê hai chiếc giường lớn đủ chăn mền, Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn nằm chung một giường, còn Vưu Tam Lang và Bộc Phu ngủ giường còn lại.

Sang canh ba, Vưu Tam Lang lén trèo lên xà nhà gỡ mái nhìn ra thì phát hiện thấy có người lăn tới một chiếc thùng gỗ, từ đó bốc lên mùi hôi thối.

Lão kinh hãi trèo lên mái quan sát xung quanh mới phát hiện mười mấy tên thanh y hán tử trấn thủ quanh nhà khách, tên nào cũng im thin thít.

Vưu Tam Lang vội tụt xuống báo lại cho Biện Bất Nghi, nhưng y chỉ thấp giọng nói :

- Tôi đã phát hiện thấy rồi. Chúng ta không có cơ hội nào đâu!

Rồi quay sang nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Lại mất công chuyến này rồi!

Hoàng Phủ Sơn nói khẽ :

- Tôi chỉ muốn truy tìm xung quanh Mai Hoa sơn trang. Tới đây tất đã phát hiện được gì mới!

Biện Bất Nghi chợt hỏi :

- Giả sử tôi đưa Kim kiếm ra, chẳng hay Âm Trường Sinh có chịu hiện thân không?

Hoàng Phủ Sơn lắc đầu :

- Không nên! Có thể do mất thanh Kim kiếm mà làm cho Âm Trường Sinh tuyệt giao với võ lâm. Nếu đại ca đưa Kim kiếm ra, tất lão cho rằng chúng ta lấy trộm, nhất định sẽ xảy ra ẩu đả.

- Nhưng Vưu Tam Lang có thể giải thích?

- Ai lại đi tin một vị thần trộm chứ?

Biện Bất Nghi không nói nữa.

* * * * *

Trời vừa sáng, tên quản gia họ Bối đã mở cửa đi vào phòng khách với nụ cười trên môi. Nhưng nụ cười vụt tắt vì hắn chợt trông thấy Biện Bất Nghi vẫn nằm trên giường đang rên hừ hừ, da mặt tái ngắt, chắc rằng đã mang bệnh.

Y nặng nề hé mắt, thều thào nói với Bối tổng quản :

- Thật có lỗi quá! Tại hạ bị mắc phong hàn, chỉ sợ làm liên lụy đến Bối tổng quản...

Tên Tổng quản chỉ nhíu mày nhưng không trả lời, quay lại sai bảo hai tên hán tử mang cơm sáng đến.

Biện Bất Nghi bị bệnh làm Hoàng Phủ Sơn cuống lên săn sóc bên giường, chỉ ăn vội mấy miếng rồi buông bát đũa.

Đương nhiên chàng cũng biết Biện Bất Nghi làm thế để kéo dài thời gian.

Còn Vưu Tam Lang và Bộc Phu thì tin rằng đúng Biện Bất Nghi thật đã mắc phải trọng bệnh.

Cứ thế đến trưa, tên Tổng quản đưa theo bốn tên hán tử vào phòng nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Biện huynh bị bệnh rất nặng cần phải đưa đến thầy thuốc mới xong. Kiệu đã được chuẩn bị sẵn sàng, xin các vị cùng đi!

Không đợi sai bảo, bốn tên đại hán lập tức động thủ khiêng Biện Bất Nghi lên đưa thẳng ra bảo môn.

Hoàng Phủ Sơn không nói gì, còn Biện Bất Nghi vì mắc trọng bệnh nên cấm khẩu.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu đành theo ra khỏi Long Môn bảo.

Đến bến đò mới phát hiện có một chiếc kiệu được đặt sẵn trên thuyền.

Tên Tổng quản họ Bối dặn bảo bốn tên hán tử đi đường hãy cẩn thận, sau đó thuyền rời bến.

Biện Bất Nghi uất đầy ruột nhưng không biết làm gì hơn.

* * * * *

Qua khỏi đò, bốn tên khiêng kiệu cứ theo đại lộ mà đi vun vút.

Hoàng Phủ Sơn kinh hãi không ngờ bốn tên hán tử này khinh công cao cường như thế.

Bất giác chàng liên tưởng đến những đại cước nữ nhân thường xuất hiện quanh khu vực Mai Hoa sơn trang.

Đi một mạch tới hai mươi dặm, chợt Biện Bất Nghi ở trên kiệu rên rỉ :

- Kiệu xóc quá... làm ta chóng đầu hoa mắt... Đặt xuống đi!

Kiệu dừng, Biện Bất Nghi loạng choạng bước ra nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Đừng để chúng khiêng nữa... cho về đi... sắp hết năm rồi!

Hoàng Phủ Sơn lấy một nén bạc giúi vào tay một tên hán tử cười nói :

- Sắp hết năm rồi, dù sao cũng phiền đến các vị, hãy cầm lấy mà uống rượu!

Bốn tên đại hán cả mừng quảy kiệu không quay về.

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Biện đại ca, ngươi thất sách rồi!

Biện Bất Nghi thở dài :

- Tên họ Bối kia giảo quyệt quá!

Vưu Tam Lang tiếp :

- Âm Trường Sinh còn giảo hoạt hơn!

Vào lúc đó từ rất xa phía trước có hai nhân ảnh lao tới như bay, chỉ chớp mắt đã tới cách nửa dặm.

Thân thủ hai người đó thật phi phàm, chỉ thấy bóng cuộn lên như hai con rồng lướt là là trên tầng cây thấp.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu trố mắt nhìn.

Chưa bao giờ họ thấy ai có võ công siêu phàm đến thế.

Hoàng Phủ Sơn kêu lên :

- Vu lão lão! Lão nhân gia thân tới đây!

Biện Bất Nghi cùng Hoàng Phủ Sơn song song tới trước nghênh đón.

Vưu Tam Lang và Bộc Phu thường nghe truyền ngôn trên giang hồ vị Thần Bà Vu lão lão ở Bách Linh cương võ công cao tuyệt, thân pháp siêu phàm, như con thần long thấy đầu mà chẳng thấy đuôi rất ít khi xuất hiện trên giang hồ.

Nay nghe Hoàng Phủ Sơn nói thế, biết Thần Bà tự đến đây tất sự thể rất nghiêm trọng, bởi thế cũng theo Biện Bất Nghi bước lên nghênh đón.

Hai nhân ảnh dừng lại trước bốn người.

Chỉ thấy Tiểu Tước Nhi cùng đi với một lão thái bà đầu tóc bạc trắng nhưng da mặt hồng nhuận và thần thái rất uy nghiêm.

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn cúi mình thi lễ.

Lão thái bà nhìn Bệnh Thần Thâu và Tây Lương Đao Hồn cười nói :

- Ai bảo giang hồ không còn bậc nghĩa sĩ? Hai vị đây chẳng lẽ không phải bậc nghĩa sĩ thì còn ai? Phá huyết án, đó cũng coi là có góp chút kỳ sự trên giang hồ rồi! Hai vị không nhường sau chúng ta đâu!

Nói thực tình thì Vưu Tam Lang lúc đầu muốn trị Sinh Tử Đương Lương Tâm một phen chứ không có ý định xuất lực vì vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang, chẳng qua do tình thế mà bị lôi cuốn vào thôi.

Tuy thế Vu lão lão không tiếc lời tán dương khiến Vưu Tam Lang và Bộc Phu đều thấy vinh hạnh.

Bộc Phu khẳng khái nói :

- Đại lão lão! Chúng tôi sẽ nguyện vì bà mà làm tiên phong, phục tùng mọi điều sai bảo.

Vu lão lão cất tiếng cười từ hòa nói :

- Đâu thế! Chúng ta chỉ đồng tâm hiệp lực thôi!

Bà nhìn Biện Bất Nghi hỏi :

- Ta được tin lập tức đi thâu đêm tới đây. Còn tin tức gì mới không?

Biện Bất Nghi thuật lại thật chi tiết những sự việc mà thời gian qua phát hiện được.

Nghe xong, Vu lão lão gật đầu nói :

- Các ngươi hãy theo ta!

Tiểu Tước Nhi đã đến cạnh Hoàng Phủ Sơn nhoẻn miệng cười.

* * * * *

Bốn tên hán tử khiêng kiệu vừa tới bến sông thì đoàn người do Vu lão lão dẫn đầu như gió cuốn mây tàn nhảy vút cả lên thuyền.

Tên chèo thuyền trừng mắt quát :

- Các ngươi lúc đi chỉ bốn tên, bây giờ quay về đến sáu người... Muốn làm gì nào? Định khi hiếp Long Môn bảo sao?

Vu lão lão trầm giọng :

- Chèo thuyền!

Hai tên nghe tiếng quát chẳng khác gì bị ma ám không tự chủ được, mặt trắng bệch vội chèo thuyền đi.

Cao chiêu Long Hám Đả Huyệt, trừ Vu lão lão ra, trên giang hồ tuyệt không tìm đâu ra nhân vật thứ hai có bản lĩnh đó.

Hai tên chèo thuyền ngoan ngoãn theo lệnh, bởi vì cảm thấy như có người vừa nện vào ngực chúng một chưởng.

Phút chốc thuyền đã cặp bờ.

Vu lão lão ra lệnh cho Tiểu Tước Nhi :

- Thưởng cho bọn chúng một đỉnh bạc!

Tiểu Tước Nhi vừa đặt đỉnh bạc lên khoang thuyền thì đã nghe tiếng Bối tổng quản vang lên trên bến :

- Các vị sao quay trở lại? Chẳng lẽ giả ốm?

Biện Bất Nghi không đáp.

Có mặt Vu lão lão, y không dám nhiều lời.

Hoàng Phủ Sơn cũng thế. Không phải vì chàng sợ mà do lòng tôn kính.

Lòng tôn kính không chỉ do ơn nuôi dưỡng mà còn vì đức độ, sự khoan dung, lòng nhân ái và nhiệt tâm truyền thụ võ học khiến môn hạ đều coi Vu lão lão như một vị thần.

Bà nhảy lên bờ nói :

- Hiền điệt Âm Trường Sinh ở đâu? Đưa lão thân vào bảo!

Tên Tổng quản ngơ ngác hỏi :

- Lão thái bà là...

Vu lão lão lạnh giọng :

- Hắn có thể không tiếp người khác, nhưng nhất định phải tiếp lão thân. Dẫn đường!

Tên Tổng quản vẫn ương ngạnh :

- Lão thái thái! Bối mỗ chưa biết ngài, cũng không nghe Bảo chủ nói tới vị trưởng bối nào như bà...

- Dẫn đường! Lão thân bảo lãnh trách nhiệm cho ngươi!

- Nếu muốn được gặp Bảo chủ, xin lão thái thái đưa vật gì cho Bối mỗ...

Vu lão lão quát :

- Xuẩn tài!

Tên Tổng quản vẫn không nhượng bộ :

- Xin lão thái thái mở lượng hải hà! Đó là chức trách của Bối mỗ!

Vu lão lão quay nhìn Hoàng Phủ Sơn khoát tay bảo :

- Hơn hai năm ngươi chưa về nhà, hãy chứng tỏ xem bản lĩnh thế nào!

Hoàng Phủ Sơn cúi mình hành một lễ rồi đột ngột bật người tới trước Tề tổng quản.

Nhanh như chớp, hai thanh đoản đao đồng loạt chém ra, tên họ Bối vừa xuất thủ vừa nhếch mép cười nhạt.

Hoàng Phủ Sơn cũng cười nhạt, hai tay cùng xuất Kim Thủ chỉ nhằm chính xác vào hai thanh đao của đối phương.

Chỉ phát ra một tiếng khô giòn, cả hai thanh đao gãy phăng rơi xuống, Hoàng Phủ Sơn đã quay lại vị trí ban đầu.

Tên Tổng quản đứng thẩn thờ...

Lát sau lẩm bẩm nói :

- Trên giang hồ truyền ngôn về Kim Thủ chỉ. Ài... thật đáng sợ! Vu lão lão gật đầu nói :

- Rất tốt! Thương đao không thương người. Hành khứ giang hồ cần có lòng nhân hậu như thế!

Bối tổng quản cúi đầu.

Người ta không đả thương mình, điều đó chứng minh lòng khoan hậu rồi, còn phải nói gì nữa?

Vu lão lão nhìn hắn cao giọng :

- Dẫn đường!

Bối tổng quản vứt hai thanh đoản đao còn trơ cán, quay người đi về phía đại sảnh.

Mọi người theo sau, không ai nhận thấy rằng sắc mặt hắn biến đi.

Bối tổng quản đi trước đoàn người, nhưng mới tới bậc thềm thì từ đại sảnh có ba tên đại hán bước ra ngăn lại.

Đại hán đi giữa sắc mặt hồng hào nhưng sa sầm lại nhìn Bối tổng quản quát :

- Ngươi có biết rằng dám chống lệnh ta sẽ phải hạ thưởng như thế nào!

Tên Tổng quản chỉ tay ra phía sau nhưng chưa kịp mở miệng thì Vu lão lão đã lên tiếng :

- Âm bảo chủ! Chẳng lẽ cả lão thân ngươi cũng không tiếp?

Tên trung niên đại hán mặt đỏ đứng trên thềm mở to mắt ngơ ngác hỏi :

- Lão thái thái bà...

Vu lão lão cười nói :

- Quên rồi ư? Thì thôi vậy! Âm bảo chủ, có vật này ngươi nên biết...

Trên bậc thềm, cả Âm Trường Sinh lẫn đại hán đứng hai bên lão ta cũng ngẩn mặt ra ngơ ngác.

Vu lão lão lấy ở Tiểu Tước Nhi một cái túi nhỏ cầm trong tay nhưng không mở ra.

Bà quay sang Biện Bất Nghi hỏi :

- Nghe Tiểu Tước Nhi nói còn thanh Kim kiếm? Đưa cho ta!

Biện Bất Nghi lập tức lấy trong mình ra thanh Kim kiếm hai tay dâng lên Vu lão lão rồi lùi về ba bước.

Thanh Kim kiếm còn Bộc trong túi vải.

Vu lão lão giơ cao hai chiếc túi lên, cất giọng trang nghiêm nói với Âm Trường Sinh :

- Ngươi biết hai bảo vật này chứ?

Âm Trường Sinh mặt giãn ra, cười nói :

- Có gì cứ vào đại sảnh sẽ bàn, xin mời chư vị!

Vu lão lão lắc đầu :

- Đừng vội! Trước tiên hãy nhận rõ hai bảo vật này là gì sau đó vào cũng không muộn!

Âm Trường Sinh mặt không chút biểu cảm nói :

- Xin lão thái thái mở ra!

Vu lão lão quay lại bảo :

- Bất Nghi, A Sơn! Hai ngươi mở túi để Âm bảo chủ nhìn cho kỹ hai vật này!

Hoàng Phủ Sơn cầm túi Long giác. Lại thận trọng lấy ra một vật, lập tức ánh vàng tỏa sáng chói lòa.

Biện Bất Nghi rút thanh Kim kiếm khỏi bao. Nét mặt y trở nên trang nghiêm, có phần xúc động.

Âm Trường Sinh chắp tay nói :

- Long giác Kim kiếm cuối cùng trở về Long Môn bảo rồi! Lão thái thái, Âm Trường Sinh biết lấy gì báo đáp đại ân hoàn lại bảo vật?

Trung niên hán tử mặt đen bận cẩm bào đứng bên tả Âm Trường Sinh đắc ý nói :

- Bảo chủ! Hãy mời lão thái thái và các vị đồng hành vào đại sảnh chuyện vãn một phen! Việc này còn hứng thú hơn lễ đón giao thừa gấp bội!

Còn hán tử bận thanh bào đứng bên phải Âm Trường Sinh cũng không giấu được sự phấn khích :

- Đại ca! Thật là một việc đáng mừng đáng chúc!

Thì ra thanh y hán tử là Âm Trường Cửu, thế mà bây giờ đến cả hắn cũng không nhận ra người đã nuôi mình trưởng thành!

Âm Trường Sinh cúi mình thỉnh khách. Nhưng Vu lão lão vẫn đứng bất động.

Cả năm người đứng sau lưng bà cũng không ai nhúc nhích.

Vu lão lão như chợt nhớ ra điều gì nói :

- Âm bảo chủ, ngày xưa lệnh tôn đại nhân là Âm Thái Sơn rất tự hào vì hai bảo vật này, truyền lại làm vật trấn bảo, đồng thời cũng truyền lại hai câu di ngôn để giữ gìn nó. Lão thân không dám mạo muội nói ra di ngôn của tổ phụ ngươi, nhưng xin Bảo chủ hãy nói ra hai câu đó.

Hàm râu khẽ lay động, bộ mặt đỏ của Âm Trường Sinh hơi đanh lại, y nhíu mày nói :

- Thời gian lâu quá, bổn Bảo chủ quên mất rồi!

Vu lão lão cười nói :

- Mọi chuyện đều có thể quên, chỉ riêng hai câu đó là không thể quên được! Âm bảo chủ nói đi. Nếu nói đúng, lão thân lập tức lưu lại hai vật của quý bảo và đi ngay.

Xưng Âm Trường Sinh là Bảo chủ, như thế cũng đã quá khách khí rồi!

Trên giang hồ có khi quá khách khí là không khách khí chút nào.

Vu Đại lão lão cũng xưng Long Môn bảo là quý bảo mà lòng giận sôi lên.

Âm Trường Sinh nói :

- Xin lão thái thái và chư vị vào đại sảnh dùng chén nước để tại hạ nhớ lại xem, có thể nhớ được cũng nên!

Vu lão lão lạnh lùng :

- Không cần. Cứ trả lời xem có biết câu đó hay không. Âm Trường Sinh, chỉ sợ ngươi...

Âm Trường Sinh đanh giọng :

- Nhưng dù sao đó là vật của bổn bảo ai cũng biết, đúng không?

- Vì thế lão thân mới tự đưa đến thượng môn!

- Vậy thì hãy để hai vật đó lại. Lão thái thái, bà hãy đòi giá đi!

Vu lão lão cười đáp :

- Giá của ta là hai câu đó. Chỉ cần ngươi nói ra là được.

- Bà nghi ngờ tôi không phải là Long Môn bảo chủ Âm Trường Sinh hay sao?

- Câu đó là do ngươi nói!

Âm Trường Sinh trừng mắt lên nhìn tên Bối tổng quản đứng một bên đám khách trầm giọng quát :

- Súc sinh! Còn đứng giương mắt ra đó làm gì nữa?

Bối tổng quản quay người chạy đi, bộ dạng trông rất thần bí.

Vu lão lão vẫn giữ nụ cười hơi lạnh lùng nói :

- Hai câu di ngôn của Âm Thái Sơn năm xưa, ngươi muốn lão thân nhắc lại không?

Âm Trường Sinh xuống giọng :

- Xin lão thái thái nhắc giúp!

- Kim kiếm xuất bao võ lâm xứ xứ đoạn lưu, long giác hiện hình giang hồ người người táng đởm!

Âm Trường Sinh cười kha kha nói :

- Thì ra hai câu đó! Hào ngữ năm xưa của gia phụ bổn nhân nghe quá nhiều. Nguyên là lão thái thái muốn nghe hai câu...

Lời chưa dứt đột nhiên có nhân ảnh ập tới như một trận cuồng phong.

Âm Trường Sinh chưa kịp đưa tay lên thì Vu lão lão đã trở về nguyên vị, tay cầm một chiếc nhân da diện cụ màu hồng, trầm giọng quát lên :

- Thì ra là ngươi, Kha Phương Đạt!

Bọn bốn người Hoàng Phủ Sơn, Biện Bất Nghi, Vưu Tam Lang và Bộc Phu thảy đều ngơ ngác.

Vu lão lão dùng thân pháp Huyễn Ảnh Lánh Diện bóc được lớp hóa trang trên bộ mặt hồng nhuận của Âm Trường Sinh để lộ ra bộ mặt thật, quả nhiên chính là Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt!

Biến cố ấy khiến người ta không dám ngờ tới.

Chẳng phải hét cướp tử sẻ hay sao?

Nhưng Vu lão lão tựa hồ như đã đoán trước không có vẻ gì là kinh dị, cười nhạt nói :

- Mai Hoa trang chủ Kha Phương Đạt. Hừ! Quả nhiên không phải là Âm Trường Sinh. Hai nhi tử của Âm Thái Sơn năm xưa gặp lão thân thì tỏ ra cung kính bao nhiêu? Còn ngươi... Hừ!

Vu lão lão không xuất thủ ngay mà nhìn hai trung niên hán tử đứng bên Kha Phương Đạt lạnh giọng nói :

- Ở đây không có ai là người của Long Môn bảo cả! Kha Phương Đạt! Ngươi đã dùng thủ đoạn tàn bạo mà để giết nhiều người của Long Môn bảo đến thế?

Sau phút thất thần, Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt đã trấn tĩnh lại, vẻ mặt vẫn nham hiểm tàn bạo như ngày thường, nghiến răng hỏi :

- Lão thái thái! Có phải ngươi là Vu Đại lão lão mà giang hồ truyền ngôn là Giang Hồ Thần Bà không?

- Ngươi cuối cùng cũng đã biết danh hiệu của lão thân!

Kha Phương Đạt nói tiếp :

- Ba mươi năm chưa nghe hiệp tích của Thần Bà, không ngờ hôm nay lại xuất hiện ở đây. Quái sự!

Vu lão lão thản nhiên nói :

- Không có gì lạ. Ngươi phải hiểu rằng trong giang hồ vẫn còn chính nghĩa. Vụ đại huyết án ở Mai Hoa sơn trang hay đúng hơn là huyết án của Long Môn bảo cho dù ba năm trôi qua vẫn không bị quên lãng!

Kha Phương Đạt hỏi :

- Có phải ngươi sau khi đoạt được hai bảo vật này mới phát hiện ra Long Môn bảo có vấn đề?

- Đó không chỉ là bảo vật mà là hai loại thần binh lợi khí ai ai cũng ham muốn. Nếu rơi vào tay những nhân sĩ hiệp nghĩa thì nó sẽ thành vật tạo phúc cho võ lâm. Trái lại nếu sa vào tay bọn gian tà thì chúng sẽ biến thành giang hồ huyết kiếp.

Kha Phương Đạt cười nhạt hỏi :

- Dám hỏi Thần Bà, hai thứ binh khí đó ngươi lấy được từ đâu?

Vu lão lão đáp :

- Cái đó ngươi nên tự hỏi mình. Bởi vì mục đích đó mà các ngươi liên thủ tàn sát Long Môn bảo.

Đột nhiên Kha Phương Đạt rống lên một tiếng như sư tử gầm. Tiếng rống vút lên trời mây, lập tức có một làn khói nhạt theo gió bay tới.

Biện Bất Nghi vội kêu lên :

- Đó là Tiên Nhân Mê Lộ Thảo! Đại lão lão, chúng ta chạy ra đầu gió đi!

Nhưng Vu lão lão không đáp, chỉ hừ một tiếng rồi bỗng chao người biến mất.

Tiếp đó chỉ thấy sau khóm hoa, ba bóng người bị ném thẳng lên trời rồi rơi chúc đầu xuống giữa bậc thềm đại sảnh!

Trong tiếng thét kinh hoàng, ba người kia bị dập đầu chết ngay, nhưng trong tay mỗi người còn nắm chắc một ống dài bằng bạc.

Tiên Nhân Mê Lộ Thảo từ trong ống không còn tỏa ra nữa.

Kha Phương Đạt hầu như không tin nổi những gì mình vừa chứng kiến. Vu lão lão vẫn chưa xuất thủ, bình thản nói :

- Kha Phương Đạt! Ba năm trước ngươi đã dùng thủ đoạn gì đối phó với Âm Trường Sinh? Chính là Tiên Nhân Mê Lộ Thảo, đúng không?

Trong ánh mắt Kha Phương Đạt lộ ra vẻ bất lực và căm giận.

Lão nghiến răng nói :

- Lão thái bà, ngươi đoán đúng! Ba năm trước ta suất lãnh tinh tráng của Mai Hoa sơn trang cùng Long Môn bảo quyết đấu trên đồi Ngũ Thông phía bắc bổn trang. Tên họ Âm vốn không coi bổn nhân vào đâu. Qua mấy lần quyết đấu, song phương chỉ dựa vào bản lĩnh, chỉ có lần cuối cùng Kha mỗ mới dùng chút thủ đoạn...

- Tiên Nhân Mê Lộ Thảo?

- Không sai!

- Ngươi đánh mê đối phương rồi đưa vào Mai Hoa sơn trang?

- Chính thế!

Vu lão lão bắt đầu nổi giận, hỏi tiếp :

- Sau đó ngươi đã giết tất cả các đấu sĩ của Âm Trường Sinh rồi cải trang thành người của Long Môn bảo triệt hạ sạch bảo này, đưa tất cả thi thể đến Mai Hoa sơn trang, lại hóa trang xác chết thành người của Mai Hoa sơn trang. Hừ! Nhờ tài hóa trang của Thiên Diện Thái Tuế mà song phương đã hóa thành dung mạo của nhau tạo thành vụ huyết án bí hiểm của Mai Hoa sơn trang, trong khi người của ngươi nghiễm nhiên trở thành chủ nhân của Long Môn bảo... Ta nói không sai chứ?

Kha Phương Đạt trố mắt hỏi :

- Làm sao mà ngươi biết rõ như đã từng chứng kiến sự việc đã diễn ra vậy?

- Hừ! Chắc rằng đó là kiệt tác đắc ý nhất của ngươi?

Kha Phương Đạt gật đầu :

- Ta không phủ nhận!

- Và với kế hoạch tuyệt diệu đó, cùng với việc giả vờ bất mãn với võ lâm để tuyên bố Long Môn bảo thoái xuất giang hồ, ngươi yên trí rằng sẽ được yên ổn chuẩn bị thực hiện những âm mưu mới?

Đôi mắt Kha Phương Đạt giãn ra to hết cỡ, gào lên :

- Ngươi... ngươi làm sao biết hết tất cả những cái đó? Chẳng lẽ ngươi có... nội gián?

Vu lão lão không đáp, bình thản nói tiếp :

- Nhưng ngươi đã thất vọng vì không tìm được hai thứ bảo vật trấn bảo của Âm Trường Sinh mà đối với ngươi chẳng khác gì hổ mọc thêm cánh!

Kha Phương Đạt lại gật đầu.

Hầu như hắn chỉ ngạc nhiên, có phần tức tối nhưng không tỏ ra sợ hãi.

Vu lão lão cũng nhận thấy phản ứng khác thường của đối phương nhưng không chút để tâm.

Biện Bất Nghi chợt đưa mắt nhìn Vu lão lão rồi quay sang Kha Phương Đạt hỏi :

- Qua Trường Giang ở Khoái Lạc bảo nhất định cùng hội cùng thuyền với ngươi. Biến cố ở đồi Ngũ Thông có phần của hắn, đúng không?

Kha Phương Đạt gào lên :

- Không biết!

Biện Bất Nghi cười nói :

- Câu của ngươi không biết khác gì thừa nhận rằng ta nói đúng. Dựa vào lực lượng của ngươi thì không sao có thể gây áp lực với Long Môn bảo được đâu!

- Nhưng lúc đó đã không cần đến lực lượng nhiều...

Biện Bất Nghi lại hỏi :

- Vì thế mà ngươi đã để Qua Trường Giang suất lãnh thủ hạ lui về?

Kha Phương Đạt trừng mắt hỏi :

- Ngươi là ai?

Biện Bất Nghi cười đáp :

- Ta là người mở dược hiệu ở Kim Thụ pha. Kha trang chủ, lúc đó ngươi đã mải mê với thắng lợi mà phạm phải sai lầm lớn!

- Sai lầm thế nào?

- Thủ hạ của Qua Trường Giang có nhiều tên rất tinh ranh giảo hoạt, trong đó có một tên là Sinh Tử Đương Lương Tâm chủ Hòa Khí Đương Lâu ở Thanh Phong trấn. Hắn rất ranh mãnh. Khi Qua Trường Giang dẫn nhân mã quay về thì chỉ có một mình hắn lẻn đến Long Môn bảo đường hoàng lấy đi hai bảo vật này. Kha trang chủ, ngươi sai lầm là ở chỗ đó.

Kha Phương Đạt tức tối gầm lên :

- Vì sao ngươi biết rõ mọi chuyện như thế?

- Hai thứ này vừa được tìm thấy giấu trong Hòa Khí Đương Lâu của Lương Tâm. Kha trang chủ, bất kỳ ai cũng dễ dàng suy luận ra sự thật đó.

Lúc này tên đại hán mặt đen đứng bên tả Kha Phương Đạt chợt nói :

- Việc này giao cho ngươi, ta có việc đi trước!

Thân pháp hắn thật nhanh, vừa dứt tiếng đã mất hút vào đại sảnh.

Kha Phương Đạt thét lên :

- Giết!

Lời vừa dứt, tên Tổng quản họ Bối cầm một chiếc xiên ba chĩa xông vào tiền sảnh.

Đồng thời từ các cửa phòng từ hai dãy cư phòng phía sau, chỉ trong chớp mắt đã có tới hơn bốn mươi người xông ra, tên nào tên nấy mặt mũi hung ác, sát khí đùng đùng.

Vu lão lão nói với Hoàng Phủ Sơn :

- Giao cho ngươi tên đại hán mặt đen đó!

Hoàng Phủ Sơn cúi mình thi lễ rồi nhún người lao vút lên nóc đại sảnh đưa mắt nhìn.

Phía trước bảo chếch sang tả có một bóng người bận cẩm bào chạy như bay ra phía bờ sông.

Hoàng Phủ Sơn phi thân đuổi nhưng đã chậm một bước.

Khi chàng đuổi đến bên thì hắn đã ở trên một con đò bơi ra tới giữa sông rồi!

Hoàng Phủ Sơn nhìn ngược nhìn xuôi hy vọng tìm được một con thuyền nào quá giang thì từ bờ đối diện vang lên hai tiếng la thảm, tiếp đó hán tử mặt đen bận cẩm bào đã nhảy phắt lên bờ phóng như bay trên đại lộ.

Hoàng Phủ Sơn chợt thấy con thuyền không người chèo trôi xuôi theo dòng nước, bất giác giận sôi lên.

Chàng biết rằng tên đại hán đã giết mất hai tên chèo thuyền rồi.

Chàng tuyệt vọng nhìn theo con thuyền chầm chậm trôi xuống hạ lưu, nóng lòng như kiến bò trong chảo.

Không có thuyền thì không thể qua sông.

Giữa mùa đông giá này, ngay nước nhiều chỗ cũng đã đóng băng, làm thế nào bơi được qua dòng nước ròng tới năm sáu chục trượng?

Chỉ e chưa tới giữa dòng thì người đã chết cứng rồi!

Hoàng Phủ Sơn thẩn thờ nhìn sang bờ đối diện.

Quả là vô kế khả thi.

* * * * *

Trong Long Môn bảo tiếng hô sát vang trời.

Vu lão lão đạp lên mười mấy tử thi đuổi theo Kha Phương Đạt.

Còn hán tử giả dạng Âm Trường Cửu đang động thủ với Biện Bất Nghi.

Vu lão lão sau khi phanh phui vụ tàn sát Long Môn bảo một cách bỉ ổn và tàn khốc và chứng kiến sự ngoan cố của đối phương đùng đùng nổi giận, dặn bảo Tiểu Tước Nhi và Biện Bất Nghi hạ thủ không chút lưu tình.

Hơn hai mươi tên thanh y đại hán điên cuồng vây chém Vưu Tam Lang và Bộc Phu.

Khắp người Tây Lương Đao Hồn đầy máu, đương nhiên là máu của bọn thanh y nhân bị chính thanh đại đao nặng ba mươi hai cân trong tay lão chém chết bắn vào người.

Vưu Tam Lang phối hợp với Bộc Phu hết sức nhịp nhàng.

Binh khí của Vưu Tam Lang lại là một thanh đao cong mũi như của lão thường dùng vừa đoạt được của một tên thanh y hán tử chém giết rất hăng.

Thây người ngổn ngang, tiếng thét rung trời chuyển đất.

Quả là một trường tử chiến.

Bọn thanh bào hán tử không một tên nào bỏ chạy. Chúng say máu lăn xả vào đối thủ như tất cả đều phát điên.

GIANG HỒ THẬP TAM ĐAO

Độc Cô Hồng
dtv-ebook.com

Chương 30: Oán trả ơn đền

Kha Phương Đạt hiểu rất rõ rằng mình không phải là đối thủ của Vu lão lão nên chỉ còn có cách dùng thủ đoạn may ra mới thoát được tay đối phương.

Hắn chạy thẳng vào một thất phòng.

Vu lão lão vẫn truy sát sau lưng.

Chợt nghe oành một tiếng, chiếc giường lật nghiêng sang bên, Kha Phương Đạt lăn vào bên trong giường rồi mất hút.

Dưới giường có một mật động tối om truyền ra tiếng nước chảy róc rách nhưng trong phòng không thấy bóng Kha Phương Đạt đâu cả.

Vu lão lão đẩy chiếc giường sang góc phòng, trên mặt động có một tấm ván rộng.

Vu lão lão lật tấm ván lên cúi nhìn xuống. Cách mặt đất chừng ba trượng quả nhiên thấy mặt nước lấp loáng như tấm gương soi.

Vu lão lão nhảy ngay xuống động, chỉ thấy bên dưới có treo một chiếc võng bạt, chắc dùng để đỡ lực khi người nhảy xuống.

Mặt nước trong vắt thấy rất rõ một thủy đạo rộng chừng hai trượng xuyên chếch sang trái.

Nhất định Kha Phương Đạt đã tẩu thoát theo thủy đạo đó.

Vu lão lão không chút do dự nhảy ùm xuống nước theo thủy đạo bơi đi, không ngờ thủy đạo lại dẫn thẳng đến tiền sảnh không thấy lối rẽ nào.

Lúc này ở tiền viện đã có tới ba mươi tên thanh y hán tử nằm rải rác.

Vu lão lão định bảo mỗi người dừng tay nhưng chợt thấy bọn hán tử chẳng khác nào đã phát điên, nhe nanh trợn mắt đâm chém bạt mạng, miệng rít lên như thú dữ.

Vu lão lão chợt nghĩ đến vụ thảm sát Long Môn bảo của Âm Trường Sinh nên không ngăn thủ hạ nương tay nữa.

* * * * *

Kha Phương Đạt theo đường ngầm tới một thủy động rồi lên chiếc thuyền nhỏ chèo tới một vịnh rất kín đáo ăn sâu vào vách đá.

Bên ngoài vịnh đã là sông lớn.

Lối đi bí mật này được kiến tạo từ thời Bảo chủ đời trước là Âm Thái Sơn.

Nhiều cố bảo và sơn trang thường có những đường bí mật như thế.

Kha Phương Đạt chưa cho thuyền nhỏ của mình ra khỏi động, còn cười lên hắc hắc hai tiếng.

Tiếng cười đắc ý này chứng tỏ hắn đã tin chắc mình thoát khỏi tay đối phương.

Tiếng cười lúc này thật khinh suất.

Kha Phương Đạt không bao giờ ngờ rằng tiếng cười khinh suất đó đã làm một người chú ý.

Người này sốt ruột chạy đi chạy lại ven bờ sông một cách bất lực mà không có cách gì sang được bờ bên kia.

Người ta nói rằng trong cái rủi đôi khi lại thành cái may, cái đó nhân gian thường gặp.

Người đó là Kim Thủ chỉ Hoàng Phủ Sơn.

Thoạt tiên chàng có phần kinh hãi. Nhưng khi thấy một con thuyền nhỏ từ trong động tiến ra thì chàng bỗng mỉm cười.

Trong khi Kha Phương Đạt lưng quay vào bờ mặt hướng ra sông đưa chiếc thuyền ra khỏi động thì Hoàng Phủ Sơn dã dùng hai tay nắm lấy đuôi thuyền hét to một tiếng, lôi cả thuyền lẫn người lên bờ.

Kha Phương Đạt nhanh chân nhảy lên một mỏm đá, thấy trên bờ sông vắng hoe chỉ một mình Hoàng Phủ Sơn thì thở phào nhẹ nhõm.

Hai đối thủ giương mắt nhìn nhau.

Kha Phương Đạt nhếch mép cười, hỏi giọng độc địa :

- Kim Thủ chỉ Hoàng Phủ Sơn?

- Không sai!

- Ngươi đã giết Qua Ngọc Hà, nhi tử độc nhất của Qua Trường Giang?

Vẫn câu trả lời đó :

- Không sai!

Kha Phương Đạt nói :

- Nhưng ngươi không giết được ta. Hoàng Phủ Sơn! Bởi vì ngươi như con ngựa không dừng vó truy tìm một cô nương, mà cô nương đó...

Hắn dừng giây lát chờ xem đối phương phản ứng ra sao.

Hoàng Phủ Sơn gấp giọng hỏi :

- Ngươi đã làm gì Tiểu Ngọc Nhi?

Kha Phương Đạt ngửa mặt cất một tràng cuồng tiếu :

- Cô ấy đẹp cực! Hoàng Phủ Sơn! Ngươi yêu cô ta phải không? Hô hô hô...

Đột nhiên hắn lao vút lên chẳng khác gì con chim ưng rơi xuống sau tảng quái thạch, nhanh đến nỗi Hoàng Phủ Sơn cũng phải bất ngờ và thán phục.

Chàng cũng lao về phía đó.

Sau tảng quái thạch là một bãi nham thạch nhỏ, tiếp đến là cánh rừng không thể nói là lớn, phần lớn đã trụi lá, thế mà không thấy Kha Phương Đạt đâu cả.

Hoàng Phủ Sơn nhảy lên một mô đất cao, lòng rất kinh ngạc.

Chẳng lẽ giữa chốn hoang sơn này cũng có cơ quan bí mật?

Chàng không thể tin rằng địch nhân có thể độn thổ ngay trước mắt mình.

Trong lúc Hoàng Phủ Sơn dõi mắt nhìn quanh thì chợt thấy từ trong rừng có một nhân ảnh.

Chàng không vội truy theo, chỉ thấy đó là một đại cước lão bà bà trán dồ môi sứt đang đi ra khỏi rừng.

Hoàng Phủ Sơn sửng người vì kinh ngạc.

Thì ra lúc ấy đại cước lão bà bà quay lại chỉ tay vào rừng chửi :

- Mẹ kiếp! Trong này có ma! Lão thân đang đại tiện thì nó lao xồng xộc, suýt nữa và vào người...

Hoàng Phủ Sơn gật gật đầu, đoán ngay con ma đó chính là Kha Phương Đạt, không cần suy nghĩ nhiều, chàng liền lao ngay vào rừng.

Đưa mắt nhìn, chỉ thấy ba phía vách đá thẳng đứng, chỉ có một đồi trọc chạy dài theo bờ sông.

Chắc Kha Phương Đạt đã chạy theo hướng đó.

Tình cờ chàng quay lại nhìn phía sau lưng lần nữa, thấy lão bà bà đang đẩy chiếc thuyền con nằm trên bờ đá, động tác rất thành thạo và hữu lực.

Một ý nghĩ lóe lên, Hoàng Phủ Sơn lập tức hiểu ra lão bà bà kia chỉ là giả dạng.

Nhất định đó là Kha Phương Đạt.

Vì danh hiệu của hắn là Thiên Diện Thái Tuế, về thuật hóa trang thì trên giang hồ không ai bì kịp.

Hoàng Phủ Sơn rất hối hận vì đã sơ suất không chịu suy tính kỹ để địch nhân dắt mũi mà tẩu thoát.

Chàng hét to một tiếng rồi lao vút lên.

Tuy biết rõ không sao đuổi kịp nhưng chàng đâu chịu cam tâm?

Quyết không cam tâm để Kha Phương Đạt tẩu thoát.

Mắt thấy chiếc thuyền nhỏ đã lao xuống nước, Kha Phương Đạt lại cười to một tràng rồi nhảy lên thuyền.

Lúc ấy Hoàng Phủ Sơn còn cách đối phương tới hai mươi trượng.

Nhưng quái sự lại xảy ra.

Kha Phương Đạt rướn gân rướn cổ ra sức chèo nhưng chiếc thuyền không những không tiến thêm được bước nào mà trái lại còn trượt trở lại lên bờ.

Hoàng Phủ Sơn trông thấy cả mừng, biết rằng Đại lão lão đã đuổi tới.

Không sai.

Chính là Vu lão lão, vừa đi vừa thu về một sợi dây nhỏ dường như không nhìn thấy, có tên là Khốn tiên thằng.

Hoàng Phủ Sơn biết Đại lão lão thường quấn ở thắt lưng một sợi dây dài tám trượng chế từ tơ thiên tàm, một đầu buộc chiếc móc

long trảo rất đẹp.

Chiếc thuyền đã bị long trảo níu lại và Vu lão lão chỉ việc kéo nó lên bờ.

Vu lão lão nhìn Kha Phương Đạt vẫn ngồi ngẩn mặt trên thuyền nói :

- Kha trang chủ! Lão thân thấy rằng ngươi là một nhân tài hiếm gặp. Ài! Tại sao ngươi lại làm những việc mà thần người cùng ghét như vậy?

Bà lắc lắc đầu, nói tiếp :

- Một người thông minh tuyệt đỉnh, nếu hiệp nghĩa giang hồ thì sẽ thế thiên hành đạo, giúp sinh linh không ít. Thế nhưng là phường ác bá thì gây nên những cuộc huyết kiếp tàn khốc. Bất hạnh là ngươi thuộc hạng thứ hai này.

Kha Phương Đạt vốn có ý định lao xuống nước bơi đi nhưng thấy bên bờ nước đã đóng băng nên chưa biết phải tính thế nào.

Lên bờ thì không mong tìm được cơ hội tẩu thoát.

Xuống nước thì cầm chắc sẽ bị chết cóng.

Vu lão lão không ra lệnh cho Hoàng Phủ Sơn xuất thủ, nói tiếp :

- Những việc ngươi làm khiến cho lão thân nhớ tới một người...

Kha Phương Đạt hừ một tiếng, không đáp.

Vu lão lão nói tiếp :

- Kha trang chủ! Lão thân nhớ rằng ngươi có một vị sư huynh là Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo. Người đó rất thích dùng độc châm để thương nhân. Kiếm pháp của hắn cũng lợi hại, mấy năm nay hắn bặt tích giang hồ. Lão thân tin rằng nhất định hắn cùng ngươi thực hiện vụ huyết án này và những âm mưu tiếp theo, đúng chứ?

Kha Phương Đạt nổi giận gầm lên :

- Tùy ngươi muốn nghĩ thế nào cũng được!

Vu lão lão vẫn trầm tĩnh nói :

- Ta tin rằng hắn kết hợp hành động với ngươi. Việc ép lấy độc dịch trên thi thể thối rữa của bảy mươi hai nạn nhân bất hạnh của Long Môn bảo để làm nguyên liệu chế tạo độc chất, nhất định là kiệt tác của Sư Thiên Hạo. Kha trang chủ! Hai sư huynh đệ ngươi, một người biệt tài hóa trang, một người sở trường dụng độc, há chẳng ôm ấp tham vọng làm võ lâm minh chủ? Hay chuẩn bị thực hiện những âm mưu còn tàn bạo hơn?

- Hắc hắc hắc...

Hoàng Phủ Sơn biết Vu lão lão đưa ra những suy đoán này đều dựa vào những tin tức mà chàng và Biện Bất Nghi thu thập được do Tiểu Tước Nhi bẩm báo lại.

Lúc này nhìn thái độ của Kha Phương Đạt, chứng tỏ rằng tất cả những suy đoán đó đều chính xác.

Kha Phương Đạt cười xong một tràng, rồi lấy trong người ra một viên dược hoàn màu đen hỏi :

- Lão thái bà, ngươi có biết lão tử cầm vật gì không?

- Ngươi định tự sát ư?

- Kha Phương Đạt đời nào chịu chết trong tay người khác? Sẽ không bao giờ các ngươi tìm được những cô nương mất tích đâu. Sư huynh sẽ phục thù cho ta, các ngươi cứ chờ đấy.

Dứt lời hắn bỏ ngay viên dược hoàn màu đen vào miệng.

Vì Kha Phương Đạt đứng ngay mép nước mà sư đồ Vu lão lão ở trên bờ nên không ai kịp xuất thủ cản lại.

Thực ra Vu lão lão có thể ra lệnh cho Hoàng Phủ Sơn đứng gần hơn ngăn cản hành động đó nhưng lại sợ mắc lừa.

Vì Kha Phương Đạt là một kẻ ma đầu say máu giết người, nếu lúc chết còn hại được người khác thì quả là có thể ngậm cười mà nhắm mắt.

Thân thể Kha Phương Đạt đổ ào xuống nước.

Giòng nước lững lờ chảy về hướng đông, nhưng xác hắn vẫn ở nguyên một chỗ bất động như được ghim lại vậy.

Trước hết da mặt biến thành màu đen như mực, sau đó đầu tóc rũ ra từng mảng theo từng cơn gió trôi bập bềnh...

Vu lão lão và Hoàng Phủ Sơn chứng kiến cảnh đó mà không khỏi rùng mình.

Sau chừng một khắc, thi thể Kha Phương Đạt đã phân hủy hết, xương cốt cũng chìm xuống đáy sông.

Vu lão lão nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- Quả là hạng ác ma ít gặp trên đời. Ta biết ngươi bị hắn lừa nên vội tới đây ngay, may mà đúng lúc.

Hoàng Phủ Sơn cúi đầu nói khẽ :

- Đại lão lão, chỉ vì A Sơn kém cỏi...

- Không phải ngươi kém cỏi mà là vì ngươi quá thật thà.

Trên giang hồ, thật thà thường bị thiệt thòi.

Nếu có ai bảo mình thật thà thì nên cảnh giác, vì rất dễ bị lừa dối.

Giang hồ cũng có sự công bằng, nhưng chỉ được kiến lập dựa vào võ công mà thôi.

Lúc đó Biện Bất Nghi, Vưu Tam Lang, Bộc Phu và Tiểu Tước Nhi cũng đã từ Long Môn bảo tới bến sông chỗ hai người đang đứng.

Biện Bất Nghi nhìn thấy chiếc thuyền nhỏ vẫn đậu ở bờ sông liền cười nói :

- Chúng ta mau quá giang đi, đuổi theo tên hán tử mặt đen!

Vu lão lão nói :

- Hắn nhất định là Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo!

Biện Bất Nghi gật đầu, tiếp lời :

- Đồ nhi cũng đoán như vậy. Chắc rằng tên họ Sư tới đây đón tết cùng Kha Phương Đạt. Bây giờ có lẽ hắn đến Mai Hoa sơn trang rồi!

Vu lão lão ra lệnh cho Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn :

- Chúng ta vượt sông ngay. Thuyền nhỏ nên phải đi nhiều đợt, hai ngươi luân phiên chèo.

Biện Bất Nghi nói :

- Đại lão lão! Chắc rằng chúng ta phải đi suốt đêm. Lão nhân gia...

Vu lão lão cười hiền hậu :

- Bất Nghi! Ngươi khi nào cũng nhanh miệng hơn A Sơn. A Sơn thì luôn luôn giấu điều đó trong lòng.

Lại nhìn sang Hoàng Phủ Sơn nói :

- Ta biết các con muốn chúc tết ta cho đàng hoàng. Nhưng cái đó không sao. Và cũng đừng tưởng rằng năm nay ta tròn chín mươi mà kém sức. Tối nay ta sẽ cho các con biết ta còn tráng kiện thế nào!

Người đã vào tuổi chín mươi mà không cần dùng gậy, lại đi suốt ngày đêm hơn nghìn dặm, sức lực ấy còn hơn cả tráng hán!

Qua sông rồi, Vu lão lão cùng Tiểu Tước Nhi đi trước.

Tiểu Tước Nhi vừa đi vừa quan tâm săn sóc cho sư phụ nhưng Vu lão lão vẫn cắm cúi đầu lao đi không dừng lại lần nào khiến nàng vất vả lắm mới theo kịp.

* * * * *

Mặt đất phủ một lớp tuyết mỏng mịn màng như được phủ một tấm màn trắng khổng lồ.

Năm mới, thanh tân và rộn rã.

Mới sang xuân mà trời đã ấm lên nhiều. Chim chóc sau những ngày đông giá kiếm chỗ trú thân nay đã bay ra hót vang lừng.

Cảnh sắc tuyệt mỹ như thế nhưng đâu đó giữa hoang sơn vẫn có mùi huyết tanh.

Xa xa có tiếng vó ngựa, còn trên sơn đạo có sáu người đang tiến bước không nhanh lắm.

Biện Bất Nghi chỉ tay về phía trước, thấp giọng nói :

- Đại lão lão, đó là người của Khoái Lạc bảo.

Không sai.

Đoàn kỵ mã phút chốc đã đến gần, dẫn đầu là Qua Trường Giang.

Song phương đối diện nhau trước một bãi đá rộng.

Qua Trường Giang không ngờ trong sáu kẻ bộ hành trước mặt có một vị là Thần Bà Vu Lão năm xưa từng thịnh danh trên giang hồ.

Lão vẫn ngồi trên ngựa trỏ roi vào Hoàng Phủ Sơn quát :

- Quả nhiên ngươi đến thật!

Hoàng Phủ Sơn không đáp, vì hiện đang có mặt sư phụ.

Vu lão lão cất giọng lạnh lùng :

- Sư Thiên Hạo đã nói với ngươi phải không?

Qua Trường Giang ngạc nhiên hỏi :

- Ngươi là ai? Nói gì vậy?

- Đừng hỏi ta là ai. Hãy trả lời: có phải Sư Thiên Hạo đã nói với ngươi không?

- Bổn Trang chủ không biết Sư Thiên Hạo nào cả!

Vu lão lão cao giọng :

- Lão thân nói thật cho ngươi biết, Kha Phương Đạt đã chết rồi. Sư Thiên Hạo đã chạy trước một bước nên trốn thoát. Hắn báo cho ngươi biết để ngươi đưa người đến chặn chúng ta phải không?

Qua Trường Giang chỉ tay về phía Mai Hoa sơn trang nói :

- Kha Phương Đạt đã chết ba năm rồi. Huyết án đến nay vẫn chưa được phá giải. Ngươi nói bậy bạ gì thế?

Vu lão lão cười nhạt :

- Chỉ câu đó chứng tỏ rằng ngươi có tham gia vào vụ huyết án ở Mai Hoa sơn trang ba năm trước!

Qua Trường Giang nhổm người trên yên quát :

- Lão thái bà! Ngươi đừng ngậm máu phun người. Ngươi có chứng cứ gì?

Biện Bất Nghi tiến lên một bước nói :

- Ngươi cần chứng cứ gì nào? Lúc Kha Phương Đạt và sư huynh hắn đưa nhân mã đến đồi Ngũ Thông quyết đấu với Long Môn bảo, ngươi có dám phủ nhận đã đưa người tới trợ oai không?

Qua Trường Giang trố mắt hỏi :

- Ai nói?

- Không cần hỏi! Ta có thể cho ngươi biết một chi tiết. Khi các ngươi biết người của Kha Phương Đạt đã tiêu diệt Âm Trường Sinh và toàn bộ thuộc hạ thì một tên bộ thuộc của ngươi là Sinh Tử Đương Lương Tâm đã rời hàng ngũ của Khoái Lạc bảo.

Qua Trường Giang nói :

- Hắn vội về cửa hiệu buôn bán mà!

Như vậy là hắn tự thừa nhận đã đưa người tham gia vào vụ đồi Ngũ Thông.

Biện Bất Nghi không cần truy vấn sơ suất của hắn, cười nói :

- Lương Tâm khi đó không về Hòa Khí Đương Lâu mà đến Long Môn bảo. Hắn thừa cơ Âm Trường Sinh đã lãnh xuất tất cả tinh tráng để đối địch với Kha Phương Đạt ở đồi Ngũ Thông mà dễ dàng trộm đi hai bảo vật là Kim kiếm và Long giác.

Qua Trường Giang tham gia vụ huyết án đó với mục đích cũng chỉ vì hai bảo vật này.

Lúc này Qua Trường Giang nghe câu ấy thì mất hết tự chủ, quay lại nhìn bọn thuộc hạ là Trương Địch, Điền Phong, Kim Bất Hoán và Triệu Đảm rồi quát hỏi Biện Bất Nghi :

- Ta cần có chứng cứ!

Biện Bất Nghi và Hoàng Phủ Sơn cùng đưa ra hai bảo vật.

Ánh sáng lóe lên hoa cả mắt.

Biện Bất Nghi cười nói :

- Đây là chứng cứ. Những vật này trước đây được giấu trong cửa hiệu của Lương Tâm, nơi cất giữ các báu vật của hắn.

Qua Trường Giang chửi đổng :

- Mẹ nó! Quân súc sinh thật đáng chết!

Vu lão lão đanh giọng :

- Ngươi lại càng đáng chết! Ngươi đã tham gia vào vụ đại huyết án tàn sát Long Môn bảo, vậy phải nói thế nào?

Qua Trường Giang cố cãi :

- Đêm đó chúng ta tới đồi Ngũ Thông thì Kha Phương Đạt đã toàn thắng rồi. Chúng ta lui về mà chưa xuất thủ.

Vu lão lão truy vấn :

- Việc người của Mai Hoa sơn trang giả mạo và chiếm đoạt Long Môn bảo ngươi có biết không?

- Đương nhiên biết. Âm Trường Sinh ngạo thị giang hồ, coi khinh Qua mỗ là tiểu quỷ trong hắc đạo, vì thế hắn chết là đáng tội!

Vu lão lão quát to :

- Chỉ vì thế thôi ư?

- Đương nhiên! Mai Hoa sơn trang có địa bàn giáp giới hai phủ Thái Tường và Thuận Thiên, có rất nhiều mối quan hệ làm ăn với chúng ta như chế tạo quan tài, cung ứng lương thực, tuyển lựa mỹ nữ hoặc sắm sửa lừa ngựa xe kiệu, tiền bạc lại lưu thông dễ dàng. Tất cả đều có mối quan hệ mật thiết đến chuyện làm ăn của chúng ta...

- Vậy là ngươi thấy lợi mà hoa mắt, bất cháp nhân nghĩa?

Qua Trường Giang thản nhiên gật đầu :

- Qua mỗ không phủ nhận!

Vu lão lão truy bức một câu :

- Ngươi biết Sư Thiên Hạo vì lý do gì mà không để cho người chết hạ táng chứ?

Qua Trường Giang ngẩn ra một lúc mới trả lời :

- Bổn Bảo chủ không biết.

- Ta có thể cho ngươi biết, Sư Thiên Hạo lợi dụng những tử thi thối rữa đó để ép lấy độc dịch làm nguyên liệu chế tạo một loại độc dược. Một khi thành công, hắn sẽ coi ngươi làm tâm phúc. Bởi vì tên họ Sư có tham vọng trở thành minh chủ võ lâm...

Qua Trường Giang kinh hãi kêu lên :

- Chẳng trách nào hắn không cho phép chở đi những quan tài chưa đục lỗ.

Hoàng Phủ Sơn cười nói :

- Vậy là ngươi đã công nhận có tới Mai Hoa sơn trang ăn trộm quan tài chứ gì?

Qua Trường Giang trợn mắt quát :

- Việc ta làm ta dám nhận. Ta được tiền mà chẳng mất gì của ai...

Hoàng Phủ Sơn bĩu môi :

- Đồng tiền ấy sạch sẽ thật!

Qua Trường Giang sấn ngựa tới quát to :

- Cũng đều do các ngươi mà bại lộ cả. Tiểu tử, đền mạng nhi tử ta đây! Chúng ta quyết một trận tử chiến!

Hoàng Phủ Sơn vẫn bất động đưa mắt nhìn Vu lão lão.

Vu lão lão bỗng nhìn thẳng vào mặt Qua Trường Giang quát lớn :

- Lùi ra!

Lão Bảo chủ chẳng khác gì bị nện ba chưởng vào ngực, tưởng chừng sắp ộc huyết ra.

Lão biết rằng nguyên nhân là do tiếng quát của đối phương vừa rồi. Nhưng bà ta là ai?

Chính thế!

Vu lão lão đã thi triển thần công Long Hám Đả Huyệt phát ra bằng thanh âm tạo kình lực đánh thẳng vào ngực Qua Trường Giang.

Thần công đó đã làm tiêu giảm của Qua Trường Giang tới bảy thành công lực. Nếu lão vẫn ương ngạnh đòi đấu với Hoàng Phủ Sơn thì chỉ vận được ba thành công lực so với lúc bình thường.

Qua Trường Giang trố mắt nhìn Vu lão lão hỏi :

- Bà... là ai?

Sau một lúc yên lặng, chợt Vưu Tam Lang lên tiếng :

- Qua đại bảo chủ! Mau cắp đít chạy về Khoái Lạc bảo đi! Lão thái thái trước mặt ngươi không phải ai khác, lão nhân gia chính là Thần Bà Vu lão lão mà mọi người vẫn truyền ngôn “thần long trên giang hồ thấy đầu không thấy đuôi” đó.

Qua Trường Giang nghe xong câu đó chợt lạnh cả người.

Lão thật là người biết thuận gió xuôi buồm, vội nhảy xuống ngựa chắp tay nói :

- Qua mỗ không biết lão nhân gia hiệp giá nên đã vô lễ. Lão nhân gia! Qua mỗ xin quay về bảo đóng cửa hối tội!

Lão đến nhanh, đi lại càng nhanh, hiển nhiên. Chỉ một loáng đã lãnh suất bọn thủ hạ thân tín phóng ngựa đi sạch quang.

Qua Trường Giang tự biết rõ, lão thái bà chỉ gầm một tiếng đã làm mình như trúng phải chưởng lực. Nếu động thủ thì chỉ cần một chiêu là mất mạng rồi!

Xem ra nhất định Hoàng Phủ Sơn là đồ nhi của lão thái bà này. Mối thù của nhi tử đành giữ mãi trong lòng, và tốt nhất hãy quên đi!

* * * * *

Đoàn người bộ hành vào Mai Hoa sơn trang thì thấy Kỳ Quái Đồng Tử Đồng Tam chạy ra đón.

Vu lão lão vỗ vai cậu bé hỏi :

- Ngươi lưu lại đây mấy ngày có phát hiện được điều gì không?

Đồng Tam gật đầu :

- Đại lão lão! Có một buổi sáng tinh mơ Tam nhi phát hiện có một người từ Mai Hoa sơn trang lén lút chạy ra khu rừng bên phải sơn trang. Tam nhi đuổi theo đến một cây đại thụ thì người đó biến mất.

Biện Bất Nghi hỏi :

- Ngươi tin chắc rằng hắn không chạy khỏi khu vực đó chứ?

- Không đâu! Đồng Tam theo đến rất gần, nếu hắn đi đâu phải thấy chứ. Hơn nữa trên mặt tuyết vẫn còn dấu chân, cách khu vực đó mười trượng không còn dấu vết nào khác. Trên thân cây đó có một hốc lớn.

Vu lão lão ra lệnh :

- Dẫn chúng ta tới đó!

Đồng Tam dạ một tiếng rồi đưa đoàn người đi về hướng bên phải sơn trang rồi dừng lại trước một thân cây cổ thủ ngàn năm trụi lá và đã khô đi một nửa cách Mai Hoa sơn trang chừng ba dặm.

Cây cổ thụ nằm trong khu rừng già đã trụi hết lá nhưng xung quanh nó mươi trượng không có cây nhỏ nào.

Quả thật ở thân cây cách mặt đất chừng hơn trượng ở phía trên một nhánh lớn chìa ra có một hốc rộng chừng hai thước, phải leo lên đó mới phát hiện được.

Bộc Phu không nói năng gì, cầm chặt thanh đại đao ba mươi hai cân bổ thẳng vào thân cây mấy nhát.

Cây cổ thụ đổ rầm xuống vang động cả khu rừng.

Quả nhiên thân cây rỗng ruột thẳng xuống đất.

Vu lão lão nhìn Hoàng Phủ Sơn nói :

- A Sơn xuống trước xem sao!

Nguyên thân cây rỗng ruột tới mặt đất, còn bên dưới là một mật đạo rộng rãi, một nửa số rễ cây bị chặt đứt tạo thành đường hầm có xây cả tường đá ngăn và cửa ngầm, vì thế cây cổ thụ mới khô mất một nửa.

Hoàng Phủ Sơn vào một lúc thì quay ra bảo mọi người cùng vào.

Mật đạo càng vào càng rộng, có cả thạch cấp ăn sâu mãi vào trong núi.

Đi chừng ba mươi trượng thì đoàn người thấy trước mặt là một đại động, phía trên động khẩu viết hai chữ lớn: Kim Cung.

Vu lão lão đi trước, Hoàng Phủ Sơn tiếp ngay sau thấp giọng nói :

- Như vậy là đường ngầm này có cả thảy năm cung: Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ!

Đoàn người mới tiến vào Kim Cung thì bỗng đâu có mười hai tên đại cước nữ nhân bổ tới vây lấy bốn mặt.

Bọn nữ nhân này tay cầm trường xiên như đàn chó đã phát dại múa xiên đâm tới tấp.

Cứ xem động tác của chúng thì bọn đại cước nữ nhân này võ công đều không nhược, lại rất hung dữ.

Người có võ công cao khi đã phát điên thì càng đáng sợ.

Vu lão lão không có ý giết người, nhưng đối phương không nói năng gì đã tấn công mãnh liệt như vậy nên không có cơ hội phân giải nữa đành phải ứng chiến.

Bọn đại cước nữ nhân xem chừng có thân phận như nhau không ai lãnh đạo, nghiến răng lao vào đối thủ giống như trước mặt chúng là cừu nhân có mối thâm thù huyết hận nào đó không bằng.

Mười hai chiếc trường xiên lóe lên tới tấp.

Hoàng Phủ Sơn và Biện Bất Nghi chia nhau đứng bên tả hữu Vu lão lão đón đỡ những mũi xiên đâm vào.

Nhưng Vu lão lão song chưởng cũng đánh ra một lúc đánh bạt khỏi tay đối phương ba chiếc xiên, đồng thời ba tên đại cước nữ nhân cũng vô lực ngã gục xuống.

Vu lão lão đến bên một nữ nhân cúi xuống nhìn rồi bóc ra lớp diện cụ cùng mớ tóc giả.

Nguyên đại cước nữ nhân này là nam nhân.

Nam nhân đóng giả nữ nhân là việc rất dễ dàng, khó nhất là chân nam nhân thường lớn không có cách gì làm nhỏ lại được.

Như thế xem lại tất cả những đại cước nữ nhân ở đây đều là nam đóng giả.

Hoàng Phủ Sơn cũng gỡ lớp tóc giả và mặt nạ của hai tên kia, lẩm bẩm :

- Chẳng trách nào mà mấy tên đại cước nữ nhân khiêng kiệu chạy vù vù như vậy, so với nam tử còn nhanh hơn. Thì ra bọn chúng đều là tráng hán cả...

Lúc này Vưu Tam Lang và Bộc Phu đã giết chết ba tên ở sát vách tường.

Bộc Phu nói oang oang :

- Chẳng trách bọn này hung hăng như thế, khi quá chiêu mới biết đều là giặc cướp.

Chỉ chốc lát, cả mười hai tên tráng hán giả nữ nhân đều bị thương vong.

Vu lão lão đi đến cuối động quan sát một lúc rồi nói :

- Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo nhất định ở trong động này. Hắn đã phát động tấn công rồi.

Biện Bất Nghi tới gần nói :

- Đại lão lão! Tên họ Sư sở trường dụng độc, lấy thi độc làm nguyên liệu chế độc dược làm ám khí, còn có Tiên Nhân Mê Lộ Thảo nữa. Nếu chúng ta tiến vào thì coi chừng bị mắc lừa...

Vu lão lão cười đáp :

- Tất cả mọi loại độc trong thiên hạ đều được ghi lại trong bách độc phổ. Tiên Nhân Mê Lộ Thảo thì chỉ cần dùng rượu mà giải, ngươi quên rồi sao?

- Đại lão lão, Thủy Tiên cô nương là do đồ nhi dùng rượu cứu tỉnh lại đó.

Quả thật, lúc vợ của Thạch Trang là Thủy Tiên bị dùng kiệu đưa tới Mai Hoa sơn trang được Hoàng Phủ Sơn cứu ra, Biện Bất Nghi đã dùng rượu mạnh làm tỉnh lại.

Vu lão lão quay lại bảo Tiểu Tước Nhi :

- Ngươi lấy Tỉnh Não Đan cho mỗi người ngậm một viên!

Biện Bất Nghi cả kinh nói :

- Đại lão lão, thứ thần dược đó của lão nhân gia luyện được không phải dễ, chúng tôi chỉ cần dùng khăn bịt mũi miệng là được rồi.

Vu lão lão lắc đầu :

- Bất Nghi, ngươi biết rằng không thể phải một lúc mà giải quyết xong việc ở đây. Thạch động còn có tới bốn cung nữa, làm thế sao được? Vừa giảm đi công lực vừa không an toàn. Tỉnh não đan tuy quý nhưng lúc này không dùng còn để làm gì? Các ngươi ngậm vào miệng thì cứ việc xuất thủ thoải mái mà không sợ gì trúng độc nữa!

Tiểu Tước Nhi lấy ra thứ dược hoàn mà Vu lão lão hết sức quý trọng đưa cho mỗi người một viên.

Ngậm Tỉnh Não Đan vào miệng, mọi người đều thấy sảng khoái hẳn lên, lại có mùi hương thơm thoang thoảng.

Vu lão lão dẫn đầu đoàn người đi sâu vào thạch động, được chừng mười trượng, thạch động lại mở rộng ra, trên động khẩu lại có hai chữ: Mộc Cung.

Ở đây đèn đóm sáng quắc.

Vu lão lão hừ một tiếng nói :

- Quân yêu ma quỷ quái chỉ có lén lút tác uy tác phúc dưới đất sâu. Chức minh chủ võ lâm há lại để cho thứ nhơ nhớp này chiếm đoạt?

Bà sấn bước vào Mộc Cung, lập tức có mười hai tên đại cước nữ nhân tay cầm khiên làm bằng mây xông ra, đến giữa đường thì nhất loạt vung tay lên.

Lập tức những chùm ám khí màu đen phóng ra dày đặc.

Đó chính là Hổ Nha Thi Độc tiêu.

Trong khi mọi người còn lo đối phó với ám khí thì mười hai tên đại cước nữ nhân tiếp tục xông ra vung đao chém.

Chiến thuật đó thật là lợi hại.

Chúng lợi dụng sau khi phóng ám khí, đối phương tất nhiên phải lo đối phó. Thừa cơ đối phương còn hoang mang thì vung đao sát thủ, việc đó rất dễ thành công.

Trận pháp như thế thường có thể chắc thắng, chỉ tiếc đối phương gồm những người mà không ai có võ công yếu kém, chỉ cần một

mình Vu lão lão phất tay là đủ chấn rụng tất cả độc tiêu rồi.

Hai tên đại cước nữ nhân bị bắn ra xa tới tận tường đá bên kia, đầu vỡ tan, thân thể nát nhừ chết không kịp ngáp.

Biện Bất Nghi phất mạnh tay áo khiến chiếc khiên trong tay một đại cước nữ nhân bắn ra xa ba trượng, nữ nhân cũng ngã xuống chính trong lúc Bộc Phu đang lao tới.

Tây Lương Đao Hồn vốn đã nối giận xung thiên, quát to một tiếng bổ đao xuống làm đầu lâu đứt lìa khỏi cổ lăn đi ba bốn thước.

Tiếng la thảm khốc vang lên liên tiếp, chỉ phút chốc cả mười hai tên đại cước nữ nhân đều bị tiêu diệt nằm la liệt giữa thạch động.

Đồng Tam và Tiểu Tước Nhi luôn đi sát bên nhau. Cả hai người chưa bao giờ thấy giết nhiều người đến như vậy.

Bấy giờ thậm chí Đồng Tam còn tỏ ra thích thú nữa, chỉ hơi sợ rằng mình còn run tay thôi.

Giải quyết xong bọn này, họ lại tiếp tục tiến sâu vào thạch đạo, chốc lát đã tới Thủy Cung.

Chẳng ngờ thạch động thứ ba này không một bóng người.

Biện Bất Nghi hết sức ngạc nhiên nhưng Vu lão lão đã hiểu ra cơ sự. Bà dẫn sáu người phóng nhanh tới trước, vượt qua cả Hỏa Cung và Thổ Cung đều không người theo, thạch đạo tiến sâu vào ba mươi trượng nữa mới tới một thạch động rất lớn, bên trong sáng trưng, động khẩu khắc hai chữ lớn mạ vàng: Long Đình!

Vu lão lão cười nhạt nói :

- Không những muốn làm minh chủ võ lâm mà còn muốn trở thành Hoàng đế! Dã tâm quá lớn!

Chờ bảy người đến gần, từ Long Đình bốc ra những làn khói nhạt, đồng thời sáu mươi tên đại cước nữ nhân tay cầm trường xiên hoặc đại đao, mặt đằng đằng sát khí, bộ dạng hung hăng lạ thường, như bầy dã thú giương nanh múa vuốt.

Chính giữa Long Đình có một thạch đài, trên thạch đài có tám cô nương trên người chỉ khoác y phục bằng vải the mỏng dính, có thể trông thấy cả những nét quyến rũ trong cơ thể...

Sau thạch đài có một bức màn che, chắc bên trong còn có thạch thất.

Đột nhiên bức màn được vén lên, một đại hán mặt đen từ sau màn bưng một chiếc hộp bước ra thạch đài, phóng ánh mắt rực lửa nhìn những người mới đến.

Đại hán mặt đen đúng là người vừa từ Long Môn bảo chạy trốn thoát khỏi sự truy đuổi của Hoàng Phủ Sơn.

Đại hán ngồi trên một chiếc ghế thiếp vàng chạm đầu long phượng sau thạch đài.

Tám mỹ nữ lập tức quỳ xuống tham bái.

Hoàng Phủ Sơn chợt kêu lên :

- Tiểu Ngọc Nhi!

Vưu Tam Lang gọi tiếp, giọng run run :

- Nhị Thư yêu quý, cha đây!

Tiếp đến là tiếng kêu tha thiết của Biện Bất Nghi :

- Tiểu Thanh! Tiểu Thanh! Ta đến tìm nàng đây!

Không sai! Trong tám cô nương tuyệt mỹ có cả Tiểu Ngọc Nhi, Vưu Nhị Thư và Âu Dương Tiểu Thanh.

Nhưng họ không có phản ứng gì khi nghe những tiếng gọi khẩn thiết này, họ như những kẻ thất thần.

Trung niên hán tử mặt đen ngồi trên long đầu kỷ chính là Tây Hà Hắc Hổ Sư Thiên Hạo, sư huynh của Thiên Diện Thái Tuế Kha Phương Đạt, Trang chủ Mai Hoa sơn trang.

Sư Thiên Hạo nâng chiếc hộp lên, ngửa mặt cười điên dại.

Vu lão lão đứng lặng giữa động khẩu, không ra lệnh cho thuộc hạ xuất thủ.

Gần sáu mươi tên đại cước nữ nhân vây Bộc xung quanh, hiển nhiên là nhân vật cảm tử của Sư Thiên Hạo.

Bọn này mặt trơ ra như gỗ, ánh mắt hung tàn, chuẩn bị liều mạng thí thân.

Sư Thiên Hạo cười xong chỉ tay vào mặt Vu lão lão nói :

- Không ngờ lão thái bà chết giẫm ngươi lại tự thân xuất sơn, lão tử ta đã không tính trước chuyện này.

Vu lão lão nói :

- Sư Thiên Hạo! Bỏ đao đồ tể lập địa thành phật. Nếu ngươi biết hối hận, lão thân sẽ cho ngươi một sinh lộ!

Sư Thiên Hạo nghiến răng, giọng hằn học :

- Sinh lộ ư? Một cuộc sống đọa đầy khổ ải không bằng cái chết chứ gì? Lão thái bà! Dẹp cái trò đó đi! Ba năm trước, khi lão tử ta vạch ra một kế hoạch hoàn hảo mà không tính đến trên giang hồ còn có lão thái bà chết giẫm ngươi! Sau khi giết sạch lão thiếu ở Long Môn bảo mà vẫn không lấy được Long giác và Kim kiếm khiến ta buộc phải dốc toàn lực để luyện chế thi độc. Lão thái bà! Tuy rằng ngươi có võ công cái thế, được giang hồ xưng danh là Thần Bà nhưng vẫn không tránh được cái chết thê thảm thối rữa xương thịt ở đây.

Vu lão lão vẫn lạnh giọng :

- Sư Thiên Hạo! Hãy bỏ đao đồ tể của ngươi xuống!

- Hô hô hô... cứ để chúng ta cùng chết với nhau! Ta có tám mỹ nữ hợp táng, lại còn mấy chục võ sĩ đi theo, chết có gì đáng tiếc nữa? Còn các ngươi cũng đừng hòng được toàn thây. Hô hô hô...

Tiếng cười chưa dứt, tay trái cầm chiếc hộp đưa lên cao, lập tức từ trong hộp phát ra một luồng khói.

Vu lão lão lập tức xuất thủ, miệng quát :

- Theo ta!

Chỉ thấy thân ảnh bà như thanh long cuồn cuộn nhanh không sao tưởng tượng được, vút qua đầu bọn đại cước nữ nhân, chỉ chớp mắt đã tới trước mặt Sư Thiên Hạo.

Sư Thiên Hạo buông rơi chiếc hộp giơ hai tay bưng lấy mặt.

Từ hai mắt máu chảy ròng ròng.

Vu lão lão xuất song chỉ điểm mù hai mắt Sư Thiên Hạo xong, chụp lấy chiếc hộp ném vào góc phòng, quát bảo thủ hạ :

- Phong bế hô hấp cho các vị cô nương, mang họ ra khỏi đây nhanh!

Đồng thời bà ta cũng điểm nhanh huyệt đạo cho hai vị cô nương rồi cắp vào hai tay lao đi.

Bọn Hoàng Phủ Sơn, Biện Bất Nghi, Vưu Tam Lang, Bộc Phu, Tiểu Tước Nhi và Đồng Tam vẫn bám theo Vu lão lão, lập tức theo lệnh điểm huyệt cho các cô nương rồi mỗi người cắp một người nhanh chóng lao ra thạch đạo.

Bọn đại cước nữ nhân chưa được lệnh xuất thủ đều ngẩn người nhìn theo.

Cho dù chúng muốn xuất thủ cũng không kịp.

Ra khỏi Long Đình, mọi người giải khai huyệt đạo cho tám cô nương rồi chậm bước quay nhìn vào Long Đình.

Khói từ trong hộp tản dần ra tới đâu, bọn đại cước nữ nhân gục ngã tới đó, nhưng bọn còn lại vẫn bất động, hoàn toàn không có phản ứng gì.

Chắc bọn chúng đã bị khống chế bởi Tiên Nhân Mê Lộ Thảo.

Vu lão lão nói :

- Trong hộp là thi độc, chỉ lúc nữa bọn đại cước nữ nhân giả dạng đó và Sư Thiên Hạo sẽ bị rữa nát! Đi thôi!

* * * * *

Chỉ một khắc sau đoàn người đã về tới Mai Hoa sơn trang, chỉ thấy một đoàn nhân mã đã chờ sẵn ở đó.

Mọi người rất ngạc nhiên khi nhận ra đoàn nhân mã mới rời đi của Qua Trường Giang.

Vu lão lão hỏi :

- Qua bảo chủ tới đây có việc gì?

Qua Trường Giang ra hiệu cho bọn thủ hạ xuống ngựa, đến trước mặt Vu lão lão thi lễ nói :

- Qua mỗ đến tìm lão nhân gia thỉnh cầu một việc...

- Ngươi biết chúng ta đến đây?

- Qua mỗ đoán rằng Sư Thiên Hạo ở xung quanh khu vực Mai Hoa sơn trang nhưng không biết cụ thể chỗ nào, nhất định lão nhân gia truy tìm hắn.

- Đúng thế. Hắn dựng Long Đình ngầm dưới đất...

Qua Trường Giang bĩu môi :

- Long Đình! Thì ra hắn muốn làm Hoàng đế! Bây giờ...

- Hắn định dùng thi độc để lưỡng bại câu thương. Bây giờ thi thể hắn đang rữa nát cùng mấy chục thủ hạ... Qua bảo chủ yêu cầu ta việc gì?

- Qua mỗ định trở về nhưng dọc đường nghĩ lại nên đã tới đây... Qua mỗ cầu xin Thần Bà cho phép Khoái Lạc bảo hạ táng cho những nạn nhân của Long Môn bảo!

Vu lão lão vui vẻ cười nói :

- Tốt lắm! Tốt lắm! Qua bảo chủ đã muốn làm điều nhân nghĩa như vậy thì còn nói gì nữa? Lão thân xin đại biểu cho đồng đạo võ lâm tuyên dương công đức. Chỉ có điều Bảo chủ đã muốn làm điều thiện đó thì cho chu toàn, phiền cho người mang họ trở về mai táng ở Long Môn bảo.

Qua Trường Giang gật đầu :

- Qua mỗ định thế. Tốn kém bao nhiêu tiền bạc cũng không tiếc. Với lại cũng đều là tiền bất nghĩa cả...

Hoàng Phủ Sơn rất cảm động vì sự ăn năn hối lỗi của Qua Trường Giang và thấy mình cũng có lỗi khi giết đi nhi tử độc nhất của lão để lão một mình côi cút...

Chàng bước lên một bước nói :

- Qua bảo chủ, tại hạ không biết nói gì...

Qua Trường Giang lắc đầu, đôi vai so xuống trông già hẳn đi, cười khổ đáp :

- Hoàng Phủ thiếu hiệp, chỉ trách là trách lão phu lóa mắt vì đồng tiền, không câu thúc để nó tác quái, quen thói lộng hành. Mọi tội lỗi cũng do lão phu làm những việc tổn âm đức mà ra cả. Cha con lão phu chịu sự trừng phạt như thế cũng đáng!

Nói rồi từ biệt mọi người cùng bọn thuộc hạ lên ngựa phóng đi trước ánh mắt xót thương và đồng cảm của Vu lão lão và chúng nhân.

* * * * *

Vu lão lão cứu cho tám vị cô nương tỉnh lại.

Y thuật của bà ta còn cao minh hơn Y Tử Nhân Biện Bất Nghi nhiều.

Nhưng y thuật dù cao minh bao nhiêu cũng không thể chữa lành nỗi đau của con tim.

Tiểu Ngọc Nhi khóc như mưa, ngất đi trong vòng tay của Vu lão lão, chỉ chực quyên sinh.

Còn Vưu Nhị Thư dù được Vưu Tam Lang an ủi hết lời vẫn không sao xoa dịu được nỗi đau thương và tủi nhục.

Âu Dương Tiểu Thanh tỉnh lại xong đã nhất quyết đòi về ngay Thiên Sơn với mẫu thân nhưng đã bị Biện Bất Nghi giữ lại.

Đương nhiên mọi người đều hiểu lý do.

Những cô nương tuyệt mỹ như thiên tên đã bị Sư Thiên Hạo tìm trăm phương ngàn kế để cướp về, đời nào hạng dâm đãng đó chịu bỏ qua?

Vu lão lão nói với Vưu Tam Lang :

- Hãy mang nữ nhi tới một nơi nào yên tĩnh, qua một thời gian tất sẽ bình tâm lại...

Bộc Phu gật đầu, tiếp lời :

- Vưu huynh, tôi tán thành ý kiến của Vu Đại lão lão. Tôi theo cha con huynh về Tây Lương.

Vưu Nhị Thư cũng nói :

- Cha, chúng ta trở về Tây Lương đi! Nữ nhi chợt thấy rằng không thể để cha một mình xông pha trên giang hồ hiểm ác này nữa.

Biện Bất Nghi trao thanh Kim kiếm lại cho Vưu Tam Lang :

- Thanh kiếm này xin hoàn lại cho Vưu huynh...

Vưu Tam Lang xua tay nói :

- Biện đại phu sao nói thế? Bảo vật đó tôi chỉ tình cờ lấy được. Kỳ trân dị bảo nên về tay những người có công đức. Cứ để Vu lão nhân gia giữ nó, Vưu mỗ mới yên tâm. Thêm nữa từ nay cha con tôi thoái ẩn giang hồ, giữ vật đó đâu có yên thân?

Biện Bất Nghi và Vu lão lão ép mãi nhưng Vưu Tam Lang vẫn không chịu nhận.

Bộc Phu chợt lên tiếng :

- Vu lão nhân gia đã nói rằng thần binh lợi khí nếu vào tay giang hồ nghĩa sĩ thì tạo phúc cho võ lâm, nhưng sa vào tay hạng ác bá thì tạo thành huyết kiếp. Lão nhân gia giữ vật đó là xứng đáng để thế thiên hành đạo, chỉ có Bách Linh cương vẫn một lòng quyết đòi công đạo, cuối cùng đã phá được huyết án, trừng trị thực hung, như thế

chẳng phải thế thiên hành đạo? Hơn nữa nếu để Vưu huynh giữ bảo vật này nhất định không thể yên thân, lão nhân gia nhận là phải lắm.

Vu lão lão thấy không tiện gượng ép nữa, đành cảm tạ nhận kiếm.

Cha con Vưu Tam Lang và Bộc Phu từ giã mọi người lên đường trở về Tây Lương.

Vu lão lão cầm tay Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Hài tử đáng thương của ta!

Tiểu Ngọc Nhi lại bật khóc hết sức thương tâm. Tiếng khóc của nàng khiến Biện Bất Nghi phải cúi đầu, hối hận vì mình đã quyết định đưa Tiểu Ngọc Nhi tới Hòa Khí Đương Lâu khiến nàng mắc phải tai họa.

Vu lão lão đưa mắt nhìn Hoàng Phủ Sơn.

Chàng tới trước Tiểu Ngọc Nhi, nhẹ giọng nói :

- Tiểu Ngọc! Xin nàng hãy đồng ý trở thành vợ ta! Ta sẽ tận lực bảo hộ cho nàng, không bao giờ để nàng phải chịu khổ tâm nữa!

Tiểu Ngọc Nhi mở to mắt, toàn thân run lên.

Tiểu Tước Nhi cũng trố mắt nhìn, đôi môi mấp máy chực nói gì.

Vu lão lão gật đầu tỏ vẻ hài lòng.

Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Thiếp đã bị... đã bị... không, thiếp không xứng đáng với chàng nữa!

Rồi khóc lên thảm thiết.

Hoàng Phủ Sơn đến bên Tiểu Ngọc Nhi giữ lấy đôi vai nàng, dịu dàng nói :

- Tiểu Ngọc, huynh biết. Nhưng đừng nghĩ đến chuyện đó nữa. Chẳng nàng rất yêu huynh sao?

Tiểu Ngọc Nhi ngước đôi mắt đẫm lệ nhìn chàng hỏi :

- Chàng không chê thiếp thật sao?

- Không đâu, Tiểu Ngọc. Chúng ta từ nhỏ đã lớn lên bên nhau mà. Huynh hiểu...

Tiểu Tước Nhi thừa cơ chen lời, nói to :

- A Sơn ca, cả muội cũng thế!

Vu lão lão cười, ôn tồn nói :

- Tiểu Tước, ngươi mang năm vị cô nương kia cùng trở về Bách Linh cương đi! Sư phụ hứa sẽ tìm cho ngươi một người chồng xuất sắc!

Tiểu Tước Nhi cúi đầu, đôi mắt đỏ hoe.

Trong lòng nàng căm hận Biện Bất Nghi, vì mấy hôm trước chính y đã bảo đảm sẽ làm cho Hoàng Phủ Sơn trở thành của nàng, thế mà bây giờ...

Âu Dương Tiểu Thanh khóc như mưa, cố tìm cách thoát khỏi tay Biện Bất Nghi.

Tiểu Tước Nhi ngẩng lên.

Nàng chợt thấy ái ngại cho Âu Dương Tiểu Thanh, cả Tiểu Ngọc Nhi và năm cô nương đã phải chịu sự đày đọa của Sư Thiên Hạo trong cuộc sống trầm luân...

Nàng chợt thương cảm cho cả Hoàng Phủ Sơn lẫn Biện Bất Nghi và đồng tình với thái độ của Biện Bất Nghi hôm đó...

Vu lão lão vỗ vai Âu Dương Tiểu Thanh nói :

- Hài tử! Lão thân biết mẫu thân Âu Dương Ngọc Hoàng của ngươi. Ngươi có thể cùng đưa mẫu thân đến Bách Linh cương, chỉ cần nói đến Thần Bà Vu lão lão là mẫu thân ngươi nhất định đến.

Bà lại quay sang Biện Bất Nghi nói :

- Hãy đến Thiên Sơn đi! Ngươi nhớ nuôi dưỡng bà nhạc cho tốt, khi nào rảnh rỗi hãy đến Bách Linh cương gặp ta!

Biện Bất Nghi vô cùng cảm động, nhưng chợt buột miệng hỏi :

- Đại lão lão, còn dược hiệu ở Kim Thụ pha?

Vu lão lão xua tay cười :

- Huyết án đã phá xong, còn mở dược hiệu làm gì nữa? Tuy nhiên sau này lo xong bề gia thất, ta cho phép ngươi cứ tùy lòng thi thố bản lĩnh mà cứu nhân độ thế...

Biện Bất Nghi kéo tay Tiểu Thanh đến trước Vu lão lão quỳ xuống dập đầu ba cái rồi đứng lên từ biệt Hoàng Phủ Sơn, Tiểu Ngọc Nhi, Tiểu Tước Nhi và Đồng Tam, chậm bước rời khỏi Mai Hoa sơn trang nhắm thẳng hướng Thiên Sơn.

Vu lão lão mỉm cười đưa mắt dõi theo phu thê Biện Bất Nghi đi xa dần, mới quay lại nhìn Hoàng Phủ Sơn và Tiểu Ngọc Nhi nói :

- Hai ngươi cũng đi đi, chẳng cần quay về Bách Linh cương nữa. Hãy dấn bước giang hồ, ta hoàn toàn yên tâm vì hai ngươi!

Tiểu Ngọc Nhi chợt sôi nổi hẳn lên.

Cô nương một khi sôi nổi tất phải đáng yên, huống chi Tiểu Ngọc Nhi xinh đẹp như thế!

Nàng đến bên Vu lão lão, thấp giọng nói :

- Từ nay đồ nhi không còn được hầu hạ lão nhân gia nữa rồi!

Vu lão lão hiền từ nói :

- Hài tử, con hầu hạ A Sơn ca cho tốt là được rồi!

- Dạ! Đại lão lão, con tuân lệnh lão nhân gia, sẽ hầu hạ A Sơn ca thật tốt!

Hai người bái biệt Vu lão lão, chia tay với Tiểu Tước Nhi và Đồng Tam mà lưu luyến không nỡ rời xa...

Đi mới được nửa dặm, Hoàng Phủ Sơn đột nhiên quay lại phóng như bay về Mai Hoa sơn trang.

Vu lão lão cùng Tiểu Tước Nhi, Đồng Tam và năm vị cô nương vừa ra khỏi trang môn, ngạc nhiên hỏi :

- A Sơn, ngươi có việc gì?

- Đồ nhi quên hỏi gia đình Thạch Trang thế nào?

Vu lão lão cười :

- Thì ra thế! Ta cứ tưởng... Phu thê Thạch Trang chăm chỉ và rất có năng lực. Thạch Tú cũng làm ta yêu mến.

Hoàng Phủ Sơn yên tâm ngay.

Tính chàng vốn như thế, đã cứu người là phải đến nơi đến chốn.

Chàng chạy lui và chợt sửng sốt khi thấy Tiểu Ngọc Nhi ngồi khóc bên đường.

- Nàng sao thế?

Tiểu Ngọc Nhi đứng lên, lau nước mắt cười nói :

- Vậy mà thiếp cứ tưởng chàng hối hận không lấy thiếp nữa!

Hoàng Phủ Sơn cười to rồi nhấc bổng nàng lên.

Lòng chàng lúc này tràn ngập niềm vui sướng và hạnh phúc.

Gió xuân mơn mởn, tiếng chim líu ríu như hòa cùng niềm hạnh phúc của hai người.

Và ngay cả đàn chim cũng đang hạnh phúc.

Vì trời đã vào xuân...

HẾT